

Giới thiệu Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên

Truyện Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên của tác giả Mạc Hỏa Tiểu Mạt kể về một vị Hoàng Đế đã đến tuổi trưởng thành nhưng vẫn chưa có thể có thái tử vì vậy luôn bị Thái Hậu đôn thúc.

Câu chuyện càng hài hước thêm khi tuyển chọn người này đến người khác vẫn không được. Một đêm bỗng nhiên có một nữ xuyên qua và cuộc sống khổ luyện của một hoàng đế bắt đầu.

Cùng đó là các giải thưởng của Thái Hậu nếu ai có thể giúp Hoàng Thượng có được thái tử để nối dõi ngôi vua. Dưới ngòi bút hài hước của tác giả hi vọng quý độc giả có thể giải trí sảng khoái sau những ngày căng thẳng!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 1: Người này giống người kia

"Bãi triều . . . . . ." Một giọng nói khàn khàn như vịt đực ở trong Tuyên Thát Điện vang vọng.

"Cung tiền hoàng thượng" Chúng đại thần cung kính nói. Nhìn kỹ bên dưới, trên mặt đều là vẻ thận trọng. Quả nhiên gần vua như gần cọp, ngày hôm qua lúc bãi triều, bởi vì chúc mừng đứa con của công chúa Man Thành Ngọc, nét mặt tươi cười rạng rỡ, hôm nay nét mặt có vẻ tối tăm, giống như khắp thiên hạ đều thiếu nợ hắn, mặc dù nói không biết tại sao, nhưng vui mừng không hiện ra mặt, chỉ sợ làm không tốt một chút, hoàng thượng đem mình ra khai đao.

"Hừ!" Tay áo bào to lớn vung ra, sắc mặt không tốt rời khỏi.

"Hoàng thượng . . . . .". Nội thị Đại Tổng Quản Ngụy Trung Hiền đi theo sau lưng Bách Phi Thần, trong lòng không khỏi đánh trống, báo cáo, hoàng thượng biết nhất định sẽ tức giận, không báo cáo, nếu Tiểu Tổ Tông đó gặp phải cái họa gì, sợ rằng hoàng thượng sẽ phải tức giận hơn. Aiz, dù sao bây giờ chộc chuyện phiền toái tức giận còn hơn, sau đó sẽ tức giận . . . . .

"Chuyện gì?" Giọng nói uy nghiêm lạnh lùng, nhớ tới chuyện tối hôm qua, Bách Phi Thần hận nghiêng răng, nhất là nhắc tới đêm tân hôn với nữ nhân kia, hận hận không được lập tức đem nàng cắn nát ăn hết. Chết tiệt, đó là nữ nhân sao?

"Hoàng hậu nương nương và Lâm Nguyệt công chúa ở bên ngoài Tuyên Thất Điện" Thận trọng nói, thật hy vọng hoàng thượng hừ một tiếng coi như xong, không tiếp tục hỏi nữa.

Bách Phi Thần cau mày "Làm gì? !" Nàng không thể ngừng nghĩ sao? Mới đến trong cung mấy ngày, chọc bao nhiêu chuyện, đấu võ mồm với Lan phi còn chưa tính, đốt Ngự Thiện Phòng còn chưa tính, phá hủy Thương Vũ Lâm của hắn còn chưa tính, đánh nhau với Lâm Nguyệt còn chưa tính . . . . .
 . . khỏe miệng Bách Phi Thần co giật, nàng làm chuyện thật đúng là không dám khen tặng. Nếu không phải mẫu hậu che chở cho nàng, sớm đã đem nàng đuổi ra khỏi cung, ở bên ngoài Tuyên Thất Điện, cùng Lâm Nguyệt, muốn làm gì?

"Nghe hoàng hậu nương nương nói, muốn . . . . . Muốn xem mỹ nam" Ngụy Trung Hiền nói xong, nuốt một ngụm nước bọt, chỉ sợ sau khi Bách Phi Thân nghe xong liền kéo hắn ra ngoài chém, sức mạnh của hoàng hậu nương nương hẳn cũng không phải là chưa từng thấy qua, mỗi lần đều chọc giận hoàng thượng đến không nhẹ, hết lần này đến lần khác, hoàng thượng cũng không có biện pháp. Nhớ tới đêm tân hôn, trên ót Ngụy Trung Hiền cũng nổi đầy gân xanh, chỉ có thể nói, vị hoàng hậu này quá dữ dội mãnh.

Quả nhiên, sắc mặt Bạch Phi Thần nhất thời tối đi một nửa, hừ lạnh một tiếng, thẳng hướng Phương Lâm Cung đi tới. Nhất định phải ngã bái với mẫu hậu, đuổi nữ nhân này ra ngoài!

*****

Bên ngoài Tuyên Thất Điện, hai chiếc giường mềm mại đặt cạnh nhau, phía sau là hai hàng cung nữ đứng chỉnh tề, bên cạnh giường còn có hai cây loan giá thêu Phượng hoàng và chim xanh, vị trí vừa vặn che ánh nắng mặt trời.

"Nguyệt Nguyệt, người trai đẹp mặc quan phục màu xanh dương là ai ? !" Nữ tử trên chiếc giường nệm màu đỏ thẫm chìm Phụng hoàng tình xảo nói. Một đôi mắt đào hoa làm người ta yêu mến nhìn thẳng về người đẹp trai mặc áo xanh dương ở phía xa, đôi môi đỏ mềm mại liên tục cắn hạt dưa, gương mặt trái xoan trắng nõn không thoa phấn, thân thể mềm mại mặc áo xanh, làm nổi bật làn da rất non mềm, tóc trước trán buộc lên, trên trán vắt ngang sợi bím, rất có phong cách Tây Vực, hai sợi tóc mai còn lại hai bên đón gió đong đưa, phía sau sợi tóc uốn thành búi tóc, vắt ba cây trâm ngọc, hai chân bắt nã, gác lên ghế ngồi trước giường, nếu không phải trên đôi giày màu trắng thêu hoa văn chìm Phụng hoàng tình xảo và giường nệm sau lưng tượng trưng ý nghĩa, thật sự cho rằng nàng là trai chủ thổ phi đây.

"Hoàng tẩu, không cho có ý đồ với hần, đó là người mà ta coi trọng" Nữ tử mặc áo đỏ trên giường nệm màu đỏ sậm có khắc chim xanh phía bên kia không khách khí nói. Nữ tử có đôi mắt to khả ái, khuôn mặt như búp bê, tiêu chuẩn SD, miêng nhỏ xinh xắn, hiển nhiên là hình tượng một thực nữ dịu

dàng, chẳng qua, tư thế và động tác giống như nữ tử bên cạnh, không khó cũng biết nữ tử này, thật ra cũng là điển hình bên ngoài tỏ vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa!

Đúng vậy, nữ tử áo đỏ này chính là một vị công chúa Bách vương triều trăm ngàn năm qua vô cùng nổi danh, Lâm Nguyệt. Tin đồn Lâm Nguyệt công chúa Quốc Sắc Thiên Hương, tin đồn Lâm Nguyệt công chúa đem vương công, quý tộc của ba nước đến cầu hôn đánh cho một tháng không xuống giường được, tin đồn lúc Lâm Nguyệt công chúa 7 tuổi đã muốn leo tường trốn cung, ước chừng kiên nhẫn tám năm, cuối cùng hoàng thượng tốt bụng chấp thuận mỗi tháng mừng một và ngày 15 có thể xuất cung. Tin đồn. . . . .

Éc. Tóm lại công chúa này là một cực phẩm.

"Hắn chính là vị quan sử mà ngươi xem trọng, ghi chép sự tích vinh quang của ngươi từ lúc 12 tuổi, cứ đúng 10 lần tìm người gây phiền toái, 9 lần không cho Hoàng gia mặt mũi nào?" Dáng vẻ của Đại Nhi hứng thú bưng bưng, cặp mắt đào hoa đáng yêu vô cùng thú vị, chẳng lẽ Nguyệt Nguyệt chính là kho báu bị ngược đãi trong truyền thuyết?

"Đúng vậy a" Bộ dáng Lâm Nguyệt là đương nhiên, không chút nào tình ngộ chuyện rất mất mặt như vậy.

"Aiz, đáng tiếc" Đại Nhi cảm khái thờ dài.

"Là rất đáng tiếc, hắc đẹp trai như vậy đương nhiên là phải lấy người xinh đẹp như ta đây ..... ai ngờ mười ngày sau lại muốn cùng thiên kim Tả Tướng thành thân" Long mi thật dài của Lâm Nguyệt rũ xuống, che hai mắt thật to. Không thấy vẻ đau khổ chết đi sống lại, chỉ hờ hững nói ra sự thật này, lại có thể khiến người ta cảm thấy bên trong giọng nói hờ hững này ẩn chứa vô hạn bi thương. Nếu như có một ngày, khi một người không tìm không phải yêu một người, đó chính là cả đời "Cho nên, ta muốn cướp cô dâu!" Lời nói xoay chuyển, Lâm Nguyệt không tìm không phải lại trở về, giống như lúc này chẳng qua là ảo giác.

"Ta nói sao người đẹp trai thế này, sớm bước vào phần mộ hôn nhân rất đáng tiếc như vậy" Đại Nhi liếc Nguyệt Nguyệt một cái, giải thích.

"Hoàng tẩu, dù sao chúng ta cũng là tỷ muội tốt ba năm, tẩu chịu để cho một mình ta cướp hôn sao" Nguyệt Nguyệt vứt bỏ hạt dưa trong tay, một phát bắt được cánh tay Đại Nhi, trong đôi mắt to lệ quang lờ lờ, vẻ mặt mong đợi nhìn hoàng tẩu nhà nàng.

"Ừ, chịu" Mắt vẫn dừng lại trên người viên quan từ trong Tuyên Thất Điện đứt quãng đi ra ngoài. Cũng không chớp mắt. "Mỹ nam mặc quần áo màu tím là ai vậy? Nhìn từ xa cũng có thể thấy hắc phong hoa tuyệt đại như vậy" Từ đời trước đến đời này, Đại Nhi thích nhất chính là nhìn mỹ nam, đây tuyệt đối là một sự hưởng thụ.

"Stop! Không có lương tâm". Vứt bỏ cánh tay Đại Nhi, tiếp tục cầm hạt dưa cắn "Hữu Tướng trẻ tuổi nhất Bách vương triều, đáng đáp phong hoa tuyệt đại, thực ra rất tinh minh, âm hiểm xảo trá, một con tiểu hồ ly. Đến lão gia hỏa Tả Tướng kia cũng hết cách với hắn. Hắc hắc he he, hoàng tẩu. Thương lượng đi" Lâm Nguyệt âm hiểm cười hai tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đầy tính toán.

"Nguyệt Nguyệt, người mặc trang phục màu đen là ai vậy, đẹp trai choáng nha, bỏ đi, mẹ nó, không phải nơi này chuyên sinh ra trai đẹp sao, từng người một đều mất hồn"

"Hoàng tẩu! Làm người không thể vô sỉ như vậy, tẩu đã có phu quân, vẫn còn ở nơi này đối với phu quân của thuộc hạ chỉ chỉ chỗ chỗ, tâm thuật bất chính, nếu hoàng huynh biết được, tẩu sẽ chết rất khó coi. Cho nên hoàng tẩu, tẩu phải giúp ta cướp cô dâu, ta sẽ đem Hữu Tướng phong hoa tuyệt đại, lột sạch đưa đến trên giường tẩu! Giao dịch này thế nào?" Lâm Nguyệt nhìn về phía Đại Nhi nháy mắt, bộ dạng chiếm được tiện nghi.

Trên trán Đại Nhi đầy vạch đen, choáng nha, công chúa này quá dũng mãnh, chẳng lẽ nàng không biết khắp nơi đều có tai mắt của Bách Phi Thần, không trách được đến bây giờ còn chưa có gã đi, quả nhiên là nhân phẩm có vấn đề.

Sau lưng chúng cung nữ thiếu chút nữa ngã xuống, không hổ là Lâm Nguyệt công chúa, lời nói hung hãn như vậy cũng nói ra ngoài. Cũng không hổ là mười mấy năm qua, cả trong ngoài cung, nàng nhắc lên gió tanh mưa máu. . . . .

"Nguyệt Nguyệt" Hướng về phía Lâm Nguyệt ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo đem lỗ tai dán tới đây.

Lâm Nguyệt nghe lời đem lỗ tai đưa tới, Đại Nhi rất nhỏ giọng nói một câu, dường như Lâm Nguyệt hiểu được suy nghĩ, gật đầu một cái, đôi mắt to xinh đẹp, cái miệng nhỏ cảm khái khạc ra một câu nói "Không hổ là hoàng tẩu, quả nhiên âm hiểm. Hoàng huynh, tự mình cầu phúc đi thôi".

"Nhớ đem phong hoa tuyệt đại tắm rửa sạch sẽ".

"Hoàng tẩu, không phải tẩu làm thật chứ . . . . ."

"Ngươi cứ nói đi"

". . . . . "Nếu Hoàng huynh biết ta giúp tẩu đội nón xanh cho hắn, nhất định sẽ giết chết ta, hơn nữa người kia là bạn thân của hắn. . . . . "Không cần a, hoàng tẩu. . . . ."

Phượng Lâm Cung

"Mẫu hậu, ngài xem lại Lâm Đại Nhi đó một chút đi, kể từ lúc vào cung, đã làm những chuyện gì? ! Nào có dáng vẻ của một bậc mẫu nghi thiên hạ" Bách Phi Thần đeo bám dai dẳng nửa canh giờ, Thái hậu vẫn thờ ơ, vì vậy, rốt cuộc không nhìn được muốn cứng rắn.

"Thần nhi vẫn còn so đo chuyện đêm tân hôn sao?" Là câu hỏi, nhưng giọng khẳng định. Ai hiểu con bằng mẹ, tính tình Bách Phi Thần, tự nhiên Thái hậu rõ ràng nhất.

Bách Phi Thần nhất thời giống như quả bóng cao xu xì hơi, mẩu hậu, ngài có thể không đề cập tới đêm tân hôn được không?.

"Thần nhi, lúc ấy chính miệng người đồng ý muốn kết hôn với Đại Nhi, mẩu hậu cũng không ép buộc người, quân vô hí ngôn". Ánh mắt Thái hậu giáo hoạt lóe lên một cái, may mắn mình đủ thông minh, không có ép buộc Thần nhi cưới Đại Nhi. Nếu không, lúc này làm sao có thể nói lời hùng hồn như vậy.

". . . . ." Hẳn rõ ràng là bị ép buộc, mẩu hậu, tại sao ngài có thể vô si nói ra những lời này. Lúc ấy ngài nói, chỉ cần cưới Lâm Đại Nhi sẽ không ngăn cản chuyện ta nạp Hình Nhi làm phi, ta mới đồng ý, bây giờ bị chuyện của Lâm Đại Nhi làm cho không còn có tâm tư nghĩ đến Hình Nhi! không phải Bách Phi Thần tự nhiên muốn, quả nhiên gừng càng già càng cay, sớm biết thế, đánh chết cũng không đồng ý cuộc hôn nhân này, nhìn sự tích vinh quang của Lâm Nguyệt những năm này, đã sớm nên nghĩ đến là di truyền của mẩu hậu, tại sao nhà họ Lâm có nhiều cực phẩm như vậy! Cố tình, Lâm Đại Nhi này còn là cực phẩm trong cực phẩm!

"Lại nói, đêm đó bỏ thuốc cho người không quá mạnh, hoàn hảo không có nghe Lâm Nguyệt nói dùng tiêu hồn tán, chỉ bỏ một chút xuân dược, nếu không, người thật là thảm thương, nghe Tế Vũ nói, người bị Đại Nhi trối lại ném ở dưới giường ngủ cả đêm. Ha ha, Đại Nhi thật là hồ đồ, tại sao có thể làm như vậy chứ, người thấy đúng không Thần nhi" Thái hậu cười đến nghẹn, trên gương mặt có tuổi biểu hiện phong phú, Tế Vũ đứng ở một bên, khỏe mặt co giật, Thái hậu, ngài phúc hậu một chút, dù sao ngài là mẹ ruột hoàng thượng a.

"Mẩu hậu . . . . . ." Bách Phi Thần hết ý kiến, vô cùng tức giận mang theo Ngụy Trung Hiền ra khỏi Phòng Lâm Cung, mới vừa bước ra cửa, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười rất khoa trương của mẩu hậu hân, khiến Bách Phi Thần thiếu chút nữa ngã xuống, Bách Phi Thần là ai, võ công sâu không lường được, người có thể làm cho hắn tức giận đến thiếu chút nữa ngã xuống, dường như ngoại trừ hoàng hậu cũng chỉ có Thái hậu thôi, aiz, hoàng hậu cũng chính là Lâm Đại Nhi trong miệng Bách Phi Thần. Ngụy Trung Hiền khẽ run lên hai cái, trong lòng suy tính, xem ra vẫn nên ít chọc hoàng hậu nương nương là tốt nhất.

Đáng chết! về mặt Bách Phi Thần âm trầm chạy thẳng tới Ngự Thư Phòng, trong lòng suy nghĩ làm thế nào phát tiết cơn tức giận này, nếu không, chắc bị chết ngạt.

Sau lưng Ngụy Trung Hiền và đám cung nữ, thái giám nhìn bộ dáng quen thuộc của Bách Phi Thần, trái tim nhỏ hết sức lo sợ, không khỏi vì Bách Phi Thần mà bất bình. Hoàng đế chúng ta cũng quá kìm nén, kể từ sau đêm tân hôn, Bách Phi Thần vẫn ở Ngự Thư Phòng dùng bữa, đi ngủ, ngay cả cửa hậu cung cũng không có tâm tình bước vào, có thể thấy được, đêm tân hôn để lại cho Bách Phi Thần bao nhiêu ám ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đêm tân hôn khổ ép

Năm nào, tháng nào, ngày nào đó, trên dưới cả nước Bách Vương triều vui mừng rộn rã, nguyên nhân là ngày đại hỉ của Hoàng đế đương nhiệm Bách Phi Thần.

Lại nói, một ngày kia, Đại Nhi đang ở nhà trong ôm AC1 cùng sư phụ, sư huynh chơi game online, trò chơi trực tuyến thông minh được cập nhật mới nhất, chỉ cần đeo mắt kính, ống nghe, người sẽ giống như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ, cảm giác kia tuyệt đối chưa từng có.

Trong trò chơi:

Sư phụ [Đẹp trai phải bị người chém]: Các đồ nhi, bây giờ toàn cầu các nơi mưa xuống mạnh cấp 7, gió lớn, bão cát cấp 7, tại sao các người còn ôm AC1 login, không sợ bị sét đánh sao?

Đại Sư Huynh [Hái hoa tặc có tu dưỡng]: Sư phụ, người đẹp trai như vậy, muốn đánh cũng là đánh người trước, huống chi, Thượng Đế nhất định không muốn thấy người đẹp trai hơn mình còn sống.

Nhị Sư Huynh [Thông thị bệnh dịch tả]: Sư phụ, người suy nghĩ một chút, thời tiết xấu dồn ép như vậy, lễ lớn trăm ngàn năm khó gặp, không chơi game online thật là đáng tiếc.

Tam Sư Huynh [Bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo]: Đêm nay sao Bắc Đẩu nổi lên.

Sư phụ [Đẹp trai bị người chém]: Đại Nhi? Đồ đệ ngoan có ở đó không?

Đại Sư Huynh [Hái hoa tặc có tu dưỡng]: Tiểu sư muội, xinh đẹp.

Nhị Sư Huynh [Thông trị bệnh dịch tả]: Nô? Sư muội? Bầu trời . . . . .

Tam Sur Huynh [Bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo]: Cúp?

*****

Sur phụ \ Đại Sur Huynh \ Nhị Sur Huynh \ Tam Sur Huynh: Lâm Đại Nhi!

Lâm Đại Nhi [Tia chớp trên trời, Tiểu Nương lóe sáng]: Tốt! Các người gọi một câu nữa thử xem!

Đại Nhi đã lâu không nổi dóa, ghét nhất người khác gọi nàng Lâm Đại Nhi, Oh My God, vì sao cha mẹ đặt cho nàng cái tên này? Chẳng lẽ biết trước, sau khi nàng lớn lên, bộ dáng giống Lâm muội muội?(là Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng)

Sur phụ [Đẹp trai bị người chém]: Đồ đệ ngoan, đừng tức giận, chúng ta xông vào yêu phong cốc, đoạt yêu linh của Lão Yêu cho người chơi được không.

Đại Sur Huynh [Hái hoa tặc có tu đường]: Tiểu sư muội, không nên tức giận, tức giận cũng không đẹp, về đây, đi yêu phong cốc.

Nhị Sur Huynh [Thông trị bệnh dịch tả]: Tiểu sư muội, thực nữ một chút, người xem, ở nơi này toàn cầu bão táp, bầu trời còn có sao Ngưu Lang, người cười một cái đi.

Tam Sur Huynh [Bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo]: Đừng nổi giận.

Lâm Đại Nhi [Tia chớp trên trời, Tiểu Nương lóe sáng]: Nhìn đường! Đại Sur Huynh, động thủ động cước với ta nữa, ta đập chết người!

Đại Sur Huynh [Hái hoa tặc có tu đường]: Tiểu sư muội, bề ngoài hung dữ như vậy, a, đây là cột thủy tinh ở Thần điện sáng lập, ta chụp xuống, tặng cho người nè. Xinh đẹp không?

Sur phụ [Đẹp trai bị người chém]: Không giống [vật phẩm] do thần sáng lập trong game online.

Nhị Sur Huynh [Thông trị bệnh dịch tả]: Tốt, ngọc thạch màu hồng, thật xinh đẹp.

Tam Sur Huynh [Bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo]: Thần kỳ.

Đại Nhi vươn tay dừng ở giữa không trung, do dự một chút.

Lâm Đại Nhi [Tia chớp trên trời, Tiểu Nương lóe sáng]: Sur phụ, sư huynh, ta cảm giác có chuyện sắp xảy ra.

Sur phụ [Đẹp trai bị người chém]: Mặc kệ.

Đại Sur Huynh [Hái hoa tặc có tu đường]: Như vậy mới phải chơi đấy.

Nhị Sur Huynh [Thông trị bệnh dịch tả]: Tiết trời áp bức này, không xảy ra việc gì thật đáng tiếc.

Tam Sur Huynh [Bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo]: Có chúng ta ở đây.

Đại Nhi cảm động rồi tỉnh rồi mù, tay cũng bắt được Ngọc Thạch màu hồng này. Nàng cảm giác có một cỗ lực lượng lôi kéo nàng, khối đá này, rất quen thuộc . . . . .

"Ừ. . . . ." Trên trán Đại Nhi rịn ra một tầng mồ hôi mịn, chậm rãi mở mắt. Sau khi thấy rõ ràng tình trạng, không chút do dự, miệng mắng to. "Tốt, khôn kiếp từ đầu tới! Dám chiếm tiện nghi của Tiểu nương!" Chuẩn bị giơ tay lên chà trán đi, Đại Nhi giơ quả đấm lên, hung hăng đánh trên người nam nhân đang còi ra y phục của mình.

"A!" "Phù, phù!" Một tiếng hét thảm phá không trung, người nọ bị hung hăng nện xuống đất, che nửa bên mặt, lăn mấy vòng trên mặt đất.

Người không nhìn lầm, người nọ chính là Bách Phi Thần.

Trong lúc Đại Nhi còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, muốn đánh cho Bách Phi Thần như từ, Bách Phi Thần tung người một cái, nhảy lên, cặp mắt đỏ bừng nhìn Đại Nhi, không kiềm được tức giận, chửi ầm lên: "Lâm Đại Nhi, người tự đâm đầu vào chỗ chết phải không, lại dám đánh trảm! Đừng tưởng rằng nẫu hậu che chở cho người, thì người có thể vô pháp vô thiên!" Nếu không phải mình bị hạ độc, còn bị phong bế võ công, bị Thiên Tài người ở chỗ này định đoạt ư, nữ nhân của trảm chi có thể là Hinh Nhi, hiện tại Lâm Đại Nhi người được tiện nghi còn ra về. Bách Phi Thần càng nghĩ càng tức giận, càng tức giận, được lực trong cơ thể càng không thể khống chế, rốt cuộc thú tính đại phát, giương nanh múa vuốt nhào về phía Đại Nhi.

Hiện tại, Đại Nhi cũng vô cùng giận dữ, nói cái gì cũng không nghe vào, trong đầu chỉ có ba chữ Lâm Đại Nhi này! Hot girl đấy! Đại Nhi nàng ghét nhất người khác gọi nàng Lâm Đại Nhi, nam nhân này nên đánh! Mặc kệ cái áo yếm bị còi lộ ra, quơ múa quả đấm hướng tới Bách Phi Thần, không chút nào kỳ quái tại sao bản lĩnh của mình trở nên tốt như vậy, hơi sức trở nên lớn như vậy.

"Lưu manh đáng chết, tên cặn bã, dám chiếm tiện nghi của Tiểu Nương! Tiểu Nương không đem người đánh cho khắp nơi đều hồng, người cũng không biết tại sao Hoa nhi lại có màu hồng như vậy!"

"Chết tiệt! Lâm Đại Nhi. . . . . A. Người lại dám A. Người chờ đó!"

"Tốt! Tiểu Nương sẽ chờ, người kêu đi, kêu Tiểu Nương là Lâm Đại Nhi nữa, Tiểu Nương sẽ thiến người!"

"Lâm Đại Nhi. A. . . . ."

"Đánh người phải đánh mặt, lời nói ác độc phải vạch trần, đây là sư phụ ta dạy, Hừ! Sắc lang, đánh chết người!"

". . . . ."

Bên trong đánh cho khí thế ngất trời, bên ngoài Ngự Trung Hiền thật sự đồ mồ hôi lạnh.

"Ngự tổng quản, bên trong có chuyện gì, tại sao Hoàng thượng kêu lớn tiếng như vậy? Sẽ không có chuyện gì chứ." Một tiểu thái giám không rõ chân tướng, hỏi.

"Phi! Ngày đại hỉ của Hoàng thượng có thể xảy ra chuyện gì! Đừng đoán bừa, ở trong cung, tốt nhất là quản cái miệng của mình cho tốt, không cần thận một chút, chết như thế nào cũng không biết" Ngự Trung Hiền hung hăng trợn mắt nhìn tiểu thái giám kia một cái. Trong lòng cũng lắm bầm, lẽ ra "hành phòng" cũng là hoàng hậu nương nương kêu la. Bất đắc dĩ Thái hậu hạ lệnh, tối nay không cho phép ai mở cửa cho Hoàng thượng, không cho phép đi vào, hẳn cũng chỉ có thể lo lắng suông.

"Đợi một chút. . . . ." Đại Nhi giằng chân ở trên người Bách Phi Thần, lúc giờ quả đấm mãnh liệt đánh hẳn, chợt ngừng lại, chớp đôi mắt to dễ thương có chút kỳ quái nhìn Bách Phi Thần. Tuy nói Bách Phi Thần bị đánh muốn nhìn không rõ diện mạo, nhưng một ít tóc dài rối loạn và áo lót màu vàng rách mướp, còn có trong miệng kia thỉnh thoảng phun ra "Trầm", "Chém đầu", "Cần rở", hết thấy chuyện này khiến đầu óc Đại Nhi càng ngày càng loạn, lại nhìn một vòng bị bố trí hi phòng, rốt cuộc Đại Nhi tỉnh táo lại, hướng về phía Bách Phi Thần hỏi một câu: "Người là ai?"

"Trầm là Hoàng đế Bách Vương triều!" Bách Phi Thần lại tức giận, bị đánh thành như vậy, cũng không dám nói lung tung, nữ nhân này, rõ ràng muốn đánh cho đến chết, công lực mình bị phong bế, còn bị hạ độc, tránh voi chẳng xấu mặt nào, xem ta đi ra ngoài, sẽ thu thập người thế nào!

"Vậy ta là ai?" Mặc dù đoán được, nhưng vẫn khó tiếp nhận, hot girl, đã gây đại họa, đem Hoàng đế đánh thành như vậy, cũng không biết ngày mai có thể nhìn thấy mặt trời hay không.

Bách Phi Thần hận đến cắn răng nghiền lợi, nàng đang khoe khoang mình trở thành hoàng hậu sao. Mẹ nó! Nữ nhân này thật là, quá ghê tởm! "Bách Vương triều Hoàng hậu, cháu ngoại bảo bối của Thái hậu, con gái nhỏ của Lâm gia giàu có nhất Bách Vương triều! Đủ chưa? !" Giọng nói không chịu thua, cho dù bị đánh thành như vậy, về ngao khí trên người Bách Phi Thần vẫn khiến cho Đại Nhi vài phần kính trọng. Làm một Hoàng đế, có thể ăn nhân như vậy, rất tốt. Mặc dù không có yếu tố tình cảm, dù sao, bây giờ Đại Nhi và hẳn, ít nhiều gì cũng là quan hệ biểu huynh, biểu muội a.

"Ồ" một tiếng không sao cả, động tác nhanh nhẹn cởi áo Bách Phi Thần, đem hẳn trời vô cùng chặt chẽ, một cước đá vào dưới sàng, dĩ nhiên, trước khi đập vẫn không quên lấy khối bố đút vào miệng hẳn. Lúc Bách Phi Thần không tiếng động gầy giữa ở dưới, Đại Nhi lại thông thả nằm trên giường lớn chừng hai, ba mét, trong đầu nhớ lại một chút chuyện ngất đi.

Nàng chỉ nhớ lúc ấy, tay chạm vào cái vật kia, cánh hoa đào bay bay, chung quanh lập tức trở nên trắng xóa, chỉ có một mình, không nhìn thấy ai, sư phụ, sư huynh cũng không nhìn thấy, sau đó giống như là tiến vào vòng nước xoáy trần đầy hoa đào, còn có thể ngửi được mùi thơm thấm vào ruột gan. Tỉnh lại liền nhìn thấy Bách Phi Thần dùng sức mạnh với nàng nhưng chưa thực hiện được. . . . .

Nói như vậy, vật kia có tác dụng gì? Nhưng vật kia đâu rồi? Sờ khắp toàn thân nhưng không tìm được, thật ra cũng không cần giấu đi, vốn đã để cho Bách Phi Thần cởi ra, còn dư lại vài món. Nếu là vật kia, theo căn cứ suy đoán một loại tiểu thuyết, vật kia nhất định có quan hệ với mình, hơn nữa nếu mình đi tới nơi này, sư phụ và sư huynh nhất định cũng tới, nhưng không biết ở nơi nào.

"Éc." Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên trái tim đau đốn, che ngực, một cơn đau như kim châm muối xát không hề báo trước đánh tới. Trúng độc? Tại sao mình lại biết?

Tuyệt mệnh, chất độc chết người trong thiên hạ.

Từ trên giường lao đảo nghiêng ngã đi về phía bàn trang điểm, một tay lung tung tìm kiếm. Nếu là khuê phòng thì cũng nên có kim châm mới đúng, cổ chịu đựng ngực đau nhức, tay phải không ngừng tìm kiếm, may mắn là chất độc này không biết vì sao trôi qua rất nhiều nhưng không quá nặng, người chủ cũ cũng là bởi vì loại độc này mà chết đi.

Rốt cuộc tìm được kim châm, lấy ra vài cây kim, châm mấy huyệt vị trên ngực không có mảnh vải quấn lên, cánh tay trái duỗi thẳng một đường kim thêu. Bàn tay phải nhắm ngay tim khẽ dùng sức, một đường chuyển qua cánh tay trái theo xuống phía dưới. Trên trán đồ mồ hôi hột, gương mặt, đôi môi đã trắng bệch, cho đến từ trong bàn tay nhỏ ra mấy giọt máu màu tím đen mới nhỏ bỏ kim châm.

Đợi một chút, mới vừa rồi là kim châm qua máu? Hơn nữa, tại sao mình lại biết tên chất độc kia là gì? Dường như mình không có học y. . . . . Chẳng lẽ nói. . . . . mình thừa kế năng lực trong trò chơi bác sĩ Độc sư ? !

Cũng may, đại nạn không chết. Chẳng biết tại sao lại xuyên qua, còn chưa lấy lại được tinh thần đã chết, đó cũng quá bi thống rồi. Nhưng tại sao? Đôi mắt đào hoa đáng yêu nhìn vài giọt máu độc màu tím đen, cau mày, thật là năm hạn bất lợi a. Bất quá, chuyện trúng độc, xem như chủ nhân của thân thể này đã chết, nàng cũng không nhận ra trong một thân thể có hai linh hồn, trừ phi tinh thần bị phân liệt. Vừa khéo chính là nàng cũng gọi là Lâm Đại Nhi,

được rồi, quyết định, nói thế nào cũng là mình chiếm thân thể người ta, nếu như đáng đáp cũng giống như vậy, kẻ thù của nàng kia, cũng chính là kẻ thù của mình, gây chuyện không tốt đây là kiếp trước của mình đấy.

Cho tới bây giờ, Đại Nhi có thói quen thích ứng mọi hoàn cảnh, thân là thiên tài đương thời, suy nghĩ không phải người bình thường có thể hiểu. Sau khi ý tưởng kỳ quái xuất hiện, không kịp chờ đợi, chạy đến chiếc gương đồng thật to trước mặt, nhìn hình dạng của mình.

"Quả nhiên. . . ." Hừ, vậy cũng đừng trách ta không khách khí, hi vọng người che giấu thật tốt, đừng để cho ta bắt được manh mối! Đợi đã nào...! 1 - 2 - 3 - 4 - 5 - 6 - 7, một, hai, ba. . . . . Đầy đủ hết? Đại Nhi mắt tròn nhìn mình trong gương, trong miệng đếm con số. Sau đó, dùng một chút sức của thân thể này, mọi chuyện từ nhỏ đến lớn, giống như cười ngửa xem hoa xuất hiện trong đầu.

Cái này chẳng lẽ chính là đầu heo quay về?

37 lần đầu thai, Phụng nữ Trùng sinh!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Không có cung đấu, hậu cung làm sao có thể gọi là hậu cung

"Nàng còn sống" Nữ tử mặc áo trắng ngồi ở trước gương trang điểm, không điểm tô, đôi môi đỏ khẽ mở, bình tĩnh nói ra những lời này.

"Trúng phải ‘tuyệt mệnh’ còn có thể sống được, nàng là người đầu tiên" Trong không khí tĩnh mịch truyền ra giọng nói của một nam nhân.

"Xích Nhan nói thế nào?" Ngón tay vẫn không nhanh không chậm cắt tia sợi tóc, người trong kính đẹp như thiên tiên.

"Người hoài nghi Xích Nhan?" Nam nhân nói một câu liền đoán trúng suy nghĩ của nàng.

"Tuyệt mệnh là thiên hạ chí độc, không phải là Bách Giải Hoàn thì không giải được, nàng không thể nào còn sống" Lời nói này nhẹ nhàng, giống như tán gẫu việc nhà.

"Xích Nhan quả thật dứt cho nàng ‘tuyệt mệnh’." Giọng nói của nam nhân dừng lại một chút, lại nói tiếp: "Lâm Đại Nhi trời sanh si ngốc, giống như là ba Hồn ít đi bảy Phách, chưa bao giờ ra khỏi Lâm gia nửa bước, vì vậy tin tức không người biết. Hôm nay người nhìn bộ dạng của Lâm Đại Nhi giống như si ngốc vài chục năm sao?"

"Hả?" Tay của nữ nhân dừng lại một chút, lại tiếp tục cắt tia, nói: "Ý của người là, Lâm Đại Nhi lừa mọi người?"

"Không, thứ nhất Lâm Đại Nhi không thể nào biết được kế hoạch của chúng ta, cũng sẽ không biết từ khi nàng ra đời đã bị theo dõi; thứ hai cho dù là giả vờ, nói rõ nàng tâm cơ đủ nặng, tuyệt đối nàng sẽ không bại lộ mình sau khi tấn hôn. Thứ ba, nếu nàng ăn ‘tuyệt mệnh’, tuyệt đối sẽ không còn sống. Cho nên giải thích duy nhất chính là, nàng không phải Lâm Đại Nhi"

*****

Chánh điện Phụng Tê cung

"Tham kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc Kim An" Sáu cô gái mặc cung trang xa hoa cung kính thi lễ, nhìn chủ mẫu Đại Nhi rất thoải mái a.

Hiện tại Đại Nhi hoàn toàn không sợ hãi.

So thân phận, nàng là Hoàng hậu.

So bối cảnh, nàng có chỗ dựa Lâm gia và Thái hậu nương nương.

So tâm cơ thủ đoạn, nàng nổi danh đệ nhất thiên tài nghịch thiên Trung Hoa, chẳng lẽ còn không đấu lại những trạch nữ được nuôi dưỡng trong khuê phòng?

"Khụ khụ, đều ngồi xuống thôi".

"Tạ Hoàng hậu nương nương"

"Ồ, Lan phi, người đang làm gì vậy?" Đại Nhi mặc trang phục thường nhẹ nhàng linh hoạt, thân thể tà tà lệch qua bên trái trên nệm êm. Nếu mặc theo

cung quy, đoán chừng là trên đầu cài trâm vàng, trâm bạc Phượng hoàng, sẽ đề gậy cổ, còn chưa tính màu sắc cũng có thể chói chang mù mắt. Cái này không, Thái hậu cố ý lệnh cho cung thiếu làm cho nàng y phục khá nhẹ nhàng, linh hoạt tiện lợi, chỉ là phía trên đều dùng sợi bạc thêu Phượng hoàng. Đồ trang sức cũng miễn, nói lời hay: tiết kiệm.

"Hoàng hậu nương nương thứ tội, ngày đó thần thiếp không biết thân phận của ngài, có nhiều va chạm, kính xin Hoàng hậu nương nương không trách tội!" Lan phi lo sợ nói.

Cũng khó trách, ngày đó Lan phi lớn lối như vậy, hậu cung này, phi vị còn sống, trừ nàng cũng chỉ có Trương phi thôi, Trương phi luôn luôn không tranh quyền thế, hậu cung xem như Lan phi nàng là duy nhất, tất nhiên ngang ngược cần rồi. Hơn nữa, Đại Nhi mặc trang phục thường, cho rằng tiểu thư nhà nào đi nhầm vào nội cung, muốn giáo huấn một phen thôi. Chẳng qua, có thể lên tới vị trí kia tự nhiên có mấy phần tâm cơ.

"Há? Nhưng Bồn cung là người rất thù dai!" Đại Nhi bùng lên nước trà uống, cười như không cười nhìn Lan phi cúi đầu cung lễ.

Một câu không trách tội liền xong chuyện? Chẳng lẽ không biết mất tiền, hết nạn sao?

"Chuyện này. . ." Lan phi cũng không nghĩ đến Đại Nhi có thể ở trước mặt mọi người nói ra như vậy, tuy rằng Lan phi có chút tâm tư nhưng cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Năm người còn lại, trừ Trương phi ra, nhìn bộ dáng Lan phi rất có ý hạ hê, vị Hoàng hậu này nương nương cũng không dễ trêu chọc, Lan phi ngơ ngẩn, tự mình đâm đầu lên trên nhưng không trách được người khác.

"Được rồi, phía dưới vểnh tai nghe kỹ lời nói của Bồn cung" Không để ý đến Lan phi, mắt tùy ý quét một cái bên dưới, tất cả mọi người, từng người một cảm như hén.

"Thứ nhất: từ hôm nay trở đi, trước giờ Tý tất cả đều yên lặng cho Bồn cung, quấy rầy mộng đẹp của Bồn cung, tự mình suy nghĩ hậu quả; thứ hai: chuyện vận vật hậu cung, sau này toàn bộ do Trương phi xử lý, không có việc gì đừng đến làm phiền Bồn cung, có chuyện cũng đừng. Thứ ba: về vấn đề con cháu của Hoàng thượng" Đại Nhi nhìn chằm chằm sáu người phía dưới, toàn thân tò mò, ước chừng không an phận nhảy loạn: "Rốt cuộc là bụng của các người không có tiền đồ, hay Hoàng thượng không được?"

Lời này vừa nói ra, phía dưới phi tần đỏ mặt hồi hộp, ngay cả người luôn bình tĩnh như Trương phi, khóe miệng cũng không nhịn được có chút run rẩy. Vị Hoàng hậu này quả nhiên danh bất hư truyền, quả thật dũng mãnh.

Chúng Tần phi kêu khổ trong lòng, Hoàng thượng chưa bao giờ qua đêm trong cung người khác, cho dù bị Thái hậu ép buộc cũng là chân trước đi vào, chân sau liền trượt, đừng nói lên giường, ngay cả miệng cũng không hôn qua. Mặc dù trong lòng các nàng đều biết nhưng không ai nói ra, cho nên, các phi tần khác đều cho rằng Hoàng thượng ở trong cung của mình, hơn nữa, các cung xem nhau như tử địch, càng không cần phải nói, đem những chuyện này nói ra làm cho người ta chê cười.

Vì vậy, hậu cung có mà như không, chuyện này lại người người không biết. Dĩ nhiên, trừ mỗi lần trốn ra được, chạy đi Hương Hình uyển tìm Hình Tuyết một chút, không có ai biết.

Đại Nhi quan sát từng người phía dưới, ánh mắt, vẻ mặt thay đổi nhỏ cũng không lọt qua mắt Đại Nhi.

Bách Phi Thần này, tại sao tìm hậu cung, từng người một, ngoại trừ phách lối, một chút tật xấu cũng không có, âm mưu, thủ đoạn dường như đều không dùng, chẳng lẽ hậu cung cứ như vậy thái bình? Hoặc là che giấu quá sâu, mắt của ta kém cỏi không nhìn ra? Không có đạo lý a, chẳng lẽ tâm lý học và phản ứng tư chi, đối với người của một thế giới khác không dùng được sao? Nghĩ đến chỗ này, Đại Nhi âm thầm lắc đầu, không có khả năng này, có thể tâm tính của những người này tương đối tốt thôi.

Đại Nhi không biết, Bách Phi Thần ngay cả đầu ngón tay của người ta cũng không có chạm qua thử, nhìn cũng không nhìn, chính mình giờ trò tâm kế đi diệt trừ cái này, diệt trừ cái nọ? Người kia đối với mình không hề có tình cảm, thậm chí ngay cả biết cũng không nhận ra, Hoàng thượng đối với các nàng vô cùng nhạt nhẽo, chẳng qua, các nàng ở trong hoàng cung, còn có thể dựa vào người nào, mặt mũi phải chú ý, muốn bảo vệ mạng, cũng tuyệt đối không dám làm ra một chút chuyện gì.

Phi tử Bách Phi Thần cũng quả thật đều nuôi dưỡng trong khuê phòng. Đầu là Thái hậu tự mình chọn lựa, Thái hậu cơ trí không ai có thể khinh thường, năm đó lúc còn là thái tử phi, đã nổi danh đệ nhất tài nữ Bách vương triều, sau đó, càng là vì nghiệp lớn của phu quân mình, lập được công lao không thể phai mờ, bà chọn phi tử tự nhiên phẩm hạnh cũng không tệ.

Thấy không có người nói chuyện, Đại Nhi âm thầm lắc đầu, như vậy không có tiền đồ, một chút không khí cung đấu cũng không có!

"Con nói dối của Hoàng thượng quan hệ đến Bách vương triều sau này, thân là phi tử phải có giác ngộ của phi tử. Bồn cung nghe nói đã một tháng nay, hoàng thượng không có vào hậu cung rồi, đều ở lại Ngự Thư Phòng, ngược lại, các người nói xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào? !" Lời nói Đại Nhi êm ái lại làm cho người phía dưới thở không nổi, áp lực vô hình làm cho các nàng không dám thở mạnh, có chút tức giận, nhất thời lo lắng.

Chúng phi tần lo sợ, trái tim nhỏ bùm bùm nhảy loạn, trong lòng cũng thầm nghĩ.

Hoàng hậu nương nương a, chẳng lẽ ngài không biết, Hoàng thượng thân ái của chúng ta, ngay cả hậu cung cũng không dám tiến vào, nguyên nhân là bởi vì ngài sao? Rốt cuộc là từ đâu ngài phản kích chất vấn chúng ta như vậy?

"Coi như Hoàng thượng không tới thăm cung các người, chẳng lẽ các người không thể đi tìm Hoàng thượng? Coi như Hoàng thượng không mắc câu, đi

nhìn gương mặt thuận mắt bị kinh hãi một chút, cũng còn hơn nhìn một đám cung nữ, thái giám. Tại sao các người không thông suốt nhỉ. Có phi tử nào như các người vậy!"

Sáu người nghe xong sững sốt một chút, đây là chuyện gì xảy ra? Hoàng hậu nương nương đang có ý bảo chúng ta lấy sắc dụ Hoàng thượng?

Hiện tại, trong đầu Trương phi chỉ có hai chữ, cực phẩm. Cứ có cảm giác nàng so với Lâm Nguyệt còn có phần hơn, chứ không phải bằng. Hậu cung này sợ là không yên ổn rồi.

"Bổn cung cho các người thời hạn 1 tháng, chỉ cần người nào leo lên được giường hoàng thượng, tấn cấp một; mang thai long chủng, càng không giàu cũng quý; không có rút mất một cấp. Thái hậu đang mong đợi cháu của ngài ra đời đấy. Tất cả các người đều có chút lòng cầu tiến cho Bổn cung. Không có cung đấu, hậu cung làm sao có thể gọi là hậu cung, mỗi người dựa vào thủ đoạn, năng lực của mình để trèo lên! Không trái với cung quy là được, nếu không, sẽ không tha thứ!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bách Phi Thần bị quấy rầy

Ngày hôm đó, Bách Phi Thần ở Ngự Thư Phòng xử lý chính sự. Đầu mùa xuân, bệnh dịch phát cao, một thôn nhỏ giải đất Liêu Hà đã xuất hiện tình hình như thế, theo tốc độ này, không tới một tháng, trong vòng trăm dặm chung quanh, khẳng định không ai thoát khỏi. Tuy nói đã phái ngự y đi trước nhưng vẫn không yên lòng, loại bệnh dịch này dường như còn hung mãnh hơn so với trước kia. Vì chuyện này, đã lâu hần không có một giấc ngủ ngon rồi.

"Hoàng thượng, Trương phi nương nương cầu kiến" Ngụy Trung Hiền nhẹ nhàng bước chân, thận trọng thông báo. Mấy ngày nay, Bách Phi Thần mệt mỏi, nhìn trong mắt hần, có mấy phần quật cường của tiên hoàng.

"Hả?" Bách Phi Thần nhíu mày, nàng tới làm gì? Dường như nàng chưa bao giờ chủ động tìm đến hần. "Tuyên" Cũng có chút mệt mỏi, nâng chén nước trà nóng uống một hớp, hít sâu một hơi, gần đây cứ có cảm giác nhức đầu, là mệt mỏi a.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế" Trương phi mặc cung trang màu xanh ngọc, ở bên hông buộc đai lưng màu trắng càng lộ dáng vẻ thướt tha mềm mại, tóc dài đen vẫn thành búi tóc đơn giản, chỉ dùng một cây trâm ngọc trai màu đỏ cổ định, vô cùng tinh tế. Phía dưới khoeo mắt phải gắn một chấm hoa xinh đẹp, nhìn rất tao nhã, làm cho khuôn mặt tăng thêm mấy phần mềm mại đáng yêu. Người không vội vàng, không nóng nảy, giọng nói không ngọt ngào, không chán ngắt.

Đây mới là tiểu thư khuê các!

Bách Phi Thần nhìn Trương phi không khỏi nhớ tới Lâm Đại Nhi, so với Trương phi, quả thật Lâm Đại Nhi không thể gọi là nữ nhân. Lâm Nguyệt cũng đẹp hơn nàng! Quên đi, rốt cuộc cũng là người của Lâm gia, không có một người nào làm cho người ta tỉnh tâm. Về phần tại sao nghĩ đến Đại Nhi, lại bị Bách Phi Thần tự động bỏ quên.

"Bình thân" Bách Phi Thần đứng dậy, ở trong phòng đạp hai bước. "Hôm nay Trương phi làm sao nhàn rồi đến xem thăm?" Nói không kỳ quái đó là giả, nạp nàng làm phi cũng chỉ là vì củng cố triều cương, hơn nữa lúc ấy nàng cũng nói, thân vô tình, cần gì phải diễn trò. Bách Phi Thần không muốn biết nguyên nhân, bởi vì chưa bao giờ hần nghĩ muốn có người nào, trong lòng của hần chỉ có Hinh Nhi.

"Gần đây thần thiếp vô sự, mới học một cách pha trà vội tới để Hoàng thượng ném thử một chút, kính xin Hoàng thượng đừng ghét bỏ" Trương phi cũng không có để ý đến câu hỏi của Bách Phi Thần, chỉ nói rõ mục đích đến. Thật ra Trương phi vẫn rất cảm ơn Bách Phi Thần, đối với nàng có thể làm được như vậy, thật đúng là lòng dạ thật rộng lớn. Chẳng qua, nếu nàng biết Bách Phi Thần đối với bất kỳ một phi tần nào cũng rộng lớn như vậy, chỉ sợ cũng không biết suy nghĩ thế nào.

"Trương phi tự mình xuống bếp, trăm đường nhiên không phụ tâm ý của khanh" Trương phi dâng trà lên, trên khuôn mặt nở nụ cười đã lâu không xuất hiện, giống như nghĩ đến việc gì.

"Không tệ, vị ngọt nhưng không ngán, trượt mà không dính. Tay nghề của Trương phi sợ rằng ngự trù cũng muốn thua kém ba phần." Bách Phi Thần ném thử một hớp khích lệ nói, tự nhiên cũng không sai, ánh mắt Trương phi chợt lóe lên ý cười rồi biến mất.

Thật sự rất đói bụng, uống hết hai chén trà rồi ngưng. Trương phi cẩn thận lau khóe miệng còn dính nước cho hần, sau đó cúi người cáo lui.

Rốt cuộc nàng tới làm gì?

Không chỉ có Bách Phi Thần không nghĩ ra, ngay cả Ngụy Trung Hiền cũng không nghĩ ra, chẳng lẽ Trương phi đòi tính? Nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy nàng đối với Hoàng thượng làm ra hành động nào khác, bây giờ là thế nào?

*****

"Nương nương, làm như vậy được không?" Ra khỏi Ngự Thư Phòng, nha hoàn Yến nhi hầu Trương phi không nhịn được, hỏi.

Nương nương mình chưa từng chủ động thân cận với Hoàng thượng, tự nhiên nàng cũng biết nguyên nhân. Chuyện hôm nay thật sự là quá mạo hiểm rồi, khắp nơi trong hoàng cung đều cười thầm, chuyện này sơ sót một chút, bị người có lòng biết được, còn không biết muốn dùng thủ đoạn gì đấy. Liễu Phi và Mai phi không phải là bị chết không rõ ràng sao.

"Có gì không tốt, trong cung này cũng nên náo nhiệt một chút rồi." Ánh mắt Trương phi nhìn chằm chằm phía trước không chớp, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Hoàng hậu cũng không phải là người dễ chọc, người đã có lòng muốn như vậy thì đừng trách. Ánh mắt chợt lóe tràn đầy hận ý, rồi biến mất trong nháy mắt.

"Ồ, là Trương phi nha, mới vừa từ nơi Hoàng thượng đi ra?" Trong lời nói của Lan phi luôn có mấy phần điều ngoa. Ngày hôm qua quý lâu như vậy, đến bây giờ đầu gối vẫn còn đau. Chỉ vì đoạt được sủng ái của Hoàng thượng, thì đau nửa cũng phải nhịn.

Lan phi điều ngoa hậu cung này cũng chỉ sợ tránh không kịp. Hơn nữa nàng càng thích tìm Trương phi gây phiền phức, bởi vì bộ dáng Trương phi luôn không mặn không nhạt, làm cho nàng có cảm giác mình rất bị xem thường, trong lòng khó chịu.

"Ừ" Trương phi gật đầu chào hỏi, ý bảo nha hoàn sau lưng Lan phi đứng dậy, lướt qua bên người nàng. Yến nhi hướng Lan phi cúi chào, rồi đi theo Trương phi.

"Hừ! Dáng vẻ luôn tự cho là thanh cao, không phải là muốn tới lấy lòng Hoàng thượng sao" Lan phi tức giận bất bình, trừng mắt liếc Trương phi rồi đi, mang theo bảy tám nha hoàn phía sau lưng chậm rãi đi tới Ngự Thư Phòng.

"Nương nương, người vừa dẫn đầu, bọn họ cũng sẽ không ngồi yên, người tội gì đi làm chuyện mạo hiểm này" Yến nhi bĩu môi, thật sự không nghĩ ra. Dẫn đầu để lại cho Lan phi thật tốt a, nhìn bộ dáng của nàng căn bị ăn đòn.

"Ta không động, các nàng cũng sẽ không có người động, Lan phi cũng chỉ qua loa vài câu mà thôi, nàng thật sự ngu ngốc không biết Liễu Phi và Mai phi chết như thế nào sao? Cho dù là tiểu thư khuê các được nuôi dưỡng ở khuê phòng, vào hoàng cung này cũng sẽ biến thành tỉnh, mấy năm nay bình an vô sự là bởi vì không người nào có thể chống lại với nàng, hôm nay vì Hoàng hậu nương nương này không cần phải nói. Thời đại Lâm gia người tài xuất hiện lớp lớp, đoán chừng Hoàng hậu nương nương cũng không phải là người tầm thường"

"Có thể ép Hoàng thượng như vậy không tự nhiên phải là người tầm thường" Yến nhi chê cười, nghĩ đến Hoàng hậu nương nương, nàng liền không nhịn được nghĩ đến Hoàng thượng, sau đó liền không nhịn được nhớ tới đêm tân hôn. . . .

"Về sau không nên nói lời bất quái, chọc lửa thiêu thân" Trương phi nhìn thấy bóng dáng đỏ đỏ xanh xanh phía xa, bước chân có chút gấp rút.

"Vâng" Yến nhi cũng mau bước theo phía sau, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Minh Nguyệt Hồ rồi cẩn thận bước đi.

Những phi tần biết Trương phi và Lan phi đều hành động, mình cũng bận rộn, suy nghĩ các loại biện pháp muốn được sự ưu ái của Hoàng thượng. Vì vậy, hậu cung náo nhiệt.

Chỗ của Bách Phi Thần càng không cần phải nói rồi, phi tần giống như cười ngửa xem hoa, đi một người, tới một người, làm cho Bách Phi Thần nhức đầu.

Yên lặng nhất phải kể tới Đại Nhi, kể từ khi Đại Nhi xuyên không tới đã nửa tháng có thừa, trên căn bản đã nắm rõ các thế lực kết cấu trong cung, cho nên vốn suy nghĩ cho Bách Phi Thần, liền mở ra hội nghị hậu cung lần đầu tiên. Phản hồi cũng không tệ lắm, ít nhất trong ba ngày này, Đại Nhi nghe được tin tức không phải Phi tần nào đó lớn mặt sắc dụ ngăn cản thánh giá lúc ban đêm, thì là Phi tần nào đó đột ngột xuất hiện tại trên giường Hoàng thượng lúc nửa đêm, không phải Phi tần nào đó ở trước mặt Hoàng thượng trượt chân rơi xuống nước, thì là Phi tần nào đó mỗi ngày không nhất định thời gian, vô tình gặp được Hoàng thượng, chia đều một canh giờ hai lần. . . . .

Trong lúc Bách Phi Thần tức giận đến giờ chân dùng dùng đi tìm Đại Nhi tính sổ, Đại Nhi đang ở Phụng Lãm Cung tán gẫu cùng Thái hậu.

Đại Nhi không hiểu, tại sao Thái hậu nhìn thấy nàng thay đổi như thế nhưng không có kinh ngạc, ở trong trí nhớ của Đại Nhi, Thái hậu phải hiểu rõ nhất trước kia mình như thế nào.

"Mẫu hậu, ngài không ngạc nhiên sao?" Đại Nhi suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định hỏi. Khẳng định là Thái hậu biết, về phần tại sao không vạch trần có phải có âm mưu gì hay không, Đại Nhi đã suy tính rất chu toàn. Có âm mưu thì thế nào, mình thật sự vẫn là Lâm Đại Nhi, trong trí nhớ có cái gì mà không qua được? Còn nữa, nếu như không phải là âm mưu, vậy thì Thái hậu nhất định biết nguyên nhân. Nếu như vậy có lẽ không thể hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mẫu hậu, đó là con ruột của ngài

"Ngạc nhiên cái gì? Đại Nhi trở về không tốt sao?" Thái hậu tràn đầy vui vẻ nhìn Đại Nhi, nói một câu chỉ có Đại Nhi và bà mới hiểu.

"Tốt thì tốt, bắt quá nơi đó không tồi." Đại Nhi nghịch ngợm bấu môi, bộ dáng ta không nỡ bỏ được nơi đó.

"Ha ha, số mệnh có lúc chờ đợi cả đời, số mệnh có lúc dùng cưỡng cầu. Có một số việc cưỡng cầu không đến, mà có một số việc không thể tránh khỏi. Số mệnh chính là điều kỳ quái như vậy" về mặt của Thái hậu hết sức hài hước.

Năm đó, trong tộc lựa chọn Đại Nhi cung phụng ngọc thạch hoa đào, vốn cho rằng lúc ấy còn bé, Đại Nhi có thể dùng lực lượng hoa đào ngọc thạch tốt hơn đến giúp đỡ tân Quân, nhưng không ngờ "Ba hôn bảy vía" vô cùng nhu nhược không chịu nổi lực lượng ngọc thạch hoa đào, dẫn đến việc ngọc thạch hoa đào không thể giữ được linh hồn của Đại Nhi làm cho bảy vía tan thành mây khói, rồi bị đưa tới không gian hỗn loạn trực tiếp biến mất không thấy gì nữa. Thái trưởng lão dùng lực lượng ngọc thạch hoa đào ban cho, thăm dò Thiên Cơ, bị cản trở ngược lại chết trắng cổ, cuối cùng bỏ lại câu nói không hoàn chỉnh 'Đế Vương tinh tan rã'. Chẳng qua, bà lại khẳng định, Đại Nhi sẽ không dễ dàng bị hủy diệt như vậy, bởi vì lúc nàng ra đời, vừa khéo bà nhìn thấy một cảnh tượng:

Bầu trời đỏ tươi, thu gom cảnh sắc vô cùng huy hoàng.

Trong trời đất đã định, người nào nhìn thấy càng thêm may mắn thay.

Truyền thuyết hàng triệu năm, không phải là không có căn cứ. Như vậy, người được thụ phong làm sao dễ dàng bị hủy diệt như vậy. Cho nên lúc Đế Vương tinh bắt đầu tan rã liền chuẩn bị cưới Đại Nhi làm Hoàng hậu.

Đây là một lần đánh cuộc, thắng, thiên hạ đều hưng thịnh; thua, Đế Vương suy tàn, chiến tranh nổi lên.

Bà rất may mắn.

"Mẫu hậu, nhưng ta không muốn chấp nhận người kia" Đại Nhi nghiêm mặt nói. "Nếu ta chấp nhận, không phải bị con trai Bảo Bối của ngài khi dễ chết a."

Nhìn vẻ mặt Đại Nhi nghiêm túc, Thái hậu không để ý hình tượng cười lớn. Quả nhiên nàng là người Lâm gia.

"Lâm ..... Đại ..... Nhi!"

Hai người đang nói chuyện phiếm, cùng nghe một tiếng gầm thét từ bên ngoài Phụng Lâm cung truyền vào. Không sai, là gầm thét. Tiếng gào to đến nửa hoàng cung đều nghe thấy, vì vậy trong lòng mọi người đang vì một Hoàng đế bị khổ ép của chúng ta mặc niệm một giấy đồng hồ. Sau đó khen Hoàng hậu nương nương uy vũ.

Đều là một đám không tìm không phổi!

Bách Phi Thần mặc thường phục màu đen, trên áo khoác thêm năm móng vuốt con rồng vàng trông rất sống động, thắt một đai lưng màu đen ở bên hông, áo ngoài có chút xóc xếch khoác trên người. Mày kiếm hơi nhíu, mắt phượng nheo lại, mím môi mòng tức giận dùng đũa đi vào.

Bách Phi Thần đã tức giận sắp điên lên! Nói chính xác là bị những phi tần kia bức đến phát điên. Từng người một liều mạng đánh vào, thủ đoạn chồng chất, đuôi, cũng đuôi không đi, mắng một người đi, lại đến tiếp một người, cuối cùng hắn cũng không còn hơi sức mắng người. Cầm không cho đến, cả đám nha hoàn, thái giám càng thêm chăm chỉ hơn, phạt một người cũng không thể đem người cả hậu cung đánh cho tàn phế hết.

Rốt cuộc, bây giờ Bách Phi Thần biết nụ cười kia của Tương phi là cười cái gì, hắn hoàn toàn có thể hiểu đó là hả hê. Mặc dù rất khó tưởng tượng người như Tương phi cũng sẽ có loại tâm tính này. . . . .

Đại Nhi và Thái hậu cũng sờ nhìn Bách Phi Thần, gương mặt tuấn tú tức giận dùng đũa kim nén đến có chút ửng đỏ, môi mòng đỏ thẫm nhếch lên, thờ phỉ phò, vài sợi tóc xóc xếch rơi xuống trước ngực, áo ngoài từ trên bả vai chảy xuống, trên ngực phập phồng.

Hấp dẫn a.

"Mẫu hậu, đây là con trai của ngài muốn sắc dụ ta sao?" Đại Nhi hoàn hồn, vẻ mặt hoa si nghiêng đầu hỏi Thái hậu.

"Cái này còn không nhìn ra được sao, đương nhiên là vậy, người xem bộ dáng mê người này, không đến sắc dụ cũng thật rất có lỗi với gương mặt này rồi." Thái hậu phì cười Đại Nhi một cái, đối với Bách Phi Thần bình phẩm từ đầu đến chân.

"Người xem ánh mắt mê loạn này"

Đó là sát khí.

"Người xem môi đỏ mọng mím chặt này"

Đó là hận đến cắn răng nghiền lợi.

"Người xem bộ ngực phập phồng kích động này"

Đó là bị tức giận.

"Người xem áo xốc xé rách này."

.....

"Nhìn không ra Thần nhi nhà ta còn có thiên phú bọc này, Đại Nhi, nếu không người thu hấn đi!" Thái hậu cười híp mắt coi thường gương mặt tuần tú của Bách Phi Thần càng lúc càng đen, hướng về phía Đại Nhi nói.

"Mẫu hậu, đó là con ruột của ngài!" Đại Nhi ít khi thấy bất bình cho Bách Phi Thần. Thái hậu này thật là một cực phẩm. Chẳng lẽ người Lâm gia cũng cái dạng đức hạnh này? Nàng có được tính vào trong nhóm đó hay không?

"Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài nhà, ngay cả sắc dụ Thần nhi cũng đem ra hết, người cho hấn chút thể diện đi, dù sao hấn vẫn là vua một nước đây"

Ngài còn biết hấn là vua một nước a. Đại Nhi rất im lặng. Ánh mắt nhìn Bách Phi Thần có một chút đồng tình. Thật không biết những năm qua đứa bé này làm sao trôi qua, có thể cao lớn như vậy thật là một kỳ tích.

"Mẫu ..... Hậu." Hai chữ này là từ trong kẽ răng nặn ra. Thậm chí tức giận không thể nói nổi rồi.

"Ừ. Thần nhi a, người tới lúc nào? Tìm Đại Nhi hả, các người tán gẫu ha, mẫu hậu mệt mỏi muốn đi nghỉ ngơi một chút" Thái hậu thấy tình huống không ổn bắt đầu giả vờ ngây ngốc chuẩn bị đường chạy. Cứ như vậy không có lương tâm bỏ lại Đại Nhi một mình chạy trốn, thật không có nghĩa khí mà !

Bách Phi Thần bắt đầu đi nâng trán, đến lúc nào thì mẫu hậu không còn nhỏ như đứa trẻ vậy a. Phục hồi lại tinh thần, Thái hậu đã chạy đi, chỉ còn lại Đại Nhi bị bỏ rơi chuẩn chạy trốn. Nhìn sắc mặt này của hấn, Đại Nhi cũng không so đo chuyện hấn gọi đủ tên họ của nàng, nữ nhi báo thù mười ngày không muộn, Tiểu Nương rất rộng lượng, không quan tâm mấy ngày này.

"Đi đâu." Bách Phi Thần nhìn bộ dáng đáng yêu của Đại Nhi chạy trốn, không biết nên khóc hay cười, dùng chân chà chà trên mặt đất từng bước, từng bước, muốn chà hư bao nhiêu đôi giày?

"Hồi cung ngủ." Đại Nhi đã di chuyển đến bên trái song song với Bách Phi Thần. Đáp một câu liền giơ chân bỏ chạy, tốc độ chạy nước rút tuyệt đối không chê!

Bách Phi Thần đã sớm đề phòng chiều này của nàng, xoay người tay phải nhanh chóng đưa ra kéo phía sau cổ áo của Đại Nhi, đề phòng nàng lại chạy trốn, Bách Phi Thần dùng sức kéo, động tác có thừa quán tính, Đại Nhi mất thăng bằng ngã vào trong ngực Bách Phi Thần. Đại Nhi cũng không yếu thế, cùng trong lúc ngã, lấy cùi chỏ hung hăng thúc vào ngực Bách Phi Thần. Không ngờ Đại Nhi nhảy bèn, hơn nữa hơi sức lớn như vậy, lồng ngực Bách Phi Thần thật sự bị đánh một cái đau.

"Lâm Đại Nhi, người cho rằng ta không trị được người sao? !" cánh tay trái của Bách Phi Thần nhốt chặt cổ của Đại Nhi, phòng ngừa nàng chạy trốn, ở bên tai nàng cắn răng nghiêng lợi nói.

Bên tai Đại Nhi truyền tới một luồng hơi nóng, nhìn không được rừng mình hai cái. Cũng không quên chạy trốn, đôi tay bới cánh tay trái Bách Phi Thần, thân thể lo lắng giấy dựa, liều mạng muốn chạy trốn. Nhưng không biết sao hơi sức của Bách Phi Thần thật sự quá lớn.

"Bách Phi Thần, người cho rằng ta sợ người phải không!" Đại Nhi cố hơi sức hung hăng dậm ở trên chân phải của Bách Phi Thần một cước, dường như chưa hết giận, đập mạnh đến mấy lần. Nhưng không thấy Bách Phi Thần phản ứng, đang kỳ quái, đột nhiên cảm giác ở chỗ nào đó chia đến mình, sau đó bàn tay nhỏ bé ở trên bụng Bách Phi Thần một đường dò thẳng xuống phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tới giờ uống thuốc rồi

"An tĩnh một chút!" Giọng nói của Bách Phi Thần có chút khàn khàn. Tay phải bắt được cánh tay của Lâm Đại Nhi, ngăn cản tay của nàng dò xuống phía dưới. Đột nhiên cảm thấy tư thế này vô cùng mập mờ, thả cũng không xong, không thả cũng không được. Trong lòng lại tức giận không dứt. Như vậy liền phản ứng? Minh đến trút giận đây!

Mặc dù Bách Phi Thần đã 20 tuổi nhưng vẫn còn trong sạch. Mặc dù có Phi tần rất sớm, cũng không có chạm qua, vẫn muốn đem lần đầu tiên giữ lại cho ngày đại hôn của mình và Hình Nhi. Cho nên, vị hoàng đế khổ ép này của chúng ta trong sạch không có cách nào trong sạch hơn. Cũng chính bởi vì chưa chạm qua một lần nào nên thân thể tương đối nhạy cảm. Chưa trêu chọc thì có phản ứng. Khụ khụ, thật ra cũng có thể coi như có nguyên nhân khác, 8 năm qua, bề hạ thân ái của chúng ta còn chưa ý thức được mà thôi. ....

Có Trời mới biết tư thế của bọn hấn có nhiều mập mờ, Đại Nhi bị Bách Phi Thần giam cầm vào trong ngực lo lắng giấy dựa, tay phải bị Bách Phi Thần

nằm ở phía sau, bởi vì dùng sức giảm đập sắc mặt có chút ửng hồng; mà Bách Phi Thần thật mập mờ. Thân thể nóng lên, sắc mặt cũng không bình thường lắm.

"Hoàng huynh, ban ngày đói khát thế này đệ đệ không phản đối, nhưng hình ảnh kích tình như vậy có thể tìm một chỗ không người hay không, huống chi đây là địa bàn của mẫu hậu, chú ý hình tượng một chút có được hay không." Tiếng nói vang lên, Bách Phi Thần và Đại Nhi cùng nhìn về phía cửa, bằng lực lượng do thám của bọn họ, tại sao không phát hiện có người đến gần?

Chỉ thấy một nam tử mặc áo trắng đứng nơi cửa. Nửa mái tóc buộc lên, dùng một cây trâm ngọc cố định, xõa phía sau, một chút khoác lên trước ngực, giữa hai lông mày có chút giống Bách Phi Thần, nhưng gương mặt kia so với Bách Phi Thần mềm mại hơn một chút, bên hông buộc một đai lưng màu xanh, phía trên treo một khối huyết ngọc hình dáng hoa đào, nhìn tư thế mập mờ của hai người, cười như không cười, phe phẩy cây quạt xếp trong tay, thật giống như đang xem kịch hay.

Yêu nghiệt a!

Nếu như dùng tuấn tú để hình dung Bách Phi Thần, vậy thì nam tử mặc áo trắng này chính là hoa thần, xinh đẹp không gì sánh được. Vẻ đẹp đơn thuần, không mê hoặc, không yếu đuối.

"Luyện U, thân thể khỏe mạnh chút nào không? Nửa tháng không tới thăm mẫu hậu rồi, có thể mẫu hậu rất nhớ ngươi đấy." Bách Phi Thần kịp phản ứng, trong nháy mắt trên mặt nở nụ cười. Đối với người em trai này, hẳn yêu thích vô cùng. Mặc dù miệng lưỡi rất tổn hại, có lúc làm hấn giận sôi lên.

"Đàng hoàng một chút cho ta!" Rũ lông mi xuống hung dữ nói với Đại Nhi. Lúc này mới buông ra kiểm chế ở cổ và cổ tay của Đại Nhi.

Đại Nhi tròn mắt nhìn Bách Phi Thần một cái, há miệng ra rồi đóng lại. Quên đi, xem mặt mũi của vị mỹ nam áo trắng này cũng không so đo với ngươi. Sau đó, không buồn không vui đi tới nội thất.

"Làm gì?" Bách Phi Thần nhìn thấy nét mặt của Đại Nhi thay đổi nhanh như vậy có chút kinh ngạc, nữ nhân này cũng không cần nổi giận hay sao? Nói đôi lời đôi. Bộ dáng mới vừa rồi còn tức giận muốn chết, liền không buồn không vui rồi sao?

"Ngủ" trên mặt Đại Nhi rất bình tĩnh nhưng lại nói ra lời tức giận. Hiển nhiên trong lòng vẫn rất để ý đến chuyện mới vừa rồi không chạy trốn được.

"Không cho phép." Bách Phi Thần không biết chuyện gì xảy ra, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đại Nhi, trong lòng cực kỳ khó chịu. Kết quả Bách Phi Thần không thể để cho nha đầu chết tiệt này được như ý, nhất định phải cùng nàng đối nghịch.

"Mẫu hậu, quản lý con trai của ngài, tới giờ uống thuốc rồi." Đại Nhi không để ý tới Bách Phi Thần, lười biếng ngáp một cái, đi tới bên cạnh Thái hậu đang núp ở một bên xem náo nhiệt, sau đó hỏi một chút giường ở đâu, rồi ung dung đi khỏi.

Bách Luyện U đứng ở cửa, ánh mắt giật giật nhìn trò khôi hài này, thầm nghĩ tại sao cứ có cảm giác giọng nói của nàng giống như tiểu sư muội, cũng giống cái kiểu làm người ta tức chết không đền mạng kia .....

Ngươi mạnh, nàng có thể mạnh hơn ngươi; ngươi vô lại với nàng, nàng càng vô lại hơn ngươi.

"U Nhi, đứng ở cửa làm gì, mau vào để mẫu hậu nhìn một chút." Thái hậu lúng túng coi thường ánh mắt khó chịu của Bách Phi Thần, nhanh trí nói sang chuyện khác. "Tại sao đang yên lành lại ngắt xiu vậy, ngươi dọn vào trong cung đi, như vậy mẫu hậu cũng yên tâm một chút."

"Tốt, cũng không biết có thể làm trò ngại đến hoàng huynh hay không?" Bách Luyện U đi tới bên người Thái hậu ngồi xuống, khuôn mặt nở nụ cười sáng chói.

Bách Phi Thần mới vừa bình phục tâm tình, lại bắt đầu pháp phòng, tại sao hấn cảm thấy Luyện U mới là con trai ruột của mẫu hậu. ....

"Mẫu hậu nói được, ai dám nói không được, gần đây trong cung rất náo nhiệt, U Nhi cũng không có việc gì, vào góp vui đi, mẫu hậu biết ngươi ở nhà nín nửa tháng cũng không hân huyên" Bộ dáng của Thái hậu hiền hòa, vẫn là U Nhi của bà có lòng với bà.

Quả nhiên là người phân theo nhóm, vật họp theo loài, đã biết vì sao Thái hậu ưa thích Luyện U như vậy.

"A, ta mới vừa vào cung liền nghe nói đến chuyện đêm tân hôn của hoàng huynh, thật là, đang êm đẹp tại sao lại bị ngắt xiu như vậy chứ, bằng không ta cũng sẽ không bỏ qua tuồng kịch hay kia" Chính là xưng ta mà không phải nhi thần, cho thấy Bách Luyện U rất được cưng chiều.

"Ha ha, đúng nha." Thái hậu liếc nhìn sắc mặt không ngừng thay đổi của Bách Phi Thần một cái, vô cùng giáo hoạt nói với Bách Luyện U: "Đêm đó là như thế này. ...."

Thái hậu mặt mày hờ hờ nói, Bách Luyện U nghe hứng thú dạt dào, hoàn toàn không đem Hoàng đế sắp phát tác để ở trong mắt.

Rốt cuộc, Bách Phi Thần sắp không nhịn được nữa. Đối với Luyện U và Thái hậu, hẳn không thể gào thét cũng không dám gào thét, nhưng bên trong còn dường như còn có một người, hơn nữa tất cả mọi chuyện không phải do người ở bên trong kia ban tặng sao? Vì vậy, Hoàng đế nào đó, đem tất cả mọi chuyện đều đổ hết lên người mẫu nữ nào đó, siết chặt quả đấm lớn, đi tới nội thất.

Mặc kệ là thế nào, hôm nay nhất định phải phát tiết!

Hai người đang nói hăng hái bùng bùng vẫn vững tai nghe động tĩnh bên trong, thật lâu cũng không nghe tiếng động.

Chẳng lẽ trong nháy mắt giết rồi?

Đang hết sức kỳ quái, chỉ thấy dáng vẻ của Bách Phi Thần đi ra, giống như lúc đi vào, hơn nữa sắc mặt còn đen hơn. Nhìn cũng không nhìn một đôi mẹ con vô lương, liền sải bước đi ra ngoài, xem ra bộ dáng đi tìm thù.

"Mẫu hậu, ta đi xem một chút." Bách Luyện U đứng dậy, về mặt hài hước nhìn theo bóng lưng Bách Phi Thần, giống như đã nhìn thấy bộ dáng chật vật của Bách Phi Thần, về mặt bị ghen đến thành màu gan heo.

"Ừ, chút nữa báo cáo cho mẫu hậu tình hình thực tế."

"Vâng" Đồng ý một câu, liền không tiếng động đi theo sau lưng Bách Phi Thần.

"Tê Vũ." Thái hậu thu hồi nụ cười không đứng đắn, tay phải chống trán, có vẻ hơi mệt mỏi.

"Thái hậu." Tê Vũ không biết từ chỗ nào, trong nháy mắt xuất hiện trong đại điện, không giống cách cung lễ thường ngày của nha hoàn, mà quỳ một chân trên đất, một tay gác cong trên đùi phải, cúi đầu chờ đợi chỉ thị.

"Tìm được chưa?" Lại nói, Thái hậu lo lắng nhất vẫn là chuyện này.

"Tuyển trên báo cáo nói ở Kim Dao, xem tình hình là muốn tới kinh đô. Chỉ là đoạn đường này có nhiều người đếm không xuể đến ngăn cản hấn cầu y, cũng bị hấn nhất nhất từ chối, không nói điều kiện, Bất Y đúng là Bất Y. Ngay cả mặt mũi của Thần Thành cũng không cho. Theo cước trình này hai tháng sẽ tới kinh đô." Tê Vũ không một chút kiểu cách, gọn gàng linh hoạt nói rõ.

"Bất Y" Thái hậu lẩm bẩm nói: "Vẫn là muốn gặp hấn. Tùy thời báo cáo lộ tuyến của hấn, tốt nhất đừng có sai lệch. Nếu có. . . . . Chậm nhất là ba tháng, nhất định phải làm cho hấn đi tới kinh đô." Mấy chữ cuối cùng, nói ra từng chữ.

"Không tiếc bất kỳ giá nào."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thật đúng là chịu chảy máu a

"Bên này không có!"

"Bên này cũng không có!"

"Lật tung Ngự Hoa Viên rồi cũng không có!"

"Bích Thủy Hồ cũng không có!"

"Khải Hành Tháp cũng không có!"

Trong hai canh giờ Bách Phi Thần nghe nhiều nhất chính là hai chữ không có, vốn mặt của hấn khó coi, cho tới trưa đã cứng ngắt, sắc mặt so với mới vừa còn khó coi hơn.

Mẹ nó! Chẳng lẽ Lâm Đại Nhi cứ như vậy biến mất trong không khí rồi hả ? Bách Phi Thần khó nhịn được, phát nói tục. Có thể bức Bách Phi Thần đến mức độ này sợ rằng phía trước Đại Nhi không có ai, sau cũng không có ai.

Ngược lại, Bách Luyện U rất thanh nhàn, trực tiếp xem thường, ngồi đối diện Bách Phi Thần, vừa uống trà xem kịch vui, thuận tiện thưởng thức sắc mặt đen thui giống như gan heo thật hiếm có của hoàng huynh mình.

Chuyện là như vậy, nửa canh giờ trước, Bách Phi Thần tức giận dùng đũa vọt vào Phượng Tê cung tìm Đại Nhi trút giận, nhưng không ngờ lật tung cả Phượng Tê cung cũng không tìm được người, vì vậy đang tìm xung quanh, nửa canh giờ sau, rốt cuộc hoàng đế bệ hạ chúng ta kìm nén tức giận. Tánh bướng bỉnh nổi lên, truyền lệnh cho Ngự Lâm quân không kiêng nể, tìm kiếm trong hoàng cung, phát ra từ lệnh, sống phải thấy người chết phải thấy thi thể, vì vậy, cả hoàng cung nhốn nháo.

Trong các cung, cũng đều phái người lục soát từng góc một, nhưng không thấy người. Điều này làm cho Bách Phi Thần càng tức giận hơn, đường đường Ngự Lâm quân hoàng gia, vậy mà một nữ nhân tay trái gả không chắc cũng không bắt được, còn mặt mũi nào mà tồn tại!

"Khởi bẩm Hoàng thượng, phụ cận Thương Vũ Lâm phát hiện một người khả nghi, đã thương hơn hai mươi người chúng ta, bị thương trốn vào Phi uyển

(Hương Hình uyển, Mộ Lan Uyển, Ngọc Lưu uyển, Thủy Vận uyển, Lam Sát uyển). Phi uyển đã bị bao vây, không có lệnh của Hoàng thượng, bọn thần không dám tự tiện xông vào, kính xin Hoàng thượng chỉ thị." Phó Thống Lĩnh Ngự Lâm quân bảo cáo.

Bách Phi Thần cau mày. Không tìm được Lâm Đại Nhi, ngược lại tìm được một người khả nghi, coi như người xui xẻo, vừa lúc tâm tình trầm không tốt."Những người khác tiếp tục tìm, không cho lười biếng!" Nói xong dẫn đầu đi tới Phi uyển.

Bách Luyến U nhìn thấy Bách Phi Thần gặp phải cái loại sự tình này vẫn không quên muốn tìm Lâm Đại Nhi, không khỏi lắc đầu một cái. Sống không thấy người chết không thấy xác a, trùng hợp lại có người khả nghi đi vào. Hắn cũng nghĩ, lấy sự thông minh của Bách Phi Thần, làm sao lại nghĩ không tới. Thật hy vọng Lâm Đại Nhi đừng xảy ra chuyện mới phải.

"Hoàng thượng, chính là chỗ này."

Bách Phi Thần liếc mắt nhìn vết máu trên đất, mặt không lộ vẻ gì, đi tới. Phó Thống Lĩnh Ngự Lâm quân mang người theo ở phía sau.

Vết máu vẫn kéo dài đến Hương Hình uyển, đầu tay máu trên cửa vườn hoa hiển nhiên đã xác nhận người đó ở bên trong. Mất phương Bách Phi Thần nhíu lại, sát khí vô hình lan tràn, lạnh lùng ra lệnh canh giữ ở bên ngoài, không để cho bất luận kẻ nào chạy thoát, rồi một mình tự đi vào. Bách Luyến U đứng ở sau lưng hắn vô cùng hứng thú nhìn đầu tay này trên cửa, miệng lầm bầm đi theo vào, thầm nghĩ người này thật đúng là chịu chảy máu a.

Hắn nhớ không sai, nơi ở này là của nghĩa nữ Vinh Vương thúc, nữ nhân Hình Tuyết kia là người hoàng huynh thích nhất. Thật vừa vặn.

Đi vào, vừa nhìn quả nhiên một cảnh hỗn loạn, nha hoàn, thái giám ngã đầy đất, mà Hình Tuyết thì bị một người che mặt, toàn thân áo đen, dùng chủy thủ kề cổ họng. Quần áo của người áo đen có chút rách nát, đoán chừng lúc phá vòng vây bị cắt rách nát. Đây là vết thương không lớn không nhỏ. Gương mặt xinh xắn của Hình Tuyết bị sợ đến trắng bệch, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, lại ngăn ngại không khóc được, cắn chặt môi, cố gắng không để cho mình run rẩy. Chẳng qua cây trầm ngọc trai hơi rung nhẹ đã bắn đứng nàng giả vờ bình tĩnh.

"Để cho ta đi, nếu không ta giết nàng!" Người bị mặt nhìn chăm chú vào Bách Phi Thần hung tợn nói, dường như chỉ cần nói một chữ không, liền trực tiếp kết thúc tính mệnh Hình Tuyết.

"Một Phi tần mà thôi, hậu cung của trẫm còn nhiều mà, người thật sự cho rằng tính mạng một Phi tần đủ để uy hiếp trẫm?" Bách Phi Thần giận quá hóa cười, giống như nghe được một câu chuyện cười. Hải hước nhìn lại người áo đen.

Ánh mắt của người áo đen có một tia hốt hoảng, trong nháy mắt khôi phục như cũ. "Không tin thì thử một chút." Nói xong, chủy thủ trong tay nhấn vào cổ Hình Tuyết nửa tấc, máu lập tức theo cái cổ trắng như tuyết chảy ra. Hình Tuyết đau đến hít một ngụm khí lạnh, ngực phập phồng bất định, sợ thì sợ. Nhưng không mở miệng cầu cứu.

"Cho ta đi hay không cho!"

Hai tay Bách Phi Thần chấp sau lưng nắm thật chặt, thay vào đó là ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo."Trẫm hỏi người, người vào hoàng cung có từng giết người không? !" Vào giờ khắc này, dường như sống chết của Lâm Đại Nhi đã vượt qua Hình Tuyết trước mắt, Bách Phi Thần không nghĩ ngờ chút nào, chỉ cần người áo đen nói giết rồi, hắn sẽ không chút do dự ra tay với người áo đen, coi như liều mạng Hình Tuyết bị thương, thậm chí là chết.

Loại cảm giác vội vàng này trước nay chưa từng có, giống như hiện tại, Hình Tuyết bị bắt giữ, hắn còn có thể dùng lừa gạt mà không phải một tiếng đồng ý, không bị người khác nắm mũi dẫn đi. Nếu như là Lâm Đại Nhi, Bách Phi Thần không dám nghĩ. Cũng không thể nghĩ.

Ngược lại, bộ dáng của Bách Luyến U vẫn giống như đang xem kịch vui, không chút nào có cảm giác lo lắng tình thế trước mắt.

Người áo đen cau mày, nhưng vẫn đáp lời: "Không có."

Ánh mắt của Bách Phi Thần nhìn chăm chăm người áo đen, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù nói phát hiện hắn ở Thương Vũ Lâm, hơn nữa Phó Thống Lĩnh cũng báo cáo không có người bị thương vong, bất quá, hắn vẫn không dám khẳng định người áo đen này có đi qua chỗ khác hay không, có ra tay giết người hay không. Lấy được trả lời như vậy, trong lòng mới buông lỏng.

"Nếu không có, trẫm cũng không truy cứu tội danh người lên xông vào hoàng cung, chẳng qua, đã thương Hình Nhi thì phải trả giá một chút, đoạn một ngón tay, ta thả người đi. Đây là nhượng bộ lớn nhất của trẫm" Bách Phi Thần nhìn máu lưu lại xung quanh vết thương nơi cổ của Hình Tuyết, chân mày nhíu lại.

Dường như người áo đen do dự. Sau vài hơi thở, một tay kèm chặt Hình Tuyết trong tay, thanh chủy thủ đã rơi vào trên ngón tay út bên tay trái của mình. Người áo đen nhảy một cái nhảy lên nóc nhà, sau khi nghe được ba chữ "Thả hắn đi." mới phi thân rời đi.

Nhìn Bách Phi Thần đỡ Hình Tuyết, Bách Luyến U huyết sáo, lưu manh nói: "Hoàng huynh, không phải là ta cố ý muốn làm phiền các người, nhưng người không phải cảm thấy nên gọi ngự y trước sao?"

"Biết còn không truyền!" Bách Phi Thần trừng mắt liếc Bách Luyến U một cái, lúc này mới đỡ Hình Tuyết vào phòng.

Bách Luyến U không thú vị bĩu môi, căn dặn người bên ngoài đi gọi ngự y, mà mình thì đi đến trong cung trước đây để nghỉ ngơi. Thuận tiện suy nghĩ một chút chuyện.

"Hình Nhi, thật xin lỗi, đau thì khóc đi" Về mặt Bách Phi Thần đau lòng nhìn Hình Tuyết nằm ở trên giường, miễn cưỡng cầm máu, trên chiếc khăn tay vết

máu loang lỗ.

"Phi Thần, ta không sao." Trên gương mặt tái nhợt của Hinh Tuyết nặn ra một nụ cười khuynh quốc khuynh thành.

Hinh Tuyết là mỹ nhân nhất đẳng, không thoa son phấn, gương mặt trái xoan dịu dàng làm người ta thương yêu, đôi mắt to hơi nước lượn lờ, đắm đuối đưa tình, mày liễu nhân nhật, răng đều tăm tắp, làn da như tuyết, sắc môi đỏ thắm như đoá anh đào, da thịt mịn màng, dáng nhỏ xương mềm, xoay người lại cất bước, đứng như liễu lay động, hoa cười càng thêm xinh đẹp. Đẹp như một nàng tiên.

"Cháy nhiều máu như vậy còn không có việc gì, thật là làm cho người ta lo lắng" Trước mắt, có thể làm cho Bách Phi Thần dùng giọng nói dịu dàng cũng chỉ có vị này thôi. Dĩ nhiên, vị kia nhà bọn họ nếu không phải là cực phẩm như vậy, đoán chừng cũng có hi vọng.

"Một chút vết thương nhỏ mà thôi, nhưng bởi vì ta mà người nọ trốn thoát." Hinh Tuyết có chút áy náy nói.

"Chỉ cần người không có việc gì là tốt." Bách Phi Thần kéo một góc chăn cho nàng, ngực y đầu đầy mồ hôi chạy tới.

Băng bó một chút thuốc, sau khi dặn dò chú ý một số việc và ăn uống nghỉ ngơi, liền cáo lui. Nói giỡn, ở nơi này gây phiền cho người khác không phải muốn chết sao?

Ai mà không biết vị này là nghĩa nữ của Thân Vương, là nữ nhân mà Hoàng thượng yêu nhất, tuy không có sắc phong nhưng vẫn ở tại Hương Hinh uyển, đây chính là cung quý phi duy nhất, phi vị chỉ ở dưới Hoàng hậu.

Bách Phi Thần chờ cho đến khi Hinh Tuyết uống thuốc xong rồi ngủ, mới rời khỏi.

Bách Phi Thần mới vừa đi, chỉ thấy Hinh Tuyết đang ngủ chột mở mắt. Bộ dáng không thấy có chút nào nhu nhược như lúc này, ngược lại trong đôi mắt có mấy phần tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Hoàng thượng, ngài có thể đừng nhảm chán nữa được không?

Bách Phi Thần trở lại Ngự Thư Phòng đã là giờ Hợi, hiện tại hẳn đang mệt mỏi ngâm mình trong thùng tắm đơn sơ ở ngoài phòng. Đối với thùng tắm mà nói đúng là quá đơn sơ. Hết cách rồi, ai kêu mình có cung điện không thể trở về.

Hơi nóng nồng nặc bốc lên cao, Bách Phi Thần giống như tiên nhân, vẻ mặt mơ hồ và mang theo một tầng tiên khí không dính khói bụi trần gian. Mặc cho sợi tóc rơi rớt thấm nước dán chặt ở trước ngực, giống như một nữ nhân, gương mặt cương nghị bị hơi nước bốc lên thấm vào một chút đỏ ửng, môi mỏng khẽ giương, hô hấp đều đều, mắt xéch mê người khẽ khép chặt. Khuỷu tay khoác lên bên cạnh thùng tắm, ngón tay thon dài nâng trán, chau mày, hình như có chuyện gì vướng víu trong lòng.

Đáng chết, cũng lật tung cả hoàng cung rồi vẫn không tìm được, rốt cuộc nha đầu chết tiết kia trốn nơi nào rồi? Bị ta bắt được nhất định sẽ không dễ dàng tha cho nàng! Trong đầu Bách Phi Thần đều nghĩ đến Đại Nhi. Từ Hương Hinh uyển ra ngoài liền chạy thẳng tới Phượng Tê cung, lúc này Đại Nhi nên ở trong phòng ngủ mới đúng, lại không nghĩ rằng nàng từ nơi Thái hậu đi ra cũng chưa có đã trở lại. Bách Phi Thần xuống lệnh từ, hiện tại trừ người hầu và Ngự Lâm quân vẫn còn qua lại tìm kiếm. Cũng lật tung đến tận trời rồi nhưng tìm không thấy người.

Chẳng lẽ không còn ở trong cung sao ?

Nghĩ tới đây đáy lòng Bách Phi Thần chột trống trải, giống như mất đi cái gì. Tại sao có thể có loại cảm giác này? Không phải mình vẫn mong đợi đuổi nàng ra ngoài sao? Hiện tại nàng đi không phải vừa đúng lúc? Nhất định là mình còn chưa báo thù được, cứ như vậy dễ dàng buông tha cho nàng nên không cam lòng! Đúng vậy, thậm chí Bách Phi Thần ta lúc nào thì bị ăn thua thiệt lớn như vậy, bị Lâm Đại Nhi tính toán cả hậu cung không được yên bình, không báo thù làm sao có thể để cho nàng rời đi! Ừm, nhất định là như vậy.

Bách Phi Thần tiến hành an ủi đáy lòng mình. Rất có tư vị giấu đầu hở đuôi.

"Cẩn." Khóe môi Bách Phi Thần khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng khắc ra một chữ. Là tên của một người.

Trong nháy mắt, một nam tử áo đen liền xuất hiện tại phòng ngoài, nam tử mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, môi lạnh như sương giá, toàn thân áo đen phát ra khí thế tuần lẫm bất phàm. Mái tóc đen được buộc bằng sợi dây màu đen ở sau ót. Đứng rất nghiêm chỉnh, không có động tác đặc biệt. Bất quá nhìn trên khuôn mặt lạnh nhạt của nam tử áo đen có chút buồn bực.

Hoàng thượng, ngài không thể đang lúc tắm gọi ta có được không? Ngài đây là trần trụi quyền rũ có được hay không. Tuy rằng ta ở trong bóng tối cũng có thể nhìn thấy, nhưng mà quang minh chính đại nhìn hoàn toàn không giống nhau.

"Giúp ta tìm một người." Bách Phi Thần tự xưng là 'ta' không mở mắt.

Khỏe miệng Cẩn không khỏi run rẩy, Hoàng thượng ngài có thể đừng dùng tài lớn làm việc nhỏ như vậy được không?

"Lâm Đại Nhi." Không nói nhầm. Nói thẳng tên.

Khỏe miệng Cẩn vẫn run rẩy, trên trán vạch đen cũng xôn ra. Hoàng thượng, ngài có thể đừng nhầm chán nữa được không?

Thấy người tới vẫn bất động thật lâu, Bách Phi Thần hé mí mắt như kiếm, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía người nào đó. Thật là càng ngày càng hư không thể tưởng tượng nổi, lời của trẫm cũng không để ở trong mắt.

"Còn không đi! Chẳng lẽ muốn ta đưa tiền người? !" Rõ ràng cần rằng nghiêng lợi.

Trên đầu Cẩn một đám quạ đen bay qua. Rốt cuộc trong lòng không nhịn được nữa, ánh mắt khinh bỉ liếc về phía Bách Phi Thần đang muốn nổi dóa ở trong thùng tắm: "Ta nói, mặc dù ngươi là bề trên của ta, chẳng qua ta vẫn rất khi dễ ngươi. Thông minh như ngươi vậy, làm sao lên làm hoàng đế? Ngươi nhìn kỹ lại mình đi, rốt cuộc làm sao sống đến bây giờ? Về sau không có việc gì đừng tìm ta, có chuyện cũng đừng tìm ta. Nhất là lúc này, ta nhìn vào ngươi đã muốn làm cảm thú một lần, aiz, làm người làm đã lâu, vẫn cảm thấy cảm thú khá hơn."

Trong lúc sắc mặt Bách Phi Thần nhanh chóng đen lại, bóng dáng của Cẩn hóa thành làn sương đêm tán ra trong nháy mắt, khiến cho Bách Phi Thần giống như nín một hơi. Thật là thiếu quân giáo! Thật không biết phụ hoàng làm sao giáo dục hần, giáo dục thế nào thành một người quân áo lụa là, trong mắt không có người, vô pháp vô thiên như vậy! Mặc dù lúc nhỏ, hần và mình như hình với bóng, chẳng qua mình chính trực thuần khiết, tại sao hần lại không đứng đắn vậy? Chẳng lẽ là trong lòng bị méo mó? Đoán chừng, chắc không phải cái loại yêu thích đó. Nếu không phải là từ nhỏ cùng nhau đi tiểu, tắm, ngủ chung, đâm đánh lẫn nhau, nhất định cũng phải đánh cho hần bán thân bất toại.

Vô cùng buồn bực, Bách Phi Thần vèo một cái đứng lên. Hơi nóng lượn lờ bay lên, thân thể Bách Phi Thần to lớn, những giọt nước thật nhỏ từ trước ngực chảy xuống, đến eo rồi tan ra hòa vào giọt nước theo lọn tóc rơi xuống ở trên người.

Một bức tranh mỹ nam đang tắm.

"Cút ra ngoài!" Mặt đen thui rống lên một tiếng, lúc này mới xoải chân đi ra. Sau khi lau khô, tùy tiện khoác vào một cái áo lót, dùng công lực đem tóc vuốt khô một chút, lúc này mới không chút để ý đi tới Ngự Thư Phòng. Kể từ sau khi ở lại Ngự Thư Phòng liền mở ra một gian mật thất, xem ra vị hoàng đế này của chúng ta vẫn có dự kiến trước.

Ánh mắt mới vừa chạm trên giường, trong đầu Bách Phi Thần bị căng lên như dây cung liền buông lỏng. Không bao lâu, chỗ khác lại căng lên.

Chỉ thấy trên giường lớn mềm mại rộng hai mét, một nữ tử ngủ rối tinh rối mù. Cặp mắt đào hoa quyến rũ nhắm lại, lông mi thật dài giống như cây quạt xòe ở trên khuôn mặt khuất một bên trong bóng tối, sống mũi cao hơi nhú, đôi môi chu ra tựa như cánh hoa mềm mại, mái tóc đen dài xõa ở phía sau, có mấy sợi không an phận chảy xuống đến vành tai, rơi vào trước ngực, nằm nghiêng, đôi tay buông tuồng ở trên giường. Chấn chi đáp đến bên hông, vóc người linh lung, ở trong ánh sáng của Dạ Minh Châu chiếu rọi, càng lộ thêm vẻ mê người.

Bách Phi Thần cảm thấy Đại Nhi như vậy vẫn rất đáng yêu. Ít nhất không nói lời nào. Câu nói kia phải nói thế nào: tỉnh như xử nữ, động như kẻ điên.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của Đại Nhi, nhịp tim đập nhanh. Đây là cảm giác chưa từng có ở trước mặt của Hinh Tuyết. Muốn đi qua kéo chân cho nàng, nhưng có chút sợ đến gần. Lặng lẽ vận Hân Băng Quyết diệt trừ nóng ran trên người, lúc này mới thận trọng đi tới. Cúi người xuống nhẹ nhàng đem chân kéo đến cổ, mái tóc dài sau lưng thuận thế từ vành tai chảy xuống, lọn tóc rơi vào gò má của Đại Nhi. Trong giấc mộng, Đại Nhi vung tay sờ sờ mặt, xoa loại cảm giác ngứa ngáy này. Nhìn động tác Đại Nhi giống như đứa trẻ, Bách Phi Thần chợt cảm thán, nếu là lúc tỉnh dậy, được một nửa như lúc ngủ cũng tốt a. Ít nhất sẽ không làm cho hần tức giận. Chẳng qua như vậy cũng không phải là Lâm Đại Nhi đi.

Thấy Đại Nhi không để phòng như vậy, thầm nghĩ có phải cho nàng mấy hộ vệ hay không, đương nhiên là muốn bảo vệ. Nếu không, hần thật đúng là không yên lòng đây. Nghĩ đến nha hoàn đi theo nàng, dường như trở về Lâm gia sợ là phải hơn một tháng mới có thể quay lại, vậy thì cho nàng một nha hoàn thân cận để dùng, mặc dù có hơi tài lớn dùng việc nhỏ, nhưng an toàn là trên hết. Nghĩ như vậy, Bách Phi Thần liền đem Dao Kỳ, ám vệ xếp hàng thứ hai cho ra ngoài.

Bách Phi Thần ngậy ngấn ngồi ở bên giường cả đêm, tận mắt nhìn Đại Nhi từ đầu giường một đường ngủ thẳng đến cuối giường. Bách Phi Thần buồn cười đồng thời cũng tương đối im lặng, có thể ngủ đạt đến loại cảnh giới này thật đúng là không phải người thường có thể đạt tới. Càng thêm may mắn hoàn hảo cái giường này khá lớn, nếu không, không thể không rớt xuống.

Giờ Mẹo, Ngụy Trung Hiền làm tròn bốn phận, phục vụ Bách Phi Thần làm triều, còn chưa có đi đến gần đã nhìn thấy Bách Phi Thần mặc xong y phục, bị làm cho kinh ngạc một chút. Đây là chuyện gì xảy ra a, hiện tại Hoàng thượng chịu khó như vậy. Nhìn kỹ lại đôi mắt Bách Phi Thần một vòng đen, hiển nhiên là một đêm không ngủ.

"Hoàng thượng, Ngự Lâm quân báo cáo nói vẫn không tìm được Hoàng hậu nương nương, người xem. . . ." Trong hoàng cung này, chuyện Hoàng hậu mất tích truyền đi, người ta không cười rơi hàm răng mới là lạ chứ. Ngày hôm qua nhìn bộ dáng Hoàng thượng cần rằng nghiêng lợi, sợ rằng không liệu chết đánh nhau với Hoàng hậu nương nương là không thể. Không tìm được, vẫn là chuyện tốt đấy. Chuyện này nếu làm âm ỉ lên, theo tính khí của Hoàng hậu nương nương khi nổi giận có thể thu dọn sao.

"Không cần tìm, hôm nay cũng không cần dọn dẹp trong phòng, cũng không cho phép ai đi vào. Còn nữa, phải thêm vài hộ vệ cho Hương Hinh uyển,

nha hoàn cũng đổi cơ trí một chút, chuyện như vậy trăm không muốn xảy ra nữa." Nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại không biết là nơi nào.

"Vâng"

Chẳng qua có chút quá đúng dịp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đạo đức làm hư người

"Phong Hoa, chuyện dịch bệnh ở Liêu Hà có biện pháp nào tốt không?" Mới vừa lâm triều xong, chưa kịp dùng bữa liền truyền đòi Hữu tướng Triền Phong Hoa đến nghị sự, về chuyện dân chúng, Bách Phi Thần chưa bao giờ qua loa.

"Hoàng thượng, quan trọng vẫn là ‘Chữa bệnh’". Triền Phong Hoa mặc triều phục màu tím, một thân lười biếng, hơi thở cực kỳ giống hồ ly. Trên khuôn mặt hào hoa phong nhã, một đôi mắt hẹp dài cũng có mấy phần tư vị hồ ly. Nhìn thấy người này cũng sẽ có loại cảm giác đầu tiên là vô cùng xinh đẹp, lúc tiếp xúc cặp mắt kia liền không tự chủ nghĩ đến hồ ly. Vô cùng trọng yếu là người này quả thực là trước sau như một, hoặc là nói, hẩn từ trong ra ngoài đều là một con hồ ly.

"Hôm nay, Liêu Hà cấp báo, bệnh dịch lần này ngự y cũng bó tay hết cách, có thể thấy được mức độ hung mãnh. Dựa theo sách đã đề cập, tương tự như chứng bệnh phát ban, nhưng so với chứng phát ban càng nghiêm trọng hơn, mặc dù Thần không hiểu y thuật, nhưng vẫn nhìn ra được đây là bệnh ban biến chứng. Theo sách sử ghi chép, những năm cuối triều Võ, ở Liêu Hà đã xuất hiện chứng bệnh ban một lần, lúc ấy trong vòng nửa tháng làm chết toàn bộ một ngàn người, cuối cùng có một người thần y tên là Cổ Nhiên đã nghiên cứu ra phương thuốc chữa được dịch bệnh này. Trận dịch bệnh kia không tính lớn, người chết cũng không phải là nhiều, cũng nhanh chóng nhất.

Thời gian qua đi trăm năm, phương thuốc ấy đã biến mất, ngay cả có cũng không dùng tới. Bệnh ban biến chứng còn đáng sợ hơn so với ban thường. Theo lộ trình, kể từ khi phát hiện dịch bệnh ở Liêu Hà tính cho đến bây giờ đã mười ngày, nhiều nhất còn có năm ngày, hơn ba trăm người bị mắc bệnh ban biến chứng hẩn phải chết không thể nghi ngờ, dịch bệnh này còn chưa lan rộng. Mặc dù đã cách ly, nhưng vẫn không thể không cẩn thận ứng phó.

Ngay cả nguyên nhân phát bệnh chúng ta cũng không biết, cho dù muốn ngăn chặn cũng không thể nào ngăn chặn. Cho dù thiếu những bệnh này thành tro nhưng không ai có thể bảo đảm sau này sẽ không có dịch bệnh mới, cũng không thể tới một lần đem giết một lần." Hồ ly chính là hồ ly, đem vấn đề phân tích rất thấu đáo. Suy nghĩ kín đáo, phòng ngừa chu đáo, không hổ là một vị tướng hồ ly.

Ngoài Bách U Minh, Triền Phong Hoa hiện là hữu tướng xinh đẹp, tay vận trù sách lược.

"Thôi đi, trăm hỏi ngươi biện pháp, không phải để cho ngươi nói những lời nhảm nhí này." Bách Phi Thần khó chịu nói, nhìn về mặt hồ ly của Triền Phong Hoa đang cười, hẩn rất khó chịu, bộ dạng từ nhỏ đã hay đùa cợt, không thay đổi nghiêm chỉnh chút nào.

Thật ra, đúng là Triền Phong Hoa nói nhảm.

"Ha ha, Hoàng thượng chớ vội." Ân ý là: ngươi không thể sửa đổi tính khí thói một chút sao. "Lúc này Hoàng thượng có chú ý nghe thần nói hay không?" Triền Phong Hoa liếc mắt nhìn Bách Phi Thần ngồi ở bên bàn. Ý tứ rất rõ ràng, không cần ngươi nói ta cũng biết rõ ngươi không có nghe.

Tiếp tục nói: "Lúc này Thần nói những năm cuối triều Võ, ở Liêu Hà đã xuất hiện chứng bệnh ban một lần, mà người cuối cùng tìm được phương thuốc là một vị thần y có tên gọi là Cổ Nhiên" Đã nói rõ ràng như vậy, nghe vẫn không hiểu sao.

"Ý của ngươi là từ cuối những năm triều Võ, Cổ Nhiên sống cho tới bây giờ, cũng chính là mừng 10 tháng 3 năm thìn. Mà ngươi tính mời vị thần y Cổ Nhiên sống gần ngàn năm tới trị bệnh ban biến chứng? Hay là nói ngươi có biện pháp làm cho người đã chết ngàn năm sống lại sao?" Gương mặt Bách Phi Thần lạnh lùng không lộ vẻ gì nhìn Triền Phong Hoa.

Trên mặt Triền Phong Hoa có chút không nhịn được cười. Ông trời ơi, bà đất à, đầu óc Bách Phi Thần rốt cuộc làm sao vậy? Khóe miệng không nhịn được hung hăng co rút.

"Phong Hoa, nhìn thấy bộ dáng của ngươi thì tâm tình của ta đột nhiên tốt rồi. Ha ha ha." Bách Phi Thần hài hước nhìn sắc mặt thay đổi của Triền Phong Hoa, cười vui vẻ.

"Nếu Hoàng thượng biết suy nghĩ của thần, có lẽ Hoàng thượng cũng có biện pháp mời ông ta đến, vậy thần cáo lui." Triền Phong Hoa khôi phục lại bình tĩnh, hời hợt nói khiến Bách Phi Thần có một loại cảm giác muốn quát chết hẩn.

Mẹ nó! mang thù như vậy.

Bách Phi Thần cảm thấy so với mấy người bạn cùng hẩn chơi đùa từ nhỏ đến lớn, từng người một đều khi dễ hẩn.

Cần, là một gã lưu manh, mặc dù làm việc rất chắc chắn; Triển Phong Hoa, là một con hồ ly, ai cũng đừng nghĩ từ trên người hắn chiếm được tiện nghi; Văn Nhân, là một gã ngoan cố, nói sắc bén không lưu mặt mũi, trời sinh bộ dáng nguội lạnh, nhìn sẽ tức giận; cũng chỉ có Ngự Không là tốt một chút, nhưng chuyện hắn ham muốn nhất không phải tìm Bách Phi Thần gây phiền toái, mà là soi mói tật xấu của Lâm Nguyệt. Thua thiệt Bách Phi Thần làm Hoàng đế, mấy người này cũng lấy việc khi dễ vị hoàng đế làm thú vui, hơn nữa còn dùng lời nói chính nghĩa. Mặc dù ở trong mắt mọi người không phải như vậy, nhưng hoàng đế bệ hạ của chúng ta vốn cảm thấy khó chịu.

"Ta nói . . . . ."

Đột nhiên một giọng nói lười biếng vang lên, làm hai người đang huyền não giật mình một chút. Hai người cùng nghiêng đầu nhìn về phía nơi phát ra giọng nói.

Triển Phong Hoa có cảm giác hứng thú chính là tại sao có nữ nhân ở trong Ngự Thư Phòng của Bách Phi Thần, mà Bách Phi Thần kinh ngạc tại sao đến giờ này mà Lâm Đại Nhi vẫn chưa đi.

Chỉ thấy Đại Nhi mặc bộ quần áo màu hồng xóc xếch giắt trên người, mái tóc rối bời cũng không chảy chuốt, trong tay ôm chiếc gối đầu thêu con rồng vàng bằng kim tuyến của Bách Phi Thần, chân trần đứng trên mặt đất, ngáy ngủ ngáp.

Dáng vẻ rõ ràng mới vừa tỉnh ngủ. Chính xác mà nói là bị đánh thức.

Triển Phong Hoa có chút hăng hái nhìn nữ tử không có chút hình tượng ở trước mặt, đôi mắt đảo hoa quyền rũ nheo lại. Không biết đang suy nghĩ cái gì.

Rõ ràng Bách Phi Thần như bị điện giật, bây giờ hắn nhìn Đại Nhi, mặc kệ là bộ dạng thế nào đều cảm thấy cực kỳ thuận mắt, điều kiện tiên quyết là Đại Nhi không mở miệng nói chuyện. Bất quá trong lòng vẫn nghi ngờ: rốt cuộc nàng có thể ngủ bao lâu.

"Quý rày giấc ngủ ngon của người khác rất không có đạo đức, cái đạo đức của hai người các ngươi, có thể làm hư người khác hay không?" Giơ tay lên, không còn hơi sức dụi mắt, lúc này mới mở mắt ra nhìn bọn họ.

Mặc dù kinh ngạc với gương mặt yêu nghiệt của Triển Phong Hoa, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt hồ ly của hắn, lập tức đưa hắn vào danh sách đen, mỹ nam thì mỹ nam, nhưng cũng không thể muốn chết a. Hàng này vừa nhìn thì biết không dễ đối phó. Về phần Bách Phi Thần, chỉ tùy tiện nhìn sang mà thôi.

Bách Phi Thần chợt tức giận lan tràn. Có ý gì vậy, ta như vậy không được nàng chào đón? Mặt đen thui muốn cùng Đại Nhi đấu. Nhưng nghiêng mắt nhìn thấy Đại Nhi cởi bỏ giày, đi chân trần, chân bị đỏ bầm, lời muốn nói lập tức nghẹn lại. Hiện tại cũng đã là tháng ba, tuy nói không lạnh nhưng không ẩm áp. "Chân của ngươi băng sắt sao? Liều Hà bị dịch bệnh nghiêm trọng, ngã bệnh đừng hy vọng có ngự y tới xem bệnh cho ngươi."

Lúc này, Đại Nhi mới nhìn về phía Bách Phi Thần một lần nữa, hiếm thấy không mở miệng phản bác. Chóp mắt to nhìn chòng chọc một hồi lâu, quay người liền chạy vào trong. Đang lúc hai người kỳ quái, chỉ thấy Đại Nhi lại chậm rãi đi ra, lúc đi ra trên chân đã mang giày, y phục cũng đã chỉnh tề rồi, tóc đơn giản kéo ra phía sau, so với lúc này, quả thật tốt hơn nhiều.

"Ta đói rồi." Đại Nhi vừa nói ra lời này, Bách Phi Thần nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Ánh mắt của Triển Phong Hoa thỉnh thoảng chạy ở trên thân hai người, thu hồi ánh mắt, đồng thời trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Bách Phi Thần, xem ra sau này chịu tội rồi.

Thật lâu không thấy Bách Phi Thần phản ứng, Triển Phong Hoa không thể làm gì khác hơn là lấy nghĩa khí bạn xấu tới trợ giúp Bách Phi Thần. "Hoàng thượng, vừa đúng lúc thần cũng chưa ăn cơm, chẳng biết có được không. . . . ."

"Cho phép! Ngụy Trung Hiền, truyền lệnh." Lúc này, Bách Phi Thần cảm thấy Triển Phong Hoa thật vô cùng dễ thương. Chưa từng có cảm kích hắn như vậy, cho dù hắn đã từng vì mình chịu bao nhất đao. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bệnh ban xanh biến chứng

"Hoàng Huynh, Thần Đệ tới ăn một bữa cơm, Hoàng Huynh không ngại chứ?" Truyền lệnh, người chân trước mới vừa đi, Bách Luyến U chân sau tiến vào, mọi người ngồi tại chỗ, còn hỏi câu này, chẳng lẽ Bách Phi Thần có thể đuổi hắn ra ngoài hay sao?

Đại Nhi cũng không có tâm tình để ý nhiều đến phản ứng của hắn, tối hôm qua còn chưa ăn cơm, bây giờ bị đói thật thảm, tuy nói động tác không vội vàng, không nóng nảy, nhưng cái miệng ra sức nhai nuốt, cũng không dừng lại.

Bách Phi Thần nhìn Đại Nhi ăn ngon như vậy, tâm tình của mình cũng tốt, ngược lại đối với Bách Luyến U, vị khách không mời mà đến rất so đo. Thận

trọng đặt chén canh ở bên cạnh cái đĩa của Đại Nhi, Đại Nhi cũng không khách khí, bung lên đưa vào trong miệng húp. Một người ăn cực kỳ vui vẻ, một người phục vụ cực kỳ vui vẻ. Triển Phong Hoa và Bách Luyến U nhìn cực kỳ vui vẻ, phía sau Ngụy Trung Hiền và đám nha hoàn, thái giám nhìn không thể tưởng tượng nổi.

Hoàng đế bệ hạ chúng ta đôi tính sao?

Cảm thấy trong bụng không còn trống rỗng nữa, lúc này mới giảm tốc độ. "Vừa rồi các người đang nói tới bệnh dịch gì, dường như rất nghiêm trọng. Ah? Tại sao lại có sinh vật không rõ?"

Sinh vật. . . . . Không rõ

Bách Phi Thần và Triển Phong Hoa cùng nhìn về phía Bách Luyến U, rõ ràng có chút hả hê. Hiển nhiên thấy ngựa mất đối với vị Tiểu Vương Gia luôn luôn ngang ngược càng quấy, làm người tức chết không đền mạng. Có lúc tính tình vô lại khiến cho Triển Phong Hoa, người được gọi là 'yêu tướng' cũng nâng trán im lặng thầm than.

Ngược lại, Bách Luyến U rất bình tĩnh, ưu nhã nâng cái ly hóp một ngụm, cười như không cười, trông mắt dịu dàng như trăm hoa đua nở nhìn chăm chăm Đại Nhi, cánh môi khẽ mở: "Ultra-mạn có đáng ghét xấu như vậy làm sao có thể có quan hệ với ta, Spider-Man, Bat-man, loại côn trùng này là sinh vật biến dị, vừa nhìn không cùng đẳng cấp với ta, hơn nữa, Hoàng Huynh và ta cùng một cha sinh ra". Ý tứ rất rõ ràng, nếu ta là sinh vật không rõ, vậy hoàng đế bệ hạ bên cạnh người là cái gì.

"Cha người còn có thể sinh con, bội phục." Thật ra Đại Nhi muốn hỏi Ultra-mạn cùng Spider-Man, Bat-man, nhưng hứng thú chằm chọc tẹ hại đưa đến đầu óc không lịch sự trực tiếp phun ra, đây là thói quen nuôi dưỡng nhiều năm a, không đổi được. . . . .

Trong mấy giây, lông mày Bách Phi Thần chau lại không dưới một trăm cái, hai hàng lông mày này nếu đụng vào nhau, hoàng cung này cũng dừng nghỉ bình yên! Phát phát tay để cho tất cả mọi người lui xuống.

"Mười ngày trước, Liêu Hà xuất hiện dịch bệnh ban biến chứng, trước tiên đã có 300 người bị nhiễm, nếu không xử lý, nhiều nhất trong năm ngày nữa, 300 người hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu dịch bệnh này không tiếp tục lây nhiễm" Triển Phong Hoa chặn lại lời nói của Bách Luyến U, một số chuyện trước mắt, hẳn vẫn biết chừng mực, để cho hai người kia nói xong, không tránh khỏi kéo hẳn vào vòng, đối với cái vị Tiểu Vương Gia quần áo lụa là kia, hẳn vẫn có chút hiểu rõ.

"Bệnh ban xanh biến chứng? Triệu chứng là gì?" Dịch bệnh a, các triệu đại đổi thay chỉ cần xuất hiện dịch bệnh, người chết không dưới trăm ngàn người, ngoại trừ đốt thi thể không để lại dấu vết, ngoài ra không còn biện pháp nào tốt hơn.

Trực tiếp hiệu quả nhưng tàn nhẫn.

"Mấy ngày đầu, trên người xuất hiện đốm ban xanh không rõ ràng, sau đó từ từ lan rộng, màu sắc dần dần đậm lên, cuối cùng ban xanh lan toàn thân, những đốm ban đầu tiên sẽ bắt đầu thối rữa, từ xương thối rữa dần ra ngoài, da lại hoàn hảo không chút tổn hại. Hiện tại đã bước vào giai đoạn thứ hai, xương đã xuất hiện hiện tượng mềm hoá rõ ràng. Năm ngày sau, thuốc và kim châm cũng không cứu được" Ngược lại, Triển Phong Hoa đang hoàng nói rõ.

Bây giờ Y Tiên đang ở Kim Dao, ba ngày nữa có thể sẽ tới Liêu Hà. Trong hai ngày này, sử dụng thuốc không thành vấn đề. Chẳng qua nghe nói gần đây tâm tình Y Tiên không được tốt lắm, ngay cả mặt mũi Thần Thành cũng không cho, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao? Tuy rằng hẳn đối với Y Tiên rất có lòng tin. Nhưng không làm cho Bách Phi Thần nhón nháo, trong lòng hẳn không thoải mái.

Không hổ là hồ ly!

"Nguyên nhân lây bệnh đã tìm được chưa?" Nghe Triển Phong Hoa nói, còn có thể bình tĩnh ăn uống, dường như sợ rằng chỉ có Đại Nhi thôi.

"Không có, những năm cuối triều Võ, ở Liêu Hà đã có xuất hiện dịch bệnh này một lần, nhưng cũng không có ghi lại nguyên nhân." Lần này trả lời là Bách Phi Thần. Giọng nói nặng nề.

"Thời gian qua đi ngàn năm, bệnh ban lại xuất hiện, hơn nữa còn cùng một địa điểm, ngoại trừ Liêu Hà ra, những địa phương khác từng có loại dịch bệnh này không?" Đại Nhi như có điều suy nghĩ.

"Không có, trước sau hai lần đều là ở Liêu Hà."

"Có phải Liêu Hà có một loại sinh vật cá trích xanh, người sống quanh đó đều xem đây là thực phẩm, hơn nữa lần này địa điểm phát bệnh dịch chính là vùng đất có cá trích xanh" Bách Phi Thần bung chén nước trà đậm đặc uống một hớp, lúc này mới nói ra phán đoán.

"Đúng vậy, cá trích xanh là đặc sản của Liêu Hà, hơn nữa bệnh dịch lần này bắt nguồn từ một Thôn nhỏ đánh cá. Bọn họ hàng năm bắt cá mà sống, lấy cá trích xanh làm thức ăn." Dường như Triển Phong Hoa cũng nghe ra điều gì, rất cẩn thận trả lời.

"Cái này đúng rồi."

"Cái gì đúng rồi?" Bách Luyến U tò mò hỏi, mới vừa rồi, hẳn cũng nghe được bảy tám phần, nhưng vẫn không nghe được chỗ nào có vấn đề. Chỉ là cái từ cá trích xanh rất quen thuộc a. Triển Phong Hoa và Bách Phi Thần không nói, chờ Đại Nhi nói tiếp.

"Cây Cỏ Hôi dưới nước, là dược liệu trị bệnh động kinh rất hiệu quả. Cây Cỏ Hôi chỉ có ở nơi cá trích xanh mới có thể sinh trưởng, cứ một trăm năm, dược tính của Cây Cỏ Hôi sẽ phát huy một lần, những dược tính kia toàn bộ sẽ hòa vào trong nước, nước chảy đi thì thôi, nếu như nước đọng lại thì ngàn năm sau, dược tính sẽ đạt tới cực hạn, sẽ sinh ra độc tố hòa vào trong thân thể cá trích xanh" Đúng lúc dừng lại, không muốn tốn nhiều nước bọt, nguyên nhân tìm được, cho toa thuốc không thành vấn đề, trừ phi những ngự y này đều là ăn com trắng.

"Nguyên nhân ở cá trích xanh, như vậy cây cỏ hôi chính là mấu chốt?" Triền Phong Hoa nhíu mày, dường như cho tới bây giờ, vị Hoàng hậu nương nương này đều được nuôi dưỡng trong khuê phòng, tại sao hiểu được nhiều như vậy, ngay cả ngự y cũng bó tay không có biện pháp với dịch bệnh ban biến chứng, nàng có thể thuận miệng nói ra nguyên nhân, khéo như vậy sao? Chỉ sợ Y Tiên đến nơi đó cũng không dám chắc chắn như thế.

"Không phải, là cá trích xanh" Nói chuyện là Bách Luyến U. Hả hê nhìn sang Triền Phong Hoa trầm nói: "Chẳng lẽ các ngươi không kỳ quái tại sao ở trong thân thể của cá trích xanh có độc tố, sau đó còn được ngư dân vui vẻ bắt ăn sao?" Thấy hai người tò mò nhìn mình, Bách Luyến U thông thả cho thêm một câu. "Loại độc tố này chỉ có thể ở trong cơ thể của cá trích xanh chừng năm ngày, sau đó bị bài tiết sạch sẽ."

"Thì ra Tiểu Vương Gia cũng không phải là người có học vấn kém cỏi. Hoàng thượng, thần cáo lui trước." Nghe Bách Luyến U nói một câu như vậy, liền lui xuống, đi phải người đi Liêu Hà. Chuyện này mặc dù không làm cho Triền Phong Hoa gặp nhiều khó khăn, nhưng giải quyết dễ dàng như vậy, hẳn vẫn rất thích có ý kiến, ít nhất không cần đầu trí, đầu dừng với tên Y Tiên xấu tính kia. Nghi ngờ trong lòng hẳn, Hoàng thượng sẽ thay hẳn hồi thôi. Dù sao, sự tích về Hoàng hậu nương nương, hẳn đã nghe qua, vẫn không nên trêu chọc là tốt nhất.

Một mỡ nữ chỉ tùy tiện hỏi một chút, một mỡ nam tha hồ hồ thẹn, sau đó một mỡ nữ tùy tiện nói một chút, sau đó Bách Phi Thần khổ não rất nhiều ngày, chuyện cứ như vậy tùy tiện được giải quyết. . . . .

"Làm sao nàng biết rõ ràng như thế, theo ta được biết, dường như cho tới bây giờ nàng cũng là tiểu thư khuê các không bước ra khỏi khuê phòng" Diendanlequydon Bách Phi Thần đã thành thói quen ở trước mặt Đại Nhi tự xưng là 'ta' rồi, có thể làm cho hắn giữ vững tập quán này, dường như cũng chỉ có mấy người.

"A, ta là tiểu thư khuê các, nhưng ta là tiểu thư khuê các của Lâm gia. Không phải mẫu hậu và Nguyệt Nguyệt đã sớm hiểu rõ đối với tiểu thư khuê các của Lâm gia sao?" Quả thật, Đại Nhi muốn làm cho Bách Phi Thần tức chết, mình mới vừa giúp hắn giải quyết một vấn đề thật rất lớn. Không cảm kích còn chưa tính, lại còn có bộ dáng thăm vấn phạm nhân, ánh mắt hoài nghi này khiến Đại Nhi rất khó chịu!

"A, đúng rồi, hình như ngày mai là mười hai tháng ba đi, nghe nói Ngự Không muốn cùng thiên kim của Tả Tướng thành thân, ngày vui lớn như vậy cũng đừng xảy ra sự cố mới phải." Trên gương mặt Đại Nhi cười gian đến không có ý tốt.

"Tiểu Vương Gia phải không? Có hứng thú thảo luận vấn đề Ultraman và Tiểu Quái Thú một chút hay không" Diendanlequydon Không nhìn gương mặt tuần tú của Bách Phi Thần bị đen mất một nửa, hí mắt cười với Bách Luyến U.

"Khó được Hoàng hậu nương nương hăng hái như vậy."

Sau đó hai người vừa nói vừa cười đi ra cửa, còn lại một mình Bách Phi Thần cả người tràn đầy mùi giấm, cắn răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quy củ có quan hệ gì với ta đâu

Mộ Lan Uyển

"Hoàng hậu nương nương giá lâm."

"Tham kiến Hoàng hậu nương nương."

"Tất cả đứng lên, ngự y, Trương phi thể nào rồi?" Đại Nhi mới vừa tỉnh ngủ liền nghe nha hoàn Dao Kỳ tiến lên tỉ mỉ báo cáo chuyện Trương phi bệnh nặng ngày hôm qua, ngay cả com cũng không kịp ăn, liền nhanh chóng chạy đến.

Tại sao lại trùng hợp như thế, mấy ngày trước nàng còn đầu độc những phi tử này đi quyền rũ Hoàng thượng, còn nghe nói là Trương phi hành động trước, không có mấy ngày đã bị bệnh? Còn là bệnh dịch, bệnh ban xanh biến chứng sao? Lừa gạt quý a.

"Hồi Hoàng hậu nương nương, nhìn phản ứng ban đầu hẳn là phải là bệnh ban xanh biến chứng, cần phải cách ly, tránh lây bệnh cho người khác." Ngự y có chút tuổi, đúng mực nói. Ngự Y Viện Trương Hạc Lâm có tuổi nghề già nhất, y thuật số một, số hai.

"Hả? Làm sao Trương ngự y khẳng định?" Đại Nhi nhíu mày, thì ra hậu cung cũng không phải thái bình như vậy.

"Triệu chứng của Trương phi nương nương giống với triệu chứng của bệnh ban xanh biến chứng từ Liêu Hà truyền tới, thần tuyệt đối không thể nào nhìn lầm." Dường như Trương ngự y có chút bất mãn đối với việc Đại Nhi hoài nghi ông ta, giọng nói có chút không thiện. Gia tộc ông ta, nhiều thế hệ đều

theo nghề y, tại sao có thể để cho một người không biết gì đến vũ nhục y thuật của mình.

"Trương ngự y giọng điệu thật lớn, Bồn cung nghe nói một nhà Trương ngự y, mấy đời vì Bách vương triều ta dốc sức, thuật châm cứu của Trương ngự y xuất thân nhập hóa, một tay cứu tính mạng Hoàng thượng, quả nhiên là càng vất vả, công lao càng lớn." Đại Nhi cũng không tức giận, chỉ nói là ra những lời này làm cho người ta nghe có chút lo lắng, ít nhất Dao Kỳ ở sau lưng cảm giác lúc Đại Nhi nói ra những thứ này, trên người phát ra một cỗ sát khí giống hệt Hoàng thượng "Chỉ là không biết y được truyền thừa trăm năm thế gia làm sao đối với một cái bệnh ban xanh biến chứng nho nhỏ lại bó tay hết cách, thật không biết là bệnh ban xanh biến chứng quá lợi hại hay những người khác quá vô năng?"

"Người. . . . ."

"Xin khuyên Trương ngự y một câu, không nên tự cho mình quá cao. Người nên may mắn, đứng ở trước mặt người chính là Bồn cung mà không phải Hoàng thượng." Giọng nói Đại Nhi không lớn, lại truyền vào trong tai mỗi người ở đây, áp lực vô hình đè ép từng người một cảm như hén. Trời sinh khí chất khiến mọi người cảm phục, chột dạ, cũng không ngẩng đầu lên được.

Họ vẫn cho rằng Hoàng hậu nương nương là gấm thêu hoa, thậm chí có một mặt mạnh như thế, bình thường lại che giấu không chút nào để lộ, nhân tài như vậy thì không thể trâu chọc. Có lẽ nàng không chủ động tìm phiền toái, thế nhưng khi phiền toái tìm được nàng, nàng tuyệt đối sẽ không chút khách khí đáp lễ trở lại, chỉ nhiều chứ không ít.

"Hoàng hậu nương nương thứ tội, là thần can rờ." Làm sao Trương ngự y còn nghe không hiểu ý tứ gì, nếu là Hoàng thượng ở chỗ này, chỉ bằng vào giọng điệu ông ta vừa nói chuyện, chính là chết muôn lần cũng không đủ a. Ông ta chỉ tức giận y thuật của mình bị người hoài nghi, lại bất chấp ngạo mạn quên mất đối tượng, không phải quên, mà là từ đáy lòng cảm giác mình không nên khúm núm như vậy. Đây chính là đại kỵ hoàng gia a.

"Công lao là ưu, khuyết điểm cho qua, tranh công cũng nên xem tình huống như thế nào một chút. Trương ngự y tuổi già có một số việc nhìn rõ ràng hơn so Bồn cung nhiều. Được rồi, làm theo lời Trương ngự y, bắt đầu trừ độc đi. Từ bây giờ Mộ Lan Uyển trừ những người được đặc cách, ai cũng không cho phép vào"

"Vâng"

Lúc này, Đại Nhi mới mang theo Dao Kỳ đi vào. Sắc mặt Trương phi trắng bệch, như tờ giấy, không có một chút huyết sắc. Đại Nhi tiến lên ngồi ở bên giường, đôi tay sờ lên gương mặt lạnh như băng của Trương phi.

"Nhìn một chút khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch này, sao lạnh như thế, lạnh không?" thật ra Đại Nhi rất ưa thích mỹ nhân ôn nhu này. Không điệu bộ, không nịnh nọt, thích chính là thích, không thích chính là không thích. Trong cung khó có dạng người này.

Trương phi lắc đầu một cái không nói gì, khóe miệng cũng cong lên. Bên mép giường, Yến nhi nhìn thấy Đại Nhi như thế, đầu tiên là giật mình, sau đó mắt đỏ lên như muốn rơi nước mắt. Tiểu thư nhà nàng kể từ vào hoàng cung, khi nào được người quan tâm như vậy, hậu cung nhìn như gió êm sóng lặng nhưng có ai thật lòng đối đãi. Chủ tử nhà mình có bệnh dịch, ai mà không trốn xa chừng nào tốt chừng đó, vị Hoàng hậu nương nương này thật đúng là khác xa đây.

"Mặc dù ta rất mong đợi cung đấu, nhưng lại không muốn nhìn thấy người chết, thâm cung hậu viện khó tránh khỏi tịch mịch, có chút kích thích lại có thể giết thời gian, nếu quá mức thì không dễ chơi rồi!" Đại Nhi để xuống bàn tay lạnh như băng tay của Trương phi.

Đại Nhi không biết nói xin lỗi, mặc dù biết Trương phi hoàn toàn là vì mình mới bị người khác mưu hại, nhưng vẫn lấy cách của mình bày tỏ áy náy. Xưng hô 'ta' chính là chứng minh tốt nhất.

Nơi này hiện tại chỉ có Dao Kỳ, Yến nhi, Trương phi và Đại Nhi, bốn người, tự nhiên nàng không cần ngại cái gì. Diendanlequydon. Yến nhi là tâm phúc của Trương phi, tự nhiên sẽ không có vấn đề, về phần Dao Kỳ, chuyện này nàng ước gì cho hắn biết, để cho hắn nhìn hậu cung của hắn, rốt cuộc không khí ngột ngạt như thế nào, coi mạng người như cỏ rác.

"Trương phi tỷ tỷ ở trong cung nằm mấy ngày đi, qua vài ngày nữa, ta sẽ cho tỷ tỷ một công đạo"

"Dao Dao, tất cả chuyện hậu cung thuộc về ta trông nom chứ?" Ở trên đường trở về, Đại Nhi hỏi một câu.

"Vâng"

"Bách Phi Thần quân đến cả một Hậu cung này không?."

"Nương nương, hậu cung là hậu cung của Hoàng thượng."

"Nhưng Dao Dao, dường như Hoàng thượng bỏ mặc chuyện hậu cung"

"Vâng, bất quá trước khi nương nương làm việc, vẫn phải bẩm báo cùng Hoàng thượng một chút, như vậy có vẻ hợp quy củ."

"Quy củ có quan hệ gì với ta đâu." Đại Nhi bĩu môi không nói nữa, ở hậu cung Tiểu Nương là số một, chuyện này coi như Bách Phi Thần biết cũng không làm nên chuyện gì, người nào làm, người đó sẽ phải trả giá thật lớn.

Ngự Thư Phòng

Bách Phi Thần phiền não ở trong phòng đi tới đi lui, lông mày xinh đẹp thỉnh thoảng vận chung một chỗ.

"Bệnh ban xanh biến chứng? Đang nói đùa sao?" Trương phi nhiễm bệnh ban xanh biến chứng, chuyện lớn như vậy tại sao không có người đến bẩm báo, hẳn chính là vì chuyện này mới đứng ngồi không yên.

Cho tới nay hậu cung đều có thể bình an vô sự, Trương phi chủ động tới tìm thăm còn chưa có mấy ngày liền dính vào bệnh ban xanh biến chứng, hơn nữa còn ở tình huống không thể nhiễm bệnh. Không, cũng không tuyệt đối, ngày mai sẽ có tin tức, nếu lời của Lâm Đại Nhi nói không sai, như vậy chuyện của Trương phi tất nhiên không thể tầm thường.

Nhớ tới cái chết ngoài ý muốn của Liễu Phi và Mai phi lúc trước, nghĩ đến Trương phi, giữa hai lông mày càng chau thêm lợi hại. Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là âm mưu?

"Hoàng thượng, U Tiểu Vương Gia cầu kiến." Khác với bình thường, hôm nay Ngụy Trung Hiền tránh rất xa, cách Bách Phi Thần có hơn bốn bước.

"Truyền." Bách Phi Thần biết, cho người truyền, dưới tình huống bình thường Bách Luyện U cũng có chuyện đứng đắn muốn nói.

"Vâng"

"Thật là một ngày không gặp như cách ba năm a, Hoàng Huynh gần đây khỏe không." Thật sự cuộc sống và tính cách của Bách Luyện U hoàn toàn không phù hợp gương mặt của hắn, thật là phá hoại của trời a.

"Có chuyện nói mau!" Bách Phi Thần không rảnh nói đùa với hắn. Nhìn thấy gương mặt này, liền nhớ tới bộ dáng ngày hôm qua cùng Lâm Đại Nhi vừa nói vừa cười, liền không nhịn được muốn đánh hắn.

"Hoàng Huynh, người cũng không hiền hậu nha, Thần Đế quan tâm Hoàng Huynh một chút mà thôi, Hoàng Huynh làm sao? Muốn đuổi người nào? Chẳng lẽ theo như lời Đại Nhi nói, gần đây tính khí Hoàng Huynh tăng trưởng, nhìn thấy mọi người giống như kẻ thù" Bách Luyện U thích nhìn sắc mặt thay đổi của Bách Phi Thần. Thậm chí rất đặc sắc.

"Bách Luyện U, đó là hoàng tẩu người." Đại Nhi cũng là tên dễ người gọi hay sao? ! Bách Phi Thần cắn răng nghiêng lợi.

"Hoàng Huynh, Đại Nhi cũng không để ý, người để ý làm gì. Chẳng lẽ là ghen?" Bách Luyện U cười thật tà ác.

Đôi tay Bách Phi Thần nắm thật chặt, khớp xương trắng bệch, rõ ràng có thể nghe được tiếng xương kêu lách cách.

"Thôi đi, nói chính sự." Bách Luyện U là ai, tại sao có thể không nghe ra yếu tố bạo lực trong thân thể Bách Phi Thần bắt đầu nhanh chóng tăng lên, mặc dù võ công của hắn rất tốt, nhưng mà đối với võ lực của Bách Phi Thần đã có sợ hãi bẩm sinh, bởi vì từ nhỏ bị đánh sợ, chỉ cần Bách Phi Thần ra tay, hắn căn bản không có sức phản kháng, hơn mười năm khổ luyện võ công cũng không sử dụng đến, không thể không đau xót. Diendanlequydon. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngoài miệng hắn luôn thích gây phiền toái cho Bách Phi Thần, không cam lòng a.

"Hoàng Huynh chẳng lẽ không cảm thấy chuyện uy hiếp ở Hương Hình Uyển có chút kỳ quái sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đại náo hỉ đường (một)

Ngày 12 tháng 3, là ngày lành tháng tốt, Ngự Không đứng đầu quan Ngự sử Bách vương triều cùng thiên kim Tả Tướng kết tóc se tơ.

Cảnh xuân tươi đẹp trăm hoa đua nở. Tướng phủ và Ngự phủ một mảnh vui mừng, màu đỏ rực rỡ hạnh phúc tràn ngập từng góc. Ngự phủ càng thêm người như nối đuôi nhau, tiếng chúc mừng liên tiếp không ngừng, bao tiền lì xì, quà tặng thu đến mỏi tay.

"Lão gia, đã tìm được thiếu gia!" Một người mặc gia đình trang phục màu đỏ vội vã chạy tới.

"Ở nơi nào? Lúc này cũng còn không cho hắn đi thay đổi hi phục đi đón tân nương." Khuôn mặt của Ngự lão gia vẫn không giảm nét tuấn tú, bị chọc tức đỏ bừng.

"Thiếu gia đang ở nguyệt đình, ai nói chuyện, hắn cũng không để ý, không biết thế nào."

"Gọi Ngự Dung đi xem một chút, ngay cả trời cũng phải trời đi cho ta!" Ban đầu hắn chính miệng đồng ý, nếu không, lão làm sao ra mặt đồng ý hôn sự này, bây giờ muốn đổi ý, danh tiết nữ nhi người ta quan trọng bao nhiêu a, cũng không thể hùy ở trong tay hắn.

"Trời cái gì, con trai của cha không phải đi ngay sao" Tiếng nói vừa dứt Ngự Không mặc hi bào đỏ rực đang ở ngay bậc thềm đi đến. Đôi mắt to xinh đẹp buồn cười nhìn Ngự lão gia, lông mi thật dài ở trên mặt tròn nhẵn, đôi môi đỏ thắm giống như sẽ nặn ra nước, có chút nhếch lên, cả gương mặt

không hòa hài bén nhọn, cảm hài hước khẽ giờ lên, phối hợp bổ sung cho nhau. Rất có khí chất nam nhân, không giống khí thế bá vương như Bách Phi Thần, Ngự Không lộ ra phong độ văn nhân trong xương, vì vậy thoát nhìn rất mềm yếu, ngược lại làm cho người ta cảm giác kiên cường. Cho dù nét mặt vẫn không che giấu được nét ôn nhu tao nhã bẩm sinh.

Người thật là mâu thuẫn.

"Tiểu tử thú vị còn biết xuất hiện, nếu để cho nữ nhi người ta mất mặt, trở về xem ta có thu thập người không!" Ngự lão gia trừng mắt ra vẻ tuyệt đối không tha thứ.

"Cha, nếu ta đi, đoán chừng có thể nàng sẽ mất mặt hơn." Ngự Không cười rất rực rỡ, bắt quá làm cho Ngự lão gia có một loại cảm giác lạnh cả sống lưng.

"Tiểu tử thú vị nói cái gì đó! Người đi nhanh lên, chỉ cần hôm nay người đang hoàng, cha cũng sẽ không tìm người gây phiền toái. Nhanh đi." Ngự lão gia hối thúc. Ngự Không không thủ vị bữu môi, giẫm chân một cái liền đi thẳng ra bên ngoài. Ngự lão gia nhìn theo bóng lưng Ngự Không càng lúc càng xa, lầm bầm nói: "Ngọc nhi a, Không nhi muốn lấy vợ rồi, người thấy được không. . . . ."

Từ Ngự phủ đến Tướng Phủ chỉ cách mấy con phố ngắn ngủn, chỉ tốn hai khắc chuông, mà quay về phải đi một vòng quanh kinh đô ước chừng một canh giờ, dân chúng kinh thành cũng nối đuôi nhau ra chứng kiến kim ngọc lương duyên này. Kèm theo tiếng khóc thút thít của các nữ nhân. Ngự Không cùng thiên kim Tả tướng Trác Diệc đi vào Ngự phủ treo tơ lụa đỏ thắm.

"Ngự đại nhân và Trác tiểu thư thật là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi."

"Ngự đại nhân được giai nhân thế này, thật là làm người khác ghen chết."

"Ngự đại nhân và Trác tiểu thư kết duyên tần tẫn, sợ rằng không ít tài tử giai nhân kinh thành phải chuẩn bị rơi lệ rồi."

Tiếng nói nịnh nọt khoe khoang vang lên không ngừng, trên mặt Ngự Không nở nụ cười tao nhã lịch sự nhưng không nói lời nào, Ngự lão gia niềm nở lễ độ, bầu không khí rất sôi nổi.

Cuối cùng đã tới đại sảnh, hai người mới đứng lại, Ngự lão gia ngồi vào chỗ của mình, mọi người ăn ý ngậm miệng. Vốn đại sảnh rộng rãi chen chúc gần trăm người, xem ra có chút chật chội, các loại ánh mắt khác nhau nhìn soi mói vào khuôn mặt tươi cười của Ngự Không, ở dưới khăn cưới, Trác tiểu thư cũng không bình tĩnh như hân. Hai tay nắm ở trước người, bởi vì ống tay áo to lớn ngăn trở người khác không nhìn thấy nàng đang run rẩy.

"Lâm Nguyệt công chúa đến." Người điều khiển nghi lễ vừa muốn nói chuyện, lại bị giọng nói đặc biệt cao vút của Ngụy Trung Hiền cắt đứt. Một bóng dáng xinh đẹp đỏ rực bước vào cửa sảnh. Trang phục đính Ngọc châu, Phi Thúy, cài trâm phượng. Rất là nghiêm túc.

"Hôm nay là ngày Đại Hi của Ngự đại nhân, các vị không cần đa lễ, Ngự lão gia, đây là tuyệt bút chế tác 'Lưu Vân' của Phong Khinh Vân, Hoàng Huynh nhờ Bôn cung mang tới." Lâm Nguyệt cười vui vẻ, khiến mọi người cảm thấy không thành thật. Đây là Lâm Nguyệt công chúa ngang ngược, không để ý đến đạo tam can ngũ thường, hành động tùy ý, hung hãn nhất lịch sử sao?

"Ta có già như vậy sao? Người ta rõ ràng mới hơn bốn mươi một chút, nhìn gương mặt cũng chỉ mới 30 thôi." Ngự lão gia bất mãn phát ra bực tức, chẳng qua, bản thân quả thật không kịp chờ, chạy đến bên cạnh Lâm Nguyệt nhận lấy 'Lưu Vân' trong tay Ngụy Trung Hiền. Nói chính xác là giành lấy.

"Cha, gấp cái gì, một chút nữa trở về từ từ xem." Ngự Không cười nhận lấy cuộn tranh mà Ngự lão gia muốn mở ra, tiện tay ném cho Ngự Dung. Trên mặt cười mơ hồ có chút phát rét. Bách Phi Thần thật đúng là giữ chữ tín, xem ra mấy năm này ta đối với hân thật quá tốt rồi.

Bách Phi Thần biết nhất định khóc không ra nước mắt. Bức tranh 'Lưu Vân' này Ngự lão gia thỉnh cầu bằng mọi cách, Bách Phi Thần bất đắc dĩ nói khi nào Ngự Không thành thân xem như làm quà tặng, mình làm tròn lời hứa còn bị Ngự Không ghi hận. Là năm hạn bất lợi của hân sao?

"Hay là Ngự lão gia mở ra xem một chút đi, đoán chừng một lúc nữa ta lại mang về." Lâm Nguyệt vừa nói ra lời này, trên trán Ngụy Trung Hiền mồ hôi lạnh rơi xuống.

Bà cô nhỏ này, hôm nay chịu khó chắc không có chuyện gì tốt. Đối nghịch với Ngự đại nhân vài chục năm nay, làm sao lòng tốt thay Hoàng thượng tặng quà như vậy?

"Này. . . . . Tiểu Nguyệt Nhi, người cũng đừng quấy rối, Không nhi nhà chúng ta cưới dâu dễ dàng sao." Cái miệng nhỏ của Ngự lão gia nhếch lên, uất ức nhìn Lâm Nguyệt, bộ dáng rất chọc người giống hệt Ngự Không. Tay nắm chặt 'Lưu Vân' vừa mới đoạt lại từ trong tay Ngự Dung. Tư thế thê lương chết không trả.

Mọi người âm thầm gật đầu, lúc này mới giống là Lâm Nguyệt công chúa nha, nếu hôm nay không đến làm âm ỉ, thật đúng là xin lỗi Ngự Không chăm sóc 'đặc biệt' cho nàng mấy năm nay.

Ngược lại, Ngự Không rất bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay xuất mồ hôi, âm thầm buông lỏng.

Mặc dù bọn họ biết Lâm Nguyệt chỉ cần có một trò đùa để xem, nhưng trò đùa này giống như sấm sét giữa trời quang, đánh bọn họ trong sống ngoài chết.

Chát!

Trên gương mặt tuần tú của Ngự Không nổi lên dấu đỏ. Về mặt Lâm Nguyệt vẫn nhẹ nhàng như vậy, giống như mới vừa ra tay không phải là nàng.

Vào giờ khắc này, đầu óc mọi người rơi vào trong chết lặng. Ngự lão gia cũng kinh hãi, cảm cũng muốn rút xuống.

Rốt cuộc khuôn mặt tươi cười của Ngự Không biến mất, thay vào đó là gương mặt mê mang. Ác như vậy, không giống tác phong của nha đầu này a.

"Ngự Không, cho ta một công đạo đi." Không cười hi hi ha ha giống bình thường, khí chất hoàng gia bẩm sinh ở trên người Lâm Nguyệt thể hiện không bỏ sót, tất cả mọi người cho rằng bị hoa mắt. Đây mới thật sự là Lâm Nguyệt công chúa. Tinh táo, ưu nhã, bao quát tất cả mọi thứ.

Ngự Không tiếp tục mê mang, nàng đang nói gì?

Núp ở một bên, Triển Phong Hoa hé miệng cười cười. Đây là cô cao nhân chỉ điểm a, sợ rằng Ngự Không phải ăn thua thiệt rồi. Văn Nhân cũng không để lại dấu vết, cách xa Triển Phong Hoa, tên hồ ly này cười một tiếng, hẳn đã cảm thấy không thoải mái.

"Tiểu Ngự, ngươi cảm thấy cái này so với đêm tân hôn của Hoàng thượng thì thế nào?" Triển Phong Hoa nhú mày.

"Chẳng phân biệt được, cũng như nhau." Văn Nhân giương mắt liếc nhìn gương mặt tuần tú, sừng đỏ của Ngự Không, rất nghiêm túc gật đầu.

"Không hiểu?" Lâm Nguyệt chê cười, con người bình tĩnh không chút gọn sóng, nhìn về phía bộ dáng xem kịch vui của Triển Phong Hoa. "Triển đại nhân, làm phiền người tới nói cho hần biết."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đại náo hỉ đường (hai)

Lời này vừa nói ra ánh mắt mọi người lại đồng loạt nhìn về phía Triển Phong Hoa. Triển Phong Hoa cười xinh đẹp, nói: "Không biết công chúa nói gì?" Cái này gọi là tai họa hồ cá sao?

"Triển đại nhân tuổi trẻ tài cao, thân chức vị cao, nói chuyện tự nhiên có thể làm cho người tin phục. Bỏn cung nghe nói Triển đại nhân hiểu sơ y thuật, xin Triển đại nhân thử mạch." Lâm Nguyệt khê nâng cánh tay lên, kéo ống tay áo to lớn. Ánh mắt mang theo áp bức không có chút ý tứ đùa giỡn. Nếu như không phải đã sớm quen biết thân thể của Lâm Nguyệt có mùi hoa lài, sợ rằng cho là giả đấy.

Triển Phong Hoa cũng không từ chối, hần vừa đứng muốn nhìn xem một chút, công chúa muốn giờ trò gì. Tay phải lộn một sợi dây tơ màu đỏ quấn lên cổ tay Lâm Nguyệt, thời gian qua ba hơi thở mới rút về. Bình thường Triển Phong Hoa là người chẩn mạch một hơi, hôm nay lại ước chừng dùng ba hơi. Cổ quái nhìn về mặt buồn bực của Ngự Không nhưng không nói lời nào.

"Phong Hoa, thế nào?" Ngự Không bị hần nhìn cho sợ hãi.

"Hôn lễ này không thể thành." Triển Phong Hoa cảm giác mình bị người ta một đường bố trí. Người muốn hủy đi hôn sự của người ta còn chưa tính, vì sao muốn ta làm một kẻ xấu xa? Xem ra không chỉ có Tả Tướng hận hần thấu xương, mà Ngự lão gia cũng muốn phá hủy hần. Mặc dù lần này hần không để ý, nhưng bị người một đường bố trí trong lòng vẫn không thoải mái.

"Triển đại nhân đang nói đùa sao."

"Triển đại nhân thật hài hước."

Tiếng nghị luận ầm ĩ.

"Tiểu Hoa, đừng để cho ta nhìn thấy mặt ngươi, đi ra ngoài." Ngự lão gia thờ phỉ phò, giọng nói cao vút lẫn át tiếng ồn, hắng giọng cuồng loạn gào thét: "Lúc này ai dám quấy rối, đừng trách lão phu trở mặt."

"Lão gia, phạm thượng." Lời nói của Triển Phong Hoa khiến cho Ngự lão gia lập tức im lặng, cái miệng uất ức vênh lên, nước mắt lưng tròng nhìn Triển Phong Hoa. Ngọc nhi, ta thực xin lỗi bà. Ngày vui của con trai chúng ta bị người phá rồi. . . . .

"Tại sao." Ngự Không hiểu rõ Phong Hoa, hần không dễ dàng phán đoán người khác. Về phần mua chuộc. . . . . Thật đúng là không thể nói.

"Người đã làm cái gì mà không biết sao? Nếu đã làm thì nói ra đi." Đối với chuyện này Triển Phong Hoa hoàn toàn nghi ngờ. Chẳng qua Lâm Nguyệt tới, mục đích của Ngự Không cũng xem như đã đạt được, vì vậy ngoại trừ nghi ngờ cũng coi như không ảnh hưởng đến toàn cục. Ít nhất không ai có thể giải thích rõ chuyện gì xảy ra. Mặc dù Lâm Nguyệt điên, nhưng chỉ là điên mà thôi. Mà những năm tháng qua. . . . . Ngự Không và Lâm Nguyệt ở cùng một chỗ không ít, mặc dù đối chọi lẫn nhau, nhưng ai có thể bảo đảm không có xảy ra chuyện gì.

Cái này gọi là Ngự Không chơi với lửa có ngày chết cháy?

Vừa nói, mọi người nhìn thấy ánh mắt Ngự Không càng thêm quỷ dị, nói không ra là cảm giác thế nào, nhưng phần đông ánh mắt mọi người lộ ra không đúng. Sau đó có chút thương hại nhìn về phía Trác Diệc đang trùm khăn cưới. Người ở dưới khăn cưới càng run thêm lợi hại.

Khỏe miệng Ngự Không giật giật, hiện tại hần xác định, Triển Phong Hoa tuyệt đối cố ý. Nhất định hần và Lâm Nguyệt đã thông đồng!

"Bỏn quan thật sự không biết, xin Triển đại nhân chỉ giáo."

"Ngự Không, nam nhân dám làm dám chịu." Lần này hiểu lầm càng lớn.

"Xin Triển đại nhân nói cho rõ ràng." Ngự Không từng bước, từng bước ép sát.

Triển Phong Hoa liếc nhìn Ngự Không, lại nhìn Lâm Nguyệt, bất đắc dĩ nói: "Là hi mạch." Giọng nói không lớn, người ở chỗ này lại nghe rõ ràng. Suy đoán chỉ là suy đoán, hôm nay do Triển Phong Hoa nói ra lại là một chuyện khác. Ngoài khiếp sợ cũng không dám lớn tiếng nghị luận, dù sao đây là chuyện hoàng gia. Một khi nói không đúng sẽ bị roi đầu.

Ngự Không ngậy ngậy cả người, lần này mới triệt để là sấm sét giữa trời quang. Nhìn chằm chằm vào Lâm Nguyệt, ánh mắt dường như muốn nhìn thấu tất cả. Đau lòng, âm thầm, tự trách, xấu hổ, thất thường. Hần biết Triển Phong Hoa sẽ không đem chuyện đùa giỡn như vậy, nhưng mà hần thật không tiếp nhận nổi, tự trách mình tự phụ sao? Cho rằng đoán chừng người ta tìm mọi cách đùa giỡn nhưng không ngờ xảy ra biến cố như vậy. Đây là kết quả hần hy vọng sao? Truyện được edit từ diễn đàn lê quý đôn chăm com. Đúng vậy, hần đồng ý với phụ thân tổ chức hôn sự cho hần chính là vì chờ Lâm Nguyệt tới náo; đúng vậy, từ lúc nhỏ hần chỉ thích tìm nàng gây phiền toái mặc dù cuối cùng chính mình tự ăn thua thiệt; đúng vậy, hần thích nàng mười năm, bảo vệ mười năm, vốn muốn hôm nay cư xử đúng mực, lại phát hiện thì ra tất cả đã thoát khỏi tầm tay của hần.

Thì ra trái tim cũng có thể đau như vậy.

Ngự Không rất muốn phát tay áo bỏ đi, nhưng hần lại bước không nổi. Nếu hần đi, vậy nàng làm sao?

"Trác tiểu thư, ngươi không muốn nói gì sao?" Nói chuyện là Văn Nhân. Trong khi lực chú ý của tất cả mọi người đều đặt ở trên người của Lâm Nguyệt và Ngự Không thì hần phát hiện không đúng. Trác Diệc, đại tiểu thư Tả Tương Phủ, mặc dù điều ngoa tùy hứng thua Lâm Nguyệt, nhưng tâm so với Lâm Nguyệt muốn hung ác hơn nhiều, hôm nay Lâm Nguyệt ở trước mặt nhiều người giành Ngự Không mà nàng yêu mến, tại sao nàng không nói tiếng nào? Sợ? Đó mới là lạ. Trác Diệc và Lâm Nguyệt đấu với nhau cũng không phải là một ngày, hay hai ngày. Hơn nữa, dường như nàng đang phát run. . . .

Khi Văn Nhân nhắc nhở, mọi người mới nhớ tới nàng, cảm thấy tương đối kỳ quái, thì ra vốn nên cùng Lâm Nguyệt đối chọi gay gắt nhưng Trác đại tiểu thư vẫn không nói gì, vì vậy tâm tất mọi người cũng rơi xuống khăn cưới đang trùm trên người Trác tiểu thư.

Cho dù cách lớp khăn cưới, Trác tiểu thư cũng có thể cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt từ bốn phía, trên trán đã rịn đầy mồ hôi hột, thân thể càng run rẩy thêm lợi hại, mơ hồ đứng không vững.

"Công chúa điện hạ làm gì vậy? Hôm nay là ngày đại hỉ của tiểu muội, kính xin công chúa điện hạ thu lại một chút." Nói chuyện là Trác Diệc Vân. Chấn nản ồn ào náo động, hần mới đi ra ngoài hít thở không khí, tính toán thời gian sắp bái đường mới trở về liền chứng kiến cảnh tượng như vậy. Trước kia tùy các người náo thế nào, lúc này cũng không thể nói đùa.

"Bỏn cung thay Hoàng thượng tới tặng quà ngươi cũng có ý kiến?" Giọng điệu không nóng không giận khiến người ta sững sờ, không khỏi định thần nhìn lại, người trước mặt suy nghĩ kín kẽ, sắc mặt không gọn sóng là Lâm Nguyệt sao? Tại sao nhìn thấy ánh mắt của nàng liếc qua, cảm thấy thật xa lạ. Giờ khắc này hần mới biết, nữ nhân này không phải là ai khác, nàng là trưởng công chúa Bách vương triều, là Hoàng thất.

"Vi thần không dám, nhưng giờ lành đã đến vì sao còn chưa bái đường." Lời này là hỏi Ngự Không. Hần rất biết nói sang chuyện khác, nếu không, cũng không phải con của Tả Tướng rồi.

Quả nhiên không uống công, kịch hay không ngừng a.

"Ta hối hận." Ngự Không cười rất tự nhiên, tự nhiên đến nỗi khiến Lâm Nguyệt cho rằng mình xuất hiện ảo giác. Tại sao trong nụ cười kia nàng cảm thấy khổ sở.

"Ngươi nói cái gì? ! Ngự Không ngươi có ý tứ gì? !" Trác Diệc Vân quát lên.

Bị Trác Diệc Vân quát như vậy, nhưng Ngự Không không có phản ứng gì, một bên Trác Diệc lại không biết có chuyện gì ngã nhào trên đất. Hoàn hảo Trác Diệc Vân lạnh tay lẹ mắt đỡ nàng. "Tiểu muội, không sao, ca nhất định thay ngươi lấy lại công đạo." Cảm nhận được Trác Diệc run rẩy, Trác Diệc Vân ôn nhu nói. Nói xong, ngay sau đó lại nhủ thầm, tại sao tiểu muội run rẩy lợi hại như vậy? Nàng có thể đấu với Lâm Nguyệt công chúa, cái gì có thể dọa nàng sợ như vậy? suy nghĩ một chút, sờ sờ trên ngón út của Trác Diệc, không có đeo nhẫn cưới!

Nàng không phải tiểu muội!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Đại náo hỉ đường (ba)

"Không có ý gì, chỉ là đột nhiên không muốn thành hôn." Ngự Không vẫn cười vô cùng tao nhã, giống như đang nói 'không muốn uống trà'.

Trác Diệc Vân cũng không nói nhảm với Ngự Không, quay người nói với Ngự lão gia: "Ngự lão gia, chuyện này ta sẽ bẩm báo cụ thể cùng gia phụ, cáo từ." Nói xong diu Trác Diệc rời đi.

Làm việc sáng khoái như vậy thật đúng là không giống tác phong của Trác Diệc Vân.

"Trác tiểu thư không nói gì sao?" Văn Nhân vẫn nhất quyết không tha.

"Văn Nhân Hưu Ngữ, người đừng khinh người quá đáng, muội muội ta một nữ nhi, nhà gặp phải loại chuyện như vậy người muốn nàng nói gì? Khóc lóc xin Ngự Không cưới nàng sao? Xin lỗi, Trác gia ta còn chưa có hèn mọn đến mức đó!" Về mặt Trác Diệc Vân đầy sát khí, không khí vô cùng quyết liệt.

"Ta chưa bao giờ khi dễ người." Mí mắt Văn Nhân cũng không giờ một cái, miễn cưỡng nói.

Vậy người đang làm cái gì?

"Tiểu Ngữ, đừng làm rộn." Triển Phong Hoa tiến lên ngăn cản, lời nói làm cho Trác Diệc Vân thờ phào nhẹ nhõm. Chẳng qua sau đó, sắc mặt đen hơn.

"Người làm như vậy, để cho người ta tưởng rằng vị Trác tiểu thư này là giả, như vậy không chỉ Tả Tướng mất mặt, mà Tiểu Không cũng khó nhìn. Không biết còn tưởng rằng đám cưới này bị hờ là bởi vì Trác tiểu thư đào hôn đấy. Người Kinh thành thích nhất là nói huyền thuyên, không phải người không biết chứ." Lời nói Hồ ly luôn có tác dụng như vậy.

Trác Diệc là thật hay giả lại thành mấu chốt trận nháo kịch này, sở dĩ Triển Phong Hoa nói như vậy cũng đã nghĩ sâu tính kỹ. Bởi vì chuyện này hẳn biết Trác tiểu thư có tám phần là giả. Nói là tám phần cũng đã xác định đáp án. Triển Phong Hoa là người cẩn thận, trong mắt của hắn không có mười phần, mặc dù tám phần không tính là cực hạn, nhưng cũng sẽ không có chênh lệch quá lớn. Nhưng mặc kệ chuyện này kết thúc như thế nào, Ngự phủ, hân, Văn Nhân và Tả Tướng có xung đột khá lớn. Có lẽ còn lớn hơn so với tưởng tượng của hắn.

"Hừ!" Trác Diệc Vân hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại, đỡ Trác Diệc rời đi. Hắn biết mượn chuyện này đã kích Ngự phủ là không thể nào, nếu không có người phát hiện còn chưa tính, chuyện đã đến nước này, chỉ có thể chấm dứt, nếu muốn truy cứu cũng là lỗi nhà mình. Không phải hắn nên may mắn rằng bọn họ và mình là loại người không giống nhau?

"Ngày mai ta hướng Hoàng thượng cầu hôn, gả cho ta được không?" Ngự Không cố gắng để cho mình giữ vững ung dung mỉm cười, đôi con ngươi thâm tình nhìn về phía Lâm Nguyệt.

"Tốt." Hắn cười chói mắt như vậy. Lâm Nguyệt mong đợi giờ khắc này đã bao lâu mình cũng không nhớ rõ, ba năm? Năm năm? Nhưng hiện tại đã như ý nguyện tại sao phải đau lòng vì hắn?

Rốt cuộc đầu óc của Ngự Trung Hiền tỉnh táo, Triển đại nhân nói . . Nói công chúa có . . . Hừ? Ôi trời ơi!!, chuyện này. . . lúc này làm thế nào giao phó với Hoàng thượng a.

"Tiểu Hoa. . . Người nói là thật?" Ngự lão gia kinh ngạc đến ngây người, rốt cuộc nét mặt hòa hoãn trở lại, kích động không thể tin được, hoi.

"Lão gia, loại chuyện như vậy có thể nói đùa sao?" Triển Phong Hoa nhú mày, ý bảo Ngự Dung đuổi người. Ngự Dung làm quản gia ở Ngự phủ vài chục năm cũng không hàm hồ.

"Tiểu tử thái đã như vậy còn dám cưới người khác, tối hôm nay không cho người ăn cơm."

Ngự Không bắt đầu dĩ cười cười, "Đi về trước đi, nghỉ ngơi thật tốt." Ánh mắt ý bảo Ngự Trung Hiền coi chừng chăm sóc.

Mới đi ra khỏi Ngự phủ, Lâm Nguyệt liền thả lỏng thân thể cho lún xuống, bộ dáng lười biếng. Mẹ ruột của ta a, đoạn trang xinh đẹp thật đúng là không phải là người, cứ như vậy một hồi choáng nha, eo của ta cũng muốn gãy. Nhưng dường như bộ dạng vừa vận rất có khí thế, ngay cả Trác Diệc Vân cũng bị hù sợ. Phốc ha ha ha, trở về hảo hảo cảm ơn hoàng tẩu. Truyện được edit tại diễn đàn Lê Quý Đôn. Về phần Triển Phong Hoa, sẽ để cho hắn thay ta công nổi oan đi, để cho hắn cùng đường, tâm tình thật là siêu cấp thoải mái. Cũng không biết hoàng tẩu lấy được thuốc này ở đâu, ngay cả Triển hồ ly cũng lừa được. Nhưng. . . . . Hoàng tẩu a, tẩu ngàn vạn đừng nhớ thương Triển hồ ly, nếu ta đem hắn đưa trên giường tẩu, đoán chừng cũng sẽ không có ngày sau, tiểu muội muốn trải qua cuộc sống hạnh phúc a.

"Tiểu Ngự, tự giải quyết cho tốt đi." Triển Phong Hoa giả hoạt nhượng mảy, ý bảo Văn Nhân cùng đi với hắn. Đối với chuyện này, hắn đã đoán được bảy tám phần, cho nên mới phải nói như vậy. Mặc dù có nguy hiểm, nhưng ít nhất chuyện này vẫn đã đóng thuyền rồi. Như vậy không phải là vừa vận cho Lâm Nguyệt đắc ý. Về phần Ngự Không, hãy để cho hắn buồn bức một ít ngày thôi. Phản ứng của hai người hắn đều nhìn ở trong mắt, để cho bọn họ may mắn hạnh phúc như vậy, hẳn thật sự không cam lòng, bất luận hôm nay vì lấy lại danh dự hay vì dạy dỗ một chút Ngự Không tự cho rằng mình thông minh, hắn cũng quyết định giữ bí mật một thời gian.

Hoàng hậu nương nương thật đúng là không phải đèn cạn dầu. Bệnh ban xanh biến chứng thuận miệng giải quyết, muốn lấy được phương thuốc giả loạn mạch tượng thì cũng là dễ như trở bàn tay thôi. Thành tựu y thuật này sợ rằng không phân cao thấp với Y Tiên, thậm chí cao hơn. Tâm tư cẩn thận, phòng ngừa chu đáo, thiên kim Tả Tướng cũng có thể bị nàng đổi thành giả, nhìn nháo kịch lần này, có phải nên kính trọng nàng vài phần hay không.

Quả nhiên là người của Lâm gia.

Hai người rất ấn ý ra cửa quẹo trái, đi về hướng hoàng cung. Giữa người thông minh với nhau không cần nói quá nhiều lời.

Ngự Thư Phòng

"Hoàng, Hoàng thượng." Ngự Trung Hiền run rẩy, trái tim nhỏ đánh trống. Kể từ sau khi nghe hẳn thuật lại chuyện Ngự phủ, sắc mặt vẫn khó nhìn như vậy, khó nhìn còn chưa tính, hay là ngài nói một câu a, phát giận cũng tốt a. Có thể đừng bày ra tư thế áp bức mạnh mẽ hay không, cái này so với phát giận mắng chửi người làm cho người ta không chịu nổi.

"Lâm Nguyệt đâu."

"Ồ . . . Ồ Phụng Tê cung, nói là, nói là muốn đi tìm Hoàng hậu nương nương nói chuyện chúc mừng." Sau này vẫn nên cách xa hai vị kia mới phải a.

"Chấm dứt chuyện của nàng. . ." Lòng mây Bách Phi Thần nhủ mấy cái không hề báo động trước. Lúc này mới nhớ tới hai ngày trước Đại Nhi nói câu nói kia. Quả nhiên là không có ý tốt. Nhưng bỏ đi, nếu không có nàng, sợ rằng Lâm Nguyệt cũng sẽ không ngừng nghỉ. Chẳng qua. . . . . loại chuyện có thai như vậy cũng có thể trắng trợn tuyên bố sao? Coi như không phải là thật, cũng không nên làm lỡ danh dự. Đền bao giờ Lâm Nguyệt mới có thể đề cho hẳn bớt lo đây.

"Truyền đòi Triển Phong Hoa và Văn Nhân Hưu Ngự." Triển Phong Hoa chỉ là đồng lõa thôi.

"Hồi Hoàng thượng, Triển đại nhân và Văn Nhân công tử ở ngoài điện, nô tài đi truyền ngay." Bỏ chạy như một làn khói, chân nhanh nhẹn không thể tả.

Bên này muốn nổi bão, bên kia núi thái sơn sắp sụp đổ mà sắc không thay đổi.

"Vây Trác Diệc thật bị người đem đi nơi nào?" Đại Nhi đang cầm trà ở trên giường nệm lười biếng nói.

Đại Nhi là người rất biết hưởng thụ, trong sân Phụng Tê cung có rừng hoa Đào, bàn đu dây, giường nệm, ghế xích đu, dụng cụ pha trà; cũng là người hết sức văn vẻ, đàn cò, cổ cầm, tỳ bà, tiêu, giấy và bút mực, đầy đủ mọi thứ. Mặc dù không yêu thích.

"Hoàng tẩu, người nói bắt cóc nhi nữ đại thần là tội danh gì?" Kể từ sau khi Lâm Nguyệt và Đại Nhi đánh nhau một trận, Đào Hoa Lâm này có thêm một bộ dụng cụ mới và một bóng dáng màu đỏ đuổi cũng không đi.

"Nguyệt Nguyệt, người không thể thông minh một chút sao?" Đại Nhi khinh bỉ nhìn Lâm Nguyệt một cái, thầm nghĩ tiểu cô nương này không thể thêm chút đề tâm. Chuyện bắt cóc sơ sót bị phát hiện như vậy, nàng làm sao nghĩ kế để cho nàng ta tráo đổi tân nương? Trực tiếp cướp người coi như xong.

"Hắc hắc, hoàng tẩu thông minh như vậy, ta làm sao lại ngu ngốc chứ. Ta không làm gì Trác Diệc, chỉ phái Thanh Phong bỏ cho nàng một chút thuốc tiêu chảy mà thôi, kéo dài năm, ba ngày không thành vấn đề, chính bọn họ tìm người thay thế cũng không liên quan đến ta nha." Lâm Nguyệt cười giảo hoạt. Hoàng tẩu thật là quá thông minh, chuyện gì cũng liệu đến nơi đến chốn, nếu như mình không chuẩn bị chém giết người thì đưa ra lý do chính thức cho Tả Tướng và hoàng gia quyết định, đồng thời chuyện giả tân nương này cũng không phải là quá tuyệt vời sao. Tả Tướng cũng chỉ có thể nghiêng răng nuốt vào bụng. Chỉ cần vừa nghĩ tới vẻ mặt cả nhà bọn họ như bị tảo bón, nàng nhất định ngủ cũng sẽ cười tỉnh. Phốc ha ha ha.

"Coi như thông minh, xem ra cuộc sống hạnh phúc của người đã không xa a, chúc mừng, chúc mừng."

"Nhờ phúc của hoàng tẩu, hi hi."

"Đừng vui vẻ lại quên mất chuyện lột trần Triển Phong Hoa, con người của hoàng tẩu người, mặc dù trí nhớ không tốt, chẳng qua có một vài chuyện quan trọng tuyệt đối không thể quên được, nhất là có liên quan đến mỹ nam."

"Hoàng tẩu, ta sai rồi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ở nơi chân trời

Thái Phong, năm Thìn, thứ 49, ngày 15 tháng 3, Liêu Hà truyền đến tin báo, bệnh ban xanh biến chứng đã hoàn toàn ngăn chặn được, 300 người nhiễm bệnh đã bình phục. Lần này bệnh biến do quan sử Ngự Không ghi lại căn cứ, cũng ghi lại căn cứ quá trình bệnh dịch bên trong Thái Y Viện. Điều này

không chỉ ở trên phố xá nói chuyện say sưa, trong cung đình cũng cổ động tuyên truyền, mục đích tuyên truyền vì để cho mọi người có các biện pháp phòng ngừa và ý thức trị liệu tốt hơn.

Phượng Tê cung

"Dao Dao, hậu cung có động tĩnh gì không?" Ngủ đủ, Đại Nhi tựa người vào nệm lông chồn mềm mại trên xích đu, lười biếng nhướn mí mắt thưởng thức cả vườn hoa đào đua nhau nở rộ, mùi hương nhàn nhạt tràn ngập trong không khí. Gió thổi cuốn từng cánh hoa lá bay lượn trên không trung, xoay tròn. Rơi vào trên người, toàn thân trang phục màu trắng nhẹ nhàng, linh hoạt, tinh xảo, Đại Nhi giống như nhụy hoa, lười biếng nằm trong biển hoa, ung dung và cao nhã.

"Hương Hinh uyển, Ngọc Lưu uyển, Dung Thái các, Ninh Ngọc hiền, Phù Thi các cũng mới vừa truyền đòi ngự y, tất cả những phi tần nơi khác đều loạn thành một đoàn, ngự y trong cung có lẽ cũng vào hậu cung rồi. Nghe nói triệu chứng giống như Trương phi nương nương" Dao Kỳ là nữ nhân rất khả ái, mắt to trong veo như nước, con ngươi lộ ra nhiệt tình đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn thơ ngây lừa gạt người đời.

"Hả? Xem ra yêu nghiệt này đạo hạnh không cạn a." Bệnh ban xanh biến chứng ngọn nguồn mới vừa trong cung lan truyền ra liền có động tác kế tiếp, nên nói người là thông minh hay là đần đây? "Coi chừng Trương ngự y, không thể sai được, hần nói 'Vừa khéo' nghiên cứu ra thuốc giải."

"Vâng" Dao Kỳ hành lễ lui ra, thông thả ung dung đi ra Phượng Tê cung. Theo gió tung bay cánh dương liễu xanh biếc, bóng dáng thoáng một cái, người đã biến mất không thấy.

Đại Nhi nhàm chán đóng mí mắt. Đúng như đã dự liệu, Tả Tướng ở trên triều không nói ra chuyện Ngự Không thoái hôn, chuyện Lâm Nguyệt cướp cô dâu. Lâm Nguyệt bị Bách Phi Thần cấm túc một tháng tương trưng, sau một tháng cùng Ngự Không cử hành hôn lễ. Cho nên hiện tại hôn lễ của Lâm Nguyệt là chuyện lớn hàng đầu trong cung. Chuyện phi tần bị độc có vẻ không đáng kể. Chuyện này Thái hậu, Hoàng thượng cũng không có ý muốn nhúng tay, xem như là chấp nhận do Đại Nhi toàn quyền xử lý.

Một chiều này quả thật cao minh, giả họa nha, cả hậu cung, ngoại trừ Đại Nhi, tất cả mọi người đều trúng độc giống nhau, hung thủ tự nhiên không cần nói, dĩ nhiên đây là đối với những người đầu óc ngu si tứ chi phát triển, cụ thể mà nói chính là cung nữ hay thái giám. Đại Nhi hiển nhiên dự liệu được một chiều này, vừa đúng mực lực dùng lực. Người đã có lòng tạo uy tín cho ta như vậy, ta cũng không tiện cự tuyệt.

Vốn là muốn lấy bệnh ban xanh biến chứng che giấu chuyện độc hại Trương phi, lại bị Đại Nhi tùy tiện nói mấy câu, làm kế hoạch thất bại, sau đó tiến thêm một bước không tiếc hạ độc cho mình, tập thể hậu cung trúng độc mà Hoàng hậu nương nương không việc gì, đem dư luận toàn bộ nhắm về phía Đại Nhi, nếu như không tính sai, những ngày qua trên triều đình sẽ xuất hiện một chút tiếng nói bất mãn. Nhân tiện xem Bách Phi Thần xử trí thế nào, đây cũng là Đại Nhi cho Bách Phi Thần một cơ hội. Tin rằng, nàng không ngại dọn dẹp hậu cung cho hần. Không tin rằng, vừa đúng nàng có lý do cao bay xa chạy. Ai muốn sống ở trong hoàng cung, nhà tù cả đời a, không phải Đại Nhi không có lý do gì rời đi mà là Thái hậu đối với nàng cũng không tệ lắm, mặc dù Bách Phi Thần rất đáng đánh đòn.

Hơn nữa nàng cảm thấy, đem tân hôn mình trúng độc hãy có liên quan đến người này. Tại sao? Hậu vị? Hay là ngôi vị hoàng đế? Hay là âm mưu gì? Mặc kệ người là ai, cũng không thể nhận không chiều đãi người ta chứ, từ trước đến giờ Đại Nhi đều thích đáp lễ, thói quen tốt này chưa từng có thay đổi.

Thiên Nhai Túc Quán sao (Ở nơi chân trời sao)?

Nhất tang thương Thiên Nhai Lộ (Trên bước đường tang thương),

Duy tức dạ quán tự giang hồ (Khấp chôn giang hồ ngủ qua đêm).

Phát tay vẫy gọi cung nữ chờ đợi ở nơi xa, lơ đãng nói: "Bách Phi Thần ở Hương Hinh uyển sao?"

"Vâng" cung nữ rụt rè trả lời. Ở trong cung của Đại Nhi, tất cả cung nữ đều là người mới, từng người đều do nàng chọn lựa vào cung nhưng nàng cũng không thể tin tưởng.

"Đều lui ra đi, không có sự cho phép của Bồn cung, không cho phép bước vào biển hoa (Đại Nhi đặt tên cho cái vườn này) nửa bước."

"Dạ, nô tỳ cáo lui."

Người đầu đi, Đại Nhi nhanh chóng mở mắt, ánh mắt không buồn không vui. Ngừng xích đu màu trắng thêu Phượng hoàng giường cánh muốn bay, hài ngắn lơ đãng giẫm hoa rơi đầy trên đất, phát tay cuốn lên Trúc Âm (đàn trúc) để trên bàn đá, đi xuyên vào nơi chỗ sâu trong biển hoa. Hồi lâu, trong chỗ sâu biển hoa truyền ra từng đợt tiếng đàn dễ nghe, dường như rất tao nhã, nhịp chậm rãi lại bị Đại Nhi gây ra âm mảnh liệt. Vĩ âm mơ hồ có chứa chút sát khí. Từng đợt sóng âm dường như ào ạt khuếch tán ra ngoài, nhưng chỉ vây lượn ở bên trong phạm vi biển hoa. Loại công lực khổng lồ này quả nhiên không ai có thể so được.

Không gió, hoa lá rơi xuống. Như có sinh mạng từ trên không trung theo tiếng đàn, cao thấp, trên dưới nhấp nhô, thật lâu không thấy rơi xuống.

Bách Luyện U còn chưa bước vào biển hoa liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, than thở, đồng thời không khỏi cau mày, tiểu sư muội lại có chuyện gì phiền lòng? Dường như vừa nhớ ra cái gì đó, nhếch miệng lên nở nụ cười hiểu rõ. Cây quạt xếp trong tay vung lên, ở bên tai điểm nhẹ hai cái, cảm giác không nghe thấy tiếng nói, lúc này mới yên tâm giờ chân đi vào. Còn chưa đi được hai bước đã cảm thấy có chút choáng váng đầu, lúc này mới nhớ tới sở trường của tiểu sư muội nhà hần không phải âm sát lão Tam (tiếng đàn giết người), mà là âm độc. Lúc này từ bên hông lấy ra túi gấm và đai ngọc mang trên cổ, lúc này mới tiêu trừ tình trạng choáng váng đầu. Liên tục đi vào sâu bên trong, lực sát thương âm độc càng lúc càng lớn, mà hoa lá bay

mưa đầy trời như ám khí giết người đoạt mệnh, không hề báo động trước đánh tới, dưới chân thi triển Huyền Ảnh Bộ, không ngừng biến đổi vị trí tránh né hoa lá công kích.

So ám khí, vẫn là quên đi, lão Tam (tam sư huynh của Đại Nhi) tương đối lành nghề.

Cho đến khi nhìn thấy bóng người kia không có chút nào muốn dừng lại, lúc này mới nhanh chóng bay đến sau lưng Đại Nhi, đưa ra bàn tay muốn vỗ đầu, lúc này Đại Nhi mới nhận biết, dừng lại né tránh.

"Tiểu sư muội buồn bức chuyện gì? Nói cho Đại Sư Huynh nghe, Đại Sư Huynh đi báo thù cho ngươi. Hình Tuyết Hương Hình uyển sao? Đừng sợ, Đại Sư Huynh hy sinh nhan sắc quyền rũ nàng, sau đó ngươi tìm Bách Phi Thần tới bắt gian. Đại Sư Huynh vì ngươi hy sinh nhiều như vậy, ngươi cũng đừng tức giận, tức giận thân thể rất không tốt." Bách Luyện U cười rục rờ, rục rờ đến nỗi Đại Nhi cũng muốn vung Trúc Âm lên đập vào khuôn mặt đẹp trai đang cười kia!

"Thiên Nhai Túc Quán đã điều tra xong chưa?" Đại Nhi giận dữ xoay người ôm Trúc Âm trở về đường cũ.

"À, lệ thuộc Từ Tà Môn, thế lực mới nổi lên trên giang hồ năm gần đây, với tác phong tàn nhẫn, chiếm giữ một vị trí ở giang hồ. Từ này khai phái tới nay trong chốn giang hồ có một câu nói như vậy: Truyện được edit tại diễn đàn Lê Quý Đôn. Thà rằng chọc Quỷ Môn Thiên, cũng đừng chọc Từ Tà Môn. Chọc tới Quỷ Môn Thiên nhiều nhất chỉ một mình chết, mà trêu chọc phải Từ Tà Môn, chính là đại họa diệt môn, quan trọng là thế lực Từ Tà Môn vượt xa thế lực giang hồ, đã từng diệt Phong Vinh Sơn Trang chỉ hai canh giờ, 1.841 mạng người không ai thoát khỏi. Mà nguyên nhân chỉ vì thiếu gia của Phong Vinh Sơn Trang ở đường khẩu Từ Tà Môn đập một cái bàn. Chắc chắn, khí phách như vậy ta cũng không nhịn được muốn quen biết một chút rồi." Bách Luyện U hết sức thích Môn chủ Từ Tà Môn này, rất có hình tượng đại nhân vật ở trong cảm nhận của hắn. Nếu người đó là nữ, Bách Luyện U liều mạng không muốn sống cũng phải của nàng vào tay.

"Từ Tà Môn tra xét chưa?" Đại Nhi không để ý tới hắn, thả lại Trúc Âm lại lên xích đu.

"Đã tra xét." Bách Luyện U chiếm vị trí của Lâm Nguyệt. "Nhưng không có tra được." Lời nói này không một chút ngưng ngừng

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tương Tư Oán

Đại Nhi im lặng liếc Bách Luyện U một cái.

"Chẳng qua có tin tức nói gần đây Từ Tà Môn chặn đường Y Tiên Cổ Thiên Hồn, ta nghĩ có thể từ nơi đó bắt tay vào." Bách Luyện U nói như vậy nhất định là đã có động tác.

"Căn cứ địa cũng đã đặt vào kinh thành, người tới sau lưng nhất định có quan trường, nếu không Thiên Nhai Túc Quán ở kinh thành không thể nào vững như bàn thạch."

"Ta đã phái nhân thủ tập trung vào Thiên Nhai Túc Quán, bảo đảm sẽ không có sai sót." Người thông minh như hắn, tự nhiên cũng đoán ra được.

"Vinh Vương phủ thì sao?"

". . . . . Quên mất." Tiểu sư muội, ngươi không thể dẫn một chút sao, ta mới vừa vặn bỏ quên cái chỗ này. . . . .

"Chỗ Cổ Thiên Hồn, ngươi tự mình đi đi, ẩn nấp thăm dò, thân là La Sát Lưu Ảnh, không ai thích hợp hơn ngươi." Không sai, Từ Tà Môn chính là mấu chốt, không phải thù nhà thì chính là hận nước, chuyện như vậy quá nhiều. Mặc kệ là thù nhà hay hận nước, có thể thành lập ra dạng thế lực khổng lồ, nói sau lưng không có người của triều đình đánh chết nàng cũng không tin.

"Người khác đi ta không yên lòng." Nếu như bị phát hiện, bứt dây động rừng, được có thể không bù nổi mất. "A, Bách Giải Hoàn, Tổ Cốt Đan, Ngưng Thần Hương, còn có được cổ cao cấp mới nghiên cứu điều chế, nó sẽ ký túc ở trái tim, xem như bị trọng thương, trái tim bị tổn thương, chỉ cần thiếu đốt được cổ, khôi phục năm thành không là vấn đề."

"Tốt." Bách Luyện U thư thái cười một tiếng, phát tay cách không thu túi vào. Vẫn là tiểu sư muội thân thiết. Chẳng qua, những thứ thuốc truyền thuyết này của tiểu sư muội dường như chỉ có Y Tiên Cổ Thiên Hồn của Bách Vương triều mới có thể luyện chế thôi. Chẳng lẽ hai người này còn có gì quan hệ đặc biệt? Nghe nói gần đây Cổ Thiên Hồn không chữa bệnh cho người nữa, thật đúng là thú vị a. Đùng là cần thiết sẽ đi gặp hắn.

"Còn không đi." Đại Nhi thấy bộ dạng Bách Luyện U không chút nào muốn động, không nhịn được đuổi người, đoán chừng Dao Dao trở lại, nàng còn muốn đi xem Tương phi, thuận tiện vô tình gặp Trương ngự y một chút.

"Tiểu sư muội, tại sao ta cảm thấy đáng về ngươi đuổi người giống hệt như Bách Phi Thần vậy? Tương vợ chồng trong truyền thuyết sao?" Nói xong trong chớp mắt đã đến bên ngoài biển hoa, một đường sóng tại vị trí hắn vừa mới rời khỏi, trong không khí còn có chút vận vận. Hoàn hảo chạy trốn rất

nhanh. Sau đó bỏ lại một nụ cười bảnh bao, vạt áo bông bành rồi đi.

"Sớm biết đem Tổ Cốt Đan đổi thành Nhất Linh, cực phẩm mỹ dược vô hạn gọi tình! Ngược chết người!"

Trong lúc Đại Nhi cắn răng nghiêng lợi, Dao Kỳ đạp bước nhỏ, lắc eo nhỏ chậm rãi đi đến."Nương nương, Trương ngự y đi Mộ Lan uyển, phương thuốc không sai, cùng nương nương cho giống nhau như đúc."

"Biết là người nào động tay động chân vào không?"

"Hồi nương nương, không có phát hiện khác thường."

"Như vậy sao." Trương ngự y theo nghề thuốc đã ba mươi năm. Vinh dự y học thế gia, hẳn muốn làm hồng như vậy sao.

Xem ra, nước hận có thể loại bỏ. Nhiều thế hệ của Trương gia trung thành với Bách Vương triều, muốn nói có người phản quốc thật đúng là không thể nào.

"Đi xem Trương phi một chút, thuận tiện làm việc một chút."

Hoàng hậu nương nương khả ái của chúng ta liền ôm Trúc Âm vội vàng muốn đi mộ Lan Uyển, nhưng tại cửa phi uyển rất không may gặp được Bách Phi Thần mới vừa từ Hương Hình uyển đi ra.

"Ồ, Hoàng thượng gần đây rất chuyên cần a, xem ra vẫn là Hinh Tuyết cô nương có thủ đoạn, các cung phi tần thật đúng là phải học tập thật giỏi, Thái hậu nóng lòng bông chấu đấy." Đại Nhi nhún mày, hiện tại chỉ cần nàng nhìn thấy Bách Phi Thần liền muốn đối chọi với hắn. Về phần nguyên nhân, Đại Nhi quyết định không đem xia.

"A đúng rồi, nghe nói Hinh Tuyết là dưỡng nữ của Vinh vương gia, nói thế nào cũng là biểu muội Hoàng thượng, vô danh không có phần ở trong cung thì tính là gì, hay là Hoàng thượng sớm cho người ta một danh phận đi, không muốn phụ trách cũng đừng làm dơ bản danh tiết nữ nhi người ta. Còn nữa, một vài tiếng nói kia ở triều đình, Hoàng thượng không cần cố kỵ mặt mũi Lâm gia ta, nói thế nào đó cũng là một lý do tốt đuổi ta đi, không cần lãng phí."

Gương mặt tuấn tú của Bách Phi Thần âm trầm, ngọn lửa nhỏ trong ánh mắt bốc cháy phóng thẳng nhìn chằm chằm bóng lưng Đại Nhi đi xa. Tại sao mỗi lần gặp mặt cũng bị nàng nói nghẹn họng, còn không nhận được một mình đi tới như vô tình gặp được? Ta có chứng bị ngược sao? Đợi một chút, mới vừa rồi là nàng đang ghen phải không? Câu nói kia lúc này tại sao nghe giống như là muốn hắn đem Hinh Tuyết đưa về nhà, có chút thú vị. . . . .

"Tham kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc."

"Đều đứng lên đi. Trương ngự y, đã kê phương thuốc rồi sao?" Diễn trò phải hoàn hảo, đây là đạo đức nghề nghiệp. Mặc dù nghề nghiệp và diễn trò của Đại Nhi không có quan hệ gì.

"Hồi Hoàng hậu nương nương, kê đơn rồi, mới vừa nấu thuốc cho Trương phi nương nương dùng qua, sau nửa canh giờ là có thể khôi phục thể lực, bởi vì thời gian Trương phi nương nương trúng độc khá dài, cho nên còn cần hơn ba ngày độc mới có thể hết toàn bộ." Kể từ khi Đại Nhi cho hắn một bài học cũng liền thông minh, đối đãi với Đại Nhi một mực cung kính.

"Ừm, giữ lại phương thuốc, Trương ngự y trở về Thái Y Viện đi, các phi tần khác Bồn cung tự mình đi." Đại Nhi phát tay một cái, ý bảo hắn lui ra.

"Vâng" Trương ngự y làm sao không biết mấy chuyện kia trong triều đình, chắc là Hoàng hậu nương nương muốn vẫn hồi một chút hình tượng. Hắn tự nhiên sẽ không dẫn đi đến phơi bày. Chẳng qua như vậy sẽ phải hoàn toàn ngược lại thôi.

"Các người cũng đều lui ra đi." Đám cung nhân thân trọng thôi lui khỏi ngoài cửa, khép lại.

"Nghe nói Trương phi tỷ tỷ xuất thân danh môn thế gia, từ nhỏ cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh, ở đây muội muội có một bài bài hát muốn tặng cho tỷ tỷ, đàn không được tốt nhưng không cho cười ta." Đem Trúc Âm đặt lên bàn, phát tay lấy ra một viên đan dược."Trương phi tỷ tỷ cách ta quá gần, phải ăn cái này mới không bị ảnh hưởng"

Hết cách rồi, Đại Nhi luyện là âm độc, còn có tác dụng thôi miên Phệ Hồn. Những nhạc khí khác cũng không tồi, chẳng qua đánh đàn mang theo thuật thôi miên sẽ không khống chế nổi bí mật, đây là hiện tượng tốt nhất. Bởi vì một trong số kỹ năng vũ khí quyền rũ của nàng chính là cảm, cho dù nàng không đi hồn cũng sẽ không tự chủ được, không khống chế được.

Trương phi hiểu ý, trên mặt nở nụ cười, ngồi xuống ở trước giường Đại Nhi, Trúc Âm màu xanh đặt ngang bạch y ở trên đùi Đại Nhi, đôi tay chạm trên dây đàn.

Tiếng đàn vang lên, tiếng hát rơi:

Hoa rơi lá rụng luống tôi bời

Lòng nhớ người ơi! chẳng thấy người

Dạ muốn đứt từng, từng khúc ruột

Lệ châu trào khoé mắt tuôn rơi

Tôi có một tác lòng,

Biết lấy ai phân tỏ!

Nguyện nhờ gió xua mây,

Mong được cùng trăng sáng.

Ôm đàn lên lầu cao,

Lầu cao trăng phân giải.

Tương tư khúc chưa cùng,

Lệ nhỏ dây đàn đứt.

Người nói sông Tương sâu,

Sao bằng lòng nhưng nhớ.

Sông sâu nhưng có đáy,

Lòng nhớ không bến bờ.

Chàng ở đầu sông Tương,

Thiếp ở cuối sông Tương.

Nhớ nhau mà không thấy,

Cùng uống nước sông Tương.

Mộng hồn bay không đến,

Chỉ còn chết mà thôi!

Bước vào cửa tương tư,

Mới biết tương tư khổ...

Sao tương tư hoài... tương tư mãi!

Sao tương tư hoài... không bến tận!

Nếu như sớm biết đau lòng

Thà xưa đừng gặp để không khổ sầu...

Khúc tương tư bị thương ai oán theo âm thanh rơi vào nội thất thật lâu không tiêu tan, người nghe thấy đau lòng.

“Nhạc khúc này gọi là ‘Tương Tư oán’. Tương truyền, Tương phi là hai con gái của vua Nghiêu, tỷ tỷ gọi Nga Hoàng, muội muội gọi Nữ Anh. Sau gả cho vua Thuấn làm vợ rồi. Vua Thuấn đi Phụng Nam xử lý chính trị sự vụ mệt nhọc mà chết, Nga Hoàng và Nữ Anh khóc lóc, giọt nước mắt rơi vào cây Trúc, bây giờ gọi là Trúc Tương Phi (trúc đốm). Sau đó vô cùng bị thương khảm đàn nhị ca xướng Tương phi Oán. Người đời sau vì tưởng nhớ hai nữ tử này Chí Tình Chí Nghĩa nên dệt thành chuyện xưa.”

Tương phi nghe mê mẩn, nhạc khúc ‘Tương phi Oán’ này lại gọi lên chuyện cũ trước kia nàng chôn dấu trong lòng ba năm chưa từng nói ra.

Một lần phiên muộn, thờ dài trăng sáng, lặng yên luyến tiếc.

Một chút Âm Hương, tưởng niệm tàn canh.

Trần duyên như nước, rơi lệ chờ đợi hi hữu, vì sao tình tận suốt đời?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hoàng thượng, ngài thật mau quên

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Đại Nhi đều đến phi uyển một lần, mỗi lần đi đều mang phương thuốc Trương ngự y nấu xong. Đại Nhi mỗi lần đến chỗ của một phi tần thì ngày thứ hai vị phi tần này nhất định mạnh như rồng như hổ, trong nháy mắt, lời đồn nổi lên bốn phía, dĩ nhiên đều là bất lợi đối với Đại Nhi. Chẳng qua, dường như Đại Nhi đối với chuyện này cũng không cảm thấy hứng thú. Vẫn nhanh chóng gõ cửa, liên lạc tình cảm.

Ngược lại Bách Phi Thần không biết chuyện gì, cứ mỗi ngày luôn đứng lúc xuất hiện tại cửa phi uyển, giống như có ước hẹn với Đại Nhi. Mỗi lần chạm mặt Đại Nhi bên này tràn ngập mùi thuốc súng, Bách Phi Thần bên kia cũng không nóng không giận, loại chuyện như vậy kéo dài đến năm ngày.

Hôm nay Đại Nhi đặc biệt có tình thú ở trong biển hoa luyện chữ, không sai, là chữ bút lông. Một bút một vach, vẽ vòng quanh đường cong, bộ dáng nhỏ nhắn rất nghiêm túc, chẳng qua chữ viết này thật đúng là không dám khen tặng. Dao Kỳ ẩn nhẫn như thế, người đang một bên nhìn cũng thay Đại Nhi đỏ mặt. Nương nương a, tốt xấu gì ngài cũng là danh môn khuê tú, có thể đứng làm cho người ta xấu hổ như vậy hay không. Nên biết lại không biết, không nên biết so với người khác lại tinh thông hơn, chẳng lẽ đây là đặc điểm người Lâm gia?

"Dao Dao, vị kia trúng độc đến bây giờ bao nhiêu ngày rồi?" Không có ngừng đầu, vẫn cùng bút lông trong tay so tài.

"Hồi nương nương, không nhiều, không ít, vừa đúng mười lăm ngày."

"Người nói Bách Phi Thần cam lòng để cho vị kia còn trẻ mất sớm sao?" Xem như Bách Phi Thần cam lòng, ta cũng không nở, huống chi đây là khúc ruột trong lòng hắn. Nhìn mấy ngày nay chăm chỉ chạy đi như vậy cũng biết, nếu không phải mấy ngày nay trợ giúp người ngoài, hắn cam chịu liên tiếp mấy ngày không gặp ta.

Nương nương, ngài nói rất có đạo lý. "Hoàng thượng không cam lòng hay không, nô tỳ không biết, nhưng nương nương không bỏ được."

"Hả? Làm sao thấy được." Tiểu nha đầu thật thông minh.

"Nương nương muốn cho nàng mất sớm còn chờ tới bây giờ sao." Đối với Đại Nhi phúc hắc, Dao Kỳ thâm sâu trong người, hiểu rất rõ. Trong tay mình nắm chặt phương thuốc nhưng không đưa cho nàng, đây là đang cảnh cáo sao? Minh không cho đưa, coi như xong, còn hạ lệnh trước khi Hinh Tuyết khỏi bệnh, mọi người trong Hương Hinh uyển không được bước ra nửa bước. Đối với vị Hoàng hậu nương nương này có thù tất báo, cá tính của nàng muốn làm triệt để. Mặc dù chỉ ra mặt vì Trương phi nương nương, cho nên nói vị Hoàng hậu nương nương này rất hợp khẩu vị của nàng, so với đi theo Chủ Thượng của mình, sáng khoái hơn nhiều.

Nếu Bách Phi Thần biết một vị tâm phúc khác từ nhỏ cùng hắn lớn lên, cứ như vậy bán đứng hắn, không biết có cảm tưởng thế nào, huống chi còn là tự mình đem người đưa qua.

"Nương nương, chúng ta mau chân đến xem sao?"

"Không vội, người ta cũng không xem mình ra gì, chúng ta gấp cái gì. Bách Phi Thần cũng coi như giữ được bình thân, xem ra, sau khi Luyến U đem chuyện phái người theo dõi thích khách kia nói cho hắn biết, vẫn có chút phòng bị, nữ nhân mà mình tâm tâm niệm niệm yêu thích nhiều năm, cứ như vậy nói nghi ngờ liền nghi ngờ, hôm nay vào thời khắc sống chết chẳng quan tâm, nên nói hắn lạnh bạc hay là lấy đại cục làm trọng." Các bậc Đế Vương không phải như thế sao? Chân tình ở đâu, chỉ là lừa gạt mình mà thôi. Coi như người thông minh như Hinh Tuyết cũng không nghĩ ra, chỉ nghi ngờ có thể làm cho Bách Phi Thần vứt bỏ tánh mạng của nàng mà không chú ý đến. Hay là xem thường Bách Phi Thần, hắn cũng muốn xem một chút, tiếp theo Hinh Tuyết sẽ có thủ đoạn gì để xác định đến cùng, nữ nhân này có bao nhiêu khả năng thôi.

Về phần mục đích, còn phải từ từ a.

Từ xưa Đế Vương vô tình, nói không sai chút nào. Giống như ban đầu đập hài cốt của huynh đệ mình đi lên vị trí chí cao vô thượng đó là chuyện đương nhiên.

Thực ra không phải vậy, sau khi Bách Phi Thần nghe Bách Luyến U nói xong, suốt cả một buổi tối không chợp mắt, nữ nhân mình yêu thích cũng đang âm mưu tính toán với mình, đó là một loại tâm tình gì không ai có thể hiểu được, người bình thường đau đến không muốn sống, huống chi là bậc Đế Vương như hắn. Cũng bởi vì là Đế Vương, hắn không thể xử trí theo cảm tính, bất chấp tất cả chạy đi chất vấn nàng tại sao muốn làm như vậy, tất cả mọi chuyện chỉ có thể một mình dẫn xuống đáy lòng, yên lặng chịu đựng. Rốt cuộc lý trí chiến thắng tình cảm, hắn bắt đầu hỏi tường những chuyện không tâm thường trước kia, đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra tại sao Hinh Tuyết làm những chuyện này, nếu sớm biết tất cả cũng sẽ được giải quyết dễ dàng.

Hại chết Liễu Phi và Mai phi là bởi vì yêu và ghen tỵ, hay là muốn lôi kéo thế lực phía sau lưng bọn họ. Đáp án không cần nói cũng biết. Cơ hội ra tay chuẩn xác như thế, thủ pháp thuần thực. Đây chính là Hinh Tuyết vẫn dịu dàng như tuyết, tính tình quái đản.

Thì ra, sự thật đúng là tàn nhẫn như vậy.

Hương Hinh uyển

"Thanh Sát tư vị như thế nào, thật khó tưởng tượng có người có thể đem Tuyết cô nương bức đến tình cảnh như thế." Trong lời nói của Nam tử mặc áo

xanh tràn đầy nhạo báng, hài hước nhìn Hình Tuyết nằm ở trên giường sắc mặt không tốt.

"Tại sao là ngươi, Vô Phong đâu?" trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hình Tuyết không có nửa điểm tia máu, trắng bệch như tờ giấy.

"Tuyệt cô nương thật là bạc tình, Vô Phong không phải là ta...ta không phải là Vô Phong." Trục tiếp coi thường Hình Tuyết phát ra khí tức người lạ chó tới gần, đặt móng ngồi ở bên giường tràn ngập thâm tình nói.

"Không phải là. . . Môn chủ thả ngươi ra ngoài có gì phân phó sao, Nộ Vân." Vô Phong và Nộ Vân dĩ nhiên là một người, nhưng có hai tính cách khác nhau rõ ràng. Trước kia vẫn là Vô Phong tới tiếp xúc, chỉ cần Nộ Vân vừa ra nhất định có đại sự gì đó, dù sao thực lực của Nộ Vân mạnh mẽ nhưng lại không nắm trong tay, không cần thiết, tuyệt đối sẽ không gọi người này tỉnh lại.

"Ngươi cũng không lo lắng cho mình một chút, mặc dù đáng đáp Môn chủ không tệ, nhưng tính tình lại kém hơn ta rất nhiều, không có tình thú, lại nóng nảy, không bằng ngươi suy nghĩ đến ta một chút." Không thể thả Nộ Vân ra ngoài vì một trong những nguyên nhân: vô lại mà chẳng phân biệt được tôn ti. Không sợ trời không sợ đất.

"Chuyện này không nhọc ngươi quan tâm, buổi trưa phụ vương sẽ tới. Rốt cuộc là chuyện gì, nói xong đi mau." Tính khí Hình Tuyết thật là tốt, nhưng chỉ đặc biệt dịu dàng đối với người không khống chế được.

"Bất kể là dùng phương pháp gì, mau sớm giải quyết Lâm Đại Nhi đi. Hay là ngươi muốn Môn chủ dùng một loại phương pháp khác." Nộ Vân cười không có ý tốt. "Phải biết giá trị của Lâm Đại Nhi có thể mạnh hơn nhiều so với ngươi, số trời đã định, không dùng thủ đoạn sẽ không thể đạt được."

"Biết rồi, cứ."

"Ha ha, đừng nóng giận nha, ta nói cũng là sự thật a, ngươi và Lâm Đại Nhi hai lần giao thủ, liên tiếp bị đánh bại hai lần, đây cũng không phải là ta nói bừa làm loạn, muốn giữ được địa vị thì phải động đầu óc, xem như không trông cậy được vào Môn chủ, không phải còn có Bách Phi Thần sao. Còn nữa, chuyện lần trước Môn chủ không hy vọng có lần thứ hai, người kia đã bị xử tử." Nói chuyện lần trước người tới uy hiếp Hình Tuyết, cũng may không có sơ hở, nếu không, lúc này Hình Tuyết là quân cờ bị vứt bỏ rồi.

"Môn chủ ở Kim Dao, qua một ít thời gian cũng sẽ vào kinh, ngươi sớm lo liệu." Thấy Hình Tuyết không nói lời nào, Nộ Vân không thú vị nhún nhún vai xoay người rời đi, nữ nhân tự cho mình siêu phàm luôn là ngu xuẩn nhất. Người như Môn chủ có thể coi trọng ngươi mới là lạ, huống chi hiện tại Môn chủ đuổi theo một người quên cả sống chết, mặc dù người nọ bỏ hấn. . . . .

Buổi trưa, Vinh vương gia vào cung đến thăm nghĩa nữ của mình, Hoàng thượng cùng đi, tiến vào. Nhìn thấy Hình Tuyết thoi thóp nằm trên giường, giống như thiên tiên xinh đẹp, gương mặt tái nhợt đáng sợ. Bách Phi Thần giận dữ vỗ tay một cái, hỏi chuyện gì xảy ra. Các cung nữ nom nớp lo sợ thành thật trả lời. Đây gọi là Trương ngự y đến chữa trị trước, uống xong thuốc tiên bắt đầu hưng sư vấn tội.

Trương ngự y hô to oan uổng: "Hồi Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương nói muốn tự thân đưa thuốc cho các cung phi tần, vì thần không được nhúng tay vào chuyện này."

Hoàng thượng giận dữ, cắn răng nghiêng lợi chỉ vào cung nữ nói: "Bọn nô tài các ngươi cũng không biết đi mời ngự y?!"

"Hồi Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương hạ lệnh các cung có chủ tử bệnh chưa khỏi, người trong cung không cho phép ai bước ra cửa cung nửa bước."

Hoàng thượng đen mặt, phất người truyền đòi Hoàng hậu nương nương đến, người tới cũng là Dao Kỳ. "Hồi Hoàng thượng, những ngày qua nương nương đưa thuốc cho các cung phi tần, lao tâm hao tổn tinh thần mới vừa dùng cơm xong buồn ngủ."

"Tốt! Hay cho lao tâm hao tổn tinh thần, không phải nằng ôm đờm việc này, tại sao không đưa cho Hình Tuyết?"

"Hồi Hoàng thượng, nương nương đã nói, nương nương muốn tự thân đưa thuốc cho các cung phi tần, cũng đều đưa không thiếu một ai."

"Vậy Hương Hình uyển có chuyện gì?!"

"Hồi Hoàng thượng, theo nô tỳ biết Hình Tuyết cô nương là một thứ phi, không phải tần."

". . . . ."

"Hoàng hậu nương nương đã nói, mặc dù ngài là Hoàng thượng, nhưng không thể tùy tiện oan uổng cho người, Hoàng hậu nương nương làm hậu cung tần chức tần trách, tại sao ngài có thể bạc tình như thế. Hình Tuyết cô nương không danh không phận ở trong cung ba năm, ngài không thể đối đãi với nữ nhi người ta như vậy, xem như ngài không muốn cũng không thể để cho người ta không muốn a, đối với danh tiết cô nương nhà người ta không tốt."

"Hoàng Hậu, ở đâu?"

"Hoàng thượng, ngài thật mau quên, nô tỳ vừa mới nói Hoàng hậu nương nương dùng xong bữa buồn ngủ."

. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lần đầu tiên trực tiếp giao phong

Đứng giờ ty, Đại Nhi rời giường rửa mặt, thay một bộ y phục cung đình đơn giản màu xanh lục, chải tóc đơn giản, trên mái tóc có một vật trang sức hình hoa mai màu đỏ tươi khéo léo cố định ở giữa, không thoa phấn, mặt mũi trang nhã càng thêm mấy phần sắc thái.

"Hoàng hậu nương nương, hôm nay muốn đi đâu?" Tương phi nói như vậy nhưng không có một chút ý tứ xa lánh. Ngược lại có chút hài hước, sủng nịnh. Kể từ sau khi khỏi bệnh, chỉ ở vui trong mộ Lan Uyển, thỉnh thoảng nhiều lần cùng Đại Nhi tâm sự du ngoạn. Tâm tình tốt rất nhiều, mặt mũi cũng hồng hào toả sáng. Có lẽ hơn ba năm chưa được vui vẻ như vậy. Ti muội tri kỷ không phải dễ gặp được.

"Nghe nói cá cẩm ở Thủy Đình ăn thật ngon nhé." Đại Nhi chớp mắt to thần bí nói.

Thủy Đình là một điểm sáng lớn trong hoàng cung. Bầu trời mênh mông bát ngát, những đám mây trắng lơ lửng trôi, bầu trời xanh thẳm chiếu rọi xuống mặt nước hồ màu xanh lam không gợn sóng, trong suốt rõ ràng. Bốn phía hồ nước đều có một tòa đình đơn giản xinh đẹp, chính giữa hồ nước có một tòa đình nghỉ mát xa hoa đứng lẻ loi lớn gấp ba lần bốn tòa đình xung quanh, rõ ràng không tương xứng nhưng không có cảm giác không xa cách. Làm cho người ta có một loại ảo giác ở chính giữa vốn nên xa hoa chói mắt như vậy.

Khỏe miệng Tương phi run rẩy, vẫn nhìn không được nhắc nhở. "Đó là cá từ núi Vân Cẩm, tám trăm dặm khăn cấp chở về, Hoàng thượng quý như bảo bối, nghe nói bởi vì vị kia ở Hương Hình uyển thích ăn, Hoàng thượng cố ý ở Ngự Hoa Viên làm một Thủy Đình."

"Hả? Nói như vậy chúng ta thật đúng là có lộc ăn." Ra về nghe không hiểu ý tứ của Tương phi, Đại Nhi chỉ chỉ sau lưng Dao Kỳ cầm trên tay cái gì đó, cười hi hi nói: "Tự mình ra tay com no áo ấm, ta làm cá có thể tốt hơn rất nhiều so với ngự trù, Tương phi tỷ tỷ thật là có lộc ăn, có thể ăn được thứ cá do người lười nhất tự mình làm, rất đáng khoe khoang nha."

Tương phi im lặng, hàng này thật đúng là không khách khí. Chẳng qua cũng cảm thấy nói không sai, chợt có một loại hoảng hốt không rành chuyện đời như thuở ban đầu, chơi xuân thả câu, ngâm thơ ngắm cảnh, dường như tuổi xuân đã lâu vào giờ khắc này quay về.

Đại Nhi quen đi đến đình Vũ Miên ở phía Nam, lựa chọn nơi này nguyên nhân rất đơn giản, ánh mặt trời đầy đủ, thực vật dưới nước tươi tốt, tự nhiên cá cũng nhiều. Mặc dù phía đối diện trước mặt nhìn thấy người không muốn nhìn thấy, nhưng vẫn không có ngăn trở quyết tâm com no áo ấm của nàng.

Đối diện bên trong đình Yêu Dung, Bách Phi Thần và một người không biết đang đàm luận chuyện gì, nhìn trang phục người này, nghĩ đến sứ thần nước Phù Diêu. Đại Nhi vốn không muốn trước mặt ngoại bang không cho Bách Phi Thần mặt mũi, nhưng nhìn thấy Hình Tuyết chậm rãi đi đến, Đại Nhi cảm thấy trong lòng không thoải mái. Không sao cả, ánh mắt dời đến mục tiêu đình Vũ Miên.

Nóng lòng muốn lấy lòng Bách Phi Thần như vậy, chỉ sợ cuối cùng chính người bị hấn bán đi còn không biết.

Mới vừa đến nơi, còn chưa ngồi vững vàng, khỏe miệng Đại Nhi liền cong lên hung ác, bởi vì lấy thánh lực của nàng, rõ ràng nghe được Bách Phi Thần nói với sứ thần nước Phù Diêu, không nhìn rõ diện mạo nhưng tuyệt đối là soái ca, nói như vậy.

"Khiến cho Thanh Nhung Vương tử chê cười rồi, gần đây Đại Nhi đang mâu thuẫn não cùng trăm, đều là trăm chịu hư nàng, càng ngày càng không hiểu quy củ."

Sau đó Thanh Nhung Vương tử nói thế này: "Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, phu thê tình thâm thật là ghen ghét người khác."

Xem ra danh tiếng của Lâm Đại Nhi, hẳn cũng nghe nhiều nên thuộc. . . . .

"Hoàng hậu nương nương ngăn người cái gì, không ra một chút sức, buổi trưa không có mà ăn." Tương phi ngồi vào chỗ của mình nhận lấy cần câu Dao Kỳ đưa tới, thuận thực móc mỗi câu ném xuống.

Chỉ có Dao Kỳ có thể hiểu ý nghĩ trong lòng Đại Nhi.

Lão nương lúc nào thì mâu thuẫn không làm khó hấn? Lão nương lúc nào thì hiểu quy củ? Lão nương lúc nào cùng hấn phu thê tình thâm? Em gái người mâu thuẫn, em gái người quy củ, em gái người phu thê tình thâm! Lão nương và Bách Phi Thần quan hệ duy nhất chính là không quan hệ!

"Hắc hắc, vậy chúng ta tới tranh tài xem ai câu được nhiều. Người thua phải bị phạt." Đại Nhi ngoài miệng nói nhưng trong lòng nghĩ hoàn toàn là hai việc khác nhau, thuận thực ném ra cần câu bắt đầu bình tâm tĩnh khí, lòng không tạp niệm.

Tương phi cho rằng Đại Nhi nói gió thì có mưa, cá tính đoán chừng nửa khắc đồng hồ cũng không chịu nổi, không ngờ vẫn ngồi thật tốt, liên tiếp một canh giờ sừng sốt yên lặng. Lúc này nàng mới cảm giác Hoàng hậu nương nương vẫn không đứng đắn này là một người tâm tính cực cao. Tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy, từng trạng thái cũng hoàn mỹ không thể bắt bẻ. Xuất sắc giống như con hát, ở hoàn cảnh khác nhau suy diễn thành nhân vật khác nhau, lại thành thạo điêu luyện. Cái khác chính là nàng đem cuộc sống làm thành võ đài, lúc nào thì phải lấy trạng thái gì, căn bản không cần suy nghĩ, bởi vì thái độ đã trở thành một loại sinh hoạt.

Chợt Trương phi quơ quơ cần câu, nhìn dáng dấp Đại Nhi còn kích động hơn so với Trương phi, ánh mắt không hề chớp, mắt nhìn chăm chăm mặt nước. Chỉ thấy một con cá cắm toàn thân màu đỏ nhả bong bóng muốn cắn mỗi câu. Đại Nhi giống như con mèo nhỏ, hiện tại hận không được tóm lấy con cá kia ăn hết. Quá hấp dẫn rồi. Quả thực là đối với một người yêu thích cá tuyệt đối hấp dẫn!

"Mẹ nó! Tiên sư người!"

Bên kia đang nói chuyện, hoặc là nói đang ngó chừng Đại Nhi, Bách Phi Thần và Phù Diêu Thanh Nhưng không hẹn mà cùng ‘phốc’ một tiếng, bật cười. Là Đại Nhi mắng quá đặc biệt hay quá bức tức? Hình Tuyết bắt đầu đánh đàn không biết chuyện gì xảy ra nhưng cũng không có ý dừng lại, tiếng đàn vẫn du dương.

Trương phi cũng sợ một chút, ngay sau đó cũng hi hi một tiếng bật cười. Mặt cũng cười đỏ bừng mà dừng lại không được.

"Có gì buồn cười sao? Người ta đang vì tỷ không câu được, có được hay không." Đại Nhi quyết miệng nói, nàng còn trông cậy vào Trương phi câu được cá trở về thể hiện bản lĩnh đây.

"Được rồi, được rồi, đừng tức giận, ta không được thì còn muội nữa mà, buổi trưa tuyệt đối sẽ không đói bụng."

"Trông cậy vào ta? Tỷ cảm thấy trông cậy vào ta được sao?" Đại Nhi liếc Trương phi một cái. Nói xong đem lưỡi câu gỡ xuống, ném ra dây câu, một đường thẳng tắp gọi là lưỡi câu bay ra mặt nước.

Không chỉ có Trương phi, ngay cả Dao Kỳ và Yến Nhi ở phía sau cũng dờ khóc dờ cười, có người câu cá như vậy sao? Không có mỗi câu thì thôi, xin hỏi ngài tại sao lưỡi câu thẳng . . . . .

"Đừng nhục chí, ít nhất ta chứng minh ‘Khương Thái Công câu cá’ chỉ là vớ vẩn." Đại Nhi cũng không lúng túng, trực tiếp đem cần câu vớt tại chỗ, nắm một quả táo gặm.

"Người nha, thật là một kẻ dở hơi." Trương phi được Yến Nhi dìu lên tới ngồi ở bên cạnh Đại Nhi.

"Hắc hắc, bảo vật dù sao cũng hơn đồng nát sắt vụn." Cười đùa hai tiếng, lông mày không khỏi chống lên. "Dao Dao, người đi gọi Lâm Nguyệt tới, nếu có người ngăn thì nói ta phân phó, nói cho bọn họ biết rõ ràng hậu cung này là do ai trông coi; nếu còn có người ngăn cản, đánh tàn phế cái chân thứ 3, sau khi đã tàn phế thì đứt mị được vớt xuống chuồng ngựa đi, a đúng rồi, thuận tiện đứt cho ngựa ăn luôn." Dao Kỳ mặt không biến sắc tìm không đập, hành lễ đi xuống, đi theo Đại Nhi lâu như vậy nàng đã thấy nhiều nhưng không kinh sợ.

"Trương phi tỷ tỷ, để Yến Nhi đi biến hoa đem Trúc Âm của ta tới, ít ngày trước Nguyệt Nguyệt đòi học tập cảm kỳ thư họa, thành tích của nàng, đại gia khuê tú cũng mơ ước đấy. Nay vừa đúng Trương phi tỷ tỷ ở đây, truyền thụ một phen."

Trương phi làm sao không hiểu Đại Nhi nói là có ý gì, liền phân phó Yến Nhi đi sớm về sớm. Hai người trò chuyện câu được câu không.

Hai người ở trong Yêu Dung đình không còn bình tĩnh nữa, nghe Đại Nhi phân phó Dao Kỳ và phản ứng của Dao Kỳ, Bách Phi Thần 100% xác định Dao Kỳ đã bị Đại Nhi làm cho đồng hóa, bằng không mấy ngày trước làm sao Dao Kỳ dám chống đối hần như vậy. Chỉ là suy nghĩ một chút chuyện kia, Đại Nhi thật đúng là làm được. Mà Thanh Nhung thì đơn giản hơn nhiều, vị Hoàng hậu nương nương này quả giống như lời đồn, kiêu căng ương ngạnh, chỉ được một ít canh giờ tâm tính không kiêu ngạo không nóng nảy nhưng bây giờ người đã khác, xem ra người của Lâm gia quả nhiên không đơn giản như vậy. Khó trách qua nhiều thế hệ Đế hậu đều do người Lâm gia nắm quyền. Thái hậu Bách vương triều không phải là một ví dụ rất tốt sao.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lão nương tiêu diệt người

Lâm Nguyệt đòi này không có bội phục qua người nào, chỉ Đại Nhi là một ngoại lệ. Bất luận là thiên bẩm gây họa hay là mức độ gan lớn nàng đều theo không kịp. Quan trọng nhất là người ta mỗi lần đều có thể toàn thân rút lui, tư thái này gọi là phách lối. Ngay cả Hoàng Huynh cũng trị không nổi, tuyệt đối muốn đem nàng làm thần tượng!

Lâm Nguyệt vội vã đi tới đình Vũ Miên, lôi kéo Đại Nhi đem tất cả lời nói trên đời này có thể mắng chửi Bách Phi Thần đều tuôn ra. Trương phi ở một bên cười bị nghẹn cũng muốn nội thương. Hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Bách Phi Thần, bản công chúa chưa tới năm ngày sẽ phải lập gia đình, người còn có thể làm gì ta?

"Được rồi, Nguyệt Nguyệt, người không sợ Hoàng Huynh người hủy bỏ hôn sự của người sao?" Đại Nhi nhìn bộ dáng Lâm Nguyệt muốn ngừng mà không được, không nhịn được đã kích.

"Hoàng Huynh sẽ không đem mặt mũi của hần so đo với ta." Thánh chỉ cũng đã ban còn muốn thu hồi, đó không phải là tự mình làm khó cho mình sao.

"Quả thật, hẳn sẽ không công khai so đo với người." Trên mặt nổi ba chữ 'đặc biệt nặng'.

"Hoàng tâu, Hoàng Huynh là người này quang minh lỗi lạc, anh tuấn bất phàm chắc sẽ không vụng trộm đã thương người." Lâm Nguyệt thật sự là nghe không bằng thấy a.

"Ha ha, hai người các người ngừng nghĩ một chút đi, Lâm Nguyệt công chúa, không phải người muốn học cầm sao? Đàn một bản cho chúng ta nghe một chút." Trương phi thật sự không nhìn nổi hai người này đầu võ mồm. Trước kia lúc Đại Nhi chưa đến, đứng đầu hoàng cung là Lâm Nguyệt, kể từ sau khi Đại Nhi đến, đứng đầu hoàng cung là Đại Nhi và Lâm Nguyệt hai. Hai người đụng vào nhau tuyệt đối là thiên lôi chạm Địa cầu, văng lửa khắp nơi.

"Nương nương, nô tỳ đi xuống chuẩn bị bánh ngọt." Dao Kỳ dẫn đầu, nha hoàn của Trương phi nương nương và Lâm Nguyệt, từng người một nhanh chóng chạy đi.

Lâm Nguyệt không thêm đề ý chút nào, chọc dây đàn. Sau khi nghe được âm phù (nốt nhạc) thứ nhất bắn ra không hề báo động trước, Trương phi và Đại Nhi liền hỏi hân, biết kỹ thuật đàn của Lâm Nguyệt không tốt, nhưng tại sao có thể nát đến mức này? ! Nàng tốt xấu gì cũng là công chúa Hoàng thất, cầm kỳ thư họa mọi thứ không tinh còn chưa tính, ít nhất phải hiểu chút gì nhập môn chứ, mười mấy năm qua rốt cuộc nàng làm những thứ gì?

Chỉ cần chỗ nào tiếng đàn có thể truyền đến, bọn cung nữ thái giám giống như lũ lụt, thú dữ, từng người một chạy còn nhanh hơn thỏ, đáng thương cho bọn thị vệ đứng gác. Trời nắng chan chan còn chưa nói, lỗi tai còn phải bị tàn phá, làm Binh lính thật không dễ dàng a. Dưới đáy hồ cá cảnh từng con một liều mạng hướng bờ bên kia bơi đi, có con bơi chậm trực tiếp lật ngửa bụng sùi bọt mép. . . . .

Đại Nhi đảo mắt nhìn cá cảnh lật ngửa bụng, trong lòng cảm thán: buổi trưa hôm nay quả thật không lo ăn. . . . .

"Thật là khó nghe." Giọng nói non nớt không chút nào khuấy loạn tiết tấu của Lâm Nguyệt, vẫn không quên chọc vào dây đàn.

"Khó nghe như vậy cũng lấy ra bêu xấu, có xấu hổ hay không." Vẫn là giọng nói non nớt, ngón tay Lâm Nguyệt trong nháy mắt phát run.

"Có thể đánh đàn đến mức Hủy Thiên Diệt Địa, người, thần cùng phẫn nộ, thật sự là không dễ dàng."

"Tiểu tử thú, lão nương tiêu diệt người!" Đùng nghi ngờ, lời nói của Lâm Nguyệt. Đôi tay nắm quyền tức giận xì khói, bị một đứa trẻ tám tuổi nói như vậy, cho dù là ai cũng sẽ dễ nổi nóng thôi.

Một đứa bé trai mặc hoa phục xanh, đẹp như hoa như ngọc, như gổm sứ không biết xuất hiện lúc nào, kéo kéo ống tay áo Đại Nhi, đôi mắt to xinh đẹp không ra dáng tò mò nhìn Đại Nhi nói: "Tỷ tỷ, vị đại nương kia trên mặt thoa bao nhiêu tầng phấn a, bộ dạng xem ra không giống bốn mươi, năm mươi nha."

"Phốc. . . . . ha ha ha ha." Đại Nhi cười đến nghẹn, xem ra cũng không nhìn được nữa, tiểu tử này quá mạnh mẽ, hớp khẩu vị của nàng.

"Rắn chắc, rắn chắc" Ngón tay Lâm Nguyệt nắm cũng ra phát tiếng, có thể thấy được vị Lâm Nguyệt công chúa này có bao nhiêu tức giận. Đã bao nhiêu năm rồi, có thể làm cho Lâm Nguyệt tức giận như vậy, tiểu oa nhi này coi như là người thứ hai sau Ngự Không.

"Được rồi, được rồi, so đo với đứa bé làm gì." Trương phi coi như là bình thường nhất trong đám người kia.

"Đang nói chuyện gì vui vẻ như thế." Tiếng nói vang lên, chỉ thấy ba người chuyện trò vui vẻ trong đình Yêu Dung đã bước vào đình Vũ Miên.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Đại Nhi cũng rất nề tình hành lễ.

"Thần muội tham kiến Hoàng Huynh." Lâm Nguyệt đã không còn khí thế mới vừa rồi hù dọa Tiểu Mỹ nam, hành lễ xong, chỉ cần Bách Phi Thần không có ý tốt nàng liền chuẩn bị chạy trốn.

"Phù Diêu Thanh Vũ tham kiến Hoàng thượng." Giọng nói non nớt của Tiểu Mỹ nam nịnh cũng có thể chảy ra nước.

"Đều đứng lên đi, không cần đa lễ." Bách Phi Thần ngoài ý muốn liếc mắt nhìn Đại Nhi, còn chưa phải quá quen Lâm Đại Nhi hiểu quy củ như vậy.

"Hình Tuyết ra mắt Hoàng hậu nương nương, Trương phi nương nương, Lâm Nguyệt công chúa." Hình Tuyết toàn thân áo trắng như tuyết, uy khuất hành lễ.

"Phù Diêu Thanh Nhung tham kiến Hoàng hậu nương nương, Trương phi nương nương, Lâm Nguyệt công chúa." Áo đen như mực, da trắng như tuyết, môi như cánh hoa, Phù Diêu Thanh Nhung cho Đại Nhi cảm giác đầu tiên, xinh đẹp, trầm tĩnh, như vàng trắng thanh nhã yên tĩnh trong bầu trời đêm mờ mịt, toàn thân tản mát ra khí tức nhã nhặn lịch sự, an tâm.

Đại Nhi phát tay một cái, ý bảo bọn họ đứng dậy. Lúc này mới theo cái phát tay của Bách Phi Thần ngồi xuống.

"Vũ nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, có chỗ đắc tội kính xin Hoàng hậu nương nương bao dung." Phù Diêu Thanh Nhung vẫy tay bảo Phù Diêu Thanh Vũ ở bên cạnh Đại Nhi đến bên cạnh mình.

"Thanh Nhung Vương tử nói đùa, Tiểu Vũ thông minh lanh lợi, nói lời ngay, làm sao Bôn cung sẽ trách tội, ngược lại Lâm Nguyệt khiến ngài chê cười."

Phù Diêu Thanh Nhung đáp lại nụ cười, trên lông mày vì phong tục của bản quốc vẽ một đóa hoa mai kiêu diễm ướt át.

"Nghe nói Hoàng hậu nương nương từ nhỏ cầm kỳ thư họa, mọi thứ đều tinh thông, không biết thiếp có được vinh hạnh nghe chăng?" Hình Tuyết ngồi xuống bên cạnh Bách Phi Thần, dịu dàng nhỏ nhẹ nói.

Phù Diêu Thanh Nhung liếc mắt nhìn Hình Tuyết, lại lơ đãng liếc mắt nhìn Đại Nhi, đột nhiên rừ mí mắt, đáy lòng âm thầm lắc đầu, Hình Tuyết thật là không biết trời cao đất rộng. Hoàng hậu ở chỗ này còn không biết tiến lùi, ngồi ở bên cạnh Hoàng thượng, muốn thị uy sao? Mấy ngày trước chuyện bị trúng độc hẳn cũng ít nhiều nghe thấy, xem ra vị Hình Tuyết này bại là chuyện sớm hay muộn. Không có mỹ nhân hời hợt. Hắn đột nhiên có một loại cảm giác, vị Hoàng hậu nương nương này, nếu muốn động Hình Tuyết, so với bóp chết con kiến còn dễ dàng hơn. Lại ngẩng đầu nhìn Phù Diêu Thanh Vũ bên cạnh, như có điều suy nghĩ.

"A, Bôn cung gia sư nghiêm khắc, từ nhỏ chưa bao giờ ra khỏi cửa chính Lâm gia nửa bước, về phần Bôn cung, bình sinh ngoại giới càng hoàn toàn không biết, không biết Hình Tuyết cô nương làm sao biết Bôn cung cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông vậy?" Đại Nhi mí mắt cũng lười lơ lên, thuận miệng chặn lại.

"Hình Tuyết đương nhiên không chính tai nghe được, chẳng qua Lâm gia là danh môn vọng tộc, thiết nghĩ thân là dòng chính nữ Lâm gia, Hoàng hậu nương nương đối với những thứ kia dễ như trở bàn tay mới phải, Hình Tuyết ngu dốt, nếu nói sai rồi kính xin Hoàng hậu nương nương không nên trách tội." Những lời này nói có trong có ngoài, cầm kỳ thư họa là cơ bản nhất, là một người nên có. Còn có một câu cuối cùng, nếu nói sai rồi, nói sai rồi không phải là nói Đại Nhi cầm kỳ thư họa mọi thứ không tinh sao, thân là Hoàng hậu đương triều, những thứ không xong, làm sao trèo lên được nơi thanh nhã.

Bên ngoài mặt, muốn Đại Nhi mất thể diện, hẳn là nên khen nàng thông minh hay ngu xuẩn đây. Nếu Đại Nhi bị mất mặt, Hoàng thượng tự nhiên tức giận, nhưng dường như nàng quên mất là nàng khiêu khích như vậy, lại tự tin như vậy, Bách Phi Thần sẽ không làm gì nàng sao?

Lúc này, trong mắt Bách Phi Thần rõ ràng có tức giận.

"Nói như vậy Hình Tuyết cô nương đối với những thứ này, căn bản dễ như trở bàn tay sao?" Đại Nhi hứng thú, bản thân người đã không kịp chờ đợi, cũng đừng trách ta không khách khí.

Lâm Nguyệt nhìn Bách Phi Thần không có trách tội ý của nàng, ngược lại vừa lòng chuẩn bị xem kịch vui, ở trong mắt nàng vĩnh viễn chỉ có Đại Nhi chinh người khác, Hình Tuyết này thuần túy không biết sống chết.

Hôm nay Tương phi cũng thả lỏng tâm tình, mặc dù không nhìn Lâm Nguyệt có chút hả hê nhưng tâm tình cũng cực tốt.

Phù Diêu Thanh Nhung đem tư thái của bọn họ thu vào đáy mắt, vốn là muốn đi, nhưng hắn lại muốn xem một chút vị Hoàng hậu nương nương này làm sao ứng phó, vì vậy cũng bày ra đây vẻ xem trò vui, chẳng qua không có rõ ràng như vậy. Ngược lại, Phù Diêu Thanh Vũ ở bên cạnh đối với Đại Nhi lòng tin mười phần, nó không thích Hình Tuyết, nhìn thấy đầu tiên liền ghét, nụ cười quá dối trá.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tự bê đá đập vào chân mình

"Không dám nhận, chỉ hiểu sơ một... hai thứ." Hình Tuyết cười khéo léo, không chút nào sơ hở.

"Hình Tuyết cô nương thật là khiêm tốn, nhưng Bôn cung nghe nói ba năm trước Hình Tuyết cô nương đã có thể ngồi vững vị trí Đế Nhất Tài Nữ Bách vương triều." Đại Nhi cười, bây giờ nàng đang tôi luyện mình, kiếp trước nàng vẫn tin tưởng một câu nói. Nhìn người khác không vừa mắt, là mình tu dưỡng không đủ. Đại Nhi cảm giác mình tu dưỡng đúng là còn cần phải nâng cao. Bởi vì nàng nhìn thấy Hình Tuyết vừa muốn đem nàng tiêu diệt, loại tâm thái này làm cho nàng sinh ra nghi ngờ đối với sự tu dưỡng của mình. Dĩ nhiên cũng có một khả năng khác, đó chính là trời sinh người nhìn thấy người này ngứa mắt thì mặt mũi cũng làm cho người ta chán ghét.

"Cũng là mọi người cất nhắc thôi, Hình Tuyết không dám vọng tưởng." Trong lòng Hình Tuyết cũng nghĩ đến tính toán của Đại Nhi. Muốn nàng mất mặt sao? Hừ, nàng tự nhận trình độ về cầm, kỳ, thư, họa, không có một nữ nhân nào vượt hơn mình nên mới khoe khoang quá lời như thế.

"Có phải vọng tưởng hay không nghiệm chứng một chút là được, lúc nhỏ Bôn cung có làm một bộ văn thơ đối ngẫu, cảm giác vẻ dưới chưa tính tế, mời Hình Tuyết cô nương chỉ giáo." Ừm, nếu là Trung quốc gì đó, cũng có thể mượn dùng một chút, ta không thể làm mất mặt người Trung quốc, sẽ có lỗi.

Những lời này nói ra Quý cũng không tin, trong lòng Lâm Nguyệt, Bách Phi Thần chỉ trích còn chưa tính, ngay cả trong lòng Tương phi và Phù Diêu Thanh Nhung cũng buồn cười. Vị Hoàng hậu nương nương này có phải quá thú vị hay không.

"Nương nương, mời nói." Trong lòng Hình Tuyết cũng mắng to Đại Nhi vô sỉ, nếu mình đối được, nàng có thể nói đây là lúc nhỏ làm có thể đối được cũng không có bản lĩnh gì cao siêu, mà nếu đối không được thì càng thêm mất mặt, văn thơ trẻ con của Hoàng hậu nương nương đối ngẫu cũng không đối được còn dám tự xưng Đế Nhất Tài Nữ Bách vương triều? Mặc dù nàng không cho rằng có thể làm khó mình.

"Hòa thượng ngậy ngô ăn hạnh, trái một ngum, phải một ngum, trên một ngum, dưới một ngum, ở giữa một ngum, theo miệng trở về." Câu đối này vừa ra, không một ai lên tiếng, đều đang khởi động đầu óc.

Hòa thượng ngậy ngô ăn hạnh, chữ chữ có miệng, ngậy ngô và hạnh trên dưới điên đảo, trái một hóp là ăn, cũng là miệng, trên một ngum là ngậy ngô, dưới một ngum là hạnh, ở giữa một ngum là trên, theo miệng trở về, theo miệng là trở về. Càng phân tích càng quay về khó khăn.

Núi cao lớn cũng từ núi cao lớn, trước tầng tầng núi, sau tầng tầng núi, trong tầng tầng núi, ngoài tầng tầng núi, bên cạnh cũng tầng tầng núi, núi núi xuất mây mù? Không được không được, không tinh tế.

Cây mạn làm củi gỗ, Tây cũng cây, Đông cũng cây, Bắc cũng cây, Nam cũng cây, bên trong cũng cây, cây rừng cây? Cây mạn và củi gỗ vẫn chưa được.

Phu nhân xinh đẹp ra lệnh lập đội, Tây một người, Đông một người, Bắc một người, Nam một người, một chỗ khác lại một người, người người theo đó? Vẫn là Xinh đẹp và Đội. . . . .

Câu đối này thật xảo trá. Bách Phi Thần và mọi người nghĩ đến nát óc cũng nghĩ không ra về dưới tình tế đầy đủ. Một là quân chủ anh minh Bách vương triều, một là Tam vương tử Phù Diêu vương triều thông tuệ tuyệt đỉnh, Lâm Nguyệt và Tương phi không đáng kể. Hai người kia cũng khó khăn đối ngẫu văn thơ, nếu Hình Tuyết đối ra mới thật là không có lẽ trời đất.

"Nður thế nào? Bồn cung rất độ lượng, không ngại cho người tìm trợ thủ." Đại Nhi cười, vẻ mặt giễu cợt.

"Hình Tuyết ngu muội, xin Hoàng hậu nương nương chỉ giáo." Trong lòng Hình Tuyết thâm hận, thơ văn đối ngẫu xảo trá như vậy làm sao người dốt nát có thể nghĩ ra được. Không biết là chép lại của ai. Đội ta đem cái này truyền ra ngoài xem mặt mũi của bậc mẫu nghi thiên hạ người đặt ở chỗ nào.

Đại Nhi chỉ cần liếc mắt nhìn cũng biết Hình Tuyết đang suy nghĩ gì, nếu như nói bình thường không dễ dàng nhìn ra thì bây giờ hơi thở Hình Tuyết không yên, mặc dù sắc mặt hết sức áp chế vui buồn, tức giận nhưng vẫn lộ ra sơ hở. Cũng đúng, nàng ta ở hoàng cung chưa từng bị thua thiệt lớn như vậy. Chẳng qua vừa đứng, trừ sư phụ và sư huynh của Đại Nhi còn có ai biết lai lịch câu đối này, mượn cơ hội này nói cho bọn họ biết mình ở hoàng cung cũng tốt, tiết kiệm mình lao tâm lao lực đi tìm, nói ra còn phải cảm tạ nàng đấy.

"Chỉ giáo thì miễn, Bồn cung cảm, kỳ, thư, họa mọi thứ không tinh thông, làm sao dám ở trước mặt Đệ Nhất Tài Nữ Bách vương triều khoe khoang." Lời của Đại Nhi vẫn sắc bén như thường ngày, hôm nay lại vô cùng không nề mặt. Sư phụ nói rồi, đánh người phải đánh mặt, mắng chửi người phải làm cho ghen ghét. Sư phụ còn nói, nếu đã xác định vị trí cừu địch, cũng không cần giữ lại tình cảm và mặt mũi cho đối phương làm gì, bởi vì có lúc người cho nàng mặt mũi, nàng cũng không cần. Thật lãng phí a.

Những lời này rõ ràng là nói, người đường đường Đệ Nhất Tài Nữ Bách vương triều mà cảm, kỳ, thư, họa, mọi thứ không tinh, đều kém hơn với người làm sao người tự không biết xấu hổ? Nói khó nghe một chút chính là da mặt quá dày. Thật ra, Đại Nhi muốn nói, vô liêm sỉ đến mức này cũng thật không dễ dàng.

Cái này gọi là gì? Tự gây ngiệt, không thể sống . . . . .

Trên mặt Hình Tuyết lúc đỏ, lúc trắng, tức giận uất nghẹn nhưng lại không tiện phát tác. Chỉ muốn vội vàng cách xa chỗ này. Mới vừa rồi mình làm khó Lâm Đại Nhi, Hoàng thượng không nói gì, bây giờ bị Lâm Đại Nhi vũ nhục lại, xem như Hoàng thượng nói chuyện cũng không phải là đối thủ của Lâm Đại Nhi, lúc này nàng đành ngậm miệng. Lần này thật đúng là tự bẽ mặt đập vào chân của mình. "Hoàng thượng, Hình Tuyết có chút không thoải mái, xin được cáo lui trước."

"Hình Tuyết cô nương gấp cái gì. Hôm nay vừa đúng Hoàng thượng cũng ở đây, Bồn cung thân là người đứng đầu hậu cung, có một số việc cũng muốn biết rõ, trước kia không khí hậu cung ngọt ngào như thế nào, Bồn cung không xen vào, nhưng bây giờ Bồn cung nhận ân sủng của Thái hậu, tự nhiên muốn tận tâm tận lực, Hình Tuyết cô nương cần phải thông cảm cho nỗi khổ tâm của Bồn cung." Tuồng kịch còn chưa hát xong, thiếu đi con hát thì làm thế nào.

"Hoàng thượng, nếu việc có liên quan đến cung đình, hay là tại hạ cáo lui trước." Lấy được tỏ ý của Hoàng thượng, Phù Diêu Thanh Nhung mang theo Phù Diêu Thanh Vũ đi khỏi.

"Tiểu Vũ, người thấy Hoàng hậu nương nương như thế nào?" Phù Diêu Thanh Nhung tự tin hỏi.

"Rất tốt a, ta rất thích nàng." Phù Diêu Thanh Vũ ngẩng gương mặt xinh đẹp nhìn Tam ca của mình.

"Vậy Tiểu Vũ ở chỗ này bởi Hoàng hậu nương nương ít ngày được không? Nhìn ra bộ dạng Hoàng hậu nương nương cũng rất yêu thích Tiểu Vũ chúng ta nha."

"Tam ca ca muốn đi sao?" Phù Diêu Thanh Vũ không hiểu hỏi.

"Ừm, mẫu hậu gọi Tam ca ca trở về." Phù Diêu Thanh Nhung cười hết sức dịu dàng, hân thích nhất người em trai này, hẳn không nỡ để cho nó chịu nửa chút tổn thương.

"Tốt." Phù Diêu Thanh Vũ gật đầu, cười như hoa.

Phù Diêu Thanh Nhung nhẹ thở ra một hơi. Tiểu Vũ, không bao lâu nữa Tam ca ca sẽ tới đón người, khi đó nhất định dẫn người đến một nơi không có

âm mưu tranh đấu cung đình. Thế nhưng hán lại không ngờ, không lâu sau đó cũng là Tiểu Vũ mà hán một lòng bảo vệ, lại cứu hán trong lúc nguy nan.

"Xin Hoàng thượng dời bước đến Phụng Tề cung." Đại Nhi không để ý tới ánh mắt khó hiểu của Lâm Nguyệt, giọng điệu không khinh miệt như thường ngày mà rất nghiêm chỉnh nói với Bách Phi Thần.

Bách Phi Thần tự nhiên biết Đại Nhi muốn làm gì, chẳng qua hán không nghĩ tới nhanh như vậy, có lẽ giữ Hinh Tuyết ở trong cung có thể nắm trong tay tốt hơn. Nhíu nhíu mày không nói gì, đứng dậy đi.

"Nguy Trung Hiền, đi phi uyển truyền Lan phi, Dung tần, Lưu tần, Cung tần, Ngọc tần. Lâm Nguyệt, người cũng đi theo đi, Hinh Tuyết cô nương, mời." Nói xong, mang theo Trương phi và Lâm Nguyệt đi theo sau lưng Bách Phi Thần rời đi. Hinh Tuyết nhìn đám người rời đi sắc mặt đề nén đến dọa người, nha hoàn bên cạnh chưa từng nhìn thấy bộ dáng của chủ tử mình như vậy, trong lúc nhất thời cũng không dám lên tiếng nhắc nhở. Hinh Tuyết siết chặt tay, đứng lên, thân thể hơi run rẩy, dĩ nhiên không phải bị hoảng sợ mà là dùng hết hơi sức nắm quyền, phản ứng theo quán tính. Nàng không lo lắng mình sẽ bị đuổi ra ngoài, nàng tức giận Lâm Đại Nhi quá kiêu ngạo! Đúng vậy, người là Hoàng hậu thì thế nào, chỉ cần ta nguyện ý, vị trí kia đã sớm là của ta còn đến phiên người khác ư? !

Hinh Tuyết quả thực ghen tỵ phát điên rồi, nàng luôn tự cho mình là Đế Nhất Tài Nữ Bách vương triều, nàng cũng không cho rằng trên thế giới này còn có người ưu tú hơn mình, nhưng kể từ khi Lâm Đại Nhi xuất hiện đã hoàn toàn phá vỡ thế giới của nàng. Hai lần trước giao thủ, nàng thua rồi tình rồi mù, cuối cùng còn bị một đường bố trí, đáy lòng cũng đã xem Lâm Đại Nhi là tử địch, không chỉ bởi vì nhiệm vụ. Nàng không cho phép có người vượt qua mình, không cho phép người khác ưu tú hơn mình. Huống chi là người mười mấy năm qua sống như kẻ ngọc có xuất thân ưu tú hơn mình! Không, nàng ta không phải Lâm Đại Nhi? ! Bước thứ hai nàng còn chưa thực hiện, Hừ! Xem người còn kiêu ngạo, phách lối đến đâu? ! Nghĩ đến Xích Nhan gần đây cũng nên trở lại rồi.

Hôm nay tài trí mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo bị Lâm Đại Nhi chà đạp thương tích đầy mình, nàng nhận thức, vậy chúng ta xem ai có thể cười đến phút cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đi hay là ở lại

Phụng Tề cung

Chủ Điện vô cùng xa hoa nhưng ý vị khiêm tốn. Từng cột đá cẩm thạch có khắc con hồ ly giương cánh muốn bay, thắm nhưng xinh đẹp trang nhã vạn kim khó cầu, bạc Hán tinh chất trăm năm điêu khắc làm thành ghế ngồi. . . . . màu trắng lam gốc, màu hồng, xanh lá cây lam phụ trợ, xanh lam điểm tuyết. Không thấy chút nào xa hoa lăng phí, tục khí.

Trên chủ vị, Bách Phi Thần và Đại Nhi một trái, một phải cũng xếp hàng ngồi, phía dưới theo thứ tự là Trương phi, Lan phi, Dung tần, Lưu tần, Cung tần, Ngọc tần. Hinh Tuyết ở cuối cùng. Hậu cung cũng không đầy đủ, chỉ những người này tất cả đều là có chút bất đắc dĩ, triều đình vững chắc loại thủ đoạn này nhìn mãi quen mắt. Lâm Nguyệt vốn không nên tham dự tranh giành hậu cung, nhưng nếu Đại Nhi gọi nàng đến tự nhiên là có đạo lý của nàng, thêm một cái ghế ở phía dưới Đại Nhi an an ổn ổn ngồi một chỗ xem cuộc vui, nha đầu Mạch Hi ngoan ngoãn đứng ở phía sau hầu hạ.

Đại Nhi nhìn Bách Phi Thần một cái, thấy hán không lên tiếng, cũng không kiêu cách, không nói lời thừa thãi, đi thẳng vào chánh đề.

"Hôm nay Bản cung gọi các người tới cũng không có chuyện gì lớn, giới luật hậu cung chắc hẳn không cần Bản cung nhiều lời, tất cả mọi người đã rõ ràng, hôm nay vừa lúc Hoàng thượng ở đây, nói một chút chuyện của Hinh Tuyết cô nương vào cung, một là không phá cung quy, hai là không trái thánh ý."

Hồi lâu không có người nói chuyện. Ai mà không biết Hoàng thượng yêu thích Hinh Tuyết, cho dù đối với việc nàng ở hậu cung có bất mãn cũng không dám có điều nói bừa, đắc tội, nàng tùy tiện ở bên tai Hoàng thượng nói vài lời, hậu quả còn chưa biết như thế nào đây. Chẳng qua theo ý tứ của Hoàng hậu nương nương muốn phong nàng làm phi? Không không, nên buộc nàng rời khỏi cung mới đúng, hậu cung vẫn không có tiền lệ nào không danh không phận chiếm cứ phi uyển. Truyện được edit tại diễn đàn Lê Quý Đôn Hon nữa, còn là một nghĩa nữ của vương gia, nói nghĩa nữ cho dễ nghe, không biết là con hoang từ đâu tới khoác áo khoác vinh quang gây sóng gió khắp nơi. Nhưng dựa vào thái độ của Hoàng hậu nương nương đối với Hoàng thượng, hẳn không phải là người thích so đo loại chuyện như vậy a, chẳng lẽ thuần túy vì muốn đối nghịch với Hoàng thượng? Nhìn sắc mặt Hoàng thượng đúng là như vậy, rốt cuộc là nên lấy lòng Hoàng thượng hay đứng ở bên Hoàng hậu nương nương đây?

Người thông minh chắc sẽ không chỉ cần nhắc đến trước mắt, ngược lại càng rõ ràng như Lan phi, tính tình nàng ta không ưa có người kiêu ngạo hơn nàng, nhưng cũng không phải là kẻ ngọc. Từ lần trước đối với việc lấy lòng Hoàng thượng, nhìn thấy Trương phi hành động, sau đó mới ra tay xác định, nếu như mượn cơ hội này đuổi Hinh Tuyết ra khỏi hậu cung, về sau chuyện trúng độc cũng sẽ không xảy ra nữa, đối với xà mỹ nhân này, nguy hại tuyệt đối lớn hơn bất luận kẻ nào, cho nên nàng thông minh lựa chọn đứng về phía Hoàng hậu nương nương.

"Hồi Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, thần thiếp cho rằng Hinh Tuyết cô nương không nên ở hậu cung, thứ nhất, không danh không phận đối với cô nương nhà người sẽ không tốt, thứ hai, nếu truyền ra bên ngoài cung danh dự của Hoàng thượng sẽ bị tổn hại, thứ ba, không hợp quy củ hậu cung, thứ tư, Hinh Tuyết cô nương vào cung ba năm, nhưng lại trì hoãn không có danh phận, người bên ngoài còn không biết đồn đãi thế nào, nếu không có thì

cũng thôi đi, nhưng mấy ngày trước đây khi đến thăm muội muội của thần thiếp, thần thiếp nghe nói chuyện này rất truyền lưu trong dân chúng, nói Hoàng thượng ép Hinh Tuyết cô nương vào cung nội, Hinh Tuyết cô nương lấy tính mạng bức bách mới có thể giữ được trong sạch, người bên ngoài rất có dị nghị đối với chuyện lần này của Hoàng thượng, kính xin Hoàng thượng nghĩ lại."

Lan phi vốn không nguyện ý làm chim đầu đàn, nhưng lần trước Trương phi bị thua thiệt, lần này nhất định sẽ không mở miệng nói chuyện. Cho nên nàng không có lựa chọn khác. Lan phi cũng rất thông minh, người bên ngoài đồn đãi, bất kể nói thế nào cũng ở phía sau lưng thao túng một chút sẽ xong chuyện, như vậy lời đồn đãi thứ nhất, giữ được danh tiếng cho Hinh Tuyết, lui một bước nói Hoàng thượng để cho Hinh Tuyết trở về cũng không cần lo lắng danh dự của nàng bị tổn thương; thứ hai, danh dự Hoàng thượng bị tổn thương muốn phải sạch quan hệ chỉ có đưa Hinh Tuyết rời cung, dĩ nhiên đây là kết quả tốt nhất. Nếu như Hoàng thượng không muốn lập nàng làm phi, vậy cũng phải có một thời gian giám xác, cho nên mặc kệ thế nào Hinh Tuyết đều phải rời đi khỏi hoàng cung trước. Dĩ nhiên, nếu Hoàng hậu nương nương thật sự có tâm làm như vậy.

"Lời nói của Lan phi không phải không có lý, các vị nghĩ thế nào?" Đại Nhi cười, cho dù trong lòng biết chuyện này thành hoặc là không thành sẽ bị Hoàng thượng ghi hận nhưng vẫn không thể không làm như vậy. Lan phi cũng là người thông minh đấy. Hoàng thượng ghi hận cũng là nhất thời, coi như ghi hận tên đầu sỏ gây nên thì còn có ta ở chỗ này chống đỡ, mà thành thì thu lợi cả đôi. Nếu như để Hinh Tuyết xuất cung, như vậy tái tiến cung sẽ khó khăn. Không thể không nói, Lan phi tính toán thật hay.

Cho dù đại tiểu thư danh môn khuê tú không hề có dã tâm, ở nơi đầy nước bùn trong thâm cung lâu ngày cũng ít nhiều nhiễm chút ô trọc. Họ muốn cũng chỉ là một cái cơ mà thôi để cho các nàng thực hiện thủ đoạn lấy được cơ hội. Hôm nay vừa lúc Đại Nhi cho họ cơ hội này. Có lẽ cái chết Liễu Phi và Mai phi năm đó làm cho các nàng có điều kiêng kỵ, hôm nay thì khác rồi, trừ đi Hinh Tuyết là người được Hoàng thượng thích nhất, các nàng, ai cũng có cơ hội chiếm được ưu ái của Hoàng thượng. Lui một bước mà nói, được lòng hoàng thượng, nửa đời sau không lo cũng tốt hơn chết già trong hậu cung.

"Thần thiếp cần tuân theo ý chỉ của Hoàng hậu nương nương." Hậu cung không có nhiều người, lại hoàn mỹ, nên làm như thế nào, làm cái gì, trong lòng các nàng đều biết rõ. Câu nói đầu tiên đem toàn bộ trách nhiệm đẩy tới trên người Đại Nhi. Quả thật trách nhiệm này Đại Nhi không thể không gánh vác.

Đại Nhi liếc mắt nhìn phi tần duyên dáng sang trọng phía dưới, vừa liếc nhìn Hinh Tuyết đang cúi đầu, trên khuôn mặt tuyệt đẹp lộ ra ủy khuất làm người ta thương xót, rồi nhìn về phía Bách Phi Thần chậm rãi mở miệng: "Hoàng thượng nghĩ như thế nào?"

Bách Phi Thần cau mày, rốt cuộc Lâm Đại Nhi giờ trò quý gì? Bằng thông minh của nàng không thể nào không biết để Hinh Tuyết ở trong cung, khoảng cách gần nắm trong tay so với đặt ở bên ngoài phải tốt hơn nhiều, làm như vậy rốt cuộc là tại sao? Ghen tỵ? Đánh chết trăm cũng không tin. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Nhưng mặc kệ Bách Phi Thần suy đoán thế nào hay là muốn kiên trì ý nghĩ của mình. "Hinh Tuyết là nghĩa nữ của Vinh vương gia, là biểu muội của trẫm, ở lại trong cung có gì không ổn. Huống chi chẳng lẽ các ngươi không biết tâm ý của trẫm đối với Hinh Tuyết, thật đúng là muốn ép trẫm và Thái hậu quyết liệt phong Hinh Tuyết làm phi các ngươi mới cam tâm sao?!"

Hinh Tuyết ngẩng đầu, hai mắt mờ hồ đắm lệ nhìn Bách Phi Thần. Bách Phi Thần cho nàng một ánh mắt yên tâm có ta ở đây, ánh mắt nhìn về phía mọi người trong nháy mắt lạnh lùng.

"Chúng thần thiếp không dám." Phía dưới tất cả phi tần cũng hoảng sợ, vội vàng đứng lên thoát tội. Rõ ràng là Hoàng hậu nương nương gánh vác tại sao muốn hướng về phía bọn họ phát giận. Dĩ nhiên những lời này chỉ có thể nghĩ ở trong lòng.

"Xin Hoàng thượng nghĩ lại, chuyện này có liên quan đến hình tượng của Hoàng thượng ở trong lòng dân chúng, kính xin Hoàng thượng suy nghĩ cho đại cục." Trương phi vẫn trầm mặc, đúng lúc thêm một cây đuốc. Ý tứ của Trương phi rất đơn giản, hoặc là đưa Hinh Tuyết về nhà, hoặc là phong nàng làm phi.

"Trẫm phải làm thế nào còn chưa tới phiên ngươi nhúng tay! Đừng tiếp tục nói chuyện này, nếu không nhất định nghiêm trị không tha!" Bách Phi Thần tức giận. Giữ Hinh Tuyết lại, không biết thật sự là vì ích lợi hoàng gia hay chính mình không bỏ được. Dù sao mười mấy năm tình cảm, ánh mắt nhìn về phía Hinh Tuyết có chút đau lòng.

"Quốc có quốc pháp, cung có cung quy, chuyện hậu cung do Thái hậu làm chủ. Sức khỏe của Thái hậu không tốt, không nên lao tâm hao tổn tinh thần, Bốn cung thần là Hoàng hậu tự nhiên muốn vì Thái hậu chia sẻ lo lắng ưu phiền. chuyện của Hinh Tuyết cô nương quả thật không hợp quy củ, nàng mặc dù được Hoàng thượng quý trọng nhưng không thể không đem quy củ của tổ tiên để ở trong mắt, không có quy củ, hậu cung đều như thế tự nhiên có thể tưởng tượng, kính xin Hoàng thượng nghĩ lại. Không cần bởi vì nhỏ mất lớn." Đại Nhi từng bước từng bước ép sát, dường như không đem Hinh Tuyết đuổi ra ngoài sẽ không cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Bách Phi Thần là nhật sao?

Ở một bên, nụ cười Lâm Nguyệt cũng không giảm, mặc dù không biết hoàng hậu muốn giờ trò quý gì, chẳng qua cũng tuyệt đối không muốn đuổi Hinh Tuyết ra ngoài đơn giản như vậy, nếu không, theo tính khí hoàng hậu làm sao ở chỗ này dài dòng với Hoàng huynh, trực tiếp ra một đạo ý chỉ hoặc tùy tiện một thủ đoạn cho dù Hinh Tuyết không muốn đi cũng phải đi. Đối với thủ đoạn của hoàng hậu nàng, trong lòng Lâm Nguyệt biết rất rõ. Theo phong cách hành sự của hoàng hậu nàng, có thể mang cung quy ra nói sao? Cung quy ở trong mắt hoàng hậu chính là cái rắm, không, phải nói nàng cũng không để vào mắt.

Bách Phi Thần nổi giận. Đại Nhi luôn miệng nói cung quy ra sao, không có quy củ ra sao, bày tỏ đồ mặt. Nếu nói người khác, người có thể suy nghĩ bản thân mình trước hay không? Người làm có thể nói ra những lời lẽ hùng hồn như thế? Ở trong tự điển của người chẳng lẽ cũng chưa có hai chữ đồ mặt này sao? Nhưng lại không thể không thừa nhận nàng nói cũng chu đáo, nhất là một câu cuối cùng vì nhỏ mắt lớn càng nắm trúng chỗ đau của Bách Phi Thần, trong lúc nhất thời không biết làm sao phản bác.

"Thật ra chuyện này nói đơn giản cũng sẽ đơn giản, nói khó khăn cũng sẽ khó khăn, không ngoài hai kết quả. Một là thả Hinh Tuyết cô nương, hai là thu Hinh Tuyết cô nương. Tại sao Hoàng thượng vì chuyện này mà lao tâm hao tổn tinh thần, thần thiếp biết Hoàng thượng đối với Hinh Tuyết cô nương mỗi tình thâm thiết, không bằng Hoàng thượng hạ chiếu phong Hinh Tuyết cô nương. Bôn cung đi chỗ Thái hậu để giải quyết chuyện này, Hoàng thượng nghĩ như thế nào?" Đại Nhi nhíu mày, từ trong lời nói cũng nghe không ra rốt cuộc là thật tâm hay là giả dối.

"Vậy cũng được, phải cảm ơn Hoàng hậu rồi, nhưng vẫn xin Hoàng hậu giải quyết cùng mẫu hậu xong, sau đó mới hướng bẩm thỉnh công." Sắc mặt của Bách Phi Thần thay đổi đến mức dị thường khó coi, mày kiếm hơi nhíu làm nhiều tâm thần người khác, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Đại Nhi không biết là ý vị thế nào. Nghe Đại Nhi nói như vậy hẳn nên vui mừng mới phải, nhưng không biết vì sao lồng ngực có một cỗ đè nén không phát ra được. Vung tay áo một cái, gương mặt lạnh lùng nghênh ngang đi khỏi.

"Nô tài cáo lui." Toát ra mồ hôi lạnh, Ngụy Trung Hiền không kịp lau liền vội vàng cáo lui đi theo Bách Phi Thần. Mà Hinh Tuyết cũng thức thời lui ra. Các cung phi tần trong lòng đã có cách phỏng đoán ý tứ xuất diễn của Hoàng hậu nương nương ngày hôm nay, nhưng vẫn không được nửa phần, bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là lần lượt cáo lui.

Ngược lại, bộ dáng Lâm Nguyệt biểu hiện không sao cả, chỉ là trước khi đi, Đại Nhi đột nhiên nhắc đến Triền Phong Hoa làm cho nàng buồn bực không thôi, Tương phi cũng lần lượt cáo lui, xem hí kịch lâu như vậy cũng nên trở về nghỉ ngơi một chút.

"Nương nương, vì sao không nhân cơ hội này đuổi nàng đi ra ngoài?" Dao Kỳ cũng thật sự không nghĩ ra nương nương mình chuẩn bị trận thế lớn như vậy là muốn làm gì, phải nói là không có nghĩ đến loại kết quả này, đánh chết nàng cũng không tin, Hoàng hậu nương nương chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc.

"Hinh Tuyết chiếm cứ hoàng cung ba năm, diệt trừ nàng rất dễ dàng, nhưng nàng chôn cọc ngầm ở trong hoàng cung muốn tìm ra có thể rất khó khăn. Thay vì luống cuống xung quanh, không bằng tìm hiểu nguồn gốc." người của Hinh Tuyết nằm vùng trong cung ít nhất cũng có 180 người, nếu đến thời khắc máu chốt, những người nhìn như không quan trọng lại có thể trở thành chân chính trí mạng, nàng không cho phép giữ loại nguy hại này.

"Nương nương, nếu không tính đuổi nàng ra ngoài, tại sao phải đạo diễn buổi xuất diễn hôm nay? Dường như Hoàng thượng rất tức giận." Đây là điều Dao Kỳ không nghĩ ra, nương nương mình không phải là người ăn no không có việc gì làm. . . . .

"Dù sao cho nàng một chút dạy dỗ, thuận tiện kích thích để cho nàng không sợ đầu sợ đuôi, như vậy chơi đùa mới đủ tận hứng. Về phần Bách Phi Thần, ta tạo cho hắn một cơ hội ở trước mặt Hinh Tuyết, bề ngoài trung thành, hẳn nên cười trộm mới phải, ít nhất trong thời gian ngắn Hinh Tuyết sẽ không phòng bị hắn, thì triển một chút thủ đoạn cũng tốt. Vẫn rất có lời." Đại Nhi còn có một câu không nói ra. Luyến U đã đi sáu ngày rồi, cứ có cảm giác tâm thần không yên, trước tiên moi ra thể lực Hinh Tuyết chôn ở trong cung để có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái. Nếu Luyến U thật sự xảy ra chuyện, nàng mới yên tâm đi tìm hắn.

"Buổi trưa đi chỗ Thái hậu ăn bữa cơm đi, thức ăn chay của Thái hậu ăn ngon nhất."

Phượng Lâm Cung

"Mẫu hậu, chuyện ngày hôm nay ngài nghe nói chưa." Đại Nhi ăn uống no đủ cùng với Thái hậu đi ra ngoài tản bộ. Chuyện này nàng vốn không có ý định lừa gạt.

"Ừ, nghe nói làm Thần nhi giận không nhẹ, ha ha, hẳn luôn cho rằng mình rất tâm cao khí ngạo, nên chịu chút dạy dỗ rồi." Thái hậu nghe Bách Phi Thần bị thua thiệt liền vô cùng cao hứng, thật không biết Bách Phi Thần có phải là con ruột của bà hay không.

"Mẫu hậu, ta có thể hỏi ngài một chuyện không?" Đại Nhi cũng có chút nghi ngờ a.

"Hỏi đi."

"Bách Phi Thần là ngài từ bên ngoài nhặt về sao." Những lời này hỏi rất nghiêm túc.

"Nha đầu thối, nói gì vậy. Người đi nhặt một đứa con trai khí vũ hiên ngang, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, tài mạo song tuyệt, anh tuấn ưu tú cho ta xem một chút." Thái hậu cũng không tức giận, mặt không đỏ, tim không đập khen con trai của mình.

". . . ." Thái hậu, rốt cuộc con ruột của ngài có bao nhiêu ưu tú? Tại sao ta không có phát hiện.

"Đại Nhi, hôm nay làm như vậy e rằng quá mạo hiểm rồi, bức bách không chừng nàng làm ra chuyện gì đấy." Thái hậu được Đại Nhi nâng đỡ ngồi xuống trên giường êm dưới một gốc cây liễu, trang nghiêm nói. Không phải bà không muốn diệt trừ Hinh Tuyết, chỉ sợ dính dáng quá lớn thể lực phía sau nàng là gì còn chưa rõ ràng lắm mới không tùy tiện hành động. Trước đó, Đại Nhi kích động hậu phi ra tay đối với Hoàng thượng, nghĩ đến cái chết khó hiểu của Liễu Phi và Mai phi, chọc cho Tương phi thiếu chút nữa mất mạng, hôm nay nào loạn như vậy khó bảo đảm nàng không chó cùng rứt giậu.

"Nếu nàng chậm chạp không ra tay mới thực sự là nguy hiểm, người ẩn núp nhất định có chỗ trọng dụng lớn, nếu thật sự đến khi đó, vẫn chưa biết sẽ xảy ra loạn gì. Hôm nay vừa đúng buộc nàng ra tay, nàng muốn đối phó ta nhất định phải dùng người nằm vùng trong cung, ta nắm chắc, chỉ cần nàng ra tay,

những người đó một người cũng chạy không thoát." Trên cây liễu, một con chim màu trắng không biết tên lẳng lặng nằm sấp, tấm nắng hưởng thụ ẩm áp sau giữa trưa, rất thích ý.

"Đây cũng là lý do trước kia vẫn giữ lại nàng, nhưng vẫn lộ ra một chút sơ hở. Đại Nhi, phải cẩn thận một chút, người có thể có kế hoạch lâu dài như vậy tuyệt đối không dễ đối phó, cố gắng bảo toàn mình." Ánh mắt Thái hậu thoáng qua oán hận, ngay sau đó liền biến mất chuyển thành quan tâm thương tiếc. Chỉ cần một chút sơ hở Bách Phi Thần sẽ mất mạng, hôm nay chỉ có đi một bước, tính một bước. Cho nên không nói cho Bách Phi Thần là sợ hấn đối với Hinh Tuyết tình sâu sẽ rối loạn, hiện tại xem ra vẫn xem thường con trai của bà, sớm biết như vậy cũng không gặt, cũng không đến nỗi làm cho hấn không có phòng bị.

"Mẫu hậu yên tâm đi, nếu bọn họ muốn hại ta, tuyệt đối sẽ không dễ dàng dừng tay, hôm nay ta cũng chỉ tăng thêm cho nàng một liều thuốc mạnh mà thôi. Tâm tính Hinh Tuyết ta đã nhìn thấu, nàng ở trước mặt ta chơi đùa không ra hình dáng gì. Thiết nghĩ hai lần trước mẫu hậu cũng đã nhìn thấy, ngài cũng không cần quan tâm. Nếu thân là người Lâm gia, ta sẽ thực hiện nghĩa vụ người Lâm gia, mặc dù bên trong có hận riêng, ta vẫn lấy đại cục làm trọng." Dĩ nhiên lấy đại cục làm trọng có rất nhiều cách giải thích.

"Ừ, như thế mẫu hậu cũng yên lòng, nên nghỉ ngơi một chút." Thái hậu tự tin, thở phào nhẹ nhõm. Về mặt ưu buồn, bộ dáng dường như lập tức già đi mười tuổi.

Đại Nhi ngửa mặt, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá liễu chiếu xuống trên mặt, Đại Nhi lấy tay che ánh mắt, vừa lúc rơi vào trên người con chim màu trắng đang nằm nghỉ. Truyện được edit tại Diễn đàn Lê Quý Đôn. Lại thấy mí mắt con chim nhỏ kia nhắm thật chặt, cái mỏ dưới ánh mặt trời càng lộ vẻ trong suốt sáng bóng. Đại Nhi tò mò nhìn hồi lâu, lúc mắt con chim mở ra giương cánh muốn bay, đồng thời trong ánh mắt hiện ra sáng loáng. Một ngôi sao bắn ra khỏi tay, ngay sau đó con chim nhỏ màu trắng kia liền rớt xuống, vừa đứng hạ xuống trong tay Đại Nhi.

"Thế nào?" Thái hậu mới đi, tại sao lại rớt xuống một con chim? Hơn nữa con chim này rất đặc biệt, cũng chưa bao giờ thấy qua loại như vậy.

"Phù Vân không giống với loài chim bình thường, toàn thân màu đen xám, loại chim này có thể nghe hiểu tiếng người, cũng chuyển đổi tiếng chim thành tín tức, đây là một con chim Phù Vân hoang dã đặc biệt được huấn luyện dùng để thăm dò tín tức. Đây là một loại bí pháp cũng không truyền ra ngoài." Đại Nhi nhìn Phù Vân bị gãy một cánh trong tay, cong lên nụ cười lạnh. Loài vật này cũng tìm được, xem ra thế giới này còn có rất nhiều thứ chưa khám phá.

Hay là muốn khen thế lực sau lưng Hinh Tuyết quả nhiên cường đại, Vân Dã chính là một điển hình khó lường. Mặc dù không hơn Thần Bình Thành (giống như con robot), nhưng cũng tương đối hung hiểm. Thần Bình Thành mặc dù có thể hoàn toàn chán nản bốn nước là bởi vì Thần Bình Thành vạn năm sừng sững không ngã, uy tín và kỹ thuật chế tạo binh khí tuyệt đối. Mà Vân Dã rõ ràng có tiếng xấu, cũng là một loại không thể chạm đến, có thể cùng Vân Dã kết nối quan hệ, nàng thật đúng là muốn biết rốt cuộc người đứng sau lưng Hinh Tuyết là ai.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lão tử thích là nữ nhân!

Đã tử bởi DocTruyen.Org

Phong Thái, năm thứ (4-9), mừng tám, tháng tư, Thái hậu Bách vương triều lâm bệnh nặng, ngự y Thái Y Viện bó tay hết cách. Hoàng đế Bách vương triều ban bố Hoàng bang bên ngoài, cho đòi Y Tiên Cô Thiên Hồn nhanh tới kinh thành, trong lúc nhất thời trong ngoài triều đình tình cảnh sâu thẳm. Tiếng tăm của Thái hậu ở dân chúng cũng rất vang dội, được dân chúng tôn sùng là từ bi nương nương. Hôm nay tin tức này vừa ban ra, cả nước trong ngoài đều tự phát đi tìm kiếm Y Tiên Cô Thiên Hồn. Thật ra vị từ bi nương nương này khiến người đời còn nhớ đã sớm thối lui khỏi phía sau màn.

Trừ tin tức này, còn có một tuyệt thế tài nữ đủ để cho tất cả văn nhân, thi sĩ Bách vương triều quý bá, đương kim Hoàng hậu nương nương Bách vương triều. Vẫn là dòng chính nữ của Lâm gia, kế tục đương kim thái hậu nương nương, là một Nhân vật truyền kỳ trong 100 năm lịch sử. Đúng vậy, chỉ bằng mượn một ít về trên. Văn nhân, thi sĩ keo kiệt chưa bao giờ ca ngợi bản thân mình, đồng thời cũng khoe khoang tài văn chương thi phú, lại khen Đại Nhi là một tuyệt thế Kỳ Nữ, ngàn năm khó gặp, vạn năm khó cầu. Không tới ba ngày, đại danh của Đại Nhi đã truyền ra Bách vương triều, truyền ra ngoại quốc. Thế cho nên, trên đường trở về nước, Phù Diêu Thanh Nhung đều nghe văn nhân, thi sĩ khoe khoang viết văn ca ngợi Đại Nhi. Phù Diêu Thanh Nhung không khỏi lắc đầu, lại là Lâm Đại Nhi, xem ra Lâm gia nắm quyền vị trí Đế hậu cũng không phải là không có đạo lý.

Sùng Thuận nơi đất phồn hoa, cách kinh thành tám thành thị, trăm vạn dặm lộ trình, nửa tháng cước trình.

Sùng Thuận Đế Nhất Lâu, trong đại sảnh một nam tử mặc trường bào bằng gấm, mái tóc đen phủ nửa gương mặt như ngọc, lông mày như kiếm, mắt như sương lạnh, đôi môi thâm nước, tuyệt thế công tử, lười biếng tùy ý ngồi gần cửa sổ, xương ngón tay thon dài rõ ràng, vẫn về một ly sứ thanh hoa, rất hứng thú nghe trong miệng mọi người nghị luận âm ỉ về Đế hậu đương nhiệm Bách vương triều. Khóe miệng trong lúc lơ đãng kéo ra một nụ cười sáng chói cả phòng, nam nam nữ nữ chú ý nhìn hấn, tâm thần rung động. Giống như có thể cùng một Tiên Nhân có khí chất xinh đẹp như vậy nói một câu là vinh dự lớn lao.

Vậy mà dường như hấn đối với mấy người kia cũng không thêm đề ý, tự nhiên ngăn người, tự hỏi có phải nên tăng nhanh cước trình hay không. Chẳng qua vừa nghĩ tới hấn không biết cỡi ngựa, ngồi xe ngựa lắc lư như điên, hấn vẫn ngoan ngoãn bỏ đi ý nghĩ kia. Biết tin tức là tốt rồi, xem ra gần đây nàng lẩn lộn cũng không tệ lắm, cũng không cần mình phải quan tâm nàng.

Chợt bên trong đại sảnh yên tĩnh, ngay cả các văn nhân, thi sĩ mới vừa đình đặc nói Hoàng hậu vương triều như thế nào, như thế nào, cũng trở nên mất hồn. Chỉ thấy dưới ánh mặt trời buổi sớm, một nam tử toàn thân áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, mặt ngọc, phong thần anh tuấn cứng cỏi đứng ở cửa, một tay khẽ mở cây quạt xếp, vài sợi tóc rũ xuống, bên hông giắt hắc ngọc tiêu. Nụ cười nơi khóe miệng không giảm, ánh mặt trời sau lưng Nam tử giờ phút này giống như chỉ vì nam tử mà tồn tại.

Ngồi ở phía trước cửa sổ, Cổ Thiên Hồn phục hồi tinh thần lại, cái mũi cao thẳng hít hai cái, không nói hai lời, để ly rượu xuống từ bên hông lấy ra mấy lượng bạc nhắc chân muốn nhảy cửa sổ. Cũng đang lúc một cái chân đã đạp ở trên cửa sổ, cái chân còn lại vẫn còn ở trên ghế, đồng thời cánh tay bị một bàn tay nhìn như mềm yếu lại ản chứa sức lực không nhẹ bắt được.

"Vội vã như vậy là muốn đi đâu? Ta và ngươi vừa khéo." Giọng nói của Nam tử mặc áo trắng đầy từ tính không ngoài dự đoán, xuất hiện bên tai Cổ Thiên Hồn, giọng ôn hòa nghe không ra ý gì. Cổ Thiên Hồn cũng không khỏi rung mình.

"Ha ha, Tiểu Tử ngươi đã đến rồi, ngươi ta chờ ngươi rất lâu." Cổ Thiên Hồn quay người lại, bộ dáng cười híp mắt, chân trái bắt đầu đi từ trên cửa sổ chuyển xuống. Giống như lấy lòng nhìn nam tử mặc áo trắng trước mắt trên khuôn mặt nụ cười không giảm. Hắn cũng chỉ lên chạy đến ăn bữa cơm mà thôi, có cần quan chặt như vậy hay không?

"Không phải đã nói ra cửa phải mang khăn che mặt, tại sao lại quên mất, lúc ăn cơm không cần ở đại đường, không cần tiết kiệm tiền cho ta." Nam tử mặc áo trắng tự nhiên kéo tay Cổ Thiên Hồn trực tiếp đi về phía lầu hai. Hoàn toàn không thấy ánh mắt kỳ quái của những người khác.

Trong lòng Cổ Thiên Hồn chỉ muốn chết. Con mẹ nó, khăn che mặt, lão tử cũng không phải là nữ nhân! Con mẹ nó, tiết kiệm tiền cho ngươi, lão tử muốn biết một chút tin tức dễ dàng sao! Nếu không phải vì ngươi chỉ còn lại nửa cái mạng, lão tử sớm đã chạy trốn.

Bị kéo lên phòng lầu hai, Cổ Thiên Hồn không có hình tượng đặt mộng ngồi xuống, bàn tay mảnh khảnh khó chịu nâng cằm, như cố ý như vô ý nghiêng mắt mấy lần nhìn Bách Tử Tà phản phó tiểu nhị mang thức ăn lên.

"Ăn xong rồi ta và ngươi đi Yêu Liên hồ, trung tuần tháng tư, mặc dù Tịnh Đế Liên nơi đó đua nở không như tháng sáu nhưng Thiên Liên diệp cũng sắp nở có một phong vị khác, hay chúng ta ở chỗ này ít ngày." Lòng mày Bách Tử Tà cau nhẹ, khóe mắt dài nhỏ khẽ treo ngược mang theo vài phần lười biếng, nhàn nhã mở miệng, không chút nào đem về mặt thú muốn chết của Cổ Thiên Hồn để ở trong lòng.

"Không đi, trực tiếp lên đường." Hiện tại Cổ Thiên Hồn làm sao còn có ý định đi Hồ dạo chơi, xác định tin tức đồ đệ bảo bối của mình dĩ nhiên là muốn mau chạy đi, mặc dù nguyên nhân phần lớn là do Bách Tử Tà mang nụ cười rực rỡ kéo theo thân thể nửa chết nửa sống ở trước mắt.

"Hả?" Bách Tử Tà không hề báo động trước, thân thể nghiêng về phía trước, ánh mắt giống như cảm dỗ cách chưa đầy ba tấc nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú của Cổ Thiên Hồn có chút kinh ngạc, tay trái chấp ở sau lưng, ngón áp út vô ý run run. Trên người Bách Tử Tà một mùi thuốc không thể nghe thấy mang theo ý vị mập mờ xông vào mũi Cổ Thiên Hồn.

"Ngươi cứ muốn nhanh chóng đến kinh thành để chia tay với ta mỗi người đi một ngã sao?" Đối với người khác, giọng nói nghe rất dịu dàng nhưng lộ ra sát khí bén nhọn, không khí mập mờ bởi vì câu nói không nặng không nhẹ có chút trở nên quỷ dị.

Cổ Thiên Hồn không nhịn được chớp mắt mấy cái, lông mi thật dài quét qua, ánh mắt mang theo cảm xúc có chút vô tội, bị Bách Tử Tà làm cho giật mình hoặc là nói là bị động tác mập mờ làm cho kinh sợ, một hồi lâu cũng không nói được chữ nào. Không được tự nhiên xê dịch cái ghế về phía sau, giữ vững khoảng cách nhất định với Bách Tử Tà, lúc này mới khôi phục lại chức năng ngôn ngữ bình thường.

"Điều này cũng bị ngươi đã nhìn ra, không hổ là Môn chủ Tử Tà Môn." Giọng của Cổ Thiên Hồn cũng có một loại ý vị không nói ra được, tóm lại là khó chịu tới cực điểm. Giọng nói của người này âm dương quái khí là có chuyện gì xảy ra? ! Lão tử bị buộc cùng ngươi vào kinh. Ngươi phải người chặn đường ta còn chưa tính, không mời được liên trực tiếp bắt người, có người nào muốn xem bệnh lớn lối như ngươi vậy sao? ! Thật vất vả chung đụng coi như hài hòa, mặc dù mấy ngày trước mới vừa chọi nhau một trận. Chẳng qua so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, ít nhất thời gian hòa bình của hai người có thể duy trì chừng mười ngày. Bất quá Lão tử muốn vào kinh sớm một chút, ngươi nói câu kia là có ý gì? ! Chỉ bằng ngươi có thể ngăn cản lão tử được mấy lần, lão tử cấp bậc max level BOSS 360, một ngón tay là có thể phế bỏ ngươi! Ngươi khó chịu cái sợi lông!

Bách Tử Tà không thể không nhận ra, nhú mày một cái, xoay người lại khôi phục tư thế ngồi ban đầu, ở trên mặt đã không có chút nào khác thường. Nâng ly trà uống cạn một cái chậm rãi nói: "Bồn tọa không hy vọng Cổ tiên sinh nuốt lời mà thôi."

Cổ Thiên Hồn chê cười, lạnh lùng mở miệng: "Môn chủ yên tâm, một chút y đức Cổ mỗ vẫn phải có." Nói xong nâng cái ly trong tay siết thật chặt, nước trà trong nháy mắt sôi trào lên, tốc độ kia có thể thấy được tâm tình rất tệ. Nói cho cùng, người này chỉ quan tâm thân thể của mình, có lẽ đối với hắn, mình chỉ là một người có thể lợi dụng, chờ chữa khỏi bệnh cho hắn cũng sẽ không còn giá trị lợi dụng. Loại chuyện như vậy ở triều đại này nhìn mãi quen mắt, tại sao mình lại rất tức giận. Rõ ràng mình cam tâm tình nguyện, nhưng vừa nghĩ đến, tại sao lại khó chịu như thế.

Mẹ kiếp! Lão tử thích là nữ nhân có được không? !

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Người đến không có ý tốt

"Nương nương, Hương Hinh uyển vẫn không có động tĩnh gì." Dao Kỳ không khỏi nghi ngờ có phải nương nương mình có tính toán khác hay không, nếu không, tại sao không buồn không vui như vậy.

"Nhìn chăm chăm là được." Từ Phụng Lâm Cung của Thái hậu đi ra ngoài, Đại Nhi phát tay cho cung nữ thối lui, để mặc cho Dao Kỳ phủ thêm cho nàng áo choàng màu trắng, nhặt lấy cây dù đi thẳng trở về cung điện của mình. Thời tiết đang mưa rơi lác tí tách, sấm sét vang rền, từ phía Bắc đến phía Nam một đường tối tăm, không lâu lắm, khắp bầu trời bị bao phủ giữa tiếng sấm sét vang dội. Giọt mưa lớn như hạt đậu không ngừng lả tả rơi trên mặt đất, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi. Cách Phụng Tề cung không xa, một nhất đẳng cung nữ mang theo lọng Kim Phụng làm bằng gỗ Hồng Mộc đứng bên trái xe phụng nhanh chóng chạy đến.

Đại Nhi cau mày, ngẩng đầu lên nhìn trời vẫn mây đen cuộn cuộn tối tăm, lầm bầm nói: "Cũng không thể để cho người chờ lâu." Con người rừ xuống, nhắm mắt: "Dao Dao đi về trước đi, nghỉ ngơi một chút."

Dao Kỳ thật sự đoán không ra ý của Đại Nhi, lúc này nhanh chóng biến mất ở trong mưa. Thầm nghĩ, lúc nên biết tự nhiên sẽ biết, nương nương mình làm việc không phải quá khó để nắm bắt.

Lên xe phụng, tiện tay đem áo choàng đầy nước mưa cời xuống, ôm lấy lò sưởi đã sớm chuẩn bị xong ở bên cạnh vào trong tay. Có quyền thế đãi ngộ tốt chính là ở chỗ này, chuyện gì không cần phân phó nha hoàn cũng làm đầy đủ mọi thứ. Mặc dù Xuân Hạ giao mùa, nhiệt độ chênh lệch trong ngày cũng rất khác biệt, như hôm nay mới vừa rồi còn mưa phùn như tơ, thỉnh thoảng nổi lên mưa to xối xả, nhiệt độ càng thêm giảm xuống rất thấp, chuẩn bị lò sưởi cũng là dễ hiểu. Người có thể đảm nhiệm nhất đẳng cung nữ vào cung phục vụ chủ tử đều là tử nô, tự nhiên chỉ có một mình nàng, Đại Nhi dùng cũng không để ý. Nha đầu này dùng rất hài lòng nếu như nàng biết điều, mặc dù Thái hậu tặng cho nhưng Đại Nhi vẫn thích tự mình nghiệm chứng, dù sao nàng đã quen cần thận từ nhỏ.

"Tiểu . . . . Nương nương Cát Tường." Đại Nhi mới vừa đuổi những người kia trở về thay quần áo, quay đầu lại nhìn thấy một nha đầu mặc trang phục nhất đẳng cung nữ, hai mắt rưng rưng vô cùng kích động đang nhìn mình.

"Mãnh Liễu?" Đây là nha hoàn hồi môn của Đại Nhi, ngày đó xuất giá đi theo Đại Nhi tiến cung, sau khi hôn lễ chấm dứt mới bẩm báo Thái hậu xin về nhà báo tin mừng liền trở về Bộc Phong Lâm gia. Từ lúc mười tuổi Mãnh Liễu đã ở cùng với Đại Nhi, đến nay Đại Nhi 16, nàng 20, toàn bộ mười năm. Trong trí nhớ, Mãnh Liễu đối với mình có thể nói là chu đáo, tốt giống như thân tỷ muội của mình. Đại Nhi không thể không bội phục mình, trí nhớ hồn phách trước kia không hoàn toàn, từ sau sáu tuổi, mỗi một đoạn trí nhớ cũng vô cùng rõ ràng, giống như là khắc vào trong đầu. Điều này cũng giảm bớt đi rất nhiều phiền toái cho Đại Nhi.

"Dạ, Mãnh Liễu trở lại, lão gia phu nhân và thiếu gia để cho nô tì mang theo rất nhiều thứ mà nương nương thích trở lại, còn nói qua mấy ngày nữa muốn tới thăm nương nương đấy." Mãnh Liễu nghênh đón, dường như không chút nào phát hiện Đại Nhi có cái gì không đúng.

"Mãnh Liễu, phản ứng của người dường như không quá bình thường." Đại Nhi bước vào nội sảnh để mặc cho Mãnh Liễu cời đi áo choàng của nàng.

"Nương nương thứ tội!" Mãnh Liễu cả kinh cầm áo choàng dính nước mưa quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, nói: "Nô tì trở lại, trước nghe được rất nhiều tin đồn về nương nương, sau khi vào cung cũng nghe các nô tài nói đến, trong lòng vô cùng vui mừng thay cho nương nương. Mười mấy năm qua Nương nương ngây ngô, nô tì nhìn cũng đau lòng. Nhờ có ân đức của thái hậu nương nương, làm chủ chỉ phúc hôn sự cho nương nương, thái hậu nương nương làm như thể tất nhiên có đạo lý của ngài, nô tì nghĩ thái hậu nương nương có thể liệu trước được kiếp này nương nương nhất định phải do hoàng gia tới tháo gỡ cho nên mới không có gì kinh ngạc. Kính xin nương nương tha thứ!" Đầu của Mãnh Liễu cúi thấp sắp đụng vào sàn nhà, tay nâng áo choàng run lấy bầy, hiển nhiên là bị dọa hoảng sợ.

"Ta còn chưa nói gì, người quỳ cái gì, không biết còn tưởng rằng ta khi dễ người nữa. Mau dậy đi." Đại Nhi cười, cời giày trên chân, cầm lấy một lò sưởi cung nữ khác dùng khay nâng, chậm rãi đi tới nội thất.

"Vâng, nô tì đem y phục của nương nương bỏ vào phòng quần áo, cầm món sạch sẽ tới cho nương nương thay. Nương nương nghỉ ngơi trước." Nói xong, ý bảo mọi người cùng nhau lui ra ngoài.

Đại Nhi đưa mắt nhìn người lui ra ngoài không nói gì, nội thất có một lò sưởi lớn, bước vào trong nháy mắt cảm giác ấm áp như mùa xuân.

"Hoàng thượng giả làm!" Trong nháy mắt Đại Nhi có chút tan vỡ, mặc dù nội sảnh cũng có lò sưởi nhưng đâu có nội thất ấm áp. Lại nói, đáng vẻ của mình quần áo xốc xệch như vậy, người không thể chờ tới nay trở lại sao?

Trong lòng đã có cách, Bách Phi Thần đã bước vào nội sảnh, bên cạnh còn có Hinh Tuyết bộ dáng đầy lo lắng.

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương mới vừa từ nơi Thái hậu trở lại mắc mưa nên ở trên giường nghỉ ngơi đi, chúng ta có nên đợi ngày mai Hoàng hậu nương nương khá hơn một chút trở lại gặp nàng hay không?" Hinh Tuyết thấy không có ai ra ngoài nghênh giá, đáy lòng cười thầm, tính tình Lâm Đại Nhi như vậy cũng muốn đấu với ta, bản tiểu thư còn chưa có dùng đến thủ đoạn đấy. Hôm nay cũng chỉ là cảnh cáo nhỏ mà thôi.

"Đã đến rồi thì vào xem một chút, Tuyết Nhi lo lắng thân thể Hoàng hậu tự nhiên cũng phải cho nàng biết." Nếu cứ đi như thế không phải không thấy được kịch vui người muốn trầm đến xem sao. Mặc dù không biết Hinh Tuyết giờ trò quỷ gì, chẳng qua trong tiềm thức đã liệt Hinh Tuyết vào một trong những nhân vật bất chính, đương nhiên hẳn sẽ không cho rằng Hinh Tuyết đơn giản thật sự lo lắng thân thể Đại Nhi như vậy.

"Vâng." Phát tay thối lui thái giám và cung nữ đi theo, Bách Phi Thần và Hinh Tuyết bước vào nội thất.

"Có chuyện gì sao?" Y phục Đại Nhi cũng ở trong phòng quần áo, bây giờ Đại Nhi chỉ mặc áo lót, chân trần đứng trên mặt thảm lông chồn phủ kín cả phòng. Thân thể vẫn giữ tư thế che lờ sưởi, mí mắt cũng không một chút hứng thú nói.

"Nghe nói Hoàng hậu đi đến chỗ của Mẫu hậu trở về bị mắc mưa, Tuyết Nhi cố ý kêu trẩm tới xem một chút, thấy Hoàng hậu không việc gì trẩm cũng yên lòng." Bách Phi Thần nói không tự nhiên lắm, cô nhân đặc biệt coi trọng quần áo, bộ dạng của Đại Nhi không thể gặp người, có ý muốn nói xong nhanh chóng mang theo Hinh Tuyết đi khỏi. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy tại sao trên mặt hấn ửng đỏ?

"Hả? Thật sự là kỳ quái, tại sao nha đầu ngay cả lễ nghi cũng không hiểu vẫn còn biết quan tâm thân thể Bồn cung?" Đại Nhi nhú mày, đầy ẩn ý nhìn về phía hai người.

Chẳng qua vì sao nói thuận miệng lễ nghi nhưng dường như người hoàn toàn không biết lễ nghi. . . . .

Hiển nhiên, Bách Phi Thần đã quen với một mỗ nữ nào đó không biết lễ nghi, cảm thấy không có gì không ổn.

"Hoàng hậu nương nương thứ tội, Hinh Tuyết nghe nói nương nương mắc mưa nhất thời nóng lòng thất lễ, dám mong Hoàng hậu nương nương không trách tội." Truyện được edit tại diendanlequydon. Lúc này Hinh Tuyết mới bắt đầu dĩ cung lễ, không có Đại Nhi cho phép cũng không dám đứng dậy. Chỉ là nàng ước gì chờ lâu thêm chút thời gian nữa.

"Thôi đi, ngươi vừa nói giống như Bồn cung rất ác độc. Hoàng thượng, nếu không có việc gì thì đi khỏi đi, Bồn cung cần nghỉ ngơi rồi." Miệng ngược lại rất lợi hại, nói như vậy lại giống như Đại Nhi không cảm kích còn trách tội nàng. Chẳng qua Đại Nhi không muốn so đo tính toán với nàng việc nhỏ. Muốn nói lão phải nhắm mắt lại, như vậy mới có sức thuyết phục.

Hinh Tuyết âm thầm nắm chặt quả đấm, cứ để cho ngươi phách lối một lúc đi.

"Tham kiến Hoàng thượng." Không đợi Bách Phi Thần mở miệng, ở cửa nội thất, Mãnh Liễu tay đang cầm một bộ y phục màu lửa đỏ thêu hoa, phía trên là một đôi giày màu hồng thêu Phượng hoàng cưỡi vũ bằng tơ trắng, thận trọng hành lễ.

"Đứng lên đi, mau thay cho nương nương của ngươi, bị cảm lạnh ngươi sẽ không đảm đương nổi đâu." Bách Phi Thần tức giận cái gì? Mới vừa rồi sắc mặt cũng không tệ lắm lập tức tối đi.

"Vâng" Đi vòng qua hai người Bách Phi Thần và Hinh Tuyết, hầu hạ Đại Nhi mặc quần áo. Chợt động tác trong tay dừng một chút, lo lắng nhìn Đại Nhi một cái rồi cúi đầu tiếp tục động tác. Thu lại đáy mắt thoáng qua lạnh lùng.

"Hoàng hậu nương nương cũng thích nuôi động vật nhỏ sao? Tại sao không ngoan như vậy, dường như đang làm âm ỉ trên giường đấy." Hinh Tuyết nghe phía sau bình phong có tiếng động, miệng hoa lan nhẹ giọng chậm rãi hỏi, trên mặt còn mang theo một chút kinh ngạc.

"Bồn cung có thích nuôi hay không, cần nói với ngươi sao?" Đại Nhi đã y phục chỉnh tề, sợi tóc hơi xốc xếch cũng được Mãnh Liễu chỉnh sửa một phen, bây giờ nhìn lại thật đúng là có phong phạm tiểu thư khuê các. Mãnh Liễu cúi đầu ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Đại Nhi.

"Dĩ nhiên là không cần." Lời nói khó chịu của Đại Nhi nghe vào trong tai Hinh Tuyết trở thành biểu hiện Đại Nhi chột dạ, vì vậy càng thêm ra sức. "Hinh Tuyết chỉ quan tâm Hoàng hậu nương nương mà thôi, Hoàng hậu nương nương thân thể thiên kim, nếu có kẻ xấu xông vào muốn ẵm bắt lợi với nương nương, có thể sẽ phiền toái."

Lúc này giống như phối hợp với tình hình, phía sau bình phong truyền ra tiếng rên rỉ hơi yếu, hơn nữa nghe là một nam nhân. Bách Phi Thần muốn giả vờ như không biết cũng không được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Quyến rũ người phạm tội a !

Hắn từ từ đi vào liền phát hiện hơi thở yếu ớt kéo dài nhưng hết sức hùng hậu, trăm phần trăm là nam nhân.

Đúng vậy, hắn rất tức giận, tức đến đòi mạng. Nha đầu chết tiệt kia ở sau lưng hắn giấu nam nhân? !

Mặc kệ là nguyên nhân gì, chuyện này đã bị hắn nhận định đáp án tuyệt đối sẽ không thay đổi. Nhưng hắn không thể bộc phát, nếu như để cho mọi người đều biết thì danh tiếng của Đại Nhi có thể bị hủy sạch. Mấy ngày nay thật vất vả ngăn chặn lời bàn tán trên triều đình, nếu lại gây ra loại sự tình này hắn không nghi ngờ chút nào người có chút tâm tồn bất lương sẽ lại quạt gió thổi lửa. Muốn dập tắt ngọn lửa cũng không đơn giản như vậy. Nếu muốn bảo vệ cho Đại Nhi khó càng thêm khó.

Lúc này Bách Phi Thần nghĩ không phải là mình sẽ bị truyền ra bị vợ ngoại tình, không phải là mặt mũi của mình, không phải trừng trị Đại Nhi như thế nào mà là vì danh tiếng của Đại Nhi, địa vị của Đại Nhi, cứng rắn đem khó chịu đè ép vào tận đáy lòng. Một lòng một dạ nghĩ đều cho Đại Nhi. Thậm chí

nghĩ nếu như không che giấu được thì trực tiếp sử dụng ám vệ đem toàn bộ người biết chuyện giết sạch, như vậy cho dù có chút lời đồn đại cũng không có những người đó chứng minh thực tế sẽ không nhắc lên sóng gió gì.

Toàn bộ quá trình hẳn cũng không có ý nghi ngờ tới Đại Nhi, nhưng hơi đồ kỵ, ngay cả hắn cũng còn chưa trải qua nội thất của nàng đây. Đây đối với một nam nhân bình thường mà nói dường như không quá bình thường. Nhưng hắn không có tâm tư để suy nghĩ những thứ này.

Trong chớp mắt Bách Phi Thần trong lòng đã nghĩ ra bốn, năm đối sách, sắc mặt cũng thoáng khôi phục một chút.

Một bên Hinh Tuyết thu hết sắc mặt của Bách Phi Thần, có thể là quá mức tự tin. Nàng tự nhiên cho rằng mình hạ thuốc cho Bách Phi Thần đã có tác dụng, võ công của Bách Phi Thần đang cấp tốc giảm bớt mới không phát hiện trong nội thất có người. Hôm nay do tức giận biến thành sắc mặt bình tĩnh lại cho rằng là Bách Phi Thần không muốn chuyện này truyền ra ngoài thì danh tiếng của hắn sẽ bị tổn hại, thứ hai đoán chừng là mặt mũi của Thái hậu và Lâm gia. Lúc này mới cố làm ra vẻ bình tĩnh.

Nàng nghĩ không sai, Bách Phi Thần đúng là bị trúng độc, hơn nữa quả thật có tác dụng, chẳng qua còn không đến tình trạng kia. Chỉ cần một nhọc quá độ đầu sẽ đau, hy vọng loại tình huống như thế không dễ bị phát hiện, dùng não quá độ đau đầu là khẳng định. Loại thuốc này cần tích tụ lâu dài mới có thể có hiệu quả, liều lượng ít không dễ bị phát giác, sau khi thuốc có tác dụng trong vòng một năm sẽ đột tử, hơn nữa tra không ra nguyên nhân bệnh. Mà dựa theo kế hoạch Bách Phi Thần chỉ có thể sống được nửa năm. Dường như kế hoạch của bọn họ tiến hành cũng rất thuận lợi.

Dĩ nhiên, Đại Nhi là một ngoài ý muốn, bất quá cái ngoài ý muốn này hôm nay cũng sẽ tạm biệt ngoài ý muốn.

Trong kế hoạch này, vị trí Hinh Tuyết rất quan trọng, mọi thứ đáng lẽ không có kẻ hở, theo kế hoạch, trong vòng một năm Bách Phi Thần hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho dù chết cũng không biết chết như thế nào.

Nhưng trên đời này người tính không bằng trời tính, Đại Nhi xuất hiện nếu như là một ngoài ý muốn thì Bách Luyến U xuất hiện chính là tất yếu. Lấy tâm tính hiện tại của Bách Luyến U làm sao không nhìn ra uy hiếp mờ ám ở Hương Hinh uyển lẫn đó, vì vậy Bách Phi Thần nghi ngờ hay không, nghiệm chứng rất khó sao?

Trên đời nguy hiểm nhất không phải kẻ địch tiềm ẩn mà là bản thân mình tự cho rằng người bị người khống chế trong lòng bàn tay lại có suy nghĩ mà người không biết.

Đây là một loại đã kích trí mệnh.

Lúc không phòng bị chút nào ở sau lưng hung hăng đâm ngươi một đao, loại hạ độc thủ cảnh giới tối cao này Bách Phi Thần nhất định sẽ thể hiện vô cùng tinh tế.

"Kẻ xấu? Bồn cung mới vừa từ chỗ Thái hậu trở lại kẻ xấu đã đến, nói như vậy kẻ xấu này đối hành tung bồn cung thật đúng là rõ như lòng bàn tay, làm cho người khó lòng phòng bị."

Đại Nhi nguy hiểm nheo mắt lại, nhìn thẳng về phía Hinh Tuyết, vốn là cặp mắt đào hoa mê người nhìn người ta không rét mà run, cảm giác ở chỗ sâu trong đáy mắt là Địa Ngục sâu vô tận, bị đôi mắt này để mắt tới cho dù là một cái chân đã đạp vào, giặt làm thế nào cũng không thoát khỏi được, ngược lại sẽ càng lún càng sâu.

"Hoàng thượng. . . . ."

Hiển nhiên Hinh Tuyết không chịu nổi ánh mắt của Đại Nhi nhìn như bình tĩnh không gợn sóng lại kinh khủng như thế, thoáng lui về sau một chút, núp ở sau lưng Bách Phi Thần, bàn tay trắng nõn nắm lấy tay áo màu đen dùng Kim Tuyến thêu Ngũ Trảo Kim Long của Bách Phi Thần, rèm mắt rũ xuống giọng nói hơi hoảng sợ ủy khuất: "Hinh Tuyết rõ ràng nghe bên trong có tiếng nói, Hoàng thượng võ công cao như vậy nhất định cũng nghe thấy rồi chứ, Hinh Tuyết không có ý tứ gì khác, lúc trước ở Hương Hinh uyển bị người uy hiếp, Hinh Tuyết biết sợ hãi ấy, thật sự là lo lắng cho Hoàng hậu nương nương bị giặt mình mới. . . . ."

Nàng đạo diễn trò hay này làm sao còn chưa bắt đầu tấm màn đã rơi xuống được.

Lời nói này cũng rất chu đáo, khiến cho Bách Phi Thần không thể không truy cứu lại phải sạch mình, còn có chút vu hãm Đại Nhi không biết lòng tốt của người lại còn hiềm nghi.

"Có người hay không vào xem một chút chẳng phải sẽ biết sao." Trong lòng Bách Phi Thần biết hôm nay không tránh thoát cũng không thể để cho Hinh Tuyết nghi ngờ liền dứt khoát đưa ra quyết định. Từ trước đến giờ hắn không phải người dong dài, nếu người ta đã hạ màn, không vào làm sao biết.

Hắn cũng đã thay Đại Nhi nghĩ xong đối sách.

Hơn nữa, hắn thấy Đại Nhi vào cung để làm mỗi một chuyện, nhìn như cần quấy nhưng đem Hinh Tuyết ẩn núp khá sâu cho tới nay kéo ra ngoài, thậm chí bắt được nhược điểm của đối phương còn chiếm lấy thượng phong. Tại sao không không có phòng bị bị Hinh Tuyết ám toán như vậy.

Nghĩ đến chỗ này hắn có chút chán nản, mỗi lần chọn phi tử hậu cung, Hinh Tuyết nhân lúc hắn vui vẻ ra tay, là muốn làm suy yếu thế lực tiền triều của hắn đồng thời giá họa cho những người khác, hay là. . . . . Bởi vì có tình ý đối với hắn?

"Hoàng hậu cảm thấy thế nào?"

"Nếu Hoàng thượng nói như vậy Bồn cung không đồng ý chẳng phải để cho người gièm pha, mồi." Trong nháy mắt, ánh mắt đã thu lại than thở, Bách Phi Thần không hổ còn nhỏ tuổi đã có thể làm kinh sợ triều cương, một mình đảm đương một phía. Quả đoán như thế, lấy hay bỏ không chút nào dài dòng dây dưa, quả thật có phong phạm Đế Vương. Nhẹ giọng lên tay trái làm một tư thế xin mồi, ý bảo có thể đi vào. Hai người cũng không có khách khí, nhắc chân đi tới trong bình phong.

"A. . . . . chuyện này. . . . ." Dĩ nhiên là giọng nói của Hinh Tuyết kinh ngạc và xấu hổ không dám tin. Đại Nhi nghe được cũng không khỏi bĩu môi, thật đúng là con hát có thiên phú, nhếch miệng nở nụ cười lạnh, không nhanh không chậm lướt qua bình phong. Phía sau Mãnh Liễu cũng nhắc chân đi vào theo.

Khi Đại Nhi nhìn thấy tình hình trên giường nhỏ của mình cũng không bình tĩnh.

Ôi mẹ nó, đây là muốn quyến rũ người phạm tội a? !

Chỉ thấy Triển Phong Hoa áo khoác cởi hết, lười biếng ngồi ở trên giường, một nửa áo lót chảy xuống vai phải, lộ ra xương đòn khêu gợi, hai chân ở trong chăn vẫn khẽ cong lên, tay phải chống giường, làm như muốn giữ vững thăng bằng. Trong đôi mắt giảo hoạt như hồ ly thường ngày bị mê mang và lừa dục thay thế, gò má ửng hồng phối hợp với đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch để lộ ra trần trụi quyến rũ, ngực nhấp nhô bất định, hầu kết lên xuống. Tay trái thon dài ghé vào trên trán, sợi tóc xoắn xếch kẹp giữa ngón tay, bộ dáng cau mày xem ra đang cố gắng kìm chế.

Dùng lời nói của Đại Nhi, đẹp đến phát điên!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Mười năm phản bội

Đã tự: DocTruyen.Org

Giờ phút này chân mày nhíu chặt hơn, nhìn thấy mọi người ở trước mắt, Triển Phong Hoa cố dùng đầu óc hồ ly lập tức đoán được 89% hẳn bị người thiết kế! Cô hòng khô rất, một chữ cũng phun không ra. Dĩ nhiên hẳn cũng thấy rõ tình thế, Hinh Tuyết và Hoàng thượng đứng chung một chỗ, không cần nói cũng biết chuyện này là nhằm vào Hoàng hậu nương nương. Vậy mà nhìn vẻ mặt hoa si của Hoàng hậu nương nương, hẳn thật đúng là lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình! Mặc dù Bách Phi Thần sẽ không làm gì được hẳn, nhưng lời người đáng sợ; mặc dù hẳn không sợ người nào nói đáng sợ, nhưng cứ như vậy thua thiệt cũng không phải là phong cách của hẳn. Trước đó trong hôn lễ của Ngự Không bị một đường bố trí, còn chưa kịp đánh trả lại xảy ra chuyện này? Hẳn không phải năm hạn bất lợi chứ.

Suy nghĩ miên man chỉ dành hết sức bắt đắc dĩ an ủi mình. Rõ ràng là nhằm vào Hoàng hậu nương nương, ta chỉ bị dính dấp mà thôi, hơn nữa còn là người bị hại, cũng không lao tâm lao lực rồi. Thật ra hẳn thật sự là có lòng không có sức, bởi vì phải áp chế mị được trong cơ thể, thật lòng không thể có động tác dư thừa. Xem ra Hoàng hậu nương nương không kém, đoán chừng có thể giải quyết, coi như là tạ lễ bị một đường bố trí trước đó. Nhưng nhìn thế nào hẳn cũng thua thiệt!

"Hoàng hậu! Nàng nói một chút đây là chuyện gì xảy ra? !" Bách Phi Thần thật sự nổi giận. Mày kiếm hơi nhíu, mắt phượng tròn nhìn, môi mòng khẽ mở, lời nói đầy khí phách.

Một bên, Hinh Tuyết cũng bị Bách Phi Thần kịch liệt phản ứng làm cho kinh ngạc một chút nhưng sau đó nghĩ đến Bách Phi Thần càng giận dữ càng tốt, lại dâng lên vẻ mặt đắc ý, theo ý nàng hôm nay tội danh thông dâm của Đại Nhi đã được định đoạt, hướng chỉ còn là Hữu Tướng mà Hoàng thượng quý trọng nhất, vừa thu thập Đại Nhi lại chém đứt một cánh tay của Bách Phi Thần, một công đôi việc. Vì vậy thái độ càng đắc ý không che giấu được.

Quả thật, Bách Phi Thần nhìn thấy Triển Phong Hoa cũng có hơi giật mình, một đời yêu tướng trước sau bị người bố trí hai lần, đây chính là mới nghe lần đầu. Không khỏi suy nghĩ sâu xa thế lực cường đại sau lưng Hinh Tuyết và cộc ngầm cùng nàng nằm vùng trong cung. Chẳng qua tức giận cũng không phải như Hinh Tuyết nghĩ. Đang lúc bình tĩnh, nhìn thấy Đại Nhi nhìn về phía Triển Phong Hoa quần áo xoắn xếch, vẻ mặt hoa si thêm bộ dáng sắc nữ thật sự làm cho hẳn vô cùng ghen tức! Chẳng lẽ trầm kém hơn Triển Phong Hoa? Chẳng lẽ trầm không có sức quyến rũ hơn Triển Phong Hoa? Chẳng lẽ trầm không có mê người như Triển Phong Hoa? Hay là nàng thích loại tư thái tương đối mị hoặc này?

Ngoại trừ kinh ngạc, Đại Nhi không có bao nhiêu phản ứng, chính là bị Bách Phi Thần gào thét như vậy, ngược lại ý thức được mình còn có phụ quân danh nghĩa ở đây, lộ liễu nhìn lên như vậy thật sự có chút không hợp lý. Vì vậy lưu luyến thu hồi ánh mắt, khôi phục bình thường nhìn về phía Bách Phi Thần. Ai ngờ Đại Nhi vẫn không nói gì, sau lưng Mãnh Liễu đã đi trước một bước.

"Hoàng thượng! Ngài tha cho nương nương đi, nương nương cũng là nhất thời hồ đồ! Nể tình nương nương vì phạm lần đầu, ngài tạm tha cho nương nương lần này đi! Đều là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không nên trở về, không trông nom nương nương cho thật kỹ mới để cho nương nương phạm sai như vậy! Ngài muốn giết cứ giết nô tỳ đi, ngàn vạn lần phải xem mặt thái hậu mà bỏ qua cho nương nương! Hoàng thượng. . . ." Mãnh Liễu mặc trang phục cung nữ màu hồng đào lập tức quỳ xuống trước mặt Bách Phi Thần, hai mắt mờ hồ đắm lệ giọng nói buồn bã thê thiết. Nhìn bộ dạng trung thành bảo vệ chủ thật đúng là làm người thương xót. Bất quá lời nói kia ngược lại rất hoàn hảo. Ít nhất đối với Hinh Tuyết mà nói tuyệt đối nghe rất hài lòng.

Cứ như vậy vừa khóc vừa tố cáo tội danh Đại Nhi cấu kết cùng người, nói là cầu tha thứ không bằng nói thẳng là hãm hại Đại Nhi vào trong nước sôi

lửa bóng! Không nên trở về, không trông nom Đại Nhi cho thật kỹ, ý kia không phải là nói bình thường ở nhà Đại Nhi không đứng đắn, hôm nay đến hoàng cung, nàng không ở nơi này một khoảng thời gian còn không biết làm bao nhiêu chuyện như vậy! Nhắc tới Thái hậu càng có thể kích thích cho Bách Phi Thần tức giận, vốn là Thái hậu thay đổi biện pháp khiến cho Bách Phi Thần cưới Đại Nhi, hôm nay nói chẳng phải càng làm cho Bách Phi Thần ghi hận Đại Nhi.

Mãnh Liểu cũng là người thông minh a.

Hình Tuyết ngẩng đầu, ánh mắt vừa lúc chạm ánh mắt Đại Nhi. Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng không biết phải làm sao của Đại Nhi, lại phát hiện mình quá suy nghĩ, xem ra đối phương đã cho rằng có Thái hậu làm chỗ dựa nên không sợ hãi a.

"Hoàng thượng, có lẽ Hoàng hậu nương nương quanh năm ở trong khuê phòng được người nhà quá nuông chiều, hay là cũng không cần so đo, gia thế Lâm gia, Hoàng thượng cũng không phải là không biết, Hình Tuyết tin tưởng Hoàng hậu nương nương cũng không phải cố ý phạm sai lầm, ngài nên tha thứ nương nương thôi." Hình Tuyết nhắm mắt thời cơ quyết định đốt lửa, trên ngọn lửa lớn lại tưới một thùng dầu, nhìn ngọn lửa dường như có xu hướng cháy lan.

Ánh mắt của Bách Phi Thần nhìn về phía Đại Nhi càng đông lạnh, Triển Phong Hoa trên giường một mình chịu khổ, ngược lại lúc này không có ai quá mức chú ý.

Bên người nàng xuất hiện phản đồ! Bách Phi Thần nghĩ trước tất cả đối sách, hôm nay bởi vì Mãnh Liểu xuất hiện tất cả đều không dùng được. Mà Đại Nhi có thể vì Mãnh Liểu sẽ bị định tội danh cầu kết cùng người! Mà người này cũng là huynh đệ hấn tín nhiệm nhất. Diệt trừ đi Đại Nhi, đồng thời cũng kéo theo Triển Phong Hoa, hấn thiếu một cánh tay cũng cùng Lâm gia sinh ra ngăn cách. Hình Tuyết dùng một chiêu này quả nhiên sắc bén, một mũi tên hạ hai chim.

"Không, không phải, Hoàng thượng, là nô tỳ nói sai rồi, nương nương không thể nào làm chuyện như vậy, nhất định là có người hãm hại! Hoàng thượng ngài phải tin tưởng nương nương, nương nương xuất thân danh môn làm sao làm ra chuyện khiến người ta khinh thường! Hoàng thượng, ngài minh xét! Nương nương nhất định bị oan uổng . . . . ." Mãnh Liểu nằm trên mặt đất khóc lóc kể lể giống như hiện tại mới phục hồi tinh thần, hiển nhiên là ý thức được mình nói chuyện không nên nói, mới vội vàng thay đổi lời nói, động tác này của nàng không thể nghi ngờ làm cho người ta càng thêm tin lời nàng giải thích lúc đầu. Đây là muốn ép Đại Nhi tới đường cùng!

Đại Nhi mắt lạnh nhìn trận nháo kịch này, giống như nàng là người ngoài cuộc.

Mãnh Liểu, mười năm tình nghĩa chủ tớ người cứ như vậy vứt bỏ sao? Vậy có phải lễ vật trước đêm tân hôn, người cho ta ăn có chứa vị tuyệt phù cao chính là độc dược trí mạng hay không? Khi đó lạnh lùng cười cho ta là đưa ngọc đã sớm nên chết đi. Nếu không phải muốn lợi dụng hôn lễ lần này tới phá hư quan hệ của Bách Phi Thần và Lâm gia sợ rằng người đã sớm ra tay. Người sau lưng người rốt cuộc muốn làm gì? Tâm cơ sâu xa như vậy rốt cuộc có bao nhiêu thù hận với Bách Phi Thần? ! Hoặc là, Bách Thành Phụ. . . . .

Không sai, Bách Thành Phụ, phụ thân của Bách Phi Thần, Bách vương triều một đời Quân vương rất được dân chúng kính yêu. Sở dĩ Đại Nhi nghĩ như vậy hoàn toàn là bởi vì Mãnh Liểu phản bội. Trước đó đã có nói qua, trí nhớ trong đầu Đại Nhi rất rõ ràng, từ lúc sáu tuổi đến đêm tân hôn không bỏ sót một chút nào. Mãnh Liểu làm một chuyện không đủ để chứng minh cái gì, nhưng mười năm nay nhiều chuyện như vậy liên tiếp ở chung một chỗ đã có thể không tầm thường rồi. Qua phản ứng của Mãnh Liểu, tự nhiên Đại Nhi nghĩ tới Bách Thành Phụ.

Bởi vì Mãnh Liểu tuyệt đối không phải là thu được chỗ tốt mới phản bội nàng!

Có thể đem Mãnh Liểu nằm vùng ở Lâm phủ mười năm liền, nhằm lúc Bách Phi Thần cưới vợ ám hại tánh mạng nàng, tâm cơ ẩn nhẫn như vậy không phải người bình thường có thể làm được. Nhân tài thiết kế nên không đủ khả năng đứng đầu cũng nên là một người tâm cơ thâm trầm chừng 20 năm, bởi vì chỉ có trải qua sóng to gió lớn, và lại đối với Bách vương triều tương đối quen thuộc, có mạng thù không đội trời chung. Cho nên Đại Nhi nghĩ tới phụ thân của Bách Phi Thần.

Suy đoán chính xác 80% như vậy, về phần này 20%. . . . . Dĩ nhiên là người cùng nàng đối kiếp, không thể quơ đũa cả nắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Gây sóng gió

Đã tự bởi đội ngũ DocTruyen.Org

Xuyên qua là một tiểu oa nhi mười tuổi, có tâm cơ cũng không có chút nào kỳ quái. Bởi vì linh hồn này tuyệt đối là nhân vật mạnh mẽ, ít nhất đối với Tứ Thư Ngũ Kinh cổ đại mà nói tuyệt đối tuyệt đối vẫn còn cổ chấp.

Chỉ có điều Đại Nhi lại phù nhận khả năng như vậy, cái đại lục này từ trăm vạn năm tới nay, lịch sử còn chưa ghi lại có xuất hiện qua văn hóa Hoa Hạ, một chữ một câu cũng không có. Cho nên Đại Nhi lập tức bác bỏ giả thuyết đó, người hiện đại a, cho dù trải qua một chút văn minh hiện đại cũng có thể hiểu được lịch sử cổ đại, điểm này là tuyệt đối. Giống như người đột nhiên rơi vào một quốc gia lạc hậu, trong đầu thi thư thành đồng, kế sách ngàn vạn

mà cam tâm không có tiếng tăm gì ăn trâu nuốt cái sao? Cam tâm nhìn những người bình thường tự cho là thiên tài xung xoe trước mặt người đời? Coi như khiêm tốn muốn chết, muốn thật yên lặng sống qua ngày, nơi này pháp chế không công bằng trọng nam khinh nữ, không hề nhân quyền, người không muốn phản kháng sao?

Đáp án đã không cần nói cũng biết.

Những ý nghĩ này chỉ thoáng qua đầu óc của Đại Nhi, trên mặt cũng rất hứng thú nhìn hai người ca diễn, Mãnh Liễu vẫn ‘giải thích’ cho mình, mà Hình Tuyết đứng một bên không nói một lời nào, chẳng qua, nụ cười kia trong mắt kia cũng là chân thật. Bách Phi Thần đã tức giận tới cực điểm, mục đích của nàng đã đạt được. Đương nhiên là dưới tình huống không xảy ra ngoài ý muốn.

"Câm miệng! Trầm hời không phải ngươi!" Bách Phi Thần một cước đạp Mãnh Liễu đá ra vài mét, lúc này mới nhìn chằm chằm Đại Nhi, mắt xéch nguy hiểm híp lại, mang theo mấy phần giận dữ gần từng chữ một: "Nàng, nói." Chẳng phải cần rằng nghiêng lợi, chẳng phải hung ác sắc bén, lại làm cho người ta cảm giác không còn hơi sức phản bác, chỉ đành phải thuận theo mở lời.

Mãnh Liễu vẫn lẩn trên mặt đất hai vòng, vội vàng đứng dậy run rẩy lại quỳ xuống, đầu cúi thật thấp không dám nói nữa, theo tia máu tràn ra nhếch miệng lên ý lạnh.

Đại Nhi cũng nhìn về phía Triển Phong Hoa vẫn duy trì tư thế vừa rồi, nói: "Ngươi là ai? Tại sao ở trên giường Bồn cung?"

"Nương nương, ngài thừa nhận đi, nói thêm gì nữa chỉ làm Hoàng thượng tức giận hơn thôi. Tài trí của Triển đại nhân ngay cả người kinh thành còn phải tán thưởng hán ba phần, bị người tính toán là không thể nào, nếu không có nương nương cho phép, hán ngàn vạn lần cũng không dám làm ra chuyện như thế này. Cũng may chuyện này chỉ có mấy người chúng ta biết, ngài nhận lỗi với Hoàng thượng sẽ qua." Hình Tuyết nhìn thấy Đại Nhi vẫn còn cố vùng vẫy gãy chết trong lòng không khỏi giễu cợt, cố nam nhân nào có thể chịu được bị thê tử của mình ngoại tình, huống chi hán không phải là ai khác mà là Hoàng thượng cửu ngũ chí tôn, coi như lòng hán nghi ngờ cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt trừ đi Đại Nhi như vậy! Phế nàng thì thế nào? Là nữ nhi nhà các người không đứng đắn, giữ lại mạng của nàng coi như là nhân từ rồi.

Mà Hình Tuyết kết luận bất kể Bách Phi Thần hay Đại Nhi tuyệt đối sẽ không muốn làm lớn chuyện này. Hoàng gia tự nhiên muốn che đậy gièm pha. Đến lúc đó Lâm Đại Nhi không còn gây khó dễ cho nàng!

"Thừa nhận? Thừa nhận cái gì? Thừa nhận mình mười năm nuôi tiện nhân ăn cây táo rào cây sung? Hay muốn nói Bồn cung thân là Hoàng hậu cùng đại thần tiền triều cầu kết?" Ánh mắt Đại Nhi êm ái nhìn Hình Tuyết, bỗng nhiên sắc bén. "Không nói đến cái khác, bộ dáng này của Triển đại nhân người cảm thấy người mới vừa nói người khác không thể nào tính toán hán sao? Còn nữa, người nói ta và Triển đại nhân cầu kết, như vậy xin hỏi, từ lúc Bồn cung vào cung nửa tháng tới nay, chưa từng ra khỏi hoàng cung, chưa từng cùng đại thần trên triều nói câu nào? Bồn cung làm sao nhận biết Triển đại nhân? Triển đại nhân làm sao tránh thoát thủ vệ dày đặc tiến vào hậu cung? Người các người có thể tận mắt thấy Bồn cung và hán có cái gì?!"

Đại Nhi nói năng có khí phách, không có chút nào tức giận, chẳng qua bình tĩnh nói ra một đoạn như vậy. Trong nháy mắt trở nên tức giận lại có vẻ khản trương, như có cảm giác giường cung bật kiếm.

"Theo như lời Hoàng hậu nương nương chẳng lẽ có người cố ý vu oan cho ngài mà không phải thành? Nương nương cũng mới vừa vào cung nửa tháng, tự nhiên sẽ không cùng người kết thù, người đó làm sao bày ra độc kế để hãm hại nương nương? Phải biết bị phát hiện cũng không chỉ đơn giản chém đầu. Hơn nữa trước đó vài ngày các nô tài đồn đãi nói nương nương và Lâm Nguyệt công chúa làm giao dịch, nói muốn Lâm Nguyệt công chúa đem Triển đại nhân đưa tới trên giường nương nương, không biết là thật hay giả. Xem như Lâm Nguyệt công chúa hồ đồ đi nữa vẫn là người biết chừng mực, chuyện nhục nhã gia môn này nàng nhất định sẽ không làm, ngược lại có phải Hoàng hậu nương nương vẫn nhớ đến Triển đại nhân hay không cũng không người nào biết được." Hình Tuyết tính toán đến Đại Nhi nhất định sẽ nói như vậy, ngay cả nghĩ cũng nghĩ xong. Lúc trước Đại Nhi nói đùa bị coi là chứng cứ quan trọng lần này, động cơ không cần nói cũng biết.

Còn muốn kéo Lâm Nguyệt vào? Bách Phi Thần cau mày, ánh mắt nhìn về phía Đại Nhi càng phát nguy hiểm, bất quá khóe mắt lại mang theo một chút ý tứ chỉ có Đại Nhi mới nhìn ra.

"Hoàng thượng, Hình Tuyết cô nương luôn tâm niệm muốn quan tâm đến thần thiếp, hôm nay thời tiết như vậy vẫn cứ khăng khăng lôi kéo ngài đến, trùng hợp bắt gặp Triển Phong Hoa vô tội xuất hiện tại trên giường của thần thiếp như thế chẳng lẽ là trùng hợp sao? Bất luận là thế nào, Hoàng thượng cũng nên cho thần thiếp một cơ hội chứng minh mình trong sạch, thần thiếp thân là Nhất Quốc Chi Hậu, bị người ta vu hãm như thế, trên mặt ngài cũng không vẻ vang gì, không nói sợ nhất là hồ thẹn tổ tông Hoàng thất, kính xin Hoàng thượng minh giám." Đã như vậy phải làm lớn chuyện thôi. Như vậy mới không phụ lòng người tử mĩ an bài a.

Chẳng những có lòng còn vô ý, kế hoạch lần này của Hình Tuyết dễ dàng xuất hiện chỗ sơ xuất. Nếu Hoàng thượng khăng khăng cố chấp không muốn dẫn tới dư luận bị người nhạo báng, lên lút làm sáng tỏ chuyện này, như vậy Đại Nhi hoàn toàn không có phần thắng. Nhưng Đại Nhi nói trúng một điểm, tổ tông Hoàng thất tuyệt đối là nhược điểm của Bách Phi Thần, chuyện này bản thân hán cũng biết, bao gồm Hình Tuyết.

"Nương nương muốn huyền não cho người cả nước đều biết Hoàng hậu nương nương Bách vương triều không biết thẹn làm ra chuyện xấu như thế làm mất mặt Hoàng thượng? ! Ngài có dụng ý gì!" Thầm kêu một tiếng không ổn, như thế rất dễ dàng xảy ra sai lầm. Chợt nghĩ đến nếu huyền não mọi người đều biết, trên triều chỉ cần hóng một chút danh tiếng của Lâm Đại Nhi có thể hủy sạch, vị trí Hoàng hậu này sẽ ngồi không vững, kết quả vẫn giống như vậy. Cho nên cũng không còn khản trương nữa.

"Bồn cung đang nói chuyện cùng Hoàng thượng, một nghĩa nữ nhỏ của Vương Gia cũng dám chen miệng vào! Chẳng phân biệt được tôn ti, không hiểu quy củ! Ngươi cho rằng hoàng cung này là hoa viên sau vương phủ của ngươi sao? ! Mẫu hậu cũng vì ngươi mới bị bệnh, ngươi không có chút nào lòng áy náy còn tới nơi này gây sóng gió, ngươi không xem Bồn cung ra gì hay không xem Thái hậu ra gì!" Giọng của Đại Nhi mang theo lạn lừng và không kiên nhẫn. Cho người một chút ánh mặt trời liên rục rờ, cho một chút nước, lũ liên tràn lan, lại còn coi nàng là quả hồng mềm bóp tốt như vậy? !

Hình Tuyết nhất thời bị ánh mắt lạnh lẽo của Đại Nhi làm cho giật mình. Nhìn thẳng vào ánh mắt của Đại Nhi cảm thấy cả người lạnh lẽo, lập tức từ xương sống lưng lạnh đến gót chân, ánh mắt kia lạnh lùng như núi băng, ngấm ngấm kèm theo một tia khát máu làm người ta sợ hãi. Cho dù Hình Tuyết thường nhìn thấy trường hợp thế này nhưng trong đáy lòng cũng phát rét, cảm thấy sợ hãi chưa từng có trước đó. Giống như nàng trêu chọc tới một ác ma giết chóc thành tánh, khát máu xem mạng người như cỏ rác.

Loại cảm giác này làm cho nàng theo bản năng né tránh ánh mắt của Đại Nhi, cúi đầu thật thấp rừ mí mắt, ổn định lo lắng trong lòng. Nói cho cùng nàng cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, coi như hung ác có thể sánh được với Môn chủ sao?

"Đồng ý cho nàng thì có làm sao! Nếu không giao phó cho trăm giải thích hợp lý, chỉ sợ mẫu hậu cũng không bảo vệ được nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Phụng mệnh làm việc

Chánh điện Phụng Tê cung, Bách Phi Thần sắc mặt khó coi ngồi ở chủ vị, Đại Nhi ngồi bên cạnh, không biết từ lúc nào Dao Kỳ đã đứng ở sau lưng, mà Hình Tuyết ngồi ở đầu dưới.

Bên ngoài vẫn mưa to gió lớn, cuồng phong gầm thét tàn phá cả vườn liễu xanh mướt, dường như không quét sạch hết bọn chúng sẽ không bỏ qua.

Mãnh Liễu co rút thân thể quý ở dưới Điện không nói một lời, cúi đầu nước mắt doanh trùng, từng giọt rơi xuống như mưa. Hôm nay nô tài đang làm nhiệm vụ phía sau Phụng Tê cung, ngoại trừ bọn thị vệ còn có hơn tám mươi người. Dường như phát hiện không khí có chút không đúng, từng người một cúi đầu im lặng không lên tiếng, không dám cử động.

Đại Nhi liếc mắt nhìn Bách Phi Thần, nhìn thẳng vào đôi mắt xé của hắn đang nhìn chằm chằm những cung nữ, thái giám, hận không được đem tất cả các nàng ăn tươi nuốt sống liền đoán được tâm tư của hắn. Đây là muốn đuổi tận giết tuyệt a. Bất kể là vì danh tiếng của Đại Nhi hay vì mặt mũi hoàng gia hắn, theo ý hắn, chỉ cần truyền ra ngoài thì chuyện này bắt buộc phải làm.

Bất đắc dĩ liếc mắt, đầu óc này thế nào? Cả ngày cũng chỉ biết nhỏ cò tận gốc, có thể đổi lại phương pháp xử lý mềm mại một chút hay không? Thấy hắn không nói chuyện, mình mới mở miệng nói:

"Hải Lan Châu mà Thái hậu ban thưởng Bồn cung bị trộm, các người nói cho Bồn cung xem tại sao các người đều không biết?!"

Các nô tài hoảng sợ cùng nhau quỳ xuống, ngược lại Hình Tuyết bỗng nhiên ngẩng đầu ngắm nhìn Đại Nhi, ánh mắt có chút oán độc, không bao lâu lại chuyển tới sắc mặt không tốt của Bách Phi Thần, thấy hắn không nói gì lại cúi đầu.

Xem như người lừa gạt cũng không tìm được bất kỳ manh mối nào, liên lụy đến Lâm Nguyệt, ta cũng không tin Hoàng thượng sẽ bảo vệ nàng! Chỉ cần Lâm Nguyệt không ngốc cũng sẽ không thừa nhận, Lâm Đại Nhi người cũng không có chút phần thắng nào.

"Tính khí Bồn cung không tốt, Bồn cung chỉ hỏi một lần, nếu ai cảm thấy mạng lớn tự nhiên có thể thử xem." Cặp mắt lạnh lùng của Đại Nhi nhìn về phía đám nô tài, phát ra khí thế cường đại ép tới bọn họ không thở nổi. "Ngẩng đầu lên."

Theo Đại Nhi lời nói, cung nữ thái giám vui mặt ở trước ngực, từng người một ngẩng đầu lên, sợ hãi, lo lắng, các loại cảm xúc sợ sệt cũng biểu lộ ở trên mặt. Đại Nhi không khỏi cau mày, tại sao nàng nuôi một đám người không ra hồn như vậy. . . . .

"Giờ Thìn nơi này là ai canh gác, đứng lên." Nhìn nội thất không có một chút nước, như vậy nhất định là mưa tạt vào đi, mà xưa nay chưa thấy, hôm nay giờ Thìn mình vừa ra khỏi cửa. Giờ Tỵ cũng đã mưa xuống, cho đến mình trở lại đã qua buổi trưa. Chẳng những Phụng Tê cung thủ vệ sâm nghiêm mà còn có nhiều tai mắt, người tới nhất định không dừng lại quá lâu, xem như nàng tỉ mỉ đem dấu chân lau như vậy, cởi xuống áo khoác của Triển Phong Hoa không chút nào dính mưa đã chứng minh thời gian gây án.

"Những người khác lui ra."

"Nô tỳ (nô tài) cáo lui."

Đội tất cả bọn họ lui xuống, còn lại tám người sắc mặt càng thêm trắng bệch, khi ánh mắt Đại Nhi quét qua trên mặt các nàng, rõ ràng cảm thấy họ đang phát run. Không khỏi thầm nghĩ mình thật rất đáng sợ. Đại Nhi không biết, kể từ sau khi phát sinh chuyện phi tần bị độc, uy tín của Đại Nhi ở trong cung như nước lên thuyền lên, tiếng xấu truyền ra bên ngoài. Sức uy hiếp cũng không phải là lớn bình thường.

"Giờ Thìn có ai đã tới?" Đại Nhi đứng dậy đi thẳng về phía một cung nữ sắc mặt khó coi, nói.

"Hồi nương nương, giờ Thìn Lâm Nguyệt công chúa tới tìm nương nương, thấy nương nương không có ở đây nên phân phó chúng nô tì đi biển hoa hái cánh hoa đào về nói muốn dùng." Cung nữ kia xem như bình tĩnh nói.

"Là Lâm Nguyệt một mình tới?" Nếu dẫn theo người, thấy mình không có ở đây chính nàng ta đã ra tay còn có thể gọi những người này đi.

"Vâng, lúc ấy bốn người nô tì ở ngoài điện đang làm nhiệm vụ cũng bị khiến đi, canh giờ đó đúng lúc là giờ Thìn hai khắc. Công chúa nói không có thời gian, tự mình đi kêu mấy người, bốn người coi chừng trong điện cũng bị công chúa gọi tới. Lúc công chúa đi mưa xuống, nô tỳ và Phụng Thu cùng nhau đưa tiễn." Cung nữ nhìn thấy Đại Nhi bình tĩnh không xao động, giọng nói mang chút lạnh lẽo nhưng cũng không đáng sợ, ít nhất nàng không có cảm giác được ác ý.

"Đi gọi Lâm Nguyệt tới, nói cho nàng biết phải mang theo cung nữ hầu cận của mình."

"Vâng"

Trong đôi mắt Bách Phi Thần để lộ ra cổ quái, Đại Nhi đang gỡ tội cho mình hay muốn kéo theo Lâm Nguyệt? Nhưng theo tính tình của Đại Nhi cũng sẽ không làm như vậy a. Bất quá hiện tại Bách Phi Thần đang lo lắng không phải cái này. Hình Tuyết nói ước định giữa Đại Nhi và Lâm Nguyệt, hẳn cũng biết, lúc ấy chỉ cho rằng nói đùa nhưng bây giờ xem ra quả thật có thể là Lâm Nguyệt làm, mặc dù trong lòng hẳn biết Lâm Nguyệt không thể nào có lá gan lớn như vậy. . . . .

Lâm Nguyệt và Đại Nhi, sợ rằng chỉ có thể bảo vệ một.

Hình Tuyết để ý thấy Đại Nhi nhấn mạnh nha hoàn hầu cận, chẳng lẽ nàng biết cái gì? Biết thì thế nào, chuyện này do Lâm Nguyệt gây ra. Đây chính là biểu hiện có tật giật mình a. Tất cả lực chú ý hiện tại hoàn toàn ở trên người Lâm Nguyệt, người bình thường ai sẽ nghĩ tới nha hoàn.

Phượng Tê cung và Trữ Phượng cung cách vốn cũng không xa, không bao lâu Lâm Nguyệt mang theo cung nữ hầu cận Mạch Hi xuất hiện ở trong điện.

"Hoàng tấu, mưa gió lớn như vậy gọi ta tới làm gì a, ta đang chơi đùa cánh hoa đào đấy." Lâm Nguyệt còn chưa vào cửa đã bắt đầu oán trách, mặc dù là ngồi liễn kiệu tới, nhưng từ ngoài điện đi vào trời còn mưa. Vừa vào nhà liền đem áo choàng giao cho cung nữ đi gọi nàng tới. Đại Nhi ý bảo cung nữ kia đem áo choàng cất xong thối lui qua một bên. ua.

"Hoàng tấu. . . Ah? Hoàng Huynh cũng ở đây a, thế nào rồi hả ? Đã xảy ra chuyện gì?" bộ dáng Lâm Nguyệt mờ mịt, kỳ quái nhìn về mặt cổ quái của Bách Phi Thần nhìn mình.

Bộ dáng này dường như thật không biết. . . Khi Lâm Nguyệt nói dối, trái ngón tay út sẽ vô ý thức run run. Nghĩ tới liền nhìn sang, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm. Ít nhất không cần phải trong hai chọn một, hẳn vẫn rất thích ý. Về phần Đại Nhi, cảm giác nàng sẽ có biện pháp.

Nét mặt Hình Tuyết không nhìn ra thay đổi nào, nhanh chóng quét qua Mạch Hi và Lâm Nguyệt sau đó tầm mắt rũ xuống.

"Nguyệt Nguyệt, chính người tới Phượng Lâm Cung?" Đại Nhi nhàu mày, không rõ ý vị, hỏi.

"Đúng vậy, sáng sớm Mạch Hi nha đầu không biết chạy đi nơi nào, dùng cơm xong đã nói tới tìm người xin một ít cánh hoa đào làm cao hoa đào cho mẫu hậu, nấu cháo hạt đào, cùng đi thăm mẫu hậu. Ai ngờ người không ở đây, ta liền tự mình ra tay." Lâm Nguyệt rất nói nghiêm túc."A, hoàng tấu, không phải bởi vì ta hái mấy miếng hoa đào mà tâu tìm ta hỏi tội chứ. . . . ."

Đại Nhi liếc Lâm Nguyệt một cái, phất tay một cái, ý bảo tám cung nữ lui ra, lướt qua Lâm Nguyệt nhìn về phía Mạch Hi rất bình tĩnh ở phía sau.

"Hôm nay người gặp Triền đại nhân." Là nhiếp hồn thuật.

Mạch Hi nghe Đại Nhi nói chắc chắn, không khỏi chột ngắc đầu lên, đôi mắt không thể tin nhìn Đại Nhi. Làm sao có thể? Tại sao nàng khẳng định là mình? Hơi sợ hãi cúi đầu, có chút nghi ngờ nói: "Hoàng hậu nương nương nói đùa, nô tỳ một mực hầu hạ bên cạnh công chúa, làm sao gặp Triền đại nhân."

Hình Tuyết đặt tay trên đùi nhéo thật chặt, thiếu chút nữa, còn thiếu một chút.

"Hả? Vậy tại sao trên người người có mùi hương của Triền đại nhân? Đừng nói cho Bồn cung đó là mùi thơm trên người của người, mùi hương này cũng không phải là ai cũng có thể sử dụng." Con người đào hoa của Đại Nhi không có quét qua toàn thân của Mạch Hi, nhưng làm cho Mạch Hi ở trước ánh mắt như thế không thể che giấu, một chút chống cự cuối cùng ở trong lòng cũng bị ánh mắt sắc bén như tia X quang của Đại Nhi làm cho phá hủy hoàn toàn.

"Nương nương thứ tội! Nô tỳ chỉ phụng mệnh làm việc a!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Vu oan và phản vu oan

Ngoài điện mưa sa gió giạt sấm chớp vang rền, trong điện cũng sóng ngầm mãnh liệt, hết sức căng thẳng.

"Nương nương thứ tội! Nô tỳ chỉ phụng mệnh làm việc !" Lập tức quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, trên mặt trắng bệch. Giống như bị hoảng sợ quá độ.

Hình Tuyết cúi đầu khước miệng nhếch nụ cười.

"Bồn cung cũng chỉ nói càn, tại sao người nhận tội?" Đại Nhi cười, những nói lời này có thâm ý sâu sắc. Quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Nguyệt, không rõ ý vị.

Lâm Nguyệt là chủ tử của nàng ta.

Dường như Bách Phi Thần thức được điều gì, tay bưng ly trà không tự chủ nắm chặt, nếu không phải bên trong ly trà có nước trà, sợ rằng sớm đã bị bóp nát.

Bên cạnh Lâm Nguyệt cũng là người của Hình Tuyết! Dễ dàng nhận tội như vậy không phải là vì chịu tội cho Lâm Nguyệt mà để đẩy hấn vào tình thế khó xử, mặc kệ Lâm Nguyệt có làm hay không làm, lời khai của người này đã chứng minh cũng đáp án.

Đường lui cũng nghĩ chu toàn như thế. Trước kia thật đúng là xem thường nàng!

Đầu tiên là thiết kế cho mình bắt kẻ thông dân, nếu mình nhất định giáng tội cho Đại Nhi và Triển Phong Hoa thì phía sau cũng sẽ không cần thiết; nếu ngộ nhờ làm to chuyện, tất nhiên sẽ tìm hiểu nguồn gốc tra ra trên người Lâm Nguyệt, mà khôn khéo nhất chính là cọc ngầm nằm vùng ở bên cạnh Lâm Nguyệt, hôm nay, câu nói đầu tiên của cái cọc ngầm này có thể định tội Lâm Nguyệt. Ép buộc đại thần tiền triều nhiều loạn hậu cung làm trái luân thường đạo lý, bất luận là tội nào cũng không nhỏ, thậm chí lấy ước định đùa giỡn với Đại Nhi trước đó, làm cơ sở đổ tội cho Đại Nhi là đầu sỏ gây nên!

Một liên hoàn kế thật hay! Liếc Hình Tuyết một cái, trong lòng không biết là tư vị gì.

"Vậy người nói một chút, phụng mệnh của ai, làm chuyện gì." Đại Nhi phát tay tìm một chỗ ngồi xuống, đặt xuống lò sưởi vẫn ôm ở trong tay, bưng chén trà lên.

Lâm Nguyệt cũng không phải khách khí, thuận tay cầm lên lò sưởi mà Đại Nhi mới vừa đặt xuống, ôm ở trong tay, đặt móng ngồi ở bên cạnh Đại Nhi.

Tất cả mọi người không chú ý, lúc Lâm Nguyệt ôm lò sưởi, tay trái dường như cứng ngắc, là bị tay phải nắm che đi.

"Hồi nương nương, là nương nương đề cập ước định với công chúa cho nên công chúa mới ra hạ sách này, xin nương nương không nên trách tội công chúa. Đều là lỗi của nô tỳ, không khuyên can công chúa mới để cho công chúa phạm phải sai lầm lớn." Nói xong đột nhiên xoay người về phía vị trí chủ vị Bách Phi Thần, nói: "Hoàng thượng, xin ngài tha công chúa đi, công chúa chỉ nhất thời hồ đồ, vốn công chúa không muốn làm như vậy, nhưng Hoàng hậu nương nương lại đề cập đến nhiều lần, công chúa cũng không còn cách a! Xin Hoàng thượng minh xét."

"Người biết người đang nói gì không!" Giọng nói Bách Phi Thần không tốt, mang theo áp bách vô hình của Đế Vương đè ép mỗi người ở đây.

Quả nhiên vẫn xảy ra sao.

"Hoàng thượng tha mạng! Nô tỳ nói thật, công chúa bẩm sinh thuần lương nếu không phải bị buộc bắt đắc dĩ, chắc sẽ không làm ra loại chuyện như vậy. Hoàng thượng . . . . ."

"Vậy các người nói một chút đã làm thế nào." Giọng của Đại Nhi lạnh nhạt không cho phép nói không vâng lời. Nàng thật sự không muốn nghe người kêu rên nữa, bỏ công diễn trò như vậy để làm gì?

"Hôm nay công chúa thừa dịp bãi triều, bảo nô tỳ cố gắng hẹn với Triển đại nhân, công chúa dùng Thanh Phong làm cho Triển đại nhân mê mẩn, sau đó đi Phụng Tê cung buộc toàn bộ cung nữ rời đi, ra lệnh cho nô tỳ rút mì được cho Triển đại nhân vứt trên giường Hoàng hậu nương nương. Nô tỳ. . . Công chúa là chủ tử của nô tỳ, nô tài nào dám không nghe lệnh a." Nói xong liền khóc nức nở.

Đại Nhi vẫn ngồi một chỗ uống trà, lẳng lặng nghe.

Ngược lại, Lâm Nguyệt chớp đôi mắt to vô tội, chẳng hiểu ra sao, đáp lời: "Chuyện liên quan gì tới ta vậy." Sau đó đảo mắt nhìn Bách Phi Thần, sâu kín nói: "Hoàng huynh, sáng sớm hôm nay thức dậy ta đã không thấy Mạch Hi, ta còn kỳ quái nha đầu này chạy đi chơi ở đâu rồi, ai ngờ muốn đi giờ thủ đoạn này! Không biết nàng muốn hãm hại ta hay là muốn hãm hại hoàng tẩu."

"Công chúa lời nói này cũng không đúng rồi, Mạch Hi là cung nữ thân cận của người, trừ người ra ai còn có thể chỉ huy được nàng, nếu người muốn thoát tội cũng không thể đem tâm phúc của mình đẩy vào trong hồ lửa. Đến cùng cũng là một mạng người, cho dù người thừa nhận, Hoàng thượng cũng sẽ không làm gì người, dù sao cũng là người một nhà." Hình Tuyết cười rất hiền hòa, đáng vẻ rất đau buồn từ từ khắc ra những lời này đủ để dồn Đại Nhi vào chỗ chết.

Một khi tội danh của Lâm Nguyệt đã định, như vậy Đại Nhi là người xúi giục tự nhiên chạy không thoát.

"Công chúa! Người cứu nô tỳ, cứu nô tỳ! Nô tỳ đối với ngài trung thành cảnh cảnh, người không thể vứt bỏ nô tỳ" Được Hình Tuyết chỉ điểm thoải mái đem mục tiêu đặt ở trên người Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt rũ xuống rèm mắt nhìn Mạch Hi khóc lóc kể lể không dứt, lạnh lùng nói: "Mạch Hi, Bồn công

chứa đối đãi với người không tề, vì sao người thông đồng người khác hãm hại Bồn công chúa, Bồn công chúa chưa làm chuyện gì, người lại nói Bồn công chúa thừa nhận! Nể tình chủ tớ nếu bây giờ người nói ra sự thật, Bồn cung còn có thể giúp người cầu xin Hoàng Huynh, nếu còn u mê không tỉnh ngộ thì Quan Âm thế âm bồ tát xuất hiện cũng giúp không được người!"

"Công chúa, nô tỳ. . . Nô tỳ. . . Người nói gì nô tỳ? Rõ ràng nô tỳ nghe lệnh của người mới làm " Đáng vẻ Mạch Hi như bị chủ tử vút bỏ luống cuống, nhìn rất đáng thương.

"Nếu là Lâm Nguyệt làm, dù sao sẽ có chứng cứ." Đại Nhi phát tay, ý bảo Lâm Nguyệt ngồi xuống. Chậm rãi mở miệng.

"Vâng, công chúa trộn lẫn Thanh Phong vào phần dặm, bởi vì đối với da vô hại hơn nữa không màu không mùi, Triển đại nhân lại không có phòng bị mới bị công chúa làm cho hôn mê, sau khi công chúa hồi cung vẫn không có thay y phục, Thanh Phong gặp nước sẽ có mùi thơm ngát, Hoàng thượng không tin có thể thử một lần."

"Chỉ những thứ này?" Đường như Đại Nhi không hài lòng những chứng cứ này.

"Mị được hạ cho Triển đại nhân là tiêu hồn tán mà trước kia công chúa muốn cho Hoàng thượng dùng, bởi vì vẫn không có chút công dụng nào cho nên mới nghĩ đến tiêu hồn tán, công chúa vẫn mang theo bên người."

"Dao Dao, làm đi." Đại Nhi đứng dậy bưng lên một chén trà, nói: "Trà Hoa đào không ảnh hưởng đến hiệu quả đâu."

"Vâng" Mạch Hi quỳ nói. Cúi đầu trên mặt lộ ra nụ cười không dễ dàng phát giác.

"Nương nương." Nhận lấy chiếc khăn của Đại Nhi, thấm ướt một chút ở trong chén trà, cẩn thận lau gò má của Lâm Nguyệt. Son phấn nhàn nhạt bị lau đi, lộ ra vùng da bị chà sát ửng hồng, ngược lại không khác biệt mấy sau khi thoa phấn.

"Mạch Hi, người người có mùi thơm ở đâu?" Đại Nhi nói xong ném chiếc khăn ở trước mặt nàng ta.

"Không thể nào! Làm sao không có mùi! Rõ ràng nô tì nhìn tận mắt công chúa bôi lên!" Mạch Hi nắm chiếc khăn cẩn thận nhìn đi nhìn lại, người tới người lui nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

"Không cần ngại biện, người vu oan công chúa, hãm hại Bồn cung rốt cuộc là có ý gì! Còn không thành thực khai báo!" Giọng của Đại Nhi lạnh lùng không cho Mạch Hi một chút cơ hội phản kháng.

"Không có. . . Thật sự là công chúa. . . Đúng đúng, còn có tiêu hồn tán, trong cung trừ công chúa không có ai có tiêu hồn tán. Triển đại nhân trúng mị được chính là tiêu hồn tán!" Mạch Hi không hiểu, rõ ràng Lâm Nguyệt phân phó tại sao chính mình cũng là người bị hại? Nàng ta tận mắt nhìn thấy công chúa thoa phấn lên, làm sao đột nhiên không có? Hôm nay nàng chỉ có thể nắm một cọng rom cuối cùng để hoàn thành nhiệm vụ.

"Tiêu hồn tán sau hôn lễ của Hoàng Huynh đã bị Hoàng Huynh lấy đi, ta làm sao có?" Lâm Nguyệt liếc chết không nhận.

"Người nói dối! Tối hôm qua rõ ràng nô tì mới lấy từ chỗ của người!"

"Hả? Tối ngày hôm qua sao." Lâm Nguyệt cười có chút quỷ dị.

"Đúng, đúng vậy, tối ngày hôm qua công chúa giao cho nô tì, hôm nay sau khi dùng xong sẽ trả lại cho công chúa." Mạch Hi hiển nhiên ý thức được mình nói sai, vội vàng mở miệng che lấp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mưu trong mưu

"Mạch Hi, là nên khen người quá thông minh hay quá ngu ngốc đây." Đại Nhi chê cười, thần nhiên nói: "Trước tiên người lấy danh nghĩa của Lâm Nguyệt ước hẹn Triển Phong Hoa ra ngoài, rồi bôi sắn Thanh phong trên mặt mình làm cho Triển Phong Hoa bị hôn mê, sau đó tính toán hôm nay Lâm Nguyệt trở về tìm Bồn cung xin hoa đào để tạ hiếu vì Thái hậu, chờ lúc không có người đem Triển Phong Hoa tới trên giường Bồn cung. Dùng cái này hãm hại Lâm Nguyệt, thậm chí vu oan Bồn cung cấu kết với người, phải không? !"

Mạch Hi không nhịn được ngẩng đầu nhìn, ánh mắt kinh dị vừa đứng đưng vào con người không nóng không lạnh giống như vực sâu của Đại Nhi, lúc này một tia chớp xẹt xuống, làm nổi bật khuôn mặt chân thật đáng tin của Đại Nhi. Theo bản năng tự giải vây cho mình. "Nếu là nô tì, vậy nô tì làm thế nào mang Triển đại nhân tới Phượng Tê cung mà không bị bắt cứ ai phát hiện?"

Nụ cười trong mắt Đại Nhi càng sâu hơn. "Bồn cung cũng kỳ quái, người cũng mới vừa nói Lâm Nguyệt làm cho Triển Phong Hoa hôn mê rồi dứt mị được sau đó đi ngay đến Phượng Tê cung, vậy rốt cuộc một mình người làm sao đem hắn tới đây?" Hai chữ một mình đặc biệt nhấn mạnh.

Hiện tại không chỉ Mạch Hi mà chính Hinh Tuyết cũng đột nhiên ý thức được Đại Nhi suy nghĩ quá nhạy bén. Chuyện người bình thường cũng sẽ không chú ý nhưng nàng lại nhớ gút gao, còn có thể vào lúc quan trọng nhất trở thành vũ khí có lợi nhất trong tay nàng.

"Không nói đến Triều đại nhân nặng hơn một trăm cân, Bồn cung muốn biết một cung nữ nhỏ nhỏ làm sao biết xóa mất tất cả dấu chân xuất hiện trước khi đến, không chừa lại một chút chứng cứ nào?"

Trong lòng của Mạch Hi từng điểm từng điểm chìm xuống, đây quả thật là suy nghĩ chu đáo không phải một cung nữ nên có.

"Nhưng chứng cứ đâu? Không thể dựa vào lời nói của nương nương mà định tội được." Rốt cuộc Mạch Hi bị thua vẫn chưa cam tâm.

"Muốn chứng cứ thì có khó khăn gì." Ánh mắt Đại Nhi rơi vào một cây trầm trúc trên đầu Mạch Hi. Tay phải chậm rãi đưa ra, nhẹ nhàng nhổ hết. Mái tóc mây của Mạch Hi theo cây trầm rời khỏi chảy xuống đầu vai, trái tim của Mạch Hi cũng theo động tác chậm rãi của Đại Nhi chìm vào đáy cốc. Rốt cuộc nàng đã thua.

"Không sai, nơi này chính là tiêu hồn tán, tối ngày hôm qua ngươi trộm được từ chỗ Lâm Nguyệt." Một câu nói, đã xử Mạch Hi tội chết.

Hinh Tuyết nhìn thấy vẻ mặt chán chường của Mạch Hi cũng đoán được 89%, nên ngồi một chỗ không nói lời nào. Chẳng qua sắc mặt có chút trắng bệch. Xem ra lần này lại thất bại.

"Nương nương tuệ nhãn nhưng không biết nương nương làm sao lại biết?" Thái độ Mạch Hi rất bình tĩnh, hỏi.

Đây cũng là điều mà Bách Phi Thần và Lâm Nguyệt muốn biết. Thậm chí Bách Phi Thần chưa từng nghĩ chuyện này cứ như vậy đã xong? Chẳng lẽ đầu óc của hắn không đủ dùng, tự mình nghĩ mấy biện pháp đều tương đối mấu tanh. Đại Nhi chỉ nói mấy câu vô cùng đơn giản đã xong rồi? Điều này làm cho bản thân là vua của một nước, tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh không khỏi xấu hổ. Chẳng qua nghĩ lại cho dù thông minh thế nào cũng là thê tử của ta, lúc này trong lòng mới thăng bằng một chút.

Khóe miệng Đại Nhi chứa đựng nụ cười, không nhanh không chậm mở miệng: "Vén vén từ xóa mất dấu giày đến khi nhìn thấy ngươi thì biết rõ ngươi là một người tâm tư kín đáo, mà bình thường loại người như ngươi có ý thức nguy hiểm rất mạnh, ý định độc đáo, chỉ là quá tự phụ, tự cho rằng chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, cho nên ngươi sẽ mang tiêu hồn tán trên người là khả năng 70% mà loại người khác bất kể thế nào cũng không nghĩ tới, trên người ngươi không có đồ trang sức, một túi thơm cũng không cách nào giữ loại bột phấn đó, cho nên trúc trầm của ngươi chính là dụng cụ tốt nhất." Đối với tâm tư sắc bén, lối suy nghĩ sâu xa của Đại Nhi mà nói, những chuyện này quá dễ dàng nghĩ tới.

"Nương nương trí tuệ, nô tỳ mặc cảm." Mạch Hi thảm thán, quả nhiên là mình tiềm phục bên cạnh công chúa nhiều năm bình an vô sự nên quá sơ suất, lỡ một bước chân thành thiên cổ hận a.

Đại Nhi nhú mày, cũng không nói tiếp. Nhìn về phía Hinh Tuyết không nói một lời, nói: "Dường như Hinh Tuyết cô nương đối với chứng cứ này không hài lòng lắm, không bằng ta mời một người tới làm chứng, thế nào."

Ánh mắt Hinh Tuyết kín đáo nhìn về phía Đại Nhi, cố gắng kéo ra một nụ cười nói: "Hinh Tuyết vô ý mạo phạm nương nương, chẳng qua chỉ muốn không cần oan uổng nhân tài tốt."

"Bồn cung biết Hinh Tuyết cô nương có ý tốt, tự nhiên sẽ không trách tội." Đưa mắt ra hiệu cho Dao Kỳ, Dao Kỳ hiểu ý đi vào nội thất mời Triều Phong Hoa.

Khi Triều Phong Hoa đi ra, bộ dáng Triều hồ ly đã khôi phục bình thường, ánh mắt giống hồ ly quét một vòng xung quanh, lúc này mới hướng về phía Bách Phi Thần, Đại Nhi, Lâm Nguyệt thì lễ.

"Triều đại nhân không cần đa lễ." Ánh mắt Bách Phi Thần rất phức tạp liếc mắt nhìn Triều Phong Hoa nhưng không rõ ý vị, có lẽ chỉ có Triều Phong Hoa mới hiểu được ý tứ trong đó.

"Triều đại nhân biết người này?" Lời này tự nhiên muốn Bách Phi Thần đặt câu hỏi mới có lực độ, định án cuối cùng cũng do người đứng đầu Bách vương triều phán quyết.

"Tự nhiên biết, buổi sáng bãi triều đã từng thấy, tại sao có thể quên được." Triều hồ ly cười có chút cắn răng nghiêng lợi, một đời anh danh của hắn a, tất cả đều hủy ở trong tay nữ nhân. Không, phải nói tất cả đều hủy ở trong tay Đại Nhi. Đây là kết luận hắn nhìn rõ tình thế Nhân Quả lần này.

Tất cả đều là âm mưu! Hơn nữa còn là mưu trong mưu!

"Xin hỏi Triều đại nhân, nô tỳ đã làm gì với ngài?" Mạch Hi liều mạng mở miệng hỏi ngay. Ít nhất không thể bị oan uổng, mặc dù nàng giựt dây cho công chúa làm như vậy, nhưng thật sự sau khi Triều Phong Hoa hôn mê đem hắn đến Phượng Tê cung là nàng và công chúa cùng nhau làm! Mị được là nàng nhận từ công chúa cho nên tội danh này nàng không thể gánh vác.

"Nếu tự xưng là nô tì thì nên biết ngươi phạm vào lỗi thế nào! Bất cớ đại thần, hãm hại công chúa, vu oan Hoàng hậu, tùy ý một tội cũng có thể để cho cả nhà ngươi đầm máu! Chẳng lẽ ngươi còn không biết lỗi sao? !" Triều Phong Hoa đang cười, lại cười vô cùng nguy hiểm. Nụ cười càng sâu nói rõ cơn giận của hắn càng lớn, loại thời điểm này tốt nhất không nên chọc giận hắn.

Mạch Hi bật cười, hiện tại nàng cảm giác mình từ vừa mới bắt đầu đã lọt vào trong bẫy bọ họ, tất cả tính toán của mình, bọ họ cũng rõ như lòng bàn tay. Như có thâm ý liếc mắt nhìn Đại Nhi, cúi đầu thật sâu. Cùng một bước, người của kẻ địch đã nghĩ mười bước, quả thật không phải một lựa chọn

sáng suốt. Không hổ là người của Lâm gia a.

"Chi như vậy người đã từ bỏ hy vọng rồi?" Thật ra Đại Nhi rất ưa thích nha đầu này nhưng mình không thể dùng. Triền Phong Hoa cũng hiểu rõ, chi cần nhìn hiện trường là có thể nắm chắc thế cục rõ ràng, quả nhiên hẳn không phụ danh một đời yêu tướng. "Triền đại nhân, Mạch Hi giao cho người được không."

"Thần tuân chi." Triền Phong Hoa nhìn sâu một cái Đại Nhi, ngay sau đó cũng không ngắm nghía Bách Phi Thần chút nào đã đồng ý. Bởi vì hẳn biết rõ Bách Phi Thần không đầu lại Đại Nhi, hẳn rất thức thời.

"Hoàng tâu, người kia thế nào?" Lâm Nguyệt rất hiểu tâm tư của Đại Nhi. Chi vào Mãnh Liễu từ đầu tới cuối vẫn quỳ gối bên cạnh, hỏi.

"Không có gì, nuôi mười năm chi vô ích mà thôi." Đại Nhi không để ý lắm nói, nhìn cũng không nhìn Mãnh Liễu một cái.

"Nương nương. . . Nương nương. . . Mãnh Liễu biết sai rồi, Mãnh Liễu nhất thời nóng lòng nói sai, nương nương đại nhân không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân, xin tha thứ cho Mãnh Liễu đi, Mãnh Liễu vô tình phạm lỗi, nương nương. . . ." Mãnh Liễu bò đến trước mặt Đại Nhi, nín lấy mép váy của Đại Nhi rung rung không ngừng thỉnh cầu xin Đại Nhi tha thứ.

"Mãnh Liễu, Bồn cung không phải kẻ ngốc, ngược lại, Bồn cung rất thông minh, thông minh đến mức người không nghĩ tới. Cách làm của người rất đúng lúc, nếu không phải xem người mười năm đều tròn vẹn nô tì, Bồn cung thật sự cho rằng người và Mạch Hi là cùng một phe." Đại Nhi ngồi vững trên ghế, giọng điệu lạnh nhạt nói.

"Không! Nương nương, ngày trước người không như vậy! Người. . . . . Người không phải là tiểu thư!" Mãnh Liễu sợ hãi lui về phía sau, trên gương mặt thể hiện phong phú khiến cho Đại Nhi cũng sinh ra ảo giác nàng ta nói là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hoàng hậu, nàng là người đã có phu quân

Đã từ bởi DocTruyen.Org

Bách Phi Thần, Lâm Nguyệt đều nhìn Mãnh Liễu giống như người điên. Hàng năm Mẫu hậu đều đi Bộc Phong, làm sao có thể nhận lầm.

Triền Phong Hoa nhìn Mãnh Liễu như có điều suy nghĩ, nếu nói nét mặt kia là giả vờ thật sự là không thể nào. Nhưng bộ dáng bình tĩnh của Hoàng hậu nương nương, mí mắt cũng lười lơ lên, nhìn thế nào cũng trấn định. Vậy đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Giao hoạt, thông tuệ như Triền Phong Hoa cũng không nghĩ ra. Bởi vì chuyện này căn bản là không giải thích được.

"Mãnh Liễu, ra cửa một chuyến, chủ tử cũng không nhận được sao." Đại Nhi gõ xuống ngón tay, suy nghĩ thật lâu mới miễn cưỡng nâng mí mắt nhìn về phía Mãnh Liễu.

"Chẳng lẽ trước lúc Bồn cung xuất giá, mẫu thân của Bồn cung đã căn dặn người nhiều lần đều là đàn khảy tai trâu? Ca ca của Bồn cung đưa tiền mười dặm đường giao phó trăm điều cho người, là muốn người đổi bán cung như vậy hay sao? !" Ý lạnh trong mắt Đại Nhi càng thêm nồng đậm, làm cho người nhìn trong lòng lạnh lẽo, không khỏi muốn dời đi ánh mắt, lại không thể động đậy.

"Tiểu thư chưa bao giờ nói chuyện giống như người! Tiểu thư dịu dàng như đứa bé, làm sao bình thường giống người, ngang tàn bạo ngược, càn rỡ có thù tất báo!" Mãnh Liễu nhìn ánh mắt của Đại Nhi càng phát hiện không đúng, đây cũng không phải là giả vờ, nàng và Đại Nhi chung sống mười năm, từ lúc vừa mới bắt đầu nàng ta đã kết luận nàng không phải Đại Nhi, nhưng không vạch trần nàng, thứ nhất là vì kế hoạch lần này, thứ hai ở lại bên cạnh nàng giám thị, thứ ba coi như lộ ra sơ hở, Đại Nhi muốn vứt bỏ nàng ta, nàng ta sẽ có thể căn ngược lại một cái, chỉ ra chứng cứ nàng không phải Lâm Đại Nhi!

"Ha ha, lúc ta sáu tuổi, người mới vừa vào cửa, năm ấy người mười tuổi. Mẫu thân nhìn thấy người lạnh lợi để cho người chăm sóc ta, sự thật cũng chứng minh người đối với ta quả thật không tệ; lúc tám tuổi ham chơi rơi vào hồ sen, người liều chết cứu giúp; mười tuổi đi ra ngoài đi lạc, người dắt mưa cả đêm tìm ta về nhà, bản thân người lại sốt cao không giảm, thiếu chút nữa đã ô hô ai tai, lần đó chính ta ở trước giường người đợi ba ngày không ăn cơm, người đã khỏe, ta ngã bệnh; mười ba tuổi ham chơi từ trên cây té xuống lại là người tiếp được ta, vì vậy thiếu chút nữa gãy hai cánh tay; ta mười sáu tuổi, người 20 tuổi, mẫu thân muốn tìm một mối hôn sự tốt cho người nhưng người lại không muốn, kiên quyết phải cùng với ta gả vào hoàng gia, còn nhớ rõ lúc ấy người nói cái gì không? Người nói, ta không có ở đây, tiểu thư bị người khi dễ thì làm thế nào.

Hôm nay người quả thật thực hiện không sai, Bồn cung vẫn để ý. Nhưng người thì ngược lại."

Đại Nhi nói những lời này xuất phát từ chân tâm, rồi lại không thể không nhẫn tâm. Nàng có thể tin những năm này Mãnh Liễu đối với nàng thật lòng bỏ ra, nhưng Mãnh Liễu không phản bội được người kia, cho nên bọn họ chỉ có thể là quan hệ kẻ địch. Độc ác dứt nàng ăn tuyệt mệnh, làm hại nàng trong vòng ba ngày nội tạng quần quai, đau đớn khó nhịn, tình nghĩa giữa bọn họ đã sớm không còn.

Lập trường bất đồng, nhất định chỉ có thể chém giết lẫn nhau.

"Người. . . ." Mãnh Liễn kinh nghi nhìn Đại Nhi cũng không phun ra một chữ. Tại sao nàng biết rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ nàng thật sự là tiểu thư? Không, ta tự mình đứt tuyệt mệnh, không thể nào còn sống. Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Mãnh Liễn cũng đáng ghét. Đúng vậy, trước kia tiểu thư thông minh vẫn chỉ ở bảy tám tuổi rồi dừng lại, tính trẻ con rất nặng nhưng đối xử với nàng ta thật tốt. Nàng ta không phải một nội ứng hợp cách, cũng không phải là một nha hoàn hợp cách. Làm nội ứng nàng có tình cảm không nên có, làm nha hoàn nàng lại ân núp có mục đích. Lần nữa hoàn hồn nhìn về phía khuôn mặt của Đại Nhi đã nhìn mười năm, trong lòng cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

"Miếu nhỏ của Bồn cung không chứa nổi vị Đại Phật như ngươi, Bồn cung thả ngươi xuất cung. Về sau không còn tình cảm chủ tớ, tự giải quyết cho tốt." Đại Nhi rũ xuống rèm mắt, giống như lơ đi vuốt vuốt sợi tóc rũ xuống trước ngực.

Không phải vì mình được thoát chết, Mãnh Liễn nên hưng phấn sao? Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Đại Nhi thu lại, trong lòng lại khó chịu muốn chết. Một lúc lâu mới bình phục tâm tình, ngay ngắn quỳ trên mặt đất xá Đại Nhi, cực kỳ bình tĩnh mở miệng: "Vâng, Mãnh Liễn đa tạ. . . Tiểu thư." Sau đó cũng không quay đầu lại, đi khỏi.

Thấy Đại Nhi không muốn giữ lại Mãnh Liễn, mấy người Bách Phi Thần cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao không vâng lời Đại Nhi, hậu quả bọn họ đã có thể tưởng tượng đến. Lại nói, mặc dù ngoài mặt Đại Nhi không có gì khác thường nhưng lòng mi thu lại khẽ run, biểu lộ nội tâm của nàng không bình tĩnh.

Mười năm tình cảm, tại sao là nói đoạn là có thể đoạn được.

Ngoài điện tiếng gió dần dần nhỏ, tiếng mưa điên cuồng vỗ vào cửa sổ cũng dần dần biến mất, mây đen tăm tối lại chậm chạp không chịu tan đi, dường như đang nổi lên cơn bão kế tiếp.

"Triển đại nhân, lên xông vào hậu cung là tội gì?" Không khí khẩn trương bởi vì những lời này của Đại Nhi mà chùng xuống.

Khóe miệng Triển Phong Hoa run lên mấy cái không thể nhận ra, muốn đuổi hắn đi có thể nói thẳng hay không, dù sao mình mới vừa giúp nàng xong. "Vi thần cáo lui." Nói xong nhìn Mạch Hi một cái, liền dẫn đầu đi ra ngoài. Hắn cũng không muốn bị đuổi lần thứ hai. Mạch Hi mặt mày liếc mắt nhìn Hình Tuyết, cũng đi theo.

"Hoàng thượng, chuyện này chấm dứt như vậy, người thấy có được không?"

"Hoàng hậu nói thật là, như thế rất tốt." Nói xong như có thâm ý nhìn Hình Tuyết một cái.

Hình Tuyết nhìn thấy ánh mắt của Bách Phi Thần nhìn về phía nàng mang theo chút nghi ngờ, trong lòng không khỏi căng thẳng, trong mắt rung rung mềm nhũn nói: "Hoàng hậu nương nương thứ tội, bởi vì mấy ngày trước cùng nương nương mâu thuẫn, Hình Tuyết thật sự bắn khoản mới lời kéo Hoàng thượng đến xem nương nương, thật không có ý khác."

"Bồn cung vô ý nói hiềm nghi Hình Tuyết cô nương nhưng Hình Tuyết cô nương nói như thế, chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi sao." Trong tròng mắt đào hoa của Đại Nhi cười như không cười. "Bất quá nghĩ đến Hình Tuyết cô nương có danh hiệu đệ nhất thiên tài không phải để gọi không, tự nhiên sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn này."

Trong lòng Hình Tuyết hận muốn chết, ngoài miệng lại phải nói lời dịu dàng: "Nương nương nói đúng lắm."

"Bồn cung sai người quét dọn tuyết trong phòng, hôm nay Hình Tuyết cô nương dọn đi đi, hậu cung trọng địa, người ngoài nên tránh hiềm nghi là tốt hơn." Không phải trung cầu ý kiến của ai, mà là ra lệnh không thể cãi lại.

"Vâng" Hình Tuyết nhìn Bách Phi Thần không có ý muốn nói chuyện thì biết rõ chuyện này không có chỗ thương lượng. Hăm hại Đại Nhi không được, ngược lại khiến cho trong lòng Bách Phi Thần sinh ra đau lòng đối với Đại Nhi, cho tới hôm nay Đại Nhi nói gì hắn cũng theo. Trong lòng Hình Tuyết cũng quá kìm nén, thật sự là con mẹ nó, quá kìm nén.

"Hình Tuyết trở về thu dọn đồ đạc." Hướng về phía Bách Phi Thần và Đại Nhi cúi chào, quay người đi ra ngoài. Hiện tại nàng cần phát tiết một chút, nếu không hôm nay tức giận sợ rằng có thể thổ huyết.

"Hừ! Đáng đời!" Lâm Nguyệt đợi Hình Tuyết đi tới cửa phản hận nói một câu như vậy, càng làm cho bước chân của Hình Tuyết không yên, giống như là tùy thời có thể té xỉu.

"Tay trái có thể cử động chưa?"

"Ta sẽ đi." kín đáo đuổi người như vậy, không phải nàng nên cảm thấy may mắn? Lâm Nguyệt sờ soạng tay trái Đại Nhi cho nàng cao được tề đại tạm thời, nếu không khi nàng nói dối sớm đã bị Bách Phi Thần nhìn ra. Bàn tay nhỏ bé của nàng chính là không có tiền đồ a.

Canh giữ ở bên ngoài đại điện, Ngụy Trung Hiền nhìn về mặt Mãnh Liễn đầy nước mắt, chẳng biết tại sao Triển Phong Hoa từ bên trong đi ra ngoài, đi theo sau lưng Triển Phong Hoa là cung nữ của Lâm Nguyệt, rồi sau đó là Hình Tuyết mặt trắng bệch mang theo tức giận, Lâm Nguyệt giống như chạy trốn, thái độ của hắn cũng muôn màu muôn vẻ, nhóm người này tại sao chạy đến cùng một chỗ vậy? Bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Hôm nay xuất diễn tốt không?" Đại Nhi nhíu mày, như có thâm ý nhìn Bách Phi Thần đứng ở trước mặt mình. Dao Kỳ thức thời lui ra ngoài sau khi Lâm Nguyệt đi. Giờ phút này cả chánh điện chỉ còn lại hai người, Bách Phi Thần và Đại Nhi.

"Không tệ." Bách Phi Thần rất khó tưởng tượng nhìn vẻ mặt vô hại của nữ tử ở trước mắt, thỉnh thoảng điên, thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng lạnh lùng, lại có suy nghĩ sâu như vậy. Nàng cũng chỉ có mười sáu tuổi thôi. Mình đang ở Hoàng thất, hoàn cảnh bức bách không thể không mưu tính sâu xa, âm mưu thủ đoạn tầng tầng lớp lớp. Nàng sinh ở thế gia vừa duy nhất dòng chính nữ, tại sao lại có tâm cơ bức này? Chẳng lẽ mưu mô đều là trời sinh?

"Để cho người thất vọng Hinh Tuyết thật là ngược đời." Đại Nhi vẫn còn đang cười, chỉ là nụ cười kia sao có một chút kỳ quái.

"Thất vọng hay không, trăm ngược lại nhìn ra Hoàng hậu không chiếm được tiện nghi của Triền Phong Hoa, dường như rất thất vọng." Đại Nhi không đề cập tới Hinh Tuyết, Bách Phi Thần cũng không nhớ tới ánh mắt của Đại Nhi nhìn Triền Phong Hoa, giọng điệu cũng không nhận được có chút không thiện.

"Là rất thất vọng." Đại Nhi thẳng thắn.

"Hoàng hậu, nàng là người đã có phu quân." Bách Phi Thần nghĩ thầm, hẳn đúng phải Đại Nhi là kiếp trước tạo bao nhiêu nghiệt a.

"Hoàng thượng hậu cung Giai Lệ ba ngàn, lúc này Bồn cung mới chỉ coi trọng một." Dừng một chút, khắc ra hai chữ "Mà thôi" khiến cho Bách Phi Thần phát điên.

Trên trán Bách Phi Thần vạch đen không ngừng, bỗng nhiên vừa nghĩ tại sao nặng mùi dấm như vậy. Sau đó nhếch miệng như có chuyện lạ, tuyên bố: "Hôm nay Trẫm qua đêm nơi này."

Đại Nhi nhìn kích động muốn đánh hấn một trận, khoát khoát tay đi vào nội thất, nói: "Hôm nay Bồn cung không tiếp khách."

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Bồn điểm chỉ chiêu đãi nhân sĩ giang hồ

Phong Thái năm thìn thứ 49, ngày 12 tháng 4. Ngày cưới trưởng công chúa Lâm Nguyệt Bách vương triều. Cả kinh thành bao phủ trong một màu đỏ rực, có thể khen Ngự Không Ngự đại nhân đại nghĩa nếu cao vì dân trừ hại.

Trong lòng dân chúng ở kinh thành, nữ tử cực phẩm như Lâm Nguyệt rảnh rỗi treo tường gây sóng gió chung quanh rất khó tìm được phu quân. Đừng nói là cùng với Ngự Không, thanh niên tuấn kiệt xếp hàng thứ hai trong kinh thành Tứ thiếu, càng thêm tám sào cũng không tới.

Tại sao hai người kia lại trở thành một khối đây?

Mọi người đều biết Ngự Không và công chúa Lâm Nguyệt là Thủy Hỏa Bất Dung, gặp mặt lập tức chống đối không gây long trời lở đất cũng sẽ không tắt lửa. Lần này tổ chức hôn lễ làm cho bọn họ thật quá kinh ngạc. Mặc dù biết Lâm Nguyệt đại náo hôn lễ Ngự Không và thiên kim Tả Tướng. Nhưng chuyện cụ thể thế nào vẫn rất mờ mịt.

Mặc dù không ít nữ nhân khóc chết nhưng không ít nam nhân lại vui mừng phát điên.

Sáng sớm Ngự phủ chiêng trống vang trời, tiếng pháo không ngừng, Ngự Không mặc y phục tân lang, thần thái sáng láng, coi tuấn mã trắng không nhanh không chậm mang theo đội ngũ rước dâu đi tới cửa chính hoàng cung. Lễ ra công chúa xuất giá không thể đi cửa chính nhưng Bách Phi Thần chỉ có một muội tử, tự nhiên không thể không cung chiêu, một đạo thánh chỉ ban ra liền quyết định con đường rước dâu. Mặc dù các đại thần phản đối nhưng không còn kịp. Thánh chỉ đã ban làm sao thu hồi. Hoặc nói Lâm Nguyệt ở trong cung bên ngoài cung cũng có thể gây sóng gió như thế, căn bản là kết quả Bách Phi Thần dung túng.

Lúc bãi đường, Lâm Nguyệt rất ngoan ngoãn khó được, thật sự ép buộc chính mình không nói một câu. Điều này làm cho Đại Nhi len lén chạy đến cười trộm trong lòng. Nha đầu này cũng có thể ngừng nghĩ rồi, thật khó được. Vậy mà nhìn thấy khuôn mặt Ngự Không tươi cười, phía sau bị nội thương khó nhìn, ngược lại có chút bội phục nam nhân này. Ở trong lòng biết nữ nhân mình thích mang thai đứa bé người khác nhưng vẫn bất chấp tất cả lấy nàng làm thê tử, loại yêu thương và bao dung không phải ai cũng có thể có. Mặc dù thật sự Lâm Nguyệt không có mang thai nhưng nàng chắc chắn cho dù Triền Phong Hoa nhìn ra, tuyệt đối cũng không nói cho Ngự Không. Triền Phong Hoa một đời yêu tướng a, đối với bằng hữu không bỏ đá xuống giếng đã may mắn rồi, làm sao còn có thể tốt bụng nhắc nhở. Tâm tư của hắn và Đại Nhi có thể nói là giống nhau như đúc, không giống như vậy làm sao Đại Nhi có thể hiểu rõ hắn, nhưng hắn lại không nhìn thấu Đại Nhi chút nào.

Đây chính là ưu thế a.

Nhìn Lâm Nguyệt bãi đường xong, nàng hài lòng cười một tiếng. "Tiểu Vũ, tỷ tỷ dẫn người đi chơi có được không."

Cùng Đại Nhi núp ở trong xe phượng của Lâm Nguyệt len lén chạy đến, Phù Diêu Thanh Vũ chớp đôi mắt to dễ thương, dùng giọng nói mềm nhũn nói:

"Tốt."

Hai người, bàn tay lớn dắt bàn tay nhỏ rêu rao khắp nơi trên đường cái ở kinh thành. Áo gấm giá trị xa xỉ, đồ trang sức Phi Thúy ngàn vàng khó cầu, khí chất kín đáo lại cao quý, gương mặt đáng yêu mỹ hoặc. Đủ để cho hai người trở thành tiêu điểm trên đường cái. Bất quá trong lòng suy đoán là tiểu thư, thiếu gia nhà nào, trừ chăm chú nhìn cũng không có chuyện xảy ra. Trái với tưởng tượng của Đại Nhi. Tại sao không có một người quần áo lụa là tới đùa giỡn một chút a, nếu không thì giặc cướp cũng được, nếu không thì bọn buôn người cũng có thể a. Thế nhưng thật đúng là khiến cho Đại Nhi thất vọng. Không khỏi cảm thán kinh thành trị an thật sự quá tốt, tốt đến nỗi Đại Nhi cũng muốn đem Thị Lang bộ Hình trói lại đánh một trận.

"Tiểu Vũ, có cảm thấy rất nhàm chán hay không." Đại Nhi không có tâm tình nhìn ngắm trang sức quý hiếm khắp nơi trên đường, buồn buồn hỏi tiểu nam hài có vẻ mặt đáng yêu đi theo nàng.

"Đúng vậy a, đáng đáp ta đáng yêu như thế lại không có người đến tìm phiền toái, đây cũng còn chưa tính, gương mặt này của người ta là bọn buôn người thích nhất, vì sao không có người đến đánh cướp." Bộ dáng Tiểu Vũ ta thật thất vọng, hợp với gương mặt thiên chân đáng yêu của hắn ngược lại thật sự rất quyến rũ người. Nhỏ như vậy đã lộ ra phong nhã tài hoa, trưởng thành khẳng định so với Tam ca ca của hắn còn xinh đẹp hơn.

"Nói rất được lòng ta. Giang hồ tương đối loạn, hay là đi nơi đó tiếp cận." Đại Nhi tán thưởng liếc mắt nhìn Tiểu Vũ, cười hết sức rục rờ. Tiểu tử này cũng có thiên phú gieo họa.

"Vâng, vâng." Tiểu Vũ gật đầu như gà mổ thóc.

"Nếu muốn đi kinh thành, người giang hồ tụ tập nơi Thiên Nhai Túc Quán, nghe nói thức ăn nơi đó ăn cũng rất ngon đấy." Kết quả là, hai người hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng hướng về phía Thiên Nhai Túc Quán xuất phát.

Khi Đại Nhi và Tiểu Vũ đi tới cửa Thiên Nhai Túc Quán, đại sảnh vốn náo nhiệt nhất thời yên tĩnh lại, giang hồ lỗ mãng, bộ mặt dữ tợn trong tay cầm đại đao, hiệp khách áo xanh đeo bảo kiếm, khí thế cường đại, giang hồ dị sĩ tính tình cổ quái; không thêm đề ý hai mắt đều liếc tới cửa. Trái lại Đại Nhi và Tiểu Vũ một chút cũng không ngưng ngừng, giống như quen bị người nhìn chăm chú như vậy, hai người một lớn một nhỏ, một nam một nữ lấy tư thái đáng đánh đòn hất đầu, bành bao đạp bước đi vào tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

"Khách quan, thật xin lỗi, bốn điểm chỉ chiêu đãi nhân sĩ giang hồ." Còn chưa đợi Đại Nhi mở miệng, nam tử trung niên mặc hoa phục thân nhiên nói.

"À." Đại Nhi bình tĩnh gật đầu một cái. "Làm cá cẩm hoa vàng, phân thai tô liễu, cửu đầu sư tử, tụ vũ thanh phong, tô nhuyễn hạp tử . . . . . Tiểu Vũ, có muốn ăn chút món điểm tâm ngọt hay không?"

"Muốn, nắm đông cô ngô sen, thủy hương tô, tô quả, phẩm tính nhuyễn cao." Nói xong lộ ra hàm răng trắng nõn nhìn về phía nam tử mặc hoa phục khẽ mỉm cười.

"Chỉ những thứ này." Đại Nhi gật đầu, nở nụ cười ánh mắt nhìn về phía nam tử mặc hoa phục không nhúc nhích.

Đại Nhi nhíu mày: "Thế nào?"

"Cô nương, bốn điểm chỉ chiêu đãi nhân sĩ giang hồ." Nam tử mặc hoa phục đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ nhân sĩ giang hồ.

"Lỗ tai của ta rất tốt." Đại Nhi còn theo bản năng sờ sờ vành tai. Tỏ vẻ mình không có nói dối.

Nam tử mặc hoa phục có chút tức giận, cổ nhin, khoe miệng khẽ run cực kỳ không bình tĩnh: "Cô nương, ngươi không phải là nhân sĩ giang hồ." Ân ý chính là chỗ này không chiêu đãi ngươi.

"Ai nói?" Đại Nhi nâng mí mắt, đôi mắt đào hoa nhìn chăm chăm nam tử mặc hoa phục.

Nam tử mặc hoa phục bị Đại Nhi cười chum chim, cặp mắt nhìn có chút sợ hãi, cảm giác phía sau nụ cười tươi sáng cất giấu ý vị nào đó làm cho người ta không rét mà run. Loại cảm giác này cho dù đối mặt hắn, hắn cũng không có, đặc tội với hắn nhiều lắm là lấy cái chết chứng minh, nhưng nếu đặc tội với người ở trước mắt này, đây tuyệt đối là sống không bằng chết.

Trong lòng nam tử mặc hoa phục đột nhiên toát ra ý niệm sợ hãi, lắc đầu một cái loại bỏ ý nghĩ này. Đều do người đó mấy ngày nay muốn tới làm hại mình kinh hồn bạt vía.

"Không biết ở trên giang hồ, cô nương danh hiệu là gì?"

"Danh hiệu sao. . . . . Tiểu Vũ, ngươi nói chúng ta lấy gì danh hiệu tương đối khá?" Đại Nhi làm ra bộ đáng tự hỏi.

truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

Nam tử mặc hoa phục ngẩn ngơ trong gió rồi. . . . . Rốt cuộc là cực phẩm từ đâu tới? Chẳng lẽ nàng tới đập phá quán hay sao?

"Cái này phải thận trọng suy tính." Tiểu Vũ một tay chống cằm, trên mặt cực kỳ nghiêm túc, sau khi suy nghĩ một chút ngẩng đầu nhìn về phía nam tử mặc hoa phục, nói: "Ngươi lên món ăn trước, chúng ta vừa ăn vừa nghĩ." Đại Nhi ở một bên đồng ý gật đầu một cái.

Khoe miệng nNam tử mặc hoa phục càng run rẩy lợi hại. Hắn tiếp nhận Thiên Nhai Túc Quán mười năm, cho tới bây giờ không có gặp qua người như

vậy. Hắn vẫn kiêu ngạo đầu óc thông minh thế nhưng trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Nhìn hai người tiến vào, nhân sĩ giang hồ nghe ba người nói chuyện nhất thời cũng cảm thấy tương đối im lặng, có thể vài ba lời đem quán chủ Thiên Nhai Túc Quán luôn tự cho mình thông minh tuyệt đỉnh, bức đến không biết phản ứng thế nào, nàng thật đúng là người thứ nhất đấy. Ở Thiên Nhai Túc Quán, người gây chuyện không có một người nào có thể còn sống đi ra ngoài.

Bên trong Thiên Nhai Túc Quán không cho phép sử dụng vũ khí, đây là quy củ.

Nhưng mà người trước mắt này, không thể coi là gây chuyện . . . . .

"Người còn có ý kiến?" Đại Nhi thấy hắn bất động thật lâu, trong lời nói có chút không nhẫn

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Cảnh giới tối cao ăn cơm chùa

"Vâng" nam tử mặc hoa phục ngược lại thành thực.

"Tạm để đó."

"Cô nương . . . . ."

"Thiên Nhai Túc Quán các người xem thường tiểu nhân vật mới gia nhập giang hồ sao?"

"Cô nương chờ một chút, ta đi gọi người mang món ăn lên." Hắn rút cuộc đã hiểu, bữa cơm này nàng không thể không ăn, nếu nói nữa, thanh danh của hắn tuyệt đối sẽ bị hủy trong cái miệng này. Nam tử mặc hoa phục mỉm cười, có chút chặt vật vội vàng xoay người đi khỏi.

"Tiểu Vũ, tiểu nhị nơi này cũng thiếu não như vậy sao?"

"Ta cảm thấy hắn thuộc về nửa tàn phế."

Nam tử mặc hoa phục đi khỏi, thân thể hơi không yên, rất có khuynh hướng sẽ té xỉu nếu bọn Đại Nhi nói thêm câu nữa. Thăm nghĩ các người thảo luận thì không thể nhỏ giọng một chút sao? Ở trước mặt người khác nói đến người khác thiếu não hoặc là nửa tàn phế làm người ta rất đau đớn. Cũng không thể nhả nhặn nổi nữa, gờ chân lên trực tiếp bay ra ngoài. Aiz, tai không nghe sẽ tĩnh lặng a.

Các người nghe lên khoe miệng đồng thời cũng đều run lên, loại cảnh giới này thật không phải người bình thường có thể đạt tới. Mọi người ôm tâm lý 'hoàn hảo đối tượng không phải là ta' tiếp tục bắt đầu nói cười chêm chọc, giống như mới vừa không có chuyện gì cả xảy ra.

"Tiểu Vũ, có cảm giác hứng thú không?" Nghe đồn mấy ngày nữa Cổ Thiên Hồn sắp đến kinh thành trong lòng Đại Nhi càng thêm lo lắng, đã như vậy vì sao Luyện U một chút tin tức cũng không có? Mặc dù được cổ vẫn còn nhưng tâm thần vẫn không yên.

"Không có." Không có tin tức của Tam ca ca hắn, hắn làm sao hứng thú.

"Tiểu Vũ a, không có tin tức chính là tin tức tốt nhất." Đại Nhi ăn uống no đủ, chậm rãi thưởng thức nước trà thân nhiên nói. Không biết là đang an ủi Tiểu Vũ hay là đang an ủi mình.

"Vâng." Tiểu Vũ mỉm cười, ưu nhã nâng chung trà lên cạn chén.

Chợt Đại Nhi phát hiện một vấn đề, vấn đề rất lớn. "Tiểu nhị."

"Đến đây! Khách quan có gì phân phó." Tiểu nhị cung kính, vẻ mặt ôn hòa hỏi.

"Gọi lão bản các người." Đại Nhi không nhìn hắn, trầm giọng nói.

"Cô nương, lão bản không có ở đây." Nụ cười ở trên mặt Tiểu nhị cứng ngắt. Lão bản nhà hắn mới vừa ở tại chỗ này, hắn nhìn từ đầu tới đuôi phát hiện lão bản đi trêu chọc người này không khác gì tìm chết.

"Vậy thì tìm người có thể làm chủ."

"Cô nương, nơi này của chúng tôi chỉ có lão bản có thể làm chủ." Khóe miệng Tiểu nhị không nhịn được run rẩy. Có một loại dự cảm xấu.

"Được, kêu lão bản của các người ra đây."

"Lão bản của chúng tôi không có ở đây. . . . ." Tại sao lại vòng trở về rồi hả ? Khóe miệng Tiểu nhị càng run rẩy lợi hại. "Cô nương, lão bản của chúng tôi thật không có ở đây. Cô nương có chuyện gì nói với ta là được, bảo đảm làm tốt cho cô nương."

"Người làm chủ được?" Đại Nhi nhú mày, lúc này mới nhìn tiểu nhị. Cho dù vút trong đám người cũng không nhận ra, bất quá vóc dáng người này quả thật không tệ. Người luyện võ a.

"Không thể." Tiểu nhị gian nan khắc ra hai chữ.

"Tìm người có thể làm chủ."

"Chỉ có lão bản. . . . ." Bây giờ Tiểu nhị chỉ muốn chết. Rốt cuộc hiểu rõ tâm tình lúc này của lão bản mình, rất kìm nén a, sống không bằng chết a. "Cô nương chờ một chút, ta sẽ đi gọi." Chạy đi rất mau a.

Tiểu Vũ liếc mắt nhìn sắc mặt bình tĩnh của Đại Nhi, trên trán nhất thời vạch đen trái rộng; nàng sẽ không không mang bạc chứ. . . . .

Quả nhiên, người không nên quá thông minh thật tốt.

Cũng không biết tiểu nhị kia dùng thủ đoạn gì khiến nam tử mặc hoa phục một lần nữa, bày ra khuôn mặt tươi cười xuất hiện tại trước mặt Đại Nhi. Chẳng qua cười so với khóc còn khó coi hơn.

"Không biết cô nương tìm tại hạ có chuyện gì?" Nam tử mặc hoa phục lễ phép hỏi. Mặc dù biết không phải là chuyện gì tốt.

"Người là lão bản?" Hiển nhiên Đại Nhi đã nhìn ra, không chút nào kinh ngạc. Lại cảm thấy cũng không nên biểu hiện thông minh để cho người khác một chút không gian biểu diễn. Liền hỏi ra những lời mà nàng tự cho là rất ngu ngốc.

"Vâng, tại hạ là Liễu Phàm." Liễu Phàm cười khóe miệng vẫn không thể nào nhịn được. Người cũng đã nhìn ra còn hỏi cái gì? "Cô nương có chuyện gì?"

"Chúng ta ăn xong rồi đánh tiếng với người." Giọng điệu trịnh trọng giống như đang nói chuyện gì phải làm. "Bây giờ muốn cáo từ."

Liễu Phàm nỗ lực che giấu kích động của mình đến mức muốn bạo phát, cứng rắn từ trong kẽ răng nặn ra bốn chữ: "Cô ... nương ... xin ... mời."

"Lão. . . . ." Sau lưng, tiểu nhị tranh thủ lên tiếng.

"Liễu lão bản cũng không lưu chúng ta ở lại uống trà chiều?" Đại Nhi đứng dậy đi vòng qua bên cạnh Tiểu Vũ, ánh mắt vẫn nhìn Liễu Phàm.

"Nàng. . . . ." Không thể yên lặng, tiểu nhị dắt tay áo Liễu Phàm.

"Cô nương chắc hẳn còn có chuyện quan trọng phải làm, Liễu mỗ cũng không lưu cô nương thêm nữa." Liễu Phàm không nhìn động tác của tiểu nhị phía sau lưng, trong lòng chỉ muốn vội vàng tổng hai ôn thần đi.

"Đừng. . . . ." Tiểu nhị tiếp tục cố gắng.

"Liễu lão bản nói đúng lắm, vậy chúng ta cũng không làm phiền." Đại Nhi dắt tay Tiểu Vũ xoay người đi khỏi.

"Lão. . . . ."

"Cô nương đi thông thả." Trong lòng Liễu Phàm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã đi.

"Lão bản họ không có. . . . ."

"Liễu lão bản, tiểu nhị này dường như không bỏ được chúng ta, không bằng chúng ta lưu lại một buổi chiều thôi." Đại Nhi dừng bước, nhưng không có quay đầu lại, siết tay Tiểu Vũ có chút chặt.

"Cô nương nói đùa, gần đây hần thiếu não, phát tác thường nói mê sảng, cô nương bỏ qua cho." Liễu Phàm nở nụ cười, lời nói thành khăn.

". . . . ."

"Thì ra là như vậy." Nói xong dắt tay Tiểu Vũ không nhanh không chậm đi ra ngoài. Chỉ để lại hai bóng lưng tao nhã vô hạn, bị mọi người ở đây cúng bái.

Thì ra ăn cơm chùa cũng có thể uy hiếp như vậy!

"Chuyện gì? !" Liễu Phàm nhìn hai người đi xa, lúc này mới xoay người lại mặt khó chịu nhìn tiểu nhị, hình như muốn đem thù mới hận cũ hôm nay đều tính toán rõ ràng.

Về mặt Tiểu nhị đầy vạch đen, khóe miệng run rẩy, duỗi ra ngón tay chỉ chỉ một bàn lớn thức ăn. Hiện tại ngay cả một câu hần cũng không nói được.

"Đầu lưỡi của người bị dư thừa? !" Liễu Phàm nhìn theo, vừa liếc nhìn, nhú mày tức giận tiểu nhị muốn chết.

"Họ ăn cơm không đưa tiền!" Tròi mới biết tiểu nhị nói câu nói này dùng bao nhiêu dũng khí.

"Vậy thì sao. . . . ." Lần này Liễu Phàm dễ nổi nóng. Khi dưới mắt hắn ăn cơm chùa còn chưa tính, mình còn rất cung kính tổng tiền người ta ra cửa. Mẹ nó! Không mang theo tiền hành hạ người như vậy! Một đời thanh danh của hắn a.

"Người quay trở lại làm gì?"

"Ta. . . . ."

"Người ta đi người nói cái rắm a."

"Do. . . . ."

"Tiền công toàn bộ trừ hết, kỳ hạn lại thêm ba tháng."

"Không. . . . ."

"Sáu tháng."

". . . . ."

"Thảo Diệp, đây là cô nương nhà nào?" Bên trong nhà gian lâu hai đối diện chỗ ngồi Đại Nhi ở lầu một, một nam tử mặc áo gấm màu xanh nhạt, ống tay áo màu vàng thêu hoa văn cổ quái, nhẹ giọng hỏi.

Nam tử ngồi đối diện nam tử áo xanh gọi là Thảo Diệp, mày kiếm chau lên, chân mày nhíu lại."Khuyết a, người cho rằng ta là Bách Sự Thông hay là Vạn Sự Linh?"

Nam tử mặc áo gấm xanh mở miệng trước, khoe môi khêu gọi co quắp, vẻ mặt buồn bực nhìn nam tử gọi là Thảo Diệp. Hồi lâu mới thở ra sáu chữ:
"Thảo Diệp, tính khí tăng trưởng a."

". . . . ."

Mong các bạn ghé thăm nhà Doc Truyen . o r g để có có chương mới hơn

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trần trụi hãm hại

Đi Thiên Nhai Túc Quán một chuyến, hiển nhiên ở trong lòng của Đại Nhi nắm chắc khá hơn rồi. Đại Nhi có thể điều tra được cao thủ có ít nhất trên dưới một trăm người, từ bồi bàn, đầu bếp, làm việc vặt, phòng thu chi, chương quỹ. Trước trước sau sau trừ đi không tính, âm thầm ẩn nấp ít nhất khoảng 50 người. Xem ra Thiên Nhai Túc Quán quả nhiên là đường khâu quan trọng của Từ Tà Môn, trận thế lớn như vậy sợ rằng mục đích sẽ không đơn giản. Liên lụy đến trong cung, xem ra trường âm mưu này năng không nằm ngoài việc rồi.

Chẳng qua nhìn phong cách hành sự nơi đó cũng là cùng hung cực ác. . . . .

Ở biển hoa nhàn nhá hóng gió, Đại Nhi chợt ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, ít ngày trước mình dùng được liệu trong bảo khổ luyện chế đan được cho Luyện U, hơn nữa cái lò sắt luyện Kim Đan cũng vì sử dụng quá độ mà nổ tung. Xem ra phải đề phòng họa trước mới được.

"Dao Dao, xem loại được liệu Cửu Trọng Liên, Thất Tinh Thảo, Khô Diệp Hoa, Linh Chi ngàn năm ở trong phòng kho Thái Y Viện hay ở trong quốc khố?" Đại Nhi buông xuống Bách khoa toàn thư về được liệu ở trong tay, từ trên ghế dựa duỗi cái lưng mỏi nhừ.

"Hồi nương nương, được liệu tương đối trân quý đều ở trong quốc khố, những thứ nương nương mới vừa nói chỉ có quốc khố mới có. Phòng kho Thái Y Viện tích trữ đều là được liệu không quá quý giá, dùng để chữa bệnh nhẹ." mặc dù Dao Kỳ không hiểu rõ Đại Nhi muốn làm gì nhưng vẫn cung kính trả lời từng việc. Lúc trước Đại Nhi luyện chế thuốc năng còn chưa tới. Tự nhiên không biết.

"Quốc khố à." Đường như Đại Nhi cảm khái lặp lại một câu. Trong lời nói có ít nhiều ý vị không rõ. "Bách Phi Thần ở đâu?"

"Nương nương, Hoàng thượng ở Lộ Hoa Điện." Dao Kỳ nói đến Lộ Hoa Điện khoe mắt không nhịn được nhảy lên. Làm Hoàng thượng như thế kiếp trước phải tạo bao nhiêu nghiệp a. Truyện được dịch trực tiếp tại www.EbookFull.Net, đàn lè. quý, đôn, mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép. Kể từ Hoàng hậu nương nương vào cung vẫn ở tại Ngự Thư Phòng, rốt cuộc Hoàng thượng đã ở lại Ngự Thư Phòng nửa tháng, chuyện này đúng thật là vô cùng biệt khuất. Từ ngày nương nương khiến cho Hinh Tuyết ra khỏi phi uyển, Hoàng thượng liền từ Ngự Thư Phòng trở về đến cung điện của mình lần

nữa. Nàng không có nhìn lầm, mấy ngày nay trên mặt Hoàng thượng luôn treo nụ cười như có như không, mặt mày hồng hào hăng hái. Hiển nhiên là đối với câu nói cung có cung quy của nương nương rất là sùng bái.

Trầm thân là Hoàng đế tự nhiên muốn ở tại Lộ Hoa Điện, nếu không sẽ không hợp cung quy. Trầm là một người rất giữ quy củ. Đây là chuyện sau khi Bách Phi Thần dọn về cung điện của mình gặp Đại Nhi giải thích như thế.

Điều này làm cho Đại Nhi tròn mắt, không phải nàng nói để cho hắn trở về cung điện của mình, giải thích với nàng cái sợi lông á.

"Gần đây có phải hắn rất rảnh rỗi hay không?" Hai ngày nay Hình Tuyết thật đáng hoàng, triều đình cũng không có gì động tĩnh gì lớn cho nên rất rảnh rỗi.

"Vâng, chắc là vậy. . . . ." Nương nương a, người muốn đi tìm Hoàng thượng gây phiền toái sao?

"Ừm." Ông tay áo của Đại Nhi vung lên, thân nhiên bước lên bậc thềm.

"Nương nương muốn đi chỗ nào?" Mặc dù đoán được nhưng vẫn muốn hỏi một chút.

"Quốc khố."

". . . . ." Quả nhiên tâm tư của chủ tử nàng không thể đoán được. Vốn cho rằng phải đi tìm Hoàng thượng.

"Nương nương, chìa khóa quốc khố ở chỗ của Hoàng thượng." Thật ra mình cũng rất thông minh, Dao Kỳ nghĩ như vậy. Nhưng tại sao sau khi nương nương hỏi xong muốn đi thẳng quốc khố mà không phải đi lấy chìa khóa vậy?

"Dao Dao, người ám chỉ cho ta đi lấy chìa khóa?" Đại Nhi xoay người cười vô cùng rục rờ.

". . . . ." Cuối cùng Dao Kỳ biết vì sao rồi. Đây là trần trụi hăm hại a."Nô tỳ vừa nói như vậy, nương nương không cần làm thật."

"Dao Dao, đã nói thì phải phụ trách." Lời nói nghiêm chỉnh như vậy từ trong miệng Đại Nhi nói ra thật sự vô cùng quái dị.

"Nương nương, nô tỳ sai rồi." Trong lời nói của Dao Kỳ tương đối biệt khuất. Nàng thật sự không nên tự cho rằng mình thông minh 'nhắc nhở' chủ tử của mình cái gì, bởi vì chỉ cần mình có thể nghĩ tới mà chủ tử không nói gì, phía trước tuyệt đối có một cái hố đang chờ người nhảy xuống đấy. Nhất định phải khắc sâu dạy dỗ này a.

"Bảo người xây dựng ở chỗ sâu biển hoa một phòng trúc, ta đi lấy ít thứ." Đại Nhi khoát khoát tay ý bảo làm cho tốt, rồi dẫn theo cung nữ đi gọi Lâm Nguyệt mấy ngày trước, khiêm tốn đi về phía Lộ Hoa Điện.

Đại Nhi đối với y thuật và độc thuật của mình rất có lòng tin, dù sao trước đó đã thử nghiệm qua. Điều này làm cho Đại Nhi tỏ ra hài lòng đối với lần trở về này. Nhưng để cho nàng buồn bực chính là y thuật và độc thuật của mình không có vấn đề, tuy nói nội công thâm hậu nhưng kinh công gì đó thì quá thối nát, mặc dù tốt hơn so với người bình thường.

Thuật ngữ giang hồ: mèo ba chân.

Thậm chí Đại Nhi cảm thấy, nếu không phải luyện chế thuốc cần nội lực hùng hậu, đoán chừng ngay cả nội lực nàng cũng sẽ không có. Không thể không nói sau khi xuyên qua năng lực bản thân cũng mạnh như vậy. Nếu không cẩn thận để cho võ công của ta trở thành thiên hạ vô địch, thân thể bách độc bất xâm, vung tay lên gọi gió hô mây, dậm chân một cái cả vùng đất run rẩy, người ngư bức như vậy tốt biết bao nhiêu a.

Trong lúc Đại Nhi một mình YY, hai người đã đi đến Lộ Hoa Điện. Nhìn cung điện nguy nga trước mắt, ánh mắt của Đại Nhi hơi híp lại. Nàng rõ ràng nghĩ thấy bên trong có mùi vị Túc Phượng Cúc, một loại dược liệu hết sức quý giá, chỉ nghĩ thấy mùi thì có thể làm cho người tỉnh trí, Truyện được dịch trực tiếp tại [diễn đàn, lê, quý, đồn](#), mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép, giá trị của nó cũng không chỉ một chút như vậy. Trong phút chốc kia, Đại Nhi đã đem Túc Phượng Cúc làm vật sở hữu của mình.

Xa xa nhìn thấy Đại Nhi phía trước, trái tim nhỏ Ngụy Trung Hiền bắt đầu đập mạnh. Vị Tiểu Tổ Tông này sao lại tới đây? Mấy ngày nay Hoàng thượng thật vất vả rảnh rỗi nghỉ ngơi một chút, ngài không thể không đến gây phiền toái sao?

Ở trong lòng Ngụy Trung Hiền, Đại Nhi và Bách Phi Thần là như nước với lửa, bất tự tương khắc, hai người đụng vào nhau tuyệt đối không có chuyện tốt. Mấy ngày trước Bách Phi Thần và Hình Tuyết cùng đi Phượng Tê cung, lúc đi ra về mặt tối tăm, đáng về đó cho đến bây giờ Ngụy Trung Hiền vẫn còn nhớ. Mặc dù cảm thấy mỗi lần Hoàng thượng gặp phải Hoàng hậu nương nương chuyện trở nên có chút ít quái dị.

"Hoàng hậu nương nương Cát Tường."

"Bách Phi Thần ở đâu?" Bàn tay nhỏ bé của Đại Nhi vung lên, ý bảo Ngụy Trung Hiền đứng dậy.

"Hồi nương nương, Hoàng thượng ở nội điện nghỉ ngơi, mấy ngày nay luôn cùng Triển đại nhân ở trong phòng luyện công đến rất khuya mới nghỉ ngơi, tinh thần không quá tốt." Ngụy Trung Hiền ngược lại rất hộ chủ. Nói sự thật, kể từ sau lần Triển hồ ly bị người thiết kế leo lên giường của Đại Nhi, mỗi ngày Bách Phi Thần cũng không có việc gì liên quan gây phiền phức, cuối cùng hai người tiến hành âu đả lẫn nhau. Truyện được dịch trực tiếp tại [diễn đàn, lê, quý, đồn](#), mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép. Bách Phi Thần ngoại trừ trên người, trên mặt không có một khối thịt nguyên vẹn, tình trạng của Triển hồ ly càng thêm thâm hơn, bao gồm mặt, toàn thân cao thấp không có một khối thịt nguyên vẹn. Điều này làm cho Ngụy Trung Hiền rất buồn bực, rốt cuộc có chuyện gì?

"Triển hồ ly? Không phải hai người bọn họ từ lúc còn mông trăng lớn lên sao, đánh nhau làm gì?" Chẳng lẽ vì lần trước Triển hồ ly lên xông vào hậu cung khiến cho Bách Phi Thần mất mặt mũi?

"Chuyện này. . . . ." Nương nương a, ngài có thể vẫn mình một chút hay không, dù sao ngài cũng là Nhất Quốc Chi Hậu a.

"Quên đi." Đại Nhi khoát khoát tay ý bảo hắn đừng nói nữa. Để lại nha đầu sau lưng, lướt qua Ngụy Trung Hiền vẫn còn đang rối rắm đẩy cửa ra đi vào.

Thật ra Ngụy Trung Hiền muốn nói dường như Hoàng thượng đang ngâm được vật. . . .

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Kiếp trước tạo nghiệt gì?

Thấy không ngăn được liền đưa tay ngoắc ngoắc tiểu thái giám dặn dò một câu, Hoàng thượng hỏi tới thì nói mình ở Ngự Thiện Phòng canh chừng trà bánh, liền chạy trốn nhanh như tia chớp.

Sau khi đi vào, Đại Nhi theo mùi vị Túc Phụng Cúc một đường tiến vào nội thất. Nhìn thấy bên trên cửa sổ trồng một gốc cây Túc Phụng Cúc màu lửa đỏ trong chậu gốm sứ tinh xảo, ánh mắt cười cong thành hình trăng lưỡi liềm. Túc Phụng Cúc thuộc tính Hỏa dùng để luyện chế thuốc độc thật tuyệt, mình gặp được phẩm thật sự quá tốt.

Liếc nhìn bốn phía không có phát hiện bóng dáng Bách Phi Thần, đang muốn đi lấy chợt phát hiện có chỗ nào không đúng. Tại sao có mùi thuốc nồng như vậy? Quay đầu lại nhìn một chút tấm màn vải màu đen ngăn đài cao ở phía đối diện, nhón chân lên nhẹ nhàng đi tới. Cái này không nhìn còn may, vừa nhìn Đại Nhi chỉ muốn kích động chảy máu mũi.

Bên trong tấm màn vải màu đen là một hồ tắm rộng năm mét, ở cuối là một đầu rồng được điêu khắc tinh xảo, trong miệng phun ra suối nước ấm áp. Đây hồ tắm bạch ngọc, vách tường hắc ngọc phủ kín đài cao. Hồ nước tản ra luồng hơi nóng bay lên.

Nước ấm lan tràn đến bộ ngực Bách Phi Thần, mái tóc đen dài thấm nước dính vào trước ngực, mắt phượng khép chặt, lông mi thật dài trên khuôn mặt tuấn mỹ phủ bóng dày, cánh tay phải bám vào bên cạnh vách tường hắc ngọc, khớp xương bàn tay rõ ràng chống đỡ trên huyết thái dương.

Hắc ngọc càng làm nổi bật màu da trắng nõn như ngọc nhưng khỏe mạnh, nếu như không chú ý phía đến trên mặt một mảng tím bầm thật lớn.

Xương đòn khêu gợi ở trong làn sương mù bốc lên theo lồng ngực phập phồng lên xuống, hơi thở liên tục chậm rãi từ cánh mũi bị hơi nước bốc lên kết hợp với gò má mềm mại và môi mỏng khẽ nhếch. . . . .

Thật là vô cùng dụ hoặc!

Đại Nhi ngơ ngác nhìn Bách Phi Thần tắm trong hồ, dáng vẻ như thiên nhân mỹ hoặc trời sinh, ngoại trừ thuần túy xinh đẹp, nhìn vẻ mặt hắn ngủ không chút nào phòng bị, giữa lông mày có vẻ mệt mỏi, trong lòng đột nhiên có chút buồn phiền.

Không nổi lên bản tính sắc nữ, không có ăn đậu hủ như thường ngày. Chỉ nhìn thấy cả người hắn tím bầm mà đau lòng, nghe thấy mùi thuốc nồng nặc trong hồ tắm mà cau mày và nhìn thấy vẻ mặt Bách Phi Thần ngủ như đứa trẻ không hề phòng bị mà chưa xót.

Cảm xúc phong phú lần lượt đảo qua trong lòng Đại Nhi, vẻ mặt vẫn chìm đắm trong kinh ngạc.

Đột nhiên nhướng mày đi tới, ngồi xổm xuống vén tóc ướt bên tai Bách Phi Thần, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt nắm cái lỗ tai vạch lên phía trước, mắt thẳng tắp nhìn cái chấm hồng phía sau tai. Theo bản năng chân mày nhíu chặt hơn.

Chợt đầu Bách Phi Thần lay động, lông mi run lên hai cái khẽ mở mắt, mắt phượng mang theo hơi nước có chút mê mang vô thức nghiêng đầu nhìn về phía Đại Nhi. Ánh mắt chạm đến gương mặt Đại Nhi gần trong gang tấc bỗng nhiên trở nên rất tình thâm, bàn tay vốn đang chống đỡ đầu nâng khuôn mặt của Đại Nhi, môi mỏng khêu gợi dịu dàng in lên cánh môi đỏ thắm.

Bàn tay của Đại Nhi vẫn trong tư thế nắm lỗ tai Bách Phi Thần, lúc cánh môi bị Bách Phi Thần ngậm chặt, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng.

Đến tận cùng năng đang làm gì? Lại bị ánh mắt mờ mịt mê man của Bách Phi Thần mê hoặc. . . . .

Nhân nhật hôn làm cho người ta muốn ngừng mà không được, Bách Phi Thần chuyển động thân thể muốn hôn sâu hơn. Vẩy lên tiếng nước chảy làm cho thần trí của Đại Nhi chợt tỉnh.

Đại Nhi tròn to cặp mắt từ nơi hàng lông mi nhắm lại trên khuôn mặt gần trong gang tấc của Bách Phi Thần chuyển dời đến một bàn tay khác đưa ra muốn đỡ sau ót Đại Nhi, Đại Nhi xấu hổ vươn tay nắm chặt. Chỉ nghe 'rắc rắc' tiếng xương tay như gãy lia vang lên, Bách Phi Thần cơ hồ kêu lên. Chợt

buông ra cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của Đại Nhi, mắt thẳng bằng ngà về sau, 'bùm' một tiếng bắn lên vô số bọt nước.

Lúc này Bách Phi Thần mới thật hoàn hồn, trong nước giữ được thăng bằng trọn to mắt nhìn thủ phạm ở trước mắt.

"Ai cho nàng tiến vào? !" Bách Phi Thần sửa ngay ngắn ngón tay của mình hận đến cắn răng nghiến lợi. Nàng không thể dịu dàng một chút sao?

"Loại chuyện như vậy ta tương đối thua thiệt phải không." Đại Nhi khôi phục vẻ mặt cũ, bộ dáng như sắc nữ nhìn chăm chăm Bách Phi Thần trong nước không mảnh vải che thân.

". . . . ." Nếu nàng thu hồi ánh mắt đói khát kia có lẽ còn có sức thuyết phục. Đại Nhi không nói vẫn không cảm giác được, hiện tại Bách Phi Thần mới ý thức được tình trạng của bản thân, chỉ cảm thấy đôi mắt của Đại Nhi nhìn mình chăm chăm, đáy lòng sợ hãi.

Mới vừa rồi. . . dường như mình nằm mơ thấy nàng, hơn nữa còn giống như. . . Hôn nàng. . . ?

"Túc Phụng Cúc từ đâu tới?" Đại Nhi nhìn thấy Bách Phi Thần không biết nghĩ gì mà đỏ mặt, hai gò má nàng cũng đỏ lên bắt đầu nói sang chuyện khác. Quả nhiên bất kể là chuyện gì nếu không có kinh nghiệm luôn rất thua thiệt. Trong lòng suy nghĩ có phải nên thường xuyên luyện tập hay không. . . . .

". . . . ." Bách Phi Thần ngẩng đầu, làm sao còn có tâm tình trả lời vấn đề của nàng. Nhìn chòng chọc một hồi thấy Đại Nhi không có ý muốn đi, không được tự nhiên nói: "Thích thì lấy đi."

Thật ra hẳn muốn nói, ta muốn mặc quần áo, mời đi ra ngoài trước.

"Tốt." Đại Nhi cười rất rực rỡ nhưng bộ dáng vẫn không muốn đi.

Bách Phi Thần nhìn nụ cười ác ý trên mặt Đại Nhi, có cảm giác rất muốn đánh lên một quyền. Nhất thời hơi cắn răng nghiến lợi: "Còn có việc gì?"

"Ồ, ta vốn muốn đi quốc khó." Đại Nhi đứng dậy đi tới hai bước, xoay người nhìn về phía vẻ mặt khó chịu của Bách Phi Thần, nói: "Dao Dao nói chìa khóa ở chỗ ngươi." Nói xong vô tội nhìn Bách Phi Thần, bày tỏ không phải ta muốn tới, là Dao Dao ý bảo ta tới lấy chìa khóa.

Nhìn bộ dáng quần bách của Bách Phi Thần, tâm tình của Đại Nhi tốt đến nỗi không nói nên lời, là bởi vì phát hiện chuyện bất quá mới nhất sao? Bách Phi Thần mà cũng. . . . . nhìn bộ dáng hẩn hẩn, không trách được không có ai phục vụ. Nhiều năm rồi cuộc hẩn làm sao trôi qua?

"Nàng đi quốc khó làm gì?" Chỗ đó có thể tùy tiện đi được sao? Nàng cần quấy cũng phải có mức độ chứ. Hiển nhiên Bách Phi Thần vẫn rất có trách nhiệm

"Cầm một ít thứ." Đại Nhi nhẹ nhàng nói, loại cảm giác này giống như đang nói chuyện đương nhiên, không quan trọng.

". . . . ." Quốc khó không phải là hộp trang sức của nàng, muốn lấy cái gì thì lấy cái đó. Trong nháy mắt Bách Phi Thần không còn hơi sức. Vật mà Đại Nhi cần tìm cho tới bây giờ không có cái gì không được, nếu giằng co nữa hẳn sẽ tức chết.

"Ta đi cùng nàng." Trời mới biết lúc Bách Phi Thần nói ra bốn chữ này đã không còn hơi sức, nếu để cho nàng đi một mình chưa biết sẽ nháo ra chuyện gì nữa, cả hoàng cung người có thể kèm chế được nàng dường như không có. Minh. . . . . Thôi đi, nàng sẽ không coi trọng mình.

"Ừm." Đại Nhi cười như hoa, gật đầu.

Ước chừng sau một phút đồng hồ, rốt cuộc Bách Phi Thần không nhịn được nữa, gân xanh nổi lên, lông mày điên cuồng run rẩy, cắn răng: "Nàng có thể đi ra ngoài trước không?"

Đại Nhi cười không nói.

"Nàng có thể chọn mười món trong Quốc khó."

Vẫn cười như hoa.

"20 món."

Nụ cười càng rực rỡ.

". . . . ." Bách Phi Thần thấy Đại Nhi không chút cử động, dường như cắn răng khạc ra ba chữ.

"Tùy tiện chọn."

"Ta ở bên ngoài chờ ngươi." Đại Nhi hài lòng nói ra sáu chữ, thân nhiên đi ra ngoài, chỉ lưu lại Bách Phi Thần một tay che mặt đen thui, vô cùng bi thảm một mình ở trong nước cảm thán: không biết nhìn người a! Kiếp trước hẳn tạo ra nghiệt gì a.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bị vuột mất

Sau khi Đại Nhi mang theo Thiên Hạ (tên người cung nữ) từ quốc khổ hăng hái đi ra, đi thẳng về chỗ ở. Dao Kỳ dùng thời gian cực ngắn xây dựng một căn phòng trúc trong biển hoa, suốt cả bảy ngày không bước ra khỏi phòng trúc nửa bước, ngoại trừ Thiên Hạ đứng hạn đưa cơm, Dao Kỳ âm thầm bảo vệ ở ngoài, không một người nào bước vào biển hoa, trong cung cũng bình yên.

Ngược lại Tiểu Vũ ngày ngày ở Phượng tê cung ăn không, uống không. Hắn bị Phù Diêu Thanh Nhung bỏ lại hoàng cung, Bách Phi Thần để cho hắn ở tại trong cung, lo lắng hắn quá nhỏ sẽ bị nhảm chán, thấy hắn hợp với Đại Nhi như vậy liền cho phép hắn tùy tiện ra vào hậu cung. Vinh hạnh đặc biệt như thế khiến cho người trong cung đối với vị Phù Diêu Cửu Vương Tử này rất cung kính. Cuộc sống trôi qua cũng vô cùng thoải mái.

Ngự Thư Phòng

"Tra được tin tức gì của Từ Tà Môn chưa?" Sắc mặt của Bách Phi Thần rất nặng nề nhìn Cẩn vẫn mặc y phục màu đen.

"Ngoại trừ được ca tụng trên giang hồ, những thứ khác tương đối bí ẩn, Từ Tà Môn cũng che giấu rất kỹ." Lòng mảy Cẩn cũng không nhú, bày ra bộ mặt như người chết nhìn Bách Phi Thần báo cáo.

"Nửa tháng nay ngươi làm cái gì?" Bách Phi Thần nhíu mày, giống như đang nói không cho ta một giao phó hợp lý thì tự gánh lấy hậu quả.

"Từ Tà Môn chặn đường Y Tiên Cổ Thiên Hồn." Cẩn vẫn bày ra khuôn mặt người chết. Mắt cũng không chớp một cái.

"Ngươi không nhìn chăm chăm chạy về đây làm gì? !" Thật ra tính khí của Bách Phi Thần rất tốt nhưng mỗi khi đối mặt với Cẩn luôn có khuynh hướng muốn bùng nổ, thật sự khuôn mặt người chết kia quá cản trở, không đúng, cho dù ném bỏ khuôn mặt kia thì bộ dáng cũng tương đối cản trở! Hai người này tính tình cực phẩm, khác nhau một trời một vực nên khiến Bách Phi Thần im lặng tới cực điểm. Lúc cấm dục thì bày ra bộ mặt người chết, lúc động dục thì cợt nhả, rốt cuộc hắn làm sao luyện thành vậy? Rốt cuộc phụ hoàng của hắn làm thế nào dạy dỗ ra một cực phẩm như vậy?

Cẩn lặng lẽ nhìn chăm chăm Bách Phi Thần thật lâu, mới nhân nhạ phun ra mấy chữ: "Đề vuột mất rồi."

Biết tại sao Bách Phi Thần dễ dàng bị chọc giận như vậy không. Làm hư chuyện lại có thể nói ra dễ dàng như vậy, ai có thể bình tĩnh nổi.

Khỏe miệng Bách Phi Thần không nhịn được run lên, rốt cuộc hắn lấy tự tin từ đâu để nói ra được? Bỗng nhiên nghĩ đến nếu như Đại Nhi và Cẩn, hai người bọn họ đụng vào nhau thì sẽ như thế nào. Cục diện kia nhất định rất náo nhiệt . . . . .

"Đi Phượng Tê cung báo cáo, về sau ngươi đi theo Hoàng hậu." Bách Phi Thần nhận thấy không có trừng phạt nào ác liệt hơn so với trừng phạt này. Hơn nữa dường như đã thật lâu Đại Nhi không có ra ngoài gây sóng gió. Mấy ngày rồi?

Về mặt của Cẩn vẫn không thay đổi, ai oán liếc mắt nhìn Bách Phi Thần, ý nói 'Tại sao ngươi có thể độc ác vứt bỏ ta như vậy'. Thấy Bách Phi Thần không phản ứng chút nào, lúc này mới bình tĩnh im lặng, không hề lưu luyến xoay người đi khỏi.

Sau khi Cẩn đi khỏi Bách Phi Thần rơi vào trầm tư. Xem ra Từ Tà Môn không giống các môn phái bình thường trên giang hồ, rốt cuộc có mục đích gì?

Cẩn theo dõi cũng có thể bị bọn họ bỏ rơi, đây tuyệt đối không thấp hơn Quý Môn Thiên.

Trong vòng mười năm có thể xây dựng thế lực sánh ngang với Quý Môn Thiên thì người đứng sau lưng kia thật không thể khinh thường. Phải biết trước kia phụ hoàng còn tại thế một mình xây dựng thế lực khắp nơi để ứng phó bất cứ tình huống nào đã hao phí biết bao nhiêu nhân lực vật lực, như thế xem ra thực lực sau lưng Từ Tà Môn đủ để sánh ngang với Hoàng thất. Trong nước không có đại thần ủng hộ, làm sao có thể lấn lộn thuận buồm xuôi gió.

Tà Tướng? Thành Vương phủ? Hay Minh Quốc Công? Một viên quan vào mười năm trước có thể đem Hinh Tuyết đến nằm vùng trong Vinh vương phủ, hơn nữa có thể nâng đỡ Từ Tà Môn, đa mưu túc trí như vậy cũng không có được mấy người.

Nghĩ đến chỗ này Bách Phi Thần không khỏi nhừ đầu, hiện tại triều đình nhìn bên ngoài như hòa thuận, nhưng bên trong không biết có bao nhiêu người đang giở trò. Lúc mình mới vừa lên ngôi triều đình rung chuyển bất an, nếu không phải Vinh vương gia, Triền Phong Hoa cùng mấy người bằng hữu tốt . . . và thế lực ở phía sau lưng chống đỡ, làm sao chỉ trong mấy năm trấn an được trong ngoài triều đình như vậy.

Nhưng hôm nay, thực quyền trong tay mình cũng rất có hạn, xem ra chính sách dụ dỗ làm cho bọn họ càng thêm trầm trọng hơn, muốn chống giặc ngoài phải dẹp yên giặc trong, vốn đang định để cho các người tiêu dao vài năm, hôm nay xem ra không được. . . . .

"Cảnh (tên một ám vệ khác), chú ý chặt chẽ đến cọc ngầm mà Hinh Tuyết để lộ ra lần đó, cẩn thận điều tra bọn họ tiếp xúc không bình thường với người nào, nếu có liên quan đến quan viên tiền triều phải nhanh chóng báo." Lần này loại bỏ người bị dính dấp cũng không phải là ít, còn phải nhanh chóng thu nạp hiền tài mới được.

Trong không khí vọng lại một hồi âm thanh tán loạn, không bao lâu cả Ngự Thư Phòng chỉ còn lại tiếng Bách Phi Thần một mình thờ dốc.

"Đáng chết!" Bách Phi Thần đưa ra xoa huyết Thái Dương, gần đây chỉ cần hao tổn một chút đầu óc liền rất nhức đầu, ngự y cũng xem không ra nguyên nhân, hơn nữa bản thân cũng không có cảm thấy bị triệu chứng trúng độc nào, xem ra thật sự là dùng não quá độ.

"Người đâu, bái giá Phụng Lãm Cung."

Thúc Tuyết các.

"Chỗ này không tệ, yên tĩnh." Nộ Văn mặc y phục trắng có thêu đám mây, tóc đen buộc cao, hai chòm tóc nhỏ trên trán rẽ ba bảy, lộ ra cái trán sáng bóng, cười như không cười, vẻ mặt có chút giễu cợt, cây quạt xếp trong tay nửa khép nửa mở rất có bộ dáng công tử trong thời loạn lạc.

Hình Tuyết ngồi ở phía trước cửa sổ, giữa hai chân mây tràn ngập sát khí, ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi trên khuôn mặt nàng đẹp như thiên tiên, nhưng trắng bệch hơi có vẻ bệnh hoạn. Lâm Đại Nhi, đây chỉ là mới bắt đầu, trò chơi kế tiếp không biết người còn chơi nổi hay không.

Đối với người tâm cao khí ngạo như Hình Tuyết, bất kỳ phương diện nào nàng cũng sẽ không thua ai, giống như nàng vẫn kiêu ngạo khuôn mặt xinh đẹp của mình. Môn chủ lạnh nhạt chẳng thèm ngó tới nàng, nàng cũng không oán, bởi vì đó là người nàng ái mộ mười mấy năm. Lâm Đại Nhi thì sao? Cũng chỉ là một kẻ ngốc chỉ sống bao nhiêu năm mà thôi, có tư cách gì so sánh với nàng. Nàng xinh đẹp hơn nàng ta, ưu tú hơn nàng ta, cái gì cũng mạnh hơn nàng ta, tại sao nàng phải so với nàng ta? Nghĩ như thế khoe miệng lộ ra nụ cười khát máu.

Chờ đó, ta nhất định sẽ chơi đùa chết người.

"Xích Nhan phải xử lý thế nào?" Hình Tuyết nói là xử lý (an bài) mà không phải xử trí (trừng phạt), đây chính là nguyên nhân người trong Từ Tà Môn chán ghét nàng. Chưa bao giờ xem trọng người khác, giống như cả Từ Tà Môn chỉ có nàng và Môn chủ, hai người là người còn những người khác có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nữ nhân này tâm địa ác độc làm người run sợ.

Giống như bây giờ, nàng có thể vừa biểu hiện phu thê tình thâm với Bách Phi Thần, vừa hạ độc hắn. Chỉ cần không phải là Môn chủ, cái gì nàng cũng không để ở trong mắt, tính mệnh của người nào, nàng cũng không quan tâm. Cao ngạo tự cho rằng mình vô cùng cao quý, những người khác dễ tiện không bằng heo chó.

Nếu không phải nàng có thể dễ dàng chiếm được lòng tin của Bách Phi Thần, ngay cả Môn chủ không mở miệng, nàng cũng sẽ không chút do dự giết chết hắn.

"Đường như hiện tại Bách Phi Thần xa lánh người a." Nộ Văn không đáp, nhẹ nhàng khạc ra một câu.

"Chuyện này ta tự biết, về phần Bách Phi Thần không cần các người quan tâm. Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, nếu không phải Xích Nhan ra tay thất bại, Lâm Đại Nhi đã sớm ở diêm vương điện rồi, hôm nay cho dù Lâm Đại Nhi chết cũng không đạt được như mong muốn, cho dù thế nào ta cũng không để cho nàng còn sống. Sẽ không để cho nàng ngăn cản kế hoạch của môn chủ." Hình Tuyết rất không thêm đề ý, nàng quá mức kiêu ngạo về bản thân mình, nghĩ tình cảm của Bách Phi Thần đối với mình quá sâu.

Lúc bọn họ quen biết nhau, Bách Phi Thần cũng chỉ mới mười hai tuổi, tuổi trẻ khinh cuồng, biết cái gì là yêu? Dùng lời nói của Đại Nhi chính là: Lúc còn trẻ người nào không gặp qua vài người cận kề, mà người cận kề trong cuộc đời Bách Phi Thần rõ ràng là nói Hình Tuyết.

"Như thế rất tốt." Nộ Văn cười yếu ớt không nói, đáy lòng cũng âm thầm lắc đầu.

Mấy năm này Hình Tuyết sống quá thuận lợi, hôm nay vẫn nói năng kiêu ngạo mà năng lực có hạn, sợ rằng cuối cùng chết ở trong tay Bách Phi Thần cũng không biết. Nhưng hắn không có ý định nhắc nhở nàng, chỉ cần Lâm Đại Nhi chết, vậy thì nhiệm vụ của Hình Tuyết cũng coi như hoàn thành, nàng sống hay chết cũng không quan trọng. Hơn nữa Nộ Văn có cảm giác, so với Lâm Đại Nhi, Hình Tuyết quả thật chính là thứ cận kề, hắn đang nghĩ có nên khuyên nhủ Môn chủ áp dụng kế hoạch thứ hai hay không.

Thời đại Lâm gia gánh vác, bảo vệ số mệnh của Đế Vương tất nhiên không phải dễ dàng chết như vậy, lần trước dùng chất độc 'Tuyệt Mệnh' không phải là một ví dụ sao.

"Bỏ đi, nên làm như thế nào thì tự người xem mà làm thôi." Nộ Văn bỏ lại một chiếc vòng tay màu bạc, bóng dáng đã hóa thành luồng gió thoáng chốc biến mất, một mình Hình Tuyết nhìn chiếc vòng tay màu bạc lộ ra nụ cười âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Gió tanh mưa máu

Bây giờ đã kết thúc, rốt cuộc Đại Nhi hăng hái bước ra khỏi biển hoa, cả người dính đầy mồ hôi trộn lẫn mùi đàn dược kỳ quái, lấy tốc độ chạy nước rút 100 mét trở lại nội thất, Thiên Hạ đã sớm ở trong nội thất xả nước vào bồn tắm to lớn, trải đầy cánh hoa đào. Khi Đại Nhi thư thái ngâm mình ở trong bồn tắm thì một lần nữa hải long cảm thán làm Hoàng hậu thật tốt.

Đây quả thực là cuộc sống mà trạch nữ tha thiết mơ ước a.

Nắm lên cánh hoa đào bông bành, trong lòng ấm áp. Đây là Thái hậu mệnh lệnh cho Bách Phi Thần đặc biệt kiến tạo chôn đào nguyên cho Đại Nhi, tuy nói rằng bị ép buộc làm nhưng tổn không ít tâm tư, sâu trong lòng đất chôn gần một khu vườn độ ẩm, ít nhất có thể để cho những gốc hoa đào nở rộ chừng hai tháng. Hôm nay là trung tuần tháng tư mùa hoa đào tàn lụi, nhưng biển hoa của nàng vẫn hoa lá bay đầy trời.

"Thiên Thiên, gần đây trong cung có động tĩnh gì không."

Thiên Hạ tự động đem lời nói của Đại Nhi lọc thành: gần đây Bách Phi Thần có động tĩnh gì không. Nhẹ nhàng vẩy nước vuốt ve bả vai Đại Nhi, nhẹ giọng nói: "Hồi nương nương, mấy ngày nay Hoàng thượng ở Ngự Thư Phòng rất ít ra ngoài, dường như nghe nói trên triều gây ra chút động tĩnh gì đó. Ngược lại mấy ngày nay cái vị ở Thúc Tuyết Các rất ân cần."

Nàng không ân cần sao được.

Xem ra Bách Phi Thần đối với Hinh Tuyết cũng thật tốt a, cho nên những người trong hậu cung tình nguyện làm quả phụ cũng không dám trêu chọc nàng? Nếu không phải lần này mình xuống mệnh lệnh, họ sẽ phải cô đơn tới già rồi. Trước kia chuyện này vẫn khiến cho Đại Nhi buồn bực nhưng bất quá khẳng định một thời gian nữa Bách Phi Thần sẽ hiểu ra. Cả một đám nữ nhân ở hậu cung, Bách Phi Thần cũng không đụng tới, cho dù tư cách tranh giành tình nhân cũng không có, làm sao có ý định người thừa, ta gạt. Trước kia Bách Phi Thần luôn nghĩ đến Hinh Tuyết cho nên không có chú ý đến nàng, hôm nay mình đuổi Hinh Tuyết ra ngoài, xem như một lần nữa khơi dậy đầu chí cho các nàng. Nói như vậy hậu cung thái bình như thế còn phải cảm tạ Hinh Tuyết đấy.

Nhưng bây giờ xem ra, tình cảm của Bách Phi Thần đối với Hinh Tuyết cũng chỉ có như vậy. Ba năm miễn nhau không bù đắp được giang sơn như họa. Đây chính là Đế Vương.

"Thân thể của Thái hậu như thế nào?" Đại Nhi vừa nghĩ tới, trong lòng thoáng qua chút khổ sở, khẽ mở môi anh đào thản nhiên nói.

"Vẫn như cũ nhưng nghe nói Y Tiên Cổ Thiên Hồn đang trên đường đến kinh thành, qua mấy ngày nữa sẽ đến." Thiên Hạ đi theo Đại Nhi chưa bao lâu, mặc dù biết Đại Nhi hiền hòa nhưng cũng không dám nói nhiều lời khác, chỉ đành phải chờ Đại Nhi hỏi cái gì mình đáp cái đó.

"Ừm." Phất tay một cái ý bảo Thiên Hạ lui xuống, nín thở vùi sâu cả người vào trong nước. Ngồi xổm xuống tay ôm lấy hai đầu gối, cảm giác trên đầu gối nhắm mắt thật chặt. Mái tóc dài tán lác bông bành trong nước.

Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề? Mặc dù dánh đáp Bách Phi Thần không tệ, nhưng vẫn không phù hợp thẩm mỹ quan của mình a, căn bản cũng không phải là món ăn của mình. Huống chi mặc dù mình lười, nhưng cũng không muốn cả đời chết già ở trong hoàng cung, mặc dù mình nhạy bén, thông minh tuyệt đỉnh nhưng phải cả đời cuộc sống ở trong cung đấu như vậy nhàm chán chết a. Quả thật nhân tài không được trọng dụng! Hơn nữa Bách Phi Thần sẽ không vì mình mà buông tha giang sơn, cho dù vì mình buông tha giang sơn cũng có người không cho hắn bỏ a. Nếu để cho Bách Luyện U làm Hoàng đế thì Bách vương triều có thể bị nguy hiểm.

Thôi đi, vì tự do vĩ đại của ta, Tiểu Nương vẫn phải hai quyền nhẹ nhàng đấu với chúng.

Một hồi lâu không thấy Đại Nhi từ trong nước nhô ra, Cẩn có chút không yên lòng, không phải chết ngạt chứ. . . . . Rồi từ trong chỗ tối hiện thân, chân còn chưa đứng vững liền có cảm giác một cây ngân châm xé gió đâm về phía mắt của hắn. Dưới chân đạp vào khoảng không, thân thể ngã ra sau, gương mặt tuần tú khẽ nghiêng đi, cây ngân châm mang theo mùi hương hoa đào xẹt qua lông mi của Cẩn. Theo quán tính lộn mào, thân khó khăn lắm mới đứng vững, gương mặt lên liền nhìn thấy Đại Nhi quần y phục màu xanh ngọc, đi chân trần, khuôn mặt nở nụ cười hài hước nhìn hắn.

Đại Nhi chỉ cười không nói, về mặt Cẩn cũng không thay đổi nhìn Đại Nhi, im lặng.

Bốn phía yên tĩnh đáng sợ, tiếng nước chảy từ trên mái tóc dài trượt xuống, từng giọt từng giọt rơi trên áo choàng màu xanh.

"Bách Phi Thần cho ngươi đến sao?" Đại Nhi nhũn mảy, một hồi lâu mới cất giọng.

"Vâng" Mặc dù Cẩn kinh ngạc kỹ thuật bắn ám khí của Đại Nhi, nhưng về mặt vẫn cứng ngắc.

"Hắn nói như thế nào."

"Đi Phụng Tề cung báo cáo, về sau ngươi theo Hoàng hậu." Cẩn lặp lại nguyên lời của Bách Phi Thần.

"Rình coi Bốn cung tám là tội gì?" Đại Nhi nhìn thấy về mặt Cẩn như thế, rất hài lòng bởi vì nàng rất thích nhìn khuôn mặt như người chết bị phá vỡ. Tuyệt đối là hứng thú tột hại.

"Chức trách của ám vệ là luôn luôn chú ý an toàn cho chủ tử." Ngay cả mí mắt Cẩn cũng không chớp, xem ra tình huống như thế hắn đã dự liệu rồi.

"Dao Dao." Đại Nhi không để ý tới hắn, hơi cao giọng gọi Dao Kỳ.

"Nương nương." Dao Kỳ mặc y phục cung nữ màu hồng đào, búi tóc như cung nữ cận thân. Chậm rãi đi vào.

"Đi tìm một bộ y phục thái giám cận thân cho hắn thay, hôm nay xóa tên ám vệ, Bốn cung ban cho hắn cái tên: Mạt Than."

Quả nhiên không phụ mong mỏi của Đại Nhi, sau khi Cẩn nghe xong, cả khuôn mặt than trở thành màu gan heo, khóe miệng không nhịn được run rẩy, cuối cùng không biết làm sao ngã xuống đất ngất đi. . . . .

"Nương nương. . . ." Tuy rằng Dao Kỳ có chút hã hê nhưng nhìn thấy Cẩn luôn đối đãi với mình như thân muội muội lại bị Đại Nhi chinh thành bộ dáng này vẫn có chút không đành lòng. Mặc dù hiểu rõ chỉ là mới bắt đầu.

"Biển hoa thiếu một người giữ cửa."

"Nô tỳ đi ngay." Cẩn a, không phải ta không muốn cứu ngươi, thật sự là thương mà không giúp gì được. Ai bảo ngươi đắc tội với Hoàng thượng, nếu không làm sao để cho ngươi tới bên nương nương chịu tội.

Cẩn có nằm mơ cũng chẳng ngờ mình gặp gỡ một người so với mình còn cực phẩm hơn, thế này mới ý thức được núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn nữa, hối hận cũng không kịp rồi, bởi vì mình đã bị mặc y phục thái giám ngoan ngoãn đứng ở cửa biển hoa. . . . .

Mặc dù hấn bị ai nhưng thua tâm phục khẩu phục. Nếu không phải Đại Nhi xuống tay lưu tình, bắn ra không chỉ một cây ngân châm, hơn nữa còn dự liệu hấn có thể tránh thoát cho nên tăng thêm thuốc ở trên ngân châm nhưng hấn không phát giác gì. Cho đến khi trước 1 giây ngất xỉu mới phản ứng được, xem ra quen với cuộc sống an ổn đã quên mất đạo lý sinh tồn rồi.

Nhưng việc giữ cửa này. . . . . Thật sự là tài lớn dùng việc nhỏ rồi.

"Nương nương, cuối tháng Hoàng thượng muốn cử hành quốc yến ở Tây Cống Các, tất cả các quan viên lớn nhỏ trong triều và gia quyến đều phải tham gia. Thân thể của Thái hậu nương nương không an, lần này chỉ có thể do nương nương chủ trì." Dao Kỳ liếc mắt nhìn Cẩn giống như quả dưa chuột phờ phạc rũ rượi nhận mệnh. . . Hiện tại mất hết mặt mũi, đáy lòng mặc niệm một giây đồng hồ sau đó làm tròn bốn phận nói đến chuyện Đại Nhi sẽ phải đổi mặt.

"Lúc này?" Đại Nhi thân nhiên tựa vào trên giường quý phi ôm quyển sách kỳ môn bát quái lật nhanh, nghe Dao Kỳ nói bốn chữ kia chỉ bật thốt lên.

"Vâng, hàng năm sẽ cử hành hai ba lần quốc yến để giữ vững hòa khí triều đình, sau đó phải mời một số tài tử nổi danh, phú thương, nhân tài . . . tham gia hệ thống. Cũng xem như là một cuộc ra mắt khác mà thôi." Mặc dù Dao Kỳ không hiểu nhiều hơn so với Đại Nhi nhưng dù sao Đại Nhi tiền cung, lần đầu tiên tham gia quốc yến lớn như thế.

Chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Bách Phi Thần tức giận a, xem ra có một cuộc gió tanh mưa máu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Phát thế tuyệt đối

Phong thái, năm Thìn thứ 49, ngày 26, tháng 4, lấy danh nghĩa Hoàng đế Bách vương triều khai mở yến hội, chính thức kéo bức màn che.

Bên ngoài cửa cung đỗ các loại xe ngựa theo phẩm cấp, phu nhân, tiểu thư áo gấm châu ngọc đầy đầu, từng người vận trang phục lộng lẫy tham gia, theo dòng người cười nói tự nhiên đi về phía Tây Cống Các.

Trong Tây Cống Các đèn đuốc sáng rực, tiếng cười vang vang. Không như cung điện tráng lệ, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới Tây Cống Các tất cả đều cho người ta một cảm giác thanh nhã, yên tĩnh, trang nghiêm, rất có tư vị thế gia thanh bạch. Giờ phút này ở đại điện trang nhã treo đèn lồng đỏ thắm, thắp đèn đỏ tươi trải giữa con đường từ chủ vị kéo dài ra cửa, cũng làm tăng thêm mấy phần ý vị vui mừng nhưng không có một chút cảm giác xa cách. Hai bên trái phải theo thứ tự đặt các bàn ghế theo đúng cấp bậc.

Trong lúc đó các Đại thần trò chuyện với nhau thật vui, các công tử, thiếu gia cũng vui vẻ hòa thuận, những đại gia khuê tú đều đi theo bên cạnh mẫu thân của mình và bắt chuyện với các phu nhân để tạo mối quan hệ tốt, các cung phi tần cũng hiếm có cơ hội được cùng người nhà trò chuyện vui vẻ, giờ khắc này cả Tây Cống Các có vẻ rất ấm áp.

"Như thế nào?" Triển Phong Hoa mặc y phục lụa mỏng màu tím lác lư đi đến bên cạnh Văn Nhân và Ngự Không, hỏi một câu khó hiểu.

"Không thế nào." Sắc mặt Ngự Không vẫn không thay đổi cũng đáp lại một câu tương tự làm cho người ta không hiểu ra sao.

"Quá nóng lòng." Hiếm thấy Văn Nhân chủ động nói một câu, làm cho Triển Phong Hoa và Ngự Không nhìn hấn chằm chằm.

"Ngươi lo lắng ăn không tiêu hay sợ đứt dây động rừng?" Triển Phong Hoa nhún mày, biết rõ không có người nguyện ý nhiều lời nên thay hấn nói ra. Quyết định này của Hoàng thượng thật sự quá đột ngột, cho dù rửa sạch triều đình thì nhiều chức vị trong lúc nhất thời tìm người ở đâu tới bổ khuyết? Huống chi còn có Minh quốc công một tay nắm binh quyền.

"Hay là sợ có người nhân cơ hội phạm thượng làm loạn. Những chuyện này đều không thể tránh khỏi. Quả thật như Hồ ly dự đoán, hôm nay phải giải quyết dứt khoát cho tốt, qua một thời gian nữa chờ cho bọn họ chuẩn bị xong, trên triều đình càng náo loạn càng không dễ thu thập." Ánh mắt Ngự Không sáng rõ, tràn đầy vui vẻ, thật giống như đang tán gẫu việc nhà.

"Hắn cũng không phải là người không để ý đại cục." Triển Phong Hoa giương đôi mắt hồ ly tùy ý quét qua những đại thần đang trò chuyện với nhau thật vui, khóe miệng nở nụ cười thần nhiên nói: "Những người này, trừ khử sớm càng tốt."

Triển Phong Hoa đang suy nghĩ đến một số chuyện, sau đó không khỏi cảm thấy Bách Phi Thần tuyệt đối là kẻ thấy sắc quên bạn. Trước kia hắn kín đáo nhắc nhở Bách Phi Thần phải cẩn thận với Hình Tuyết, nhưng Bách Phi Thần không coi trọng. Khi Đại Nhi tới thì ngược lại, cái gì cũng không cần nói với hắn, thậm chí còn nghi ngờ. Đây không phải là thấy sắc quên bạn thì là cái gì? Trong đáy lòng hắn hi vọng Đại Nhi có thể coi trọng Bách Phi Thần, như vậy Bách Phi Thần sẽ bị Đại Nhi nghiền ép cả đời, đây là chuyện hắn thích xem nhất.

Cái gọi là bạn bè xấu, giống như Triển Phong Hoa vậy.

"Chúng ta chỉ cần phối hợp là được." Ngự Không mỉm cười gật đầu.

"Ừm." Văn Nhân chẳng nói đúng sai gật đầu, trên gương mặt lạnh lùng không thay đổi chút nào.

Về mặt của Văn Nhân và Cẩn không giống nhau, Cẩn thuộc về cái loại ai nhìn thấy cũng không thoải mái, mà Văn Nhân thì đối với người nào cũng bày ra vẻ mặt lạnh lùng. Cùng là soái ca nhưng một người làm cho người ta nhìn xong không nhìn được cảm thấy tà ác, lạnh lùng, giống như tất cả mọi người thiếu nợ hắn, mà người còn lại rất tuấn mỹ nhưng giống như băng sơn, việc không liên quan đến mình cứ vất giơ ngồi xem.

Đây chính là bản chất khác nhau a.

"Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm." Giọng nói Ngụy Trung Hiền kéo dài có lực xuyên thấu cả đại điện, âm thanh hỗn tạp trong đại điện nhất thời yên tĩnh lại.

Hai cây long vàng rực rỡ, một trái, một phải cùng xuất hiện trong đại điện, trăm người hành lễ chào hỏi, âm thanh nghiêm cẩn cao vút tận trời.

"Hôm nay là gia yến, mọi người tùy ý không cần giữ lễ." Bách Phi Thần ngồi ở chủ vị vung tay lên, sáng lạng nói.

"Tạ Hoàng thượng." Tất cả mọi người đứng dậy tạ ơn, vui vẻ đi tới vị trí của mình. Đại điện to lớn như vậy nhất thời tung bừng náo nhiệt.

Hôm nay Đại Nhi mặc y phục tương đối trang nghiêm .....hơn ngày thường.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Dao Kỳ, mái tóc mây vén cao, cài một trâm phượng cửu vĩ bằng vàng, so với mũ phượng, Đại Nhi hài lòng hơn nhiều. Chiếc phượng bào dày cộm nặng nề, Đại Nhi kháng cự không có kết quả, dưới tình huống bất đắc dĩ phải khoác lên người từng món một, các loại phối sức có thể giảm bớt nhưng vẫn làm cho Đại Nhi không được tự nhiên. Trên mặt trang điểm tinh xảo, mặc dù bản thân nàng nhìn cũng kinh dị không ít nhưng chính quy củ phiến toái này khiến cho Đại Nhi tránh không kịp. Vì vậy phát thệ tuyệt đối không muốn tham gia yến hội như vậy nữa, sẽ làm chết người.

Liếc mắt nhìn thoáng qua Hình Tuyết ở chỗ phi tần đầu dưới, tâm tình Đại Nhi thật tốt, trò hay hôm nay, người phải xem thật kỹ một chút. Về phần người muốn đạo diễn trò gì, ta cũng sẽ phối hợp thật tốt.

"Ngụy Trung Hiền." Bách Phi Thần nhìn đầu dưới một mảnh vui vẻ hòa thuận, trên mặt cũng treo nụ cười.

"Dạ" Ngụy Trung Hiền hiểu ý lạng lẽ lui xuống, chỉ chốc lát sau, từng cung nữ mặc y phục màu xanh rực rỡ nối đuôi nhau len vào giữa các đại thần, phu nhân, thuần thực dâng thức ăn.

Triển Phong Hoa, Ngự Không và Văn Nhân bình tĩnh quan sát động tĩnh chung quanh, càng nhìn sắc mặt càng khó coi. Một số cung nữ dâng thức ăn trong tay làm chuyện mờ ám, bọn họ nhìn rất rõ ràng, không ngờ nhiều người như vậy cũng muốn thanh trừ toàn bộ, ngay cả ẩm vệ cũng dùng, xem ra thật sự hạ quyết tâm rồi.

"Lúc đại hôn của Ngọc công chúa, Trẫm tự mình chọn lựa vài Vũ Cơ, các vị ái khanh đều là người phong nhã thì phải thưởng thức một chút." Bách Phi Thần nâng chén, vẻ mặt thể hiện ý chí của Đế Vương.

"Tạ Hoàng thượng." Chúng đại thần và khách cao giọng tạ ơn, đáp lễ.

Âm nhạc trôi lên, bảy tám nữ tử mặc vũ y đỏ rực, vóc người uyển chuyển nối đuôi đi ra, trên thảm đỏ nhẹ nhàng múa hát. Trong đó có một nữ tử rất nổi bật, không tô phấn điểm son, ánh mắt linh động theo thân thể vũ động liếc mắt nhìn người trong đại điện, khi thấy một người nào đó trong đám người chuyện trò vui vẻ, trong đôi mắt toát ra hận ý lạnh thấu xương. Cái nhìn kia, ngay cả người nợ cũng cảm giác được, nhanh chóng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy nữ tử, trong nháy mắt sắc mặt biến thành trắng bệch. Nét mặt nữ tử giãn ra, nở nụ cười khát máu lạnh thấu xương.

"Vương đại nhân? Vương đại nhân?" Bên cạnh, Tổng đại nhân đẩy Vương Thanh Phong đang sững người, thấy hắn nhìn chằm chằm Vũ Cơ kia liền cười trêu: "Vương đại nhân coi trọng nàng sao? Chỉ là một Vũ Cơ thôi, thỉnh cầu Hoàng thượng là được."

"Ha. . . Ha ha. . . . . Tổng đại nhân nói đùa." Vương Thanh Phong hoàn hồn lo lắng, trả lời qua loa. Ánh mắt vẫn không rời khỏi. Mười năm rồi, chẳng lẽ nàng còn sống? Không đúng, cho dù còn sống cũng không thể còn trẻ như vậy, trận lửa lớn năm đó, nhà nàng hơn ba trăm người, không một người chạy

thoát, có lẽ chỉ là đáng đáp giống nhau mà thôi?

Ngọc công chúa, người. . . . . Bách vương triều ai mà không biết Ngọc công chúa còn tàn nhẫn hơn Hoàng thượng, nếu không phải Ngọc công chúa thân là nữ nhi, chỉ sợ ngại vị hoàng đế này thuộc về nàng.

Khi Tiên đế còn sống, con cháu không nhiều lắm, coi trọng nhất cũng là Ngọc công chúa. Là Trưởng công chúa Bách vương triều, không giống như Lâm Nguyệt công chúa nổi tiếng bên ngoài. Nhưng trải qua hai đời triều chính, cũng không có người nào không biết, không có người nào không hiểu, năm đó khi tiên đế băng hà, thân tử của Hoàng thượng tận sức ủng hộ Hoàng thượng.

Thế hệ Hoàng thất Bách vương triều hòa hài làm cho người ta không thể tin được.

Nghĩ đến đây, Vương Thanh Phong càng thêm lo lắng, chuyện mà Ngọc công chúa làm chưa bao giờ không có nguyên nhân, lần này chẳng lẽ muốn vạch trần chuyện xưa?

Bách Phi Thần đều nhìn thấy rất rõ ràng, trong lòng không khỏi cười lạnh. Năm đó người có thể không chớp mắt thiêu cháy hơn ba trăm người, hôm nay cầu kết với bang phái giang hồ muốn lật đổ giang sơn họ Bách ta, hai đời triều chính thì thế nào, kẻ bắt trung chết không thương tiếc.

Tiếng đàn sáo quanh quần bên tai, Bách Phi Thần nâng lên ly rượu uống một hơi cạn sạch, khóe miệng vẫn treo nụ cười không rõ.

"Hoàng thượng." Ngụy Trung Hiền trong tay đang cầm một hộp gấm xuất hiện bên cạnh Bách Phi Thần. Bách Phi Thần nhìn hẩn ý bảo hẩn nói tiếp.

"Man Thành Ngọc công chúa, tám trăm dặm khẩn cấp đưa tin." Ngụy Trung Hiền khom người, hai tay dâng hộp gấm đưa đến trước mặt Bách Phi Thần.

Bách Phi Thần mở ra bức mật hàm trong tay, không bao lâu, sắc mặt trở nên khó coi.

"Liễu Yên Minh ở đâu? !"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Một đám ngu xuẩn

"Liễu Yên Minh ở đâu? !" Xen lẫn vào đó là âm thanh tức giận tràn ngập trong cả đại điện, tiếng đàn sáo lập tức dừng lại, Vũ Cơ cũng ngưng động tác.

Một câu nói này làm cho tất cả mọi người ở đây cảm thấy lo lắng, giống như đây chỉ là một khối đầu nho nhỏ.

Hình Tuyết lo lắng nhìn về mặt tức giận của Bách Phi Thần, trong lòng phỏng đoán nội dung bức mật hàm.

"Dân nữ Liễu Yên Minh tham kiến Hoàng thượng." Nữ tử kia không chút hoang mang quỷ xuồng, trong lời nói không kiêu ngạo, không tự ti.

"Người chính là người mười năm trước may mắn còn sống sót trong trận hỏa hoạn ‘Nam Túy Liễu gia trang’? Người có biết vu oan mệnh quan triều đình là tội danh gì không? !" Giọng nói của Bách Phi Thần lạnh lùng, rất có ý vị đe dọa.

Sớm bị năm chữ ‘Nam Túy Liễu gia trang’ này làm cho giật mình, trên trán Vương Thanh Phong đã toát ra mồ hôi hột, thân thể cũng không ngừng run rẩy. Trận hỏa hoạn năm đó cháy ba ngày ba đêm, sau khi dập tắt, Vương Thanh Phong còn đến xem hiện trường, từ đó về sau, mỗi khi lúc nửa đêm bị hình ảnh phản còn lại chân tay gầy cụt bị thiêu cháy xen lẫn tiếng kêu khóc thảm thiết quanh quần ở trong đầu, đến hôm nay những tiếng kêu thảm thiết cầu xin vẫn còn rõ mồn một trước mắt, trong lòng càng không nhận được sợ hãi.

Đại Nhi đè nén kích động muốn ngáp, bày xong tư thế chờ xem cuộc vui. Tuồng vui này phấn khích đến mức độ nào thì phải xem thủ đoạn của người chủ trì.

"Dân nữ không dám, dân nữ tự biết mình thấp cổ bé họng, trước đây nên đi theo phụ mẫu nhưng dân nữ không cam lòng, hơn ba trăm mạng ở trong mắt người ngay cả cọng rơm rác cũng không bằng, muốn đốt cháy thì đốt cháy, sao còn phải người bao vây bốn phía không cho bất ai chạy thoát. Hoàng thượng, người làm chuyện xấu táng tận lương tâm như thế hôm nay còn an ổn hưởng cuộc sống vinh hoa phú quý, ở triều đình từng bước thăng chức, Hoàng thượng, như thế không phụ lòng con dân của mình sao. Xin Hoàng thượng làm chủ cho dân nữ. Cũng làm chủ cho hàng trăm bách tính lẽ dân bị hãm hại." Móng tay Liễu Yên Minh cắm thật chặt lồm vào trong thịt, cố gắng không chế tâm tình của mình, giọng nói vẫn có chút kích động.

Bách Phi Thần nhìn chằm chằm Liễu Yên Minh thật lâu, thấy Liễu Yên Minh không có chút nào né tránh ánh mắt của mình, hít vào một hơi thật sâu: "Vương đại nhân, chuyện này người giải thích thế nào? !"

"Hoàng thượng minh xét!" Vương Thanh Phong nhếch nhác liến lẩn một vòng quỳ gối trên thảm đỏ. Đầu cúi thấp bỏ nhào trên thảm đỏ, thật lâu không dám ngẩng đầu.

Lẽ ra hẳn làm quan nhiều năm như vậy nên có chút tâm tính, nhưng chuyện này để lại trong tâm linh hẳn không thể phai mờ. Có thể nghĩ khi nhìn thấy hàng trăm thi thể bị ngọn lửa thiêu cháy mang theo oán niệm và lời nguyền rủa ác độc do chính một tay mình tạo thành, hồi tưởng lại trận hỏa hoạn này cho dù là ai cũng không thể thờ ơ. Huống chi những ngày qua, mỗi ngày hẳn đều nằm mộng, hiện tại phản ứng như vậy cũng là rất đương nhiên.

"Nói như vậy là Liễu Yên Minh vu cáo ngươi? !" Trong đôi mắt Bách Phi Thần có thể phun ra lửa, hiện tại bộ dáng của Vương Thanh Phong ngay cả các đại thần kia đều nhìn ra có gì không đúng huống chi là Bách Phi Thần.

Hình Tuyết vẫn bình tĩnh uống trà, trong con ngươi che giấu một chút lo lắng, chuyện ngoài ý muốn này rốt cuộc là có người điều khiển hay thuần túy là ngoài ý muốn?

"Những năm này Vương đại nhân nửa đêm nằm mộng nhớ đến gia phụ gia mẫu trước khi chết nguyên rủa ngươi! Cho dù làm lệ quỷ cũng không buông tha cho ngươi. Có từng nhìn thấy hàng trăm oan hồn Liễu gia ta quấy nhiễu giấc mộng đẹp của ngươi, khàn giọng kêu gào muốn ăn thịt của ngươi, gặm xương của ngươi! Năm đó tiểu đệ của ta mới sáu tuổi! Một đứa bé sáu tuổi mà ngươi cũng không buông tha!

Tại sao ngươi có thể yên ổn làm quan, yên ổn hưởng bổng lộc như vậy?

Loại người như ngươi cho dù chết một ngàn lần, một vạn lần cũng không đáng tiếc! Ở trong mộng ngươi có nhìn thấy tiểu đệ của ta, tay cầm phần thân thể còn lại bị thiêu cháy, từng bước từng bước đến gần ngươi hay không, từng lần hỏi ngươi tại sao muốn hại hắn? Vương đại nhân, ngươi không nói được một câu nào sao? Có hay không? Có chứ, ta nằm mộng nhìn thấy hắn, hắn nói hắn đi tìm ngươi nhưng ngươi cố tình không trả lời hắn, mỗi lần nhìn thấy hắn là bỏ chạy, ngươi sợ sao? Ha ha ha. . . thì ra ngươi cũng sợ a. . . . . ?" . Lời nói của Liễu Yên Minh giống như tiếng quỷ dữ, truyền vào trong tai mỗi người ở đây, tất cả mọi người không rét mà run, bỗng nhiên cảm thấy từng trận gió lạnh lẽo.

Nhìn lại Vương Thanh Phong đang quỳ, thân thể đã không khống chế được phát run, mỗi một câu của Liễu Yên Minh giống như tiếng kêu thảm thiết của những oan hồn xuyên vào đầu óc của hắn, mà quái khả cả giọng, tiếng la hét thê thảm, mỗi một thứ đều làm cho hắn sợ hãi, lo lắng, một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

"Yêu nữ, ngươi không cần ở chỗ này mê hoặc người khác! Phụ thân ta không phải người như vậy!" Một câu này đem toàn bộ lực chú ý của mọi người hấp dẫn tới trên người.

Liễu Yên Minh quay đầu lại, nhìn nam tử trẻ tuổi tuổi mười bảy bắt phàm mặc hoa phục, nhíu mày cười, thân nhiên nói: "Nếu tiểu đệ ta không chết, tuổi cũng tương đương với ngươi vậy."

"Ngươi!" Vương Phủ Nhiễm bị nàng nhìn như thế, nói không ra lời. Có lẽ nụ cười thê lương kia làm cho hắn cảm thấy nữ tử này tuyệt vọng.

"Vương đại nhân có lời gì không." Bách Phi Thần không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Vương Thanh Phong vẫn quỳ trên mặt đất không nói tiếng nào, trong lòng ngược lại có mấy phần cảm khái, Vương Thanh Phong nuôi nhi tử không tệ.

Vương Thanh Phong nghe được Bách Phi Thần gọi hắn như thế, trong lòng có một tia hi vọng, thật sự nói không ra một câu nào, ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có. Hắn sợ, hắn sợ ngẩng đầu lên liền nhìn thấy gương mặt đó, gương mặt của nữ tử về trong mộng lúc nửa đêm khàn giọng la hét muốn mạng của hắn.

Đại Nhi cười có chút giễu cợt, còn tưởng rằng là đại nhân vật, chỉ một chút xúi giục liền tâm thần hoảng loạn, mười phần tan rã, xem ra cũng chẳng có gì đặc biệt.

"Xin Hoàng thượng minh xét, không thể vì lời nói của một nữ nhân không rõ lai lịch liền định tội Vương đại nhân, Vương đại nhân là nguyên lão hai triều, đối với Hoàng thượng trung thành, Nhật Nguyệt chứng giám, kính xin Hoàng thượng minh xét." Một quan viên qua lại thân thiết với Vương Thanh Phong bước ra khỏi hàng quý xuống.

"Xin Hoàng thượng minh xét." Liên tiếp mấy quan viên thấy có người dẫn đầu cũng bước ra khỏi hàng cầu cạnh, những người còn lại ngược lại mỗi người có tâm tư riêng nhìn cảnh tượng này.

"Lưu đại nhân, trăm nhớ năm đó án của Liễu gia trang là do ngươi đốc thúc." Trong lòng Bách Phi Thần trào phúng, mình chỉ cho Vương Thanh Phong một tia hi vọng liền kéo ra nhiều con cá như vậy, có phải may mắn hay không.

"Hoàng thượng minh xét, năm đó đúng là vì thần đốc thúc, là kẻ xấu cố ý phóng hỏa, tra rõ là bọn thổ phỉ gây nên, những người đó cũng đã cung khai, đã xử tử từ mười năm trước." Giọng nói của Lưu Ất vang vang, nói phải có bằng chứng, có căn cứ. Hắn đương nhiên biết, nếu như Vương Thanh Phong nhận tội đối với mình cũng không có chỗ tốt, gây chuyện không tốt, dính dáng tới cái mạng nhỏ của mình cũng xong đời, cho nên không thể không bảo vệ hắn.

Vị Hoàng đế này không nhìn nổi chuyện giết hại dân chúng như vậy, 300 mạng người a, là ai cũng phải nghiêm trị. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ không dám trắng trợn. Hoàng thượng rất xem trọng dân chúng, làm cho trong lòng của bọn họ có ít nhiều oán niệm. Mà chút oán niệm này tạo thành ngọn lửa. Hơn nữa mặc dù bọn họ đứng ở chức cao quyền trọng, nhưng lúc Hoàng đế lên ngôi chưa từng có công tích lớn, gia tộc sớm muộn sẽ tịch mịch, có một con đường khác cho dù mạo hiểm bọn họ cũng phải đi, vì cơ nghiệp trăm năm không thể không đánh cuộc một lần. Không biết rằng mệnh của bọn họ lại thua trong hai chữ dã tâm này.

"Ngay lúc ấy án hỏa hoạn này có ảnh hưởng rất lớn, những đại thần phò tá Tiên Hoàng cũng có tham dự, Lưu đại nhân nói không sai." . Phía sau mấy viên quan cho rằng liên tục bảo đảm án kiện lần đó sẽ không có vấn đề. Tự cho rằng Bách Phi Thần sẽ không vì một Liễu gia trang nhỏ nhỏ mà làm liên lụy đến nhiều đại thần như vậy, không biết tự mình nhảy ra vừa đúng ý của Bách Phi Thần.

Triển Phong Hoa lạnh lùng nhìn những người tự cho là đúng đắn, ngay cả uống rượu cũng không có hứng thú. Một đám ngu xuẩn, Ngọc công chúa không chọn lúc nào khác mà cố tình chọn lúc này vạch trần chuyện này, rõ ràng đảo cái hồ chờ các người nhảy vào, các người thật đúng là không phụ sự mong đợi của mọi người, từng người một nhảy tích cực như vậy. Rốt cuộc là cuộc sống quá nhiều an ổn nên giảm bớt thông minh sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Vân Ân khiêu khích

"Nói như vậy ý của các người là chuyện Ngọc công chúa tận mắt nhìn thấy là giả? !" Bách Phi Thần nhú mày, đôi mắt xé lạnh lùng vô tình như chim ưng nhìn chăm chú vào con mồi. Những người ở dưới nhất thời mồ hôi tuôn như mưa, thân thể không nhịn được run rẩy.

Làm sao Ngọc công chúa tận mắt nhìn thấy? Mười năm trước. . . . . Đúng rồi, mười năm trước Ngọc công chúa thực sự ở bên ngoài không về, nhưng tại sao cố tình đứng vào lúc đó ở Nam Túy?

"Hoàng thượng, Ngọc công chúa. . . . . Cũng có thể. . . Nhìn lầm rồi. . ." Giọng nói của Lưu Át có chút run rẩy. Hiện tại hắn mới nhớ tới, Hoàng thượng nói Vũ Cơ này là Ngọc công chúa đưa tới, như vậy nói cách khác Ngọc công chúa đã sớm biết những chuyện kia, hôm nay mới công bố chính là vì để cho nữ tử này tự mình bảo thủ cho hơn ba trăm mạng người trong nhà mình. Bộ dáng như vậy đã nói lên tất cả. Trong mắt Ngọc công chúa từ trước đến giờ không được phép có một hạt cát, thật đúng như tác phong của nàng, làm cho từng người bọn họ thân bại danh liệt, ném cả nỗi khổ diệt môn, gây ông đập lưng ông.

Cho dù Ngọc công chúa đã gả cho người vẫn còn cơ trí của Ngọc công chúa lúc ban đầu.

"Hừ! Nhìn lầm. . . . . ngay cả lời nói dối như vậy người cũng nói ra không cảm thấy làm cho người ta chê cười sao? !" Bách Phi Thần chê cười, ý tứ trong lời nói không cần nói cũng biết.

Tất cả mọi người đều nén hơi thở đang đợi Bách Phi Thần phán quyết, mấy người bọn hắn hôm nay là bất kể thế nào cũng không chạy khỏi. Ở chỗ ngồi, các phu nhân, công tử, nữ nhi của bọn hắn từng người sắc mặt trắng bệch, vì không biết tại sao chuyện lại biến thành như vậy. Ngược lại phu nhân của Vương Thanh Phong bình tĩnh, chỉ dùng ánh mắt ý bảo Vương Phủ Nhiễm không cần nói.

"Vương Thanh Phong giết hại hơn ba trăm người vô tội của Liễu gia trang, hành vi tàn nhẫn đáng chém đầu, bây giờ giam vào Thiên Lao chờ xử quyết. Gia quyến đầy đi Tô Cổ Lận, cả đời không cho vào kinh! Đám người Lưu Át thờ ơ bao che cho Vương Thanh Phong giết người vô tội, xử oan cho thổ phỉ, tội không thể tha thứ, nay cách chức làm thứ dân đuổi ra khỏi kinh, con cháu của hắn vĩnh viễn không được trọng dụng! Các người còn lời nào để nói? !"

Lần này Bách Phi Thần trừng phạt làm cho mọi người cảm thấy có chút ý vị không tầm thường, cho dù những người này đều là nguyên lão đại thần, lần này trừng phạt thật là quá nặng, có lẽ cuộc yến hội này chính là một lý do diệt trừ, Hoàng thượng muốn diệt trừ người, tùy tiện cho một tội danh là đủ. Thì ra vị hoàng đế này đã không phải là tên mao đầu tiểu tử ba năm trước đây để mặc cho người gây khó dễ, hắn nghiêm nhiên trở thành bậc Đế Vương không tha cho bất cứ kẻ nào khiêu khích, cũng quả quyết tàn nhẫn giống như Hoàng đế của cha hắn.

Trong lòng Hinh Tuyết trầm xuống, lần này những người dính dáng đều có liên can đến môn phái, là trùng hợp hay cố ý? Nàng ngược mắt nhìn gương mặt tuấn tú vô cùng gần gũi của Bách Phi Thần, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên là do Ngọc công chúa những tay, Bách Phi Thần có chút bất đắc dĩ. Xem ra lần này thoát rồi.

Hinh Tuyết thật sự quá tự tin vào bản thân mình.

"Tội thần có lời muốn nói." Vẫn quỳ sấp, lúc này Vương Thanh Phong mở miệng. Đã không còn sợ hãi như lúc đầu, ngược lại trong giọng nói có cảm giác nhẹ nhõm. Đúng vậy, khi Bách Phi Thần định ra tội trạng của hắn rồi, hắn cảm thấy trong lòng giảm đi sợ hãi rất nhiều, có lẽ khi báo ứng đến, cái gì cũng không sao cả, mình sẽ phải đền mạng cho bọn họ, còn sợ cái gì?

"Nói."

"Tội thần kính xin Hoàng thượng tha cho thể tử và nhi tử của tội thần. Chuyện năm đó, nàng đã khuyên can tội thần nhưng tội thần vẫn cố chấp mới gây thành đại họa như thế, làm hại bọn họ, tội thần trong lòng bất an."

"Trong lòng người cũng bất an sao! Ban đầu người phóng hỏa như vậy không thấy người bất an? !" Không chờ Bách Phi Thần nói chuyện, Liễu Yên Minh đã bật thốt

"Hoàng thượng, tội thần tự biết nghiệp chướng nặng nề, nhưng người nhà vô tội. Huống chi. . . . . Phủ Nhiễm, Phủ Nhiễm là dòng dõi duy nhất còn sống của Liễu gia, sau cuộc hỏa hoạn mới phát hiện hắn ở trong chum nước, nếu không phải do phu nhân liều chết không để cho thần động đến hắn, giờ phút này hắn cũng đã là cô hồn dạ quỷ, kính xin Hoàng thượng. . . . . khai ân cho bọn họ."

Vương Thanh Phong nói lời này có chút run rẩy, điều bí mật này cất giấu ở trong lòng hắn đã mười năm, mỗi khi thấy Vương Phủ Nhiễm là hắn nghĩ đến chuyện năm đó, nhưng hắn vẫn lưu lại Vương Phủ Nhiễm, chỉ vì hắn nhìn thấy thi hài khắp nơi, sợ hãi và hối hận. . Hắn cũng biết lần này Bách Phi Thần cũng không phải vì chuyện của Liễu gia trang mới xử hắn như thế, mà bởi vì mình bị người khác đem chuyện này uy hiếp phải bắt trung với hoàng gia mới rơi vào kết quả như vậy, hắn không oán, hắn chỉ hối hận. Hối hận giống như chuyện năm đó.

Liễu Yên Minh không thể tin nhìn Vương Thanh Phong, giống như muốn phán đoán lời của hắn là thật hay giả, sau đó chợt nhìn Vương Phủ Nhiễm đã ngây người ở phía sau lưng, trong mắt đã ứa nước mắt.

Thì ra tiểu đệ còn sống.

Ngược lại Vương phủ nhân có chút vui mừng, những năm này kể từ sau thảm án kia, Vương Thanh Phong không còn làm chuyện nhân tâm nữa, nhưng cho dù như thế, cũng không thể xóa bỏ hết tội nghiệt đã từng gây ra, có lẽ nên nhận tội. Hôm nay xem như hắn được giải thoát rồi.

Văn Nhân nhủ mày, vẫn còn có loại ân tình này?

Thật ra hắn cũng là người bất quãi.

"Trẫm thành toàn cho ngươi. Tôn phu nhân vẫn ở lại kinh thành, vĩnh viễn không được xuất kinh, Vương Phủ Nhiễm bỏ tước vị trí của ngươi, như thế nào?" Bách Phi Thần nhủ mày, vừa lúc hắn rất coi trọng Vương Phủ Nhiễm kia, chuyện này có tính là trời cũng giúp ta không.

"Tội thân đa tạ Hoàng thượng ân điển." Vương Thanh Phong bái tạ, cũng xem như chết không hối tiếc.

Bách Phi Thần phát tay một cái ý bảo Ngự Lâm quân áp giải những người này xuống, Liễu Yên Minh cũng lui ra ngoài, đối với chuyện nơi này coi như đã xong. Ai có thể đoán ra người kế tiếp là ai đây?

"Hoàng thượng chó nên tức giận." Đại Nhi đưa cho Bách Phi Thần một ly rượu tượng trưng, ý cười trong mắt chỉ có Bách Phi Thần mới hiểu được.

Bách Phi Thần nhận lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, lúc này mới bình tĩnh lại.

"Trẫm nghe nói Phúc Châu Văn công tử, Minh Lạc Tiểu Hầu gia, Tô gia Tô Lăng, Sung Hải Ôn gia Ngọc tiểu thư được người đời xem là tứ đại danh gia Bách vương triều, không biết hôm nay tới mấy vị?"

"Thảo dân Văn Ân."

"Thảo dân Minh Lạc."

"Thảo dân Tô Lăng"

". . . ." Cuối cùng, Ôn gia Ngọc tiểu thư đứng dậy hành lễ, vẻ mặt lạnh lùng không thay đổi, khác với Văn Nhân, nàng chỉ lạnh lùng, cũng không lạnh lẽo như băng sơn.

Vận một bộ y phục màu trắng, đai lưng màu xanh ngọc làm đề. Mái tóc đen buộc ba búi, cây trâm cài màu trắng càng tăng thêm mấy phần lạnh nhạt, con ngươi ngập nước không gọn sóng, đôi môi anh đào, làn da tuyết trắng, eo nhỏ mềm mại như không xương. Bộ dáng tiểu thư khuê các. Nếu trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần nở nụ cười, thật sự rất trong sáng thuần khiết.

"Ha ha ha. . . Các vị không cần đa lễ. Chẳng ngờ hôm nay các vị đều tham dự đầy đủ, tứ đại danh gia tề tụ kinh thành nói ra thật đúng là không dễ." Bách Phi Thần cười vang, thật giống như chuyện mới vừa xảy ra là ảo giác.

"Hoàng thượng khen nhầm rồi, vì thân ở Phúc Châu nghe nói Hoàng hậu nương nương là người có một không hai nên rất muốn được chiêm ngưỡng phong thái của nương nương, đã lên đường sớm hơn mấy ngày mới không bỏ lỡ hôm nay." Văn Ân là người yêu thi thư, nói chuyện cũng rất cởi mở, không kiêu ngạo, không nóng nảy. Lời nói cũng là sự thật. Từ Phúc Châu đến kinh thành cũng phải nửa tháng, khi đó cho dù nhận được lời mời đến nơi cũng đã chậm trễ.

"Tài văn chương thi phú của Hoàng hậu, trẫm cũng biết rất ít. Bất quá nói đến nữ tử Lâm gia không có người nào mà không thông tuệ. Tài thi thư họa ý của Văn công tử cũng làm cho người ta bội phục không thôi." . Bách Phi Thần rất thưởng thức loại người không một chút kiêu cách. Hắn vẫn không có nhìn lầm vị Văn công tử này.

Người ta nói, từ thi thư họa ý có thể nhìn thấy được tính cách, nhân phẩm của một người, quả nhiên không sai. Người có lòng dạ hẹp hòi theo đuổi danh lợi thì làm sao có khí thế lớn như vậy, giống như bức tranh u lan.

"Hoàng thượng nói đúng lắm, nữ tử Lâm gia rất phi thường. Gần đây thảo dân tạo ra một bức họa, thật sự không nghĩ ra đề từ thích hợp, kính xin Hoàng hậu nương nương vui lòng chỉ giáo." Văn Ân nói xong, từ trong tay áo lấy ra một bức họa, đôi tay dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Bốn cung muốn nó có ích lợi gì

Bách Phi Thần phát tay ý bảo Ngụy Trung Hiền mang tới. Bách Phi Thần rất thương thức hấn, cũng không đại biểu có thể dung túng. Vân Ân làm như vậy không thể nghi ngờ là xem thường hấn, mặc dù thái độ cung kính nhưng đáy mắt đùa giỡn như coi rẻ hoàng gia. Dùng cái này thử dò xét tài văn chương thi phú của Đại Nhi, đây là việc của một con dân nên làm đối với Nhất Quốc Chi Hậu sao?

Lần này Đại Nhi không nói cũng không được. Nói ra dĩ nhiên tự nhận mình là danh hiệu tài nữ Lâm gia nhưng cũng mất tôn nghiêm Hoàng thất, không nói thì sau này làm sao nghị luận với những văn nhân thi sĩ kia, cũng làm mất mặt mũi hoàng thất. Thật sự là khó làm a.

Không chỉ Bách Phi Thần ngầm tức giận, Ngự Không và Văn Nhân cũng cảm thấy Vân Ân thật là quá đáng. Ngay cả Dao Kỳ ở sau lưng Đại Nhi vẫn cúi đầu khi dễ, trong lòng cũng bắt đầu phỉ báng Vân Ân, mắng chửi vô cùng khó nghe.

Hình Tuyết ngược lại quét mắt nhìn về lo lắng từng người, nét mặt tươi cười như hoa. Thấy Đại Nhi không xong, tâm tình của nàng thật tốt.

Không khí chung quanh lập tức đóng băng, Vân Ân là danh môn vọng tộc ở Phúc Châu, nhưng cho dù hấn làm cần hay không làm, mặt mũi hoàng gia cũng mất hết. Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều im lặng.

Triển Phong Hoa cười không nói, lẳng lặng quét nhìn bốn phía. Nhìn thấy vẻ mặt Ôn Ngọc vẫn lạnh nhạt, không khỏi có chút tò mò, nàng thật sự không quan tâm hay giả vờ trấn định? Sau khi nhìn chăm chú một lúc, Triển Phong Hoa tự giễu cười cười, dời ánh mắt sang chỗ khác. Quả nhiên là người thú vị a.

Lần nữa nhìn về phía Vân Ân, trong ánh mắt mơ hồ hàm chứa tán thưởng, như thế để phán định người chủ vị có đáng giá cho hấn ra sức cả đời hay không cũng là một phương pháp tốt. Quả nhiên hấn không có nhìn lầm, Vân Ân không thể nào lãng phí cuộc đời vào thi thư hội họa, triều đình mới là nơi để cho hấn thi triển quyền cước.

Đại Nhi cười có chút giả hoạt, trong đôi mắt đào hoa làm người ta yêu mến lóe ra ánh sáng trên cợt. Bách Phi Thần nhìn thấy đáy lòng không khỏi buồn cười, đúng vậy, ai có thể ở trước mặt nàng chiếm được tiện nghi. Khóe miệng từ từ mở rộng, nhìn thấy khuôn mặt Đại Nhi tươi cười như thế, trong lòng cũng vui vẻ theo.

Mặc dù Vân Ân cúi đầu nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào hai người chủ vị, thấy Bách Phi Thần biến hóa như thế cũng âm thầm bội phục, tâm lòng như vậy mới chính là mình quân.

Đại Nhi nhận lấy bức họa mở ra, sau lưng Dao Kỳ vừa nhìn cũng cắn răng nghiêng lợi. Rõ ràng đây không phải là khi dễ người sao? Một tấm giấy trắng muốn làm thơ thế nào?

Ngược lại Đại Nhi bình tĩnh, khép lại tấm giấy trắng nắm trong tay, dùng dư quang khỏe mắt liếc nhìn Vân Ân mặc áo lụa trắng đứng phía dưới, thản nhiên nói:

"Túy lý thiêu đăng khán kiếm,

Mộng hồi xuy giác liên doanh."

Tạm dịch:

“Trong lúc say khêu đèn xem kiếm,

Giấc mộng về còi rúc liên thanh."

Trong không khí lặng yên chỉ có tiếng nói của Đại Nhi vang lên, tất cả mọi người yên lặng lắng nghe. Lại không bàn về cái khác, chỉ cần hai câu mở đầu không tầm thường có thể làm cho người ở đây có chút mong đợi.

Vân Ân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn vào mắt Đại Nhi, trong ánh mắt lóe sáng làm cho không một người nào dám xem thường. Mà trong đó, còn có một người có phản ứng có chút khác thường. Vẫn lạnh nhạt như Ôn Ngọc cũng nhanh chóng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt chứa đựng kích động, cuồng nhiệt.

"Bát bách lý phân huy hạ chí,

Ngũ thập huyền phiên tắc ngoại thanh,

Sa tràng thu điểm binh."

Tạm dịch:

Tiệc khao phân bố đều tướng sĩ,

Khúc quân ca bi tráng cử hành

Sa trường thu điểm binh.

Văn Nhân không khỏi cau mày, câu thơ ý cảnh như thế, làm sao một tiểu thư khuê các có thể làm ra? Nhưng thật sự phát ra từ trong miệng Đại Nhi. Chẳng lẽ người Lâm gia cũng quái thai như vậy? . Không chỉ có hần, những người tại chỗ hiểu được ý vị cũng đều có loại cảm giác này, bỗng nhiên cảm thấy Lâm gia độc tài hậu vị không chút nào quá đáng, ngược lại là chuyện đương nhiên.

"Mã tác đích lô phi khoái,

Cung như phích lịch huyền kinh,

Liều khước quân vương thiên hạ sự,

Doanh đắc sinh tiền thân hậu danh.

Khả liên. . . . . Bạch phát sinh!"

Tạm dịch:

Ngựa tựa tên bắn lao vun vút

Cung như sấm sét nổ bùng đoàng

Phò tá giúp vua nên nghiệp lớn

Đề ngàn thu chói lợi thanh danh

Tiếc thay! Tóc đã bạc màu!

Một lời kết thúc, mọi người vẫn còn dư vị kéo dài. Ý cảnh hùng vĩ như thế, chí khí hùng tráng ngất cao đầu, kết câu bi tráng do dự, cũng nói lên tiếng lòng người đọc sách.

Đại quân khí thế ồ ạt, hoành mâu thúc ngựa chiến đấu, cùng với thắng lợi huy hoàng, công danh thiên thu nhưng tất cả đều là mộng cảnh. Đây là bi kịch đời người, cũng là bi kịch dân tộc.

Tại chỗ người nào không có tuổi trẻ khinh cuồng, chí khí báo thù, ai mà không từng muốn cỡi ngựa sắt vượt sông băng, dững cảm chiến đấu với giặc ngoại xâm. Trong lòng mỗi người đều có một giấc mộng anh hùng, mà bài thơ đã đâm trúng giấc mộng kia, làm cho bọn họ tìm về loại cảm giác đó đã lâu.

Trong mọi người, ngoại trừ Văn Nhân sống kiếp quân lữ cùng có khát vọng như Văn Ân, sóng lòng sôi sục, ngay tại lúc này Ôn Ngọc cúi đầu không biết suy nghĩ gì. . Triển Phong Hoa vẫn nhìn chăm chú vào nàng, thậm chí có thể cảm thấy hơi thở của Ôn Ngọc biến hóa, mới vừa rồi còn giống như ngọc lạnh hững hờ, bây giờ lại tràn đầy thư thái đã lâu.

Tại sao? Bởi vì Hoàng hậu nương nương? Triển Phong Hoa có chút phiền não, không biết vì sao. . . . .

"Hay là Văn công tử có cách nghĩ khác?" Trong tiếng hít thở nặng nề, giọng nói chân thật của Đại Nhi lại một lần nữa vang lên, ánh mắt giảo hoạt mang theo chút hứng thú tề hạo nhìn về phía Văn Ân.

Văn Ân ngẩng đầu, thật lâu chưa hết sững sờ, trong đôi mắt đều là cuồng nhiệt.

Cái gọi là tri kỷ, chính là như vậy.

"Khí ngã khứ giả, tạc nhật chi nhật bất khả lưu;

Loạn ngã tâm giả, kim nhật chi nhật đa phiền ưu.

Trường phong vạn lý tổng thu nhận, đối thử khả dĩ hàm cao lâu.

Câu hoài dật hưng tráng tư phi, dục thượng thanh thiên lãm minh nguyệt.

Trừu đao đoạn thủy thủy canh lưu, cử bôi tiêu sầu sầu canh sầu.

Nhân sinh tại thế bất xưng ý, minh triều tán phát lộng biển châu"

Tạm dịch:

Bỏ ta mà đi

Ngày của ngày qua giữ lại gì ? Chỉ lòng ta rồi

Ngày nay ngày của bao phiền toái.

Vạn dặm gió thu cánh nhận khơi

Lầu cao trước cảnh gọi say thôi

Kiến An thi tứ Bồng lai vận

Tiểu Tạ phong lưu nét tuyệt vời.

Hùng tráng ý vẫn đầy hứng khởi

Muốn lên trời thăm ngắm trăng soi

Rút đao chém nước trôi càng mạnh

Nâng chén tiêu sầu chẳng được vui.

Trần thế con người chưa thỏa ý

Sớm mai tóc xỏa lướt thuyền chơi.

"Vân công tử nghĩ thế nào?" Đại Nhi nhú mày, rất có ý vị đùa giỡn.

Uy hiếp a, đây là trần trụi uy hiếp!

Ừm, không cho ta câu trả lời hài lòng, chắc chắn Tiểu Nương sẽ để cho người học theo vị Minh triều làm con thuyền nhỏ quy ẩn rừng núi đi!

Mọi người đang kinh ngạc quái lạ tài văn chương thi phú của Đại Nhi, đồng thời cũng xấu hổ tính tình vị Hoàng hậu nương nương này có thù tất báo. Thật sự là cực phẩm rồi.

Nương nương, dù sao nhiều người nhìn như vậy, ngài không thể tạm ngưng tính sổ sao?

Hiển nhiên Bách Phi Thần không hiểu nhiều tính tình của Đại Nhi, đối với lần này chỉ bất đắc dĩ lắc đầu cũng không có nói gì thêm. Không phải hẳn không muốn nói, thật sự là không thể nói. Hắn nhìn Vân Ân cũng không thoải mái, cho chút dạy dỗ cũng là việc nên làm. Dĩ nhiên còn có một nguyên nhân trọng yếu, không có việc gì không nên trêu chọc Đại Nhi, có chuyện cũng không cần trêu chọc.

Sinh mạng là quan trọng nhất, cách xa Đại Nhi!

"Nương nương trí tuệ, thảo dân mặc cảm." Khóe mắt Vân Ân không nhìn được giật giật, trong giọng nói cũng có chút bất đắc dĩ. "Ngày trước thảo dân có làm một bộ kỵ binh băng hà đồ, hôm nay dâng lên, kính xin nương nương không cần từ chối."

Mọi người vừa nghe đều hít sâu một hơi. Bộ kỵ binh băng hà đồ Minh quốc đi công cán, mua vạn kim hẳn cũng không bán, cứ đưa cho người như vậy? Nghe nói Tứ hoàng tử Việt Nam tự mình tới cửa muốn xem bộ kỵ binh băng hà đồ này cũng bị Vân Ân ngăn ngoài cửa. . Hẳn đã từng thề, đồ này chỉ tặng cho người tri kỷ, ngày tự thân vẽ ra bức tranh này, bọn tài tử nhìn thấy một mặt sau nhưng không có người nào nhìn thấy mặt trước. Hôm nay lại muốn tặng cho Hoàng hậu nương nương? Nói như vậy, bây giờ xem Hoàng hậu nương nương là tri kỷ?

Bộ dạng Vân Ân cúi đầu ngược lại là minh chứng tốt nhất. Nhưng hẳn cũng không quan tâm những thứ này, hẳn cả đời kiêu ngạo nhưng cũng không phải loại người cổ hủ, đối với người tri kỷ cúi đầu thì thế nào.

"Bốn cung muốn nó có ích lợi gì?" Đại Nhi nhú mày, một bức tranh mà thôi, nàng cũng không phải là kẻ yêu thích đồ cổ, không thích thi thư, không yêu cầm kỳ, thật sự không nhìn ở trong mắt. Thật ra nếu như Đại Nhi biết được trị giá của nó rất nhiều tiền thì nhất định sẽ rất thích ý thu lấy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Động lẫn nữa

Vân Ân nhất thời ngây ngẩn cả người, còn có người ghét bỏ Bộ kỵ binh băng hà đồ của hắn sao? Ngài không yêu thích đồ cổ hay thật sự ghét bỏ a. Nhìn nét mặt Hoàng hậu nương nương sợ rằng thật sự ghét bỏ. . . . .

"Khụ khụ, Hoàng hậu nương nương, ngài hãy thu đi, nói thế nào cũng là tâm ý của Văn công tử." Ngự Không thấy bộ dáng lạnh lẽo của Văn Nhân ở bên cạnh như muốn bộc phát, bất đắc dĩ mở miệng. Bộ kỵ binh băng hà đồ này Văn Nhân cầu cũng không được a, ngài có thể đừng chà đạp người ta như vậy được không?

"Nếu người muốn, Bồn cung sẽ nhận lấy, hôn lễ của Lâm Nguyệt, Bồn cung còn chưa có đưa tặng quà gì, sẽ đưa cho các người làm quà tân hôn thôi." Phát tay một cái, ý bảo bọn người dưới đi thu hồi lại.

Không biết là cố ý hay vô tình, những lời này của Đại Nhi thành công đưa tới phần hận của mọi người đối với Ngự Không.

Ngự lão già ai oán liếc mắt nhìn Đại Nhi, lại nhìn con trai bảo bối nhà mình, đồng thời nhân tiện liếc nhìn Văn Nhân ở bên cạnh đang trợn mắt nhìn muốn tóe lửa, trong lòng suy nghĩ về sau tuyệt đối phải cách xa Hoàng hậu nương nương, nếu không nhất định sẽ xui xẻo.

Bộ dáng Văn Ân như chấp nhận. Hoàng hậu nương nương đang nhắc nhở hần, hần không phải đang chiến trường mà đang ở quan trường. Nhìn đáng vẻ Hoàng thượng như hồ đồ theo năng thật sự là người hiểu Hoàng hậu nương nương nhất. Quả nhiên là phu thê tình thâm.

Hiện tại Ngự Không khóc không ra nước mắt a. Nương nương, ngài đừng ác như vậy được không? Bộ kỵ binh băng hà đồ này ta không yêu thích lắm, nhưng đưa đến trong tay ta thì không còn ai dám muốn a, còn phải bị người khác ghen hận, đây là ngài trần trụi trả thù a. Chuyện này, Văn Nhân, người đừng dùng ánh mắt cá chết nhìn chăm chăm ta...ta bị oan. . . . .

"Tạ nương nương." Trời mới biết, ba chữ này Ngự Không làm thế nào để nói ra.

"Tốt lắm, đều là người trong nhà không cần khách khí như thế. Minh Lạc, gần đây thân thể của ngoại công người có khỏe không." Bách Phi Thần mở miệng đúng lúc, chính xác kết thúc cuộc nháo kịch này.

"Hồi Hoàng thượng, tháng này thư nhà nói thân thể ngoại công của thảo dân rất cường tráng, phiền Hoàng thượng nhớ đến." Minh Lạc rất tuân mỹ, không giống như một người võ học thế gia, có thể do phần lớn sống ở kinh thành.

Cũng vì không chế triều thần nắm binh quyền trong tay, nói trắng ra là Minh Lạc là con tin ở kinh thành để đề phòng Minh quốc công có hành động bất chính. Mặc dù cũ nhưng có tác dụng. Minh Lạc là tôn tử duy nhất của Minh quốc công, dòng dõi duy nhất của Minh gia. Mặc kệ Minh quốc công trung thành như thế nào, thân là Đế Vương chung quy không thể tin tưởng vô điều kiện bất luận kẻ nào, phải luôn muốn giữ lại. Mà Minh Lạc cũng rất an phận, ít nhất nhìn ngoài mặt là như thế.

"Vây thì tốt, trăm. . . . ."

"Hoàng thượng thứ tội, thần có chuyện khai tấu." Vốn Văn Nhân mặt đen thui, vừa phát tay thôi lui nhưng thị vệ tiến lên phía trước bảm báo, sắc mặt nặng nề đứng dậy đi tới giữa thâm đồ hành lễ.

"Nói." Mặc dù Bách Phi Thần đang cười trộm trong lòng nhưng trên mặt bày ra bộ dáng tức giận. Thấy Văn Nhân vẫn có chút không thoải mái, trong khóe mắt, đáy lòng càng thêm hả hê, hiện tại có thể bị tức giận thành bộ dáng này, thật lòng không dễ dàng a.

"Đây là danh sách do Phó Đô Thống Ngự lâm quân Từ Thanh tra xét phát hiện được từ trong thư phòng bí mật của đám tội thần Lư Ất, thỉnh Hoàng thượng xem qua." Quý một chân trên đất dâng lên một chồng lớn giấy màu xám, lúc này mới lui trở về.

Cho dù Bách Phi Thần biết rõ kế hoạch hôm nay thuộc như lòng bàn tay, nhưng khi nhìn thấy trong danh sách từng tên được liệt kê ngay ngắn vẫn không nén được lửa giận bốc cao.

"Hộ bộ Trương Diệu, Công bộ Lâm Thư, Lại bộ Chu Thông ở chỗ nào? !" Theo giọng nói Bách Phi Thần phát ra, ba người bị kêu lên cả người đỏ mặt hôi lạnh, run rẩy từ chỗ ngồi lăn đến trên thâm đồ quý xuống.

"Tội thần có mặt."

"Hà...! Trăm còn chưa nói gì đã nhận tội?" Bách Phi Thần giận quá hóa cười, trong lúc nhất thời không khí trong điện so với chuyện của Liễu gia trang mới vừa còn đề nén hơn, quả nhiên lại tới.

"Thần sợ hãi!" Ba người kia quả thật rất sợ hãi. Bởi vì chuyện của hai người Vương, Lư lúc này làm cho trong lòng bọn họ vẫn sợ hãi, hôm nay hoạch tội mấy người còn lục soát đồ trong nhà, hơn nữa có liên quan đến bọn họ tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành. Dù sao bọn họ cùng nhau làm không ít chuyện xấu. Ai biết những người đó có lưu lại bằng chứng gì hay không. Hôm nay xem ra là có thật.

Mạng nhỏ cũng khó bảo vệ, không sợ hãi làm sao được hả?

"Sợ hãi? ! Sợ hãi cái gì? Sợ hãi vì làm việc thiên tư, hay cất xén quan ngân, ăn hối lộ trái Pháp luật?" Bách Phi Thần vung tay lên một chồng tội trạng thật to trong tay, không lưu tình nện ở trên người của ba người, khuôn mặt ba người kia nhìn rất thê thảm.

"Cúi thấp làm gì? Đều là tội trạng do mình làm cũng không dám nhìn sao! hà!"

"Vâng. . . . ." Ba người run rẩy ngẩng đầu, nhìn những trang giấy rơi la tả trước mắt, một bút một vạch, ghi lại tất cả tội trạng tất cả tội trạng trong những năm bọn họ và mấy người cùng nhau làm, thời gian, địa điểm, sự kiện, người tham dự viết rất rõ ràng, hôm nay cho dù muốn chống chế cũng không thể được rồi. Trong lòng không khỏi thầm mừng mấy người ở trong thiên lao, rõ ràng nói với bọn họ hần không có lưu lại bất kỳ chứng cứ nào, nhưng lại cố tình

ghi chép rõ ràng như thế, đây không phải là đi tìm chết cũng muốn kéo người chịu tội thay sao?

Tổ tông các ngươi, một đám lòng lang dạ sói!

"Từ Thanh!"

"Có thần."

"Ba người này, và những người có tên trong danh sách, kéo tất cả ra ngoài chém hết cho trảm."

"Thần tuân chỉ."

"Văn Nhân."

"Có thần."

"Cẩn thận lục soát từng nhà một cho ta, xem còn có người nào dính dấp trong đó, người không thành thật cung khai cũng phạt ..... Tội liên lụy."

"Thần tuân chỉ."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thập diện mai phục

Cả đại điện chìm vào âm đạm, không còn ai dám nói chuyện, nhìn các quan viên và gia quyến bị kéo ra ngoài, từng người ở chỗ này như ngồi trên bàn chông. Mẹ nó, đây là yểm hội sao, là cả một lò sát sinh!

"Hy vọng các vị đại nhân hết lòng trông nom tốt thuộc hạ của mình, đừng để.....tội liên lụy!" Bách Phi Thần bộc phát toàn bộ khí thế trên người, ngay cả Đại Nhi cũng cảm thấy có áp lực. Khí thế của Đế Vương quả nhiên không thể trò đùa. Cả đại điện liêu mạng hô hấp, không một người nào dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Hoàng thượng đang cảnh cáo mình a, nói cách khác người nào có mờ ám hẳn đều biết, hôm nay cho dù là cảnh cáo, nếu như có lần thứ hai, như vậy có thể chết còn khó coi hơn những thuộc hạ của mình, hẳn tự mình làm chủ thì tuyệt đối không có quả ngọt để ăn.

Liên lụy. . . . . Cũng không phải là nói đùa!

"Chúng thần ghi nhớ." Tất cả mọi người quỳ xuống, cúi rạp dưới chân Quân Vương tàn nhẫn. Đúng vậy, hẳn đã thành tựu một đời Quân Vương, chẳng qua hôm nay cũng chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Đây là ý nghĩ trong lòng mọi người, tương lai cũng sẽ được nghiệm chứng.

"Vân Ân nhậm chức Tả Đô Ngự Sử hàng nhất phẩm, kiêm nội các đại thần hiệp trợ Tả Tướng quản lý triều cương. Ngõ đại nhân tuổi già sức yếu cũng nên nghỉ ngơi rồi, Minh Lạc kế nhiệm Cửu Môn Đề Đốc trông coi Cẩm Thủ Vệ nội ngoại môn kinh thành. Chúng ái khanh có ý kiến gì không?" Ngày hôm nay, động tác của Bách Phi Thần có lẽ bọn họ cũng đều đoán được, chỉ là không nghĩ đến hẳn đem binh quyền trọng yếu ở kinh thành giao cho Minh Lạc, nếu Minh Quốc Công có lòng phản loạn cùng Minh Lạc trong ứng ngoại hợp thì Bách vương triều sẽ phải đổi chủ.

"Hoàng thượng! Thần có lời." Trọng thần hai triều, Tổng đại nhân vô cùng đứng mực nói.

"Tổng đại nhân không cần nhiều lời, ý trẫm đã quyết. Mặc dù Minh Lạc không có kinh nghiệm cầm binh nhưng lại sinh ở binh gia, huống chi Tổng đại nhân là người nhìn thấy hẳn lớn lên nên có lòng tin đối với hẳn mới đúng. Tất nhiên Minh Lạc sẽ không để cho các khanh thất vọng."

"Tạ Hoàng thượng ân điển." Vân Ân và Minh Lạc cùng sùng sốt chớp mắt một cái, ngày tốt lành tới quá nhanh! Không đúng, là trên trời rơi xuống chiếc bánh quạ lớn. Đập cho bọn họ choáng váng khó hiểu. Từ nhất phẩm đến Nội Các đại thần. Bao nhiêu người ở trên quan trường mờ mịt lẫn lộn nhiều năm cũng không được, cứ như vậy đến trong tay?

Vân Ân kích động không phải quan vị lớn nhỏ mà là Bách Phi Thần tín nhiệm và tán thành năng lực của hẳn. Dĩ nhiên, hẳn không coi thường câu hiệp trợ Tả Tướng, rõ ràng là để cho hẳn giám thị Tả Tướng. . . . .

Minh Lạc thì rất khó tin Bách Phi Thần sẽ giao cho hẳn một chức vị trọng yếu như vậy. Bởi vì Minh quốc công, hẳn luôn cảm giác mình sẽ cứ ngây ngô không hề có thành tích sống qua cả đời, hẳn hiểu Bách Phi Thần thân là Đế Vương phải có cổ kỵ cho nên hẳn không có gì oán hận. Nhưng nói không quan tâm đó là gạt người. Từ nhỏ thân xa xứ, ở đất khách có thể không quan tâm sao?

Từ nhỏ, hắn không muốn tiếp xúc với những người khác ở trong phủ, khổ luyện võ công chỉ hy vọng một ngày kia cùng ngoại công và phụ thân phục vụ cho đất nước, nhưng càng lớn hắn càng hiểu được nhiều hơn, hắn biết cả đời này cũng không thể có cơ hội. Hiện tại, hắn lại thấy được hi vọng. Ngoại công hắn như thế nào hắn không biết, hắn chỉ biết, dựa vào sự trọng dụng và tín nhiệm của Bách Phi Thần ngày hôm nay, hắn có thể đem cả đời mình phó thác cho đất nước này, cho người này.

"Ngày mai chiêu cáo với thiên hạ, Tô Lăng kế nhiệm Lại Bộ Thượng Thư, ngày mai Lại Bộ Thượng Thư tiền nhiệm cáo lão về quê, hành trang giản lược."

"Tạ Hoàng thượng ân điển." Tiền nhiệm Lễ Bộ Thượng Thư vội vàng tạ ơn, nhất về một cái mạng nhỏ so với cái gì cũng tốt hơn.

"Hoàng thượng thứ tội, thảo dân không muốn tham chính." Tính tình Tô Lăng rất ngang tàng, điểm này có thể nhìn ra từ tài cầm kỳ của hắn. Chuyện hắn nhận định, chín trâu cũng kéo không được.

"Hả? Vì sao?" Bách Phi Thần nhũn mày, quả nhiên Tô Lăng giống như lời đồn đãi.

"Thảo dân đang tìm một âm khúc, không tìm được âm khúc này không quan tâm thứ khác, kính xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban." Trong vòng ba năm, Tô Lăng đập núi bằng sông tìm nhạc khúc này nhưng không được, không muốn cả đời tiếc hận thành tựu này, từ đó coi đây là mục tiêu tìm kiếm kế tiếp. Hắn nghe nói Ngọc tiểu thư của Ôn gia vì một nhạc khúc mà thành danh, tiến vào một trong tứ đại danh gia nên rất hiếu kỳ liền đuổi theo đến đây, mặc dù không biết tên nhạc khúc này là gì nhưng nghe lời đồn nhạc khúc này chỉ có ở trên trời, nhân gian chỉ nghe được mấy lần, nhất định là không phải nhạc khúc bình thường.

"Tô công tử chấp nhất âm luật tự nhiên là người phong nhã, nhưng đại trượng phu cả đời tầm thường thời tiêu trúc tùy theo tự nhiên mà không có chí tiến thủ, thật là đáng tiếc, sao không nắm bắt cơ hội mở ra Hoàn Đồ sáng rọi cửa nhà. Cũng là một chuyện vui vẻ." Bách Phi Thần cũng không phải không hài lòng, chẳng qua cảm thấy đáng tiếc. Hắn cũng biết tâm tư của Tô Lăng không có ở con đường làm quan, nhưng một phần ghi chép cái cách đã thể hiện chính kiến và năng lực bất phàm của hắn. Người như thế tại sao có thể bỏ qua?

"Hoàng thượng khen nhầm, thảo dân tới đây vì nghe nói Ôn gia Ngọc tiểu thư đàn một nhạc khúc danh chấn Tây Nam, nên đặc biệt tới để cầu xin nghe nhạc khúc này thôi."

Hắn thật đúng là không khách khí a. Bách Phi Thần thầm im lặng, đối với loại người si dùng cứng hay mềm cũng không được, trừ phi đâm trúng xương sườn mềm của hắn. Đáng hận chính là Bách Phi Thần không có năng lực đâm trúng xương sườn mềm của hắn.

"Hoàng thượng, Tô công tử cũng đã như nói vậy, nếu không nghe được nhạc khúc thật sự quá đáng tiếc. Xin mời Ngọc tiểu thư khảy một bản để mọi người thưởng thức một phen, Hoàng thượng cũng nghe một chút, là kỹ thuật cầm của Hinh Tuyết cô nương tốt hay kỹ nghệ của Ngọc tiểu thư cao. Hoàng thượng cũng không thể thiên vị a." Bộ dạng của Đại Nhi chỉ sợ thiên hạ không đại loạn.

Ngược lại, Hinh Tuyết không để ý nhiều, cầm kỳ của mình không thể nói là tốt nhất, nhưng ở Bách vương triều, người có thể vượt qua nàng thật đúng là ít lại càng ít. Theo thói quen nghiêng đầu liếc mắt nhìn về mặt hồ hững của Ôn Ngọc, trên gương mặt xinh đẹp tràn ra nụ cười.

"Thần thiếp muốn nói, tài đánh đàn Hoàng hậu nương nương cũng không tầm thường." Trương phi hiếm khi mở miệng, nhìn Đại Nhi, trên mặt nở nụ cười.

"Ồ. . . . ." Trương phi a, tỷ muốn ta bị 'bêu xấu' sao? Đại Nhi im lặng, nàng nhất định khiêm tốn nói.

"Như thế, không biết Ngọc tiểu thư có bằng lòng hay không?" Bách Phi Thần rất tao nhã hỏi, có ý xem nhẹ Đại Nhi khiến cho Đại Nhi hận đến cắn răng nghiến lợi. Tiểu Nương cũng rất lợi hại có được không? !

"Tuân chỉ" không nói nhiều, bước chân nhẹ nhàng đi ra phía sau mượn một cây đàn tỳ bà.

Sau khi âm tiết thứ nhất lặng lẽ vang lên, tâm tư của tất cả mọi người cũng động trên đôi tay thon dài đang lướt trên dây cung. Ngón tay từ từ nhanh chóng nhảy lên tạo nên không khí khẩn trương giương cung bạt kiếm, dư lực tự do biến hóa, vang vang có lực, tiết tấu giống như tiếng trống trận, trường âm sục sôi cao vút như tiếng kèn lệnh chấn động núi non.

Sau đó, lúc nắm lúc buông, tiết tấu âm thanh tăng nhanh, tạo nên một loại không khí khẩn trương, kinh khủng. Làm cho người ta cảm thấy một màn đêm bao phủ xuống, phục binh nổi lên bốn phía, cảm giác âm trầm, địch quân xuất quỷ nhập thần tiến tới gần. Tỳ bà đặc biệt dùng kỹ xảo "sát huyền" đứng mức.

Một loạt các kỹ xảo, thủ pháp miêu tả thiên quân vạn mã, tiếng reo hò và bóng kiếm ánh đao trong cuộc kịch chiến kinh thiên động. Tỳ bà mô phỏng âm thanh ồn ào của cuộc chiến khốc liệt vô cùng xuất sắc, khiến người nghe như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, có sức cuốn hút mãnh liệt.

Kết thúc, âm thanh trầm thấp so với cao triều lúc ban đầu tạo thành đối lập rõ ràng, giai điệu thể lương bi tráng.

Âm thanh chấm dứt, mọi người đắm chìm thật lâu trong cuộc sát phạt với khí thế hào hùng vẫn chưa tĩnh lại. Nhưng ánh mắt của Đại Nhi nhìn Ôn Ngọc có một chút hàm ý khác.

"Nhạc khúc hay!" Tô Lăng phát ra tán thưởng đầu tiên, là người đắm chìm sâu nhất cũng khôi phục thần hồn trước nhất. Ánh mắt của hắn nhìn về phía Ôn Ngọc càng thêm cuồng nhiệt, đáng vẻ không chỉ là tìm được tri kỷ như bình thường mà còn có một loại ý vị khác.

"Ôn gia quả nhiên danh bất hư truyền, không biết nhạc khúc này có tên là gì?" Bách Phi Thần không khỏi cảm thán, tại sao mấy năm nay xuất hiện nhiều

kỳ nhân, nhiều chuyện lạ như vậy? Một nữ tử sống lâu trong khuê phòng làm sao đàn ra một nhạc khúc khí thế hào hùng như vậy? Tuy có hoài nghi nhưng cũng không thể không thừa nhận là một nhạc khúc hay! Quả nhiên là nhạc khúc này chỉ có ở trên trời.

"Thập Diện Mai Phục." Ôn Ngọc hoàn trả tỳ bà, thân nhiên nói, rồi im lặng không nói thêm gì nữa.

"Hay cho một khúc Thập Diện Mai Phục, thật sự rất phù hợp." Bách Phi Thần tán thưởng. Người tài như thế nếu là nam tử thì tốt biết bao nhiêu. Bách vương triều của hắn lại có thêm một lương tướng.

"Không biết Hinh Tuyết cô nương muốn dùng loại nào?" Đại Nhi nhìn về phía khuôn mặt trắng xanh của Hinh Tuyết, cười không có ý tốt. Bộ dạng như gặp quỷ. Ánh mắt còn liếc về phía Vinh vương gia vẫn đang ngồi im lặng.

"Hinh Tuyết ngu độn, tự biết tài nghệ không cao siêu bằng Ngọc tiểu thư nên không dám khoe khoang." Đứng dậy thi lễ với Đại Nhi một cái. Ngược lại nàng có thể nhìn, còn biết tiến lùi. Nhưng câu nói 'không dám khoe khoang' đây là đang chê bai Ôn Ngọc sao? dường như có chút ý vị.

"Hinh Tuyết cô nương rất biết điều, tài nghệ không bằng người thua là lẽ thường tình." Đại Nhi và Hinh Tuyết như nhau, chỉ cần nhìn thấy nàng không thoải mái, cả người Đại Nhi cũng thoải mái.

Triển Phong Hoa chưa từng cảm tạ Đại Nhi miệng không tha người giống như bây giờ. Tại sao? Bởi vì Hinh Tuyết chê bai Ôn Ngọc mà Hoàng hậu nương nương chế nhạo Hinh Tuyết, cho nên trong lòng hắn vui vẻ thoải mái.

Người hỏi tại sao? —— không biết.

"Trương phi nương nương nói tài đánh đàn của Hoàng hậu nương nương không tầm thường, chẳng biết thần thiếp có được thưởng thức một chút hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Một chỗ ngoặt mà thôi

"Trương phi nương nương nói tài đánh đàn của Hoàng hậu nương nương không tầm thường, chẳng biết có được thần thiếp có được thưởng thức một chút hay không?" Hinh Tuyết không cam lòng, không biết đã làm cho nhiều người tức giận. Trước kia ở trước mặt Phù Diêu Tam vương tử muốn bêu xấu Đại Nhi còn chưa nói, hôm nay ở trước mặt đại thần và hiền tài còn muốn lặp lại một lần nữa.

Nàng thật sự cho rằng Bách Phi Thần dễ dàng tha thứ cho nàng như vậy sao?

Quả nhiên, ánh mắt của Bách Phi Thần như lưỡi dao liếc về phía Hinh Tuyết, Hinh Tuyết giật mình, sắc mặt trắng bệch. Đúng vậy, Lâm Đại Nhi đại biểu cho hoàng gia, nàng mất mặt giống như Hoàng thất mất mặt. Nàng thật là hồ đồ!

Mà bên kia, Vinh vương gia không hề động dung cũng nhíu mày, giống như đang bắt mẫn nghĩa nữ của mình không hiểu chuyện nhưng không mở miệng nói gì, hẳn biết, nếu mở miệng thì càng vứt bỏ hoàn toàn mặt mũi hoàng gia, không biết Bách Phi Thần sẽ tức giận đến mức nào đấy.

"Tô công tử thật sự không suy nghĩ những lời của Hoàng thượng mới vừa đề nghị?" Đại Nhi nghiêng mắt nhìn qua Hinh Tuyết, rồi nhìn về phía Tô Lăng, trên mặt không có chút nào tức giận.

"Từ xưa nữ tử yêu anh hùng, Tô công tử có chấp âm luật như thế sợ rằng sẽ phải cô độc cả đời." Đang lúc nói chuyện, như hữu ý như vô ý liếc mắt về phía Ôn Ngọc vẫn lạnh nhạt không nói.

Tô Lăng tự nhiên hiểu ý tứ của Đại Nhi, dường như hắn cũng đột nhiên cảm thấy ngoại trừ âm luật, hắn càng có chuyện quan trọng để theo đuổi. Đang lúc do dự, chỉ nghe Đại Nhi nói tiếp.

"Ngọc tiểu thư, Bôn cung đặc biệt yêu thích một nhạc khúc, vừa khéo cũng là nhạc khúc mà các hủ nữ thích nhất, không biết Ngọc tiểu thư có nguyện ý hợp tấu bổ sung với bản cung hay không." Nói là hỏi, nhưng không khác gì là câu khẳng định.

"Thật là vinh hạnh." Ôn Ngọc đứng dậy hành lễ, trên khuôn mặt lạnh nhạt đã có chút ấm áp.

Đại Nhi gật đầu, sai người đặt ở giữa thềm đỏ một cây cổ tranh và một cây đàn tỳ bà, Đại Nhi đi về phía chủ vị ngồi vào chỗ của mình, Ôn Ngọc cũng tay ôm tỳ bà đứng ở bên cạnh nàng, vì hát nàng dĩ nhiên phải đứng chỗ tốt nhất.

Đại Nhi cười, mặc dù không biết vị cô nương này vì nguyên nhân gì mà tới, nhưng nếu là cô nương hủ nữ, làm sao không biết tất cả hủ nữ trong thiên hạ thích nhất 'Hà Đồ đánh đồ thiên hạ'? Lúc này mình nói như vậy, tự nhiên cũng muốn xác định vị cô nương này biết hay không biết. Thái độ như thế dĩ nhiên là nghe nhiều nên quen thuộc rồi. Nhớ năm đó, mình học một nhạc khúc hoàn chỉnh, đã khổ luyện một năm nhạc cụ cổ điển, Tỳ Bà, Cổ tranh, Ngọc Cầm .... Những ngày tháng đó vô cùng thú vị. Còn buộc sư phụ, sư huynh học theo, thật là hoài niệm a.

Cổ tranh tấu chính, tỳ bà hòa âm. Một khúc Hà Đồ đánh đổ thiên hạ vang lên.

"Đao kích thanh cộng ti trúc sa ách

Thùy đài nhĩ khán thành ngoại tư sát

Thất trọng sa y huyết tiên liễu bạch sa

Bình lâm thành hạ lục quân bất phát

Thùy tri tái kiến dĩ thị sinh tử vô thoại

Đương thì triền quá hồng tuyến thiên tấp

Nhất niệm chi soa vi nhân tác giá

Na đạo thương ba thùy đích cự thương ba

Hoàn năng bất động thanh sắc ẩm trà

Đạp toái giá nhất tràng thịnh thế yên hoa"

Tạm dịch:

Đao kích hòa cùng sáo trúc rền vang

Ai đem nàng ra ngoài thành xem chém giết

Bảy lớp sa y máu tươi nhuộm đầy lụa trắng

Bình đến dưới thành Lục quân không thể cứu

Ai ngờ gặp lại đã sinh ly tử biệt

Đương thời vương vấn nghìn mối tơ duyên

Một bước sa chân khiến nàng gánh họa

Vết thương này nối tiếp vết thương cũ nào đây

Liệu còn có thể ung dung thưởng trà

Phá xong trận này dẹp tan khói lửa."(*)

Đầu ngón tay lướt trên dây, hết sức không câu chấp, khỏe miệng cong lên một chút ý cười khiến cho Bách Phi Thần hoa mắt.

Giọng của Ôn Ngọc hơi trầm trầm, không mềm mại như lúc nói chuyện nhưng có một cỗ anh khí khó có thể che giấu. . Hợp khúc cổ quái, bổ sung duy mỹ, làm cho người nghe không sinh ra cảm giác xa cách, ngược lại phối hợp với nhạc khúc, tiếng hát làm lay động trái tim, hình ảnh kia xuất hiện ở quanh quẩn trong tâm trí.

"Huyết nhiễm giang sơn đích họa

Châm địch nhĩ mi gian nhất điểm chu sa

Phúc liễu thiên hạ dã bãi

Thủy chung bất quá nhất tràng phồn hoa

Bích huyết nhiễm tịu đào hoa

Chích tường tái kiến nhĩ lệ như vũ hạ

Thính đao kiếm âm ách

Cao lâu yểm yểm nhất tức khuynh tháp"

Tạm dịch:

Máu nhuộm thấm bức tranh giang sơn

Sao bằng một vết chu sa trên trán nàng

Đánh đổ cả thiên hạ này cũng được

Trước sau chỉ là một kiếp phồn hoa

Máu đào nhuộm thấm cánh đào hoa

Nghĩ thâm ngày gặp lệ nàng tràn như mưa

Nghe chuông đao kiếm im hơi lặng tiếng

Lầu cao vời suy yếu ngã nghiêng”

Giữa tiếng tỳ bà thấp thỏm, mấy phần tình ý, mấy phần không muốn, phiền muộn đầy cõi lòng. Triển Phong Hoa không biết mình nên dùng tâm tình gì để nhìn Ôn Ngọc, yên lặng lắng nghe giọng hát mê hoặc của nàng, trong lòng vô cùng buồn bực.

"Thị thuyết nhất sinh mệnh phạm đào hoa

Thùy vi nhĩ toán đích na nhất quái

Tôi thị vô hà phong lưu bất giả

Họa lâu tây bạn phản đạn tỳ bà

Noãn phong xử xử thùy tâm viên ý mã

Sắc thụ hồn dử điền đào dung hoa

Ngột tự bất khăng tương đối chiếu chá

Thuyết ái chiết hoa bất ái thanh mai trúc mã

Đảo đầu lai toán đích na nhất quái

Chung thị vi nhĩ phúc liễu thiên hạ"

Huyết nhiễm giang thượng đích họa, chăm địch nhĩ mi gian nhất mặt chu sa...

Chung thị vi nhĩ phúc liễu thiên hạ...

Tạm dịch:

“Nói cả đời này mệnh phạm đào hoa

Ai đã xem cho nàng quẻ ấy?

Ngọc không tì vết vương phong lưu.

Bên lầu Tây ai khảy khúc tỳ bà

Gió ẩm nơi nơi ai sớm lòng thay đổi

Sắc nhập hồn cùng điền đào mặt hoa

Vẫn không thể bên nhau dưới đèn

Thà yêu hoa tàn không yêu thanh mai trúc mã

Kết cuộc không tránh khỏi quẻ này

Cuối cùng vì nàng đánh đổ thiên hạ”

Bức tranh máu nhuộm trên sông,

Sao bằng một vết chu sa trán nàng

Cuối cùng vì nàng đánh đổ thiên hạ . . . . .

Thì ra là nàng muốn như vậy. . . . . Bách Phi Thần lắc đầu, cuối cùng không nhịn được ngậy người nhìn nụ cười của Đại Nhi.

chú thích (*):

Bạch Viêm (Chu đế) làm phản khởi binh công thành cũng là vì hồng nhan – là vị quý phi cuối cùng của Kính Đế. Kính Đế đem nàng ra trước thành uy hiếp Bạch Viêm và giết nàng nên mới có câu tiên huyết nhuộm bạch sa, bạch sa chính là chỉ vị quý phi mà Bạch Viêm đem lòng yêu thương. Lần gặp lại của Bạch Viêm và người yêu nào ngờ là lần sinh ly tử biệt, nhìn nhau mà chẳng thể nói được lời nào, chỉ vì quyết định chiếm ngôi của Bạch Viêm mà khiến người yêu phải hi sinh.

Chương 044: Một chỗ ngoặt mà thôi 2

"Mình nguyệt chiếu lượn thiên nhai

Tối hậu thủy hựu đắc đảo liễu kiêm gia

Giang sơn tề minh chiến mã

Hoài bảo trung na tịch tĩnh đích hoa

Phong quá thiên địa túc sát

Dung hoa tạ hậu quân lâm thiên hạ

Đẳng thượng cửu trọng bảo tháp

Khán nhất dạ lưu tình tấp đập"

Tạm dịch:

Ánh trăng sáng chiếu rọi thiên nhai

Kết cuộc ai chiếm được thân lau sậy

Giang sơn chiến mã hí vang trời

Ôm ấp bình hùng trong tĩnh mạch

Cường phong đi qua xơ xác tiêu điều

Hoa dung chết sau khi giành thiên hạ

Bước lên chín tầng bảo tháp

Ngắm một đêm sao đôi ngôi"

Âm thanh chậm rãi đọng đưa, dẫn dắt vào trong suy nghĩ của mọi người, ngựa sắt băng sông, giai nhân và tùy tướng, quân vương và thiên hạ, nhưng không được bên nhau cả đời.

"Hồi đảo na nhất sát na

Tuế nguyệt vô thanh dã nhượng nhân hại phạ

Khô đẳng trường xuất chi nha

Nguyên lai thì quang dĩ phiên nhiên khinh sát

Mộng trung lâu thượng nguyệt hạ

Trạm trú mi mục y cự đích nhĩ a

Phát khứ y thượng tuyết hoa

Tĩnh kiên khán thiên địa hạo đại"

Tạm dịch:

Trở về một thuở xưa kia

Năm tháng lặng trôi cũng làm người sợ hãi

Dây leo khô cần cũng đâm chồi nảy lộc

Hóa ra thời gian đã chóng vánh trôi

Giữa mộng vàng dưới trăng lâu cao ấy

Dừng lại trước gương mặt nàng vẫn không thay đổi

Phủi đi hoa tuyết rơi trên áo

Sóng vai nhìn trời đất bao la”

Nhạc khúc kết thúc, Vinh vương gia vẫn không động dung cũng đã là cúi đầu khẽ lau lệ. Trong chuyện này, cảm xúc sâu nhất cũng chỉ có hấn mà thôi.

Lựa chọn nhạc khúc này thật ra là có nguyên nhân, quan trọng nhất vẫn là muốn khảy đàn sẽ bí mật thôi miên. Chỉ vì nàng rất yêu nhạc khúc này, sau khi dung nhập tâm thần, khó có thể phân tâm làm những chuyện khác.

Cùng Ôn Ngọc nhìn nhau cười một tiếng, Đại Nhi đứng dậy nhìn về phía Tô Lăng, khẽ khạc ra hai chữ.

"Thế nào?"

Tô Lăng hoàn hồn, không thể không bội phục vị Hoàng hậu nương nương này. Nhạc khúc này rõ ràng là để cho hấn quyết định mà tấu. Có thể phỏng đoán được nội tâm của người khác, chính xác nắm chặt suy nghĩ trong lòng người khác, thật không hổ là một đời Đế hậu. Nếu như lúc này mình còn do dự không chừng, vậy bây giờ hấn đã xác định tâm ý. Đúng vậy a, mình không hề có công trạng, làm sao để cho người khác thương thức mình, yêu mình. Nếu có công trạng, theo đuổi giai nhân vẫn không được, cũng không hề tiếc nuối.

Chỉ có thể nói, hữu duyên vô phận thôi.

"Hoàng thượng thứ tội, thảo dân nguyện vì Hoàng thượng ra sức muôn lần chết không chối từ." Tô Lăng hướng về phía Bách Phi Thần hành lễ quân thần, nói rõ quyết tâm của mình. Tô Lăng hấn, ngoại trừ cha mẹ cho tới bây giờ không có quý trước người nào. Cho dù là quý một gói. . . . .

"Như thế rất tốt." Bách Phi Thần gật đầu, trong lòng thầm nói Tô Lăng muốn bỏ văn theo võ sao, thật không biết là tác thành cho hấn hay hại hấn. Quý xuống một gói là lễ số võ tướng.

"Đêm nay trầm lại được ba vị hiền tài, đúng là trời cao chiếu cố, các vị không cần quá nhiều câu nệ, có thể tự do hoạt động." Bách Phi Thần nói xong liền giờ chung rượu lên hướng về phía ba vị hiền tài mới nhận được. Đây chính là vinh hạnh rất đặc biệt a.

Tiếng đàn sáo lại vang lên, giữa thảm đỏ vũ cơ múa hát. Mà những phu nhân, tiểu thư chưa thân thiết đã ngồi chung một chỗ vui vẻ cười đùa, thảo luận về các công tử như thế nào, trong nhất thời không khí vô cùng náo nhiệt.

Hình Tuyết đưa ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Đại Nhi, lén lút đi theo bóng lưng của nàng, lắc nhẹ chiếc vòng bạc trong tay, sau khi nhìn thấy bóng dáng màu vàng nhạt bám theo phía sau đuôi, lúc này mới lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Hừ! Hôm nay trước mắt mọi người, ta xem ngươi còn chạy trốn thế nào!

Ngự Không không chú ý hành động vừa rồi, quay lại nhìn thấy khuôn mặt cứng đờ của Văn Nhân, thăm nghĩ tại sao đến giờ Lãm Nguyệt vẫn còn chưa trở về, nói là đi thăm mẫu hậu cũng không cần lâu như vậy. Nàng còn mang thai đứa bé, đừng để xảy ra chuyện. Nghĩ tới đây sắc mặt lại buồn bực, mặc dù thăm nghĩ không quan tâm, không quan tâm, nhưng chuyện đó lên đầu trong lòng vẫn có chút vướng mắc.

Đứa bé kia, đến tội cùng là của ai?

Đáng thương cho Ngự Không đến bây giờ vẫn chẳng hay biết gì. Nương tử ngươi chỉ giả bộ đáng mang thai có được hay không. . . . . Hơn nữa đêm tân hôn ngươi bỏ người ta một mình trong tân phòng, lấy lý do muốn tốt cho đứa bé, không cho người ta giải thích với ngươi. Tự làm tự chịu a, không trách được người khác.

Triển hồ ly liếc mắt nhìn về mặt của Ôn Ngọc, không biết nàng nói những gì, chẳng qua nhìn về mặt của Ôn Ngọc lạnh nhạt, không hề gợn sóng cũng biết Triển hồ ly gặp trắc trở. Nhưng. . . . .

Ôn Ngọc là một nữ tử a.

Trong lúc vô tình, Bách Phi Thần nghiêng mắt nhìn đến, trong lòng kỳ quái, phải biết Triển hồ ly không thích nữ nhân, đây cũng là nguyên nhân mà Bách Phi Thần không truy cứu chuyện Triển hồ ly xuất hiện tại trên giường của Đại Nhi.

Một chỗ ngoặt mà thôi. . . . .

"Hoàng thượng, bẩm Hoàng thượng, không xong rồi, Lan phi nương nương roi xuống nước."

Mọi người chạy tới Minh Nguyệt Hồ cách Tây Cống Các không xa, liền nhìn thấy Lan phi cả người ướt nhẹp đã được cứu lên, ban đêm hơi lạnh, đầu mùa hè nước hồ rất lạnh lẽo, dưới ánh nến mờ mờ, gương mặt Lan phi trắng bệch như tờ giấy. Mặc dù đang hôn mê nhưng cả người run lẩy bẩy.

"Đã xảy ra chuyện gì? Người nào chăm sóc Lan phi? !" Sắc mặt Bách Phi Thần thật không đẹp mắt, lại là Minh Nguyệt Hồ, lúc trước Mai phi và Liễu phi cũng bỏ mạng tại nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hoàn thành độc kế trâm phượng cửu vĩ.

Quần thần đi theo phía sau cũng nghỉ ngơi, chẳng lẽ chuyện tối nay còn chưa xong? Nội các thủ phủ Lan Thụy nhìn nữ nhi bảo bối của mình như thế trong lòng cũng hốt hoảng không dứt, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì mới phải a.

"Hoàng thượng thứ tội, là nô tỳ đi theo Lan phi nương nương ra ngoài, nương nương nhìn thấy Hoàng hậu nương nương ở phía xa xa nói muốn đi đến bái kiến, lúc đó người bảo nô tỳ đi về. Nô tỳ nô tỳ thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy. Xin Hoàng thượng tha mạng." Cung nữ cận thân của Lan phi quỳ trên mặt đất không biết vì sao.

Sắc mặt của Bách Phi Thần vô cùng khó coi. Chấm dứt chuyện của Đại Nhi! Các người không thể ngừng nghỉ một lúc sao? !

"Nhất định là nha đầu nhìn lầm rồi, làm sao Hoàng hậu nương nương một mình tới nơi này." Cùng đi theo, Trương phi còn chưa kịp nói chuyện, Hình Tuyết đã đi trước một bước.

"Hoàng thượng minh xét, nô tỳ đứng là nghe nương nương nói muốn đi bái kiến Hoàng hậu nương nương." Nha đầu kia vừa nghe bị người chất vấn lập tức không nghĩ ngợi chui vào trong bầy của người khác.

"Hoàng hậu đâu? !" Bách Phi Thần tức giận, hắn thật sự rất không chịu nổi đám nữ nhân này cũng không có việc gì làm đi tìm Đại Nhi gây phiền toái, mặc dù lần này Đại Nhi không để ý, nhưng mà hắn nhìn không được. Đáng hận là hắn vẫn không thể quang minh chính đại đứng về phía nàng. Thật là đau khổ a.

"Hồi Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đi khỏi Tây Cống Các một lúc lâu. Nhưng nô tài nhìn thấy Lan phi nương nương đi ra ngoài thì Hoàng hậu nương nương mới đi khỏi." Thái giám giữ cửa đứng lúc mở miệng, thể khẳng định tội danh của Đại Nhi.

"Hoàng thượng, không bằng trước đưa Lan phi nương nương đi về nghỉ, chuyện này tra rõ rồi nói, nếu Lan phi nương nương không cẩn thận trượt chân rơi xuống, đổ oan cho Hoàng hậu nương nương sẽ không tốt." Hình Tuyết ác độc nói. Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng có ai nói Hoàng hậu nương nương đẩy Lan phi xuống nước? Người vừa nói như vậy không phải rõ ràng nói Hoàng hậu làm sao? cho dù lỡ tay đối với ái nữ của Lan Thụy đại nhân cũng không được.

Hình Tuyết vừa nói như thế, cho dù Bách Phi Thần muốn giải quyết riêng cũng không thể được rồi.

"Đưa Lan phi đi Thiên Điện Tây Cống Các nghỉ ngơi, tuyên ngự y. Văn Nhân phái người đi tìm Hoàng hậu, mời nàng đến nội điện Tây Cống Các gặp trẫm."

"Dạ!"

"Cái đó đúng là. . . . ." Hình Tuyết nhìn thấy một vật từ trên người Lan phi rơi xuống, không khỏi nói ra. Rõ ràng cố ý nhìn thấy.

"Hoàng thượng mời xem." Chính xác thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Ngụy Trung Hiền nhất lên đưa tới trước mặt Bách Phi Thần. Sắc mặt Bách Phi Thần càng thêm khó coi. Vật rơi xuống rõ ràng chính là trâm phượng cửu vĩ trên đầu Đại Nhi. Thái hậu tự mình ra lệnh cho công tượng chế tạo một bộ trang sức Phượng hoàng, thể gian chỉ có một bộ này thôi.

"Nhanh đi tìm!" Bách Phi Thần nhanh chóng đoạt lấy trâm phượng kia nắm trong tay, vẻ mặt tức giận mang theo mọi người trở về Tây Cống Các.

Lần này nếu như tội danh được định đoạt, cho dù là mẫu hậu cũng không nhất định giữ được Đại Nhi. Cho dù Lâm gia có bất mãn đi nữa cũng không nói được gì, thật là kế hoạch ác độc! Hiện tại chỉ có chờ Lan phi tỉnh lại mới có thể có cơ hội lật ngược. Hôm nay nhân chứng vật chứng đều nhắm vào Đại Nhi.

Lần đầu tiên, Bách Phi Thần cảm giác mình vô năng, đối mặt áp lực của quần thần, hắn không thể làm theo ý muốn, không thể bảo vệ được cho nữ nhân

mình yêu. Hoặc là nói, tình yêu của hắn đối nàng vẫn chưa đủ sâu.

Hắn rất khó tưởng tượng, vào giờ khắc này trong lòng hắn đều nghĩ đến Đại Nhi, không có một chút vị trí cho Hinh Tuyết. Thậm chí đem tất cả mọi chuyện vô điều kiện đổ trên đầu Hinh Tuyết. Cho rằng đây đều là âm mưu quỷ kế của nàng. Loại suy nghĩ này khiến cho Bách Phi Thần mờ mịt. Rốt cuộc tình cảm của hắn đã từng đối với Hinh Tuyết là tình cảm gì? Tim đã từng đập thình thịch chỉ vì kinh ngạc vẻ đẹp của nàng? Một chút dịu dàng chỉ là thói quen thôi sao? Nếu đó là tình yêu tại sao dễ dàng sụp đổ như vậy? Hay nói cách khác, hắn căn bản cũng không có yêu nàng? Chỉ là thói quen, hoặc tuổi trẻ khinh cuồng, kiêu ngạo. . . . .

Mặc dù là chuyện của hậu cung, nhưng hôm nay đã liên lụy đến tiền triều, không thể âm thầm giải quyết. Huống chi liên lụy đến tánh mạng Lan phi nữ nhi của Nội các thủ phụ Lan Thụy. Sợ rằng không cho hắn một công đạo chắc sẽ không bỏ qua. Không phải vạn bất đắc dĩ, Bách Phi Thần không muốn cùng mấy người kia trở mặt.

Bách Phi Thần cũng chuẩn bị dự tính xấu nhất, Lan phi tình lại nói rõ chân tướng thì thôi, nếu không tình hoặc có chuyện gì cũng đừng trách hắn lòng dạ tàn nhẫn.

Bách Phi Thần vẫy tay ra dấu với Mật Than, tỏ ý bảo hắn đi trông chừng Lan phi, đợi nàng tình hồi rõ tình huống, nếu có xảy ra ngộ nhờ thì giết chết. Có nhân chứng vật chứng thì thế nào, có ai tận mắt nhìn thấy Đại Nhi đẩy người xuống? Không có Lan phi chỉ ra chuyện sai cũng dễ nói. Cho dù trong lòng Lan Thụy không thoải mái cũng không thể trắng trợn giương oai.

Thậm chí hắn nghĩ có nên ngầm ám sát Hinh Tuyết để giảm bớt phiền toái hay không, ít nhất không cần lo lắng cho Đại Nhi lúc nào cũng bị người nhớ đến.

"Hoàng thượng, đã tìm được Hoàng hậu nương nương." Một khắc thời gian rất dài. Văn Nhân tiến vào bên trong đại điện, sắc mặt có chút lo lắng. Hiện tại người biết đều ở trong nội điện, bao gồm Văn An, Minh Lạc, Tô Lăng lúc ấy đang cùng Bách Phi Thần say xưa nói chuyện. Một đám trọng thần cũng tụ tập tề chỉnh. Trương phi, Hinh Tuyết và Ôn Ngọc bị Triệu hồ ly mời đi xem một chút. Tóm lại nên đến đã đến rồi, không nên đến cũng đến, bây giờ trong nội thất e rằng còn muốn náo nhiệt hơn cả đại điện.

"Tại sao lâu như vậy? Tìm được ở nơi nào?" Bách Phi Thần thấy sắc mặt người không bình thường, không nhận được hỏi thêm một câu. Sau khi nghe được câu trả lời, hắn lại hỏi hận đến đen cả ruột.

"Lệ Trúc Viên, Hoàng hậu nương nương lạc đường." Văn Nhân rất lúng túng trả lời, ở trong sân của mình cũng có thể lạc đường, Hoàng hậu nương nương thật là cực phẩm rồi.

Bách Phi Thần cùng mọi người vô cùng im lặng, nàng có thể dừng mãi một chút nữa hay không?

"Người đâu?"

"Hoàng thượng vội vã tìm thần thiếp như vậy, không tới biết có chuyện gì quan trọng?" Giọng nói của Đại Nhi dịu dàng đến nỗi khiến cho Bách Phi Thần và Dao Kỳ nhất thời đều buồn nôn. Nương nương, kỹ thuật diễn xuất quá tốt.

"Nàng đi lạc ở Lệ Trúc Viên bao lâu?" Đôi tay của Bách Phi Thần chấp ở sau lưng rất uy nghiêm nói.

Thấy ánh mắt mọi người nhìn mình chằm chằm, đôi mắt hoa đào của Đại Nhi nhìn Văn Nhân, bộ dáng sẽ tính sổ sau. "Chuyện này, đại khái, có thể là hai khắc chuông. . . . ."

"Hoàng hậu nương nương, Lệ Trúc Viên rộng bao lớn mà ngài có thể ở bên trong đi hai khắc chuông?" Lan Thụy không nhận được lên tiếng trước, quan tâm sẽ bị loạn, một chút cũng không giả.

"Bốn cung đi như thế nào, đi bao lâu còn phải báo cáo cho người hay sao? !" không phải Đại Nhi không tức giận, ngược lại tính tình thật không tốt.

"Cự thần không dám, chẳng qua có nghi vấn, kính xin Hoàng hậu nương nương giải đáp." Lan Thụy cũng không im tiếng, hiển nhiên không xem vị Hoàng hậu Đại Nhi này vào đâu.

"Đại nhân nếu tự xưng là cự thần, như vậy đối với tội phạm thượng làm loạn chắc nghĩ rất rõ ràng chứ. Ý mình công lao to lớn, trong mắt vô chủ, đại nhân biểu hiện vô cùng tình tế à. Hôm nay là Bốn cung, vậy ngày khác có phải thay đổi thành Hoàng Thượng hay không? !" Người đối với mình không khách khí, Đại Nhi rất thích trả lại gấp đôi, chụp mồm là sở trường của Đại Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Có thể nhảy cầu tự sát?

Mọi người nghe nói xong, trong lòng mỗi người có suy nghĩ riêng. Vị Hoàng hậu nương nương này quả nhiên là nữ tử không tầm thường, nếu đổi lại là nữ

tử yếu đuối sẽ bị Lan đại nhân hù dọa không thể nói ra lời. Hai ba câu liền chụp trên đầu mũ lớn như vậy, quả nhiên là cao thủ chơi quyền!

"Hoàng thượng minh xét, cừu thần chỉ vì sốt ruột cho ái nữ, kính mong Hoàng thượng không trách tội." Lan Thụy sợ hãi quỳ xuống, cho dù trong lòng không không sợ hãi nhưng trên mặt cũng giả vờ đáng vẻ sợ hãi. Trong lòng hắn rất rõ ràng, Hoàng thượng sẽ không động đến hắn. Hắn cũng có vốn để kiêu ngạo.

"Lan đại nhân, mời đứng lên, chuyện này còn chưa tra rõ, trước mong Lan đại nhân bình tĩnh đừng nóng lòng, tôn nghiêm của Nhất Quốc Chi Hậu không phải ai cũng có thể khiêu khích." Bách Phi Thần ban ân huệ và tỏ uy nghiêm làm cho người ta không thể không tán dương. Thứ nhất nói rõ Đại Nhi chỉ là đối tượng nghi ngờ chưa chính thức định tội, thứ hai lấy tôn nghiêm hoàng gia đối xử với ông ta, làm áp lực để cho ông ta không nên xử trí theo cảm tính mà quên đi chừng mực trên dưới.

"Tạ Hoàng thượng, cừu thần ghi nhớ."

"Hoàng hậu, nàng đi Lệ Trúc Viên có ai nhìn thấy không?" Toàn bộ quá trình Bách Phi Thần đều ở đây tìm chứng cứ cho Đại Nhi, chỉ cần nàng nói một câu có là hắn có thể khiến cho người kia xuất hiện, mặc kệ có hay không thì nhất định phải có. Nhưng dường như Đại Nhi không chịu hiểu ý hắn, mê mẩn nói.

"Không có, lúc thần thiếp đi không gặp người nào, ở Tây Cống Các chờ đợi rất lâu đầu nên một mình đi ra ngoài hóng gió. Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?" Đáng vẻ của Đại Nhi hiển nhiên không biết gì cả. Về mặt này khiến cho đám người Dao Kỳ, Triển hồ ly xấu hổ. Cho dù không biết, Hoàng hậu nương nương cũng không nên bày ra đáng vẻ như vậy chứ, đây là nàng muốn nói cho bọn họ biết nàng có đối sách sao? Hay đã biết rõ toàn bộ quá trình xảy ra chuyện gì? Tất cả đều nắm giữ trong lòng bàn tay?

Bằng vào cơ trí của nương nương không thể nào hỏi ra một câu như vậy, hơn nữa nhất định đã sớm phát hiện có chuyện không đúng. Nhưng bây giờ giả ngây giả dại hỏi chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ có hứng thú tệ hại muốn cho kẻ địch được như ý trước, sau đó sẽ thất ý. . . . .

Quả nhiên là hứng thú tệ hại!

"Lan phi rơi xuống nước ở trên người của Lan phi phát hiện trâm phượng của nàng." Trong lời nói của Bách Phi Thần ý tứ hết sức rõ ràng.

"Ý của Hoàng thượng là Lan phi trộm trâm phượng của thần thiếp sau đó cảm thấy có lỗi với thần thiếp vì hối hận nên nhảy cầu tự sát?" Về mặt Đại Nhi bình tĩnh cho ra kết luận này, cuối cùng còn gặt đầu một cái, lẩm bẩm nói: "Có khả năng này."

Lan Thụy thiếu chút nữa bị nghẹn. Đám người Văn Ân đều đen mặt, cực phẩm a.

"Hoàng hậu! Trẫm đang nói chính sự." Bách Phi Thần cũng không biết phải nói gì, lúc này là lúc nào, có thể không cần chơi đùa hay không?

"Vậy ý của Hoàng thượng nói thần thiếp đẩy Lan phi xuống nước?" Sắc mặt của Đại Nhi không gọn sóng, giống như đang nói một chuyện không có liên quan đến mình.

"Trẫm không phải. . . ." Bách Phi Thần nghe giọng của Đại Nhi rất đau lòng, rõ ràng âm điệu không thay đổi, nhưng vì sao nghe vào mình trong tai lại cảm thấy chói tai như vậy?

"Nếu Hoàng thượng nghi ngờ thì kiểm chứng là được, nếu có chứng cứ, Bồn cung sẽ không chống chế, trâm phượng cừu vĩ của Bồn cung chắc rơi ở Lệ Trúc Viên rồi, ngài bảo Văn Nhân đại nhân dẫn người đi tìm là được." Giương mặt của Đại Nhi lạnh lùng cắt lời Bách Phi Thần, dường như tức giận nghẹn lời.

"Dao Dao, Tiểu Vũ vẫn còn ở trong cung chờ Bồn cung chứ, người đi nói cho hắn về cung trước. Đưa cây sáo trên bàn trang điểm cho hắn đi, hắn xin Bồn cung thật lâu rồi."

"Vâng" Dao Kỳ lĩnh mệnh đi xuống.

Bách Phi Thần phát tay một cái ý bảo Văn Nhân dẫn người đi Lệ Trúc Viên tìm trâm phượng cừu vĩ, một câu cuối cùng không tìm được cũng không cần trở lại khiến cho Văn Nhân buồn bực không thôi.

Hình Tuyết cười lạnh, sợ rằng tìm cả đời cũng không tìm được.

"Hiện tại Lan phi như thế nào?" Đại Nhi bỗng nhiên cảm thấy không khí có chút quái dị, tìm chủ đề mà thôi.

"Hôn mê, ngự y còn chưa có tin tức." Có thể trả lời câu hỏi này cũng chỉ có Bách Phi Thần. Dường như trừ hai người bọn họ ra không có người nói chuyện, ngay cả Hình Tuyết vẫn đặc chí không dứt cũng không mở miệng, dù sao lúc này nàng nói chuyện không thích hợp.

"Nói như vậy, nếu như Lan phi không tỉnh lại, dựa theo những chứng cứ trước mắt xem như tội danh của Bồn cung sẽ trở thành sự thật? Ít nhất ý của các người là như vậy, đúng không?" Lời này Đại Nhi nhắm vào đám đại thần, trong đó gồm có Lan Thụy về mặt biến thành màu gan heo.

Bách Phi Thần lập tức hiểu ngay ý tứ của Đại Nhi, không thể để cho Lan phi chết. "Phong Hoa, đi xem một chút."

Triển Phong Hoa lĩnh mệnh rời đi, ra tới cửa, dưới chân dùng bộ pháp chớp động, tốc độ nhanh làm cho người ta không thấy rõ. Xem ra Hoàng thượng vì Hoàng hậu nương nương cái gì cũng dám làm a, nếu Lan phi chết cho dù trấn áp được chuyện này nhưng trong lòng Lan Thụy nhất định sẽ không thoải

mái, hôm nay diệt trừ nhiều người như vậy phải dựa vào mấy vị cự thần này ổn định triều cương, lúc này xảy ra chuyện, đó là chuyện nhỏ sao?

Đại Nhi không ngờ Bách Phi Thần thật muốn đưa Lan phi vào chỗ chết, mặc dù là vì nàng, nàng vẫn cảm thấy hấn quả thực ngu hết biết. Lúc này tiền triều lại xuất hiện loạn tử nữa thì chẳng phải khiến cho những người khác có cơ hội ra tay. Bá nghiệp thiên thu của Bách vương triều bị hủy ở trong tay hấn thì lớn chuyện rồi. Nàng chỉ tùy tiện nói, nhìn thần sắc Bách Phi Thần hoảng sợ thì chắc đã phái nhân thủ ra tay rồi.

Nhìn lướt qua bốn phía không thấy Mặt Than thì biết ngay. Trong lòng đã đem Mặt Than xử tử hình. Thân là người của Bồn cung lại nghe người khác sai khiến, đây không phải là không xem nàng ra gì sao.

Đáng thương cho Văn Nhân mới vừa bán đứng nàng, đã bị nàng gài đi Lệ Trúc Viên sờ mò tìm trâm phượng, báo thù cũng làm nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay như vậy thật sự không mất đi bản tính Ma Nữ a.

Hiện tại trong lòng Bách Phi Thần vô cùng bất an, đừng phải chuyện của Đại Nhi hấn không bình tĩnh nổi, đến nay được xưng là đầu óc cơ trí mà một chút chủ ý cũng không có. Mặc dù nhìn thấy đáng về không thêm đề ý của Đại Nhi như đã tính trước kỹ càng nhưng trong lòng hấn vẫn lo lắng, nếu Lan phi một mực nói Đại Nhi đẩy nàng xuống nước thì không thể xoay chuyển đường sống.

Không hề gọn sóng giống như Đại Nhi, ngoại trừ Ôn Ngọc còn có Vương thân Vương. Hấn là thân thích của Hoàng thượng, năm đó giúp hoàng đế lấy được ngôi vị, lập được công lao hấn mà. Bộ dáng của hấn vẫn bình chân như vại thật sự không giống như người có thể dạy dỗ ra nữ nhi Hình Tuyết thiếu đầu óc như vậy.

Hấn không thêm đề ý mọi chuyện khiến cho Đại Nhi sinh ra hứng thú nồng hậu với hấn. Là điều gì có thể làm cho một vị Vương Gia đã từng trẻ tuổi nhiệt huyết, tâm cao khí ngạo trở nên trầm tĩnh như thế, cơ trí . . . . . như thế.

Đúng vậy, Đại Nhi nghi ngờ hấn, Luyến U phái người theo dõi nhưng không có phát hiện chút nào không đúng, mà bản thân hấn cũng không có lý do để làm như vậy, nhưng Đại Nhi vẫn nghi ngờ hấn. Chỉ vì hấn là người không khả năng nhất. Tất cả đặt ở trên người của hấn đều thuyết phục, cho nên Đại Nhi nghi ngờ hấn. Có lẽ các người cũng không hiểu, logic trong đó chỉ có một mình Đại Nhi hiểu được.

"Hoàng thượng, Lan phi nương nương đã tỉnh." Triển Phong Hoa phía trước phục mệnh, phía sau lưng có một tiểu thái giám đi theo, không tặc, chính là Mặt Than.

Lúc ấy, nếu không phải là Triển Phong Hoa đột nhiên xuất hiện, Lan phi đã đi Diêm La Điện rồi. Mặt Than không hiểu tại sao muốn lưu nàng lại, nàng cung khai đối với Hoàng hậu nương nương cực kỳ bất lợi. Cũng bởi vì thử dò xét xong nên hấn mới quyết định ra tay.

Lưu nàng lại, hậu hoạn vô cùng.

"Truyện."

"Hoàng thượng, Hoàng thượng. . . . . Người phải làm chủ cho thần thiếp, Hoàng thượng."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Kế hoạch hoàn mỹ

"Hoàng thượng, Hoàng thượng. . . . . Người phải làm chủ cho thần thiếp Hoàng thượng." Lan phi đi vào vừa nhìn thấy Bách Phi Thần, hai mắt đầm lệ vọt tới, sắc mặt trắng bệch vì rơi xuống nước vẫn còn kinh sợ, gất gao núm lấy y phục của Bách Phi Thần không chịu buông tay. Khóc kêu thật thê thảm.

Bách Phi Thần đẩy ra cũng không được mà không đẩy ra cũng không được, trong lúc nhất thời sắc mặt càng đen hơn, mặc dù người ngoài nhìn là vì chuyện Lan phi bị hại mà tức giận.

"Lan phi, Bồn cung làm chủ cho ngươi được không?" Bị Lan phi không nhìn đến, Đại Nhi chạy đến bên cạnh Bách Phi Thần cười như hoa.

"A —— Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng! Thần thiếp không phải cố ý! Nương nương đừng giết ta!" Lan phi vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Đại Nhi bị sợ đến thối lui hai bước lập tức ngã trên mặt đất, thân thể vẫn cố ý lui về phía sau, trong mắt hoảng sợ rõ ràng không phải giả vờ.

Lan Thụy nhìn bộ dáng nữ nhi bảo bối của mình này thậm nghĩ ở trong cung nhất định bị bao nhiêu khổ sở, nhất thời trong lòng tức giận muốn lao ra bảo vệ Lan phi, lại bị Thân Vương vẫn không hề động dung ngăn lại.

"Chuyện Hoàng gia, chúng ta không tiện nhúng tay."

Lúc này ánh mắt tức giận nhìn Đại Nhi chằm chằm, dường như muốn dùng mắt giết chết Đại Nhi.

"Lan phi nói xem, tại sao Bồn cung muốn giết ngươi? Ngươi phải nói cho rõ ràng." Đại Nhi từng bước một tiến đến gần, bộ dạng không hỏi ra nguyên do thì không bỏ qua.

"Phụ thân, phụ thân, cứu nữ nhi, nữ nhi không muốn chết, phụ thân. . . . ." Lan phi sợ hãi né tránh ánh mắt của Đại Nhi nhìn loạn bốn phía, lúc nhìn thấy Lan Thụy giống như chộp được cọng cỏ cứu mạng, nhào tới nắm gấu gao vạt áo của hắn không chịu buông tay, bộ dáng sợ bị làm hại.

Nhìn thấy bộ dáng của Lan phi, tất cả mọi người có mặt bao gồm Triển Phong Hoa cũng buồn bực, điều này rõ ràng không phải diễn trò, chẳng lẽ Lan phi nói là sự thật? Nhưng. . . . .

Ngẩng đầu nhìn về phía Đại Nhi như có điều suy nghĩ, cười tự giễu, lắc đầu một cái, hắn nghĩ không ra! Đứng đến chuyện vị Hoàng hậu cực phẩm hắn liền nghĩ không ra nguyên nhân, chẳng lẽ trời sinh là khắc tinh?

Bách Phi Thần cũng nhíu mày thật chặt, chẳng lẽ là kẻ sách của Đại Nhi? Thế nhưng kẻ sách này rốt cuộc là vì cái gì? Hơn nữa làm như thế thiếu chút nữa Lan phi mất mạng. . . . . Quay đầu nhìn về phía Hình Tuyết cúi đầu cười châm biếm, trong lòng càng thêm mê man.

Hắn mới vừa. . . . . Nghi ngờ nàng. . . . . Bách Phi Thần thật sự không biết nên làm sao. Lúc mọi người đều cho rằng tất cả chứng cứ đều nhằm vào Đại Nhi thì hắn cũng nghi ngờ nàng? Cho dù hoàn cảnh cho phép, hắn vẫn. . . . . Không nên nghi ngờ nàng.

Tay chấp sau lưng, ngón tay nắm thật chặt, bị cây trâm nắm trong tay cắt rách da nhưng cũng không phát hiện.

"Hoàng thượng cảm thấy thế nào? Là dựa vào đó định tội danh của thần thiếp hay là chờ Lan phi tỉnh táo lại rồi suy nghĩ sau?" Đại Nhi hài lòng quay đầu lại nhìn về phía Bách Phi Thần. Khi nhìn thấy ánh mắt của hắn nổi lên nghi ngờ thì trong lòng nàng bị hung hăng quát một cái.

Hắn không tin nàng, không tin nàng. . . . .

Đúng vậy, một người dễ dàng chối bỏ tình cảm nhiều năm thì không thể nào có lòng tin. Khi nàng nhìn thấy hắn đối đãi với Hình Tuyết như thế thì nên hiểu.

Quả nhiên trước kia mình quyết định chính xác, nam nhân cái gì, không quan trọng hơn bản thân mình, bọn họ không có tâm, sẽ không yêu. Huống chi là Đế Vương quyền cao chức trọng như hắn, hai chữ tin tưởng đối với hắn quá xa xỉ. Hắn không dám, cũng không thể, càng không biết.

Là người của hai thế giới, lần đầu tiên có loại cảm giác đau lòng, giống như bị một cái gì đó không rõ giam cầm, từ từ thiếu dưỡng, không thờ nổi. Từ trái tim lan tràn đến mỗi một tác xương trong thân thể, lạnh lẽo lan tràn, trong lòng đau đớn triệt để. Một cảm giác lạnh lẽo từ trong tràn ra ngoài, đầu ngón tay cũng không nhận được run rẩy.

Bỗng nhiên ánh mắt chuyển sang Ôn Ngọc, muốn từ nàng tìm được chút ấm áp. Quả nhiên, con người dịu dàng như nước lặng lặng nhìn về phía nàng, khiến cho trong lòng Đại Nhi run rẩy tìm được một chút an ủi. Mới gặp mặt một lần mà thôi, cứ như vậy tin tưởng nàng vô điều kiện, vẫn còn người tín nhiệm. Khỏe miệng cong lên tự giễu, lại một lần nữa nhìn về phía Bách Phi Thần, trong con người hoa đào ôn nhu đã không buồn không vui, không có chút cảm xúc.

Hắn có thể như thế, nàng cũng có thể —— cuối cùng xa lạ.

"Hoàng thượng, chuyện còn chưa đủ rõ ràng sao? Lan nhi cũng đã như vậy, ngài còn muốn bao che cho hung thủ sao? !" Lan Thụy thấy nữ nhi của mình như vậy Bách Phi Thần còn do dự không quyết, tâm tình vốn tức giận càng không thể đè nén được. Nữ nhi của hắn cũng là một mạng, hắn không thể nhìn nữ nhi của mình bị khi dễ. Cho dù bị Bách Phi Thần ghi hận, hắn cũng muốn đòi lại công đạo cho nữ nhi của mình, Lan gia hắn chỉ có một người nối dõi duy nhất a.

"Lan đại nhân, tốt nhất ngươi khuyên Lan phi nói rõ ràng tình huống lúc đó, vu oan cho Nhất Quốc Chi Hậu tội danh cũng không nhỏ! Cho dù các người nhận định do Bồn cung gây nên, lời nói điên điên khùng khùng của người trong cuộc có thể dùng sao? Bồn cung không nhớ rõ Bách vương triều có quy định này." Đại Nhi bộc lộ toàn bộ khí thế, cả người tản mát ra khí chất kiêu ngạo làm cho những người có mặt đều cảm thấy Đại Nhi thay đổi, không chỉ là tức giận mà thôi, trong đó dường như pha lẫn nhiều thứ.

Quyết tuyệt. Dứt khoát vạch rõ ranh giới với Bách Phi Thần.

Đúng vậy, Đại Nhi không trông cậy vào Bách Phi Thần sẽ nói gì, làm gì, thứ nàng cần, không phải lòng tin không chắc chắn, không phải nhìn thấy chứng cứ liền muốn phản bội nàng. Cho nên hiện tại nàng rất bình tĩnh tỏ rõ thái độ của mình, Lâm Đại Nhi nàng, từ đầu đến cuối không cần dựa vào bất luận kẻ nào, cho dù người là Hoàng đế, cho dù là ông trời, là thần thánh. Không vì nàng, ở trong mắt nàng cũng đều không đáng giá.

"Lan đại nhân nên trấn an Lan phi nương nương cho tốt để cho nàng nói rõ tình huống lúc đó đi, nếu muốn hiểu rõ ràng chân tướng thì không thể thiếu lời nói chứng minh của Lan phi nương nương. Lan đại nhân cũng không muốn gánh lấy tội danh. . . . . tùy ý vu oan cho Đế hậu chứ." Không thể không nói, Triển Phong Hoa là người nhạy cảm nhất trong tất cả mọi người, lúc Đại Nhi nói ra lời này trong nháy mắt hắn liền lựa chọn vô điều kiện đứng về phía Đại Nhi, không vì cái gì khác, chỉ vì nàng cũng có kiêu ngạo như hắn.

Kiều ngạo không để cho người khác nghi ngờ, kiêu ngạo khinh thường kẻ dùng thủ đoạn làm liên lụy người vô tội để đạt tới mục đích nào đó. Hắn là hồ ly, cũng là một con hồ ly kiêu ngạo, mà trước mặt Hoàng hậu nương nương, ngay cả kiêu ngạo hắn cũng không bằng. Lợi dụng thiết kế âm mưu, dương mưu đôi phó với kẻ địch là một chuyện, làm liên lụy đến những người khác lại là một chuyện khác. Loại chuyện như vậy hắn không biết làm, Hoàng hậu nương nương cũng sẽ không làm.

Chỉ vì, chuyện lần này quá thấp kém, thấp kém đến nỗi Triền Phong Hoa cũng khinh thường, thử hỏi một người kiêu ngạo hơn hẳn làm sao sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy? Ở trong hoàng cung này người đáng giá để Hoàng hậu nương nương đối phó, đếm trên đầu ngón tay, cần gì phải phiền toái như vậy. Cho nên cuộc nháo kịch này, rõ ràng cho thấy người có lòng thiết kế.

Nhưng lại không thể không nói —— rất hoàn mỹ.

Thời gian địa điểm tính toán chính xác, thành công đưa tới oanh động, đoán chắc áp lực đến từ triều đình khiến cho Hoàng thượng không thể không công khai thẩm tra chuyện này, nhân chứng, vật chứng đầy đủ mọi thứ, ngay cả biểu hiện của Lan phi cũng có thể nói hoàn mỹ, lời chứng như vậy cũng không cần nói, theo tình hình trước mắt xem ra lần này Hoàng hậu nương nương khó tránh khỏi số kiếp, hơn nữa liên lụy đến Nội Các Thủ Phụ, Hoàng thượng nhất định phải cho một câu trả lời hài lòng, phế hậu thì dễ, quan trọng là sau khi phế hậu. Hiện tại Thái hậu đang bệnh nặng cũng không giúp được. Thật sự là thời cơ cực tốt diệt trừ Hoàng hậu nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Nhân chứng vật chứng đều đủ

"Lan đại nhân nên trấn an Lan phi nương nương cho tốt để cho nàng nói rõ tình huống lúc đó đi, nếu muốn hiểu rõ ràng chân tướng thì không thể thiếu lời nói chứng minh của Lan phi nương nương. Lan đại nhân cũng không muốn gánh lấy tội danh. . . . . tùy ý vụ oan cho Đế hậu chứ."

Sau khi Lan Thụy nghe xong, đáng vẻ kiêu căng lập tức tiêu tan không ít, lúc này mới bình tĩnh trấn an Lan phi. Nói tới cũng kỳ lạ, Lan phi mới vừa rồi còn khóc than trời trách đất, được Lan Thụy trấn an, tiếng khóc dần dần im bật, không lâu lắm liền khôi phục lại bình thường. Chẳng qua những người quan tâm cũng mơ hồ nghe được mấy tiếng thút thít. Muốn dựa theo đó để tìm ra chứng cứ nhưng không được. Cho nên tưởng rằng mình nghe lầm.

"Lan nhi đừng sợ, có phụ thân ở đây, Hoàng thượng cũng sẽ làm chủ cho ngươi, lúc ấy xảy ra chuyện gì ngươi cứ việc nói." Nói xong còn tự tin nhìn Đại Nhi một cái.

Lan phi nhìn Bách Phi Thần một cái, thấy sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, nhưng thấy Đại Nhi bình tĩnh nhìn nàng thì lui về phía sau co rụt lại, không lâu lắm mới mở miệng: "Lúc ấy thần thiếp cảm thấy có chút buồn bực nên muốn ra ngoài đi dạo, đi không bao lâu nhìn thấy Hoàng hậu nương nương đứng ở bên Minh Nguyệt Hồ không biết làm gì, suy đoán chắc nàng cũng buồn bực ra ngoài một chút liền phân phó nha đầu không cần đi theo, thần thiếp tự mình đi bái kiến Hoàng hậu nương nương, thần thiếp không có ý tứ gì khác, Hoàng hậu nương nương làm người hiền lành, thần thiếp chỉ muốn cùng nương nương trò chuyện mà thôi, không ngờ nương nương chợt quay đầu lại bắt cô tay thần thiếp ném vào trong hồ, thần thiếp còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra nên theo quán tính chộp lấy nương nương, lúc ấy ống tay áo to lớn dường như mắc phải vật gì, sau đó nghe nương nương nói ‘Đến gần Bách Phi Thần đều phải chết’ nương nương vừa buông tay thần thiếp liền rớt vào. . . . ."

Nói xong Lan phi giống như nghĩ đến cái gì, nhào tới dưới chân Đại Nhi kéo quần áo Đại Nhi, sợ hãi nói: "Nương nương tha mạng, thần thiếp không có ý tứ tranh giành Hoàng thượng với người, thật không có. . . . ."

Bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, thân thể trượt mất đất cấp tốc lui về phía sau, ánh mắt vô hồn chỉ vào Đại Nhi thì thào nói: "Trước kia phi tần trúng độc là ngươi làm? ! Chính là ngươi làm, tại sao ngươi ác độc như vậy? ! Ngươi đã là Nhất Quốc Chi Hậu, ngươi còn muốn cái gì? !"

Một viên đá làm gọn ngàn lớp sóng!

Trước kia toàn Hậu cung phi tần đều bị trúng độc chỉ có một mình Đại Nhi không có việc gì cũng đã đưa tới bất mãn cho mọi người. Hôm nay Đại Nhi muốn ngồi vững tội danh giết hại hậu cung a. Quả nhiên là kẻ sách hay!

Tất cả đại thần có mặt đều dùng ánh mắt chán ghét nhìn về phía Đại Nhi, giống như nàng làm chuyện mà đại thần nào cũng căm phẫn. Quả thật là ghen ghét không tha, ở trong một gia môn bình thường cũng không cho phép, huống chi là Nhất Quốc Chi Hậu đại biểu cho hoàng gia. Một câu nói này làm cho kiếp sống Đế hậu của Đại Nhi hoàn toàn bị chôn vùi.

"Thật sự có dấu vết vật gì đó bị mắc phải. . . . ." Hinh Tuyết giống như đang lẩm bẩm nói một câu, ở trong không khí tĩnh lặng có vẻ rất đột ngột.

Mọi người theo ánh mắt của Hinh Tuyết nhìn sang Lan phi nửa ngồi dưới đất, quả thật ống tay áo có một đường vết thương, còn có mấy đường xước nhỏ. Rất nhỏ, rất nhỏ rất khó thấy, nhưng lại rất rõ ràng.

Một đường vết thương này rõ ràng xác nhận lời nói của Lan phi, nhân chứng, vật chứng đã chứng minh toàn bộ. Đại Nhi muốn chống chế cũng không thể được.

"Lan phi, nàng xác định lời vừa nói không có nửa chút dối trá, vết thương này là do trâm phượng cứu vĩ của Hoàng hậu gây ra? mà không phải là do cái gì khác?" Bách Phi Thần nhìn chòng chọc vào Lan phi, muốn từ trong ánh mắt của nàng nhìn ra một tia cảm xúc khác. Nhưng phát hiện ngoại trừ sợ hãi và oán hận cũng không có gì khác.

"Hoàng thượng, thần thiếp có một trăm lá gan cũng không dám vu oan cho Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng, người nhất định phải tin tưởng thần

thiếp, lúc này thần thiếp thiếu chút nữa không tỉnh lại được, Hoàng thượng, người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp a. . . . ." Lan phi nhìn thấy Bách Phi Thần chất vấn nàng, lập tức sợ hãi nhào tới, khóc khàn cả giọng, về mặt vô cùng bi thiết.

"Hoàng thượng, sự thật đặt ở trước mắt, Hoàng thượng còn muốn bao che cho Hoàng hậu sao? ! Không nói hôm nay nữ nhi của thần bị hại, cho dù là người khác Hoàng thượng cũng không nên dung túng, hạ độc mưu hại phi tần không được nên tiếp tục nổi dậy sát tâm, lòng ganh tỵ nặng như vậy làm sao có thể đảm nhiệm Nhất Quốc Chi Hậu, người không hiền thực, không đức hạnh, không có phẩm cách như thế nếu buông tha thì hoàng cung sẽ bị loạn, Hoàng thượng! Xin Hoàng thượng phán đoán sáng suốt!" Bộ dáng Lan Thụy trung thần tướng hiện trên mặt mãnh liệt bất bình, giọng nói đầy khí phách, từng câu không cho phản bác, hai đầu gối quỳ xuống đất, ánh mắt như kiếm nhìn về phía Bách Phi Thần, thế không hề nhường phạt Đại Nhi cũng không bỏ qua.

"Xin Hoàng thượng phán đoán sáng suốt!" Sau lưng đại thần cũng quỳ xuống theo, âm thanh tràn đầy chính nghĩa xen lẫn ý tứ bức bách quanh quẩn trong nội điện.

Ánh nền bốn phía ở trong không khí tĩnh lặng dường như đưa qua lại, nội thất sáng rực như ban ngày có thể nghe được âm thanh ánh nến cháy 'xì xì', bình thường cũng không ai chú ý tới không ngờ lúc này lại rõ ràng.

Bách Phi Thần cứ đứng như vậy, gương mặt không nhìn ra cảm xúc, đôi mắt phượng nhìn chăm chú Lan Thụy quỳ gối trước mặt. Bỗng nhiên chuyển ánh mắt nhìn về phía Đại Nhi, nhìn Đại Nhi đứng ở bên trái hần chỉ chờ hần nửa khuôn mặt lạnh nhạt, một nửa kia bị bóng tối che khuất.

Hần không nhìn thấy khóe miệng Đại Nhi nhếch ra nụ cười trào phúng, không nhìn thấy được ánh mắt lạnh lẽo của Đại Nhi. Một nam nhân vươn mình ra bảo vệ nàng cũng không dám, có gì phải đau lòng?

Trong lúc nhất thời chỉ còn lại tiếng hô hấp nặng nề.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng nhưng không so bằng trái tim người băng giá.

"Hoàng thượng, thần cho rằng chuyện này còn có điều kỳ quái, kính xin Hoàng thượng minh xét." Triển Phong Hoa cũng là người đầu tiên đứng ra cầu cạnh cho Đại Nhi. Cử động này của hắn thật sự khiến cho Ôn Ngọc choáng váng.

"Triển đại nhân, nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn muốn ngụy biện cho yêu nữ kia? !" Lan Thụy thấy còn có người cầu cạnh cho Đại Nhi liền cá giận, nói cũng không che giấu miệng.

"Lan đại nhân, xin chú ý lời nói của ngươi, một ngày chưa phế hậu, Hoàng hậu vẫn là Hoàng hậu, ngươi không được phép cuồng ngôn!" Ánh mắt hồ ly của Triển Phong Hoa lơ đãng nhìn về phía Lan Thụy, hần nhất thời kinh hãi không nói ra lời.

"Hoàng thượng, Lan đại nhân mới vừa nói Hoàng hậu nương nương độc hại hậu cung phi tần, không có bằng cứ tại sao vu hãm như thế, nếu Hoàng hậu nương nương ghen ghét giết hại hậu cung phi tần không thành, vậy Hoàng hậu nương nương có gì động cơ mưu hại Lan phi nương nương! Kính xin Hoàng thượng minh xét!" Ngự Không biết rõ tính tình của Triển Phong Hoa, hần không làm chuyện gì mà không hoàn toàn nắm chắc, như vậy nếu hần cho rằng Hoàng hậu nương nương bị oan uổng, như vậy thì nhất định là bị oan uổng.

Về phần nguyên nhân, nếu để cho Lâm Nguyệt biết mình không cầu cạnh cho Hoàng hậu nương nương thì hậu quả rất nghiêm trọng. Ngự Không quyết định tự động coi thường.

"Hoàng thượng, mặc dù thần cùng Hoàng hậu nương nương tiếp xúc không sâu, nhưng nghĩ đến người có thể làm ra câu thơ phóng khoáng như thế không phải là người thích đồ kỳ như Lan phi nương nương đã nói, xin Hoàng thượng minh xét!" Văn Ân cũng hiếm khi mở miệng. Từ trong lòng hần thật sự cảm thấy Đại Nhi không biết làm loại chuyện đó, thông tuệ như Hoàng hậu nương nương, quyết định muốn hại người sẽ không lưu lại nhiều chứng cứ như vậy.

Tương phi, Minh Lạc, Tô Lăng, Ôn Ngọc, mặc kệ từ nguyên nhân gì đều cầu cạnh cho Đại Nhi, điều này làm cho trong lòng Đại Nhi cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Rõ ràng là người mới quen, so chung những người chung sống mấy tháng có tình có nghĩa hơn. Nàng có tính là được lợi không?

Khi không khí lần nữa rơi vào trong yên tĩnh, vẫn luôn giữ nguyên động tác không đổi, Đại Nhi xoay người lại, ánh mắt đào hoa không vui không buồn nhìn chăm chú Bách Phi Thần, thần nhiên nói:

"Hoàng thượng cho rằng như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Không Tâm cơ

"Hoàng thượng cho rằng như thế nào?"

Bảy chữ lạnh lùng vô tình khiến cho Bách Phi Thần khó có thể bình tĩnh, trái tim giống như bị bóp chặt. Tại sao nàng có thể nói ra bảy chữ vô tình như vậy? Nàng biết rõ hẳn không thể tự chủ. . . . .

Nhưng Bách Phi Thần không biết, ở trong nhận thức của Đại Nhi, không có chính là không có, không tin tưởng chính là không tin tưởng, nếu nói không có, nếu nói bất đắc dĩ. Mặc kệ vì lý do gì cũng chỉ là viện cớ. Làm chính là làm, đó là sự thực không thể chối cãi được.

Bách Phi Thần không biết, khi tất cả mọi người không tin tưởng Đại Nhi, nàng cũng không quan tâm, Đại Nhi chỉ quan tâm hẳn tin tưởng.

Nhưng hẳn làm cho nàng vô cùng thất vọng, tạo ra tình cảnh xa lạ lúc này.

Trách ai được?

Thật lâu Bách Phi Thần không nói ra lời, trong lúc nhất thời không khí thật lúng túng.

"Hoàng Huynh. . . . . Ah? Các người đang làm gì ở đây? Hoàng tẩu. . . . . Ngự Không, có chuyện gì vậy?" Vào lúc này, Lâm Nguyệt đột ngột tùy tiện xông vào, vẻ mặt khó hiểu, Lâm Nguyệt cẩn thận kéo tay áo Ngự Không, không khí ngột ngạt nhất thời có mấy phần trở nên nhẹ nhõm.

Hiện tại, Ngự Không chỉ có lau mồ hôi, tại sao sớm không trở lại, muộn không trở lại cố tình vào lúc này trở lại, nếu để cho Lâm Nguyệt biết Hoàng hậu nương nương bị liên lụy trong âm mưu này, càng khó thu thập.

"Lâm Nguyệt, nàng. . . . . Nàng cầm cái gì? !" Ngự Không vốn rất nhỏ giọng, ý bảo Lâm Nguyệt không cần nhiều lời nhưng khi nhìn thấy vật trong tay Lâm Nguyệt lại không nhịn được kêu to.

Bị Ngự Không kêu to như vậy, tất cả mọi người chuyển ánh mắt nhìn về phía vật mà Lâm Nguyệt nắm trong tay, nhất thời không khí có chút quái dị. Trên mặt mọi người thể hiện khác nhau, hơn nữa vẻ mặt Hình Tuyết thay đổi, làm sao lại. . . . .

"A, cái này a, từ cung mẫu hậu, trên đường về ta nhặt được, nhìn một cái cũng biết là của hoàng tẩu đánh rơi, nên tốt bụng đưa tới cho hoàng tẩu. Thế nào?" Lâm Nguyệt kỳ quái nhìn Ngự Không, thấy vẻ mặt mọi người không tin nhìn mình chằm chằm càng hoảng sợ nuốt một ngụm nước bọt.

Sau đó mọi người nhất tề nhìn về phía ngón tay út của Lâm Nguyệt, phát hiện không có run run như lúc nói dối nên đều tin lời nói của Lâm Nguyệt. Đột nhiên ý thức được bởi vì cây trầm phượng cửu vĩ trực tiếp làm thay đổi tất cả chứng cứ đã thành lập. Nhìn về phía ánh mắt của Lan phi cũng vẫn kinh hoàng vô chừng.

Nếu trầm phượng cửu vĩ là giả, như vậy tất cả lời nói của Lan phi đều không thể tin, điều duy nhất có thể nghĩ tới chính là Lan phi cố ý hãm hại Hoàng hậu, muốn đưa Hoàng hậu nương nương vào chỗ chết!

"Lan phi, nàng giải thích một chút đây là chuyện gì? !" Bách Phi Thần hất tay đem cây trầm lúc đầu mới vừa phát hiện bị hẳn nắm trong tay vứt xuống trước mặt Lan phi, Lan phi không rõ chân tướng nhìn Bách Phi Thần, tại sao bây giờ tất cả mọi người đều nhìn ta? Rõ ràng ta là người bị hại a.

"Cây trầm này do nàng nói lúc Hoàng hậu đẩy nàng xuống nước, trầm phượng mọc trúng ống tay áo, nếu nàng nói là sự thật, vậy vật mà Lâm Nguyệt cầm trên tay là cái gì? !" Tất cả lửa giận của Bách Phi Thần giờ phút này chỉ có phát tiết ở trên người của Lan phi, nói là giận chó đánh mèo cũng không quá đáng, nhưng nếu nói không phải cũng không đúng, bởi vì chuyện này chính là từ Lan phi mà ra.

"Chuyện này. . . . . Hoàng thượng, thần thiếp không có nói dối, vật này đúng là từ trên đầu Hoàng hậu nương nương rơi xuống, thần thiếp làm sao có thể vu oan cho Hoàng hậu nương nương mà không chú ý tánh mạng của mình! Xin Hoàng thượng minh xét." Lan phi vẫn xác định lời mới vừa nói, nhất thời làm cho mọi người bị mê hoặc, rốt cuộc bên nào mới nói thật.

"Lan phi, người nói dối cũng phải xem có được không, bộ trang sức này của hoàng tẩu là mẫu hậu đích thân phái người chế tạo, trên đời không có cái thứ hai, người cầm thứ giả mạo để gạt ai vậy." Ngược lại Lâm Nguyệt lại nhìn ra được, cây trầm bị ném trên đất ngoại trừ hình dạng giống nhau, màu sắc sắc, trọng lượng, âm thanh đều khác nhau, ánh mắt những người đó nhìn thế nào vậy?

Sau khi Lâm Nguyệt vừa nói, lúc này mọi người mới chú ý đến chứng cứ quan trọng vẫn bị bỏ sót, nhìn vật trên đất, lại nhìn vật trong tay Lâm Nguyệt, rõ ràng giống nhau như đúc, nhưng nhìn màu sắc cũng có thể thấy được thật giả. Không so sánh không biết một đôi khác biệt rõ ràng như vậy.

"Lan phi, nàng vẫn khẳng định phải không? ! Vu oan cho Hoàng hậu, lừa gạt trăm người có biết tội lớn như thế nào không? !" Trong lòng Bách Phi Thần khê buông lỏng, đều do lúc đầu mình chỉ lo nghĩ tới tính nghiêm trọng của chuyện này mà bỏ quên vật trọng yếu như vậy. Thật là quá ngu xuẩn.

"Hoàng thượng, thần thiếp không có, Hoàng thượng, thần thiếp nói đều là sự thật, là Hoàng hậu đẩy thiếp xuống! Thần thiếp thật sự không có nói dối! Hoàng thượng, người phải tin tưởng thiếp." Lan phi khóc khàn cả giọng, nếu không phải sự thật đặt ở trước mắt, có lẽ tất cả mọi người sẽ bị hành động của nàng đánh lừa rồi.

"Hoàng thượng, Lan nhi nhất thời hồ đồ, Hoàng thượng khai ân, Hoàng thượng, cừu thần chỉ có một nữ nhi, kính xin Hoàng thượng vì mặt mũi của cừu thần mà tha cho Lan nhi, Hoàng thượng!" Lan Thụy chỉ lo chú ý chuyện này, lúc này hẳn cũng không kịp suy nghĩ tại sao con gái của mình phải làm ra loại chuyện như vậy, hẳn chỉ muốn bảo vệ nữ nhi của hắn.

"Lan đại nhân, nếu Lâm Nguyệt công chúa không đến trước, vậy người dễ dàng bỏ qua cho Hoàng hậu nương nương sao?" Triển Phong Hoa than thở, đây cũng là nguyên nhân hẳn không thích cùng những người đó làm bạn, người có lỗi với hắn, róc xương lóc thịt cũng không đủ, hẳn có lỗi với người, đưa bộ mặt dày ra là có thể xong, trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy. Dĩ nhiên đối với cá tính có thù tất báo của Hoàng hậu nương nương, hẳn vẫn biết

nhưng hẳn tương đối thường thức a.

Lan Thụy nghe Triền Phong Hoa nói như vậy không khỏi sửng sò, thấy Bách Phi Thần nhìn về phía Đại Nhi vẫn không mở miệng, liền chuyển sang Đại Nhi dập đầu: "Nương nương, nương nương, người đại nhân có đại lượng tha thứ tiểu nữ, nàng được cự thần cưng chiều nên quen kiêu căng, cự thần chỉ có một nữ nhi, mong Hoàng hậu nương nương khai ân." Hắn cũng thông minh biết sống chết của Lan phi do Đại Nhi nắm trong tay, cho nên hẳn không chút do dự dập đầu cầu cạnh Đại Nhi.

"Lan đại nhân làm Bồn cung ngại chết rồi, Bồn cung làm sao nhận nổi." Thái độ của Đại Nhi rất khác thường đối với Lan Thụy, liếc mắt nhìn Lan phi vẫn ngồi dưới đất, nhân nhợt mở miệng: "Lan phi tuổi vẫn còn trẻ không hiểu chuyện, Bồn cung cũng không tiện trách tội, nhưng chuyện hôm nay ảnh hưởng quá lớn, nếu không trừng phạt thì rất khó bịt miệng, bất quá nhìn bộ dáng Lan phi chắc bị ngột ngạt quá lâu sinh ra ảo giác. Đứng vậy, ở lâu trong cung cũng khó tránh khỏi, không bằng Lan đại nhân đón Lan phi về nhà ở mấy ngày, chờ bệnh tình chuyển tốt sẽ trở lại cung. Lan đại nhân cảm thấy thế nào?"

"Tạ nương nương hồng ân." Vốn nữ nhi của mình bị ngộ hại nên tâm thần Lan Thụy bị rối loạn, nói tóm lại hẳn vẫn rất trung thành. Hôm nay thấy Đại Nhi không chút nào so đo chuyện vừa rồi, trong lòng rất cảm kích Đại Nhi, về phần đón nữ nhi về nhà ở, hẳn cũng vô cùng cao hứng, phu nhân mình rất mong nhớ nữ nhi, tự nhiên sẽ không từ chối.

Đại Nhi độ lượng như thế làm cho đám người Lâm Nguyệt muốn té ngã, hoàng tẩu không có sao chứ? Bị cái gì kích thích sao?

Bách Phi Thần cũng thờ khể thờ ra một hơi, Đại Nhi bỏ qua cho Lan phi như thế không thể nghi ngờ là để cho Lan Thụy trung thành, điều này làm cho trong lòng Bách Phi Thần thư giãn không ít, xem ra Đại Nhi vẫn quan tâm hắn. Phất tay một cái, ý bảo mọi người lui ra ngoài, cả nội điện chỉ còn lại hai người, Đại Nhi và hắn.

"Hoàng thượng không cần chú ý chuyện ngày hôm nay, thần thiếp chỉ làm chuyện nên làm, cáo lui." Nhìn bóng dáng Đại Nhi biến mất, Bách Phi Thần bỗng nhiên cảm giác dường như mình vĩnh viễn mất năng. Cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Lui ra ngoài, Hinh Tuyết cũng hận tới cực điểm, kế hoạch lần này vốn không có sơ sót, tại sao vẫn xuất hiện không may? cây trâm phượng này cũng đúng là Lâm Đại Nhi cài trên đầu, nhưng tại sao. . . . . Chẳng lẽ trước đó nàng đã đoán được kế hoạch của ta? ! Không, ngay cả ta cũng nhất thời nảy sinh ý muốn nhờ chuyện Lan phi diệt trừ Lâm Đại Nhi, thuận tiện cô lập Bách Phi Thần, nàng làm sao có thể biết trước! Nếu không phải nhìn thấy số đại thần bị Bách Phi Thần thanh trừ nhiều như vậy mình tuyệt đối sẽ không để cho Lan phi còn sống dùng lời chứng để kéo gần khoảng cách Lan Thụy và hắn. Chẳng lẽ hết thảy mọi chuyện đều là... . . . . . Trùng hợp?

Hinh Tuyết chợt cảm thấy tâm tư của Đại Nhi thâm trầm hơn so với nàng tưởng tượng. Bàn tay nắm chặt không để ý móng tay cắm vào đầu gối, thái độ âm lãnh làm cho người ta sợ hãi. Mặc dù như thế, ta muốn giết người vẫn dễ như trở bàn tay. Chẳng qua, còn có một con cờ hữu dụng tiếp người chơi này vấn xem thế nào. . . . .

Trên đường trở về Phượng Tê cung Đại Nhi an tĩnh khiến cho Dao Kỳ cảm thấy lo lắng.

"Tiểu Vũ đi về rồi sao?"

"Vâng, lúc nô tỳ trở về lấy trâm phượng đã sai người đưa tiểu Vương Tử trở về." lúc này Dao Kỳ mới thầm thở phào nhẹ nhõm. Thật may, lúc trước nương nương rảnh rỗi chế tạo một bộ trang sức giả giống với bộ trang sức bằng vàng ròng như đúc, nếu không lần này nhất định phải ăn thua thiệt.

"Nương nương vì sao. . . . ." Dao Kỳ không hiểu tại sao hôm nay Đại Nhi dễ dàng bỏ qua cho Lan phi như vậy, điều này hoàn toàn không phù hợp tính tình của Đại Nhi, nếu vì Hoàng thượng vẫn cảm thấy rất không có khả năng. Hôm nay cách làm của Hoàng thượng ngay cả Dao Kỳ nhìn cũng cảm thấy tức giận, chớ nói chi là Đại Nhi.

"Lan phi bị người hạ cớ." Không Tâm cớ bí truyền của Hoàng thất. . . .

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chơi đã tự nhiên không thể lưu

Đầu tháng năm, khắp cả vườn hoa đào trong biển hoa vẫn nở đỏ, màu đỏ rực cả một góc trời.

Một lần Đại Nhi đã hỏi Dao Kỳ nếu đem tất cả ngọc giữ âm phía dưới biển hoa lấy ra ngoài có thể bán bao nhiêu tiền, Dao Kỳ lắc đầu sửng sốt không nói câu nào. Chẳng lẽ còn sợ nàng moi ra bán?

Ngày hôm đó, vẫn như thường ngày, Đại Nhi nằm ở trên ghế xích đu xem một chút cổ quái kỳ thư, nhưng thật lâu không thấy lật một tờ nào, điều này làm cho Dao Kỳ đứng ở một bên không khỏi nghĩ, chuyện gì có thể nhiều loạn tâm thần của Đại Nhi như thế. Vẫn còn chưa nghĩ ra, chỉ nghe ‘phốc’ một tiếng, một ngụm máu tươi từ trong miệng Đại Nhi phun ra, nhuộm đỏ y phục màu trắng và cánh hoa rơi đầy đất.

"Nương nương!" Dao Kỳ vội vàng đi vòng qua lau khước miệng cho Đại Nhi, tâm đã sớm luyện thành không gọn sóng chợt rối loạn lên, nhìn khuôn mặt

nhỏ nhắn trắng bệch của Đại Nhi, nhất thời không biết nên làm sao.

"Gọi cần tới đây." Đại Nhi nhận lấy khăn tay, yếu đuối nói không ra bốn chữ, Dao Kỳ cũng không do dự lập tức thi hành. Kể từ khi bị phái tới nơi này, Dao Kỳ rất tự nhiên đón nhận tư tưởng của Đại Nhi. Nếu là người của ta, như vậy sau này có thể ra lệnh cho người, cũng chỉ có ta. Dao Kỳ cũng thi hành vô cùng chu toàn. Về phần tên mặt than mới tới, tất nhiên không thể may mắn.

Ít ngày trước quốc yến, lần đó còn gọi là mặt than, hiện tại nên gọi là Cần rồi. Cần ngoại trừ nghe theo lệnh của Đại Nhi thì cũng chính là Bách Phi Thần. Sau khi trở về rất tự nhiên bị Đại Nhi hành hạ đến nay. Lệnh cho hắn chép phạt một bài tẩy não bút ký ‘Duy chỉ nghe lời Hoàng hậu nương nương’, cho tới bây giờ còn chưa xong.

Nội dung bút ký này như sau:

Ta dùng nhân cách của ta thề, lấy sinh mạng thần phục Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nương nương nói đúng là đúng, nói sai là sai; nói không phải là không phải; có phải thế không.

Phục tùng Hoàng hậu nương nương vô điều kiện, không được có bất kỳ nghi ngờ nào;

Vì hoàng hậu nương nương vào nơi nước sôi lửa bỏng không chối từ;

Ta không sợ cường quyền, không dể ý gian khổ, thi hành đến cùng tư tưởng của Hoàng hậu nương nương, lấy Hoàng hậu nương nương làm vẻ vang;

Ta nỗ lực không ngừng phấn đấu để thực hiện đến cùng mục tiêu và tư tưởng của Hoàng hậu nương nương, nhất định không phụ sự mong đợi của mọi người;

Ta phấn đấu tinh thần trở nên sáng lạn, tất cả lấy Hoàng hậu nương nương làm chủ; sai đâu đánh đó.

Dùng máu tươi chứng giám, Nhật Nguyệt soi sáng, nếu làm trái lời thề này, sẽ làm thái giám cả đời.

.....

Không hổ là tẩy não bút ký, đoán chừng cả đời Cần cũng không thể quên được mình phát lời thề này, khụ khụ, mặc dù là bị ép buộc.

Từ khi Dao Kỳ đi khỏi cho đến khi cùng Cần xuất hiện chỉ mấy chục giây, Đại Nhi đã lau sạch sẽ máu nơi khóe miệng, nhưng đóa máu nở rộ trên vạt áo vô cùng rực rỡ.

"Nương nương có gì phân phó?" Hiện nhiên Cần cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, một chân quỳ trên đất, bộ dáng tử trung. Đúng vậy, hẳn nghĩ rõ ràng, nếu Hoàng thượng để cho hắn đi theo Hoàng hậu nương nương, như vậy từ nay về sau chủ tử của hắn cũng chỉ có một mình Hoàng

hậu nương nương. Hắn rất thức thời.

"Tới đây." Đại Nhi từ trên ghế nằm đứng lên, ý bảo Cần đứng dậy đến trước mặt của nàng.

Mặc dù Cần nghi ngờ nhưng không chút do dự, phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện, hắn bước tới...

Đại Nhi vung tay phải lên một chưởng đánh vào ngực Cần, Cần kiên trì, chỉ cảm thấy một cỗ lạnh lẽo rót vào, nhất thời tinh thần sáng khoái.

"Mang cái này đi tìm Luyến U, mới vừa cầm vào được cỗ cho người có thể cảm ứng được chỗ ở của hắn, theo lộ trình đi kinh thành tiến về phía Kim Dao. Nhớ kỹ, đi đường nhỏ." Đại Nhi thu chưởng ném cho hắn một chai thuốc, ý bảo hắn đi nhanh về nhanh.

"Vâng" Cần thu chai vào bên hông, tung người đi khỏi.

"Nương nương, có muốn thay quần áo khác hay không?" Dao Kỳ thấy Cần đi khỏi lúc này mới lên tiếng nói chuyện, nương nương nhà nàng mới vừa rồi quá dọa người.

Đại Nhi lắc đầu một cái, ngồi ở trên ghế dựa, nhắm mắt lại muốn che giấu lo âu trong lòng.

Mới vừa hạ một ít được cỗ cho Cần thiêu đốt phản ứng dây chuyền, loại được cỗ nàng hạ cho Luyến U là một đôi, chỉ cần thiêu đốt một bên, bên này cũng sẽ bị thương, giống như nàng mới vừa phun một ngụm máu.

Rốt cuộc là tình huống gì có thể bức một nhân vật như Luyến U đến tình cảnh như vậy? Từ Tà Môn sao...

*****

"A, cuối cùng đã tới! Rốt cuộc Lão tử đến kinh thành rồi!" Tại cửa Thành, một nam tử toàn thân áo đen như mực, đội nón tre phủ kín, giang hai cánh tay vừa lòng hít thở ánh mặt trời giữa trưa hè. Tư thái này quả nhiên là thoải mái không sao tả được.

Khi sao lưng hấn một công tử tuấn mỹ toàn thân áo trắng như tuyết, tao nhã lẳng lặng đứng nhìn, nửa bó tóc buộc trong ngọc quan, tóc đen là tà bị gió nhẹ nhàng nâng lên, cội gương mặt tuấn mỹ của hấn, mái tóc đen buông xuống lên gương mặt trong suốt như ngọc của nam tử ở trước mặt, cả người lộ ra khí chất thanh khiết khiến cho bọn người ta không nhìn được ghé mắt.

"Đi thôi." Người đi đường dừng chân nghỉ ngơi, chỉ nghe nam tử mặc áo trắng đẹp như ngọc nhẹ nhàng mở miệng nói.

"Ừ." Nam tử áo đen trườn nón tre vui thích gật đầu, hai người một trước một sau cứ như vậy bước vào Kinh Thành, số mạng đã định, nhất định phải chia lìa.

Đội hai người đã đi lâu rồi, mọi người mới phục hồi lại tinh thần, muốn hỏi ức lại dung mạo như tiên giáng trần của nam tử mặc áo trắng ở trước mặt chợt dường như được điều gì nhưng nghĩ không ra, không nghĩ ra nên lắc đầu, có thể là kì quái.

"Ta nói, tại sao chỉ có ta đội nón tre còn người không đội?" Thật ra Cổ Thiên Hồn rất muốn nói thêm một câu nữa: đáng đáp của ta so với người không kém bao nhiêu.

Khóe môi Bách Từ Tà không nhìn được nâng lên một chút ý cười, thầm than Cổ Thiên Hồn đáng yêu, tại sao bây giờ hấn mới nghĩ tới hỏi vấn đề này? Sớm đi chỗ nào rồi.

"Sợ người nắng." Bách Từ Tà phục hồi lại tinh thần mới ý thức mình đem câu "giảm bớt phiền toái" đổi thành bốn chữ khác rất khôi hài.

"....." Cổ Thiên Hồn hận hấn, khóe miệng run lên không tự nhiên lắm, cắn răng nghiêng lợi nói: "Lão tử trắng tự nhiên, không sợ nắng." Nói thì nói như thế nhưng không ra tay gỡ xuống đầu lạp mà hấn buồn bực khó chịu.

"Phong cảnh bờ sông Phù Liễu thánh năm ở Kinh thành đẹp như tranh vẽ, ngày mai có muốn cùng đi hay không." Bách Từ Tà không nói tiếp chủ đề kia, chợt đưa ra ý muốn đi du hí. Nói là hỏi thăm, không bằng nói là kể lại. Dường như Cổ Thiên Hồn trả lời hay không trả lời cũng không sao cả.

"....." Người nói, tại sao hấn muốn mời người lại không có chút ý tứ! Luôn bày ra bộ dạng không sao cả. "Ừ." Cổ Thiên Hồn thật sự hận cái miệng hấn không cùng lòng, mỗi lần gặp phải tình huống như thế khẳng khái cự tuyệt không được sao?! Hấn thì tốt rồi, dọc theo đường đi chỉ cần ngắm phong cảnh đã một nửa thời gian. Mẹ nó, người cũng không lo lắng cho thân thể mình không chịu nổi nên đánh rắm rồi hả?

Cổ Thiên Hồn nghĩ tới bộ dáng Bách Từ Tà mỗi khi trời tối bị nhử đầu càng mãnh liệt, hận không được đập bẻ, cảm thấy đau lòng. Chỉ muốn nhanh chóng tới kinh thành tìm được tiểu đồ đệ của hấn chữa bệnh cho Bách Từ Tà. Nào biết, Bách Từ Tà căn bản cũng không muốn hấn tới kinh thành, càng không muốn hấn xuất hiện trong hoàng cung.

Không nghe thấy Cổ Thiên Hồn trả lời, Bách Từ Tà không nhìn được thoải mái trong lòng. Nếu như người không muốn tới kinh thành.... Nghĩ đến chỗ này nụ cười trong mắt biến mất, thay vào đó là phiền não.

Rốt cuộc nên làm sao với người bây giờ?

"Đến rồi."

Cổ Thiên Hồn ngẩng đầu, cách khăn che mặt màu đen hấn nhìn thấy tấm bảng trên cánh cửa đề bốn chữ như rồng bay phượng múa.

Thiên Nhai Túc Quán.

Tin tức Cổ Thiên Hồn vào kinh người nên biết đều biết rồi, không nên biết cũng đã biết. Kỳ quái là tất cả mọi người vẫn không nhúc nhích, giống như đang lẳng lặng chờ đợi cái gì.

Hôm đó, Cổ Thiên Hồn đến kinh, Thiên Nhai Túc Quán cơ hồ đầy ắp cả người, thậm chí trên xà nhà cũng có người ngồi, không vì cái khác chỉ vì Cổ Thiên Hồn nổi danh không chỉ là y thuật của hấn, so với hấn y thuật chỉ có hơn chứ không kém chính là gương mặt hấn đi tới chỗ nào cũng được ưa chuộng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Bách Từ Tà muốn hấn ra cửa đội nón tre. .

Gọi là Đệ nhất thiên hạ mỹ nhân cũng không phải là không được.

Dĩ nhiên, Cổ Thiên Hồn cũng có kẻ thù không ít, dựa theo tính khí cổ quái của hấn lúc trước kia, nói không trị là không trị, không biết đắc tội bao nhiêu người trên giang hồ đấy.

Một đêm, Bách Từ Tà cảm thấy có vô số khí tức, quét nhìn Thiên Nhai Túc Quán, sắc mặt càng ngày càng khó coi, vốn là bởi vì phát bệnh mà sắc mặt trắng như tờ giấy, nhưng bị chọc tức nổi lên đỏ ửng.

"Liễu Phàm." Hai chữ không thể nghe thấy lại làm cho người nào đó vẫn chờ đợi lo lắng nhanh như gió xuất hiện tại phòng của Bách Từ Tà, nụ cười lấy long hiện trên mặt, bộ dáng chân chó.

"Người nào tung tin tức." Bách Từ Tà toàn thân áo trắng như tuyết xuất hiện đột ngột dưới ánh trăng thanh lạnh lẽo, mấy sợi tóc buông lơ có chút xốc xếch, trên khuôn mặt vốn tái nhợt càng thêm mị hoặc. Hấn tới cũng để nguyên quần áo ngủ, nếu không phải sợi tóc xốc xếch, căn bản không nhìn ra hấn có nghĩ ngợi.

"Chuyện này. . . . ." Trong lòng Liễu Phàm kinh ngạc, Nộ Vân này, không phải nói Môn chủ sẽ không tức giận sao? Tại sao bây giờ cảm giác giống như

mình bị lừa. . . . .

Bách Tử Tà ném tới ánh mắt giống như phi đao, trong lòng Liễu Phàm chợt lạnh, lập tức mở miệng nói: "Nộ Vân nói, muốn tìm hết tất cả biện pháp không thể để cho Cổ Thiên Hồn vào cung, thuộc hạ cũng cho là như vậy."

"Trước khi Cổ Thiên Hồn vào cung nếu thiếu một cọng tóc, người hãy cùng An Ngôn hoán đổi chức vị đi, nhất định hẳn rất thích tính tiếp nhận." Một câu nói hài hước như vậy từ trong miệng Bách Tử Tà nói ra ít nhiều có chút ý vị cái chết uy hiếp.

"Vâng. . . ." Liễu Phàm vô cùng biệt khuất trả lời. Có quý mới muốn cùng An Ngôn hoán đổi chức vị, mẹ nó, những ngày qua ngược đãi hẳn không nhẹ, nếu đổi vị trí còn không biết hẳn trả thù ta thế nào !

Ừm, thật ra, người đoán đúng rồi, An Ngôn chính là tên tiểu nhị thúc giục ngày đó. . . . .

"Còn không đi."

". . . . ."

Thấy Liễu Phàm đi ra ngoài giống như chạy trốn, Bách Tử Tà mới giơ tay lên day day thái dương huyệt, rốt cuộc hẳn mới vừa làm gì? ! Biết rõ một khi Cổ Thiên Hồn vào cung, chuyện Bách Phi Thần trúng độc rất có thể sẽ bị phát hiện tại sao còn muốn nương tay? Là bởi vì Cổ Thiên Hồn hay là. . . . .
Căn bản không hi vọng hẳn chết như vậy.

Mặc dù rất không nguyện ý tin tưởng, nhưng quả thật lòng hẳn mềm nhũn. . . . .

Thì ra Hắc cũng có trái tim.

"Ha ha." Tự giễu cười hai tiếng, lần nữa mở mắt ra, dưới ánh trăng lạnh lẽo trong đôi mắt hiện lên từ khí, ánh mắt chứa đựng hơi nước tràn ra một giọt nước mắt trong suốt, xẹt qua gương mặt gần như trong suốt, mắt tung. . . . .

*****

"Tiểu Vũ a, muốn đi Thiên Nhai Túc Quán xem một chút hay không." Trên đường cái, Đại Nhi một tay dắt Tiểu Vũ cao đến bả vai nàng, một tay cầm cây kẹo đường ăn say sưa ngon lành. .

". . . . ." Tại sao tỷ vẫn có ý muốn bước vào. . . . .

Tiểu Vũ cảm giác lạnh lẽo đến buồn nôn, lần trước ăn cơm không đưa tiền, hẳn cảm thấy đó là chuyện cực kỳ mất mặt trong đời này. Không nói những thứ khác, dù sao một là Đế hậu Bách vương triều, một là vương tử Phù Diêu, có nên mất mặt đến mức này hay không, hoàn hảo chính là người khác không biết. . . . .

"Yên tâm, lần này tỷ tỷ có đem theo bạc." Hiển nhiên Đại Nhi không xem chuyện lần trước cho là quan trọng, là da mặt quá dày hay thật sự không xem ra gì. . . . . cái này dường như có ý tứ.

"Mỗi lần đi rất phiền toái." Tiểu Vũ lặng lẽ nói ra một câu. Đồ mờ hồ, hẳn thật lòng không muốn đi.

"Nói cũng phải, còn phải nhân tiện trả tiền cho bọn hắn, không thể lần nào cũng ăn cơm chùa." Đại Nhi nhiệt tình gật đầu một cái, bộ dáng nghiêm túc khiến cho Tiểu Vũ vẫn cho rằng đã thống nhất cùng mình lúc đầu giờ theo không kịp. Vốn cho rằng mình đã đủ cực phẩm rồi, không ngờ so với Đại Nhi, mình quả thật chính là thứ cận bã.

"Không bằng. . . . . Chúng ta ở đối diện Thiên Nhai Túc Quán cũng mở một khách điểm đi, phàm là nhân sĩ giang hồ cho biết danh tính, hết thảy ưu đãi phân nửa giá. Có tin tức độc nhất vô nhị sẽ miễn toàn bộ, như thế nào?" Nhìn bộ dạng của Đại Nhi, không giống như nói đùa.

"Chẳng lẽ người không cảm thấy làm như vậy càng thêm lỗ vốn sao?" Tiểu Vũ im lặng, cái này so với đi đưa tiền cho người ta vẫn tốt hơn.

"Người không hiểu, đây là mấu chốt buôn bán, mấu chốt buôn bán có hiểu hay không, quên đi, nói người cũng không hiểu. Được rồi, trước tiên chúng ta đến nơi này giải quyết cơm trưa, thuận tiện thảo luận cụ thể việc mở tiệm một chút." Đại Nhi nói xong, không để ý Tiểu Vũ phản đối, hăng hái kéo hẳn đi về phía Thiên Nhai Túc Quán.

"Người xem, thật ra ta nói kiếm tiền là như thế." Đại Nhi nhìn Thiên Nhai Túc Quán rất là hùng vĩ, vô cùng cảm thán.

"Có thể. . . . ." Tiểu Vũ nhìn người đầy áp cả đại đường thoáng ngẩn ngơ, chẳng lẽ đến kinh thành ở khách điểm bình dân như vậy? Chẳng lẽ các khách điểm khác đều là hắc điểm? Chẳng lẽ bọn họ ăn cơm, ngủ cũng kén chọn khách điểm sao? Không chen vào được vẫn muốn chen, này, này, nếu chen nữa sẽ bị bẹp dí. . . . .

"Chúng ta nên chuyển sang nơi khác hay không. . . . ." Đại Nhi nhìn bên trong Thiên Nhai Túc Quán không còn một chỗ để đặt chân, yếu ớt hỏi.

"Nên. . . . ." Tiểu Vũ gật đầu một cái tán đồng.

Đang lúc muốn xoay người đi khỏi cũng đã nghe chung quanh xem náo nhiệt kì thực là đối thoại của những người không chen vào được, trong nháy mắt

liền thay đổi chủ ý.

"Thế nào?"

"Tiểu Vũ a, người không nghe thấy những người đó mới vừa nói gì sao?"

"Cái gì?"

"Cổ Thiên Hồn ở bên trong, quan trọng nhất là nàng nói Cổ Thiên Hồn là giang hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân."

"Vậy thì thế nào?"

"Cổ Thiên Hồn là một nam nhân a, có thể gọi là giang hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân chắc là bộ dạng rất mất hồn a." Đại Nhi cười, mặt hoa si.

". . . . ." Tiểu Vũ xấu hổ, cả ngày người nhìn một đồng lớn mỹ nam còn không miễn dịch sao.

"Phốc. . . . ." Một tiếng buồn cười khiến cho Đại Nhi và Tiểu Vũ, hai người cùng nhau quay đầu lại, nhưng lại cũng thật kinh diễm một phen.

Mây kiếm, mắt sáng, môi hồng, răng trắng, sống mũi cao thẳng, gương mặt trắng nõn, tách đi ra nhìn chỉ cảm thấy so với nữ nhân còn muốn mềm mại hơn ba phần, hợp lại không hiện ra khí tức nữ nhân, nhưng cả khuôn mặt tinh xảo làm cho người ta ghen tỵ. Hoa phục màu xanh nhạt thêu danh hiệu, vóc người cao gầy, sợi tóc màu đen chỉ vén lên thái dương dùng trâm ngọc cố định ở sau ót, cả người đắm chìm giữa ánh nắng buổi trưa không tính quá mãnh liệt. .

Khỏe miệng nâng lên nụ cười, lông mi cong, ánh mắt lấp lánh mang theo vài phần vô lại thế nhưng khiến cho Đại Nhi thường nhìn thấy mỹ nam và Tiểu Vũ vẫn lấy Tam ca ca của hắn làm kiểu ngạo cũng nhìn ngầy người.

"À. . . . . Cô nương ái mộ tên Y Tiên mà đến?" Nam tử kia thấy hai người nhìn hắn liền thu lại nụ cười, có chút không tự nhiên hỏi. Thăm nghĩ com chưa ăn xong rồi còn dám tới, cô nương này cường hãn a.

Nghe được câu này Đại Nhi phục hồi lại tinh thần, cau mày nói: "Người chính là Cổ Thiên Hồn?" Nghiễm nhiên bộ dáng ghét bỏ.

". . . . ." Nam tử kia im lặng, mới vừa còn kinh ngạc trước dung mạo của hắn, tại sao vội trở mặt không nhận người rồi? Chẳng lẽ nàng cảm thấy bộ dáng ta không xứng với danh hiệu giang hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân?

"Không phải. . . . ."

Nghe nói như thế, Đại Nhi rất tự nhiên nghiêng đầu đối với Tiểu Vũ nói: "Nhìn dáng vẻ của hắn giống như rất có tiền."

"Ừm." Nhưng thật ra Tiểu Vũ muốn nói, nhà của tỷ mở tiền trang còn có tiền hơn so với hắn.

"Không bằng mở tiền trang sẽ để cho hắn ra là tốt lắm." Đại Nhi đã hoàn toàn không thấy người khác tồn tại.

"Ừm." Tỷ tỷ, muốn lừa gạt người có thể khiếm tốn một chút hay không, chánh chủ vẫn còn nhìn đấy.

"Theo sự suy đoán của ta tuyệt đối sẽ kiếm lợi nhuận gấp đôi, tiện nghi cho hắn." Đại Nhi âm thầm gạt đầu.

"Ừm." Chuyện có tiện nghi, tỷ sẽ chấp tay nhường người ta, đánh chết ta cũng không tin.

"Ngay cả chương quỹ xuất sắc phía sau quầy chúng ta cũng để cho hắn làm." Tiếp tục thảo luận.

"Ừm." Lười biếng còn có thể lấy tiền, xảy ra chuyện không cần phụ trách, đây gọi là bàn tính quá tính.

"Ừm." Đại Nhi gạt đầu, ngẩng đầu lên nhìn về phía tên nam tử sắp ở trạng thái hóa đá nói: "Người cảm thấy như thế nào?"

"A. . . . . Cái này. . . . . Có tốt không. . . . ." Một tên nam tử ấp úng mở miệng.

"Tiểu Vũ, vô sự mà ân cần nếu không phải là gian xảo cũng là đạo chích, cũng may hắn nói như vậy, người cảm thấy đáng tin không?" Đại Nhi vẫn dùng âm thanh đủ ba người nghe rõ ràng bày tỏ nghi ngờ.

"Ừm." Đây không phải là kết quả tỷ muốn sao? Làm gì như chính mình bị ăn thua thiệt như vậy? Tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ muốn như thế nào a. . . . .

". . . . ." Cô nương này thật đúng là không tầm thường a.

Vì vậy, sau đó một nam tử nào đấy tên là Cung Bắc Thiếu chỉ trời chọc đất, vắn lưng tâm thế tuyệt, đối tuyệt đối không có mục đích gây rối khác cũng ký một phần Khế Ước Bán Thân, ba người bọn họ bắt đầu cùng thảo luận mở nghiệp lớn. Nếu như sau đó không có một nam tử mặc thanh y tên gọi là Thảo Diệp lặng lẽ xuất hiện thì chuyện đã thành.

Thời gian ba ngày nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn. Thật hiếm thấy ba ngày nay Cổ Thiên Hồn và Bách Tử Tà không có tranh cãi

nhau, thấy ngứa mắt lẫn nhau. Sống chung thật hài hòa. Chỉ là lúc chia tay bầu không khí không lúng túng như Cổ Thiên Hồn dự đoán, điều này thực sự khiến cho Cổ Thiên Hồn nghĩ không ra.

Hai người cùng nhau ăn bữa sáng xong, lúc Cổ Thiên Hồn ấp úng không mở lời được, Bách Tử Tà lại mở miệng trước.

"Chơi vài ngày, người cũng nên vào cung rồi." Nét mặt Bách Tử Tà không có chút biến hóa, giống như đang nói một chuyện bình thường không thể bình thường hơn.

"Ừm." đột nhiên Cổ Thiên Hồn không biết nên làm sao, chỉ đành phải gật đầu. Tại sao hắn có cảm giác, nếu như hôm nay hắn đi khỏi, đúng là vĩnh biệt.

"Đợi ta đưa người đi từ cửa sau, đoán chừng Tiền viện không ra được." Nói xong nhìn thấy vẻ mặt Cổ Thiên Hồn mê man không nhận được bật cười.

"Ừm." Vẫn là một chữ, có thể Bách Tử Tà đột nhiên dịu dàng như thế nên không quen thôi.

"Ở chỗ này chờ ta, làm xong chuyện ta sẽ trở lại." Trước lúc chia tay Cổ Thiên Hồn nhìn ánh mắt của Bách Tử Tà nói như thế, nhìn chòng chọc hồi lâu lại tăng thêm bốn chữ ở phía sau, sau đó cũng không quay đầu lại đi khỏi.

"Trị thương cho người."

Bách Tử Tà rất hi vọng bốn chữ cuối cùng này hắn có thể không nói ra, nhìn bóng lưng Cổ Thiên Hồn đi khỏi, lại không biết có cảm xúc gì.

"Tại sao?" Nộ Vân mặt đen thui hiếm thấy, có chút nóng giận nói với Bách Tử Tà.

"Cái gì?" Bách Tử Tà giả bộ ngu. Có lẽ ngay cả hắn cũng không biết tại sao.

"Tại sao không giết hắn. Hắn không thể vào cung, người phải biết." Nộ Vân không biết tại sao tức giận, tóm lại là rất tức giận.

Đúng vậy a, ta biết rõ. Bách Tử Tà thầm nói trong lòng, ngưỡng mặt lên nhìn ánh mặt trời, trong lòng mắt không nhìn ra cảm xúc.

"Ta sẽ giết hắn." Một câu nói hừ vô mồm, nói xong, Nộ Vân đã sớm chẳng biết đi đâu. Bách Tử Tà chợt chớp mắt, nâng mũi chân nặng nề hạ xuống, liếc mắt nhìn phương hướng Cổ Thiên Hồn đi khỏi.

Xoay người, chính là quyết tuyệt.

Cổ Thiên Hồn rất buồn bực, rốt cuộc hôm nay hắn làm sao vậy? Không phải vẫn muốn thoát khỏi người này sao, bây giờ đi khỏi còn khó chịu cái gì? Chẳng lẽ là vì chuyện phải đi tìm tiêu đồ đệ quay lại trị thương cho hắn. Chắc là không phải đâu, dường như nói quay lại trong lòng cảm thấy rất thoải mái. . . . .

Đang lúc Cổ Thiên Hồn suy nghĩ miên man, một luồng lực đủ để trí mạng từ một góc độ hiểm đánh tới đầu Cổ Thiên Hồn. Ở góc độ đó, nói trắng ra là từ phản ứng nhanh dùng cánh tay đối kháng, nếu không cho dù tránh thế nào cũng tuyệt đối không thể tránh thoát.

Tốc độ phản ứng của Cổ Thiên Hồn cũng bén nhạy, lập tức đoán được phương hướng xuất phát luồng lực, nội lực phóng ra ngoài đưa ra một luồng trực tiếp va chạm với luồng lực đánh tới, chậm một chút nữa là tính mạng khó bảo toàn a. Người tới không ngờ Cổ Thiên Hồn phản ứng nhanh như vậy, thấy một kích không thành lập tức mượn lực lui về phía sau, trong tay xuất hiện một thanh chủy thủ sắc bén, không chút sơ xuất công về phía Cổ Thiên Hồn.

Cổ Thiên Hồn thấy thế vô cùng buồn bực, tiếp cận độ sức không phải sở trường của hắn có được hay không, cái này Lão Nhị tương đối lành nghề. Cộng thêm trong tay không có binh khí không thể làm gì khác hơn là vãn né tránh, cũng may khinh công của hắn khá tốt, mặc dù không hơn được Lão Nhị nhưng vẫn còn đáng tin, ít nhất mạnh hơn Đại Nhị rất nhiều. Dù vậy một vòng công kích làm cho bộ y phục đen cũng bị đâm nhiều lỗ thủng.

"Ta nói, lão tử có trâu chọc người sao?" Cổ Thiên Hồn buồn bực, nhìn chăm chú Bạch y nhân che mặt ở trước mắt, nhìn một cái cũng biết là người xấu. Chỉ sợ hắn không chú ý sẽ bị chủy thủ trong tay người kia lấy một tí huyết.

Bạch y nhân cũng dừng lại một chút, nhìn Cổ Thiên Hồn một hồi lâu mới dùng một bàn tay khác không có cầm binh khí gạt khăn lụa che trên mặt lộ ra khuôn mặt của công tử vô cùng tuấn mỹ. Không thể ai khác chính là Nộ Vân.

"Môn chủ nhà ta nói rồi, chơi đã tự nhiên không thể lưu, huống chi gương mặt người tồn tại là uy hiếp lớn nhất cho ta, cho dù môn chủ không phân phó ta cũng sẽ không bỏ qua cho người, cho nên, người hãy ngoan ngoãn đem mệnh giao ra đây thôi." Nộ Vân cười rục rịch, trong mắt chợt lóe lên giảo hoạt, giờ phút này Cổ Thiên Hồn không có tập trung tấn công. Hắn chỉ nhớ câu nói kia của Nộ Vân.

Hắn nói, chơi đã tự nhiên không thể lưu. . . . .

Thật sao? Chỉ vui đùa một chút thôi sao?

Cổ Thiên Hồn thật sự rất khó tưởng tượng mình sẽ vì một câu nói của một nam nhân mà nghe tê tâm liệt phế như thế. Đây là chuyện hắn trải qua hai kiếp cũng nghĩ không ra, nhưng ý trời trên người, hiện tại tim của hắn tê liệt lợi hại, trong đầu chỉ có một câu nói kia, phối hợp hình ảnh Bách Tử Tà dùng mọi cách níu kéo hắn. Nộ Vân liền đâm ra chủy thủ gần trong gang tấc cũng làm như không nhìn thấy.

Trong lúc Nộ Vân vuốt tay, trong nháy mắt đột nhiên hắt mảy, có lẽ đang suy nghĩ xem chỉ là một câu nói thôi, tại sao có thể làm cho hấn buông tha chống cự, ngay cả hấn bị hấn sâu như vậy? Chợt trong đầu có vài hình ảnh lóe lên, hấn lắc đầu. Cũng trong nháy mắt do dự, trong tay chủy thủ đã bị thanh trường kiếm đẩy ra, Nộ Vân mượn lực lật người chạy mất, hiện tại hấn cần yên tĩnh một chút.

"Người đang suy nghĩ gì? !" Triển Phong Hoa thu hồi nhuyển kiếm đeo ở hông, về mặt hồ ly thay đổi hiếm thấy, giữa hai lông mày lộ ra tức giận.

"A. . . . ." Cổ Thiên Hồn hoàn hồn, mê man nhìn Triển Phong Hoa trước mắt.

"Ta đi mấy năm, sư phụ dạy người ra sao, tại sao càng ngày càng dần dần vậy." Triển Phong Hoa buồn bực, bộ dáng này của Cổ Thiên Hồn thật sự là rất thật đáng yêu.

"Này, này, dù sao ta cũng là sư huynh của người, nể mặt một chút có được không, hơn nữa, ta dần dần lúc nào? Rõ ràng thông minh tuyệt đỉnh, ngọc thụ lâm phong mà." Nhất thời, Cổ Thiên Hồn bất mãn bắt đầu phản bác, đem một chút đau lòng cố gắng đè ép xuống đáy lòng.

"Sư huynh, làm người phải khiêm tốn." Triển hồ ly thấy Cổ Thiên Hồn nói như vậy cũng yên tâm, khôi phục lại tính cách hồ ly.

"Ta khiêm tốn thì quá dối trá, người biết ta rất thành thực." Cổ Thiên Hồn rất nghiêm túc nói, nhìn Triển hồ ly nhất thời im lặng. Chẳng lẽ sư huynh rồi nói mấy năm, chắc hấn đã luyện được miệng lưỡi sao?

Khi Cổ Thiên Hồn và Triển hồ ly đến Hữu Tướng phủ, lúc nhìn thấy một nữ nhân ngồi tại bàn cơm, sau một tiếng cười quái dị, cười xong hấn liền buồn bực, hấn nhớ Triển hồ ly là một kẻ cong (pêđê) a, tại sao mấy năm không gặp đã thẳng rồi? Trong lòng nghĩ có nên tìm cơ hội thỉnh giáo hấn làm thế nào hay không.

"Sư huynh, người đừng nghĩ loạn. Lần này Ngọc tiểu thư đáp ứng lời mời của Hoàng Thượng mới tới kinh thành, sau khi quốc yến chấm dứt, Ngọc tiểu thư còn muốn ở kinh thành một thời gian, Hoàng thượng thấy Ngọc tiểu thư là một nữ tử mới để cho nàng hạ cố ở nơi này." Triển hồ ly bị Cổ Thiên Hồn nhìn phất cẩu, không nhận được giải thích, cũng không biết giải thích cho ai nghe.

"Sư đệ, người giải thích cái gì, sư huynh cũng không nói cái gì nha, sư huynh hiểu." Cổ Thiên Hồn cho Triển hồ ly một ánh mắt, ta hiểu rất rõ, thế nhưng Triển hồ ly tức giận đỏ mặt lên.

"Cổ tiên sinh ngày mai sẽ phải vào cung sao?" Vẫn trầm mặc, Ôn Ngọc mở miệng.

"Ừm." Ngược lại, Cổ Thiên Hồn thu lại rất mau. Về mặt phớt tình trả lời.

"Hiện tại, trong cung truyền ra một câu tuyên cáo, Cổ tiên sinh có thể tham khảo một chút." Ôn Ngọc rất nghiêm túc nói.

"Tuyên cáo cái gì?" Cổ Thiên Hồn kỳ quái, quay đầu nhìn về phía Triển hồ ly, thấy Triển hồ ly cũng không biết cho nên không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Ôn Ngọc vẫn bình thản.

"Trần quý sinh mệnh, cách xa Hoàng hậu."

Triển Phong Hoa cười, Ngọc tiểu thư thật là phúc hắc, đã nói như thế, dựa theo tính khí của Cổ Thiên Hồn, cho dù vào cung không gặp Hoàng hậu nương nương cũng sẽ tìm lấy cớ đến bái kiến, gặp được Hoàng hậu nương nương, cho dù Cổ Thiên Hồn miệng lưỡi có xảo quyết đi nữa cũng không thể đùa giỡn rồi.

Ngày kế tiếp, sau khi Triển hồ ly hạ triều liền mang theo Cổ Thiên Hồn vào cung, vốn nói đi thẳng đến cung Thái hậu, nhưng Cổ Thiên Hồn vẫn hỏi thăm chỗ ở Hoàng hậu nương nương, điều này làm cho Triển hồ ly vô cùng buồn bực. Xem ra Ôn Ngọc hạ thuốc không nhẹ a.

Vì vậy trước tiên an bài cho Cổ Thiên Hồn ở Chư Hoa Điện chờ, hấn đi tìm Hoàng thượng xin tuyên triệu Hoàng hậu nương nương cùng đi với hấn. Vì vậy, Cổ Thiên Hồn nghe lời ở Chư Hoa Điện uống trà.

Quan sát cung điện tráng lệ xa xỉ, thăm than hoàng gia thật có tiền, sinh ra ở nơi này cả đời không lo cái ăn cái mặc a. Vận số của Tiểu Tử xem ra không tệ, hơn nữa dường như nghe nói nàng là Lâm gia đại tiểu thư gia môn giàu có nhất Bách vương triều. . . . . Chắc chắn, thân phận này đã nói tiểu đồ đệ của hấn nhân phẩm rất tốt, mấy tên khốn kiếp kia vẫn còn chưa có tin tức, trước mắt xem ra kiếp thứ hai của Đại Nhi tương đối tốt, mấy tên kia còn chưa nhìn thấy người ở đâu cả. Aiz, cũng không biết đã chạy đi nơi nào, Đại Nhi cũng bại lộ như thế, sao không thấy có người tới tìm? Một đám đồ đệ không có lương tâm!

Đợi rất lâu không thấy có người, đang lúc Cổ Thiên Hồn không nhận được thì nghe ngoài điện có một hồi lễ bái liền nhìn thấy một nữ tử mặc cung trang màu xanh lục đi vào, đi theo phía sau là một nha hoàn.

"Ngài chính là Y Tiên Cổ tiên sinh?" Chỉ thấy Tương phi mặc cung trang màu lục, ở bên hông buộc đai lưng màu trắng càng lộ vẻ dáng vẻ thướt tha mềm mại, tóc dài màu đen vấn búi tóc đơn giản, dùng một cây trâm ngọc trai màu đỏ cố định, không nhiễm bụi trần. Phía dưới khóe mắt có chấm điểm một mỹ nhân chí, làm cho trên gương mặt thanh nhả tăng thêm mấy phần mềm mại đáng yêu. Dáng người không vội vã, âm thanh mềm mại.

"A. . . Vâng" Cổ Thiên Hồn đứng dậy đứng thẳng không có ý tiếp cận, chẳng qua nhìn thấy một tiểu thư khuê các có khí chất rất hiếm thấy, trong thâm cung dưỡng

thành khí chất đặc biệt mà cô nương nhà bình thường không so được. Thấy trang phục người này rõ ràng quyền cao chức trọng, nhưng nói lời như vậy lại

làm cho hần thụ sủng nhược kinh. Không phải người trong cung đều rất ngang ngược can rở sao?

"Ngài là...."

"Cổ tiên sinh không cần kinh hoảng, Bồn cung là Trương phi, nghe nói Cổ tiên sinh vào cung chẩn bệnh cho mẫu hậu, nên đặc biệt tới để bái tạ Cổ tiên sinh." Trương phi đứng là mỹ nhân nhất đẳng, cách thức nuôi dạy đều xuất từ danh môn, từng câu từng chữ cũng lộ ra phong vân không tầm thường.

"Trương phi nương nương khách khí, đây vốn là vinh hạnh của tại hạ." Cổ Thiên Hồn cũng phục hồi lại tinh thần, vị Trương phi nương nương này nên xem là người lương thiện chứ, ít nhất hần nhìn không ra nàng đứng ở chỗ nào.

"Cổ tiên sinh quá khiêm nhượng, bệnh tình của mẫu hậu kính xin tiên sinh hết lòng chữa trị." Trương phi đưa tay mời ngồi, ý bảo Cổ Thiên Hồn ngồi xuống, mình cũng ngồi ở một bên với Cổ Thiên Hồn.

"Tại hạ nhất định làm hết sức." Cổ Thiên Hồn cảm giác có chỗ không đúng, lại nghĩ không ra chỗ nào.

"Cổ tiên sinh ở chỗ này đợi lâu một chút, Hoàng thượng phải xử lý một số chính sự mới có thể tới đây, Yến nhi, người đi Ngự Thiện Phòng lấy bánh ngọt cho ta, sợ rằng còn phải chờ đấy." Trương phi suy nghĩ chu đáo, nâng lên chung trà uống một ngụm, ý bảo Yến nhi đi nhanh về nhanh.

"Vâng" Yến nhi ứng tiếng đi, mặc dù nàng kỳ quái tại sao hôm nay nương nương ân cần như vậy nhưng cũng không phản ứng nhiều lắm, nương nương mình vốn thiện tâm, quan tâm bệnh tình của Thái hậu cũng là việc nên làm. (xì)

"Thật ra, không cần phiền toái, tại hạ ở phủ Triển... Hữu Tướng đã dùng qua bữa sáng rồi." Dường như Cổ Thiên Hồn nghĩ đến một câu nói, gọi là: vô sự mà ân cần không phải gian xảo cũng là đạo chích. Đột nhiên cảm thấy buồn cười, mình có cái gì có thể làm cho người ta lo nghĩ?

"Thân thể mẫu hậu phải toàn dựa vào Cổ tiên sinh rồi, tại sao có thể chậm trễ." Đặt ly trà xuống, mặt nàng cười nhìn Cổ Thiên Hồn.

Hiện tại, Cổ Thiên Hồn càng thêm buồn bực, làm cái gì vậy? Lẽ ra mình và hậu cung phi tần gặp mặt như vậy rất không hợp quy củ đi, tại sao bộ dạng Trương phi dường như không có phát hiện có cái gì không đúng? Hơn nữa nhìn phản ứng của nàng cảm giác có chút.... quyền rũ?

Đi chết đi Cổ Thiên Hồn, người loạn tưởng cái gì! Mẹ nó! Người ta chỉ tới cảm tạ người, người phải tỉnh táo một chút cho ta.

"Cổ tiên sinh..." Trương phi chợt phát ra một âm thanh quyền rũ, Cổ Thiên Hồn chợt hoàn hồn kinh hãi. Quay đầu về phía Trương phi, trên trán Trương phi toát ra mồ hôi lạnh, gương mặt ửng hồng, bộ dáng không còn hơi sức. Tinh huống như thế dường như là... Trúng mị dược.... Trời ạ, Trương phi nương nương thật tốt làm sao trúng mị dược?

Âm mưu! Hiện tại hần chỉ có thể nghĩ tới đây hai chữ này.

Đang lúc Cổ Thiên Hồn suy nghĩ hết sức lung tung, Trương phi bỏ nhào trực tiếp ngã trên người Cổ Thiên Hồn, đôi mắt xinh đẹp quyền rũ như tơ nhìn Cổ Thiên Hồn, cả người hần nổi da gà. Mềm mại không xương trực tiếp ngồi phịch ở trên người Cổ Thiên Hồn, lực đạo trên tay cũng không nhẹ, phải chú ý không để cho mình từ trên người Cổ Thiên Hồn đã đứng lên rớt xuống, một tay không ngừng nắm kéo y phục của mình và của Cổ Thiên Hồn.

Cả người Cổ Thiên Hồn chợt không có hơi sức, có thể miễn cưỡng đứng lại, liền đẩy nàng ra nhưng lực bắt tông tâm.

Trong lòng Cổ Thiên Hồn còn đang suy nghĩ xong rồi, xong rồi, một lúc nữa nhất định bị bắt gian, mẹ kiếp! Rốt cuộc là lão tử trêu ghẹo ai sao. Chuyện không nghĩ tới quá nhiên như nguyện....

"Sư huynh?!" Đi theo Bách Phi Thần và Đại Nhi, Triển Phong Hoa tới trước lại bị kinh sợ phải thay đổi sắc mặt. Không phải là bởi vì không tin tưởng Cổ Thiên Hồn, mà chuyện trước mắt quá kích thích, dĩ nhiên kích thích là Bách Phi Thần. Hần đến đúng lúc mà thôi, nếu như ngay cả tràng diện này cũng không hiểu, hần cũng không xứng hồ ly rồi.

"Chuyện này...." Chẳng biết tại sao Hinh Tuyết cùng đi theo rất kinh ngạc. Đáy lòng thăm thán tới thật đúng lúc a.

"Hoàng.... Hoàng thượng.... Thần thiếp..... Thần thiếp...." Trương phi chợt tỉnh táo lại, nhưng trên mặt vẫn còn đỏ ửng, áo xốc xé rách chứng minh tất cả chuyện vừa rồi cũng không phải ảo giác, nàng muốn xoay người nắm Bách Phi Thần nhưng không ngờ, dưới chân mềm nhũn té ngay xuống đất. Sắc mặt vẫn đỏ thắm, môi anh đào khẽ nhếch, hơi thở rối loạn, thở hỗn hển.

Lúc Trương phi thoát khỏi hần, trong nháy mắt Cổ Thiên Hồn liền khôi phục năng lực hành động, thăm nghĩ quả nhiên là ý định kín đáo làm cho người ta khó lòng phòng bị. Cái này rốt cuộc là vu cáo. Mẹ nó! Lão tử thua trong tay một nữ nhân! Nói ra không thể khiến cho các đồ đệ cười đến rụng răng a.

Không cần nhìn cũng biết sắc mặt Bách Phi Thần rất không tốt, phi tử của mình lại đang ở trước mắt mình cùng nam nhân khác câu thả, làm sao người nào có thể vui vẻ. Bách Phi Thần không sai người kéo Cổ Thiên Hồn ra ngoài chém đã là rất ảm đạm rồi.

‘Lạch cạch!’ Âm thanh cái năm roi xuống đất. Sau đó chỉ thấy Yến nhi trực tiếp nhào tới bên người Trương phi. "Nương nương, nương nương. . . . ." Thấy không biết chuyện gì còn tưởng rằng Bách Phi Thần trách tội Trương phi và Cổ Thiên Hồn chạm mặt, liền quay đầu nhìn về phía Bách Phi Thần cầu cạnh: "Hoàng thượng thứ tội, tha cho nương nương đi, nương nương chỉ nghe nói Cổ tiên sinh có thể chữa khỏi bệnh cho Thái hậu mới đến dặn dò Cổ tiên sinh một vài lời, cũng không có ý khác, Hoàng thượng minh xét." Yến nhi nói cũng là sự thật, ít nhất nàng nhìn thấy là như thế.

Nhìn sắc mặt của Bách Phi Thần vẫn không tốt, Yến nhi chợt hiểu ra chuyện gì, lại nghe mình nương nương thờ dõc có chút không bình thường, vừa giận

vừa vội, vội vàng nói: "Hoàng hậu nương nương, nương nương là hạng người gì ngài hiểu rõ nhất, ngài mau nói giúp nương nương một câu a. . . . ."

Đại Nhi vừa nhìn thấy Cổ Thiên Hồn sắc mặt nhanh chóng đỏ lên, trong nháy mắt hiểu ra danh hiệu giang hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân không phải cho không. Mẹ kiếp, đáng kiếp người nọ thế nào a, con mẹ nó quá xinh đẹp. Tóc đen vén nửa, mặt như ngọc, lông mày như phi kiếm, mắt như sương lạnh, đôi môi ươn ướt, mẹ nó quá mất hồn rồi. Phát hiện chung quanh áp suất thấp càng lúc càng nghiêm trọng, Đại Nhi không thể làm gì khác hơn là thu hồi chút tâm tư, xoay người lại đỡ Trương phi.

"Tỷ tỷ đứng lên trước." Đại Nhi dịu dàng ngồi xuống, bàn tay trên tay nàng nóng nóng buộc nàng quay lại nhìn khuôn mặt ửng hồng của Trương Phi, trong lòng không khỏi nói lòng dạ ác độc.

"Triển hồ ly, đây là lễ ra mắt của sư huynh người?" Đại Nhi tức giận, ánh mắt lướt qua Bách Phi Thần, bức bách Triển Phong Hoa, trong mắt lạnh lẽo không cần nói cũng biết.

"Hoàng hậu nương nương thứ tội, sư huynh ham chơi, thần nguyện thay hấn chịu phạt, chỉ là trước mắt bệnh của thái hậu nương nương quan trọng hơn, không biết chuyện này có thể bàn lại sau hay không." Triển Phong Hoa đã khôi phục sắc mặt không buồn không vui, cúi người xuống cầu cạnh cho Cổ Thiên Hồn.

"Hoàng thượng cảm thấy thế nào?" Đại Nhi cười như không cười nhìn Bách Phi Thần, trong con ngươi hoa đào không nhìn ra cảm xúc. Ít hay nhiều cũng phải cấp cho ta chút mặt mũi, nhất là ở trước mặt người ngoài.

Bách Phi Thần thấy ánh mắt Đại Nhi liền nghĩ đến đêm đó nàng đối với mình lạnh lùng như thế nào, trong lòng không khỏi có chút tức giận. Chuyện này đối với một nam nhân mà nói quả thực vô cùng nhục nhã, hấn vốn trước tiên vì chữa khỏi bệnh cho mẫu hậu mà ẩn nhẫn nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Đại Nhi, trong lòng vô cùng phiền não, có ý muốn đối nghịch cùng Đại Nhi, mới lạnh lùng nói: "Chuyện này có liên quan đến danh dự của Trương phi, vẫn là nên làm rõ thì tốt hơn, bệnh mẫu hậu cũng không gấp, tạm thời ở nơi này một chút."

Đại Nhi nhắm mắt, "Hoàng thượng nói đúng lắm."

Thấy Bách Phi Thần không thuận theo Đại Nhi, trong lòng Hinh Tuyết thầm dễ chịu, người nào gặp loại chuyện như vậy còn có thể trấn định, không trực tiếp đem Cổ Thiên Hồn chém đã là không tệ, nhưng không biết khi Trương phi nói ra 'chân tướng', Bách Phi Thần có còn trấn định như vậy hay không.

"Trương phi, nàng nói xem đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" lời nói của Bách Phi Thần mềm nhũn không ít, cũng không biết là thật quan tâm hay muốn làm cho Đại Nhi nhìn.

"Thần thiếp. . . Thần thiếp cũng không biết, thần thiếp tới dẫn dò Cổ tiên sinh một chút. . . . . Thuận tiện muốn cùng Hoàng thượng cùng đi chỗ thái hậu nương nương. . . . . Thần thiếp cũng chỉ uống một ly trà, đã trở nên thế này, nhưng. . . Nhưng cho dù là ngoài ý muốn, Cổ tiên sinh cũng nên đẩy thần thiếp ra, hấn. . . nhưng hấn. . . . ." Trương phi nói xong, nước mắt liền tích tích rơi xuống, phối hợp với vẻ mặt đỏ thắm càng vô cùng quyến rũ, chỉ là giờ khắc này không ai cảm thấy rất đẹp mắt.

"Cổ tiên sinh, nói đùa cũng phải xem tình huống, người mau đưa thuốc giải cho Trương phi nương nương đi." Hinh Tuyết nhỏ nhẹ khuyên, kì thực đem tội danh không hề nhẹ chụp vào trên người Cổ Thiên Hồn. Sở trường tốt nhất của Hinh Tuyết chính là cái này. Cái gọi là thêm dầu thêm mỡ, chẳng qua cũng chính là như thế.

"Ta. . . . ." Cổ Thiên Hồn muốn giải thích, lại thấy vẻ mặt ai oán của Triển Phong Hoa nhìn hấn, nhìn hấn một lúc vẫn không nói gì, đây là muốn hấn nhận tội sao? Nhưng cho dù hấn nhận thì đi đâu đi tìm thuốc giải a. Hấn thật ủy khuất muốn phát tiết.

Cổ Thiên Hồn bắt đắc dĩ, chỉ đành phải lộ ra vẻ mặt ai oán nhìn về phía Đại Nhi nhưng Đại Nhi không hiểu ra sao cả.

"Cổ Thiên Hồn, người vốn là một thần y, trăm mối người, mối người tới chẩn bệnh cho Thái hậu, mối người như thượng khách, không ngờ người nổi lên lòng xấu xa với phi tử của trẫm, còn dám hạ thuốc, người phải bị tội gì!"

Bách Phi Thần tức giận nhưng hấn có thể nhận, nhưng nhìn thấy Cổ Thiên Hồn không coi ai ra gì lộ ra vẻ mặt ai oán với Đại Nhi, ngọn lửa nhỏ trong lòng Bách Phi Thần càng vọt càng cao, cho đến khi ngọn lửa đỏ lan tràn bộc phát hùng lực, rốt cuộc áp chế không nổi phụt ra ngoài.

Chính là như thế, mau hạ lệnh giết hấn đi. Hinh Tuyết ác độc nghĩ thầm.

"Cho dù phải dựa vào người chữa bệnh cho Thái hậu nhưng tội lớn bức này cũng không thể dễ dàng tha thứ, nếu không trẫm làm sao chinh đồn triều cương, làm sao thuần phục quần thần. Triển Phong Hoa quen biết người sai nên bị tội liên đới, trẫm nể tình hấn vì triều đình không có công lao cũng có khổ lao, cách chức hấn vì. . . . ."

Tội liên đới, thật là thu hoạch ngoài dự đoán. Hinh Tuyết thầm nói.

"Hoàng thượng, chuyện lớn như thế, ngài nào cái gì? !" Đại Nhi nhăn mày, vô cùng khó chịu nhìn về phía Bách Phi Thần.

Bách Phi Thần bị Đại Nhi quát to như vậy cũng quên mất nói chuyện, không biết là tức giận hay cao hứng.

Tình huống như thế, Triển hồ ly cũng không phải ngoài ý muốn, nhưng Hinh Tuyết và Cổ Thiên Hồn cũng không tin nổi nhìn Đại Nhi, giống như nhìn thấy quái vật gì. Rống to với Hoàng thượng như vậy, tại sao cũng không thấy hấn tức giận. . . . .

"Nếu không muốn bị tiếng thị phi, như vậy nguyên nhân gây ra chuyện không hay là bởi vì Trương phi nương nương xử sự không phải. Hậu cung phi tần tự mình tới gặp người ngoài cung vốn là không cho phép, cho dù Trương phi vì Thái hậu, mặc dù làm vì tình cảm nhưng cũng là sai. Chẳng lẽ Trương phi xử sự sai không đưa đến chuyện xảy ra?" Lời này của Đại Nhi thật sự nói Trương phi.

Trương phi ngược mắt nhìn Đại Nhi, trong mắt đều là nước mắt. Yển nhi cũng bộ dáng hộ chủ, có chút oán giận nhìn Đại Nhi.

"Trương phi cũng không cần ủy khuất, Bồn cung luận sự mà thôi. Ngược lại Bồn cung muốn hỏi Hoàng thượng một chút, nếu như hôm nay ngài xử trí Cổ Thiên Hồn, vậy mệnh của Thái hậu, ngài muốn hay không muốn?" Ánh mắt của Đại Nhi không rõ cảm xúc nhìn chằm chằm Bách Phi Thần, cũng không nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Độc cũng không phải là không giải được

"Nếu Trẫm bị người uy hiếp làm sao có thể thống trị Bách giang sơn, ngay cả mẫu hậu biết cũng sẽ không nguyên ý." Bách Phi Thần không thích Đại Nhi dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, giống như nhìn một người xa lạ không hề liên quan. Làm cho cả người hắn không thoải mái.

"Cho nên Bồn cung mới nói, Trương phi phạm lỗi trước." Không phải Đại Nhi muốn trợ giúp cho Cổ Thiên Hồn, nhưng Thái hậu dựng một màn kịch như vậy không phải là vì muốn gặp Cổ Thiên Hồn sao, cho dù thế nào nàng cũng phải để cho Thái hậu như nguyện. Phía sau chuyện này hẳn có gì chứ, tỷ như dấu ấn sau vành tai của Bách Phi Thần, dường như nàng đã từng nhìn thấy qua trong một quyển tạp ký. . . . .

"Hoàng hậu, nàng muốn bảo vệ hắn đến cùng? !" Bách Phi Thần tức giận, tại sao nàng muốn trở mặt với mình? Hắn ghen lợi hại! Lúc này nghiêm nhiên quên mất ở trong buổi quốc yến vừa qua, mình đã nói cái gì rồi.

Nếu không cho nàng được như mong muốn, như vậy. . . Buông tay thôi. . . . .

Mẹ nó, đây chính là người buông tay! Bách Phi Thần, người thật giữ lời a.

Tranh cãi đi tranh cãi đi, càng tức giận càng tốt, tốt nhất làm cùng Lâm Đại Nhi. Vậy thì tất cả đều vui vẻ rồi. Hinh Tuyết ác độc một lần nữa vô lương nghiêng mắt nhìn qua.

"Hoàng thượng, Bồn cung luận sự xin ngài không nên can quấy." Đại Nhi kiên nhẫn cũng là có hạn. Thật sự, nàng nhìn Bách Phi Thần đã đủ rồi. Rốt cuộc là tức giận cái gì a.

"Trẫm can quấy ? nàng nhìn xem, Cổ Thiên Hồn hắn đã làm gì? Cho dù Trương phi có lỗi trước, hắn có thể làm ra chuyện như vậy đối với phi tử hậu cung sao? ! người phạm đức bại hoại như thế, rốt cuộc tại sao nàng muốn bảo vệ hắn? !" cho dù Bách Phi Thần hiểu được, đời này của hắn thua trong tay Đại Nhi, muốn buông tay là không thể rồi. Ngay cả hôm nay vẫn không biết làm sao lại ăn giấm chua thành bộ dạng này, mẹ nó, còn buông tay cái rắm a.

Như vậy không phải nói, hắn có thể thử tin tưởng nàng, thử tin tưởng nàng vô điều kiện.

Lần này coi như hắn ăn giấm chua không thể tiêu trừ được.

"Ta nói, con mẹ nó, lão tử đã làm gì, các người âm ỉ cái sợi lông a." Cổ Thiên Hồn thật sự là nhìn không được rồi, hắn vốn cũng không phải là người yên lặng nhẫn nhục chịu đựng, cho dù vu oan mình cũng thôi đi, còn lại nhai không ngừng. Mẹ nó, âm ỉ cái sợi lông á. Lão tử bị oan ức. Quan trọng nhất là đồ đệ ngoan của mình cũng không nói như vậy, người nha, cho dù là Hoàng đế cũng không thể.

". . . . ." Triền Phong Hoa bất đắc dĩ chống trán, sư huynh, tánh khí của người không thể sửa đổi một chút sao. Hoàng hậu nương nương không nói toạc ra, nhất định là có đạo lý của nàng, người phải phối hợp một chút a.

Còn nói cái sợi lông là có ý gì. . . . .

"Đã như vậy, mời Hoàng thượng tự mình nghiệm chứng." Hiển nhiên Đại Nhi đã đoán được thân phận của Cổ Thiên Hồn, cho nên bất kể là Thái hậu muốn gặp hay không, vẫn là vì lòng riêng của mình mà nhất định phải bảo vệ hắn. Lần này Hinh Tuyết lại bại lộ không ít người, đoán chừng còn che giấu ở chỗ sâu, trước tiên gạt qua chuyện này rồi nói.

Năm Thầy trò, thích tự xưng lão tử cũng chỉ có một sư phụ mình. Trừ hắn ra không ai làm như hắn.

Sư phụ của mình không phải là y cô độc gà mờ, hắn là tông sư Cổ Thuật chuyên nghiệp. Có hắn ở đây, Hinh Tuyết muốn dùng Cổ Thuật tác quái là không có khả năng rồi. Trước kia không có vạch trần cũng là vì không có người có thể không chế, vạch trần cũng sẽ không phá cỗ, nếu người thi cô dòi đi cô độc, ngược lại bút dây động rừng. Hôm nay chờ được sư phụ hắn thì không giống nữa rồi.

"Nghị chứng cái gì?" Bách Phi Thần bị Đại Nhi làm cho mê hoặc, thật sự có biện pháp chứng thanh bạch cho Cổ Thiên Hồn sao? Nghị tới đây Bách Phi Thần lại nổi giận.

"Cổ tiên sinh uống trà là Mao Cúc, mà mùi hương trên người Trương phi nương nương là Phù Dung thảo mang thuộc tính hỏa, hai người chạm nhau sẽ làm cho cả người không còn hơi sức, cho nên mới xảy ra chuyện Cổ tiên sinh không đẩy Trương phi nương nương ra. Đúng lúc chúng ta đi vào bắt gặp cảnh tượng kia. Nếu không tin Hoàng thượng có thể ném thử một chút."

Đại Nhi đi vào sớm đã nghe được mùi vị, mà lúc chạm vào Trương phi, kết hợp mùi hương trên người nàng, Đại Nhi cũng đã biết rất rõ ràng. Cho nên nàng đã hiểu chuyện này, thủ đoạn hạ độc cao minh như vậy ngoại trừ người kia còn có thể là ai. Mà mục đích của nàng rất đơn giản, chính là muốn giết Cổ Thiên Hồn mà thôi.

Chỉ là kỳ quái, nếu bọn họ muốn hạ sát thủ vậy lúc Cổ Thiên Hồn trên đường tới đây tại sao không ra tay? Chẳng lẽ nhất định ra tay trong hoàng cung mới có thể chứng minh mình người tài cao gan lớn?

Nếu Hình Tuyết biết Đại Nhi nghĩ cái gì nhất định mắng to vô sỉ, mẹ nó! Không ngờ Môn chủ nổi chứng gì? ! Tại sao để cho hắn còn sống đi tới kinh thành, còn thuận thuận lợi vào hoàng cung. Nếu để cho hắn phát hiện Bách Phi Thần trúng độc thì không phải uổng phí sao? ! Mặc dù có chiêu phía sau. . . . .

Nhưng nhìn tình huống trước mắt đã bị Lâm Đại Nhi làm hỏng rồi ! Trong lòng Hình Tuyết oán niệm từ một điểm nhỏ, một điểm nhỏ, từ từ chất thành một đống lửa, chỉ chờ lúc cuồng phong thổi đến, vung lên đống lửa này đốt cả thảo nguyên. . . . .

"Vậy tại sao Trương phi vẫn còn hơi sức, đừng nói cho trăm Trương phi miễn dịch đối với mùi hương trên người nàng." Một khi đụng phải tình cảm, dường như người thông minh cũng phải đành chịu. Bách Phi Thần chính là ví dụ tốt nhất.

Vấn đề ngu ngốc như vậy, tại sao hắn vẫn hỏi?

Lúc này, Triển hồ ly và Đại Nhi chung trong lòng. Sau lưng Ngụy Trung Hiền vẫn yên lặng giả chết không lên tiếng, cách xa chiến hỏa cũng nghĩ không thông. Ở chỗ này không thể không khinh bỉ Đại Nhi và Triển hồ ly, người nhà, cho rằng tất cả mọi người đều thông minh tuyệt đỉnh như các người a.

"Trương phi trúng mị được có thành phần Tô Cốt phần, có tác dụng trung hòa Mao cúc, nhưng Tô Cốt phần gặp phải Phù Dung thảo có thuộc tính hỏa ngược lại sẽ phát ra được tính." Nói như vậy đủ hiểu chưa. . . . .

"Y Tiên Cổ Thiên Hồn tuyệt đối sẽ không dùng thủ pháp hạ độc cấp thấp để hèn này, hơn nữa, hắn cũng không biết trước ở Chư Hoa Điện cung cấp nước trà Mao cúc, trên người Trương phi có Phù Dung thảo. Hơn nữa, mị được Tô Cốt phần chỉ có thể gia Đại Gia Tộc đốt vào lư hương dùng để tán tỉnh, thử hỏi làm sao Y Tiên Cổ Thiên Hồn có được?" Đại Nhi phân tích tình thế hợp tình hợp lý, ngay cả Triển Phong Hoa cũng tìm không ra chút nào sơ hở.

"Cổ tiên sinh rộng lượng không nói ra, cũng là vì giữ mặt mũi hoàng gia, nếu để cho người khác biết hoàng gia xuất hiện chuyện khó coi nơi thanh nhã, thì mặt mũi Hoàng thượng ngài cũng không qua được a."

"Tại sao nàng biết rõ ràng như thế?" Bách Phi Thần nghi ngờ nhìn Đại Nhi, chưa nghe nói nàng hiểu cái này a, còn nói đạo lý rõ ràng.

"Nếu như ngài xem Bách thảo tập, Kỳ Hoa Dị Thảo tập, cùng 13 loại thuốc chế luyện từ những độc thảo và độc vật xem 180 lần đến thuộc lâu ngài cũng có thể biết." Đại Nhi không thủ vị liếc Bách Phi Thần một cái, xoay người nhìn về phía Trương phi.

"Trương phi, tỷ bị người có lòng hãm hại, về sau phải cẩn thận một chút, loại mị được trung hòa này hơn nửa khác chuông sẽ không còn hiệu lực nữa, hiện tại đã tốt rồi. Yên nhi, đưa nương nương của người đi về nghỉ đi."

Mọi người nhìn sang, quả thật màu hồng trên mặt Trương phi đã giảm xuống. Chỉ để lại sắc mặt tái nhợt. Nhìn Đại Nhi cảm kích gật đầu một cái, lên tiếng cáo lui, được Yên nhi đỡ đi khỏi.

"Hoàng thượng, bây giờ có thể mời Cổ tiên sinh chẩn bệnh cho Thái hậu chưa?" giọng của Đại Nhi rất có vài phần hài lòng.

Bách Phi Thần không nhìn ánh mắt hạ hê của Đại Nhi, đi thẳng về phía Cổ Thiên Hồn, thì lễ thật sâu. "Cổ tiên sinh bị sợ hãi, trầm nhận lỗi với người, bệnh của mẫu hậu, xin Cổ tiên sinh phí tâm nhiều hơn."

Xem ra tất cả tức giận của Cổ Thiên Hồn đều biến mất. Hoàng đế một nước buông bỏ khí độ đối với người như vậy thì người cũng nên thỏa mãn, dù sao không phải ai cũng được đối xử như thế.

"Đó là tự nhiên." Khách khí nói một câu, nhất thời vẻ mặt tươi cười.

Đại Nhi nâng trán, gia sư nhà nàng tại sao dễ bị lừa thế kia a. Đại Nhi rất khó tưởng tượng sự phụ của mình thông minh, uy phong lẫm lẫm, đẹp trai tận xương thật không ngờ. . . . . Thiên chân vô tà. . . . .

Nàng thật sự sợ hắn bị người khác cho cây kẹo que. . . . . Không, một chuỗi mứt quả là có thể lừa gạt hắn đi nha. . . . .

Bách Phi Thần, Cổ Thiên Hồn, Hình Tuyết đi trước, Đại Nhi cố ý roi ở phía sau đi chung Triển hồ ly. Nhìn bộ dáng tinh minh của Triển hồ ly, Đại Nhi không nhịn được hỏi: "Triển hồ ly, sư huynh của người. . . . . Tại sao như vậy, có chuyện gì. . . . ."

"Nương nương, chuyện này vì thần cũng không rõ lắm, có thể trời sinh như thế." lần này Triển hồ ly cũng không hiểu ra sao.

"Hồ ly, không phải là hấn bị người khi dễ nên ngu?" Thậm chí Đại Nhi nghĩ tới khả năng này, nghĩ Cổ Thiên Hồn tiểu bạch thỏ như thế mà Triển hồ ly xảo trá như thế, không bị hấn khi dễ mới là lạ chứ. Đang tưởng tượng như vậy, Đại Nhi chợt nghĩ đến, khụ khụ, nàng gọi Cổ Thiên Hồn là sư phụ, mà Triển hồ ly là sư đệ của Cổ Thiên Hồn. . . Như vậy. . . . . chẳng phải Triển hồ ly trở thành sư thúc của mình sao? !

Mẹ nó, Triển hồ ly này chiếm tiện nghi thật lớn rồi !

"Nương nương, phải nói rằng đối với sư huynh, vì thần chiếu cố khá nhiều mới đúng." Triển hồ ly nghĩ tới sinh hoạt trước đây liền một đầu đến không muốn sống, sư huynh hấn đúng là tài hoa tuyệt thế a. Tiểu Bạch thỏ tùy tiện tự luyện, nói dễ nghe gọi là thiên chân vô tà, nói khó nghe đó chính là thiếu đầu óc.

Nếu một lần, Triển Phong Hoa còn cho rằng Cổ Thiên Hồn bị thiếu a. Nhưng không ngờ thiếu vài chục năm vẫn chưa đủ. . . . .

"Cũng đúng, Cổ Thiên Hồn là loại hình cực phẩm tài hoa tuyệt thế không có tim không có phổi và thiếu đầu óc thật sự là một đại phiến toái."

Đại Nhi gật đầu đồng ý. Trước kia nàng không hiểu vì sao lúc đi đánh quái thú, sư phụ bọn họ luôn mang theo bọn họ vượt đường xa, hơn nữa còn cực độ hung hiểm, vốn còn tưởng rằng muốn rèn luyện bọn họ, thì ra là nội tình là như vậy.

Nhưng lúc đó rốt cuộc hấn làm sao bình tâm tĩnh khí yên tâm thoải mái tiếp nhận ca ngợi của sư huynh muội bọn họ như vậy?

"Nương nương, thật ra sư huynh của ta cũng không tệ lắm. Éc. . . Ít nhất tâm hấn thiện lương." Triển Phong Hoa thật sự không nghĩ ra từ ngữ khác để hình dung hấn.

"Ừm, còn gọi là đồ ngọc."

". . . . ."

Nương nương, rốt cuộc ngài ghét bỏ hấn đến cỡ nào.

*****

Khi Đại Nhi và Triển Phong Hoa đi tới Phụng Lãm Cung, chỉ thấy Bách Phi Thần, Hinh Tuyết, thậm chí Tế Vũ đều ở bên ngoài. Trong lòng càng thêm tò mò Thái hậu muốn làm gì.

"Hoàng hậu nương nương vạn an." Mạnh Liễu thi lễ với Đại Nhi, nói tiếp: "Nương nương, Thái hậu nói, người đã tới thì mời người đi vào."

Đại Nhi nghe vậy cũng i không có quá nhiều kinh ngạc, Bách Phi Thần thật sự có chút nghiêng rằng. Mẫu hậu a, rốt cuộc ai mới là con ruột của ngài?

Đại Nhi gật đầu liền đi vào nội thất, nội điện đốt Tàn Hương, dùng để ngăn cách thám thính tình hình bên trong. Vô sắc vô vị, không phải là người đặc biệt nhạy cảm thì không nhìn ra được.

Ngoài điện, trong lòng của Triển hồ ly, Bách Phi Thần, Hinh Tuyết ngược lại riêng dăm chiêu, mỗi người có ý nghĩ riêng. Từng người trầm mặc không nói, lẳng lặng chờ đợi.

"Mẫu hậu, thế nào?" Đại Nhi đi vào chỉ thấy vẻ mặt nặng nề của Thái hậu và khuôn mặt thối của Cổ Thiên Hồn. Chẳng qua cũng không biết vì sao Cổ Thiên Hồn thối.

"Đại Nhi." Thái hậu ý bảo Đại Nhi ngồi ở bên cạnh bà, liếc mắt nhìn Cổ Thiên Hồn, thần nhiên nói: "Mẫu hậu dùng cách này truyền đời Cổ tiên sinh vào cung, thông minh như Đại Nhi cũng đã đoán được mà."

"Vâng." Đại Nhi gật đầu. "Ấn ký sau tai của Bách Phi Thần ta thấy được."

"Chính là ấn ký ấy." Trong mắt Thái hậu lộ ra thương yêu, lúc nói tới chỗ này giống như trong nháy mắt già đi mười tuổi, giọng nói rất mềm nhẹ.

"Lúc ấy Mẫu hậu thỉnh thoảng nhìn thấy cũng không có chú ý bao nhiêu, còn tưởng rằng tự hấn xoa đấy, nhưng một ngày hai ngày thì không kỳ quái, một tháng hai tháng đã không bình thường, nhi tử của ta, ta tự mình biết, trên người hấn có ấn ký gì, mẫu hậu đều không cần nghĩ cũng có thể nói ra. Cảm thấy kỳ quái nên tự mình tra y thuật, trong quyển cung đình Bí Lục có giới thiệu liên quan. Đây là phi hoa tiêu diệt. . . . ."

Thái hậu nói đến đây, tay cầm chén không ngừng nắm chặt, cơ

hồ đã dùng hết hơi sức lực toàn thân.

"1364 năm trước, hoàng triều nổi danh Thiên Thành Đại Đế bị trúng phi hoa tiêu diệt, tại thời đại đó y học cường thịnh nhất, tất cả đại phu hao hết tâm huyết cũng không thể bảo vệ tánh mạng của hấn. Hôm nay sau tai Thần nhi sắp trở thành chất độc, đến lúc đó thật sự là thuốc và kim châm cũng không thể cứu..."

“Mẫu hậu, phi hoa tiêu diệt cũng không phải là không giải được.” Đại Nhi nói ngay.

“Mẫu hậu cũng không tin Thần nhi cứ như vậy..... Cổ tiên sinh.....” Giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, trong ánh mắt Thái hậu thoáng hiện lên một chút ánh sáng.

Mười năm trước, lúc Bách Thành Phú ra đi, bà không oán, không lo. Chỉ vì người đời cũng sẽ đi tới một bước kia.

Hôm nay, Bách Phi Thần còn chưa đi, lòng của bà cũng không vững vàng như thế nữa.

“A.... cái đó, ta....” Cổ Thiên Hồn buồn bực, hần hiểu y thuật cái sợi lông a. Biệt khuất nhất chính là Đại Nhi, lại còn là một thần y, nhưng hần không biết nên làm sao giải thích với Thái hậu. Đây tuyệt đối là vấn đề có thể hành hạ chết Cổ Thiên Hồn.

“Mẫu hậu, ta nói có thể chữa trị là có thể chữa trị, ngài hỏi hần tương đương với không có hỏi.” Là không có hỏi a, nếu thật sự hần là thần y thì đã sớm đắc ý quên mình là ai rồi, làm sao còn có thể áp ứng như vậy.

Sư phụ của nàng chỉ tốt ở bốn chữ: ‘Thiên chân vô tà’.

Đại Nhi nói cũng đúng, mặc dù Cổ Thiên Hồn có kị ức của Y tiên, nhưng bây giờ đơn giản là lý luận suông, không có thực dụng.

“Đại Nhi nói đúng lắm, Thái hậu, vẫn là ngài nên nghe Đại Nhi nói đi.” Cổ Thiên Hồn không ngừng gật đầu liên tục, cảm kích nhìn Đại Nhi như cứu tinh.

“Chuyện này....” Thái hậu bị bọn họ làm cho không hiểu ra sao. Hai người bọn họ chẳng chút liên quan nhau, rốt cuộc làm sao biết được a.

“Mẫu hậu, thật ra, Cổ Thiên Hồn là sư phụ của ta. Nhưng kể từ sau đêm tân hôn của ta, thì hần không còn biết y thuật nữa, hiện tại có thể nói rằng Bách vương triều, thậm chí cả tam quốc, ta là người có y thuật lợi hại nhất rồi. Nguyên nhân trong này chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời. Ngài, hiểu chứ?”

Nói rõ là .....

Cổ Thiên Hồn thật muốn khâu miệng của Đại Nhi. Mặc dù hần thiên chân vô tà nhưng không ngốc a, Đại Nhi giải thích như vậy thì chỉ có thiên tài mới có thể nghe hiểu đấy. Cổ Thiên Hồn buồn bực, lúc Thái hậu nhìn về phía hần chỉ đành phải lúng túng gật đầu.

“Đại Nhi a, ngươi không nói sớm, làm hại ta giả bộ bệnh, còn giả bộ thời gian dài như vậy. Eo của ta cũng sắp gãy rồi, người nhìn xem trên mặt ta già đi ít nhất mười tuổi. Về sau ngươi nói ta làm sao gặp người a.”

Thái hậu phản ứng như vậy.....

Quá không bình thường rồi.....

Cổ Thiên Hồn sững sốt, nhất thời không kịp phản ứng.

Điều này cũng có thể nghe rõ ràng...

“Mẫu hậu, ta làm sao biết ngài tìm Cổ Thiên Hồn rốt cuộc muốn làm gì, lúc ta phát hiện ẩn ký sau tai Bách Phi Thần, ngài đã giả bộ thật lâu, sư phụ ta cũng đã chạy tới Kinh thành rồi. Trước đó ngài không nói cho ta biết chuyện gì.” Đại Nhi im lặng, còn tưởng rằng Cổ Thiên Hồn có chuyện quan trọng gì đó.

“Bất quá nghĩ lại, chuyện này cũng có thể nói liên quan Hinh Tuyết, tại sao những người đó không muốn để cho sư phụ ta vào cung. Chắc là sợ sư phụ phát hiện Bách Phi Thần trúng độc.”

“Ừm, đúng vậy. 88% là Hinh Tuyết hạ độc kia. Cái loại độc được mạn tính hạ cũng rất phiền toái, cũng chỉ có Hinh Tuyết mới có thể làm chuyện này.” Thái hậu gật đầu, hoàn toàn thay đổi dáng vẻ bệnh hoạn trở thành một thần thám.

“Vâng, nhưng ta vẫn kỳ quái, sư phụ ta trên đường tới đây bọn họ cũng không làm gì? Tại sao muốn chờ đến trong cung mới ra tay. Hơn nữa còn không tiếc bại lộ con cờ trọng yếu Tương phi như vậy.” Sau đó hai người giống như rất ăn ý, về mặt cổ quái cùng nhau nhìn về phía Cổ Thiên Hồn.

“Chuyện này.... Chuyện này.... Thật ra dọc đường đi ta có gặp phải sát thủ....” Thật sự có a, sau khi chia tay với Bách Từ Tà thì gặp được ngay.

Về mặt của Đại Nhi và Thái hậu không tin nhìn Cổ Thiên Hồn, ý kia rõ ràng nói, chỉ bằng người có thể còn sống đi tới Kinh thành sao?

Ánh mắt rõ ràng như thế khiến cho Cổ Thiên Hồn cảm thấy xấu hổ, Đại Nhi nhìn hần như vậy còn chưa tính, tại sao mới vừa tiếp xúc, dáng vẻ của Thái hậu cũng như vậy? Chẳng lẽ bộ dáng của ta dễ bị khi dễ sao?

"Khụ khụ, thật ra . . . Có một người đi cùng ta đến kinh thành. Hần bị bệnh không tiện nói nhưng võ công cực cao. Muốn ta chữa bệnh cho hần. Ta cũng đồng ý với hần, chờ đến kinh thành tìm được Đại Nhi thì chữa trị cho hần. Cho nên. . . . ."

"Phốc ha ha ha. . . . ." Thấy bộ dáng thiên chân vô tà của Cổ Thiên Hồn giải thích rốt cuộc Thái hậu vẫn không nhịn được bật cười lớn."Đại Nhi a. . . Ha ha ha. . . . . Sư phụ người, sư phụ người. . . Thật đáng yêu. . . Ha ha ha."

"Mẫu hậu, chú ý hình tượng một chút." Đại Nhi buồn bực không thôi, sự phụ như thế này sau này phải nhọc lòng rồi, cố tình hoàn sinh lại đẹp như vậy, giang hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân a. Cộng thêm tính tình thiếu não, Đại Nhi nghĩ tới liền nhức đầu. Chỉ là nhìn bộ dáng sự phụ lúc nói tới người kia thì vẻ mặt rất cô quái, chẳng lẽ. . . . .

A, phải nhanh tìm người gả đi thôi. Võ công cao cường không còn gì tốt hơn, người như vậy dường như đầu óc cũng tốt. Thật là lựa chọn tuyệt hảo a.

Nếu Cổ Thiên Hồn biết trong lòng Đại Nhi tính toán bán đứng hần thế nào, nhất định sẽ ai oán nhìn chằm chằm Đại Nhi cho đến khi nàng thay đổi chủ ý. Chẳng qua nếu như người kia là Bách Tử Tà thì lại là chuyện khác, ừm, ừm. . . . .

"Ừm ừm, đúng rồi Đại Nhi, người mới vừa nói Trương phi thế nào?" Trương phi vẫn rất an tĩnh a, sao lại là quân cờ của Hinh Tuyết?

"Chuyện của Lan phi trên quốc yến mẫu hậu cũng nghe nói chứ, nàng trúng Không Tâm cổ bí truyền của Hoàng thất Nam Việt mới có thể như vậy, hôm nay Trương phi cũng thế." Sắc mặt Đại Nhi có chút không thiện, Trương phi là người nàng xem là bằng hữu duy nhất trong cung.

Lâm Nguyệt là bạn xấu, không tính đến.

"Không Tâm cổ? Tại sao có quan hệ đến Nam Việt? Chẳng lẽ là gian tế Nam Việt?" Thái hậu nhăn mày, bà cũng không có nghĩ chuyện này lại quan hệ lớn như vậy. Nếu như có dính dấp đến đất nước hần, như vậy không chỉ là chuyện lo lắng trong nước, còn phải đề phòng Nam Việt ngấp nghé gây rối.

"Hần là Hoàng thất Nam Việt tỏ ý, nếu không Bách Phi Thần cũng không trúng phi hoa tiêu diệt rồi. Chuyện này trước mắt còn chưa liên lụy đến nước khác. Bất quá không thể để phức tạp, hay là phải nhanh chóng giải quyết."

Sớm kết thúc, bà cũng có thể sớm giải thoát.

"Sở dĩ trước đó không có vạch trần, thứ nhất là muốn nhờ vào đó làm cho Lan Thụy trung thành với Hoàng thất, thứ hai không có người không chế Không Tâm cổ ở đây, nếu như người thi cổ dòi đi Không Tâm cổ, vạch trần chỉ bắt dây động rừng. Hôm nay sự phụ đã tới thì chuyện đã khác. Đối với Cổ Thuật. Sự phụ ta chính là thủy tổ."

"Vậy thì làm phiền Cổ tiên sinh rồi." Thái hậu nghiêm mặt nói.

"Tại hạ sẽ cố gắng hết sức." Cổ Thiên Hồn cũng biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, Thái hậu chịu để cho mình biết bí sự hoàng cung, tự nhiên đối với mình 200% tin tưởng, tại sao mình không hết sức.

"Hiện tại việc cấp bách phải đọc giải cho Bách Phi Thần." Vẫn không thể bị phát giác, bọn họ làm tướng sự phụ y thuật siêu quần, không còn gì tốt hơn, như vậy lúc mình giải độc cho Bách Phi Thần cũng dễ dàng hơn, lại không để cho bọn họ nghi ngờ.

"Như thế, nếu bọn họ kiêng kỵ Cổ tiên sinh và Thần nhi gặp nhau, chúng ta sẽ làm như bọn họ suy tính, tất cả chuyện tiếp theo phải dựa vào Đại Nhi rồi." Nói Thái hậu là một lão hồ ly mà các người còn không tin.

"Ừm. Sự phụ, người đi ra ngoài gọi Bách Phi Thần vào. Nên nói như thế nào người đã biết." Đại Nhi gật đầu, chuyện này Bách Phi Thần cũng nên biết.

"Tốt. Làm sao thì làm, ta phối hợp là được." Cổ Thiên Hồn thận trọng gật đầu, nhưng trong lòng có chút nghi ngờ, lúc này hần nghĩ tới Bách Tử Tà, tại sao không cách nào nhớ nổi bộ dáng của hần, chỉ có cặp mắt kia thỉnh thoảng hài hước, thỉnh thoảng ưu sầu thỉnh thoảng lạnh lùng lại rõ ràng như thế. Hần có quan hệ đến chuyện này à. . . . .

Có nên để cho Đại Nhi đi gặp hần hay không. . . . .

Lúc lấy lại tinh thần, mình đã đứng ở trước mắt Bách Phi Thần.

"Cổ tiên sinh, như thế nào?" Bách Phi Thần chưa bao giờ cố ý giả bộ hiếu tâm, nhìn thấy sắc mặt Cổ Thiên Hồn không tốt đi

ra, lập tức hỏi ngay.

"Thái hậu mời hoàng thượng đi vào." Cổ Thiên Hồn chỉ nói một câu như vậy làm cho người ta hết sức mơ hồ. Liền yên lặng không nói. Tự mình suy nghĩ chuyện gì.

Hiện tại muốn gặp Hoàng Thượng thì hết cách xoay chuyển? Hay là?

Cửu tử Nhất Sinh.

Chờ đến khi Bách Phi Thần bước ra nội thất đã là giờ thân về mặt nặng nề, bộ dáng mệt nhọc giống như trong nháy mắt tiêu tụy rất nhiều, chỉ bỏ lại một câu "xin tiên sinh hết sức", trầm tư sẽ toàn lực tương trợ liền vội vã trở về Lộ Hoa Điện của mình. Hinh Tuyết và Triển Phong Hoa vô cùng khó hiểu, nhưng nhìn dáng dấp không phải chuyện tốt.

Ngày đó, Cổ Thiên Hồn được an bài đến nơi ở của Bách Luyện U, chỉ vì nơi đó cách tẩm cung Thái hậu rất gần. ngày thứ hai liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bệnh cho Thái hậu.

Kể từ hôm đó, tẩm cung Thái hậu bắt đầu giới nghiêm, ngoại trừ Cổ Thiên Hồn, Đại Nhi, Bách Phi Thần ba người, những người khác không cho tiến vào. Bao vây trong ba tầng, ngoài ba tầng, nếu nói một con ruồi cũng không thể nào bay lọt vào được cũng không có chút nào quá đáng.

Khiến cho Hinh Tuyết yên tâm là trên căn bản Bách Phi Thần và Cổ Thiên Hồn cũng không cách nào chạm mặt, mỗi lần Bách Phi Thần đến đều là lúc Cổ Thiên Hồn làm thuốc cho thái hậu dùng xong, hai người chỉ gặp thoáng qua, tối đa nói một vài lời khách sáo.

Đại Nhi vì chăm sóc cho thái hậu ở Phụng Lãm Cung, không bước ra cửa nữa bước. trong Phụng Lãm Cung từ đầu tới cuối cũng tràn ngập mùi thuốc nồng đậm, đến cả mười ngày mùi thuốc thật lâu không tiêu tan.

Thúc Tuyết Các.

“Mấy ngày trước ngươi đi đâu?” Hinh Tuyết đứng trước cửa sổ nhìn rồi xem mặt trời mọc, xem ra tâm tình không tệ.

“Thế nào? Tuyết cô nương nhớ ta sao?” Nộ Vân vẫn bộ dáng phong lưu cười rất tự ki.

“Không phải nói giải quyết Cổ Thiên Hồn ở ngoài cung sao? Tại sao hắn vẫn vào cung.” Hinh Tuyết cau mày, nàng ghét nhất chính là người dụ dỗ như thế. ở trong mắt của nàng, ngoại trừ Môn chủ, những người khác không xứng đáng để nói chuyện với nàng.

“Ha ha, giang hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân cứ chết như vậy há không đáng tiếc sao? Ta là người thương hoa tiếc ngọc đấy.” Nộ Vân cười, nụ cười cũng không hẳn trong đáy mắt.

“Môn chủ ở đâu, xem ngươi làm thế nào để giao phó! Nhưng quên đi, phi hoa tiêu diệt thất truyền đã lâu, tuy hắn là một đôi Y tiên nhưng cũng không nhìn ra được, hôm nay không phải ví dụ rất tốt, ngược lại, cho dù đã nhìn ra, chất độc không thể giải còn có thể tạo nên song gió gì.” Hinh Tuyết chê cười, ở trong mắt nàng, không có tình nghĩa gì đáng nói, có chăng chỉ là nhìn người khác bị mình đùa giỡn bóp méo ở trong tay. Xem ra trong lòng rất biến thái.

“Không nhọc Tuyết cô nương quan tâm.”

Ta muốn giết thì cái mạng nhỏ của Cổ Thiên Hồn thật khó bảo toàn, xem ra giấc mộng lớn của ngươi vĩnh viễn không thực hiện được rồi. Bị hủy ở trong tay giang hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân, cũng không xem như không oan uổng cho ngươi. Đúng là không biết người biết ta.

“Tuyết cô nương nên cẩn thận một chút, hoàng hậu nương nương cũng không phải là dễ đối phó như vậy. còn nữa, Túc Phụng Cúc mà ngươi đưa bị Bách Phi Thần ném cho Hoàng Hậu nương nương, dường như hắn đối với ngươi ngày càng không có hứng thú đấy.” Nộ Vân xoay người, một tay xòe cây quạt chấp chôn, vạt áo bay bay.

“Ta sẽ đưa thêm một bụi.” mặc dù Hinh Tuyết tự đại, nhưng cũng biết đúng mực, biết rõ tuyệt đối không thể sai sót, nên làm phải làm, về phần có cần làm hay không, phải xe, Lâm Đại Nhi có đáng như mong đợi hay không.

“Như thế rất tốt. đây là Nhiều Hồn Ngọc, ta nghĩ ngươi biết nên làm thế nào.” Nộ Vân ném ra một khối ngọc bội màu tím. “Lần này thất bại nữa, ta nghĩ không cần Môn chủ nói, Tuyết cô nương cũng không cần gặp lại môn chủ nữa.” Bỏ xuống một câu nói liền ẩn thân đi khỏi. một câu cuối cùng có ý vị châm chọc Hinh Tuyết nghe rất rõ ràng.

“Nhiều Hồn Ngọc .... A, Lâm Đại Nhi, nếu giữa ngươi và Tương Phi, ngươi sẽ chọn ai?” Hinh Tuyết nở nụ cười lạnh lùng, thu Nhiều Hồn Ngọc vào bên hông.

“Ngươi đâu.”

“Tiểu thư.” Một cung nữ lẳng lặng chờ Hinh Tuyết phản phó.

Bên cạnh Hinh Tuyết không có người tin tưởng, nàng cũng không cần, cho dù là người do nàng từ Vinh vương phủ mang ra ngoài.

“Bệnh trạng của thái hậu như thế nào?”

“Hỏi tiểu thư, hôm nay thủ vệ đã rút lui, nghe nỉ là không có gì đáng ngại.”

“Hoàng thượng đau.”

“Gần đây hoàng thượng đích thân chăm sóc thái hậu rất mệt mỏi, Cổ tiên sinh căn dặn phải nghỉ ngơi cho tốt, hiện tại lúc này hắn là ở Lộ Hoa Điện.”

Mang Túc Phụng Cúc ta nuôi hàng ngày, đi Lộ Hoa Điện.”

“Vâng.”

Chương 051: Độc cũng không phải là không giải được (4)

Trải qua mười ngày sống cuộc sống của tiểu thư khuê các thật là sống không bằng chết, rốt cuộc Đại Nhi đã sống lại.

Vừa lòng nằm ở trên ghế dựa trong biển hoa của mình, thần thái vô cùng thoải mái.

"Sư phụ, người nói Nhị Sư Huynh và Tam Sư Huynh sẽ chạy trốn ở nơi nào? Thiếu chút nữa ta phải chiêu cáo thiên hạ, hai người chết tiết bọn họ không có lương tâm cũng không biết tới tìm ta." Đại Nhi thương thức trà hoa đào của mình cất trong kho, vô cùng khó chịu nói.

Trước kia phong cảnh biển hoa như tranh vẽ, nhân lực cường hãn cũng không bù đắp được năm tháng biến đổi. Hôm nay hoa lá tàn lụi khắp nơi, hương thơm trong đất bùn lại rất làm cho người suy nghĩ.

Trận mưa lớn đêm qua chính là Đại Tử đưa tiễn cả vườn hoa đào này đoạn đường cuối cùng rồi.

Nhìn một cuộc hoa nở hoa tàn, sang năm vẫn thế.

Nhân sinh là gì? Chỉ có tới mà không có lui.

"Lão Nhị và Lão Tam nên tới rồi, người đợi ở trong thâm cung đại viện này, bọn họ muốn tìm người cũng không vào được a." Cổ Thiên Hồn lập tức nói ra nguyên nhân.

Đoán chừng là đoán mò.

"Sư phụ, người cũng đừng quên, trên thế gian này nơi có thể ngăn cản bọn họ lại dường như không có. Trừ phi tuyệt thế trận pháp của người. Nhị Sư Huynh một thân khinh công, đi đến không dấu vết. Tam Sư Huynh trong đêm tối càng ít có địch thủ, trừ phi bọn họ không muốn đến, cho nên không có nơi không vào được." Đại Nhi khinh bỉ liếc mắt nhìn sư phụ của nàng, vô cùng kiêu ngạo nói. Đúng vậy a, người ưu tú như vậy là sư huynh của ta, nói ra rất có mặt mũi a. Mặc dù thuần túy là gặp vận may.

"Ừm, có thể." Cổ Thiên Hồn suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc gật đầu một cái.

"Đúng rồi sư phụ, lúc người tới có gặp qua hắc hắc hay chưa." Từ trong tay áo Đại Nhi lấy ra một bộ . . . ừm, một bức họa. Không thấy rõ về người hay quý. . . . .

"Bách, Luyến, U, ?" Cổ Thiên Hồn nhìn hồi lâu, gian nan nói.

"Ừm, ta nói là nhìn ra nha, nói như vậy sư phụ người đã gặp?" Đại Nhi cười về mặt hài lòng, tài vẽ tranh của mình cũng không tệ lắm.

". . . . ." Khuôn mặt Cổ Thiên Hồn đầy vạch đen, cuối cùng về mặt vô tội nhìn Đại Nhi nói: "Tiểu Tử, ta mới vừa nhìn lâu như vậy là nhận thức ba chữ này." Nói xong chỉ vào bên cạnh cái gọi là bức họa có ba chữ viết bằng bút lông chữ như chó cào.

"Sư phụ. . . . ." Về mặt Đại Nhi ai oán, tại sao có thể nói như thế, không thể không đã kích người ta sao chứ. Mặc dù người ta được xưng cảm kỳ thư họa, mọi thứ đều tinh thông, nhưng trong đó được thổi phồng rất nhiều ngài cũng không phải là không biết.

"Nhưng trên đường tới đây ta thật sự không có gặp người. . . . . Ừm. Là như thế đấy." Ngoại trừ Bách Tử Tà, hắc hắc từng tiếp xúc với bất cứ ai, thật như vậy.

"Không có gặp người. . . . ." Đại Nhi như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Cổ Thiên Hồn một lúc lâu, lúc này mới nghiêm mặt nói: "Sư phụ, người xác định không phải người bị người khiêng tới chứ?"

". . . . ." Cổ Thiên Hồn buồn bực, Tiểu Tử, người không tin tưởng sư phụ của người.

"Tiểu Tử, lúc nào thì theo sư phụ đi trả nhân tình cho người." Cổ Thiên Hồn rất lo lắng đến quá mức. Mặc dù đã già già, nhưng vẫn không bỏ được hắc hắc.

"Ừm, ngày mai đi đi. Hôm nay nghỉ ngơi thật tốt." Thiếu nợ người khác luôn không thoải mái, sớm chữa khỏi sớm.

"Nhưng sư phụ, người thật sự không có gặp người này?" Đại Nhi vẫn kiên nhẫn. "Hắc hắc là Đại Sư Huynh, chính là tới tìm người a."

"Khẳng định Tiểu Nhất đã đi nơi nào trên hoa ghẹo nguyệt rồi, hắc hắc rất phong lưu, người cũng không phải không biết." Lúc này, Cổ Thiên Hồn ngược lại không có phản ứng quá lớn. Nên nói hắc hắc chậm lụt hay là trấn định đây.

"Sư phụ nói cũng có lý." Không phải lúc trộm hương bị người hãm hại chứ, dường như có thể có khả năng.

"Ừm, rất có đạo lý. . . . . What?!, người nói Tiểu Nhất?"

". . . . . Xem như ta chưa nói." Đại Nhi nâng trán, vô cùng im lặng.

"Nuông nung."

"Ừm, để xuống đi." Đại Nhi gật đầu, ý bảo Dao Kỳ đem một đồng lớn sách đều đặt ở trên bàn đá.

"Đây là cái gì?" Tiểu Tử nhà hắc hắc dường như không phải là người thích học tập a.

"Bí sự cung đình của Thái Thượng Hoàng, sử ký, dã ký ...." Đại Nhi thuận tay cầm lên một quyển liên bút đầu cẩn thận xem.

"Đúng rồi, Dao Dao, đi tìm tất cả tài liệu liên quan đến cuộc đời của Thân Vương, dã ký cũng phải lấy, không nên bỏ qua cái nào."

"Vâng"

"Ngươi nghỉ ngơi Thân Vương?" Cổ Thiên Hồn cũng cầm một quyển tùy ý nhìn.

"Không tính là nghỉ ngơi, chỉ là hiếu kỳ." Lật từng trang nhìn, tốc độ nhanh đến nỗi khiến cho Cổ Thiên Hồn cho rằng nàng chỉ xem mỗi tờ đầu và tờ cuối.

"Hình Tuyệt là nghĩa nữ của hần, nếu hần làm gì không phải là nhóm lửa tự thiêu sao." Nàng có nên nói sự phụ của nàng là người tài nhưng về ngoài đàn độn không?

"Chính vì các ngươi nghĩ như vậy, ta mới hiếu kỳ." Cũng không ngẩng đầu lên, vừa lật xem vừa trả lời, vừa tự hỏi vừa tiêu hóa. Vô cùng chuyên tâm. Dĩ nhiên còn chú ý động tĩnh chung quanh.

"Không hổ là một đời Quý Tài a." Cổ Thiên Hồn nói thầm nhỏ nhỏ.

"Sự phụ, ngươi không tởi a, là thiên tài thôi miên một nước." Cho dù người có năng lực chống cự mạnh hơn nữa gặp phải hần cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời mặc cho hần định đoạt.

"Tiểu Tử nhà ta rất thông minh." Ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp qua, cũng có thể biết hần là ai, thật đúng là ngoài ý muốn của hần đấy. Hần biết mấy người bọn họ không khác gì mình, nguyên nhân do mạng lưới liên lạc. Mấy người bọn họ làm thế nào để biết hần, hần đã nghĩ không ra, dù sao thân phận của hần đối với một số ít người trong nước được biết, người ở ngoài đều là bí mật.

"Có sự phụ thông minh làm sao có đồ đệ ngu ngốc." Ý nói mấy vị sư huynh bọn họ cũng đều biết. Ngài cũng không cần buồn bực.

"Chỉ là sự phụ vẫn thật sự không nghĩ tới Tiểu Tam ít nói như vậy lại làm sát thủ." Xem ra hần thật đúng là phải nghe ngóng thật rõ.

"Ừm, tính tình của Tam Sư Huynh rất thích hợp làm sát thủ, ít nói, trầm mặc, tinh táo. Nhưng tại sao Nhị Sư Huynh thích đánh cuộc, chẳng lẽ gia tài nghìn tỷ nhà hần đều do hần đánh cuộc mà có?" Loại biện pháp tán gẫu này làm cho hai người bọn họ đều có một loại cảm giác quay trở về, làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

"Trước khi hần ra đời nhà hần đã như thế." Cổ Thiên Hồn giải thích.

"Cho nên ta nói nhất định phụ thân của hần cũng là bá chủ một phương giới đánh cuộc." Đại Nhi giống như rất nắm rõ nguồn gốc tiền tài nhà Nhị Sư Huynh của nàng.

". . . . ." Cổ Thiên Hồn im lặng, tại sao phải rối rắm chuyện này?

"Đại Sư Huynh tương đối đáng tin, là nhân vật phong vân trong quân giới a, nhưng ta không biết tại sao tất cả nữ nhân trong quân giới đều từ chối." Đại Nhi luôn quan tâm chuyện bát quái như vậy.

"Hần đáng tin sao? Tại sao ta cảm thấy vẫn vì sự tương đối đáng tin hơn."

"Sự phụ, ngươi đáng tin sao?" Chỉ dựa vào tính tình của ngươi đã không đáng tin rồi, chớ nói chi là cộng thêm nghề nghiệp của ngươi nữa. Rốt cuộc ngươi làm thế nào sống lâu như vậy?

"Đáng tin" Thiên Nhai Túc Quán

"Thái hậu đã khỏi bệnh rồi." Bộ dáng Nộ Vân vẫn cười đùa, không chút nào để ý đến nét mặt rét lạnh của Bách Tử Tà.

Bách Tử Tà nâng lên ly trà, trên mặt không lộ ra vẻ xúc động. Nước trà ấm áp vừa uống vào bụng, trong lòng có chút ấm áp.

"Ngày mai Cổ Thiên Hồn sẽ xuất cung rồi."

Thấy lông mày xinh đẹp của Bách Tử Tà không nhện được rũ xuống, lúc này mới tiếp tục nói: "Hần sẽ đến thiên nhai túc quán. Ngươi muốn lưu hần lại hay giết hần?"

"Hần sẽ không tới." Bách Tử Tà vẫn rũ mày, nhưng tay ngón áp út bên trái rũ xuống vô ý run run một cái.

"Hần sẽ tới, tới phải lưu lại. Mặc kệ là người, hoặc là thi thể." Hần sẽ giết Cổ Thiên Hồn, không thể để cho trong lòng Bách Tử Tà có nhớ thương, nếu có nhớ thương, lòng báo thù sớm muộn sẽ bị phai nhạt, cho dù đó không phải là kẻ thù không đội trời chung.

Nộ Vân nói không sai, Cổ Thiên Hồn đã tới, cũng chỉ mang theo Đại Nhi cùng đi.

Bên trong Thiên Nhai Túc Quán, Đại Nhi toàn thân áo trắng như tuyết, mấy tháng này đã mất đi vẻ ngượng ngùng, trên khuôn mặt có vài phần quyền rũ làm cho người ta thương yêu. Sợi tơ màu xanh ngọc xen kẽ màu hồng đơn giản giắt lên trên trán, tóc mai là tả hai bên má, phần tóc còn lại vòng ở sau ót

được cố định bằng một cây trâm cài tóc màu xanh ngọc. Sau lưng buộc chùm tóc màu đen mềm mại dán vào y phục, cứ đứng lẳng lẳng như vậy, bộ dáng giống như thần tiên.

Phía sau là một nam tử toàn thân áo đen như mực, vóc người cao gầy trùn mủ.

Trong hành lang tất cả mọi người lẳng lẳng nhìn hình ảnh quý dị này, đoán không ra là có ý gì.

"Cô nương, người 'lại' tới." Lão bản Liễu Phàm lại nói từng chữ. Nhưng dường như hắn nói mỗi một chữ cũng có chút cắn răng nghiền lợi.

"Ừm, ta 'lại' tới chăm sóc công việc làm ăn của Liễu lão bản." Đại Nhi cười rất nhu thuận làm cho từng người ở đây hai mắt nhìn nhau. Ở một bên lau bàn, tiểu nhị dùng khăn lau liều mạng lau cái bàn, giống như cái bàn kia là kẻ thù giết cha của hắn.

Liễu Phàm im lặng. Tại sao có thể có nữ tử cực phẩm như thế này. Hiện tại hắn là kẻ cầm đũa ăn hoàng liên a. Nếu bây giờ làm rõ chuyện lần đó nàng ăn cơm chùa thì mình sẽ bị mất hết mặt mũi, điều này cũng còn chưa tính, nếu nàng chết sống không nhận, trong tay mình cũng không có bằng chứng gì. . . . .

"Thế nào? Liễu lão bản không hoan nghênh?" Đại Nhi muốn bức người đến đường cùng a.

"Sao dám, sao dám. Cô nương, mời." Đồi này của Liễu Phàm cũng chưa từng bị biệt khuất như vậy.

Một bên, tiểu nhị nhìn thấy Liễu Phàm như thế, tâm tình thật tốt, chỉ thiếu điều không có ca hát hoan hô. Tên khốn Liễu Phàm kia, sớm nên sửa trị hắn như vậy. Dĩ nhiên, họa trời giáng cũng không phải là không có, ví dụ như hiện tại.

"Tiểu An, chăm sóc vị cô nương này một chút, nếu sai lầm. . . . ." Câu sau không có nói ra, nhưng mà ánh mắt giết người như vậy lại thật sự có ý uy hiếp.

Mẹ nó! Tại sao Tiểu gia mệnh khổ như vậy.

Bất đắc dĩ đi tới, nhìn khuôn mặt tươi cười của Đại Nhi, hắn cảm thấy tối hôm nay nhất định hắn sẽ gặp con ác mộng. Tuyệt đối!

"Tiểu Tứ, đừng làm rộn." Cổ Thiên Hồn lên tiếng. Hắn nhìn thấy phản ứng Liễu Phàm, thật sự không hiểu tại sao Liễu Phàm nhìn thấy Đại Nhi lại phản ứng như vậy?

Chẳng lẽ bị Đại Nhi đã tàn phá?

Nhất định là vậy rồi. . . . .

"Chúng ta tới tìm người, gian phòng của Bách Tử Tà."

Cổ Thiên Hồn? Đúng rồi. Mới vừa lo chú ý đến vị cô nương này, thật sự như Nộ Vân nói hắn sẽ tới? Nhưng Môn chủ cản dận. . . . .

"Vị khách nhân kia ba ngày trước đã đi rồi." Đối với Môn chủ, hắn vẫn rất e ngại, không vì cái gì khác, chỉ vì buổi tối đó Môn chủ uy hiếp hắn. Hắn tin tưởng Môn chủ nói được là làm được, hắn đang suy nghĩ, nếu An Ngôn làm quân gia sẽ chinh mình như thế nào. Cho nên hắn lựa chọn rất sáng suốt tuân theo lời của Môn chủ. Cho dù thế nào cũng phải thi hành đến cùng!

"Nói như vậy gian phòng ở giữa hiện tại trống không?" Đại Nhi chợt đặt câu hỏi.

"Ừm. . . Đúng vậy." Liễu Phàm không hiểu nàng hỏi là có ý gì.

"Đã như vậy, chúng ta muốn gian phòng kia." Lúc này Cổ Thiên Hồn ngược lại không giả bộ ngớ ngẩn.

"Chuyện này. . . . ."

"Lão bản, có tiền không kiếm cũng không phải là chuyện mà người làm ăn nên làm nha." Đại Nhi nói một câu hai nghĩa

Nhưng tiền của người ở đâu dễ kiếm như vậy. . . . . Liễu Phàm thầm chỉ trích trong lòng. Ngón tay của Đại Nhi bóp vỡ một viên thuốc, có thâm ý khác liếc mắt nhìn Liễu Phàm rồi đi theo Cổ Thiên Hồn vào nội viện. Chỉ để lại hai người Liễu Phàm và tiểu nhị An Ngôn nhìn như sững sờ tại chỗ, kì thực không thể động đậy.

"Sư phụ, dường như người ta không muốn gặp người a." Đại Nhi cảm thấy bên trong nhất định là có gian tình. Đi theo sau lưng Cổ Thiên Hồn không ngừng lái nhai.

"Đúng vậy. . . . ." Đối với hắn mà nói, hận không thể giết chết ta đi. Cổ Thiên Hồn bật cười, nhàn nhạt trả lời một câu.

"Tiểu Tà, có ở đó không, ta vào đây." Giả vờ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, vỗ cửa, một hồi lâu không thấy có tiếng đáp lại liền đẩy cửa ra đi vào, cũng không có một bóng người.

"Sư phụ, người mới vừa đi." Đại Nhi có thể ngửi được trong không khí một cỗ mùi thơm kỳ quái.

"Ừm." Cô Thiên Hồn có chút mắt mắt, hần cứ như vậy không muốn nhìn thấy mình? Ghét đến ngay cả bệnh của mình cũng không trông nom, không để ý sao?

"Tiểu Tứ, người trở về trước, ta ở tại nơi này chờ hần trở về." Cô luận như thế nào Cô Thiên Hồn không thể để mặc hần, cho dù hần muốn giết mình nhưng vẫn không nỡ bỏ. . . . .

Thì ra, trong lúc vô tình hần đã sớm xông vào trong lòng mình.

Thì ra, một lần kia chia lìa, chính là vĩnh viễn sao?

"Sur phụ. . . . ." Đường như Đại Nhi cũng ý thức được chuyện gì, rất thương cảm mở miệng. "Sur phụ, người yêu thích Tiểu Tà?"

"A. . . . ." Cô Thiên Hồn chưa từng nói lời này, cũng chưa từng nghĩ tới hai chữ yêu thích, mặc dù đáy lòng có cảm giác, nhưng khi nghe được Đại Nhi nói ra, có chút. . . . . Ngượng ngùng.

"Sur phụ then thùng sao, thích là thích nha, có gì ghê gớm đâu. Cũng không phải người người oán trách không thể ở chung một chỗ." Đại Nhi bật cười, sur phụ nàng luôn đáng yêu như thế.

"Nhưng ở triều đại này. . . Hần là sẽ bị người người oán trách thôi. . . . ." Cô Thiên Hồn lẩm bẩm nói. Chẳng lẽ vì nguyên nhân này Bách Tử Tà mới lần tránh hần? Nhưng không đúng, người kia nói hần chơi đủ rồi còn giữ làm gì. . . . .

"Éc. . . . . Sur phụ, trước kia ta cũng chưa phát hiện người yêu thích hần a." Đại Nhi xấu hổ, mặc dù cảm thấy sur phụ của nàng giống như mỹ nhân lấy làm kiều ngạo cũng không tệ, nhưng chuyện ập lên đầu xác thật bị thiên lôi đánh, ông trời cũng quá chịu tâm ý của Đại Nhi a.

"Ha ha." Cô Thiên Hồn cười gượng mấy tiếng, không biết nên nói gì.

"Sur phụ a, chuyện tình cảm, phải mở lòng, tâm ý của mình như thế nào, thuận theo là được. Trừ nếu nói lời người đáng sợ giữa các người cũng không có gì trở ngại. Nếu như người cảm thấy tim của hần cũng như thế, cho dù thiên lôi đánh cũng không thả. Mặc kệ hần đối với người như thế nào. Nếu như thật sự có lý do gì đặc biệt không thể tỏ rõ, còn có đồ đệ ta, chuyện gì có thể làm khó được đồ đệ của người, tất cả chứng ngại hạnh phúc ở trước mặt sur phụ đều không đáng nhắc tới, đồ đệ bảo đảm hộ tống cho người. Người cứ yên tâm đi."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Vu Cổ thuật

Rốt cuộc, Đại Nhi phát hiện một đôi tình lữ đam mỹ tò ý vô cùng ủng hộ, nhất thời cũng không quản người nọ có liên quan đến Hình Tuyết hay không. Hạnh phúc của sur phụ nàng quan trọng hơn, cho dù người này đã đi sai lệch rơi vào bẽ khổ, vì hạnh phúc của sur phụ nàng, Đại Nhi cũng phải kéo hần lên bờ.

"Tiểu Tứ, người đối với vi sư thật tốt." Cô Thiên Hồn cảm động rồi tình rồi mù. Chỉ thiếu chút nữa ôm hôn Đại Nhi rồi.

"Sur phụ. . . . ." Đại Nhi ai oán nhìn Cô Thiên Hồn, thầm nghĩ chỉ tính cách này của người quá dễ dàng bị lừa rồi, nàng suy nghĩ có phải mình nên xác nhận một chút nhân phẩm của Tiểu Tà sau đó mới tính toán hay không.

"Sur phụ a, tính tình người thiên chân vô tà làm đồ đệ không yên lòng a, một mình người ở nơi này được không? Nếu Tiểu Tà khi dễ người thì làm thế nào?" chính xác trong lòng Đại Nhi nghĩ như vậy.

"Tiểu Tứ, người hãy yên tâm đi, tuy sur phụ thiên chân vô tà cũng không phải là ngu, người khác đối với ta tốt hay xấu, thật lòng hay giả vờ vẫn phân biệt rõ." Cô Thiên Hồn thề son sắt bảo đảm, chỉ sợ Đại Nhi không đề cho hần sống ở chỗ này.

"Ừm, được rồi, có chuyện gì dùng cái này liên hệ." Đại Nhi khua khua một vật giống dây đồng âm trên chân.

"Ừm, ra cửa nhớ đem tiền phòng, tiền cơm ba năm của sur phụ trả đi." Tiếng nói vừa xong cũng đã đẩy Đại Nhi ra ngoài đóng cửa lại.

". . . . ." Tại sao có cảm giác bị lừa. . . . .

Đại Nhi hồi cung đã vài ngày, mỗi ngày ngóng trông sur phụ của nàng phát tin tức cho hần để nhìn sur nương của mình đấy. Éc. . . Mặc dù Cô Thiên Hồn rất có thể là ở dưới người kia nhưng có thể gọi là sur nương thôi.

Đầu tháng sáu, cây dương liễu rũ thảm cỏ xanh.

Thái hậu trải qua nửa tháng nghỉ ngơi đã thật khỏe, hôm nay Bách Phi Thần đặc biệt mở ra một cuộc gia yến ăn mừng vì Thái hậu.

Vị trí là Phúc Thọ Đường cách Phụng Lãm Cung rất gần. Dưới ánh mặt trời, Từ Cầm thành mái ngói lưu ly màu vàng kim trùng trùng trên đỉnh điện, có vẻ cực kỳ huy hoàng. Bên trong bài biện trắng lợt cũng không như cung điện bình thường.

Bố trí màu sắc phong cách ấm áp làm chủ, chánh đường đơn giản bày biện chưa tới 400 bàn ghế, Hoàng đế ở giữa, Thái hậu bên trái, Hoàng hậu bên phải, Phi tần đều ngồi ở đầu dưới, bốn phía có vài gốc nguyệt hồng tỏa hương thơm bốn phía, tăng thêm mấy phần ấm áp.

Điện đường nhỏ rất ấm áp. Chu vi cái bàn phủ kín món ngon, không nhiều người vừa nói vừa cười cũng hài hòa.

"Thần nhi, gần đây nhìn sắc mặt của ngươi không tốt là thế nào? Bị bệnh phải bảo ngự y xem một chút." Thái hậu ở bên tay trái Hoàng đế, ở khoảng cách gần vừa nhìn mấy ngày nay Bách Phi Thần quả thật tiêu tụy không ít.

"Nhọc lòng mẫu hậu quan tâm rồi, nhi thần không có gì." Ngược lại Bách Phi Thần cho rằng quả thật không có gì. Chỉ là gặp ác mộng này thật dễ cho người phiền lòng.

"Hoàng thượng gần đây còn gặp ác mộng nữa sao? Xem ra ngay cả an thần Túc Phụng Cúc cũng không có hiệu quả." Hinh Tuyết không khỏi lo lắng nói.

"Túc Phụng Cúc này là hoa thuốc trân quý, Hinh Tuyết cô nương có rất nhiều." Đại Nhi cười như không cười nói, không nghe ra ý vị gì.

"Khiến Hoàng hậu nương nương chê cười, nghĩa phụ biết ta khó ngủ, cố ý đưa vào trong cung hai gốc. Nghe nói Hoàng thượng đem một bụi khác đưa cho Hoàng hậu nương nương, Hinh Tuyết liền tự chủ trương đưa tặng một bụi để Hoàng thượng ngủ ngon. Chỉ là không ngờ dường như không có hiệu quả gì" Hinh Tuyết rất cảm thán. Nói xong lại đắm đuối liếc mắt đưa tình nhìn Bách Phi Thần. Lần này thật là làm cho cả người Đại Nhi đều nổi da gà.

"Không phải là Vu Cổ thuật chứ. Nghe nói Phong Triều năm ấy thịnh hành Vu Cổ thuật, Phong Dung hoàng đế chính là bị Vu Cổ thuật hành hạ buồn bực sâu não mà chết. Lúc ấy. . . ." Trương phi thuận miệng nói ra đề tài này. Phát hiện tất cả mọi người nhìn nàng thì lúc này ý thức được nói sai. "Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp cũng là lo lắng an nguy của Hoàng thượng mới không khỏi nghĩ tới chuyện kia."

"Trương phi nói cũng có chút đạo lý." Đây là Thái hậu nói. Đối với sự an ổn của mình con trai, làm Thái hậu tự nhiên bà quan tâm nhất.

"Ý của Mẫu hậu là?" Bách Phi Thần không khỏi cau mày, cho tới bây giờ mẫu hậu hẳn không tin chuyện này.

"Tra xét. Ngụy Trung Hiền, đem tất cả hậu cung lục viện tra xét rõ ràng triệt để, bất kỳ địa phương nào cũng không được bỏ sót. Còn có tẩm cung Hoàng thượng cũng phải tra xét bốn phía." Xuất hiện tình huống như vậy tuyệt đại đa số là trong hậu cung đương nhiên đứng mũi chịu sào.

"Vâng" Ngụy Trung Hiền ứng tiếng đi, hoàng cung nhất thời lại lo lắng.

Hậu cung Phi tần trúng độc, Thái hậu bệnh nặng, Lan phi rơi xuống nước, đêm sơ gần đây hoàng cung đã xảy ra chuyện còn nhiều hơn so với ba năm trước. chuyện này tất cả mọi người ở trong cung đều biết. Nếu lại thêm vào những thứ bọn họ không biết, sợ rằng lòng người càng thêm bàng hoàng.

"Thân thể Mẫu hậu vừa khỏe, về sau những chuyện này cũng không cần quá mức quan tâm. Giao cho Hoàng hậu là được rồi." Bách Phi Thần thấy Đại Nhi vẫn không nói gì, liền chuyển đề tài.

Xem ra mấy ngày trước đây nàng thật sự tức giận, chuyện này không tốt, mấy ngày nay không liếc mắt nhìn mình một cái.

"Hoàng thượng nói đúng lắm, quả thật mẫu hậu nên nghỉ ngơi thật tốt. Quá vất vả sẽ có nếp nhăn." Cũng xem như là Đại Nhi nể mặt của hắn, đứng lúc tiếp một câu.

"Mẫu hậu cũng từng tuổi này, không có nếp nhăn mới là lạ chứ. Aiz, Thần nhi cũng lớn như vậy rồi. . . ." Thái hậu lại tới nữa rồi, mấy ngày nay không có việc gì luôn nói thảm như vậy, dường như kể từ sau khi 'khỏi bệnh' nhìn thấu rất nhiều chuyện.

"Mẫu hậu. . . ." Bách Phi Thần im lặng. Mẫu hậu a, ngài cũng không cần bày ra bộ dáng ăn năn hối hận như vậy, con trai của ngài đã không sao, thật không có chuyện gì.

Mặc dù trong lòng của hắn nghĩ biết mẫu thân vì nhi tử cả ngày lo lắng hải hùng là chịu đựng như thế nào. Có lẽ biết rõ nhưng không biết phải biểu đạt như thế nào, hắn quen kiên cường, không mềm yếu.

Cho dù là sai khiến nhiều người đi lục soát như vậy chỉ là dùng không ít thời gian. Khi Ngụy Trung Hiền phục mệnh, mọi người đã chuyển tới Ngự Hoa Viên Niểu Thủy Đình.

"Như thế nào?" Ở trên gương mặt không tuổi của Thái hậu hiện lên vui vẻ, làm như không thêm đề ý.

"Khải bẩm thái hậu nương nương, không có phát hiện gì khả nghi." Từ trước đến giờ Vu Cổ thuật là đại kỵ của hoàng gia, nếu như bị phát hiện sẽ bị tội diệt môn. Chỉ nghe Thái hậu nói muốn tra, hắn liền đánh hơi được một mùi vị khác. Thái hậu tự mình hạ lệnh, sợ rằng có ai sẽ phải gặp nạn. Hôm nay cũng không tra ra được gì, hắn cũng không khỏi có chút kỳ quái.

"Tất cả địa phương cũng tra xét rồi sao?" Đây là Trương phi hỏi, hôm nay Trương phi rất kỳ quái, dường như đối với chuyện Vu Cỗ thuật này đặc biệt để ý.

"Chỉ còn lại biển hoa của Hoàng hậu nương nương." Đại Nhi đã thông báo, không có lệnh của nàng không ai được phép đi vào, đặc tội Hoàng thượng còn dễ nói, nếu đắc tội với Hoàng hậu, phải cân nhắc kỹ một chút.

Thấy mọi người đều nhìn về mình, ngược lại Đại Nhi không có phản ứng gì, lúc này chính là lúc ngủ trưa, cả người nàng nghiêng dựa vào rìa ghế dựa, cả đầu ngón tay cũng lười động đậy.

"Nếu các người cảm thấy cần thiết thì đi lục soát thôi."

Trong hoàng cung, bóng dáng ngọn đèn ngọc lưu ly màu trắng đông đưa, ai nhìn thấy rõ. Lời này không biết là đối với người nào nói, chỉ là cũng làm khó Ngụy Trung Hiền. Tra cũng không được, không tra cũng không được.

"Không cần tra xét." Bách Phi Thần lên tiếng nói. Giọng nói kia hơi có mùi vị khó chịu. Về phần tại sao, cũng chỉ có bản thân Bách Phi Thần biết mà thôi.

"Hoàng thượng, nếu bỏ qua như thế sau này ngài gặp ác mộng nữa chẳng phải Hoàng hậu nương nương phải đứng mũi chịu sào, dứt khoát một lần cho rõ ràng, về sau Hoàng hậu nương nương cũng không đặt mình vào cũng tốt." Hôm nay không tra Lâm Đại Nhi tất nhiên sẽ cảm thấy tất cả mọi chuyện có thể uổng phí.

"Biển hoa là một tay trăm xây dựng, chẳng lẽ trăm có thể mình hại mình? !" hôm nay thái độ của Bách Phi Thần cứng rắn khác thường.

"Thần nhi, Trương phi cũng là vì muốn tốt cho Đại Nhi, tra xét tất cả mọi người nếu như chỉ bỏ qua nơi đó nói ra cũng không tiện nghe." Vào lúc này cũng chỉ có Thái hậu mới có thể khuyên được Bách Phi Thần. Tính khí Bách Phi Thần nói tốt cũng tốt, mà nói không tốt cũng không tiện, phải xem đối tượng là người nào.

Thấy Bách Phi Thần không nói gì, Thái hậu phát tay một cái ý bảo Ngụy Trung Hiền đi làm, lúc này trong đình mới lại khôi phục yên tĩnh.

Đại Nhi vẫn ngồi lười biếng, không chút nào để ý tới bộ dạng Bách Phi Thần, điều này làm cho Bách Phi Thần tức giận. Nghĩ lại cũng đúng, Đại Nhi đối với mình hết lòng quan tâm giúp đỡ, còn giúp hấn đào ra cọc ngầm của Hình Tuyết, nhiều lần đều ở trong Cừ Tử Nhất Sinh, mà ý chí của mình không kiên định, văng đầu nghi ngờ nàng. . . . .

Bây giờ suy nghĩ lại, hấn cũng cảm giác bản thân hấn không phải là người.

"Đây là quả anh đào ở Tô Viễn cách 800 dặm mới đưa tới buổi sáng nay, thịt tươi ngon ngọt, chua ngọt trộn lẫn. Ở trong băng khối mới vừa lấy ra, rất ngon miệng, Hoàng hậu nếm thử một chút." Nói xong Bách Phi Thần rất tự nhiên cầm đĩa anh đào đỏ mọng trong suốt óng ánh đặt ở giữa Thái hậu và mình, đặt vào giữa mình và Đại Nhi, thủ pháp thuần thực khiến cho Thái hậu cũng cho rằng đây là thường xuyên luyện được.

Trên mặt Hình Tuyết không có gì, ánh mắt lại nhìn chòng chọc vào đĩa anh đào đỏ tươi giữa Bách Phi Thần và Đại Nhi, trong lòng lại bắt đầu thật vụn vụn.

Cho dù Bách Phi Thần không cần ta, hấn cũng chỉ có thể một lòng một dạ đối với một mình ta.

Cho nên trong lòng vụn vụn. . . . .

Đại Nhi nhìn vẻ mặt tươi cười của Bách Phi Thần, thậm chí nụ cười kia còn sáng rõ hơn ánh mặt trời giữa trưa. Nơi khóe mắt tràn đầy ý cười, ánh mắt trong trẻo, đoán chừng chỉ cần quét mắt một cái có bao nhiêu nữ tử ngây thơ cũng phải đắm chìm.

Rũ mắt nhìn quả anh đào đỏ thắm như chu sa, không thú vị nâng mí mắt thần nhiên nói: "Gần đây răng của thần thiếp không tốt, kị chua ngọt."

Đầu dưới, tất cả mọi người cảm thấy loại không khí ngọt ngào kỳ quái giữa Bách Phi Thần và Đại Nhi. Không khỏi cúi đầu vểnh tai nghe ngóng.

Ngược lại, Thái hậu đột nhiên hăng hái nhìn như vô cùng cao hứng, theo tính tình nhi tử nhà mình, sẽ phải ngẩng đầu hất cằm một cái khó chịu nói một câu: "Không ăn thì dẹp đi!" Nếu quả thực như vậy thì người không muốn hoàng hậu này nữa rồi.

Chỉ là phản ứng của Bách Phi Thần, cho dù có như mong đợi của Thái hậu nhưng vẫn vô cùng giật mình. Nhi tử của bà tính khí trở nên tốt như vậy từ lúc nào? Hấn đối với mẹ của hấn cũng không quan tâm như vậy, aiz.

Chỉ thấy Bách Phi Thần cũng không lúng túng, tiện tay bưng lên đĩa anh đào khỏi trên bàn, một đĩa chuối tiêu trên bàn của Thái hậu và mình thả vào giữa hai người, rất nịnh nọt nói: "Chuối tiêu thịt mềm, không bị thương răng."

Đây là hoàng đế bệ hạ mạnh mẽ vang dội không giận mà uy sao? Không phải Hoàng thượng bị Hoàng hậu nương nương ngầm ngược đãi chứ. . . . .

Đây là ý nghĩ duy nhất của mọi người có mặt.

"Dạ dày thần thiếp không tốt." Đại Nhi cười như không cười khạc ra sáu chữ khiến mọi người lại một lần nữa xấu hổ.

Nương nương, Hoàng thượng bị ngài dạy dỗ thành bộ dáng này không dễ dàng a.

"Vậy. . . . ." Bách Phi Thần cũng không tức giận, đang chuẩn bị đang nói gì đó chỉ thấy Ngụy Trung Hiền vội vã mang người đi vào.

"Hoàng thượng, ở trong nhà gỗ nhỏ trong biển hoa phát hiện cái này." Một thái giám nâng cái khay trong tay, phía trên để một hình nộm nhỏ toàn thân màu vàng rực, sau lưng thêu ngày sinh tháng đẻ, trên đầu hình nộm còn ghim một cây ngân châm.

Lúc trình lên tượng gỗ, tất cả mọi người có mặt nhưng không bao gồm Đại Nhi cũng biến sắc rồi.

Thật sự là Vu Cổ thuật!

Trên người Hình nộm mang theo mùi thuốc nồng nặc, Thái hậu nhìn chăm chăm hình nộm cũng không nói gì. Về mặt của Bách Phi Thần cũng là trong nháy mắt biến sắc. Vẫn chưa nói gì, chỉ thấy Đại Nhi đứng dậy cầm lên hình nộm đó, sau khi cẩn thận nhìn kỹ, rồi phun ra sáu chữ làm cho người ta phát điên.

Chỉ thấy nữ tử mặc y phục hồng đào, ánh mắt quyến rũ, người như tơ liễu, lười biếng đứng đó, tay mềm mại không xương xuyên soi ánh mặt trời cẩn thận nhìn tượng gỗ trong tay, cánh môi khẽ mở thản nhiên nói: "Thợ làm thật là tinh tế."

Sau lưng, Dao Kỳ đang lo

láng cù như vậy bị một câu nói của Đại Nhi làm cho lệ rơi đầy mặt, khoe miệng hơi run tò mò nhìn về phía Bách Phi Thần, chỉ thấy Bách Phi Thần cũng vô cùng bình tĩnh.

Nương nương, cái đó không quan trọng được không.

"Hoàng thượng, Thái hậu, chuyện này nhất định là có người cố ý hãm hại, Hoàng hậu nương nương tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện như vậy." Vẫn là Trương phi kịp phản ứng trước, cuống quýt quỳ trên mặt đất cầu cạnh cho Đại Nhi.

Ha ha, mỗi lần đều là chiêu này, có thể có chút mới mẻ hay không?

"Hình Tuyệt cũng cảm thấy nên điều tra kỹ chuyện này, nói không chừng là Phượng Tê cung có nha đầu ăn cây táo rào cây sung làm đấy." Lúc Hình Tuyệt nói lời này, rõ ràng người bị Ngụy Trung Hiền mang tới thiếu chút nữa xụi lơ.

"Phụng Thu, tại sao ngươi sợ hãi? Hình Tuyệt cô nương vừa không có chỉ mặt gọi tên, có phải ngươi có chút quá nóng lòng không?" Không đợi Bách Phi Thần nói, Đại Nhi đã chỉ mặt gọi tên.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt cũng dừng lại ở trên người cung nữ tên Phụng Thu. Cùng nhau chau mày.

Cung nữ đó bị gọi tên hoảng sợ lập tức quỳ xuống, vội vàng hướng về phía Bách Phi Thần cầu xin: "Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ, nô tỳ cũng chỉ vạ bất đắc dĩ. Trước đó nô tỳ không biết chuyện đó, Hoàng thượng."

"Vạ bất đắc dĩ gì, nói rõ ràng!" Bách Phi Thần chợt có một loại dự cảm xấu, lần này khác với mấy lần kia, Vu Cổ thuật là đại kỵ của hoàng gia, bị chụp tội danh này có thể gặp chuyện không hay. Lo lắng nhìn Đại Nhi một cái, thấy nét mặt nàng vẫn không khẩn trương thì không khỏi yên tâm, nàng cũng đã có đối sách rồi chứ.

Bỗng nhiên phát hiện hán thật sự nhìn không thấu Đại Nhi, mỗi lần luôn có thể chuyển nguy thành an, thật không biết do vận số hay là nàng đã sớm hiểu rõ động tác kẻ tiếp của đối thủ.

Cung nữ tên Phụng Thu hoảng sợ ngẩng đầu liếc nhìn Đại Nhi, thấy vẻ mặt nàng vẫn bình thản, trong lòng không khỏi đánh trống, nhưng vẫn không thể không mượn cớ trước đó nói: "Bẩm Hoàng thượng, vài ngày trước đó Hoàng hậu nương nương đột nhiên muốn nói làm hình nộm chơi đùa một chút, nương nương nói mình không hiểu nữ công, muốn nô tỳ làm cho người một con, còn nói muốn ở sau lưng thêu ngày sinh tháng đẻ, lúc ấy nô tỳ cũng không có suy nghĩ nhiều, cũng không biết đó là Vu Cổ thuật, cũng không biết đây là sinh nhật là Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tha thứ cho nô tỳ!"

Con người luôn tham lam, đối mặt với cám dỗ có ai có thể không động lòng. Những kẻ kia không thể bị dụ hoặc chỉ có thể nói cám dỗ của người không đủ mê người.

"Nói như vậy hình nộm này là ngươi làm!" Bách Phi Thần trừng mắt, mắt xé không nhìn được híp lại. Không khí dường như đông lại, mỗi người đều cẩn thận hô hấp, chỉ sợ sơ ý một chút xúc phạm vào thịnh nộ.

"Vâng. . . . ." Phụng Thu không biết tại sao Bách Phi Thần hỏi như thế, nhưng nàng không có đường lui.

"Người đầu, người này ở trong cung dùng Vu Cổ thuật, kéo ra ngoài đánh chết. Người nhà đây đi khổ sai, trọn đời làm nô dịch." Bách Phi Thần đưa ra quyết định này làm cho mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hoàng thượng muốn bảo vệ Hoàng hậu nương nương sao? Như vậy quá. . . . . Lộ liễu?

Đại Nhi cũng nhất thời im lặng. Bách Phi Thần làm như vậy rõ ràng vô tình đã đặt tội cho nàng. Não của hán không thể dài một chút sao? Thật không rõ tại sao hán sống được đến bây giờ? Không bị những đại thần kia đa mưu túc trí chơi đùa chết đã là vạn hạnh, làm sao có thể nắm trong tay ít nhất một

nửa lực lượng của triều đình? Chẳng lẽ đại thần Bách vương triều cũng đều thiếu não..... Hoặc là nửa tàn phế.

Kẻ hại cho Bách Phi Thần mất không chế hiện tại cư nhiên ở chỗ này phi báng người ta, thật là không biết Đại Nhi thật sự ngu hay giả bộ ngu.

"Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng, nô tỳ chỉ phụng mệnh làm việc, Hoàng hậu nương nương, ngài cứu nô tỳ, nô tỳ chỉ làm vì ngài. Hoàng hậu nương nương....." Hiển nhiên, Phụng Thu không nghĩ tới Bách Phi Thần luôn luôn Thủy Hỏa Bất Dung với Đại Nhi thật không ngờ trắng trợn muốn bảo vệ nàng. Xem ra không hại được Đại Nhi, ngược lại hại mình mất mạng, thật sự không cam lòng.

"Chờ một chút. Hoàng thượng, cho thần thiếp hỏi mấy vấn đề rồi giết cũng không muộn." Đại Nhi vung ống tay áo đổi thế đứng thoải mái mới quay đầu nhìn về phía Bách Phi Thần không nhanh không chậm nói.

Bách Phi Thần ngưng lỏng mày nhìn Đại Nhi mấy giây, sau đó gật đầu ý bảo thị vệ buông ra Phụng Thu. Lúc này Đại Nhi mới lên tiếng.

"Phụng Thu, Bồn cung đối đãi ngươi như thế nào?" Mặc dù là lời nói nhảm nhưng điều đầu tiên này không thể thiếu.

"Hoàng hậu nương nương đối xử với nô tỳ rất tốt." Phụng Thu thành thật trả lời. Thật sự tốt, Hoàng hậu đối với mỗi người trong cung đều rất tốt. Nhưng tại sao coi trọng Thiên Hạ như vậy, Phụng Thu ta có chỗ nào không bằng nàng? Nàng có thể từ một cung nữ tử đẳng trông coi cửa threshold đến cung nữ nhị đẳng phục dịch nội điện, tại sao ta vẫn còn trông chừng cửa chính lạnh lẽo?

"Vậy tại sao ngươi vu hãm Bồn cung? Đây chính là ngươi báo đáp đối với Bồn cung?" Câu này cũng coi là..... Nói nhảm. Ít nhất Đại Nhi cho là như thế. Nàng chỉ muốn cho Phụng Thu một cơ hội cuối cùng mà thôi. Nếu như nàng ta thông minh thì nên hiểu, nói ra sự thật hay tiếp tục che giấu thì có lợi hơn. Ít nhất nàng sẽ không chết, cha mẹ của nàng cũng sẽ không bị liên lụy.

"Nương nương, Phụng Thu không nói dối, lúc đầu người báo nô tỳ làm hình nộm đó, nương nương, người cứu Phụng Thu, cứu Phụng Thu." Phụng Thu nghĩ đến cho tới nay người ngồi ngang hàng với mình đột nhiên một bước lên trời trong lòng cũng không thăng bằng, nếu người khác cho nàng cơ hội này tự nhiên nàng sẽ không bỏ qua, liệu một phát còn hơn so với cả đời làm một cung nữ giữ cửa.

"Bồn cung đã cho ngươi cơ hội cuối cùng rồi, tại ngươi không muốn quý trọng vậy ngươi đừng trách Bồn cung." Đại Nhi nói xong vung tay áo một cái, sắc mặt đông lạnh nói: "Ngươi đã nói lúc ngươi làm thì không biết ngày sinh tháng đẻ kia là của Hoàng thượng, tại sao hiện tại lại biết, Bồn cung nhớ rõ, vừa vặn cũng không có nói ngày sinh tháng đẻ này là của ai, thậm chí nhiều người ở đây cũng không nhìn thấy sau lưng rốt cuộc viết cái gì. Như vậy ngươi nói xem tại sao lại đột nhiên biết?"

"Chuyện này..... Nô tỳ làm xong, mấy ngày sau trong lúc vô tình nghe được cung nữ lâu năm đang đàm luận vài ngày nữa chính là sinh nhật của Hoàng thượng nên nô tỳ mới biết được." Phụng Thu không phải là không thông minh, mà là quá không hiểu được xem xét thời thế. Tâm ghen ghét quá nặng, đây là điều không được phép nhất trong cung, mặc dù có một số người vẫn có thể một bước lên mây, ngoại trừ có đầu óc thông minh, vận số cũng là thứ nhất. Hôm nay Phụng Thu chính là thiếu sót vận số.

"Ha ha, giải thích thật tốt." Đại Nhi cười, giơ tay lên lấy ra hình nộm vẫn nắm trong tay, tùy ý nhìn qua hai lần mới tiếp tục mở miệng: "Từ trước đến giờ Bồn cung không thích nữ công, cả hoàng cung này đều biết. Ngươi nói Bồn cung muốn ngươi may cũng là hợp tình lý. Chỉ là cái này may bằng gấm thượng hạng ở Tô Châu, một cung nữ nhỏ nhỏ như ngươi từ đâu có gấm tốt như vậy; rõ ràng thủ pháp thêu là truyền đời ở Tô Châu, Bồn cung nhớ không lầm gia hương của ngươi ở Phú Vinh, gấm Tô Châu ngươi cũng biết, như vậy đúng nhân tài."

Đại Nhi tiện tay đem hình nộm bỏ vào khay, vỗ vỗ tay theo thói quen. Không để ý tới cơ thể Phụng Thu hơi run rẩy, mở miệng nói:

"Thiên Hạ, nói cho nàng ta biết tối ngày hôm qua ngươi nhìn thấy điều gì?"

"Vâng" Hiển nhiên cung nữ tên Thiên Hạ chính là cung nữ nhỏ những ngày qua đi theo Đại Nhi.

"Ngày hôm qua, nửa đêm nô tỳ có chút không khỏe nên tìm Đình Hoa tỷ tỷ gác đêm thay nô tỳ, lúc trở về nhìn thấy Phụng Thu lén lút ra cửa, cảm thấy kỳ quái nên đi theo, liền thấy nàng lén lút lút tiến vào biển hoa mà nương nương nghiêm cấm bất cứ ai vào, nô tỳ không yên lòng nên cùng đi theo, chỉ thấy Phụng Thu đi đến ngôi Tiều Trúc mà Dao Kỳ tỷ tỷ phụng mệnh xây dựng, từ trong lòng ngực lấy ra một tượng gỗ bỏ vào trong lò thuốc nhỏ trên bàn." Nói tới chỗ này chuyện lại thật sự giống như lời nói của Trương phi, có người cố ý hãm hại.

Thật ra, Thiên Hạ cũng tính toán thật lâu, một người hảo tỷ muội cùng vào cung, một người là chủ tử cực tốt với mình, nàng cũng không muốn thương tổn, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy chuyện này rất không bình thường mới nói cho Đại Nhi, sau đó cầu xin Đại Nhi tha thứ cho Phụng Thu cho nên lúc này Đại Nhi mới hỏi nhảm một câu.

"Phụng Thu, ngươi có lời gì để nói."

"Nô tỳ... Không còn lời nào để nói."

"Như thế..... Rất tốt."

"Đ dẫn đi." Bách Phi Thần thấy Đại Nhi không muốn nhiều lời, không muốn hỏi ra chủ sử sau màn liền phát tay một cái khiến thị vệ dẫn người đi xuống.

"Trương phi tỷ là nữ công Tô Châu tuyệt nhất đây. Hôm nay có may mắn vừa thấy làm thật không - phụ." Đại Nhi ngồi xuống, giọng nói dịu dàng nghe vào trong tai mọi người giống như bùa đòi mạng.

Ly trà trong tay Trương phi rơi xuống đất, phát ra liên tiếp tiếng vang thanh thúy. "Nương nương nói đùa."

Tại sao phải nghi ngờ nàng? Hai người bọn họ tốt như vậy, cho dù nàng hại ai cũng sẽ không hại Đại Nhi a.

"Nương nương, năm đó ở Tô Châu thanh danh truyền xa, bằng vào một bộ thêu Phượng Vũ Cửu Thiên danh trấn Bách vương triều, Trương phi có còn nhớ rõ không." Đại Nhi cười khế, con ngươi dịu dàng nhìn về phía Trương phi, bộ dáng kia như đang tán chuyện phiếm.

"Nương nương thêu có một tập quán, lúc tới ngã rẽ luôn phải bắt chéo hai sợi chỉ, mỗi lần thêu hết một bộ phải lưu lại sợi chỉ thêu còn sót, không biết Bồn cung nói có đúng hay không."

"Nương nương nói không sai." Trương phi cũng cười, nhưng chân mày có một ý vị cô thế lương.

"Vừa khéo hình nộm này nơi ngã rẽ đều là hai sợi chỉ bắt chéo, bên trong cũng có lưu lại vài đường chỉ thêu thật dài." Đại Nhi nói nhẹ nhàng như vậy, mặt không đổi sắc như vậy, cũng khiến cho trong lòng Trương phi bị hung hăng quất một cái.

Nàng không có làm, thật không có.

"Thần thiếp không biết Hoàng hậu nương nương nói ý gì."

"Người đâu, đem hình nộm cắt bỏ."

Đao rơi, bạch bạch sợi bông tách ra, cuối chỗ rẽ một sợi chỉ thêu màu đen chói mắt như thế.

"Nếu thần thiếp làm tự nhiên sẽ thừa nhận, thần thiếp không làm, cho dù như thế nào cũng sẽ không thừa nhận."

Sau lưng Yến nhi cũng gấp gấp, tại sao Hoàng hậu nương nương lại nghi ngờ đến nương nương nhà nàng, nhưng hình nộm này. . . . . Thật sự rất giống xuất từ tay nương nương nhà mình, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

"Trương. . . . ."

"Hoàng thượng chó vội, nghe thần thiếp nói hết lời."

"Hình Tuyết cô nương cho rằng như thế nào?" Ánh mắt Đại Nhi chuyển sang Hình Tuyết, vẫn dịu dàng nhưng lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

"Chứng cứ xác thật, Hình Tuyết chỉ nhận chứng cớ." Hình Tuyết cười, cho dù người nào nói gì, Trương phi cũng khó thoát khỏi cái chết. Trương phi chết rồi, Minh quốc công sẽ nổi loạn a.

Quan hệ giữa Trương phi và Minh quốc công, nói đơn giản thì đơn giản, nói phức tạp sẽ phức tạp. Không vì cái gì khác, mẫu thân của Trương phi và con trai của Minh quốc công sống chết không đối cuối cùng bởi vì nguyên nhân nào đó nên không thể ở chung một chỗ, mà Minh quốc công đối với nhi tử mình và mẫu thân Trương phi mang áy náy, sau đó liền. . . . . Nói đơn giản một chút, Trương phi là ngoại tôn nữ của Minh quốc công, điều bí mật này rất ít người biết.

Đây cũng là nguyên do vì sao lúc đầu truyền bệnh ban xanh biến chứng, Hình Tuyết lựa chọn Trương phi mà không phải Lan phi. Trương phi chết rồi, hơn nữa chết không hiểu rõ. Thêm dầu thêm mỡ nói gần nói xa một chút dĩ nhiên Minh quốc công sẽ tin, mà Lan Thụy ở gần trong gang tấc cũng không thể nói rồi.

"Đã như vậy, như vậy Hình Tuyết cô nương dùng Khổng Tâm cổ đối với hậu cung phi tần, trên quốc yến giết hại Lan phi có ý đồ giả họa cho Bồn cung, hôm nay ở cung đình lợi dụng Khổng Tâm cổ dùng Vu Cô thuật ý đồ hãm hại Bồn cung và Trương phi, chuyện này phải tính thế nào đây?"

Giọng nói dịu dàng như nước, lời nói lại nghe rộn cả người. Hoàng hậu nương nương dùng giọng nói dịu dàng như vậy nói ra sự thực tàn khốc thế này sao?

Sắc mặt Hình Tuyết thay đổi. Làm sao nàng biết? Nộ Vân đã nói rõ Khổng Tâm cổ đương kim trên đời không có mấy người nhận biết, cho dù là Y Tiên Cổ Thiên Hồn cũng nhìn thấy không biết, tại sao lại như vậy?

"Khổng Tâm Cổ là bí mật bất truyền hoàng thất Nam Việt."

Câu nói sau cùng làm mọi người nhìn ánh mắt của Hình Tuyết tràn ngập sợ hãi và khủng hoảng.

Ý tứ của Hoàng hậu nương nương là Hình Tuyết là gian tế Nam Việt?

"Hình Tuyết không hiểu ý tứ Hoàng hậu nương nương." Sắc mặt của Hình Tuyết trắng bệch nhưng vẫn phải giữ vững bình tĩnh, nàng trăm phương ngàn kế bố trí tại sao có thể hủy ở trong tay Lâm Đại Nhi!

"Bồn cung sẽ để cho ngươi hiểu. Vòng tay chuông bát âm trên cổ tay ngươi chính là đạo cụ thao túng Khổng Tâm cổ. Căn cứ vào âm sắc bất đồng không chế tâm trí của con người, mà lúc ngươi không khống chế, ngươi bị khống chế sẽ bỏ lỡ đoạn trí nhớ kia, Bồn cung nói có sai chút nào không?"

Liều chết không nhận sao? Thật đúng là ngoan cố đấy.

Chương 052: Vu Cỗ thuật (4)

"Nương nương nói đùa, đây chỉ là vòng tay bình thường mà thôi." Theo bản năng tay trái của Hinh Tuyết cầm vòng tay, trên mặt nặn ra một nụ cười khó coi. Khuôn mặt nàng vẫn lấy làm vinh quang nhưng lúc này có chút vẩn vơ, không biết bị Đại Nhi nói chột dạ hay bị ánh mắt kinh hãi, khinh bỉ của mọi người nhìn nên cả người không thoải mái.

"Loại chuông bát âm này, mặc dù có thể không chế cổ độc là vì bên trong nó được chạm rỗng, có gần 9000 lỗ thủng nhỏ xuyên chuỗi lẫn nhau, lúc lay động phát ra âm thanh dùng tai người không thể nghe được, lại có thể trung hòa cổ độc trong cơ thể con người, cổ trùng sinh ra cộng hưởng, từ đó xuất hiện tác dụng loại cổ độc này."

Nghe Đại Nhi giải thích, người ở chỗ này đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, dù sao loại vật cổ độc này cách bọn họ cũng quá mức xa xôi. Tiếp xúc không tới cũng không gì đáng trách.

"Hinh Tuyết cô nương, có thể cho Bồn cung mượn xem hay không?"

Hinh Tuyết suy tính, tự biết hôm nay chạy không thoát cũng không đẩy đưa, nhìn xác định rồi, cho dù khám phá ra thì thế nào, ta cũng không tin Bách Phi Thần thật sự không để ý đến ba năm tình nghĩa sẽ làm gì ta.

"Thật là tình xảo đấy." Đại Nhi cầm trong tay vuốt vuốt, ngẩng đầu nhìn về phía Trương phi, trong tay vừa dùng lực vòng bát âm linh trong nháy mắt vỡ vụn, Trương phi ôm đầu 'phốc' phun ra một ngụm máu tươi. Yển nhĩ vội vàng lấy ra khăn chăm sóc cho chủ tử của nàng.

"Xảy ra chuyện gì?" Trương phi ho hai tiếng thấy mọi người cũng nhìn chăm chăm nàng không hiểu nói.

"Không có việc gì." Đại Nhi mặt giãn ra, nhìn sắc mặt của Trương phi trắng bệch tay nắm vòng tay đã tan vỡ càng chặt hơn. "Yển nhĩ, đưa nương nương người trở về, nhớ đi gọi ngự y xem một chút."

"Dạ, nô tỳ cáo lui."

"Hoàng thượng, ngài cảm thấy chuyện này nên chấm dứt như thế nào?" Đại Nhi vẫn lưu ý phản ứng của Bách Phi Thần, lại nhìn thấy ngoại trừ áp suất quanh người hắn giảm xuống tương đối nghiêm trọng, sắc mặt tương đối thối, ngược lại không có quá nhiều cảm xúc. Ít nhất không có cảm xúc khác mà trong lòng Đại Nhi lo lắng. Tỷ như cái gì tình nghĩa. Vì thế Đại Nhi càng thêm khẳng định quyết định sáng suốt của mình.

Từ xưa Đế Vương vô tình, cổ nhân nói không sai.

"Hoàng thượng, Hinh Tuyết nhất thời hồ đồ mới có thể như thế, chỉ vì quá quan tâm Hoàng thượng mới có thể làm ra chuyện sai lầm đến mức này, Hinh Tuyết không cầu Hoàng thượng bỏ qua cho Hinh Tuyết, chỉ mong Hoàng thượng đừng ghi hận Hinh Tuyết, Hinh Tuyết có chết không tiếc." Hinh Tuyết quý xuống trong giọng nói không thấy chút nào hối hoàng, ngược lại có chút mùi vị tỉnh ý.

Giương mặt của Bách Phi Thần vẫn lạnh lùng không nói lời nào, không biết là ở trong đáy lòng vui mừng Hinh Tuyết đối với hắn thật đúng là có tình có nghĩa hay cảm khái cho đến bây giờ nữ nhân này vẫn giữ bộ.

Đại Nhi nhìn cười một tiếng, chậm rãi đi tới trước mặt Hinh Tuyết ngồi xổm xuống, tay phải còn mang theo bã vụn vòng tay bát âm linh ấn lên trên trái tim Hinh Tuyết, nhìn gương mặt Hinh Tuyết khóc lăm lăm vẫn như hoa như ngọc nói: "Thì ra Hinh Tuyết cô nương vẫn có tâm, không trách được luôn miệng nói quan tâm, chỉ là quan tâm của Hinh Tuyết cô nương không khỏi quá thấp."

Hinh Tuyết chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo nhìn về phía Đại Nhi, sắc mặt không khỏi tái đi, thân thể ngã về phía sau. Tại sao phải có cảm giác khiếp sợ? Tại sao mới vừa nhìn thẳng vào mắt nàng, ở trong mắt nàng mình giống như người chết?

Ánh mắt của nàng tràn đầy khinh thường và giễu cợt. Lại làm cho Hinh Tuyết cảm thấy như quỷ mị, hư vô, tàn nhẫn, đáy lòng sợ hãi.

Tại sao?

"Hoàng thượng, Hinh Tuyết cô nương giết hại phi tần, vu oan Bồn cung, ở trong cung dùng Vu Cỗ thuật. Hơn nữa cấu kết Nam Việt muốn gây bất lợi đối với quốc thổ, Bồn cung cho rằng nên giam vào tử lao, trọn đời không ra khỏi." Cuối cùng còn tăng thêm một câu: "Đây là vì mặt mũi của Vinh vương gia."

"Làm theo Hoàng hậu nói." Bách Phi Thần xoay người không nhìn thấy Hinh Tuyết, không biết đang nghĩ chuyện gì.

Ngụy Trung Hiền nghe vậy gọi người tới mang Hinh Tuyết đi, Hinh Tuyết vẫn còn ở trong khiếp sợ vì Bách Phi Thần phán quyết đối với nàng. Làm sao có thể? Tại sao hắn có thể độc ác như vậy? Khi phục hồi tinh thần lại đã bị kéo cách rất xa, lúc này mới truyền đến một tiếng quát tháo không thể tin.

"Ai gia một mối rồi, tất cả giải tán đi." Thái hậu thấy tấm màn đã rơi xuống liền hạ lệnh đuổi khách, mọi người đã sớm muốn đi khỏi, không mấy hơi thời gian đã bỏ chạy không còn bóng dáng.

Thái hậu liếc nhìn đứa con nhà mình và Đại Nhi, cũng lắc đầu một cái cùng Tế Vũ đi khỏi. Ngụy Trung Hiền đưa mắt bảo người cũng lui xuống, hôm nay Niều Thủy Đình không coi là nhỏ chỉ còn lại hai người Đại Nhi và Bách Phi Thần.

"Hoàng thượng yên tâm, Hinh Tuyết của ngài sẽ không cam lòng ở trong nhà lao một đời, cho dù nàng muốn, người khác cũng không cho phép." Đại Nhi ngập một cái, bắt mắt đuổi lung mờ. Thiệt là, đã qua giờ ngủ.

Bách Phi Thần xoay người, vừa đứng nhìn thấy bộ dáng Đại Nhi vận eo bẻ cổ lười biếng giống như con mèo nhỏ, trái tim không nhịn được ùm ùm nhảy loạn.

"Bỏ cung chỉ muốn buộc nàng xuất ra lá bài tẩy cuối cùng mà thôi, hoặc là có thể dẫn dụ ra những người khác. Hôm nay Thiên Nhai Túc Quán không có động tĩnh, tung tích của Luyến U cũng không rõ. Thế lực có thể nắm trong tay vẫn nên nhanh chóng nắm tốt trong tay, Hinh Tuyết đối với bọn hắc có còn giá trị hay không, thì phải xem nàng có đủ thông minh tiết lộ cho bọn hắc bao nhiêu."

Đại Nhi không nhìn ánh mắt Bách Phi Thần, nghịch nghịch tóc trước ngực nói.

"Hoàng thượng phải xem chừng tất cả cọc ngầm Hinh Tuyết đã bại lộ. Còn có. . . . . Cần thận một người ở bên cạnh."

Bách Phi Thần cau mày. Người ở bên cạnh? Chẳng lẽ là nói Ngụy Trung Hiền?

"Có vài người, không phải là không bị cảm dỗ, chỉ là tiền tài không đủ mê hoặc bọn họ mà thôi. Giống như Hinh Tuyết, nếu yên ổn cùng Hoàng thượng gặp gỡ, tìm hiểu nhau yêu nhau, đã là Nhất Quốc Chi Hậu. Nhưng nàng lại rắp tâm hại người, tình nguyện không cần ngôi vị Đế hậu dễ như trở bàn tay đây là vì cái gì? Dĩ nhiên là vì nàng theo đuổi không phải những thứ này, hoặc là ngôi vị Đế hậu không có sức hấp dẫn được nàng hơn so với thứ khác. Như thế mà thôi."

Đại Nhi nói xong, dường như cũng có chút hiểu Bách Phi Thần không tin, người chung sống mấy chục năm có thể phản bội, hắc còn có thể tin tưởng người nào? Suy nghĩ miên man hắt đầu một cái, không thể nếm lòng. Nếu là Đế Vương, điều kiện cần thiết là cơ trí, người nào nên tin, người nào không nên tin, vẫn không phân rõ tại sao Tiểu Nương phải tha thứ cho hắc!

Ừm, có thể hiểu nhưng không thể tha thứ. Nếu như cả đời ở chung một chỗ với người không tin tưởng nàng, nàng sẽ phát điên.

"Bỏ cung không thể khẳng định người nào có thể tin tưởng, người nào không thể tin tưởng, nhưng Bỏ cung vẫn nhắc nhở Hoàng thượng, không cần bởi vì đề phòng người ngoài mà bỏ quên người mình. Những người được gọi là người mình cũng chỉ là ở trong lòng mình nhìn nhận mà thôi. Biết người biết mặt nhưng không biết lòng a. Đạo lý này Hoàng thượng nên hiểu rõ hơn so với ta."

"Xin lỗi."

"Ế. . . . ." Đầu óc của Đại Nhi không đủ dùng rồi, nàng đang nghiêm chỉnh nói với hắc, hắc đang nói với nàng cái gì?

"Chuyện của Lan phi lần đó, ta có bị dao động, mặc dù hành động của Lan phi. . . . . Lan phi bị khống chế. . . Lan phi. . . ừm, tóm lại ta không nên không tin tưởng nàng, không nên nghi ngờ nàng, cho dù thoáng chốc cũng không nên, ta sám hối, ta nói xin lỗi, ta khốn kiếp, nàng tha thứ ta có được không?"

Có thể tưởng tượng nét mặt của Bách Phi Thần bây giờ sao? Buồn bã? Ra về đáng yêu? Biệt khuất? Hốt hoảng? Được rồi các người một mình YY.

Đại Nhi nhìn Bách Phi Thần nói năng vụng về cùng với mấy câu ở phía sau, tóm lại tại sao trong nháy mắt có cảm giác bị hóa đá.

Đế Vương kia tự cho mình siêu phàm thánh thoát động kinh cũng có thể có mặt mặt đáng yêu này sao?

Nàng bị cảm động vì hắc đáng yêu có phải không.

Bách Phi Thần khàn khàn nhìn Đại Nhi rừ mi mắt, giống như một thiếu niên động xuân tâm ngưng ngừng lúc ban đầu, đang mong đợi thiếu nữ mình yêu say đắm đáp lại mình.

Thời gian phẳng phất trôi qua một lúc lâu, cũng có thể là mấy giây, lời nói nguội lạnh của Đại Nhi gõ mạnh vào trong lòng của Bách Phi Thần, đau đến không muốn sống.

"Hoàng thượng nói như vậy, làm sao thần thiếp dám trách tội Hoàng thượng. Không có việc gì thần thiếp cáo lui trước." Xoay người nhưng không có ngừng đầu.

Nàng muốn rất đơn giản, cũng vì quá đơn giản cho nên hắc cho không nổi.

"Tại sao?" Bách Phi Thần đưa tay bắt được cổ tay Đại Nhi.

Giờ khắc này thời gian giống như ngừng lại, một nam tử mặt y phục màu đen vẽ mặt đau thương nắm cổ tay nữ tử áo hồng xoay người muốn đi. Khuôn mặt nữ tử áo hồng không nhìn thấy rõ biểu tình.

Không tránh thoát, không hề cử động.

Một trận gió phất qua, thổi lên sợi tóc hai người, ở trong gió vương vít không ngớt.

Dường như trong gió vọng trả lời nói gần như tuyệt vọng của nam tử áo đen.

Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Cái gọi là ‘mất trí nhớ’

Mấy ngày nay Bách Phi Thần lại trở về cuộc sống trước kia. Không sai, chính là Ngự Thư Phòng nhỏ bé.

Lại nói sau hôm ấy, Bách Phi Thần tan nát cõi lòng không thể gượng dậy. Cả ngày hai điểm tạo thành một đường thẳng, ngoại trừ thượng triều chính là Ngự Thư Phòng. Tính khí cũng trở nên nóng nảy khác thường. Tính khí cuồng bạo còn chưa tính, mọi người thất tình đều như vậy. Nhưng vì sao gần đây trí nhớ của hắn cũng bắt đầu giảm xuống? Luôn quên một số chuyện một cách khó hiểu, điều này làm cho Triển hồ ly mỗi ngày phải đến Ngự Thư Phòng một lần, buồn bực không thôi.

Mơ hồ cảm thấy vị hoàng đế bệ hạ từ nhỏ cùng nhau lớn với hắn gần đây đang thay đổi ở chỗ nào? Suy nghĩ thật lâu mới biết là tính bướng bỉnh. Kể từ Hình Tuyết bị giam vào tử lao, chỉ thấy tính khí Bách Phi Thần càng hung dữ, rồi sau đó càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành bạo ngược. Nếu một thái giám hoặc cung nữ phạm sai lầm, trước kia nhiều nhất Bách Phi Thần điều khiển Ngự Thư Phòng mà thôi, hiện tại trực tiếp kéo ra ngoài đánh nưòi mấỵ hèo, thậm chí đánh chết.

Cho dù Triển hồ ly tự xưng là thông minh như cáo cũng nghĩ không thông tại sao. Tìm đến Ngự Không và Văn Nhân nói chuyện, bọn họ cũng nghĩ không ra nguyên nhân. Điều này làm cho thiên tính nhạy cảm của Triển hồ ly có một loại dự cảm xấu. Muốn đi tìm Đại Nhi phản ánh tình huống, lại bị một câu ‘không có việc gì đừng tìm ta, có chuyện càng không cần tìm ta’ đuổi trở lại. Nhìn Đại Nhi như thế, Triển hồ ly không thể làm gì khác hơn là im lặng lắc đầu một cái, nghe nói đã hơn một tháng Hoàng hậu nương nương không có bước ra khỏi Phượng Tê cung, chẳng lẽ Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương cãi nhau?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một nguyên nhân như vậy, vì vậy cũng hất tay mặc kệ. Chuyện của phu thê trẻ người ta, mình nên tránh hiềm nghi thì tốt hơn. Cho đến một ngày kia, một tin tức truyền đến làm cho hắn vô cùng gấp rút, hắn mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Lại nói kể từ khi Hình Tuyết bị nhốt vào tử lao, ngay cả Đại Nhi không ra khỏi cửa Phượng Tê cung, cũng không tiếp khách. Dĩ nhiên, ngoại trừ Tiểu Vũ và nàng rất cùng chung chí hướng.

Lúc an tĩnh chờ đợi tin tức của Hình Tuyết trong tử lao, Đại Nhi buồn bực thật lâu. Chẳng lẽ Hình Tuyết cũng không còn chút giá trị nào? Ngay cả quân cũng không quân? Nhưng xem tin tức truyền đến, dường như Hình Tuyết cũng không có gì động tĩnh, thậm chí nhón nháo kêu la cũng không có, lúc này mới làm cho người ta càng thêm kỳ quái. Xem ra như đang đợi cái gì. Muốn kiểm chứng cái gì nhưng không có cách, dùng sức quá mạnh lại sợ đứt dây động rừng, thật sự là không dễ làm nha.

Đợi ước chừng một tháng, Đại Nhi ăn no thì ngủ, ngủ xong lại ăn, cuộc sống trôi qua vô cùng thanh thản, rốt cuộc tin tức đã tới. Mặc dù là tin tức không tốt.

Giờ sừ, sau khi Dao Kỳ lấy được tin tức khổ sở đứng ở trước cửa phòng của Đại Nhi, trong đầu đang tiến hành thiên nhân giao chiến. Lúc này quấy rầy nương nương không thể nghi ngờ là hậu quả nghiêm trọng, mà tin tức này hết sức khẩn cấp, rốt cuộc là có nên đi vào hay không, thật sự là không có lựa chọn a. Do dự ước chừng một khắc chuông, Dao Kỳ buồn bực nhìn cửa phòng đóng chặt, sau đó ngoan ngoãn tự mình về phòng ngủ.

Mình ở ngoài cửa do dự bao lâu, dựa vào sự nhạy cảm của nương nương nên đã sớm cảm thấy chứ, nhưng không có phản ứng nếu mình không biết chết sống đi đến quấy rầy, tuyệt đối là không sáng suốt. Ừm, chuyện đã xong bây giờ cho dù như thế nào cũng không làm nên chuyện gì, hay là chờ nương nương tỉnh ngủ thôi.

Không ngờ mình mới vừa trở về không bao lâu, lại có một tin tức truyền đến làm cho nàng không thể không cân nhắc nặng nhẹ, sau đó cực kỳ tức giận quấy rầy giấc ngủ chủ tử nhà mình.

Giờ Mẹo canh ba, Dao Kỳ an ổn đứng ở trước giường chủ tử nhà mình, nhìn Đại Nhi vẫn nhắm chặt hai mắt, hít sâu một hơi ổn định cảm xúc của mình mới mở miệng:

"Nương nương, trong tử lao có động tĩnh, Hoàng thượng hạ chỉ phóng thích cho Hình Tuyết. Trước mắt nàng ở Lộ Hoa Điện." Đợi rất lâu cũng không thấy Đại Nhi phản ứng, lúc này mới tiếp tục nói.

"Mới vừa lâm triều, Hoàng thượng tuyên bố chỉ ý phế hậu."

Lông mi Đại Nhi khẽ giật nhẹ đến mức không thể nhìn thấy, vẫn không nói chuyện, Dao Kỳ không khỏi thở dài.

"Bị Triển đại nhân và Văn đại nhân bọn họ tạm thời cản lại. Lệnh cưỡng chế nương nương không cho phép bước ra Phượng Tê cung nữa bước." Vẫn không có phản ứng, Dao Kỳ ảo não một trận, lúc này mới thận trọng lui ra ngoài. lần này sợ rằng nương nương đau thấu tim đi, ngay cả ta quấy rầy giấc

ngủ của nàng cũng không so đo. Nói đến Hoàng thượng thì thế nào ?

Cửa phòng bị đóng lại, lúc này Đại Nhi mới mở mắt. Lúc ngủ sợi tóc có chút xoắn quăn quanh ở trên người, hiện tại rất rối loạn giống như đầu óc Đại Nhi.

Sửa lại ước chừng nửa canh giờ, lúc này mới chậm rãi từ trên giường bò dậy. Dao Kỳ nghe bên trong có động tĩnh liền đi vào hầu Đại Nhi rửa mặt.

"Ồ trong cung coi chừng, Triển Phong Hoa tới thì để cho hắn đi chỗ Thái hậu." Hôm nay Đại Nhi chọn một bộ y phục màu hồng, tháng bảy trời nắng như lửa đỏ, màu hồng bỗng bẽn lẽn làm dịu đi trời nắng gắt.

"Thôi, cùng ta đi Phụng Lãm Cung, Triển hồ ly nên đi thẳng tới đó."

"Vâng" Bây giờ Dao Kỳ đối với Đại Nhi cuồng nhiệt sùng bái, Hoàng hậu nương nương nói đều là chân lý. Đây là do nàng tâm đắc nhìn Đại Nhi từng bước từng bước đi tới bây giờ. Đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với Hoàng hậu, cùng ai đối kháng cũng không thể đối nghịch với nương nương. Đây là chân lý a.

Không ngoài dự đoán, Đại Nhi chân trước mới vừa bước vào Phụng Lãm Cung Triển Phong Hoa chân sau đã đến.

"Nói như vậy, Bách Phi Thần đã mất trí nhớ? Hay là nói trí nhớ của hắn dừng lại ở ba năm trước đây?" Đây là kết luận của Đại Nhi sau nghe Triển Phong Hoa nói.

"Nói như vậy cũng không đúng, chuyện ở quốc yến về Văn Ân, Minh Lạc, Tô Lăng, hắn đều nhớ rất rõ ràng. Nhưng đối với Hoàng hậu nương nương dường như tất cả trí nhớ không tồn tại, mà đối với Hình Tuyết, trí nhớ vẫn dừng lại ở lúc trước khi nương nương vào cung." Triển Phong Hoa rất kỳ quái điều này.

"Mất trí nhớ cũng không đáng ngại, vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Thái hậu nóng lòng, thật tốt, tại sao lại như vậy, hiện tại Bách Phi Thần ở trên triều đình bạo ngược, nhất định Bách vương triều không thể không hủy ở trong tay hắn.

"Mẫu hậu, ngài đi tìm Bách Phi Thần, xem rốt cuộc hắn có mất trí nhớ không." Nếu như lựa chọn mất trí nhớ, vậy. . . . .

"Ừm, các người suy nghĩ biện pháp." Thái hậu lo lắng giao phó, thật là thời buổi rối loạn. Vốn cho rằng sau khi Hình Tuyết sa lưới, Bách Phi Thần cũng được bảo vệ, ai ngờ xảy ra chuyện như vậy.

"Nương nương, Hoàng thượng lệnh cường chế đưa ngài giam lỏng ở Phụng Tê cung, dựa theo tính tình Hoàng thượng bây giờ nếu không vâng lời hắn, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, nương nương, hay là khuất tất ngài trước, chờ có đối sách rồi lại nói." Triển hồ ly lo lắng cũng không phải là dư thừa, theo tính tình Bách Phi Thần hiện tại, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, hai người này nếu chống lại nhau tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện.

"Tại sao Bồn cung phải sợ hắn? Triển đại nhân đi về trước, nếu như không ngoài dự liệu hiện tại cả kinh thành đều đang đồn tin tức Bách Phi Thần muốn phế hậu, cơ hội tốt như vậy, đúng là một người cũng không buông tha, mặc dù Hình Tuyết chỉ có thể coi là nửa." Đại Nhi bĩu môi khinh thường, đó là không rõ ràng lắm đến cùng Bách Phi Thần có chuyện gì xảy ra, nếu như còn có thể cứu tự nhiên nàng có thể nhịn mấy ngày này, nếu như không được cũng đừng trách nàng.

"Vậy có muốn thần phái một ít nhân thủ hay không?" xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không phải là đùa. Nếu sau khi Bách Phi Thần khôi phục, còn không rút hắn gân sao.

"Ám vệ Triển gia? Nếu Triển đại nhân có tâm, Bồn cung cũng không tiện cự tuyệt." Vào Phụng Tê cung của ta, sinh là người của Phụng Tê cung ta, chết là ma của Phụng Tê cung ta. Đến lúc đó có thể đi về được hay không thì phải xem bản lĩnh của người.

"Dạ, thần trở về an bài." Triển Phong Hoa luôn có cảm giác bị dè dặt tới.

"Càng nhiều càng tốt."

Mùng một trăng sáng vô cùng, ngoại trừ ngắm trăng thật sự là không thích hợp làm những chuyện khác.

Giờ hội, Đại Nhi cùng Dao Kỳ đi vào biển hoa tràn đầy cành khô ngắm trăng. Xông hương sâu bọ, thả vào mùi hương trà hoa đào, người mặc y phục màu hồng nhẹ nhàng, ở dưới ánh trăng dịu dàng xinh đẹp thưởng thức hương thơm.

"Nương nương, tại sao đuôi ám vệ của Triển đại nhân phái tới đến Kính Sự Phòng?" Ý định của nương nương người đừng đoán, người đoán tới đoán lui cũng đoán không ra. Rõ ràng là phái tới bảo vệ an toàn, nương nương đuôi tới đó làm gì?

"Để cho bọn họ chuẩn bị tinh thần." Hai tay Đại Nhi nâng ly trà, hài lòng ngồi ở trên ghế gỗ mang theo chút mùi hương hồng sam. Nhiệt độ cơ thể Đại Nhi vẫn thấp, cho dù là mùa hè trời nắng chan chan vẫn không cảm thấy nóng, cho dù bản thân có nội lực, ngày mùa thu hơi lạnh, tay chân cũng lạnh lẽo như nước.

Nàng không sợ lạnh nhưng chán ghét khí lạnh; thích tuyết lại chán ghét mùa đông.

". . . . ." Dao Kỳ chớp đôi mắt to dễ thương, ngây ngô hỏi tiếp:

"Chuẩn bị tinh thần làm gì? Hiện tại lúc này Kinh Sự Phòng rất bận rộn, chẳng lẽ là nghe tiếng gào to hay sao?" Nói đến đây, Đại Nhi cho Dao Kỳ một ánh mắt trẻ nhỏ dễ dạy. Điều này làm cho Dao Kỳ cảm thấy lạnh lẽo đến buồn nôn.

"Nương nương, đó là người của Triển gia, trong cung ta không thiếu thái giám." Dao Kỳ tốt bụng nói một câu vì những âm vệ Triển gia vẫn còn không tự biết vận mạng. Dao Kỳ chắc sẽ không nói cho các người biết, nàng là vì bất quá mới nói chuyện này.

"Vào Phụng Tê cung, còn đến lượt Triển hồ ly định đoạt?" Đại Nhi xem thường nói.

Nương nương, đây là ngài đang ám hiệu cho âm vệ Triển gia sao?

"Nương nương, bọn họ có thể hiểu ‘khô tâm’ của ngài không?" Dao Kỳ thật sự là bội phục thủ đoạn chính người của nương nương mình.

"Triển hồ ly có thể nuôi dưỡng được một ỏ Tiểu Bạch Thỏ như vậy à."

Dao Kỳ suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, đi theo Triển Phong Hoa, cho dù là Tiểu Bạch Thỏ sớm muộn cũng trở thành hồ ly thôi.

Một cơn gió mát thổi qua, trong không khí truyền đến một mùi vị khản trương. Vây lên mùi hương bay vây quanh hai người Dao Kỳ và Đại Nhi thật lâu không tiêu tan. Nồng nặc hương Trà hoa đào theo Đại Nhi uống cạn sạch một hơi lập tức tiêu tán.

Chỉ là vừa đặt ly trà xuống, Đại Nhi và Dao Kỳ liền bị mười mấy người áo đen bao vây xung quanh bốn phía. Gió mát lướt qua nhưng không xua tan không khí quái dị giờ phút này.

Thân thể Dao Kỳ nhất thời căng thẳng đề phòng, ở dưới tình huống Đại Nhi không có mệnh lệnh, nàng sẽ không ra tay, trừ phi có người uy hiếp đến sinh mệnh Đại Nhi. Trong lòng còn thăm than nương nương mình liệu sự như thân, nói tới nay có khách thật sự tới nhiều như vậy.

Sáng sớm Bách Phi Thần tuyên bố muốn phế hậu, nói Hinh Tuyết không giữ trò ở bên trong, đánh chết Đại Nhi cũng không tin, lấy thông minh của Hinh Tuyết tự nhiên biết cho dù hôm nay tính tình Bách Phi Thần đại biến cũng không thể nói vứt bỏ, như vậy chỉ có thể nói rõ, nàng làm như vậy cũng không phải chân chính muốn phế hậu mà là muốn truyền ra dư luận.

Bách Phi Thần có ý định này, như vậy người có lòng có thể đem chuyện này truyền ra ngoài. Về phần chỗ tốt, nếu Đại Nhi từ vong ngoài ý muốn có thể kết luận hồ thẹn với Hoàng thất tự kết liễu, hiện tại Bách Phi Thần hẳn vui vẻ làm việc này. Dĩ nhiên Lâm gia chắc là sẽ không biết tin, như vậy có chỉ phế hậu, nhất định Bách Phi Thần và Lâm gia sẽ đoạn tuyệt.

‘Dạ yến’ tối nay cũng tính là thuận nước đẩy thuyền. Một mũi tên hạ hai chim.

"Tối nay trăng sáng sao thừa, thật sự không thích hợp thấy máu." Đại Nhi nhíu mày thần nhiên nhìn một người trong đó, nghe nói là người cầm đầu, thần nhiên nói.

Người nọ cau mày, tựa hồ đang tiêu hóa ý tứ trong lời nói của Đại Nhi, cân nhắc hơn thiệt. Dễ dàng tìm người thủ lĩnh như vậy, cũng không phải là một đại tiểu thư nhu nhu nhược nhược nhà giàu có thể làm được, huống chi bọn họ đến đây cũng chưa nói một câu nào.

Sở dĩ Dao Kỳ bội phục nương nương nhà nàng, ngoại trừ thông minh tài trí không ai bằng, còn có yêu thích thủ đoạn chế phục người cổ quái rồi lại cực kỳ hiệu quả, chính người cũng không nương tay, chính là bản lãnh chờ chỗ này dọa người. Chỉ cần một câu nói thôi, tất cả người áo đen ước chừng trầm mặc nửa khắc đồng hồ.

Không phải Sát thủ đánh nhanh thắng nhanh sao? Những người này đều tàn phế sao?

Chú ý, Dao nói là thiếu não.

"Giết." Đang lúc Dao Kỳ thầm nói, cùng lúc bị Đại Nhi liếc mắt nhìn, rốt cuộc người dẫn đầu nọ ra lệnh. Còn chưa kịp ra động tác đã bị Đại Nhi đồng thời nói ra làm cho không biết phải làm sao.

"Dao Dao, người nói có phải bọn họ có thêm hai người không?"

"Vâng, nô tì đếm ra hai mươi người." Dao Kỳ nghiêm túc gật đầu, hơi thở hai người này và 18 người kia rõ ràng bất đồng, lúc xuất hiện càng thêm lặng lẽ không một tiếng động, nếu không phải Đại Nhi nhắc nhở nàng, thật đúng là không phát hiện được.

Lúc này bọn người áo đen mới ý thức được đột nhiên có thêm hai người, hơn nữa bọn họ nhiều người như vậy nhưng vẫn không hề phát hiện. Đang muốn ra dấu thu thập người, trước mặt mình bỗng tối sầm trực tiếp liền hôn mê bất tỉnh.

Dưới ánh trăng sáng, 18 người áo đen ‘bạch bạch’ nhất tề ngã trên mặt đất. Trận kia mặc dù không thể nói là đồ sộ nhưng cũng hơi rung động.

Cứ như vậy. . . . . Xong chuyện?

Mặc dù Dao Kỳ dự liệu được kết quả, nhưng không tưởng tượng nổi quá trình. 18 sát thủ so với mình chỉ kém một đường, chỉ ngã xuống đơn giản như vậy?

"Hai người các người muốn đi hay lưu lại?"

Một câu nói này của Đại Nhi trực tiếp làm cho hai người sững sờ cùng phát động công kích nhưng dường như không phải Đại Nhi mà là giữa đôi phương.

Chỉ thấy hai người ngơ ngác tới ta lui, ra chiều rất cay, khắp nơi công vào chỗ hiểm, Đại Nhi xem mà nhiệt huyết sôi trào. Còn thiếu chút nữa hô hào cổ vũ. Hai người đánh đến khó phân biệt, từ trên mặt đất đến không trung, từ trên không trung đến trên cây, gây ra động tĩnh lớn đến lạ kỳ, kỳ quái là nhưng không có một người chạy tới.

Đại Nhi thấy cảnh đào của mình bị bọn họ gây rất nhiều, đau lòng nhủ mảy.

"Lại làm gãy cành đào của tiểu nương. Tiểu Nương sẽ bẽ gãy các ngươi!" Dao Kỳ nghe xong cảm thấy tự hào, đôi mắt hai cao thủ tuyệt đỉnh nương nương mình còn có thể hiên ngang uy hiếp người như thế thật sự là thể diện hiếm thấy. Chỉ là, nương nương, ngài có thể nói cho ta biết, ngài dựa vào cái gì phán đoán hai người kia không phải là sát thủ của thế lực khác phái tới. Phải biết hi vọng trong hỗn loạn cũng không chỉ có một mình Hình Tuyệt a.

Sau khi Dao Kỳ hỏi, Đại Nhi nói một câu 'ta không biết' trực tiếp làm cho nàng kích động muốn đào hầm tự chôn. May là không phải, nếu không mạng nhỏ đã bị nguy hiểm.

Người áo đen nghe nói vậy, hàn quang chợt lóe, một thanh chủy thủ ngắn nhỏ sắc bén nhanh chóng nhắm về phía cổ họng người áo đen kia, đang không có phòng bị dưới mắt thấy chủy thủ sắp cắt đứt cổ họng người áo đen này thì mũi chân điểm một cái, lấy một loại tốc độ không người nhận ra lui về sau, nhưng ngay cả như vậy, tóc mai hai bên lưu lại mấy sợi vẫn bị chủy thủ cắt rơi.

Mà người áo đen cầm chủy thủ sau đó cũng lui về phía sau lật người tránh né dư kinh dưới chân người nọ. Chỉ một thời gian trở mình như vậy, người áo đen kia đã từ bên trên mũ gõ xuống hai cây trâm cài tóc, không biết trâm cài tóc kẹp ở nơi nào trên đầu tóc nhả bóng, đột nhiên bung ra ngoài ba tấc.

Dưới ánh trăng, bên cạnh cảnh khô.

Hai người áo đen đứng giằng co ở hai bên Đại Nhi mặc hồng y. Một tay cầm chủy thủ che kín kẽ; ánh mắt lộ ra lạnh lùng sát ý mui phần.

"Ah? Tại sao bọn họ không ngã?" Đại Nhi có chút kỳ quái hỏi Dao Kỳ, chẳng lẽ thuốc không có công hiệu? Không nên a. Rõ ràng có thể kéo dài một giờ.

"Nương nương." Dao Kỳ hết ý kiến, rõ ràng đây không phải là nói cho người khác biết mình có hạ thuốc à. Nhưng cho dù không nói nhìn người ngã đất cũng có thể đoán được thôi.

"Tiểu sư muội, sư huynh của ngươi thiếu chút nữa bị người bỏ ra, ngươi nỡ khoanh tay đứng nhìn sao?" Lời nói này vô cùng đau lòng, chỉ là ánh mắt kia vẫn mui phần sát ý nhìn chằm chằm cầm chủy thủ người khác.

"Hả?" Về mặt Đại Nhi mê man thoát nhìn rất đáng yêu, chỉ là một nam tử kia cũng không để cho mình bị sập bẫy.

"Ngươi giả bộ! Bằng đầu óc thông minh của ngươi làm sao không biết được hôm nay sư huynh sẽ đến? Ngươi không thể vô lương như vậy a." Một tên nam tử tiếp tục kêu rên.

Thấy hấn phòng bị, người áo đen nhanh chóng thu hồi động tác cầm chủy thủ, mí mắt cũng không nhìn hấn một cái, trực tiếp đi tới bên Đại Nhi, vừa đi còn vừa cười y phục, đây là hứng thú tề hại gì?

Đến bên cạnh, ngoài mặt nạ bảo hộ, một tầng áo đen cời mắt, ở dưới ánh trăng lộ ra một bộ lục y, kéo khăn che mặt ngồi xuống, trong nháy mắt Đại Nhi và Dao Kỳ hít vào một ngụm khí lạnh.

Chuyện này. . . Chuyện này. . . . . chuyện thần kì gì đây?

Mẹ nó, đây cũng quá lừa bịp rồi !

Đây là nữ tử thanh tú, dịu dàng ôn nhu như nước trên quốc yến ư, rõ ràng là nam tử cực phẩm ở trước mắt a.

"Ôn, Ôn. . . . . Ngọc? !" Ngay cả Đại Nhi cũng bị kinh hãi, đầu lưỡi cứng ngắt.

Ôn Ngọc tự rót một ly trà, không phủ nhận gât đầu. Sau đó dùng giọng nói vốn có: "Là Tam Sư Huynh."

Ngay cả giọng nói cũng quyến rũ như vậy, không làm nữ tử thật đáng tiếc. . . . .

Đây là phản ứng đầu tiên khi Đại Nhi nghe được Ôn Ngọc nói chuyện, thân là hủ nữ tư tưởng cứng rắn đề ép lý trí. Quả nhiên là hủ nữ cường đại.

"Vậy. . . vậy. . . ." Lúc này mới bắt đầu rung động với tin tức Ôn Ngọc cho. Tam Sư Huynh còn yêu thích giả gái sao ?. . . . .

"Nam tử Ôn gia không được nuôi dưỡng tốt." Ôn Ngọc không đếm xỉa đến Đại Nhi trống mắt lú lờ, thân nhiên nói. Suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu: "Tại trước kia ta chết yểu hai lần."

"Thì. . . Thì ra là như vậy." Đại Nhi luống cuống, chúng ta có thể 50% kết luận, gương mặt hiện tại của Ôn Ngọc thật sự là nam tử cùng với tư thái và

giọng nói này. . . . .

"Này, ta nói, không cần không nhìn ta như vậy có được không." Một nam tử áo đen khác sừng sốt, nhất thời chưa phục hồi lại tinh thần. Trâm cài tóc cắm vào ngọc quan, cũng giật y phục soạt một tiếng rơi xuống đất, lộ ra y phục màu xanh nhạt có hình thêu cổ quái hẳn chính là Cung Bắc Thiếu, ngồi xuống, hé ra gương mặt rất tinh xảo. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn, lê, quý, đôn, mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép.

"Phốc. . . . ." nhìn thấy gương mặt này của Cung Bắc Thiếu, Đại Nhi nhất thời không nhận được.

Hôm nay thế nào vậy, đầu tiên là một Ôn Ngọc giả gái cũng đã đủ kích thích, bây giờ tới thêm một Cung Bắc Thiếu bị mình hãm hại cho ngónh ngang. Thần ơi, người còn có điều gì 'ngạc nhiên' nữa thì lập tức tới luôn đi, trái tim nhỏ đập thình thịch, thình thịch, rất dễ dàng suy kiệt đó a.

"Kính ngạc cái gì, ban đầu người hại ta ngay cả mắt cũng không chớp một cái." Cung Bắc Thiếu vĩnh viễn cười, trong đôi mắt tràn đầy trêu chọc.

Lại nói, kính ngạc nhất phải kể là Dao Kỳ rồi.

Tình huống này là thế nào? Có ai giải đáp cho ta hay không. Vì sao Ôn Ngọc tiểu thư là nam tử, được rồi, cái này đại khái rõ ràng; vì sao hẳn là Tam Sư Huynh của nương nương? Vì sao lúc ấy ở quốc yến không nhận ra? vì sao vị này cũng gọi nương nương là tiểu sư muội? Vì sao nương nương nhìn thấy bọn họ cũng kính ngạc như vậy, thật giống như trước đó không biết. Quan trọng nhất là vì sao tất cả đều. . . . .

Khuynh quốc khuynh thành. . . . .

Ặc, cần phải suy tính lại a, tuy nói gặp qua rất nhiều mỹ nam nhưng cực phẩm giống cũng không có mấy a. So với giang hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân Cổ Thiên Hồn, phải là mỗi người mỗi vẻ, không có kém a. Xem ra ta ở trong hoàng cung lâu ngày thật không thể hiểu tình hình bên ngoài, thật sự nên đi ra ngoài xông xáo rồi. Sau khi quyết định chủ ý Dao Kỳ tính toán lúc nào đó xin đi ra ngoài mấy năm để xông xáo.

"Nếu biết là người, ta đã không lừa rồi." Đại Nhi nói lời này rất nghiêm túc.

Nghe nói như thế, ngược lại Cung Bắc Thiếu rất hưởng thụ, mà Ôn Ngọc vẫn trầm mặc ngược mắt nhìn Nhị Sư Huynh nhà mình, trong mắt vô cùng thương tiếc ý.

"Khi dễ người sẽ đồng nghĩa vũ nhục thông minh của ta."

". . . . ." Lúc này Cung Bắc Thiếu mới nhớ tới tính tình của sư muội

nhà hẳn, ở trước mặt nàng, người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ chiếm được tiện nghi.

"Tiểu sư muội, sư huynh ta không trêu chọc đến người, vừa nghe nói người xảy ra chuyện, ta lập tức vào cung chờ đợi chỉ thị. Hơn nữa, tiểu sư muội a, người có thể đem Khế Ước Bán Thân trả lại cho sư huynh hay không."

"Sư huynh a, người thấy cái gì vào trong tay ta còn có thể bị người lấy trở về sao?" Ý tứ Đại Nhi rất rõ ràng, không cho.

"....." Cung Bắc Thiếu im lặng, dù sao ta là sư huynh người có được không, không cho mặt mũi như vậy.

"Hơn nữa, người làm gì bây giờ mới vào cung, Sư phụ, Đại sư huynh, Tam sư huynh cũng đã tới rồi." Nhìn bộ dáng biệt khuất của Cung Bắc Thiếu khiến cho tâm tình Đại Nhi thật tốt, những ngày khó chịu đã biến mất.

"Nếu ta sớm biết là người, ta đã tới sớm rồi." Bất mãn lắm bầm một câu. Lúc này mới chuyển sang Ôn Ngọc, vẻ mặt cười đáng đánh đòn: "Tiểu Tam, sư huynh tạ lỗi."

"....."

Mấy tháng này Ôn Ngọc cũng luyện được tính tình không chấp nhặt với hẳn, ngược lại lạnh lùng trả lời một câu: "Nhị sư huynh lễ độ."

Giọng nói lạnh lẽo như thế, lời nói có nội hàm như thế cũng chỉ có Ôn Ngọc thôi.

Gương mặt Đại Nhi cười đến gợn, Cung Bắc Thiếu rồi rầm muốn khóc, mà ngược lại con người như nước của Ôn Ngọc mang ý cười. Cảnh tượng này Dao Kỳ nhìn sừng sốt một chút.

"Dao Dao, đem những người này vớt trong Bắc Uyên, xông mê hương."

"Vâng." Lĩnh mệnh lui ra ngoài, không có mấy hơi thời gian liền có mười mấy người xuất hiện dọn dẹp sạch sẽ hiện trường.

"Lần này đã xảy ra chuyện gì?" Hỏi là Cung Bắc Thiếu, mặc dù hẳn lắm mồm, cũng không phải không biết nặng nhẹ. Ngược lại hẳn giỏi nhất phán đoán ích lợi được mất, đoán chừng là đòi trước xưng bá đánh cuộc đường thành.

"Không có gì, chính là đầu óc của Bách Phi Thần xảy ra chút vấn đề." Đại Nhi mở miệng chưa bao giờ biết lưu tình, huống chi là người nàng cực kì khó chịu.

"Thiếu nào?" Không cần nghi ngờ, chính là Cung Bắc Thiếu nói.

"Tàn phế phân nửa." Câu này bình tĩnh và không chứa cảm xúc cũng là Ôn Ngọc nói. Hắn cảm thấy rất đơn giản, nếu não tàn không thể nào lên làm hoàng đế, nếu tàn phế phân nửa có thể lúc tốt lúc xấu. Vì vậy, cho ra một kết luận.

"....."

"Các người đã vào cung vậy thì phục tùng mệnh lệnh thôi. Nhị Sư huynh giúp ta đi thăm dò một chỗ, xem bọn hắn cùng Tử Tà Môn hoặc là Vinh vương gia có dính dấp gì, hoặc là việc gì khác. Chuyện này hiểm ác, cẩn thận một chút." Trái lại, Đại Nhi nói chính sự không qua loa.

"Địa phương nào?" Hiển nhiên Cung Bắc Thiếu cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Thu hồi thái độ quần áo lụa là.

"Vân Dã."

"Gì?"

Đại Nhi liếc hắn một cái, ý bảo hắn có lời thì nói.

"Là không có vấn đề gì, nhưng chưa nghe nói Vân Dã có chỗ nào dính dấp a." Thật không có nghe nói.

"Bên cạnh người có mấy người tên Vân Dã?" Đại Nhi rất nhanh nắm được sơ hở trong lời nói của Cung Bắc Thiếu.

"Chính là Vân Dã Thiếu Đường gia, người lần trước người nhìn thấy." Thấy Đại Nhi cau mày, hắn cũng không có giấu giếm. Hơn nữa cũng không phải chuyện gì xấu, cũng không cần thiết giấu giếm.

"Các người cùng nhau trở về xem một chút, nếu liên lụy đến đoạt quyền xem như ta miễn phí cho hắn một tin tức, để cho hắn nhớ trả ân tình."

"Tốt..." Tiểu sư muội thật là bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng không quên cò kè mặc cả. Bất quá chúng ta đi làm việc cho nàng được rồi.

"Tam Sư huynh giỏi thuật dịch dung và đánh tráo, ngấm ở trong bóng tối, người đi theo bên cạnh Hình Tuyết, thời khắc chú ý ngôn ngữ, hành động, cử chỉ của nàng, khi cần thiết thay thế."

"Ừm." Bản thân hắn bởi vì phải mặc đồ nữ tử nhỏ đã luyện thành Súc Cốt Công, cộng thêm thuật truy tung của mình, hành động bén nhạy tuyệt đối có thể đảm nhiệm làm sát thủ.

"Vậy thì tốt, cứ như vậy đi, chúng ta ai về nhà nấy, tất cả trở lại vị trí, Tiểu Nương cũng đi ngủ."

"Giao phó xong thì người lần trốn a."

"Chúng ta là sư huynh muội còn nói lời khách sáo làm gì."

Mặc dù tùy tiện nói một câu, nhưng hai người biết đây là lời nói xuất phát từ tim phổi. Ngay sau đó nhìn nhau cười một tiếng, giống như con gió biến mất sau rừng Liễu, hai bộ y phục đen trên đất cũng không còn. Chỉ để lại Đại Nhi chứa đựng nụ cười nói khoe miệng và hai chén Hoa Trà tỏa hương ấm áp...

"Nương nương, tất cả tàng thư của Thái Y Viện đều ở chỗ này."

"Ừm." Đại Nhi đọc như gió, nhìn chăm chăm quyển sách cũng không ngẩng đầu lên.

"Sách có liên quan đến độc dược ở Tàng Thư Các đều đưa tới sao?"

"Vâng."

Dao Kỳ đau lòng nhìn Đại Nhi, trong lòng không nói ra tư vị gì.

Mấy ngày nay nương nương nhà mình không chỉ đối phó với những loại khách không mời mà đến, còn phải tra tìm nguyên nhân Hoàng thượng mất trí nhớ. Ba ngày tổng cộng ngủ không tới sáu canh giờ. Hàng trăm sách vở bày đầy trên bàn đá biễn hoa, nương nương xem từng quyển từng quyển cũng không ngẩng đầu lên. Có thể làm cho nương nương như thế, sợ rằng cũng chỉ có Hoàng thượng thôi.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy cho dù thế nào Dao Kỳ cũng không nghĩ ra Đại Nhi thích ngủ như thế lại có thể ít ngủ thế kia; cũng có thể yên lặng tĩnh tâm cẩn thận đọc nhiều quyển sách thuốc nhằm chẩn như vậy.

"Triều đình có động tĩnh gì không?" mấy ngày nay Bách Phi Thần bạo ngược đã làm cho Đại Nhi mất hết kiên nhẫn. Theo tốc độ này, Đại Nhi còn chưa tìm được nguyên nhân gây bệnh thì người trên triều đình đều bị Bách Phi Thần giết chết hết rồi.

Lần đầu tiên Đại Nhi nóng lòng như thế, nóng lòng đến nỗi chính nàng cũng thay đổi.

Triều đình không phải là của nàng, nếu là lúc trước cho dù tiêu diệt hết Đại Nhi cũng sẽ không nháy mắt.

Nàng chính là người ích kỷ như vậy, chưa bao giờ cho mình là đáng cứu thế, có thể cứu vớt vạn dân ở trong con nước lửa. Triều đại thay đổi không thể tránh khỏi. Ai cũng không thể nào bền vững muôn đời. Hơn nữa, hào kiệt anh tài Đại Thế Gia cứ truyền thừa mục nát như vậy chỉ là chuyện sớm hay muộn, bị diệt vong chính là kết quả sau cùng.

Thế nhưng lần này thì khác, nàng không thể nhìn Bách vương triều hủy ở trong tay Bách Phi Thần, không vì dân chúng, không vì vạn dân. Chỉ vì một ngày kia khi Bách Phi Thần tỉnh táo, nhìn một tay mình tạo nên tội trạng sẽ sống không bằng chết.

Nàng có thể quyết tuyệt vạch rõ ranh giới với hắn, che giấu tim của mình làm cho hắn thương thương tích đầy mình nhưng không thể nhìn hắn bị hủy ở trước mặt mình.

Nàng sẽ đau, so với hắn còn đau hơn.

Đại Nhi vẫn cho rằng có thể tổn thương Bách Phi Thần chỉ có một mình nàng. Những người khác ai dám động đến một đầu ngón tay của hắn, nàng tuyệt đối sẽ chém đứt một cánh tay người đó.

Cho nên Đại Nhi tự nhận mình rất hiền lành. . . . . Ít nhất không có muốn tánh mạng người, mặc dù mục đích cuối cùng của nàng là muốn người ta sống không bằng chết.

"Hôm nay Hoàng thượng miễn quan chức Nội Các Trùng đại nhân, nhốt thiếu phủ Vụ đại nhân." Trong lời nói Dao Kỳ đều là thờ dài vô tận, mấy ngày nay triều đình bị Bách Phi Thần chơi đùa ngổn ngang, ngay cả lời nói của Trùng đại nhân, Hoàng thượng cũng nghe không vào được.

"Người chết chưa?" Đại Nhi cau mày, ánh mắt lại vẫn dừng lại ở trên sách vở.

"Cung nữ phục dịch chết ba."

"Chăm sóc Tiểu Vũ một chút, đi xuống đi." gần đây Tiểu Vũ và Đại Nhi càng gần gũi, hiện tại Bách Phi Thần như thế này đoán chừng ngày nào đó sống cũng quá tốt. Chỉ là không xuống tay với Tiểu Vũ hiển nhiên không muốn khơi lên chiến sự, gia cữu. . . . .

Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Về dược tính Túc Phụng Cốc mình cũng nghiên cứu triệt để rồi, y thuật nhiều như vậy vẫn không có ghi lại, chẳng lẽ không liên quan đến Túc Phụng Cốc? Không đúng, Hình Tuyết vội vã đem Túc Phụng Cốc đưa tới cho Bách Phi Thần, tất nhiên sẽ không có hảo tâm gì. Mà trước và sau khi Hình Tuyết tặng Túc Phụng Cốc thì Bách Phi Thần mới bắt đầu mất trí nhớ.

Vậy rốt cuộc phát sinh ra độc gì? Dược tính Túc Phụng Cốc trộn lẫn với cái gì để sinh ra độc tính, nàng liệt kê ra từng nhóm, rốt cuộc không tìm được cái nào khiến cho người như thế.

Bị buộc lựa chọn mất trí nhớ. . . . .

Tính tình bạo ngược. . . . .

Chẳng lẽ là. . . . .

Cổ độc? !

Ít nhiều gì nàng cũng biết một chút tác dụng của cổ độc, nhưng thật sự chưa nghe nói còn có loại cổ độc này. Biết Không Tâm cổ hay là từ trên tạp ký. . . . .

Tạp ký?

Vừa định sai Dao Kỳ tìm tất cả tạp ký từ cổ chí kim, lúc sắp nói ra khỏi miệng lại nuốt trở vào. Mẹ nó, đợi nàng tìm được thì Bách Phi Thần cũng tổn hại triều đình gần hết.

Đại Nhi đem sách thuốc cầm trong tay tiện tay nhét trên đất, lưng mỏi cũng không kịp đuổi liền vội vã trở về phòng thay y phục.

"Nương nương."

"Thế nào?" Đại Nhi vẫn chưa bước vào cửa phòng liền nghe Dao Kỳ ở phía sau gọi nàng.

"Hoàng thượng đang đi về phía này." Sắc mặt Dao Kỳ có chút cổ quái, dựa theo tính khí hiện tại của Hoàng thượng đụng vào Đại Nhi không chịu ăn một chút thua thiệt nào, đó mới thật sự là không thể thu thập đây.

"Một mình hắn?" Đại Nhi nhú mày, thế nào? Hình Tuyết xúi giục tìm đến Bôn cung gây phiền toái?

Nhưng cũng không đúng a, lúc đầu Hình Tuyết không để cho Bách Phi Thần đoán chừng cổ kị cái gì, nhưng bây giờ thật sự nói không thông. Mình cũng lười muốn nhìn thấy mặt của Bách Phi Thần, vẫn ở một chỗ tìm nguyên nhân, hôm nay sao thế nhỉ?

"Vâng, nghe nói hôm nay Trùng đại nhân ở trước mặt Hoàng thượng nhắc đến nương nương." Dao Kỳ vốn cảm thấy không có giá trị gì nên cũng chưa nói với Đại Nhi nói, xem ra hôm nay Trùng đại nhân có tính toán a.

"Chẳng lẽ Triển hồ ly cho rằng Bách Phi Thần vừa nhìn thấy được ta sẽ có thể khôi phục trí nhớ? Bồn cung cũng không có sức quyền rũ lớn như vậy." Trước mặt ta, sau mặt ta Bồn cung đủ nhìn ra cảm xúc của Đại Nhi biến hóa, không phải là không tốt, mà vô cùng không tốt.

Mẹ nó, tại sao nhận định như vậy, Tiểu Nương cùng người này không liên quan.

Bị Triển hồ ly một đường bố trí, trong lòng Đại Nhi cực độ không thăng bằng, Triển hồ ly ra một chiêu như vậy mình không nhận cũng phải nhận.

Có phải mang thù hay không? Không phải ta sắp đặt cho ngươi hai lần sao. . . . .

"Hoàng thượng giá lâm!"

Đại Nhi vừa nhắc mí mắt liền thấy Bách Phi Thần mặc áo bào màu đen bước chân vững vàng, mặt lạnh nhạt kiêu ngạo ra hiện. Khóe mắt Đại Nhi hung hăng nháy một cái, vẻ mặt như người chết.

"Ngươi chính là Lâm Đại Nhi? !" Giọng nói của Bách Phi Thần uy nghiêm mang theo lạnh nhạt và hận ý.

"Không phải." Đại Nhi lên tiếng phủ nhận, Dao Kỳ đã sớm đứng ở phía sau Đại Nhi nghe xong đen mặt.

Nương nương, ngài nói rất hùng hồn rồi.

"Cần rõ! Ngươi có biết lừa gạt trăm là tội gì không? !" Nhất thời sắc mặt Bách Phi Thần rất khó coi, hiển nhiên rất phù hợp với tính tình bạo ngược hiện tại, một câu nói không hài lòng sẽ muốn cái mạng nhỏ.

"Hoàng thượng chưa từng gặp qua Hoàng hậu nương nương, tại sao cho rằng ta nói là giả?" Từ nơi Thái hậu biết được, Bách Phi Thần căn bản quên sạch về mình không còn một móng, cũng không biết Hinh Tuyết nói với hắn thế nào, tóm lại chính là quên mất ngay cả cận vệ cũng không còn chớ nói chi nhớ đến bóng dáng của nàng.

Thấy Bách Phi Thần chắc chắn như vậy, Đại Nhi thầm nghĩ cũng không phải là hoàn toàn không cứu được, ít nhất trong tiềm thức có tín nhiệm.

Bách Phi Thần nghe Đại Nhi nói cũng cau mày một cái. Tại sao mình biết nàng là Lâm Đại Nhi? Rõ ràng chưa từng thấy qua nàng, tại sao chắc chắn như thế? Nhưng không ý thức được Đại Nhi xưng chữ ta có gì kỳ quái, ngược lại, hắn cảm thấy là chuyện đương nhiên, điều này làm cho hắn nhíu mày càng chặt hơn.

"Ngươi không phải Lâm Đại Nhi, vậy Lâm Đại Nhi ở đâu? Gọi nàng đi ra kiến giá."

"Nương nương không có ở đây." Đại Nhi tiếp tục nói bừa.

"Trẫm lệnh cường chế nàng không cho phép bước ra Phụng Tê cung nửa bước tại sao lại không có ở đây? Nàng kháng chỉ bất tuân? !" Bách Phi Thần vừa nghe xong nổi giận.

"Hoàng thượng, ta không nói nương nương ra khỏi Phụng Tê cung." ngược lại Đại Nhi có chút hiểu rõ tính tình của Bách Phi Thần.

"Vậy ngươi nói nàng không có ở đây." Bách Phi Thần bị nhiễu loạn.

"Đúng vậy, không có."

". . . . ." Không có ở đây chẳng lẽ không phải là xuất cung rồi sao?

"Tại sao không có ở đây?" Dường như Bách Phi Thần rất thích cãi vã với Đại Nhi, điểm này hắn cũng có chút phát hiện, tại sao hắn đối với nàng không chút hung ác?

"Vào một đêm mấy ngày trước đây đã xảy ra chút chuyện, đã mất rồi. . . . ." Ngược lại Đại Nhi rất hài lòng phản ứng của Bách Phi Thần. Mặc dù mất trí nhớ nhưng vẫn ngu . . . như vậy. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn, lễ, quý, đôn, mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép.

". . . . ." Thì ra nàng nói không có ở đây là ý này. . . . .

Hoàng thượng. Đây không phải là trọng điểm có được không. . . . .

Lại nói Bách Phi Thần nhìn thấy Dao Kỳ nhưng cũng là không chút nào kinh ngạc, hắn không hỏi một ám vệ của hắn tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ cũng cảm thấy đó là đương nhiên?

"Đã như vậy, tại sao không truyền ra tin tức." Lúc này mới nghĩ đến Nhất Quốc Chi Hậu không có ở đây tại sao không người biết.

"Nương nương bị Hoàng thượng lệnh cường chế không cho phép ra cửa cung, nương nương liền ra lệnh cường chế không cho chúng ta xuất cung." Ngược lại Đại Nhi càng nói càng thuận miệng, sau lưng Dao Kỳ càng bội phục. Ngay cả Ngụy Trung Hiền ở sau lưng, vẻ mặt tràn đầy nếp nhăn cũng giật giật.

Lời nói này rất . . . . . Sâu sắc.

Nhưng tính khí của Hoàng thượng thay đổi mà đầu óc cũng tàn phế rồi sao?

"Vậy thì . . . . ." Thời tiết này cũng bốc mùi a.

"Chôn rồi."

"Chôn chỗ nào?"

"Không nhớ rõ, lúc ấy tùy tiện đào hố chôn." Cuối cùng Đại Nhi lại tăng thêm một câu. "Chôn ở trong biển hoa. Xảy ra chuyện ở nơi nào, chôn ngay tại chỗ ấy."

. . . . .

Càng nói càng thái quá, khỏe miệng Dao Kỳ co rút cũng không thốt nên lời.

Nương nương, đừng nguyên rửa mình như vậy.

"Ngụy Trung Hiền, dẫn người đi moi ra, mặc dù nàng vô đức vô năng nhưng dù sao vẫn là Hoàng hậu trên danh nghĩa, nên chiêu cáo thiên hạ an táng mới phải. Nếu không có vẻ hoàng gia chúng ta thất đức." Bách Phi Thần ra mệnh lệnh rất thuận miệng, cũng không chút nào nghi ngờ ý tứ trong lời nói của Đại Nhi.

Có lẽ trong tiềm thức, hắn đang đền bù tiếc nuối kiếp này. Đối với người trước mắt tin tưởng vô điều kiện, là chuyện duy nhất hiện tại hắn có thể làm.

"Hoàng thượng, ngài lệnh cường chế Hoàng hậu nương nương không thể xuất cung." Ừm, cho dù là thi thể cũng không được.

"Bây giờ Trẫm bỏ lệnh cấm Hoàng hậu, đi nhanh."

"Vâng" Lúc này Ngụy Trung Hiền mới lau mồ hôi một phen đi ra ngoài kêu người. Lời nói kế tiếp của Đại Nhi càng làm cho hắn chạy trốn nhanh hơn, thật sự là không chịu nổi hai người này.

"Hoàng thượng, chôn có chút sâu." Đại Nhi nói xong hài lòng liếc mắt nhìn bóng lưng Ngụy Trung Hiền ngổn ngang trong gió. Cười rục rờ.

. . . . .

Hoàng thượng, ngài dám ngu ngốc một chút nữa không?

Ngẩng đầu nhìn trời đã là giờ Thân, canh ba rồi, xem ra hôm nay không ra ngoài được. Đại Nhi đang suy nghĩ làm thế nào đuổi người này trở về để mình ngủ bù, liền nghe Bách Phi Thần nói.

"Ánh mắt nguoi thế nào?"

"Thức đêm."

Bách Phi Thần cau mày: "Thức đêm làm gì?"

"Đào hố."

". . . . ."

"Cùng trẫm đi biển hoa giám sát."

"Ta có thể cự tuyệt sao?" Quả nhiên là đầu óc có vấn đề, thế nhưng không nghe được ý tứ trong lời nói của nàng.

Ta muốn trở về ngủ a.

"Không thể." Bách Phi Thần nhếch miệng có chút đắc ý khắc ra hai chữ khiến Đại Nhi phát điên, liền dẫn đầu đi tới.

"Dao Dao, nguoi nói hắn tàn thật hay tàn giả?" Đại Nhi miễn cưỡng đi theo phía sau, bắt đắc dĩ chăm chọc tìm kiếm an ủi.

"Nô tỳ cảm thấy nửa thật nửa giả." Đây là đáp án của Dao Kỳ sau khi suy nghĩ một hồi lâu.

"Kéo hắn ra ngoài chém!" Mới vừa bước vào liền nghe giọng nói giận dữ của Bách Phi Thần khiến cho Đại Nhi và Dao Kỳ cảm thấy kinh ngạc, chuyện gì xảy ra? Người nào lại không mở mắt chọc tới tên sát thần này rồi.

Liếc nhìn Bách Phi Thần vô cùng tức giận, lại liếc nhìn thị vệ toàn thân phát run bị lôi kéo, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở gốc cây hoa đào bị chặt hỏng một nửa, trong đôi mắt Đại Nhi lấp lánh hàn quang.

"Hoàng thượng, ta đề nghị ngài phải tìm người chôn theo Hoàng hậu nương nương, hay nhất là tìm một vài mỹ nam." Đại Nhi nói khiến cho Dao Kỳ ở sau lưng trọng tâm không vững liền khụy xuống một cái.

Có thể làm cho Dao Kỳ trọ chân thì có bao nhiêu công lực a.

Bách Phi Thần vô ý thức nhíu mày, thái độ trong nháy mắt hồng mắt, khóe miệng run rẩy nhưng không biết nên nói gì.

"Gốc hoa kia giao cho người, sang năm nếu không nở hoa đến lúc đó ngài đem hắc bón chung là được." Đại Nhi phát tay một cái để cho người lôi kéo thị vệ kia lui ra.

Hai người nhìn Đại Nhi một chút không thấy biểu lộ về gì, lại nhìn Bách Phi Thần một chút, không thấy nói gì, lại nhìn Ngụy Trung Hiền im lặng ở một bên, lúc này mới nghe theo lời Đại Nhi buông lỏng. Thăm nghĩ xem ra cho dù Hoàng thượng có trở thành thế nào, hậu cung này lớn nhất vẫn là Hoàng hậu nương nương a.

"Vâng . . vâng, vâng. . . . ." Người thị vệ kia hốt hoảng trả lời, có thể ở trong tay Hoàng thượng cứu người cũng chỉ có Hoàng hậu nương nương thôi. Trong nháy mắt người thị vệ kia đã trải qua chết sống, sợ hãi và vui sướng, nhất thời vẫn còn sợ hãi.

Kể từ khi tính tình Hoàng thượng thay đổi, chết không biết bao nhiêu người rồi, có thể không hoảng sợ sao.

"Không cho đào rễ cây, không cho làm gãy thân cành, không cho chạm đến ôn ngọc bên dưới, bắt đầu đi." Bách Phi Thần khôi phục vẻ mặt chiếm đoạt ghê của Đại Nhi nằm an an ổn ổn nhắm mắt dưỡng thần.

Đại Nhi ý bảo Dao Kỳ đốt hương nhang xông côn trùng, tự nhiên ngồi ở vị trí vẫn dành cho Lâm Nguyệt. Con buồn ngủ ập đến, hai mắt nhắm lại đã ngủ.

Hắn dựa vào bên người nàng, nàng ngủ yên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thái hậu đoạt quyền

Bách Phi Thần chợt mở mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt Đại Nhi đang ngủ có chút hoảng hốt, trong đầu đột ngột xuất hiện một hình ảnh.

Một nữ tử mềm mại nằm trên giường lớn, ngủ rồi tỉnh rồi ngủ. Đôi mắt đào hoa quyến rũ đang lúc ngủ hàng lông mi như cây quạt phủ bóng mờ ở trên mặt, sống mũi cao hơi nhíu lại, đôi môi vênh lên như cánh hoa mềm mại, mái tóc dài màu đen xõa ở phía sau, có mấy sợi không an phận chảy xuống đến vành tai rơi vào trước ngực, đôi tay nằm nghiêng rũ ở trên giường. Chấn chỉ đến bên eo, vóc người xinh đẹp, ở trong ánh sáng dạ minh châu chiếu rọi càng lộ vẻ mê người.

Mình đang ở đâu? Hắn không rõ ràng lắm. Nhưng thế lại nhớ, cái giường kia cùng hắn vẫn ngủ ở Ngự Thư Phòng kể từ khi Hinh Tuyết vào ở Lộ Hoa Điện. Rất muốn đem những mảnh vụn kia chấp nối, hắn muốn nhớ lại gương mặt đó, nhưng lực bất tòng tâm.

"Dao Kỳ, mang chăn." Bách Phi Thần của chúng ta thấp giọng nói.

"Vâng" Dao Kỳ xoay người, vẻ mặt cười ra nước mắt.

Thì ra cho dù Hoàng thượng mất trí nhớ, nương nương vẫn ở sâu trong lòng hắn chưa bao giờ quên.

Ngụy Trung Hiền mặt mờ nhìn Bách Phi Thần một chút, sau đó cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Khi Đại Nhi tỉnh lại đã là giờ Thìn ngày hôm sau. Phát hiện mình nằm ở trên giường lớn mềm mại của mình, lăn qua lộn lại, ngáp, duỗi duỗi lưng mỏi, cảm thấy thoải mái khác thường. Quả nhiên phải bảo đảm giấc ngủ a.

"Nương nương." Dao Kỳ nghe được động tĩnh gõ cửa.

"Hôm nay phải ra khỏi cửa, cầm áo bào trắng." Đại Nhi nhún như con chi chi từ trên giường bò dậy, dường như vẫn còn ngáy ngủ, mang hài.

Dao Kỳ đẩy cửa đi vào, cung nữ nói đuổi đi theo phía sau, phục dịch Đại Nhi rửa mặt.

Mặc một bộ y phục màu xanh, Đại Nhi vẫn uể oải ngồi ở trước bàn trang điểm để mặc cho Dao Kỳ loay hoay.

"Nương nương, ngài cũng không hỏi một chút ngày hôm qua làm sao vào nhà sao?" Dao Kỳ vốn cho rằng nương nương nhà nàng nhất định sẽ hỏi chuyện này trước tiên, thế nhưng chái đầu gần xong vẫn còn buồn ngủ như vậy.

Nương nương, đây là ngài thực sự không quan tâm hay là thế nào ?

Đại Nhi dụi mắt, rất thỏa mãn nguyện vọng của Dao Kỳ, hỏi: "Ta làm sao vào nhà được?"

Trong nháy mắt Dao Kỳ có một cảm giác bị thất bại, nương nương, công lực ngài quá sâu.

"Vừa qua khỏi giờ Dậu, lúc Hoàng thượng sắp đi thấy ngài còn chưa tỉnh liền ôm ngài trở lại."

"À."

"Nương nương, ngài cũng không kỳ quái tại sao Hoàng Thượng quen thuộc đường sao? Hoàng Thượng mất trí nhớ có được hay không"

"Đúng vậy a, vậy tại sao hần quen thuộc đường như vậy?"

". . . . . Nương nương, xem như nô tì chưa nói."

"Trông nhà thật kỹ, ta đi đây." Đại Nhi cười cười hài lòng, nụ cười kia luôn có chút mùi vị tà ác.

Nương nương, ngài cố ý. . . . .

Khi Đại Nhi xuất hiện tại Thiên Nhai Túc Quán, vẻ mặt cười hi hi của An tiểu nhị nhất thời liền sụp đổ.

Vị tổ tông này tại sao lại tới? Lần trước ăn cơm chùa hại mình bị tên khốn kiếp Liễu Phàm nghiền ép, lần kế tiếp mang theo Cổ Thiên Hồn không tới biết hạ thuốc gì cho hai người bọn họ ngây ngốc nhìn hai người đi vào, cả người không nhúc nhích được, mẹ nó, người ước chừng một khắc đồng hồ mới trở lại bình thường, thiếu chút nữa bị ánh mắt môn chủ bầm thây. . . . .

Ở trong lòng An tiểu nhị, chỉ số nguy hiểm của Bách Tử Tà đã bị Đại Nhi thay thế hoàn toàn. Nhìn thấy Đại Nhi, so với nhìn thấy quý hần còn cảm thấy đáng sợ hơn. Hần còn biết quý sợ cái gì có chiêu trị, thế nhưng vị. . . . . Người ta mấy câu nói cũng có thể làm cho người hồng mắt chó nói chỉ là phản kháng.

Ngoài mặt An tiểu nhị cười nhưng trong lòng không cười, nghênh đón, ân cần giống như cô nương thanh lâu trăm năm không thấy nam nhân. Còn thiếu chút nữa đem khăn lau bàn vắt trên vai làm thành khăn tay nắm ở trong tay vung lên trước, buồn nôn nói một câu: A, khách quan, ngài đã tới. . . . .

Đại Nhi buồn nôn trực tiếp nhắc bước chân không nhìn An tiểu nhị, trực tiếp bỏ lại một câu liền đi về phía nội viện.

An tiểu nhị đáng thương của chúng ta, vẻ nịnh nọt trên khuôn mặt cứng lại, vừa lúc bị Liễu Phàm đi ra ngoài trở về thấy. Sắc mặt kia đen hơn phân nửa, còn một nửa biến thành trắng. Tiền công tháng này cứ như vậy ‘không cánh mà bay’ rồi.

Lại nói Đại Nhi mới vừa bước vào nội viện còn chưa kịp xoay người chỉ thấy Mạnh Liễu mặc hồng y chuẩn bị hành trang, mặt mày tiều tụy đi thẳng tới.

Mạnh Liễu, người nói muốn từ nay về sau làm người xa lạ.

Mạnh Liễu hoàn hồn nhìn thấy Đại Nhi ở phía trước cách đó không xa, theo bản năng muốn rút người ra đi khỏi nhưng bước chân không chuyển động nổi. Cứ lảng lảng nhìn như vậy. Trong ánh mắt không một chút bại lộ cảm xúc ở trước mặt của Đại Nhi.

Bất đắc dĩ, rồi rầm, khô sở. . . . . Đại Nhi chớp mắt một cái, lần nữa giương mắt lộ ra một nụ cười ấm áp. Rồi sau đó không nói một câu nào quẹo cua, đi khỏi.

Mạnh Liễu sững sờ, nụ cười đó nàng quá quen thuộc, mỗi khi Đại Nhi có chuyện vui đều sẽ cười như vậy, cười như ánh nắng ấm áp.

Đây là, tha thứ cho nàng sao?

Chung quy Tiểu thư vẫn mềm lòng. . . . .

Những lời này nếu để cho Triển hồ ly nghe được nhất định sẽ phản bác có phải đầu óc của Mạnh Liễu có vấn đề hay không. Nàng mềm lòng chỗ nào a, là bởi vì cho tới bây giờ vẫn không có gì chuyện gì, người nào đáng để nàng tức giận. Tin tưởng ta, nàng và ta là cùng một loại người, thậm chí có hơn chứ không kém. Người xúc phạm vào ranh giới cuối cùng hoặc chỗ hiểm của nàng, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ chết còn thảm thiết hơn bất cứ cái gì, càng sống không bằng chết.

"Sư phụ." Đại Nhi đi tới gian phòng của Bách Tử Tà đẩy cửa liền đi vào.

"Tiểu Tứ, người tới rồi. Tại sao lâu như thế không đến thăm sư phụ." Cổ Thiên Hồn nhìn trời ngẩn người mắt nháy một cái hoàn hồn ngoan ngoan ngồi xuống.

"Sư phụ, chẳng lẽ người không biết trong cung có chuyện gì xảy ra?" Đại Nhi buồn bực, không biết đã bao lâu hần không có bước ra khỏi cửa phòng nữa bước. . . . .

"Chuyện gì? Ta sợ ta vừa đi ra ngoài, Tiểu Tà trở lại sẽ tìm ta không được." Cổ Thiên Hồn nói rất đương nhiên. Ý tứ trong đó chính là 'một tháng căn bản ta không có ra khỏi cửa, làm sao biết tin tức gì'.

"Sư phụ a, người sống ở chỗ này không buồn bức sao, không thấy mặt trời sẽ lên mọc." Đại Nhi nói là đầu óc, sư phụ của nàng vốn không thông minh, nếu ở nơi mọc meo này đầu óc có thể bị phá hủy.

"Không có a." Nói xong người xung quanh người. "Mỗi ngày ta đều tắm rửa, nơi này mỗi ngày đều có người tới đưa quần áo mới, còn có người giúp đỡ giặt quần áo đấy."

. . . . . Sư phụ a, người có cần thần kinh như vậy hay không.

Lúc Đại Nhi im lặng vang lên tiếng gõ cửa, sau khi mở cửa, một bàn lớn món ăn lập tức bày ra, Đại Nhi nghe mùi rau cải thơm bốn phía nhất thời động lòng. Thuận tay đốt lên Tần Hương ngăn cách thính vào trong liền bắt đầu tế miếu ngũ tạng của mình.

Nhìn Đại Nhi ăn như hổ đói, Cổ Thiên Hồn nhất thời cảm giác bụng mình cũng đã đói, cầm lên đôi đũa cũng bắt đầu ăn mạnh.

"Trong cung đã xảy ra chuyện gì?" Có thể để cho Tiểu Tứ tự mình đến tìm mình chuyện cũng không nhỏ. Đầu óc Cổ Thiên Hồn có thể cứu chữa.

"Hình Tuyệt bị giam vào tù lao." Đại Nhi thuần thục lấy đi xương cá, miệng nói rõ ràng.

"Đây là chuyện tốt a." Cổ Thiên Hồn không hiểu nói.

"Nhưng được Bách Phi Thần tự mình phóng thích."

"Tại sao?" Bách Phi Thần ngu?

"Bách Phi Thần mất trí nhớ, quên toàn bộ chuyện không nên quên."

Thật là khó giải quyết a.

"Hắn muốn phế hậu. Cả kinh thành cũng truyền khắp nơi."

"Tại sao?" đầu óc Cổ Thiên Hồn cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Chuyện phế hậu như vậy cũng không phải nói một chút là được, hơn nữa Bách Phi Thần. . . . .

"Ta biết rõ còn tới tìm người làm gì." Đại Nhi liếc hắn một cái, tiếp theo đem triệu chứng của Bách Phi Thần từ đầu tới đuôi nói lần nữa. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn, lễ quý, đồn, mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép.

"Tất cả sách thuốc độc, sách có liên quan được tính Túc Phụng Cúc ta đều điều tra, căn bản nghĩ không ra đầu mối, cho nên nghĩ có phải là cổ độc hay không."

Lúc này Cổ Thiên Hồn mới nặng nề nhú mày. Loại bệnh trạng này giống như thật sự đã có gặp qua ở nơi nào.

"Phong Ma thú. . . . ." Cổ Thiên Hồn lẩm bẩm nói ra ba chữ như vậy, ngay sau đó liền bắt đầu kích động.

"Tiểu Tứ, người có nhớ Phong Ma thú trong Thần Chế không? Cách mỗi một tháng nó sẽ quên tất cả mọi chuyện ngoại trừ thủ hộ Thần Điện, cho nên rất nhiều người xông tới đó lần thứ hai, vì Phong Ma thú không nhớ rõ giao tình với bọn họ, Tiểu Nhất đã bị thua thiệt."

Đại Nhi cau mày: "Phong Ma thú đó nằm ở lối duy nhất đi vào Thần điện?"

Cái đó cũng không phải là BOSS bình thường a, muốn đưa ra giao tình cũng khó khăn như vậy. Đây cũng là nguyên nhân mọi người thích trò chơi này, không biết có tồn tại thật hay không, tóm lại bên trong NPC bao gồm BOSS, quái thú . . . cũng vô cùng nhân tính hóa. Cho tới khi tiến vào Phục Thần điện điều kiện tiên quyết chính là phải có giao tình với Phong Ma thú, vì Phong Ma thú đánh không chết, cho nên muốn đi vào, chỉ có một phương pháp duy nhất.

Hơn nữa Thần Chế Open Server vào buổi tối, ban ngày người căn bản không vào được.

Phong Ma thú là trò chơi quan trọng trong hệ thống quản lý.

"Sư phụ, người chơi games đến ngu rồi. . . . ." Mặc dù trong games có thể sử dụng năng lực của bản thân, nhưng BOSS trong games là hư cấu làm sao có thể trúng độc? Nhưng cũng rất trùng hợp a, được liệu nơi này giống trong games như đúc. Đây cũng quá trùng hợp rồi. Chẳng lẽ nơi đó có bảo tàng gì?

"Không phải, ta chỉ nói là trước kia ta xông vào một lần dòm ngó đầu óc của hắn sao, dường như có ghi lại cái này." Cổ Thiên Hồn là bậc thầy dùng cổ thuật, dùng cổ tới thăm dò lòng người cũng không phải rất khó.

"Cổ đó, gọi là phục cổ. Ở trong thân thể người ăn cần săn sóc, chỉ cần không khởi động cũng không có chút tác dụng. Sau khi trúng độc sẽ từ từ cần nuốt trí nhớ, mà chút trí nhớ còn sót lại hoàn toàn là trí nhớ khắc sâu nhất. Hơn nữa khi cổ (con sâu độc) trưởng thành, người thi cổ phát ra mệnh lệnh thứ

nhất, trong nháy mắt trong lòng hắn sẽ có ấn tượng sâu sắc, để cho hắn tin tưởng không nghi ngờ. Tính sai lệch là trước khi cổ trưởng thành trong ý thức của Bách Phi Thần vẫn gây giũa. Đây chính là chỗ đáng sợ của cổ độc này. Làm cho người chống đỡ vô cùng khổ sở, luôn phản kháng rất kịch liệt.

Cho nên loại cổ độc này đối với bản thân không có hại, chỉ là sẽ chọn cách cắn nuốt trí nhớ. Dĩ nhiên, mấu chốt đánh thức loại cổ độc này phải là Túc Phụng Cúc rồi, nhưng nói như vậy lại không đầu đủ. Bởi vì ở trước đó Bách Phi Thần chăm sóc Túc Phụng Cúc ba năm cũng không có việc gì, cổ tình chờ người trị hết phi hoa tiêu diệt mới thi cổ." Cổ Thiên Hồn nói tới chỗ này dừng lại một chút, phần sau, thông minh như Đại Nhi nên rõ ràng thôi.

"Nói như vậy đây là liên hoàn kế. Mà ta còn ngây ngốc nhảy vào." Đại Nhi nhủ mảy chặt hơn, xem ra chính là hậu thủ. Không trách được Hinh Tuyết có thể ở tử lao an ổn chờ đợi. Sớm biết như vậy lúc đầu nghi ngờ

nên phá hủy này Túc Phụng Cúc, đều do mình quá sơ suất.

Nhưng mặc dù như thế, nếu cổ độc đã khởi động cũng không phải phá hủy một vài chậu Túc Phụng Cúc là có thể tránh khỏi.

Như vậy không cần tốn nhiều sức sẽ phá hủy Bách Vương triều, tâm cơ thật giỏi. Chỉ là vì sao trước kia không trực tiếp sử dụng? Nói như vậy người nọ còn chưa muốn chôn vùi Bách Vương triều.

"Người giết dây có tâm cơ như thế, là Hinh Tuyết còn hữu dụng hay là có kế hoạch khác? Nếu nói như vậy tại sao những ngày qua Hinh Tuyết yên lặng cũng không có làm gì? Hay là có người không muốn để cho nàng chết? Lần này nàng trở về cũng chỉ là vì muốn mạng của người ta mà thôi?"

"Mấu chốt là phải biết người đứng sau màn này là ai mới có thể có truy tìm phương hướng."

"Sư phụ, người đã biết cổ này, vậy có thể giải không?" Đại Nhi cẩn thận hỏi. Theo sự hiểu biết của Đại Nhi đối với Cổ Thiên Hồn, nếu hắn có thể giải đã sớm đắc chí, làm sao còn dùng bộ dáng này. Nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi một câu.

"Không thể." Cổ Thiên Hồn gọn gàng linh hoạt trả lời: "Cổ này không thể giải."

Không thể giải...

Đại Nhi nhìn chằm chằm Cổ Thiên Hồn, giống như muốn nhìn thấu hắn. Cẩn thận nhìn cũng biết, ánh mắt của Đại Nhi căn bản không ở trên người Cổ Thiên Hồn, ở trong mắt nàng chỉ là trống rỗng vô tận, mờ mịt, không có điểm dừng.

"Nếu như người hạ động chết thì sao?" Một hồi lâu, giọng nói của Đại nhi cơ hồ nghe không còn hơi sức, giống như trong nháy mắt sẽ tiêu tán.

"Người hạ độc dùng mạng để đổi, cổ bị phá người hạ độc chết. Người trúng độc sẽ Cửu Tử Nhất Sinh."

"Cả đời vẫn có cơ hội." Đại nhi đã hoàn toàn thu lại cảm xúc nói một cách chắc chắn. Nếu không thể giải, như vậy thì chỉ có cách phá cổ.

"Nói là nói như vậy, nhưng cũng có ngoại lệ." Cổ Thiên Hồn cũng không muốn đã kích nàng, chủ yếu là muốn cho nàng biết tính nghiêm trọng của chuyện này để đưa ra phán đoán chính xác nhất.

"Như vậy hắn sẽ làm người thứ nhất." Đại Nhi cố chấp nói.

Lần đầu tiên, nàng có ý giết người.

Đối mặt với những sát thủ tới giết nàng, nàng chưa từng có ý định này.

Thì ra người quan trọng đã vượt quá tưởng tượng của ta.

"Aiz, như thế thì ra tay thôi. Những cộc ngàm kia ta đều tiếp xúc qua rồi vì để tránh cho dính dấp, giữa bọn họ không liên lạc nhau, lúc có nhiệm vụ dùng ám ngữ để thay thế." Đây là ám ký được bố trí lúc vào cung chữa bệnh cho Thái hậu, cuối cùng cần dùng đến rồi.

"Ừm, ta sẽ an bài, nói, người làm sao biết?" Lúc này Đại Nhi mới phản ứng được.

"Ha ha...Ha ha không có gì, không có gì, chỉ là lúc nhàm chán dùng thuật thôi miên với người khác mà thôi." Cổ Thiên Hồn cười có chút không tự nhiên. Nếu để cho Tiểu Tử biết mình hạ thôi miên với nha hoàn cận thân của nàng, vậy không phải nàng giết hắn sao.

"Dao Kỳ bị người dùng thuật thôi miên?" Đại nhi một lời nói trúng... Biết danh sách những người kia ngoại trừ Bách Phi Thần và mình, cũng chỉ có mấy ám vệ. Mà người đề Cổ Thiên Hồn chỉ có thể tiếp xúc với Dao Kỳ nên dễ dàng xuống tay.

"Đây không phải là nhàm chán nha, bây giờ nhìn lại còn là chuyện tốt đấy." Cổ Thiên Hồn bĩu môi thì thảo nói.

"Ừm, là chuyện tốt." Đại Nhi đứng dậy đuổi lưng một cái, vô tình trải qua một giờ, cũng nên ăn cơm trưa, thế nhưng mới vừa vận giải quyết điểm tâm a.

"Ah?" Cổ Thiên Hồn có chút kỳ quái phản ứng của Đại Nhi. Không thể không nói, thật đúng với câu nói kia của Cổ Thiên Hồn "Mặc dù ta thiên chân vô tà nhưng không ngốc". Phải không ngốc, chỉ có thể cảm thấy không đúng.

"Sư phụ a, nhìn người mập rồi, phải nên giảm cân."

"Không có, ta cảm thấy rất tốt." Cổ Thiên Hồn vươn tay siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của mình, người người oán trách, bộ dáng không hiểu.

"Ta đi thông báo tiểu nhị để cho bọn họ về sau đổi đưa đậu hũ nước lọc, nhất định sẽ gầy xuống!" Nói xong không để ý tới Cổ Thiên Hồn kêu rên ở sau lưng, tự nhiên đi khỏi.

Thay mặt đổi đồ, xem ra là thời điểm ra tay đối với những ám vệ kia.

Lúc Đại Nhi hồi cung qua khỏi buổi trưa, gọi tới đám ám vệ Triển gia tiến hành nghiệm thu thành quả.

Từng người mặc áo đen đứng thẳng ở trước mặt Đại Nhi, trong thần thái kiêu ngạo kèm theo một chút sợ hãi không biết tên.

"Như thế nào?" Đại Nhi nói một câu không đầu không đuôi làm cho bọn họ thật không hiểu.

Chỉ thấy trên trán đám người kia rịn ra mồ hôi hột, nhất tề nhìn về phía người thủ lĩnh đứng ở bên trái. Trên mặt ám vệ Triển gia cũng che khăn vải đen, cực kỳ chặt chẽ, cho dù dùng sức kéo cũng không nhất định có thể tháo ra....

"Tay nghề của Kim sư phụ không tệ chứ?" Một câu nói này đủ giết bọn họ trong nháy mắt.

Trong Kính Sự Phòng còn có tay nghề gì, không phải là cầm đao sao.

Nương nương a, chúng ta có lời gì thì nói rõ ràng. Không cần chơi khi dễ người như vậy.

"Gần đây Triển hồ ly hỏi tình huống của các người, nhìn đáng sợ của hần là nhớ các người rồi. Các người ai muốn trở về thì nói với ta, ta sẽ sòan bài." Đại Nhi thường thức trà, bộ dáng như đang tán gẫu.

". . . . ." Vậy chỗ của ngài để nhiều y phục của thái giám là chuyện gì ?

Thấy mọi người đều nhìn chằm chằm vào y phục của thái giám ở bên cạnh, Đại Nhi để ly xuống không sao cả nói: "Trước đó ta đồng ý với Kim sư phụ tìm cho hần mấy đồ để, phải biết Kim sư phụ không chịu ngồi yên, một lúc không cầm đao trong lòng cũng không thoải mái, hần là người có tay nghề tốt nhất ở trong cung ta, cũng không ủy khuất."

Mọi người nhất thời ai oán nhìn vị thủ lĩnh kia, bộ dáng khổ ép 'hay là chúng ta đi theo a'.

Nhưng trái tim của người thủ lĩnh kia cũng đập thình thịch. Hần là một trong những tâm phúc của Triển hồ ly, ngược lại nghe Triển hồ ly nói thăm Hoàng hậu nương nương như thế nào, như thế nào không ít, biết từ đó đến giờ nàng nói là làm, nếu nhóm người mình thật sự không nghe lệnh, đoán chừng cũng đừng nghĩ từ nơi này hoàn chỉnh đi ra ngoài.

"Nghĩ xong chưa?" giọng nói của Đại Nhi như ma quỷ vang lên lần nữa, khiến cho ám vệ Triển gia lại run lên.

"Chúng ta thề thần phục Hoàng hậu nương nương." Nói ra đồng đều không thể tin được a, giống như chần chờ một giây sẽ thiếu đi một khối thịt.

"Đường như Chủ tử của các người là Triển hồ ly đấy."

"Nếu Triển đại nhân để cho chúng ta đến bảo vệ Hoàng hậu nương nương, từ nay về sau chúng ta sẽ phải lấy Hoàng hậu nương nương làm chủ." Lời này cũng không cần tập luyện nói ra rất khí thế.

Mới vừa đi tới cửa, Dao Kỳ bị những lời này làm cho kinh ngạc một chút. Phải biết ám vệ chưa từng có lời nói phản bội cùng một lúc như vậy, cứ ở trong Kính Sự Phòng mấy ngày đã thần phục rồi sao? Ám vệ Triển gia cũng quá không có cốt khí.

Dao Kỳ chỉ thuần túy đứng chỉ trích mà không biết, nếu hàng ngày cho người ở trong Kính Sự Phòng xem người ta bị cắt, nghe tiếng kêu thảm thiết, đang ngẫm nghĩ mình đối mặt với loại tình huống đó, mẹ nó, cho dù là ai cũng phải chịu thua a. Chủ tử nhà mình gặp vị này cũng không có biện pháp a, chính mình chỉ có một 'chim' để phản kháng, nếu bị cắt bỏ, cho dù chủ tử mình đi đòi lại công đạo nhưng làm vậy có thể mọc lại trở về sao?

Hơn nữa, lúc trước chủ tử nhà mình đã nói rồi, nếu thật sự không chịu nổi thì đồng ý là được, cho dù thế nào đi nữa hần không đầu lại vị Hoàng hậu nương nương này. Bên cạnh Nương nương cũng không còn mấy người, đến lúc đó các người phải theo thôi.

Vì vậy, bọn họ liền đồng ý, mặc dù 90% là vì nguyên nhân sợ bị cắt mất, chỉ là 10% này cũng rất quan trọng. Dù sao đi ra ngoài cũng có thể nói do Triển hồ ly ra lệnh, không đến nỗi rơi vào tội danh làm phản. Mặc dù chỉ liên quan đến danh tiếng, nhưng danh tiếng cũng rất quan trọng có được hay không.

"Như thế rất tốt, chờ một lúc nữa các người sẽ biết lựa chọn của các người là chính xác đến đường nào." Đại Nhi cười vô cùng giáo hoạt.

Lúc này Dao Kỳ đẩy cửa đi vào.

"Nương nương." Gật đầu một cái, ý bảo người đều tới.

"Tốt lắm, các người lui ra, chờ xem cuộc vui thôi." Đại Nhi phát tay, một nhóm bảy người trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung.

Bọn họ biến mất, lúc này không biết Dao Kỳ ra ám hiệu như thế nào, một trận gió thổi qua, vẩn lên làn vấy của Dao Kỳ, đang nhìn ám vệ Triển gia. . . Hiện tại nên gọi ám vệ Lâm gia rồi, nơi ám vệ Lâm gia vừa đứng xuất hiện bốn người áo đen che mặt bằng khăn đen. Từng người một khí thế không tầm thường.

Đại Nhi cũng không thèm để ý những lễ nghi, nâng trà hoa đào đã uống qua một nửa đi qua trước mặt bốn người, nhất thời một mùi hoa đào thơm ngát rất nồng nặc bay ra.

"Muốn uống trà không? Lá trà do bản cung bí chế, trên

Đời tuyệt không có loại thứ hai". Đại Nhi cười không khách khí.

Nhưng trong mắt của Dao Kỳ thấy cũng không phải là chuyện như vậy. Nương nương như thế, chỉ có thể nói rõ Tiên Lễ Hậu Binh, hoặc dựa vào sự thông minh của nương nương đã bắt đầu dùng binh rồi, chẳng qua là ám binh.

Huynh đệ tỷ muội a, chuyện này cũng không nên trách ta, ai kêu chúng ta đều vì chủ tử của mình đấy. Bi kịch của Cẩn có lẽ các người không biết, chính ta nhìn rõ ràng nhất. Cái này là huyết lệ sử a, hay là các người tự giải quyết cho tốt đi.

Trong bốn người, tương đối hiểu rõ Đại Nhi chỉ có Cảnh nhưng hẳn càng hiểu rõ cơ trí thông minh như Hoàn hậu nương nương cũng không phải như thế... Đại Nhi rất tà ác.

Bốn người cũng không có nói chuyện, chỉ đứng lẳng lặng, không thể không nói, ám vệ của Bách Phi Thần đều rất khó chịu, ngoại trừ Cẩn có hai trạng thái cảm dục và động dục. Về phần Dao Kỳ, quả quyết là bị ảnh hưởng cái tạo của Đại Nhi.

"Hôm nay Bản cung tìm các người tới chính là muốn nói cho các người biết, gần đây chủ tử của các người phát tác bệnh thiếu não, tốt nhất các người không cần thi hành bất cứ mệnh lệnh gì của hắn. Bản cung nói là bất kỳ." Về mặt Đại Nhi biến đổi, khí thế cường đại ép tới, không khí bên trong phòng nhất thời có chút ngột ngạt.

"Chúng ta chỉ tuân lệnh của Hoàng thượng." Tín ở bên cạnh Cảnh, không lạnh không nóng nói.

Cảnh im lặng, có chút đầu óc cũng biết chuyện lần này nhất định là âm mưu, nếu thật sự tuân lệnh Hoàng thượng vô điều kiện không chừng xảy ra chuyện gì, nếu vì thế mà tổng táng giang sơn họ Bách, bọn họ chết muôn lần cũng khó thoát a.

Chuyện của Hình Tuyết cũng chỉ có Cảnh biết. Kể từ khi Cẩn đi thăm dò Từ Tà Môn, Cảnh vẫn âm thầm đi theo Bách Phi Thần, tất cả mọi chuyện đều là hắn đi làm, quy củ ám vệ, làm chuyện gì không có Chủ Thượng ra lệnh không thể tiết lộ, cho dù là đều là người của ám vệ cũng không được.

Cẩn, Cảnh, Tín, Thương, Dao, Kha, sáu người bọn họ theo thứ tự là sáu thủ lĩnh, mỗi đội chỉ có một tram người, thế nhưng 600 nguwofi cũng là tinh anh trong tinh anh. Trừ đi Cẩn, Dao, còn lại bốn người đứng đầu, Hình Tuyết lợi dụng Bách Phi Thần dùng những người này để làm gì thì có thể sẽ phiền toái.

"Bản cung đã nói thì có bản lĩnh để cho tất cả các người đều nghe theo." Đại Nhi đặt ly trà xuống xoay người, gương mặt nhìn chăm chăm Tín, trong con người đào hoa mang theo hàn quang.

"Người tin... Hay không tin?"

Tín quay mặt đi không nhìn Đại Nhi, không biết là chột dạ hay vì cái gì

"Hôm nay triều đình nguy nan, Nhất Quốc Chi Chủ bị hại mất trí nhớ, thậm chí có thể nói bị người điều khiển. Trên triều đình mây mù che kín, các người thân là ám vệ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh một người, làm bất luận chuyện gì đúng sai mặc kệ, cho dù người kia đã không phải là người lúc ban đầu các người thân phục, các người vẫn chỉ biết từ trung. Tương lai nếu bởi vì các người cố chấp đưa đến diệt vong giang sơn họ Bách, lương tâm các người có yên tĩnh được không?"

Bách Phi Thần phân công cho các người, đó là tin tưởng, các người hồi báo cho hắn lúc hắn bị người điều khiển cũng là giúp Trụ làm chuyện ác, nhanh chóng làm hắn mất nước, đây chính là điều các người nói trung thành! Đây chính là các người đối với hắn không phản bội, có phải đến lúc đó Bách Phi Thần tỉnh táo, các người cũng hung hồn nói tất cả đều do các người tuân theo mệnh lệnh của hắn, đây không phải là lỗi của các người hay không! Có phải hay không?

Không nên nói Bản cung có chứng cứ gì, sự thực là không cần bất kỳ chứng cứ nào để chứng minh. Hành động việc làm tàn bạo của Bách Phi Thần ở triều đình, đối với cung nữ thái giám các người cũng đều nhìn ở trong mắt, ngược lại các người nói một chút xem rốt cuộc Bách Phi Thần có vấn đề hay không? Các người liệu chết đến cuối cùng để không phụ lòng người nào?!

Bốn người vẫn không có nói chuyện nhưng trong đầu cũng đang giãy dụa, tư tưởng cổ nhân thật là cổ hủ.

"Ngay cả như vậy cũng không thể trở thành lý do để chúng ta phản bội." Đây là giọng nói của Thương hơi lộ ra âm trầm, không còn ôn hòa giống như Tín.

Những lời này lại xác nhận nội tâm của bọn họ. Trong thế giới của bọn họ tuyệt đối không tồn tại phản bội, mặc kệ bất cứ lúc nào.

Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp để cho bọn họ hoàn toàn hiểu rõ.

Thật ra có lúc, tử trung cũng thật sự không tốt.

“Ha ha ha.” Đại Nhi cười vô cùng rục rờ.

“Không hổ là ám vệ của hoàng gia, quyết tâm liều chết thật sự là cho Bồn cung lau mắt mà nhìn. Bồn cung luôn thích xương cứng, hôm nay nhất định phải tận hưởng a.”

Bốn người cảm thấy không hiểu, bọn họ mới vừa nghe Đại Nhi nói, trong nháy mắt đều có dao động, nhưng câu nói kia của Thương làm cho bọn họ trở về lúc ban đầu.

Bất cứ chuyện gì cũng không thể trở thành lý do để chúng ta phản bội.

Đây là lời thề trung thành nhất.

Cũng là quyết tâm nhất.

Chỉ là gặp phải Đại Nhi, chỉ có thể xem như bọn họ xui xẻo.

"Đây là Dạ Hoan, hôm nay trong lúc rảnh rỗi Bồn cung nghiên cứu chế cực phẩm mị dược. Hiệu quả kéo dài ba ngày, người dùng thuốc luôn hết sức vui thích, trong vòng ba ngày hơi ngừng lại sẽ bị bắt lực cả đời." Đại Nhi nói xong miệng nhếch lên một nụ cười giảo hoạt, Dao Kỳ nhìn thấy cảm giác rợn cả tóc gáy.

"Chỉ là vẫn chưa có thí nghiệm, hẳn là rất thành công. Ừm . . . Đúng rồi, dạ hoan này còn có một chỗ tốt, sau khi người trúng thuốc, không tìm được người . . . . . chú ý, người nơi này chỉ là nam nhân hoặc nữ nhân. Chỉ cần nhìn thấy sinh vật còn sống . . . . . chú ý, sinh vật còn sống ở nơi này đều là động vật hoặc là dã thú. Sẽ đại phát thú tính, hàng đêm không ngừng cho đến khi hết tinh lực sẽ chết hoặc là được hiệu biến mất."

Con bà nó, may nhờ mới vừa bọn ta lựa chọn sáng suốt không phản kháng, nhưng đây chính là muốn chết a. Ở một góc trong chỗ tối, bảy người kia hoảng sợ.

Bốn người cau mày, liếc mắt nhìn về mặt rồi rầm của Dao Kỳ, đang chuẩn bị cùng rút lui đột nhiên cảm thấy không dùng được nội lực, kinh công mất đi hiệu lực, lúc này mới thức thời nhìn về phía Đại Nhi.

"Thế nào, không tin à? Dao Dao, mang hai vị mới vừa nói chuyện đi quan sát một chút."

"Vâng" Dao Kỳ tiến lên điểm huyết đạo Tín và Thương, về mặt các người thật sự không thức thời, một tay kéo lấy một người đi ra bên ngoài.

"Xem thời gian không sai biệt lắm mà vẫn cứng đầu, để cho hai người bọn họ giải quyết ngay tại chỗ."

"Nô tỳ hiểu." Thái độ của Dao Kỳ làm cho bốn người có một loại cảm giác, nàng tuyệt đối sẽ thi hành đến cùng lời nói của Hoàng hậu nương nương, chính xác là như vậy.

"Vị kia yên tâm, nữ tử Bồn cung chắc sẽ không đối đãi như vậy." Đang lúc Kha âm thầm thở phào nhẹ nhõm, câu nói tiếp theo của Đại Nhi làm cho nàng thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Chỉ nghe Đại Nhi chậm rãi nói: "Nhiều lắm Bồn cung cũng chỉ để cho người thường thức hai vị mới vừa đi ra làm mà thôi."

Vị Hoàng hậu nương nương này quả nhiên là danh bất hư truyền a, để cho nàng xem bọn hắn làm, đây chính là huynh đệ vào sinh ra tử, đợi khi nàng nhìn hai người bọn họ chơi đùa xong rồi, cho dù chơi đùa không xong sau đó cũng đã sáng mắt. Chỉ sợ vị Hoàng hậu nương nương này không cho cơ hội, tính cảnh giác của bọn họ cao như vậy cũng có thể trúng

Chiêu, có thể thấy được thủ đoạn dùng thuốc đến trình độ nào.

Bất quá dựa vào trình độ của hai người này, không nhất định có thể vượt qua... Thật ra không phải là Kha xem thường hai người bọn họ, chuyện này mười mấy năm nay đã hiểu rõ a.

Toàn bộ đã qua một canh giờ, Dao Kỳ kẹp hai người bọn họ hẳn trở lại.

Cơ bản là hoàn chỉnh, trở lại đây đủ không sót mẻ.

Chỉ thấy Thương và Tín mới vừa còn hăng hái thề không theo, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, tay chân giống như đều vô dụng, nhìn ra như con chi chi rũ trên người Dao Kỳ, cũng thua thiệt cho Dao Kỳ là người luyện võ, chống đỡ hai người này cũng xem là khó khăn.

Dao Kỳ buồn bực, ném từng người một cho Cảnh, sau đó về mặt đáng đời nhìn hai người trắng bệch như tờ giấy.

“Cảnh, chúng ta... Chúng ta vẫn... ọe...” Lời còn chưa nói hết liền che miệng phun ra, rõ ràng thấy mới vừa nôn quá nhiều, hiện tại chỉ còn lại nước chua.

Một bên, nhìn thấy Tín phun, ở bên kia Thương cũng bắt đầu phun, chỉ đơn giản là nước chua, quả thật nôn quá mức.

Khuôn mặt Cảnh và Kha đầy vạch đen, ai bảo hai người các người miệng lưỡi quá nhanh, gấp báo ứng thôi.

“Rốt cuộc các người nhìn thấy cái gì?” Có thể để cho hai hàng này nôn thành ra như vậy, vô cùng ghê tởm a.

“Đừng... Nôn...” Hai người Tín và Thương chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh tượng hỗn loạn này, liền... không nhịn được muốn phun ra hết nội tạng. Mẹ nó, chiêu này của hoàng hậu nương nương quá độc ác.

“Nương nương, ta nghĩ, ngài nói rất đúng, hiện tại đầu óc của Hoàng thượng có chút tàn phế, về sau chúng ta sẽ nghe nương nương, chỉ huy nương nương nói cái gì sẽ làm cái đó, chúng ta nhất định vâng lệnh nghe theo.” Hiên nhiên Cảnh là người lác lư theo gió.

Ít nhất, trước mắt cả hoàng cung có thể chủ trì đại cục trừ Thái hậu cũng chỉ có Hoàng hậu thôi, Thái hậu lại có chút mặc kệ buông tay để cho Hoàng hậu nương nương toàn quyền quản lý, bọn họ như vậy cũng xem như là xuất ra một phần lực vì Bách vương triều.

Phản bội cái gì cũng vứt đi, tình thế trước mắt thật sự quá lừa bịp rồi.

“Đứng, đứng” Ở một bên Kha chợt gạt đầu, sợ mình không biểu lộ thái độ trực tiếp cho kéo đi xem cái gì đó, trở lại cũng giống như hai người này.

“Nương nương, chúng ta... Nôn...” Tín và Thương nói cũng không lưu loát, đây chính là cơn ác mộng a. Không biết về sau có thể không có năng lực hay kh...

Đại Nhi cho bọn hắn một ánh mắt thức thời vụ là trang tuần kiệt, Cảnh và Kha nhìn hai người lạnh cả tim. Cũng may, mới vừa rồi mình không có nói nhiều.

“Như thế, những người trên danh sách này toàn bộ dùng ám vệ thay thế, phía trên ghi lại đặc điểm của từng người và ám ngữ liên lạc của bọn họ, phải làm không có sơ sót.” Dao Kỳ đem một chồng giấy tờ đưa cho Cảnh, ý bảo không có vấn đề gì.

Cảnh nhận lấy nhìn lướt qua, đại khái trong lòng dâng lên sóng to gió lớn. Hoàng hậu nương nương làm sao làm được? Những thứ này đối với chúng ta mà nói là đã kích trí mệnh, không phải là vũ khí tốt nhất đánh bại kẻ địch sao. Sớm biết như thế không cần Hoàng hậu nương nương gọi bản thân hắn cũng vội vã chạy tới đầu phục.

“Vâng”

“Như thế đều lui ra đi.” Đại Nhi phát tay đuổi người, ý bảo mang theo hai hàng này mau chóng đi khỏi. Nàng thật sự không nhìn nổi rồi, tại sao ư? Không phải xem hai thứ khác chúng tộc OOXX à.

Cảnh nhìn Đại Nhi cũng không còn dám muốn thuốc giải, lời kéo hai hàng này trực tiếp đi ra cửa, sau khi ra cửa trong nháy mắt cả người cũng thoải mái, cảm giác tất cả nội lực đều bình phục, lúc này mới nhìn về phía sau Dao Kỳ gạt đầu một cái, một tay nắm một người phi thân đi khỏi.

“Mấy người các người đi tìm Triền hồ ly tờ rõ quyết tâm, trước khi ta trở về, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.” Đại Nhi vừa dứt lời bảy người kia chạy còn nhanh so với bất cứ thứ gì.

Nói giỡn, thủ đoạn của nương nương mới vừa rồi bọn họ đều thấy được, ngay cả ám vệ hoàng gia cũng bị dọa như thế, đổi thành bọn họ còn tốt được sao, nếu nói trước đó còn có chút cẩn thận, như vậy hiện tại có thể nói là thật sự rõ ràng chịu phục rồi, quả thật Ôn Ngọc tiểu thư nói rất đúng: trần quý sinh mệnh, cách xa Hoàng hậu.

Chỉ là xem ra sau này không phải tránh né, mà còn phải cố gắng làm việc.

“Nương nương, bọn họ cũng bị hù dọa rồi.” Dao Kỳ nhấn mạnh chữ hù dọa.

“Cần phải như vậy.” Đại Nhi không mặn không nhạt bỏ lại một câu nói, liền dẫn đầu đi ra ngoài.

"Nương nương, chúng ta bây giờ phải làm gì?"

"Hiện tại việc cấp bách là gì?" Đại Nhi không trả lời mà hỏi lại.

"Bệnh tình của Hoàng thượng." Dao Kỳ cảm thấy đúng.

"Không, so với chuyện này còn quan trọng hơn." Đại Nhi quang minh chính đại bước ra khỏi Phòng Tê cung, bọn thị vệ nhìn hoa mắt. Vì sao lại đồn đãi Hoàng hậu nương nương chết rồi? Nghe nói ngày hôm qua đào cả ngày, cơ hồ lật nhào cả biên hoa.

Đây là chuyện gì?

"Đoán không ra." còn quan trọng hơn so với Hoàng thượng? Là chuyện gì?

"Một đất nước căn bản không phải ai là Hoàng đế mà là ai có thể làm cho triều đình vững chắc, giang sơn hài hòa." Đại Nhi không nhịn được nheo mắt lại.

"Hôm nay Bách Phi Thần làm cho triều đình rung chuyển bất an, so với chuyện này, Bách Phi Thần hẳn không đáng giá một đồng." Dĩ nhiên Đại Nhi nói là đại cục ở trước mắt.

Ở trước mặt nàng, một giang sơn như tranh vẽ, cũng không kém quan trọng hơn cái mạng của Bách Phi Thần.

"Nương nương, ngài nói phải trấn an triều đình trước?" Chuyện như vậy chỉ có thể Hoàng thượng làm a, vậy trước mắt không phải trị liệu xong cho Hoàng thượng sao?

"Dĩ nhiên." Đại Nhi không phủ nhận.

"Nhưng hôm nay có tư cách vào triều đường chỉ có Hoàng thượng mà thôi." Dao Kỳ không hiểu, Đại Nhi đang có chủ ý gì.

"Cho nên phải đi tìm mẫu hậu."

"Thái hậu? Mặc dù lúc Hoàng thượng còn nhỏ tuổi, Thái hậu không để lại lực lượng trợ giúp, nhưng hôm nay Hoàng thượng tự mình chấp chính, cho dù Thái hậu cũng không có biện pháp a."

"So với hủy diệt giang sơn họ Bách, Thái hậu chấp chính có gì không thể." Đại Nhi chớp mắt một cái, một cây ngân châm bay ra, một con chim toàn thân màu trắng rơi vào lòng bàn tay Đại Nhi, chính là chim Phù Vân.

Lại truyền tin tức à.

"Đi thôi."

Dao Kỳ không hiểu ra sao, đi theo sau lưng Đại Nhi nhưng nàng lại biết, ngày mai trong triều đình tất nhiên sẽ không an bình.

***

Giờ Mẹo ngày kế tiếp, từ Ngự Thư Phòng Bách Phi Thần ăn mặc chỉnh tề trên đường đi lên triều đột nhiên

ngất xỉu, tin tức gấp rút không ngại làm kinh động tất cả triều thần. Trong lúc nhất thời tất cả ngự y Thái y viện vâng mệnh vào cung, cả hoàng cung như bị mây đen che phủ, ở Lô Hoa Điện cung nữ thái giám tới tới lui lui bận bịu không nghỉ, sắc mặt Bách Phi Thần tái nhợt không thấy chút dấu hiệu tỉnh lại.

Dĩ nhiên là ở Lô Hoa Điện, lúc Hình Tuyết bị bắt giam hẳn vẫn sống ở Ngự thư phòng, sau khi Hình Tuyết ra khỏi nhà lao cũng vẫn như thế, hiện tại sống chết không rõ, không được phép tụ họp ở Ngự thư phòng, huống chi nơi đó là trọng địa, không phải ai cũng có thể đi vào.

Lô Hoa Điện đã bị thị vệ bao vây chặt chẽ, ngoài điện các đại thần từng người một đi tới đi lui, lúc này triều đình rung chuyển như thế, tại sao có thể nói ngất xỉu liền ngất xỉu.

"Triển đại nhân, người xem chuyện này..." Mọi người thấy Triển Phong Hoa không chút cử động trước hình huống như thế, nên nghĩ có phải là hắn có biện pháp hay không.

"Trần đại nhân, không cần kinh hoàng, Hoàng thượng là người hiền có trời phù hộ, không có việc gì." Câu nói đầu tiên của Triển Phong Hoa đã chặn đứng. Ừm, ta không có biện pháp gì, ta chỉ cảm thấy Hoàng thượng có trời phù hộ. Các người cũng đừng hỏi ta cái gì... ta cũng không biết gì.

"Aizz." Trần đại nhân thở dài một hơi, hẳn cũng là cựu thần hai triều, đối với Bách Phi Thần tuyệt đối trung thần, cũng chính vì như thế, Bách Phi Thần cũng đều nghe hắn nói, mặc dù không quá mức tán thành nhưng vẫn một mực cung kính.

Trong lòng Triển Phong Hoa cũng không bình tĩnh giống ngoài mặt, Hoàng thượng đột nhiên ngất xỉu, đây là kế hoạch của kẻ địch hay kế sách của Hoàng hậu nương nương? Nếu là kế hoạch của kẻ địch, có thể làm cho Hoàng thượng ngất xỉu tại sao không trực tiếp hạ thủ? Nếu là kế sách của Hoàng hậu nương nương, vậy tiếp theo phải làm thế nào? Nước không thể một ngày không có vua, so với trước kia tình huống còn ác liệt hơn...

"Như thế nào?" Lâm Nguyệt nghe tin chạy vào điện hỏi ngay. Chúng đại thần cũng không biết phải trả lời thế nào, Lâm Nguyệt nóng nảy.

"Mẫu hậu đâu?"

"Thái hậu nương nương ở bên trong."

Lâm Nguyệt nghe nói trực tiếp đi vào, ngay cả Ngự Không ở đó cũng không nhìn tới, hôm nay Hoàng huynh mình chợt ngất xỉu, sống chết không rõ, làm sao nàng còn quan tâm chuyện khác.

Thái hậu nương nương?

Thì ra là như vậy?

Lúc này thấp thỏm trong lòng Triển Phong Hoa mới bùng nổ. Hôm nay tính tình của Hoàng thượng thay đổi lớn, triều đình bị mây đen che kín, nếu còn như vậy không chờ tìm được nguyên nhân, rất có thể Bách vương triều đã hỗn loạn, thậm chí chôn vùi ở trong tay Hoàng thượng. Hôm nay như vậy vừa lúc để Thái hậu nắm quyền.

Vì để tránh cho triều đình lo lắng phản kháng, xảy ra chuyện như vậy để cho bọn họ tự động mời Thái hậu rồi mới chủ trì đại cục cũng là lựa chọn tốt nhất.

“Mẫu hậu, Hoàng huynh như thế nào?”

“Nguyệt nhi, người đã đến rồi. Thần nhi chỉ hôn mê, ngự y vẫn đang chẩn đoán, không có nguyên nhân.” Gương mặt Thái hậu tiều tụy, rất đau lòng nhìn Lâm Nguyệt.

“Mẫu hậu yên tâm, Hoàng huynh là người hiền có trời phù hộ, không có việc gì.” Lâm Nguyệt kéo ghế ngồi ở bên giường, đỡ thân thể Thái hậu, không để bà quá mức kích động.

“Chỉ mong như vậy thôi.”

Một bên, y phục xóc xếch, Hinh Tuyết đã mặc vào chỉnh tề rồi, tâm tình khẩn trương lo lắng nhìn Bách Phi Thần nằm ở nơi đó, trong lòng cũng không hiểu tại sao lại ngắt xiu, rõ ràng không có tác dụng phụ, chẳng lẽ bị nhiễm độc trước đó? Không nên a.

“Mẫu hậu, hoàng tẩu đâu?” Lâm Nguyệt nhìn một vòng nhưng không thấy bóng dáng của Đại Nhi, chợt hỏi.

“Đã phái người đi gọi rồi, lẽ ra sớm nên tới.” Thái hậu cũng rất kì quái.

“Mẫu hậu, đoán chừng người được phái đi căn bản không vào được Phụng Tề cung, Hoàng tẩu ngủ dậy tính khí rất nghiêm trọng, bình thường không tới giờ tự đi quấy rầy nàng sẽ rất thảm.” Đây là huyết lệ sù của Lâm Nguyệt a. Chỉ là thông minh như Lâm Nguyệt, biết Hoàng tẩu nhà nàng chưa đến hẳn nhiên cũng đã ý thức được đây là một mưu kế. Còn là mưu kế của Hoàng tẩu thân ái nhà nàng, về phần vì cái gì, dù sao đầu óc của nàng không có tốt như Triển hồ ly, nhất thời còn nghĩ không ra.

“Trưng ngự y, các người thảo luận ra nguyên nhân chưa?” Trong lòng Thái hậu trợn trắng mắt, quay đầu đi hỏi đám ngự y vẫn còn vây quanh đầu thảo luận.

Tính toán thật lâu, Trương Hạc Lâm là người đứng đầu trong đám người này có tư cách nhất, đi tới cung kính nói: “Hồi Thái hậu nương nương, chúng thần vô năng, chẩn đoán không ra nguyên nhân làm Hoàng thượng ngắt xiu.”

“Cái gì? Thái y viện nuôi các người đều uống công sao?! Nếu Thần nhi có chuyện bất trắc, ai gia muốn tất cả các người đều chôn theo.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Xoay chuyển hỗn loạn

Những lời này nhất thời làm cho tất cả mọi người có mặt, ngoại trừ Lâm Nguyệt cùng nhau quỳ xuống, rất sợ bị liên lụy. Chúng ngự y cũng từng người một cảm như hén.

"Thần sợ hãi, bệnh tình của Hoàng thượng quả thật rất quái dị, trạng thái này giống như an nghỉ, có thể là dùng não quá độ mệt nhọc, cũng có thể là trúng độc, nhưng lại không tra ra được độc tố gì, chuyện này. . . . ."

"Cần rõ! Các người khi ám vệ hoàng gia đều ngồi không sao? ! Nếu có người muốn hại Hoàng thượng vì sao chỉ là đưa đến hôn mê mà không phải trí mạng, đừng vì sự bất lực của các người mà kiếm cớ, hôm qua Hoàng thượng còn rất tốt, hôm nay đã hôn mê bất tỉnh, mà các người thân là ngự y hưởng bổng lộc triều đình, vào thời khắc mấu chốt lại không có chút tác dụng, ai gia nuôi các người có ích lợi gì! Người đâu!"

"Thái hậu tha mạng! Thân thể Hoàng thượng thật sự không có biểu hiện gì, hẳn là gần đây áp lực quá lớn, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt ít ngày nữa sẽ tỉnh lại." Trương Hạc Lâm sợ hãi nói, gia tộc của hắn đều làm nghề y, chưa từng gặp qua chuyện khó giải quyết bực này. Bệnh tình của Hoàng thượng quái dị, ngoại trừ đáp án này hắn thật sự không nghĩ đến cái khác.

"Ít ngày nữa là mấy ngày?" Những năm này Thái hậu che giấu thế lực ngày càng sâu, khí thế cường đại ép tới khiến bọn họ không thờ nổi.

"Chuyện này. . . . ." Trương Hạc Lâm run rẩy không thốt nên lời, mặc kệ là nói hay là không, hôm nay hắn cũng khó trốn tránh chuyện này.

"Kéo Trương Hạc Lâm ra ngoài đánh 50 gậy, tước đoạt chức vụ thái y, trực xuất khỏi kinh thành trọn đời không cho hồi kinh."

Bọn thị vệ chần chờ, hoàng cung này vẫn do Hoàng thượng định đoạt? Nhưng Thái hậu ra lệnh. . . . .

"Đều là người chết sao? ! Bây giờ lời nói của ai gia đều không đặt ở trong tai phải không? ! Liễu Yên." Thái hậu giận dữ, giọng nói lạnh lùng làm cho người ở đây đều nhìn không được run rẩy. Vị thái hậu này thật sự nổi giận, vì nhi tử của bà, bà không quan tâm một lần nữa trở thành người có thù đoạn

độc ác, hô gió gọi mây của ba năm trước đây.

Tiếng nói vừa dứt, những thị vệ mới vừa vẫn còn ở chần chờ do dự đã trở thành quỷ dưới đao, lúc ngã xuống mắt cũng không kịp nhắm lại. Hình Tuyết hít vào một ngụm khí lạnh, hoàn hảo lúc ban đầu mình không có không biết tự lượng sức mình mà chọc giận Thái hậu, nếu không sợ rằng mình có chín cái mệnh cũng không đủ để bà giết.

"Dọn dẹp, những người khác còn muốn ai gia nói lần thứ hai sao?!"

"Vâng" lần này là Ngụy Trung Hiền nói, giống như một thái giám nháy mắt liền từ bên ngoài gọi tới mấy thị vệ thu dọn thi thể đi ra ngoài, người khác kéo Trương Hạc Lâm đi ra ngoài. Lúc này Trương Hạc Lâm ngay cả dũng khí thỉnh cầu cũng không có, chỉ sợ Thái hậu khó chịu sẽ trực tiếp đem hấn chém. Sau đó Ngụy Trung Hiền cũng đi theo thực hiện mệnh lệnh.

"Các người, đi ra ngoài nói cho những đại thần kia! Nếu Thần nhi vì bọn lang băm các người mà xảy ra chuyện không may, đừng trách ai gia lòng dạ độc ác!"

"Vâng, vâng, vâng... Chúng thần cáo lui." Còn lại mấy người sợ không vội vàng lui ra ngoài, cho dù đối mặt với cơn phẫn nộ lớn như vậy cũng còn tốt hơn so với ở chỗ này chỉ cần sợ ý một chút sẽ mất mạng a.

"Mẫu hậu, ngài xin bớt giận, Hoàng huynh không có việc gì." Lúc này gương mặt của Lâm Nguyệt cũng nặng nề, nhìn bộ dạng mẫu hậu thật sự rất tức giận rồi, nhưng không biết bà đang tức cái gì.

Lâm Nguyệt làm sao biết Trương Hạc Lâm nghiêm nhiên buộc chung sợi dây thừng cùng Hình Tuyết, mặt kệ vì bất cứ lý do gì không trung thành với Hoàng thất thì cũng không giữ lại được, nghĩ đến vinh dự mấy đời vì nghề y của gia tộc hần đều hủy ở trong tay của hần.

"Các người thật sự là một đám lang băm!"

Ngoài điện các đại thần nghe được một trận tức giận, lẽ ra tình huống như thế không nên truyền ra ngoài, chẳng lẽ mẫu hậu muốn đoạt quyền của Hoàng huynh? Đây lòng Lâm Nguyệt phập phồng bất định. Nàng cũng đã nghe Ngự Không nói những ngày gần đây Bách Phi Thần không quá bình thường, nếu cứ như vậy chắc chắn xảy ra chuyện lớn. Đây chính là kế sách của mẫu hậu và hoàng tử sao? Nhưng cho dù như vậy, có thể lừa gạt được bao lâu.

"Thái hậu, trọng thần Thân Vương, Tả Tướng, Hữu Tướng Lan đại nhân chờ ở Nội Các yết kiến." Giờ phút này có thể đi vào thông báo bảo đảm tánh mạng cũng chỉ có Ngụy Trung Hiền.

"Truyền." Là nên cho bọn họ vào rồi.

"Vâng"

"Chúng thần tham kiến thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng thượng." Chỉ một câu này thôi, cũng có thể thấy được thành quả của Thái hậu mới vừa phát uy. Trước Thái hậu sau Hoàng thượng, xem ra lực uy hiếp năm đó của Thái hậu càng tăng chưa giảm.

"Tất cả đứng lên đi." Thái hậu lên tiếng, mọi người đều đứng dậy.

"Thái hậu, Hoàng thượng... ." Lan đại nhân dẫn đầu hồi lên, lời nói của thái y, bọn họ thật sự không thể tin được. Ngày hôm qua còn rất tốt, tại sao lại... . . . . . Ngủ mê không tỉnh rồi.

"Lan đại nhân, ai gia làm sao nguyện ý tin tưởng, đã phái người đi mời Cổ tiên sinh rồi, các vị chờ một chút. Ngụy Trung Hiền đi xem một chút đã tới chưa."

"Vâng"

"Thái hậu, nếu Cổ tiên sinh cũng không có biện pháp thì làm thế nào, Hoàng thượng dưới gối không con, vậy... ." Trần đại nhân lấp bắp nói.

"Trần đại nhân, xin chú ý lời nói của người, Hoàng thượng còn chưa có chết đâu?!" Hôm nay cảm xúc của Thái hậu đặc biệt không ổn định, không biết là bởi vì Bách Phi Thần hôn mê hay duyên cớ gì khác.

"Thần thỉnh tội." Trần đại nhân tự biết nói sai lập tức quỳ xuống, hoàng thượng khỏe mạnh, nói gì không có con cháu, đây không phải là muốn chết sao.

Triển Phong Hoa nhìn thấy cung nữ, thái giám quỳ đầy trong phòng, ngay cả Hình Tuyết mà Hoàng thượng nâng ở lòng bàn tay hôm nay cũng yên lặng quỳ xuống, không khỏi thâm trầm thay cho Đại Nhi. Hôm nay cho dù Thái hậu mượn cớ chấm dứt nàng cũng không người nào dám nói gì, nhưng biết Thái hậu sẽ không phức tạp, tuy nhiên để cho nàng chịu khổ một chút vẫn là có thể.

"Thái hậu, Cổ tiên sinh tới."

"Mời."

Ngụy Trung Hiền lui ra, Cổ Thiên Hồn không nhanh không chậm đi vào nội điện, ngược lại không có phản ứng gì đặc biệt, giống như thi lễ với Thái hậu liền 'nghiêm túc' kiểm tra cho Bách Phi Thần.

Hắn vốn không tình nguyện ra cửa, chỉ sợ mình vắng mặt Bách Tử Tà không tìm được hắn, nhưng người đến gọi nói rằng Đại Nhi đã nói, nếu không đi, không trả tiền phòng, tiền cơm cho hắn, để cho hắn đi rửa chén bồi bàn cho người ta. Vì vậy đồng chí Cổ Thiên Hồn ngay thơ của chúng ta liền vội vã tới, lúc ra cửa thiếu chút nữa vấp ngã, sau đó bị thương nghỉ mình vẫn không thể ra cửa, chỉ là dường như đã quá muộn.

Cổ Thiên Hồn nhú mảy rất sâu, sờ lên mạch bác Bách Phi Thần, bộ dáng như thế này khiến cho Thái hậu nhìn mà một phen bội phục, quá chuyên nghiệp, diễn trò quá chuyên nghiệp a. Không biết mới vừa rồi chính bà diễn cũng rất chuyên nghiệp không thể chuyên nghiệp hơn, trấn áp tất cả mọi người.

"Cổ tiên sinh, như thế nào?" Thái hậu khẩn trương hỏi, quả thật rất khẩn trương, bà đã tiếp xúc Cổ Thiên Hồn, đầu óc của người này a, bà cũng ngượng ngùng nói, chỉ sợ hắn cho nói hồng.

"Hồi bẩm thái hậu, trước đó có phải tính tình của Hoàng thượng đột nhiên thay đổi nóng này khác thường hay không?" Cổ Thiên Hồn thận trọng hỏi.

"Ừm, là có chút nóng nảy." Thái hậu cũng không có nói tới chuyện mất trí nhớ, dù sao hiện tại quan trọng nhất vẫn là trước mắt, hơn nữa Đại Nhi cũng không có cách nào, có thể trồng cây vào hắn không?

"Đây cũng là do áp lực gây ra, dùng não quá độ đưa đến thần kinh đè nén. Chính là trong đầu vô số mạch đè ép lẫn nhau, lần này hôn mê sẽ phải kéo dài chừng mấy ngày, chẳng qua sau đó vẫn phải để Hoàng thượng nghỉ ngơi thật tốt, không quan tâm chuyện gì, nếu không bệnh tình trở lại, thần kinh xảy ra vấn đề cho dù là thần cũng không thể cứu." Cổ Thiên Hồn nói rất nghiêm trọng, mặc dù là bịa chuyện nhưng đối với vấn đề xuất hiện trong đầu như vậy có thể là vấn đề nhỏ sao?

"Chuyện này. . . . ." Thái hậu có chút do dự, rũ mĩ mắt bắt đầu suy tư. "Cần bao lâu?"

"Nửa năm đi, thần cấp Hoàng thượng một chút dược liệu, mỗi ngày điều dưỡng thật tốt, chỉ cần không lặp lại, nửa năm sau bảo đảm không ngại."

"Như thế, làm phiền Cổ tiên sinh rồi. Tể Vũ, bồi Cổ tiên sinh đi ra ngoài."

"Vâng".

Một lúc lâu không có người nói chuyện, Thái hậu cũng không mở miệng trước, chuyện này vẫn là bọn họ nói chuyện mới được.

"Thái hậu, như thế triều đình làm thế nào? Nước không thể một ngày không có vua a." Lan đại nhân dẫn đầu mở miệng, cũng là chuyện tất cả mọi người muốn biết.

"Lan đại nhân, hôm nay Hoàng thượng như thế làm sao quan tâm đến đại sự triều đình, cho dù Hoàng thượng tỉnh lại cũng phải nghe Cổ tiên sinh an ủi điều dưỡng, nhi tử của ai gia không thể xem nhẹ hơn so với triều đình." Lời nói này của Thái hậu cũng là thật lòng, vinh hoa phú quý gì đó thì tính là gì, nếu không phải là sinh ở hoàng gia, ngược lại bà hi vọng nhi tử của mình không ở con đường làm quan.

"Thái hậu, vì thần không phải có ý này, Hoàng thượng bệnh nặng đương nhiên là phải điều dưỡng thật tốt nhưng triều đình cũng không thể không trông nom không để ý a, thần cả gan xin thái hậu nương nương nắm quyền."

Những lời này khiến cho Triền Phong Hoa nhìn Lan Thụy thêm mấy lần. Quả nhiên lúc đầu Hoàng hậu nương nương bỏ qua cho Lan phi là chính xác, bởi vì như vậy Lan Thụy trung thành, thời khắc mấu chốt có tác dụng không thể khinh thường.

"Thần cho rằng không thích hợp, Thái hậu đã lui về phía sau nếu lúc này cầm quyền khó tránh khỏi người có lòng chỉ trích, đến lúc đó cả nước náo động sẽ gây phiền toái." Tả Tướng nói rất đúng mực.

Ban đầu Lãm Nguyệt đoạt Ngự Không từ tay nữ nhi của hắn, hắn mất hết mặt mũi, trên quốc yến lần đó Bách Phi Thần phế nhiều người như vậy, thương nhiều người như vậy. Nhi tử của mình cũng không có ở trong đó, hắn đã sớm có nhị tâm đối với Bách Phi Thần, tự nhiên sẽ không để cho bọn họ được như ý.

Huống chi, hắn còn có lựa chọn khác.

"Trác Thừa Tướng, vậy theo ý của ngươi là để cho ai tới tạm thay mặt chính vụ tương đối thích hợp đây? Hoàng thượng cũng chỉ có một huynh đệ, Tiểu Vương Gia cả ngày không thấy bóng dáng đi nơi nào mà tìm, Ngọc công chúa ở Mạn Thành xa xăm, Lãm Nguyệt công chúa không

hiểu triều chính, ngoại trừ thái hậu nương nương, ngươi còn có người khác sao?" Lan Thụy nhìn một cái cũng đã biết Tả Tướng không bình thường.

"Vinh vương gia là hoàng thúc của Hoàng Thượng, huynh đệ ruột của Tiên hoàng, lại là nam tử, nên thay mặt chấp chính." Hắn không phải cất nhắc cho Thân vương, chủ yếu là hắn biết có chút chuyện bí ẩn ngay lúc trước, cho nên hắn muốn đánh cuộc một lần.

Năm đó Vinh vương gia tài hoa gồm nhiều mặt, cũng là có năng lực nắm giữ ngôi vị hoàng đế, nhưng hắn lại buông tha, trợ giúp tiên đế lấy ngôi hoàng đế, trở thành Thân vương hiện tại, nguyên nhân cũng rất ít người biết.

Trong lòng Vinh vương gia cũng đang thầm hận Hữu tướng lắm mồm. Nhưng trên mặt lại không có biểu lộ chút nào. Hắn đang tính cũng không phải là ngôi vị hoàng đế.

"Trác đại nhân nói đùa, Thái Hậu được trời ưu ái, lúc Hoàng thượng lên ngôi còn tám bé, toàn lực trợ giúp không kém chút nào, Thái Hậu tạm thay mặt

triều chính cũng sẽ không có người có ý kiến, còn như Trắc đại nhân vừa mới nói, Thái Hậu tạm thay mặt triều chính chỉ đưa tới cả nước nháo loạn, vậy tại sao Trắc đại nhân cho rằng Bôn vương tạm thay mặt triều chính cũng sẽ không đưa tới nháo loạn, phải biết người có lòng truyền đi, đó chính là Bôn vương có ý đồ bất chính mưu triều oán vị, đến lúc đó khói lửa bốn bề người đâm đương nổi sao?”

Vinh vương gia chưa từng có dã tâm, cái này Thái Hậu biết, hôm nay tình huống như thế ngược lại thật bị Đại Nhi nói trúng.

“Hắn đối với ngôi vị hoàng đế không có dã tâm, sẽ hết sức bài xích đề triều đình ủng hộ tiếng nói của hắn, dùng chuyện này để tiêu trừ bản khoản đối với hắn, mẫu hậu có thể tạm thời an tâm.” Đây là nguyên do của Đại Nhi, nhưng không biết tạm thời là có ý gì. Thái hậu vẫn nghe ra Đại Nhi vẫn bản khoản đối với Thân vương.

“Chuyện này.....” Tả tướng không nghĩ tới nói giúp cho Thân vương như vậy không biết điều còn trả đũa, nhất thời cũng là nói không ra lời.

“Xin Thái hậu lấy đại cục làm trọng.” Trần đại nhân vẫn quý nói tiếp lời. Hắn quả thật trung thành, lại suy tính quá nhiều chuyện hắn không nên suy tính, luôn chọc cho nhiều người tức giận, ví như hoàng thượng tại sao không có con cháu? Hoàng thượng nên bỏ tức Hậu cung.....

Không trách được làm cho người vừa hận vừa yêu.

“Xin Thái hậu lấy đại cục làm trọng.” Tất cả mọi người quý xuống mời Thái hậu thay mặt chấp chính.

Thái hậu liếc mắt nhìn Bách Phi Thần nằm trong số đó, trong lòng trầm mặc một chút, lúc này mới nhìn về phía những đại thần kia, đứng dậy vung tay áo bảo, “Truyền ý chỉ của ai gia, bệnh tình của Hoàng thượng không được tiết lộ ra ngoài, phong tỏa cả hoàng cung, bây giờ ai gia thay mặt chấp chính đến khi Hoàng thượng tỉnh lại khỏi hẳn, khâu thừ.”

“Chúng thần tuân ý chỉ của thái hậu nương nương, thái hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Giải quyết dứt khoát, chuyện cứ như vậy kết thúc. Sau đó Thái hậu hạ chỉ đưa Hoàng thượng đi Phụng Tê cung để cho Hoàng hậu nương nương tự mình chăm sóc, chúng thần càng không có dị nghị, lúc ấy ở trên Quốc yến, cơ trí của Hoàng hậu, bọn họ ai mà chưa từng thấy qua, cho tới khi Bách Phi Thần muốn phế hậu, nhiều lần đề xuất vẫn bị cản trở.

Vì vậy, Bách Phi Thần chính thức ở lại Phụng Tê cung.

***

Bách Phi Thần tỉnh lại lần nữa đã là giờ Hợi ngày đó, khi hắn tỉnh lại xoa đầu, đầu bị choáng váng rất lợi hại. Không rõ tình huống liếc mắt nhìn bốn phía, càng thêm mê mang.

Đây là tình huống thế nào? Ai muốn thành thân?

Nhìn hình ảnh hi khắp phòng, Bách Phi Thần mở mắt, đột nhiên cảm thấy bên trong thân thể giống như lửa cháy, từ bụng dưới phát ra bên ngoài, dần dần ức chế không được liên tiếp cuồng muốn đập cửa, chợt phát hiện võ công của mình hoàn toàn biến mất, lúc này mới nghĩ đến đoán chừng mình bị gài bẫy?

Chẳng lẽ là mẫu hậu nhất định bắt ta cưới Lâm Đại Nhi nên bỏ thuốc cho ta? Nghĩ như vậy Bách Phi Thần thật sợ hết hồn, tại sao hắn xác định như vậy? Rõ ràng Hinh Tuyết đã nói, Thái hậu buộc mình nhận Lâm Đại Nhi vào cung phong làm Hoàng hậu cũng không có bất đường. Lâm Đại Nhi càng nịnh mọt tìm mọi cách lấy lòng hắn, còn đối với Hinh Tuyết thì làm thế nào, thế nào... Nhưng hiện tại đây là tình huống gì?

Tình huống không rõ ràng, Bách Phi Thần thật sự tịch mịch khó nhịn, trong ngực cơ hồ bị thiêu đốt. Hắn tỉnh mắt nhìn thấy một bóng dáng trên giường liên không chút nghĩ ngợi nào nhào tới. Thật kỳ diệu, nhìn thấy gương mặt của Đại Nhi, trong lòng hắn có chút không cam lòng, nhất thời tỉnh táo trong nháy mắt bị đục hòa bao phủ.

Đôi tay xé rách y phục hi trên người mình, xé rách đến một nửa liền không nhẫn nại được, muốn đi bóc y phục của Đại Nhi, nhưng không ngờ đai lưng của nữ tử bị móng vuốt nào đó níu lại gắt gao, đáng vẻ không thấy muốn buông ra chút nào.

Bách Phi Thần của Chúng ta luống cuống.

Đôi tay nắm hi phục của Đại Nhi, vừa phát lực ‘Xoạt’ một tiếng, chất vải thật tốt cứ như vậy bị xé rách, đang lúc vui mừng xé được, Đại Nhi nằm trên giường thật sự không thể nhịn được nữa. Mẹ nó, người nào nghĩ ra chủ ý rồi mà muốn tái hiện hoàn cảnh! Có bản lĩnh người tới đây a.

Nàng giống như hoàn toàn quên mất, cái chủ ý rồi mà này chính là nàng tự mình nghĩ ra, mà Dao Kỳ có ý kiến để cho Bách Phi Thần nhớ lại chuyện khắc sâu trong trí nhớ khó quên nhất, cho nên diễn lại bị kịch đêm động phòng.

Chỉ thấy Đại Nhi chợt mở mắt, một quả đấm mềm mại lại tràn đầy lực lượng vung về phía Bách Phi Thần, không có gì bất ngờ xảy ra, Bách Phi Thần thét lên một tiếng ‘a’ bị đánh ngã xuống giường.

Tiếp theo Bách Phi Thần tung người một cái nhảy lên, cặp mắt đỏ bừng nhìn Đại Nhi, tức giận không kiềm được mắng to: “Lâm Đại Nhi, người tự đâm đầu vào chỗ chết phải không, lại dám đánh trảm! Đừng tưởng rằng mẫu hậu che chở cho người thì người có thể vô pháp vô thiên!”

Ừm, những lời này nói ra như lúc ấy không thiếu một chữ, Đại Nhi cảm thấy có hiệu quả.

Lúc Bách Phi Thần còn chưa có động tác, Đại Nhi đã phát động công kích, tự nhiên sẽ xuống tay không lưu tình, mình rất uất ức đấy.

"Lưu manh đáng chết, tên cặn bã, dám chiếm tiện nghi của tiểu nương! Tiểu Nương không đánh cho ngươi khắp nơi đê hồng, ngươi cũng không biết tại sao hoa nhĩ có màu hồng như vậy!"

"Chết tiệt! Lâm Đại Nhi. . . A. Ngươi lại dám A. Ngươi chờ!"

"Tốt! Tiểu Nương sẽ chờ, ngươi kêu đi, kêu Tiểu Nương là Lâm Đại Nhi nữa, Tiểu Nương sẽ thiên ngươi!"

"Lâm Đại Nhi. A. . ."

"Đánh người phải đánh vào mặt, lời nói ác độc phải vạch trần, đây là ta sư phụ dạy, Hừ! Sắc lang, đánh chết ngươi!"

". . . . ."

Bên trong đánh cho khí thế ngất trời, bên ngoài Dao Kỳ không nói được lời nào, thì ra đêm tân hôn của Hoàng thượng thật thảm như vậy sao, khó trách trong cung truyền ra lợi hại như vậy. Cuối cùng trong lòng lại cảm thán một câu: nương nương uy vũ.

"Đợi một chút. . . . . Ngươi là ai?"

"Trẫm là Hoàng đế Bách vương triều!" Tất cả phát triển theo tình tiết võ kịch.

"Vậy ta là ai?"

Nét mặt của Bách Phi Thần bây giờ và ngay lúc đó giống nhau như đúc. Hận cắn răng nghiêng lợi.

"Hoàng hậu Bách vương triều, tôn nữ bảo bối của Thái hậu, nhi nữ của Lâm gia thủ phủ Bách vương triều! Đủ chưa? !"

"A." Đại Nhi giạng chân ở trên người hắn, đầy thâm ý nói: "Thì ra ngươi đều nhớ a."

"Nhớ cái gì?" Bách Phi Thần bị làm cho hồ đồ.

"Đêm tân hôn của Tiểu Nương và ngươi, ngươi mới vừa biểu hiện đấy, ngươi dám nói ngươi không nhớ?" Đại Nhi lạnh lùng trừng mắt, nét mặt kia giống như đang nói ngươi dám nói một câu không nhớ thử xem.

"Ta. . . . ." Trong lòng Bách Phi Thần rối rắm. Tại sao mẫu hậu của hắn kỳ quái thế kia, tại sao nữ nhân trước mắt này kỳ quái thế kia. Chẳng lẽ mình thật quên mất cái gì? Nhưng rõ ràng không có a, trong trí nhớ của hắn thật không có thiếu sót cái gì, nếu như quên mất tại sao có thể quên đúng lúc như vậy? Có tình quên về nàng?

Đại Nhi cau mày, chẳng lẽ không có hiệu quả? Vừa nghĩ như thế cho nên đối với phương pháp không ôm bất kỳ hy vọng gì, chỉ có tìm được người thì cổ mà thôi.

"Dao Dao."

"Vâng" Dao Kỳ đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy. . . . . Làm cho người ta ngượng ngùng.

Đại Nhi quần áo xốc xếch giạng chân ở bên hông Bách Phi Thần cũng quần áo xốc xếch, lồng ngực to lớn của Bách Phi Thần loang lổ dấu vết màu hồng. . . . . Khụ khụ, nếu như không chú ý sẽ không nhìn thấy dấu vết màu hồng này.

Rõ ràng cho thấy bị đám đánh a.

"Thông báo cho ám vệ Triều gia giới nghiêm thật tốt, một con con ruồi cũng không cho phép bay ra ngoài, một con kiến cũng không thể dẫn dụ đến."

"Vâng" xoay người đi khỏi, nhân tiện đóng kín cửa lại.

Đại Nhi cười và nhìn Bách Phi Thần dưới người. "Biết đêm tân hôn ngươi làm sao trôi qua không?"

"Sao. . . Làm sao trôi qua?" Bách Phi Thần không biết tại sao đầu lưỡi đánh nhau, hóa dục bị Đại Nhi làm cho giật mình tiêu tán không ít, nhưng gương mặt vẫn ửng hồng, vô cùng mê người.

Đại Nhi không nói, đôi mắt đào hoa quyến rũ nhìn chằm chằm ánh mắt của Bách Phi Thần, bày tay nhỏ bé đưa về phía sau tìm kiếm.

Giờ phút này trong lòng Bách Phi Thần có một chút lo lắng, hơn nữa quả thật khản trương, vô cùng khát vọng, không biết là tác dụng của mị dược hay tác dụng trong lòng của mình.

Chỉ nghe 'soạt' một tiếng, đai lưng đỏ thẫm trên người Đại Nhi bị đứt ra khó hiểu, nhìn Bách Phi Thần hơi hất mày, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đem hai tay hai chân của Bách Phi Thần trói lại với nhau, sau đó chậm rãi bước xuống giường, tiện tay khẽ ném xuống dưới sàn giường, lần này

có khác chính là không có nhét chặt miệng.

"Lâm Đại Nhi, người tự đâm đầu vào chỗ chết!" Bách Phi Thần sững sốt mới vừa phục hồi lại tinh thần, nhưng lúc này đã nằm ở dưới sàn giường rồi.

"Ta không phải Lâm Đại Nhi." Đại Nhi nằm ở trên giường lạnh lùng nói.

". . . . ." Tại sao nàng có thể khẳng khái nói dối như vậy? Trước đó mình tìm đến nàng, nàng đã nói nàng không phải, nói Lâm Đại Nhi chết rồi, đáng hận hơn chính là mình cũng ngờ ngác tin như vậy. Như thế là si nhục trong đời của Bách Phi Thần, đem biển hoa lật cho mấy lần cũng không có tìm được cái gọi là 'thị thể', nhưng không hề tức giận. Dường như còn ôm nàng trở về trong nhà ngủ. . . . .

Bây giờ suy nghĩ một chút, trong lòng Bách Phi Thần muốn chết cũng đều có. Ngày đó đè nén tức giận muốn đi tìm nàng báo thù, nhưng nàng không có ở đây, hôm nay vốn là sau khi hồi triều còn muốn đi, không ngờ đến nửa đường liền ngất xỉu.

Lời nói mới vừa rồi rõ ràng không có suy nghĩ mà nói thẳng ra, mặc dù cảm thấy thuận miệng nhưng không nghĩ ra. Chẳng lẽ mình thật mất trí nhớ? Bách Phi Thần vẫn không thể tin được. Ngoại trừ chuyện có liên quan đến Lâm Đại Nhi, tất cả hần đều nhớ, làm sao mất trí nhớ?

Một đêm này Đại Nhi ngủ rất sáng khoái, một đêm này quả thật chính là con ác mộng của Bách Phi Thần!

Bị hạ mị dược còn chưa tỉnh, bị trói chặt tay chân còn chưa tỉnh, ghê tởm hơn là hai thứ này có thể dùng đặt chung với nhau hay không.

Chuyện này không thể nghi ngờ, để lại bóng ma ở trong trái tim nhỏ bé của Bách Phi Thần. Vì vậy, Bách Phi Thần âm thầm thề, đời này ai dám bỏ thuốc cho hần nữa, mặc kệ là thuốc gì, hần nhất định sẽ làm cho người kia nếm thử một chút cực hình bị hạ mị dược cả đêm không an giấc.

Vì vậy, từ đây về sau cuộc sống của từng thù hạ của hần rất bi thảm. Dĩ nhiên, những người kia bị Bách Phi Thần ghét bỏ.

Ngày này, Đại Nhi dậy thật sớm. Sau khi thức dậy kéo Bách Phi Thần bị nhét dưới gầm giường đặt vào trên giường, sau đó rửa mặt xong, đi thẳng ra ngôi Tiểu Trúc trong biển hoa của mình.

Nơi này không thể không nói, đất trong biển hoa cũng bị Bách Phi Thần đào một lần, năm sau nhất định hoa đào nở thật rực rỡ. Chân của Đại Nhi đạp đất mềm, chẳng biết tại sao trong lòng nghĩ đến bộ dáng hôm đó của Bách Phi Thần cảm thấy vô cùng đáng yêu. Nhưng vẫn không có tiêu tán tâm tư muốn hành hạ Bách Phi Thần.

Vì vậy, hăng hái tiến về phía ngôi Tiểu Trúc.

Giờ Ty, đây là lần đầu tiên Bách Phi Thần rời giường trễ nhất từ trước tới nay, từ trong thâm tâm cảm thấy cảm giác ngủ nướng thật sự rất tốt.

Nhưng khi hần tỉnh lại, rửa mặt xong chuẩn bị dùng bữa, nhìn vài cái chén đen thùi bay ra mùi không biết có phải là thuốc đông y hay không, thiếu chút nữa nôn ra ngoài tại chỗ. Cái này để cho người ta uống sao?

"Uống xong cho người ăn cơm." Đại Nhi dụ dỗ nói.

"Không uống." Thái độ Bách Phi Thần tương đối kiên quyết.

"Không uống tối hôm nay lại hạ cho người mị dược." Đại Nhi hung ác uy hiếp.

"Không uống." Trong hàm răng nặn ra hai chữ.

"Thật không uống?" Đại Nhi nhấn nháy.

"Không uống." Bách Phi Thần nhìn dáng vẻ rối rắm của Đại Nhi, trong lòng vui vẻ.

"Dao Kỳ, đi bấm một đầu ngón tay của Hinh Tuyết cô nương." Đại Nhi tà ác cười.

"Người!" Bách Phi Thần tức giận, không biết tức giận Đại Nhi muốn thương tổn Hinh Tuyết hay tức Đại Nhi cho rằng lấy Hinh Tuyết có thể uy hiếp hần.

"Như thế nào." Khỏe mắt Đại Nhi lộ ra lạnh lùng. Nhìn Bách Phi Thần chột dạ một lúc lâu.

Được rồi, hần biết nàng là vì tốt cho hần, hi vọng hần khôi phục trí nhớ. Nhưng nàng không thể khách khí một chút sao? Tại sao đối với nàng, mình không có hung ác? Nếu là người khác, sớm đã bị chém thành vài đoạn.

"Ta uống." Bách Phi Thần kêu ngao cắn răng nghiêng lợi, cầm lên một cái chén không biết là thứ gì, hạ quyết tâm nhắm mắt trực tiếp đổ vào miệng.

Đại Nhi tốt bụng đưa cho hần một viên mơ nhai giảm đắng, đáy lòng Bách Phi Thần hả hê nhận lấy, nhưng sau đó Đại Nhi nói một câu làm cho hần gàn như muốn phun ra thứ mới vừa uống vào.

Đại Nhi nhìn vẻ mặt hả hê đang nhai mơ, thúc giục: "Ăn nhanh lên, còn ba chén nữa đấy."

Bách Phi Thần rất muốn mắng chửi mẹ nó.

Vì vậy, cuộc sống khổ ép Bách Phi Thần uống thuốc thí nghiệm bắt đầu.

Mười ngày sau, Thái hậu sai người đến Phượng Tê cung gọi Đại Nhi. Trước khi Đại Nhi xuất môn giao phó ám vệ Triều gia và ám vệ hoàng gia, nếu Bách Phi Thần như bước ra Phượng Tê cung nửa bước, sẽ để cho bọn họ đồng loạt xếp đội ở trong phòng OOXX, còn làm chuyện kia ba ngày ba đêm... Vì vậy mọi người nhìn trời thề thốt nói nhất định, nhất định trông chừng Bách Phi Thần thật tốt, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để đi khỏi nửa bước, Đại Nhi mới cùng Dao Kỳ đi khỏi.

"Nương nương, những thứ thuốc kia rõ ràng không có hiệu quả, tại sao còn phải buộc Hoàng thượng uống?" Dao Kỳ bi ai cho Bách Phi Thần.

"Ai nói không có hiệu quả?" Đại Nhi nhũn mày nhưng không có quay đầu lại, vẫn bước đi không nhanh không chậm.

". . . . ." Dao Kỳ im lặng, thật sự cái này không có hiệu quả a, uống nhiều như vậy cũng không thấy Hoàng thượng có chuyển biến tốt. Còn phải ngâm thuốc tắm, hiện tại đến gần Hoàng thượng trong vòng ba bước mùi thuốc nồng nặc cũng có thể xông chết con muỗi.

"Bách độc bất xâm, vạn trùng không nhiều, đây không phải là chỗ tốt sao?"

"Vâng . . Là tốt . . . . . Nhưng

trong người Hoàng thượng không phải là cỏ độc sao?" Là chỗ tốt, chỉ là phải trả giá cao.

Đại Nhi không nói, chân mày khẽ nhũn lại không thể nhận ra.

Nàng biết, không chỉ là cỏ độc, mà còn là cỏ độc không giải được.

Nhưng nàng làm sao có thể nhìn hán như vậy mà không làm gì?

Hiện tại ngoại trừ chờ tin tức nàng còn có thể làm gì? Sư phụ nói khổng chế loại cỏ này tiêu hao nội lực rất lớn, nếu quả thật là người kia, như vậy hán cũng sắp xuất hiện rồi, dù sao bản thân hán cũng có bệnh không tiện nói ra. Muốn mạng sống, chỉ có thể đi tìm Cổ Thiên Hồn.

Tính đi tính lại ngày Nhị Sư Huynh cũng sắp trở lại, Đại Sư Huynh. . . . . cũng đi, Cẩn cũng đi, tóm lại không có việc gì. Ít nhất được cỏ trong thân thể Cẩn không có bất kỳ chuyển biến lạ.

Bên trong ngự thư phòng, mọi người đến đông đủ, lúc Đại Nhi bước vào đã nhìn thẳng thấy Ngụy Trung Hiền từ bên trong đi ra ngoài.

"Mẫu hậu, rất nghiêm trọng sao?" Hiền nhiên Đại Nhi đã đoán được. Bọn người Triều hồ ly gật đầu một cái xem như chào hỏi.

"Đúng vậy." Sắc mặt của Thái hậu rất nặng nề, nói.

"Trước đó kinh thành còn có thể áp chế lời đồn đãi, nhưng mười ngày nay các loại tin tức cũng lan truyền ra ngoài, cho dù là thật cũng tốt, giả cũng tốt, hôm nay Hoàng thượng đúng là không lâm triều chính, khó tránh khỏi tất cả các thế lực rục rịch ngóc đầu dậy. Hai nước bên kia cho dù không có tin tức, cũng là tin tức tốt nhất. Bên Phù Diêu, trong hoàng cung không ngừng đấu đá, không đề ý tới chúng ta cũng là phải, về phần Nam Việt rất khó nói, mặc dù Nam Việt cũng không ngừng sóng gió nhưng thế cục căn bản đã ổn định. Vì đề phòng bên kia đột nhiên ra tay, Văn Nhân lão gia đã bí mật đi bằng đường sông Tang."

Triển Phong Hoa giải thích, những điều này cũng hoàn toàn nằm trong dự liệu, nhưng khó tránh khỏi có chút quá nhanh. Chỉ mười ngày tin tức kinh thành đã bị các thế lực lớn nắm trong tay, vẫn không thể xem thường lực lượng bọn họ ở kinh thành a.

"Những thế lực khác cũng không cần lo lắng, trận nội loạn lần này cũng không có ai nghĩ đến, cho dù bây giờ bọn họ bắt đầu chuẩn bị cũng không kịp. Không có trang bị quân sự vật tư, bọn họ cũng không còn gì." Đại Nhi tỉnh táo phân tích.

"Nói thì như vậy nhưng đương kim có năng lực khôi xướng binh biến cũng không phải là không có ai, hơn nữa bọn họ cần chính là loạn, trong loạn mới có thể cầu sinh tồn, khó đảm bảo rằng lần này bọn họ sẽ không gây hỗn loạn." Văn Ân rất có kiến giải nói.

"Thái hậu, vi thần đã viết thư cho gia gia, ông sẽ không khinh cử vọng động." Gương mặt Minh Lạc nặng nề, hán sẽ không để cho gia gia hán gánh lấy tội danh bất trung bất nghĩa.

"Văn Ân nói như vậy chắc hán đã có tin tức rồi, Minh Quốc Công đã có động tác." Không phải câu hỏi mà là khẳng định, Thái hậu cơ trí cũng không thể sơ suất.

"Làm sao lại như vậy? Rõ ràng thần. . . ." Minh Lạc buồn rầu, có thật phải gặp nhau bằng binh đao sao?

Tại sao Minh Quốc Công làm như thế so với hán ai cũng rõ ràng, cha của mình thân nhiễm trọng tội lúc ấy đúng lúc vượt qua tiên đế bằng hà minh không thể trở về muốn gặp, chính là lần, khơi dậy Minh Quốc Công tâm trong tất cả bất mãn. Hán hán, hán rõ ràng không có lòng phản loạn vì sao phải như thế phòng hán? Làm hại không phải gia đình đoàn tụ. Hán hôm nay đã già, làm phản có ích lợi gì? Không có, nhưng hán chính là nuốt không trôi khẩu khí kia. Vì Minh Lạc không có ở đây đi đường lui của hán, hán dứt khoát kiên quyết bước lên điều này không đường về.

Minh Lạc có thể trách ông ta sao?

“Minh Lạc, Bồn cung giao cho ngươi nhiệm vụ, không hoàn thành cũng không cần sống trở về.” Đại Nhi suy tư hồi lâu mới mở miệng.

“Minh Lạc lấy đầu người bảo đảm không thành công thì không thành nhân.” Rõ ràng roi không nói lời vô ích.

“Ngươi cũng không hỏi Bồn cung muốn ngươi làm gì sao?” Trong mắt Đại Nhi nở nụ cười. Ý vị không rõ.

“Minh Lạc được Hoàng thượng coi trọng ủy thác trách nhiệm nặng nề, mặc kệ là nhiệm vụ gì, Minh Lạc đến chết không rời.” Hắn đã nghĩ xong, nếu quả thật phải động đao kiếm với Minh Quốc Công, trung hiếu không thể song toàn, vậy chỉ có thể đoạn tuyệt thôi. Hắn sẽ chết rất an tường. Đây chính là nói nhắm mắt như không thấy.

“Hay cho đến chết không rời, Bồn cung muốn ngươi bây giờ lên đường ngăn lại Minh Quốc Công, dĩ nhiên có thể khuyên can là tốt nhất, ngươi là tôn tử duy nhất của hắn, ngươi phải hiểu.” Đại Nhi nói lời kinh người. Đây là muốn thả hổ về rừng sao? Thả Minh Lạc trở về Minh Quốc Công sẽ không có cố kỵ, đến lúc đó không đánh là không thể.

“Thần, tuân chỉ!” Minh Lạc buồn bã, hắn nhất định sẽ nói cùng Minh Quốc Công. Nhất định.

Xoay người, phía sau hắn chính là giang sơn họ Bách, nếu người nào xâm phạm, phải bước qua thi thể của hắn.

"Nương nường, hành động lần này quá mức mạo hiểm." Triển Phong Hoa nói ra suy nghĩ trong lòng của mọi người.

"Lần này Minh Quốc Công làm phản chỉ vì để cho Minh Lạc sau này không đi con đường của hắn, không thể đoàn tụ mà thôi. Nói trắng ra đúng là vì Minh Lạc, nếu Minh Lạc biểu lộ rõ ràng tâm tư đứng về phía họ Bách, trận đánh cuộc này chắc thắng." Đại Nhi xem thường.

"Nương nường không sợ nhận thức người không rõ?" Tô Lăng lại đưa ra một đòn.

"Nếu ngươi là Bồn cung, ngươi nhìn làm Văn Nhân hay Triển hồ ly?"

". . . . ." Hôm nay Nội Các đại thần không có một người, cứ gọi mấy người bọn họ, đây chính là đáp án.

Nàng tin tưởng Minh Lạc giống như tin tưởng bọn họ.

"Đại Nhi, chuyện này làm quả thật có chút nguy hiểm, nhưng hiện tại cũng thích hợp nhất. Trong lòng Minh Quốc Công oán trách, cũng chỉ có thể để cho người trong nhà bọn họ giải trừ." Thái hậu thở dài, hiển nhiên cũng cảm thấy có lỗi với một nhà Minh Quốc Công.

Người ta vì Bách vương triều ngựa chiến cả đời, cuối cùng rơi vào cảnh máu mủ chia lìa, có ai không hận?

Thấy mọi người vẫn rối rắm chuyện này, Đại Nhi lại nói: "Việc cấp bách là tránh khỏi nội loạn trong triều, Triển hồ ly, Ngự Không, các người điều động tất cả ảm vệ, phàm là thế lực trong Bách vương triều có thể lật lên một chút bột sóng vào lúc này đều phải giám thị, không có người đủ trông nom thì lấy chỗ Văn Nhân."

"Vâng"

"Văn Nhân, đừng giữ vẻ mặt chết, làm như thế gian đều thiếu nợ ngươi. Minh Lạc không có ở đây, ngươi đi tạm thay chức vị của Minh Lạc, trong ngoài kinh thành đều phải dựa vào ngươi. Tô Lăng, ngươi làm trợ thủ cho Văn Nhân, cẩn thận giúp hắn nhìn một chút, cũng xem như ngươi chân chính học tập chấp chương binh quyền trước."

"Vâng" Tô Lăng vui vẻ chịu đựng, vẻ mặt của Văn Nhân cũng đen một trận. Đây là nhớ lại quốc yến lần trước bị hãm hại tìm trăm phượng cả đêm a, tư vị kia thật lòng không dễ chịu.

"Nhớ kỹ, Bồn cung nói là bất luận kẻ nào. Trong cung cũng không cần lo lắng, chuyện này trong tầm tay." Sau khi cho lui mấy người, Đại Nhi mới thờ dài một hơi.

"Mẫu hậu, chắc tin tức đã đến nơi Ngọc công chúa rồi, chờ sau khi Ngọc công chúa đến, triều đình phải dựa vào hai người các người, tận lực giữ vững. Không bao lâu nữa, tất cả sẽ lộ chân tướng rồi."

"Ừm, Ngọc nhi đang trên đường đến, có nàng cũng rất tốt. Năm đó thủ đoạn của Ngọc nhi không kém ta." Thái hậu cười cười, đã lâu không gặp Ngọc nhi rồi, còn có chút nhớ đấy.

"Đúng vậy a, ta còn nghe nói nếu không phải bởi vì Ngọc công chúa là một nữ nhi thì ngôi vị hoàng đế không đến lượt Bách Phi Thần." Đại Nhi cười nói đùa.

"Không làm cũng không phải là chuyện xấu, ngươi xem Luyến U cả ngày thoải mái, vẫn làm Vương Gia nhàn tản đấy." Thái hậu cũng rất cảm thán. Nếu không phải ban đầu Luyến U không để tâm đến vương vị, làm sao Bách Phi Thần có thể dễ dàng lên ngôi như vậy, nhắc tới cũng kỳ quái, thế hệ Bách Phi Thần tương đối an ổn, ít nhất ngôi vị hoàng đế không có ai tranh đoạt, giữa huynh đệ cũng hòa thuận khác thường.

"Đúng vậy a, làm Hoàng đế có gì tốt." Đại Nhi thờ dài nói, nhưng suy nghĩ lại một chút nếu như Bách Phi Thần không làm Hoàng đế, bọn họ cũng sẽ không gặp nhau, dù sao nàng nhất định phải gả cho nam nhân tôn quý nhất trong thiên hạ.

Chỉ là họa phúc khôn lường

Chỉ là họa phúc khôn lường a.

.....

Đại Nhi và Dao Kỳ chưa bước vào Phụng tế cung đã nghe bên trong truyền ra tiếng đánh nhau. Đại Nhi vẫn chậm rãi đi tới phía trước, Dao Kỳ ở phía sau muốn đi nhanh chóng không được, đã bao lâu nàng không có ra tay với người khác rồi? Đường như từ khi bị phải tới đây, thật sự là... Ngửa tay a.

“Nương nương, nơi bọn họ tranh đấu dường như là ở biển hoa?” Dao Kỳ nói một câu này quả nhiên là có tác dụng.

“Đi coi chừng, người nào làm gãy cành hoa phải để lại một chút huyết, cho dù là bằng hữu.”

“Vâng”

Một mệnh lệnh này hậu quả là khi Đại Nhi không nhanh không chậm bước vào biển hoa thì tay Dao Kỳ cầm một chủy thủ đang xuyên tới xuyên lui trong một đám người áo đen, đến mức vết máu loang lổ. Hơi có chút không thảng lại được. Mà đám người áo đen nếu không phải ám vệ Lâm gia thì chính là ám vệ hoàng gia, ở một bên xem nào nhiệt ngoại trừ Bách Phi Thần còn có Cung Bắc Thiệu và một nam tử gọi là Thảo Diệp bị phải đi ra ngoài làm việc đã lâu.

Lúc Đại Nhi đi vào Dao Kỳ đã thu dao, bộ dáng vừa lòng đứng ở sau lưng Đại Nhi, hoàn toàn không thấy ánh mắt khó tin và khiếp sợ của mọi người.

Đại Nhi nhìn cành cây rơi xuống đầy đất, nhìn lại vết thương không sâu không cạn trên cánh tay mỗi người một chút. Đôi mày thanh tú nhăn lại bắt đầu tuyên bố: “Mấy người các ngươi, đi Kính Sự Phòng, không có lệnh của Bồn cung, không cho đi khỏi Kính Sự Phòng nửa bước.”

Từng ám vệ bị thương không hiểu, chuyện này là thế nào? Minh lũng bắt sinh vật ngoại lai không rõ, bị Dao Kỳ đã thương còn chưa tính, tại sao còn phải bị phạt?

“Làm gãy cành đào, nương nương không trực tiếp thiến đã không tệ, còn đứng ngây đó làm gì?” Dao Kỳ ra tay cứu mạng a, đám ngu xuẩn kia, nếu không đi sẽ có thể không cần ở Kính Sự Phòng mấy ngày nữa, đoán chừng tự mình sẽ phải ném thử thủ nghệ của Kim sư phụ rồi.

Ở một bên, Thảo Diệp không thể không cảm thán, mới vừa Cung Bắc Thiệu quyết định sáng suốt, cho dù bị đánh cũng không thể đụng trúng cành cây.....

Không do dự nữa, biến mất không nhìn thấy bóng dáng. Dao Kỳ nói như vậy, đó là tuyệt đối nghiêm trọng a.

Cành cây này có quan trọng như vậy không? Đáp án đương nhiên là có. Cũng không nhìn ai.

Về mặt Bách Phi Thần giận dữ một tiếng, nhất định nhắm mắt dưỡng thần.

Đại Nhi không nhìn hấn, ngồi ở trên băng đá, mở miệng hỏi khiến Cung Bắc Thiệu học máu. Chỉ nghe Đại Nhi không vui nói: “Tại sao đi lâu vậy?”

Cung Bắc Thiệu không nói gì, từ kinh thành đến Vân Dã hai mươi ngày qua lại còn nói lâu? Hấn chạy chết bao nhiêu con ngựa nàng biết không? Nếu không phải vì không yên lòng nàng ở chỗ này, cộng thêm lời đồn đãi bên ngoài, ta phải nóng lòng như vậy sao?

Một bên Thảo Diệp nhìn về mặt Cung Bắc Thiệu im lặng, trong lòng vô cùng thoải mái, nói người nghe nha, nóng lòng như vậy còn không phải bị ghét bỏ sao.

“Vân Dã và Tử tà Môn quan hệ thế nào? Hay là Vinh Vương gia?”

Biết Đại Nhi hỏi chính sự, Cung Bắc Thiệu cũng không hề đồ nói:

“Không có quan hệ gì, chỉ là thiếu một nhân tình mà thôi, mượn mấy con Phù Vân và mấy người.” Ngược lại lần này trở về đã giảm bớt gặp phải những chuyện khác, cũng là vì suy nghĩ cho Thảo Diệp, bằng không dựa vào tính khí Đại Nhi, nếu biết lần này bắt được gian tế lớn, nói không chừng muốn vơ vét một chút tài sản đấy.

“À!” Như thế thuận tiện, nếu có Vân Dã ủng hộ, chuyện này thực sự là rất lớn, mặc dù thực lực của Tử Tà Môn không tệ nhưng dù sau cũng là thế lực mới, Đại Nhi giờ một vài thủ đoạn có thể để cho bọn họ tự lo không xong, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là Tử Tà Môn thật sự có tác động, trước mắt vẫn không có nhìn ra rốt cuộc bọn họ có mục đích gì, chỉ có thể xác định thân phận của người kia mới có thể tính toán.

Người kia hấn là hao tổn a.

“Các người ở chỗ này ở vài ngày, Dao Dao, dẫn bọn hấn đi xem phòng, đừng đi nhầm đấy.”

“Tiểu sư muội, lúc này bọn ta không có làm gãy cành cây của muội, tại sao phải ở chỗ này làm tay chân cho người?” Cung Bắc Thiệu lập tức oán trách, chó đi nhầm phòng... mặc dù ta chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhưng xưa nay nhân phẩm vẫn không tệ.

“Chẳng lẽ chuyện không phải bởi vì người mà có?” Đại Nhi nhủ vậy, nếu như người còn muốn lời chuyện cũ, Tiểu Nương theo đến cùng.

“Được, ta nhận được không.” Nói xong về mặt ai oán mang Diệp Thảo đi khỏi, trước khi đi còn cố ý nhìn sang Bách Phi Thần đang giả vờ ngủ say, lưu lại một câu: “Lòng dạ của sư muội thật độc ác.” Rồi chạy mất.

Đại Nhi nhìn về mặt ngay ngô của Bách Phi Thần nằm ngủ trên ghế dựa một bên, đứng dậy cũng nằm ở trên ghế dựa đối diện nhắm mắt dưỡng thần.

Nếu vĩnh viễn như thế thì tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ăn sạch sành sanh

Vài ngày sau, rốt cuộc Đại Nhi bắt đầu nghỉ lại, lưu lại Cung Bắc Thiếu có phải là quyết định sai lầm hay không. Mấy ngày trôi qua, Cung Bắc Thiếu và Bách Phi Thần nghiêm nhiên trở thành nước lửa không hợp nhau.

Nhìn Bách Phi Thần uống những thứ thuốc ngổn ngang kia, nhất định Cung Bắc Thiếu sẽ ở một bên nói mát. Chọc cho Đại Nhi cũng kích động muốn đánh hấn. Đưa đến hai người bọn họ mỗi ngày không có chuyện gì liền bắt đầu ẩu đả lẫn nhau, mặc dù Bách Phi Thần bị phong bế nội lực nhưng hơi sức chiêu thức vẫn còn, Cung Bắc Thiếu cũng không ưa thích bị người khi dễ, hai người cứ người một quyền ta một cước bắt đầu liều mạng quăn quật lẫn nhau.

Vì vậy cả hai nhìn không thoải mái không người nào bàn về là ở trên bàn cơm, hay lên lút địa phương nào đó, nước lửa không hợp nhau đến nỗi người người oán trách. Mỗi ngày trên người của từng người đều treo màu, cổ tình hai người còn vui không dứt, một ngày không đánh trong lòng cũng không thoải mái, không phải người này gây chuyện trước chính là người kia ra tay trêu chọc trước, ám vệ nhìn âm thầm bội phục một phen.

Tình thần này, tưởng thật.

Nhưng rốt cuộc tại sao vậy chứ? Nguyên nhân phải hỏi người trong cuộc.

Sáng sớm hôm nay, hai người cũng đã bắt đầu luyện quyền đâm cước đá. Đại Nhi im lặng hỏi ông trời, đây là những người nào a, tất cả trai đẹp sống sờ sờ đều đánh cho thành đầu heo, mẹ nó, quả lửa bịp phải không!

Đang ôm đầu ngủ say, bỗng nhiên Đại Nhi có cảm giác sợi dây bát âm trên cổ chân đang lay động, ngón tay khoắc lên phía trên có cảm giác tê tê, sau đó lộ ra khuôn mặt tươi cười hiếm thấy.

Rốt cuộc chịu xuất hiện rồi.

Khi Đại Nhi xuất hiện tại Thiên Nhai Túc Quán mới giờ Thìn canh ba, chẳng biết tại sao hôm nay Thiên Nhai Túc Quán không có mở cửa. Đại Nhi cười cười giảo hoạt, đi một vòng lớn mới tìm được cửa sau. Dùng kính công không tính là đáng tin leo tường vào, sau đó phát hiện một vấn đề rất lớn.

Nàng không biết đường.

Nói thật, rất thật.

Nàng đi chuyển toàn bộ nửa canh giờ vẫn còn lắc lư ở bên trong hành lang bát quái. Đại Nhi đành chịu, ai bảo trận pháp cường hãn không phải là của nàng. Vì vậy đang trở về một hành lang gấp khúc lúc ban đầu, sờ sợi dây bát âm trên chân.

"Tại sao là ngươi?" Truyền lại giọng nói kinh ngạc hết sức bất mãn của mình trong mấy hơi thời gian, An tiểu nhị xuất hiện. Tiếp theo, đập vào mi mắt nàng là khuôn mặt xa lạ, không nhận ra, có thể nói là tuần mỹ. Mặc dù không phải là loại hình yêu nghiệt, nhưng cũng tương đối xinh đẹp mê người.

"Đồng chí Tiểu nhị, có thể đi được rồi sao?" Hiện tại Đại Nhi cũng không có lòng rồi rãnh đùa giỡn với mỹ nam, thời gian cấp bách a. Mặc dù nàng không quan tâm chết sống của người khác, tuy nhiên không nỡ để mỹ nhân sư phụ nhà nàng đau lòng, mà còn có chuyện quan trọng muốn kiểm chứng tự nhiên không có thể dừng lại nghỉ ngơi.

Mặc dù An Ngôn kinh ngạc làm sao nàng khẳng định mình chính là tiểu nhị, nhưng hiện tại Môn chủ ngàn cân treo sợi tóc cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy. Tiến lên ôm eo ếch Đại Nhi, tung người một cái liền bay ra ngoài, Đại Nhi cũng không có cự tuyệt, lần nữa rơi xuống chính là sát vách nhà gian của Bách Tử Tà.

Trong lòng Đại Nhi không khỏi thở dài một hơi. Sư phụ a sư phụ, người ta ở cách vách ngươi, ngươi thông minh một chút có được hay không, vậy mà vẫn không có phát hiện. . . . .

Đẩy cửa đi vào, trong phòng ngoại trừ Cổ Thiên Hồn còn có hai người quen. quán chủ Thiên Nhai Túc Quán Liễu Phàm và Mạnh Liễu.

"Tiểu Tứ, người mau nhìn xem Tiểu Tà, từ lúc đi vào sắc mặt vẫn trắng bệch, đáng vẻ giống như rất khổ sở." Thấy Đại Nhi đi vào về mặt Cổ Thiên Hồn lo lắng gọi nàng vội vàng xem cho Bách Tử Tà một chút.

Đại Nhi nhú mày, nhìn về phía Liễu Phàm ý bảo hấn và An Ngôn đi ra ngoài.

Liễu Phàm lo lắng nhìn Bách Tử Tà nằm ở trên giường một chút, lại nhìn nét mặt Đại Nhi một chút, bộ dáng không ra sẽ không bàn nữa, nhìn Mạnh Liễu một chút, hiện tại nên gọi Xích Nhan rồi. Dặn dò Xích Nhan nhìn cho thật kỹ mới bắt đầu đi cùng An Ngôn đi ra ngoài.

Thật ra Liễu Phàm, An Ngôn, Xích Nhan ba người cũng rơi vào trạng thái buồn bực. Sau khi Xích Nhan phát hiện Môn chủ của mình bởi vì dụng cụ độc tình huống bắt đầu nghiêm trọng vẫn khuyên nhủ để cho Cổ Thiên Hồn chữa thương cho hấn, không ngờ Môn chủ chết sống không chịu, hôm nay đột nhiên hôn mê bất tỉnh, lúc này Liễu Phàm mới không để ý ra lệnh gọi Cổ Thiên Hồn. Cổ Thiên Hồn gấp gấp là thật, nhưng không xuống tay, bọn họ đợi chừng một canh giờ, lúc gần hết kiên nhẫn, Cổ Thiên Hồn mới mở miệng nói ra đón một người, sau đó lúc này tình huống như thế.

Mặc dù không hiểu rõ ràng, nhưng bọn hấn nhận định chung quy Cổ Thiên Hồn sẽ không hại Môn chủ, vì chờ Môn chủ, gần hai tháng Cổ Thiên Hồn không có ra cửa, ngây ngốc ở yên trong phòng. Liễu Phàm nhìn cũng cảm động. Nhưng Môn chủ nhà hấn tâm địa sắt đá, tình nguyện ở sát vách cùng hấn sớm chiều cách một vách tường cũng không nguyện ý gặp mặt người ta, thật sự là không nghĩ ra a.....

"Sur phụ, đừng có gấp." Đại Nhi nhìn Cổ Thiên Hồn sắp khóc, không có người mở miệng an ủi, tại sao sur phụ nàng ngây thơ như vậy?

Khi Đại Nhi tiến lên nhìn thấy rõ vẻ mặt Bách Tử Tà nằm ở trước mặt, trong nháy mắt không phản ứng kịp.

Mặc dù nhắm mắt lại...

Mặc dù sắc mặt trắng bệch...

Mặc dù cả khuôn mặt xem ra có chút vằn vẹo...

Nhưng gương mặt đó đúng là nàng rất quen thuộc nhưng mà....

....

Hấn.....

"Sur phụ, hấn là tiểu Tà?" Đại Nhi không xác định hỏi.

"Ừm, sáng sớm hôm nay lúc quán chủ tới tìm ta hấn cứ như vậy. Tiểu Tứ, người đừng hỏi nữa, nhanh xem trước một chút đi." Cổ Thiên Hồn gật đầu một cái thấy bộ dáng nghi ngờ của Đại Nhi, sốt ruột không chịu được.

"Người có cảm thấy hấn rất giống người nào không?" Đại Nhi không chút cử động thận trọng hỏi.

"Ai vậy? Không cảm thấy a." Cổ Thiên Hồn mê man, hiện tại quan trọng nhất là trị thương a.

Đại Nhi nhìn Cổ Thiên Hồn một lúc, lại quay đầu nhìn về phía Xích Nhan, lúc này mới giãn chân mày. Cẩn thận hít mũi, thì ra là dùng Mịch Dung Hương. Không trách được lần đầu sur phụ mang nàng tới tìm hấn, người thấy được một mùi thơm rất kỳ quái, thì ra là như vậy.

Loại hương này mang theo trên người có thể làm cho tất cả những người gặp qua hấn người phải sẽ quên đi dung mạo của hấn, hơn nữa nhìn thấy dung mạo người giống hấn như đúc cũng sẽ không nghĩ đến chút nào, nếu nhìn thấy lần nữa cũng vẫn như thế, nói trắng ra, đúng là rõ ràng người ở rất gần hấn, mắt mũi đều có thể nhìn được, ngược lại một khi đóng lại, cái gì cũng không nghĩ ra, thứ cao cấp che giấu dung mạo tuyệt thế.

Mịch Dung Hương sản xuất từ Nam Việt, nhưng mặc kệ là mùi thơm gì, được vật gì, mặt nạ gì, ở trước mặt Đại Nhi tất cả đều không chỗ nào che giấu. Mất mũi của Đại Nhi, chưa bao giờ bị mê hoặc.

Đại Nhi vừa chấn mạch cho hấn, đầu óc vừa vận chuyển thật nhanh, chẳng lẽ bí mật của Hoàng thất? Nhưng tại sao có thể không có tin tức nào? Chỉ có thể là có người cố ý giấu giếm, nghĩ đến chỗ này Đại Nhi cảm thấy phải trở về điều tra một chút, dù sao chỉ cần có sai lệch một chút chính là số mạng cả triều Bách vương triều.

"Sur phụ, đồ hấn lên, cởi áo ra."

"A....."

"A cái gì a, trong đầu hấn có lưu lại độc tố, có thứ gì kèm chế trái tim, hai thứ đụng nhau sẽ gặp phải cản trở mãnh liệt, ta muốn dùng ngân châm ngăn chặn trước, mới có thể phá giải. Nếu không hấn sẽ chết không thể nghi ngờ." Đại Nhi đứng dậy từ trên cổ tay cúi xuống từng dây ngân châm đưa tới Xích Nhan đặt ở trong tay nàng.

"Ồ." Cổ Thiên Hồn vừa nghe sẽ chết không thể nghi ngờ, tay chân lạnh lẽo lột sạch áo Bách Tử Tà, nâng hấn lên để cho hấn tựa vào trên người mình.

Đại Nhi không đếm xỉa đến gương mặt đỏ tươi ướt át của Cổ Thiên Hồn, mười mấy cây ngân châm trong tay đồng thời ra tay, chia ra ngăn chặn mấy đại

huyệt kinh mạch liên thông não bộ và tim.

Vẫn trong mơ hồ não bộ bị cực hạn khổ sở, nhất thời lồng ngực Bách Tử Tà nhanh chóng phập phồng, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu từng giọt từng giọt rơi xuống. Máu đen trong thân thể theo chỗ ngân châm đâm xuống từng giọt từng giọt chảy ra, từ trong lòng, Đại Nhi móc ra một chai dược thủy hương nồng, ngón tay khuấy động, bắn ra chính xác không sai, vẩy vào mũi ngân châm.

Lúc này cả khuôn mặt Bách Tử Tà trắng bệch như tờ giấy, từng mạch máu trên mặt cũng nhìn thấy rõ ràng, đôi tay cũng bắt đầu khuynh hướng muốn rời loạn.

"Sư phụ, giữ hai tay của hần, nếu không hần sẽ cào nát da đầu." Đại Nhi vừa dứt lời. Cổ Thiên Hồn xoay người, đưa lưng về phía Đại Nhi, hai tay của Bách Tử Tà cũng bị Cổ Thiên Hồn vững vàng bắt được, lại thấy Bách Tử Tà khó chịu cắn một cái ở nơi bả vai Cổ Thiên Hồn, cách lớp quần áo máu từng giọt từng giọt thấm ra ngoài, Cổ Thiên Hồn sững sờ không rên tiếng nào.

Đại Nhi ghim vài châm vào mấy huyệt vị ở trên đầu Bách Tử Tà, sau đó quay lại đôi vại lọ thuốc nước theo ngân châm nhỏ vào trong đầu Bách Tử Tà. Động tác nhanh chóng lạnh lẽo làm cho người ta hoa mắt.

Ở một bên nhìn thấy, đáy lòng Xích Nhan thán phục, tiểu thư như vậy nàng chưa từng nhìn thấy, không trách được đều nói nữ tử Lâm gia như thế, quả thật không sai.

"Hần là tác dụng phụ của chất độc trong đầu hần, hơn nữa đã lưu lại từ nhỏ, kéo dài mới đưa đến loại tình trạng này, mấy lọ thuốc nước này là dược liệu cao cấp ta lấy từ trong quốc khố để chế luyện, vô cùng trân quý, xem ra phải dùng trên người của hần rồi. Nếu sau khi hần tỉnh lại dám đối với người không tốt, xem ta có thu thập hần hay không."

Đại Nhi vừa oán trách vừa gia tăng động tác trong tay, dù sao loại khổ sở này kết thúc càng nhanh càng tốt.

Cổ Thiên Hồn cảm động rồi tỉnh rồi ngủ, lại thấy hàm răng Bách Tử Tà vẫn dùng sức ở chỗ cũ, giống như muốn cắn sứt một miếng thịt nơi bả vai không có mấy lượng thịt của hần, đôi tay nắm chặt xương ngón tay cũng muốn gãy, đem đôi tay hần bắt chéo ở trước ngực, để cho hần có thể nắm cánh tay của mình không đến nỗi làm thương tổn đầu ngón tay của mình.

Đại Nhi thoa hết dược thủy, nhìn thấy Cổ Thiên Hồn nhú chặt khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đau lòng, sư phụ của nàng có thể không làm như vậy được không. . . . . Được rồi, nàng không tìm được từ để hình dung.

Sau đó đứng dậy, một tay kiềm chặt cằm Bách Tử Tà đang trong ý thức mơ hồ, buộc hần mở miệng, sau đó liền đem miệng hần dời đến miệng của Cổ Thiên Hồn sư phụ nhà nàng. Khi đầu lưỡi Bách Tử Tà tình xảo xông vào trong miệng Cổ Thiên Hồn thì ngược lại Cổ Thiên Hồn rất sợ, nếu hần vô ý thức cắn sứt miệng mình thì làm thế nào? Sau đó đầu lưỡi bắt đầu thè ra, cùng đầu lưỡi Bách Tử Tà tiến hành giao chiến, quấn lấy nhau vô cùng sung sướng. Ngược lại làm cho Đại Nhi và Xích Nhan nhìn thấy một hồi mê mẩn.

Hình ảnh rất kích thích a, rất mất hồn a. Giờ phút này Đại Nhi cảm thấy nếu mình là hủ nữ thật sự là quá hạnh phúc.

Khi Cổ Thiên Hồn phục hồi lại tinh thần đã không kịp rút lui, hần thành công treu chọc trong lòng Bách Tử Tà nổi lên tà hỏa, để cho hần muốn ngừng mà không được.

Đại Nhi nhìn ngân châm biến thành màu đen liền từng bước từng bước thận trọng rút ra, rút xong phía sau, lúc đang muốn rút trước mặt thì Đại Nhi một hồi buồn bực, nàng nhìn thấy đôi tay thon dài của Bách Tử Tà đang hôn mê không an phận chạy trên thân thể của Cổ Thiên Hồn, mà Cổ Thiên Hồn vì không thể chạm ngân châm trước mặt chỉ đành phải dùng đôi tay chống đỡ bả vai Bách Tử Tà, căn bản không ngăn cản nổi động tác của Bách Tử Tà, đáy lòng cũng nổi lên lửa dục.

Đại Nhi có vẻ im lặng liếc mắt nhìn Cổ Thiên Hồn có chút tỉnh mê ý loạn, bàn tay nhỏ bé đưa vào giữa hai người, cẩn thận làm hết công việc, sau khi hoàn thành cười híp mắt nhìn về phía Xích Nhan nói:

"Tiểu Tà vừa mới giải độc xong cần phát tiết một chút để lỗ chân lông ra mồ hôi, chúng ta đi ra ngoài đi." Nói xong liền cùng Xích Nhan đi ra, bỏ lại sư phụ trốn không thoát kiểm chế bị ăn sạch sành sanh, tâm tình tốt đẹp đi đến đại đường.

Không phải nàng không muốn lưu lại nhìn trực tiếp hiện trường, thật sự bây giờ phải đi về xác nhận chuyện gì đó, cảm giác tất cả bí mật sắp phơi bày.

"Như thế nào?" Hai người nhàn rỗi không có chuyện gì, Liễu Phàm và An Ngôn đứng gần ở quầy. Cửa mở ra, nhưng không khí bên trong thật quái dị. Mọi người tới dùng cơm nhìn thấy gương mặt thúi của quán chủ cũng thu lại rất nhiều, âm thanh nói chuyện cũng giảm xuống mấy phần.

Xích Nhan nhìn hai người bọn họ gật đầu một cái, rút cuộc trên mặt hai người kia thờ dài một hơi, sau đó về mặt cảm kích và nghi hoặc nhìn Đại Nhi, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

"Các người có thể nói cho ta biết tên đầy đủ của hần hay không?"

Đại Nhi hỏi những lời này, khoe miệng bọn họ co quắp một trận. Ngài cứu người mà không biết người tên gì? Hơn nữa, bình thường không phải nên hỏi 'người này thân phận thế nào sao'.

"Bách Tử Tà."

Đại Nhi cau mày, sau đó gật đầu một cái.

"Trong não của Tiểu Tà có chất độc mặc dù đã sạch nhưng vẫn phải nghỉ ngơi cho tốt, trong tim có chứa cái gì đó ta không biết nên không thể ra tay, tốt nhất để cho hắn tạm thời không nên dùng đầu óc là tốt rồi, trái tim bị phá hủy khó có thể khâu lại. Tiền xem bệnh. . . . ."

Phải nói hai người đối với Đại Nhi vô cùng cảm kích nhưng lúc Đại Nhi nhắc tới hai chữ tiền xem bệnh liền biến mất vô ảnh vô tung. Không phải cảm thấy không nên, thật sự là quá khinh người, mặc dù bọn họ nhất trí cho rằng Môn chủ mình đáng giá nhiều bạc nhưng đưa cho Đại Nhi, trong lòng bọn họ không thoải mái. Nhất là sau khi Đại Nhi thu tiền lưu lại một tờ giấy nhìn không biết có phải là phương thuốc hay không, cùng câu với nói sau cùng khiến cho Liễu Phàm và An Ngôn đều nghiêng răng nghiêng lợi muốn ăn tươi sự vọng động của nàng.

Lúc gần đi, chỉ nghe Đại Nhi lảng lảng bỏ lại một câu: "Cũng không biết Hải Tiên Các ở đối diện buôn bán như thế nào? Chương quỹ ta đây thật sự quá không có trách nhiệm rồi."

Có thể làm người ta không

tức giận sao?

Hải Tiên Các đó khai trương nửa tháng trước, chỉ cần người giang hồ có tin tức được ưu đãi nửa giá, tin tức đủ bạo phát miễn phí toàn bộ ăn ở, cái này không phải đối chọi với Thiên Nhai Túc Quán sao? Người ta có tình không quan tâm tiền tài, giống như cố ý làm khó Thiên Nhai Túc Quán, những ngày qua Liễu Phàm buồn bực không thôi, phái người đi thăm dò cũng không tra được cái gì, hơn nữa lúc này là thời điểm mấu chốt không muốn trêu chọc gì nữa, vì vậy cũng nhịn. Ngày ngày lấy nghiêng ép An tiểu nhị làm thú vui an ủi mình. Nhưng hôm nay Đại Nhi một câu nói làm cho hắn thật vất vả kiểm chế lửa giận, mẹ nó quá khi dễ người ta sao?!

Tức giận hơn phải kể tới An tiểu nhị rồi, nhớ tới những ngày qua mình bị Liễu Phàm sai bảo như thế nào, khi dễ hắn như thế nào, không ngờ kẻ gây nên lại là nữ tử này. . . . . Tóm lại hai người cũng bị lửa giận đốt tới cực điểm, hiện tại rất muốn đuổi theo Đại Nhi đánh cho toi bời một phen.

Liễu Phàm và An Ngôn tức giận muốn thiêu rụi cả Thiên Nhai Túc Quán, bên này Đại Nhi đi tới Hải Tiên Các lượn một vòng, tâm tình càng tốt.

Giải quyết chuyện lớn cả đời cho sự phụ tâm tình tất nhiên không tệ rồi, chính mình trở lại trong cung lại bị bộ dáng Bách Phi Thần làm cho giật mình.

"Tại sao có thể như vậy?!" Đại Nhi lớn tiếng với Cung Bắc Thiếu.

"Nương nương, lúc ngài đi ra ngoài sau nửa canh giờ Hoàng thượng liền ngắt xiu, nhưng lại vô ý thức một hồi cầu đầu, một hồi cầu ngực, nô tỳ không có biện pháp mới cột Hoàng thượng vào trên giường, nếu không nhất định phải trầy da sứt thịt rồi." Dao Kỳ tranh thủ thời gian giải thích, Đại Nhi như vậy nàng cảm thấy sợ hãi, giống như tùy thời sẽ nổ tung.

Ở một bên sắc mặt Cung Bắc Thiếu thay đổi, nhún nhún vai nhưng trong lòng thì vô cùng buồn bực. Tiểu sư muội động tình sao? Ở đây lòng tự giấu cười cười. Hắn đã đến chậm một bước sao?

Đại Nhi càng nhú mày chặt hơn, lúc này trên cánh tay Bách Phi Thần máu thịt be bét, mặc dù yên tĩnh lại chân mày lại vẫn nhíu chặt, quan sát khuôn mặt Bách Phi Thần, nàng quen thuộc không thể quen thuộc hơn, về mặt trở nên mất hồn, tại sao có thể giống như vậy?

Phát tay một cái bảo mọi người lui ra, mình thận trọng cõi ra tay áo dính đầy huyết dịch, thậm chí bàn tay nhỏ bé đang run rẩy. Tỉ mỉ xé ống tay áo, từng chút từng chút bôi thuốc băng bó, trong lòng Đại Nhi chưa từng yên tĩnh như vậy. Đưa tay kéo giãn chân mày Bách Phi Thần, chỉ cười không nói.

Chuyện này cũng nên có kết quả.

Về sau người vẫn là cửu ngũ chí tôn của người, chúng ta quyết định không cùng sinh tử.

Nghe Bách Phi Thần hít thở đều đều, Đại Nhi cúi người xuống hôn lên môi mỏng hấp dẫn mơ ước rất lâu, mùi vị ngọt ngào mang theo chút khổ sở.

. . . . . Đúng là vẫn không nở bỏ.

Nhưng . . . . . không thể không bỏ.

Nhắc chân đạp cho Bách Phi Thần, xoay người cũng không quay đầu đẩy cửa đi ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa, Bách Phi Thần vẫn đang nhắm mắt đã nhắm mí mắt, trong ánh mắt toát ra một tình cảm không rõ, giờ phút này hắn cũng không rõ ràng, đó là một loại kí ức đau lòng.

Trong ba ngày Đại Nhi lật xem tất cả bí sự cung đình, hỏi Thái hậu và Ngọc công chúa về vấn đề con cháu của Tiên hoàng, tìm rất nhiều lão nhân trong cung chứng thực. Vì vậy, rốt cuộc Đại Nhi xác định một chuyện, đây là một trường âm mưu từ khi Bách Phi Thần ra đời đã bắt đầu!

Mục đích gì chính là muốn Bách Từ tà và Bách Phi Thần tàn sát lẫn nhau, người nói người thiết kế âm mưu này có bao nhiêu biến thái a!

Vì chứng thực, Đại Nhi quyết định muốn tìm cho ra bà đỡ và cung nữ đỡ đẻ Bách Phi Thần ra đời, nghĩ tới nghĩ lui, hiện tại đi ra ngoài không làm cho người ta nghi ngờ cũng chỉ có Lâm Nguyệt thôi.

Nói đến Lâm Nguyệt, nàng thật đúng là giữ được bình tĩnh, không có nói cho Ngự Không biết chuyện mình không có mang thai, cuối cùng qua hai tháng, Ngự Không phát hiện không đúng mới mở miệng hỏi. Sau đó tức giận muốn bốc khói. Lâm Nguyệt rất có lý nói nàng chưa từng nói nàng mang thai, từ đầu tới cuối đều do Triển hồ ly và Ngự Không tự mình nói thôi, không thể trách nàng.

Điều này làm cho Ngự Không thú tính tái phát, đêm đó dùng gia pháp, vì vậy dưới sự nỗ lực của Ngự Không, rốt cuộc Lâm Nguyệt mang thai, đã một tháng Lâm Nguyệt cũng an tĩnh ở nhà dưỡng thai. Bây giờ không ra cổng trước không bước cổng sau.

Cho nên hiện tại không ai chú ý đến Lâm Nguyệt, không ai có thể đi thích hợp hơn nàng rồi. Lâm Nguyệt cũng biết chuyện nghiêm trọng, cũng không nói hai lời đã đồng ý, lúc Ngự Không ngăn cản vội dấn hạ đi khỏi.

Bà đỡ đó rời kinh cũng không tính là xa, theo hành trình của Lâm Nguyệt nếu thuận lợi chừng hai mươi ngày có thể trở lại. Đối với thủ đoạn của Lâm Nguyệt, Đại Nhi cũng rất đồng ý. Có thể làm cho mình nổi danh như vậy làm sao không có mấy phần thủ đoạn.

Sau khi Lâm Nguyệt đi được năm ngày, Đại Nhi một mình ở trong biệt viện tập trung suy nghĩ, giữa mùa hạ, ban đêm hết sức yên tĩnh, thỉnh thoảng thổi tới một luồng hương thơm mát bay quanh Đại Nhi, về ra đường cong tiêu tán trên không khí.

Trong đầu Đại Nhi là hình ảnh gương mặt của Bách Tử Tà và Bách Phi Thần giống nhau như đúc, bỗng nhiên chuyển sang hình ảnh mình chữa trị Bách Tử Tà, sau khi trở về nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của Bách Phi Thần. Trong lòng không biết có tư vị gì.

Quả nhiên là song sinh, mức cảm ứng vô cùng mãnh liệt.

Đúng vậy, nam tử gọi là Bách Tử Tà có khuôn mặt giống Bách Phi Thần như đúc, bằng vào nhãn lực của Đại Nhi không nhìn ra chút dấu vết đã động tới đao hoặc là dịch dung.

Gương mặt là trời sinh, tại sao hắn muốn dùng Mịch Dung Hương. Nếu lộ ra khuôn mặt, cuối cùng phiền toái tuyệt đối vẫn là hắn.

Hướng chi xem tình hình bây giờ, hắn rất hận Bách Phi Thần, nhưng tại sao? Trong cung không có một người biết sự tồn tại của Bách Tử Tà, thậm chí mẫu hậu cũng không biết, nếu như bên trong xảy ra biến cố, như vậy chính là bà đỡ ra tay. Dĩ nhiên còn có người khác, đó chính là tiên hoàng và Ngụy Trung Hiền. Lúc Mẫu hậu lâm bồn, tiên hoàng vẫn canh giữ ở bên ngoài, không thể nào không biết, tại sao lại không nói đến? Tiên hoàng mất rồi chỉ còn lại Ngụy Trung Hiền. Muốn từ trong hoàng cung không tiếng động đem một đứa trẻ ra ngoài, không có Đại Tổng Quân ủng hộ làm sao có thể thực hiện.

Nói như vậy Ngụy Trung Hiền vẫn là mấu chốt. Nhưng tại sao hắn muốn phản bội tiên hoàng? Tin tức nói hắn và tiên hoàng cùng nhau lớn lên, một lòng thần phục tiên hoàng. Nhưng tại sao? Chẳng lẽ là ý tứ của tiên hoàng?

Thật là hao tổn tâm trí a.

"Thế nào?" Tiếng bước chân đến gần, Đại Nhi cảnh tỉnh hồi hồn, về lên trả bánh bô vào trong miệng.

"Nuông nuông, Tiểu Vương Gia và Cẩn đã trở lại."

"Mang ta đi." Xem ra là bị thương không nhẹ a, nếu không, dựa theo tính tình của Luyến U đã sớm tự mình chạy tới hiến vật quý rồi.

"Vâng"

Lúc Đại Nhi bước vào trong điện thất thâm u, lỗ mũi không nhận được nhứ lại. Mùi máu tươi nồng đậm như vậy?

Đi vào vừa nhìn thấy Bách Luyến U mặc áo đen, toàn thân cũng nhuộm máu, hiển nhiên trên đường lác lác vết thương lại bị vỡ ra. Bởi vì là màu đen không nhìn ra vết máu cơ hồ dính vào áo đen, trên người như tắm máu, Đại Nhi nhìn rất chói mắt.

"Còn cười được, xử lý không tốt toàn thân lưu sẹo, ta xem làm sao người quyền rũ được thiếu nữ ngây thơ." Đại Nhi bước nhanh đi vào, oán trách liếc nhìn về mặt cột nhà của Bách Luyến U, nhất thời nhức đầu, choáng váng.

"Có tiểu sư muội ở đây còn sợ lưu sẹo sao." Bách Luyến U không chút nào để ý đến lời cảnh cáo của Đại Nhi. Một tay chống giường, hơi nhấc người lên, bộ dáng tùy ý.

"Tại sao bị thương thành như vậy? Hành tung bại lộ bị vây công sao?" Đại Nhi một tay nhanh chóng cời y phục của Bách Luyến U, một tay kéo chăn đặt ở sau lưng Bách Luyến U để cho tay phải của hắn có thể chống đỡ, bị toàn bộ trọng tâm đè lên cánh tay phải khẽ run, nhưng một nam tử nào đó giống như không nghe thấy chỉ lo đùa cợt quá lớn.

Không ngoài dự đoán, áo đen cởi ra, áo lót màu trắng nhuộm đỏ tươi, trên ngực một vết đao sâu đủ thấy xương, nhìn thấy ghê rợn.

"Ừ." Bách Luyến U cũng không cự tuyệt, cũng không giải thích, liền ừ một tiếng. Thật sự là không hợp với tính tình của hắn. Hắn thật sự không có hơi sức để nói chuyện.

Bóc sạch băng gạc bởi vì bên trong chứa đầy máu, thận trọng lau đi vết máu sát vết thương.

Dao Kỳ nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền đi ra ngoài thuận tay đóng cửa lại.

"A. . . ." Rốt cuộc Bách Luyện U hít vào một hơi, ai oán nhìn Đại Nhi nói: "Tiểu sư muội, có thể uống rượu tỉnh không?"

Cảm thấy hơi thở Bách Luyện U mỏng manh, dừng lại một chút từ trong lồng ngực lấy ra một bình sứ đổ ra một hoàn thuốc đưa tới trong miệng Bách Luyện U. Tiếp tục động tác.

"Vết thương rất lâu chưa xử lý, thời tiết nóng bức như vậy không trừ độc thật tốt cuối cùng sẽ rất phiền toái, không bằng thuận tiện tiêu trừ." Đại Nhi không ngần ngại, Bách Luyện U không thấy được tâm tình của nàng, chỉ nghe giọng nói kia cũng rất bình tĩnh.

Có Trời mới biết Đại Nhi nhìn thấy mỗi một vết thương trên người Bách Luyện U trong lòng có bao nhiêu khó chịu, đây là Đại sư huynh của nàng đi tới nơi này tin tưởng trợ giúp nàng vô điều kiện a, nếu không phải nàng vô cùng tự phụ làm sao để cho hấn một mình rơi vào hiểm cảnh. Nói trắng ra là bởi vì mình. Trong lòng Đại Nhi khó chịu, nàng biết Bách Luyện U làm ra vẻ cho nàng nhìn, nhưng hấn càng không muốn để cho nàng nhìn thấy hấn khổ sở, trong lòng nàng lại càng bồn chồn.

Đại Sư Huynh của nàng vốn là như vậy, nói là người không có tim không có phổi, quần áo lụa là nhưng lo lắng cho nhóm người mình gặp phải nguy hiểm chung quy lại luôn xông lên phía trước nhất, bản thân mình bị thương tích khắp người cũng không quan tâm, luôn không trốn ẹo.

"Trên đường có gì kỳ quái không?" Đại Nhi tỉ mỉ đại lau, cố gắng không đụng tới vết thương nhưng lực bắt tòng tâm, vết thương thật sự quá nhiều.

Bách Luyện U cau mày nói: "Dọc theo đường đi luôn thấy một con chim kỳ quái, dường như mỗi lần bị phát hiện đều thấy nó trước."

Tay Đại Nhi dừng một chút, ngay sau đó tốc độ lại nhanh hơn.

Phù Vân, Phù Vân Vân Dã.

Nghe Nhị Sư Huynh nói Thảo Diệp là Thiếu chủ Vân Dã.

"Dao Kỳ, trở về đem Thảo Diệp đánh một trận. Người nào cản trở đánh luôn."

Đây là giận chó đánh mèo phải không, cũng không phải là lỗi của Thảo Diệp người ta. Được rồi, nhìn thấy Luyện U bị thương nặng như vậy vẫn phải đánh một trận cho hả giận thôi.

"Thảo Diệp là ai?" Bách Luyện U không hiểu.

"Thiếu chủ nhân của con chim kia." Đại Nhi bỏ khăn tay, lấy ra thuốc trị thương bí chế đắp lên cho Bách Luyện U.

"Mẹ nó! Chờ vết thương bản công từ lành lặn nhất định phải đánh hấn một ngày bảy, tám lần." Rốt cuộc Bách Luyện U tìm được phương pháp hả giận.

Nói thật ra, từ đời trước đến đời này, cho tới bây giờ Bách Luyện U không có bị biệt khuất như vậy. Mẹ nó, ả núp rất tốt không hiểu sao lại bị phát hiện. Một lần còn chưa tính, còn nhiều lần như thế, đây không phải là lừa bịp thì là cái gì, để ai đó không biệt khuất a.

Lại bị một con chim lừa bịp, còn lừa bịp thảm như vậy. Con mẹ nó, quá mất mặt.

Ta nhin!

"Ừm, trong khoảng thời gian này hấn và Nhị Sư Huynh ở lại trong cung." Đắp thuốc xong dùng vải băng trực tiếp quấn Bách Luyện U thành xác ướp, ngoại trừ gương mặt lộ bên ngoài.

"Tiểu nhị cũng ở đây sao. Vậy thì rất tốt, hai chúng ta báo thù một thể." Bách Luyện U cười rất vui vẻ, tóm lại là nhìn thấy người thân a.

"Ừm, hấn và Thảo Diệp ở chung." Đại Nhi đi tới trước bàn đốt hương nhang, mở cửa sổ cho bay mùi.

"Gi? Bọn họ. . . Ha?" Bộ dáng Bách Luyện U rất bất quái, thậm chí nếu như bọn họ thật. . . . . Ừ, hấn sẽ xuống tay với Thảo Diệp lưu tình một chút.

". . . . ." Đại Nhi im lặng, lúc này cũng có thể hiểu sai, có phải quá hiếm thấy như vậy hay không.

"Đại Sư Huynh, đến lúc đó người đánh hai người bọn họ một lượt đi, mấy ngày nay Nhị Sư Huynh tìm Hoàng Huynh người gây phiền phức không ít." Đại Nhi suy nghĩ một chút nghiêm túc đề nghị.

"Chuyện của Hoàng Huynh không phải người nên quan tâm sao? Ta mò mẫm xen vào làm gì?" Bách Luyện U há có thể bỏ qua cơ hội nhạo báng Đại Nhi.

"Không phải, ta cảm thấy nếu như ta ra tay, bọn họ cũng không có đường sống." Đại Nhi nói những lời này tương đối hơi hợ. Bách Luyện U nghe xong cảm thấy lạnh lẽo.

"Tiểu sư muội, loại chuyện nhỏ này cũng không nhọc đến đại giá của muội. Thật đấy." Bách Luyện U thề son sắt bảo đảm. Chỉ sợ Đại Nhi sợ ý một chút sẽ kết liễu tánh mạng của Cung Bắc Thiếu và Thảo Diệp.

"Ừm, nơi lồng ngực đoán chừng phải dưỡng hơn nửa năm, ai ra tay một đao kia gặp lại được còn nhận ra không?" Đại Nhi nhìn thấy vẻ mặt Bách Luyện

U khôi phục một chút mới hỏi.

"Trước kia ở Hương Hinh uyển, Hoàng Huynh chém người nọ một đầu ngón tay, ta nhận được khí tức của hắn. Đoán chừng là muốn trả thù, những người khác không có bị hạ thù." Phải nói Bách Luyến U mang thù một chút cũng không sai, nhưng nói với Đại Nhi chỉ có thể dùng từ che giấu để hình dung, cực độ che giấu.

"Ừm, ở trên giường yên lặng đợi mấy ngày, mỗi ngày ta tới thay thuốc cho ngươi." Đại Nhi xưng phong nhận việc.

"Thôi, nếu Hoàng Huynh biết được không phải giết ta sao, hay là ta tự mình làm thôi. Đúng rồi, Cẩn bị thương cũng không nhẹ, ngươi đưa thuốc cho người ta một chút." Bách Luyến U vừa nghe Đại Nhi còn muốn tới, thẳng thắn từ chối, nói giỡn, hắn cũng không phải không biết tính khí của Hoàng Huynh nhà hắn thối thế nào.

"Được rồi, vậy về sau ta để cho Hoàng Huynh của ngươi tới bôi thuốc cho ngươi." Đại Nhi có hứng thú tặc hạo nói. Trước khi đi còn bỏ lại một câu cộng thêm lời nói đồ mặt tím đập nhanh khiến cho trong lòng Bách Luyến U nổi lên cảm giận không dứt.

Nàng nói: "Vóc người của Cẩn rất tốt đấy."

Mẹ nó, vóc người của hắn tốt hay không có liên quan gì tới ta.

Hơn nữa, tiểu sư muội, không phải ngươi muốn đi ăn đậu hũ của Cẩn. . . . .

Nghĩ tới một hồi bĩu môi, quả thật tốt vô cùng. . . . .

Mùng tám tháng tám là một ngày tốt lành.

Hôm nay Bách Phi Thần vẫn giống như bình thường, chấp nhận ngồi ở trước bàn cơm, chờ đợi cái thứ không biết là gì nấu thành thuốc tới tàn phá ngũ tạng đáng thương của hắn. Kỳ quái, khi Đại Nhi, Cung Bắc Thiệu, Thảo Diệp, Bách Luyến U ngồi vào bàn cơm, Bách Phi Thần của chúng ta phát hiện hôm nay không có mùi thuốc, không khỏi kỳ quái liếc mắt nhìn Đại Nhi, rốt cuộc là muốn làm gì.

"Ăn không vô?" Đại Nhi không tự nhiên liếc mắt nhìn Bách Phi Thần đang nhìn mình giống như mọi người, chỉ là lời này rõ ràng là hỏi Bách Phi Thần.

"Không . . . không phải" Mấy ngày nay Bách Phi Thần thuận theo hơn nhiều, mặc dù vẫn cùng Cung Bắc Thiệu hai người thấy ngứa mắt lẫn nhau.

"Không cho phép chữa lại chút nào." Đại Nhi phát ra mệnh lệnh, mấy người kia cũng chỉ có nghe theo.

Gương mặt Bách Luyến U ai oán nhìn về phía Đại Nhi. Ta là bệnh nhân có thể không ăn. Mặc dù thức ăn này nhìn qua rất mùi vị màu sắc rất hấp dẫn nhưng sinh mạng là trên hết a.

Đại Nhi rũ mày, ý bảo: ngươi không ăn thử xem.

Sau đó Bách Luyến U khổ ép cúi đầu, từng miếng từng miếng lừa cơm vào miệng. Sớm biết hôm nay tiểu sư muội tốt bụng tới gọi ta ăn cơm như vậy nên nghĩ đến có âm mưu mới phải, nàng 'tự tay' làm không biết có hạ độc không?

Hiển nhiên Thảo Diệp và Cung Bắc Thiệu cũng biết đồ ăn sáng hôm nay là kiệt tác của Đại Nhi, lúc ăn rất thận trọng, còn thiếu chút nữa lấy cây châm bạc thử độc rồi.

Toàn bộ món ăn trên bàn cũng chỉ có Bách Phi Thần ăn say sưa ngon lành, khiến cho ba người không khỏi cảm khái, ngu ngốc chính là hạnh phúc a.

Bách Phi Thần nghĩ rất đơn giản, còn có cái gì nghiêm trọng hơn so với uống những thứ thuốc kia. Không thể không nói những ngày qua Bách Phi Thần đáng thương của chúng ta bị Đại Nhi hành hạ không nhẹ a, hiện tại không cần uống thuốc đã trở thành nguyện vọng lớn nhất của hắn rồi.

Đây là đường nào. . . . . Không có tiền đồ a.

Một buổi ăn sáng làm cho người ta tim gan run sợ, ước chừng dùng nửa canh giờ, nếu không phải Bách Phi Thần không biết nội tình bên trong, theo tốc độ của mấy người Bách Luyến U, đoán chừng phải mất một canh giờ.

"Bên kia, Thái hậu lấy lý do Hoàng thượng đã thuyền giã bệnh nặng hai tháng trước đã bắt đầu chuẩn bị quốc yến, tiếng nói phản loạn triều đình càng lúc càng lớn." Bách Luyến U như biết tình thế, mặc dù ở vui trong cung, đối với tình hình của triều đình và bên ngoài đều biết rất rõ ràng.

"Những người đó chỉ có tình gây chuyện thôi, ngoại trừ đe dọa lòng người còn có thể làm gì?" Đại Nhi xem thường, khê thường thức Cung Bắc Thiệu và Bách Phi Thần đấm đánh lẫn nhau.

"Mẫu hậu không đến thăm Hoàng Huynh?" Kể từ khi vết thương Bách Luyến U tốt hơn liền ngày ngày chạy tới Phượng Tê cung, nếu không phải sợ có người đàm tiếu hắn cũng đã sớm dời qua rồi. Lúc nhìn thấy Cung Bắc Thiệu ôm hoàng huynh của hắn, hắn bắt đầu nói nhăng nói cuội, nhìn Thảo Diệp ở bên cạnh rõ ràng hai mắt trở thành gấu mèo 0.0, điều này làm cho Bách Luyến U sáng khoái thật lâu.

"Lúc này không thích hợp, hiện tại mẫu hậu nắm trong tay đại cục hơi không cẩn thận sẽ có thể bị người ta tóm lấy nhược điểm, nếu bị người có lòng biết được, không biết ăn nói sao với người bên ngoài, ép buộc vua để lệnh chư hầu, tội danh thật sự rất lớn." Nếu thật sự như vậy, mới không dễ làm đấy.

"Ừm, chỉ là ta vẫn kỳ quái, tại sao gần đây Hình Tuyết cũng không có động tĩnh?" Bách Luyến U hỏi ra nghi vấn.

"Không phải là không có, mà nàng đã không lật nổi sóng lớn rồi." Đại Nhi rũ mắt, nhìn trà xanh trong tay không biết đang suy nghĩ gì.

Bách Luyến U thấy thế cũng không hỏi, sự muộn của mình hẳn vẫn hiểu rất rõ, thật sự không cần hẳn lo lắng cái gì.

Mùng tám tháng tám năm này là sinh nhật mười tám tuổi của Bách Phi Thần, cũng trôi qua rất đơn giản. Đơn giản đến nỗi thiếu chút nữa Bách Phi Thần cũng quên mất. Cho đến lúc nửa đêm chợt nhớ ra.

"Đi nơi nào?" Giờ hội canh ba, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu rọi vào y phục của Đại Nhi chưa thay, Bách Phi Thần toàn thân hắc y.

"Ngự Thư Phòng." Bách Phi Thần dừng bước lại, đưa lưng về phía Đại Nhi bóng dáng có chút cô đơn.

Đại Nhi không nói lời nào cùng đi theo phía sau, khoảng cách ba bước, không xa không gần.

Bách Phi Thần không cự tuyệt, vẫn bước không nhanh không chậm. Mỗi một bước giống như đã dùng hết lực lượng toàn thân, từ nhắc chân đến đặt chân, giống như diễn giải toàn bộ quá trình của một người từ lúc ra đời đến khi sinh mạng kết thúc.

Bóng đêm yên tĩnh, xa xa có thị vệ tuần tra, thái giám cung nữ trực ban cũng đều trầm mặc làm cho người ta không lưu ý.

‘Ken két’ Phát tay cho mọi người lui trực tại Ngự Thư Phòng, Bách Phi Thần xòe bàn tay ra chậm rãi đẩy ra cửa chính cao chừng ba mét. Bóng dáng cô đơn đứng sững ở trước cửa hồi lâu, mới nhắc chân bước vào trong.

Đại Nhi vẫn không nhanh không chậm không gần không xa đi theo, trong điện u tối không có thắp đèn, chỉ có chút ánh trăng nơi cửa chiếu nghiêng vào làm nổi bật không khí hôn ám. Chỉ thấy Bách Phi Thần đứng sững ở trước bích họa phía sau bàn hương án, bất động thật lâu.

Cơ hồ qua nửa canh giờ, Bách Phi Thần mới có động tác. Chỉ thấy hắn vươn tay không biết kéo lệch nơi nào trên bích họa, đột nhiên bích họa giống như một cánh cửa mở ra.

Bên trong không tính là tối, theo ánh nến le lói. Sau khi Bách Phi Thần và Đại Nhi đi vào, bích họa khép lại khôi phục nguyên dạng mới nhìn rõ bên trong phòng.

Có 100 linh vị. Trên giữa bàn có bày ra một bài vị.

Nhi tử Bách Phi Dương!

Bốn phía Bài vị đốt đèn chong. Trong lư hương trước bài vị có hương tro rất dày, có thể thấy được đã thờ rất nhiều năm. Chỉ là những hương tro bên trong mộ hồ có mùi khác, giống như mùi máu tươi đông đặc đã lâu.

Lúc Đại Nhi còn khiếp sợ, Bách Phi Thần thuận thực cầm lên nhang đèn bên cạnh chuẩn bị xong, thuận thực đốt, rất cung kính xá ba lạy.

"Dương Dương, hôm nay lại là sinh nhật của ngươi, Hoàng Huynh tới thăm ngươi."

Chẳng biết tại sao, khi nghe Bách Phi Thần khàn khàn nói, trong lòng Đại Nhi vô cùng buồn cực.

Trong đầu khiếp sợ sớm bị ‘sự thật’ thay thế, có, chỉ là nhìn bóng lưng Bách Phi Thần cô tịch mà đau lòng.

Đem hương cắm vào lư hương, Bách Phi Thần lui về vị trí cũ, sau đó dùng một giọng điệu cực kỳ bình tĩnh chậm rãi nói.

"Dương Dương, người ở phía sau kia là hoàng tẩu của ngươi, ngươi còn chưa có gặp qua. Gần đây Hoàng Huynh xảy ra chút chuyện cho nên không thể thường xuyên tới thăm ngươi, nhất định ngươi rất cô đơn. Thật xin lỗi, mẫu hậu không thể tới vì chúc mừng ngươi, ngươi đừng trách mẫu hậu. Điều là lỗi của Hoàng Huynh, nếu như ban đầu. . . . ."

Ngươi không biết, trước khi phụ hoàng qua đời dẫn ta tới đây gặp ngươi. . . . . Ta suy nghĩ rất nhiều, lẽ ra hiện tại bài vị ở trên đó viết tên của ta."

Nói xong, chẳng biết tại sao từ trong tay áo rút ra thanh chủy thủ, không chút lưu tình cắt vào kinh mạch nơi cổ tay của mình. Động tác thuận thực giống như làm rất nhiều lần. Máu đỏ tươi từng giọt từng giọt rơi vào trong lư hương, trong miệng không ngừng kể.

"Bên trong thân thể chúng ta cùng huyết thống, ông trời không thương, muốn đoạt đi sinh mạng một người. . . . . Hôm nay triều đình náo loạn đều do một mình ta tạo thành, vì mẫu hậu giữ lại một cục diện rồi rắc như vậy, nếu là ngươi, ngươi có thể làm tốt hơn Hoàng Huynh rất nhiều. Đối với giang sơn này các đại thế lực nhìn ngó chăm chăm, Hoàng Huynh tình nguyện, lấy giang sơn này đổi cho ngươi một đời bình an nhưng rốt cuộc đã chậm. . ."

Ban đầu. . . Ban đầu nếu người bỏ mình là ta, có thể không xảy ra tình cảnh trước mắt như lần này hay không? Dương Dương, có phải ngươi cũng sẽ giống như Hoàng Huynh hay không. . . . . Ngày đêm lo lắng, ta. . . Ta. . . . ."

Đại Nhi cứ nhìn Bách Phi Thần, nhìn hắn nói từng chữ từng câu, nhìn máu của hắn chảy từng giọt từng giọt. Nàng có thể ngăn cản sao? Không thể, theo như Bách Phi Thần suy nghĩ, Bách Phi Dương chết đi là vì hắn, như vậy ngăn cản hắn chỉ làm cho hắn càng thêm khó có thể chịu nổi.

Thì ra vết sẹo có như thế. Lúc trước nàng thấy còn tưởng rằng là vì nữ tử nào không có tiền đồ như thế, cho nên nói không chút kiêng kỵ.

Thì ra là như thế.

Máu mũi song sinh ruột rà, làm sao không giống?

Khi Đại Nhi nhìn thấy trên bài vị một bộ khóa bình an và vòng tay ... thì càng thêm chắc chắn ngày đó Thái hậu lâm bồn nhất định có chuyện gì xảy ra, mà mấu chốt câu chuyện, chính là bà đỡ mà Lâm Nguyệt đi tìm.

Thái hậu không biết, tiên hoàng lại gạt lập bài vị, chẳng lẽ là. . . . . Chết non? Đúng rồi, tiên hoàng sợ Thái hậu quá mức đau lòng mới dấu diếm cho nên bảo Ngụy Trung Hiền một mình đem người giải quyết, nói như vậy Ngụy Trung Hiền vẫn là mấu chốt. . . . .

Cho nên Bách Phi Thần mới có thể cố chấp cho rằng là lỗi của mình. . . . .

Nếu là chết non, như vậy Bách Tử Tà. . . . .

Cho nên, nguyên nhân chuyện này vẫn phải truy tìm ân oán của tiên hoàng một chút.

Sở dĩ, Vinh Thân Vương. . . . .

Mặc dù có thể xác định quan hệ của Bách Tử Tà và Bách Phi Thần nhưng nếu như tùy tiện tiết lộ sẽ hư đại sự. Chưa trừ diệt người đứng phía sau màn, nàng vĩnh viễn sẽ không an tâm.

Đối với mối nguy hại cho Bách vương triều, Đại Nhi không cho phép nó tồn tại. Vì để về sau mình có thể phui tay đi giang hồ cũng tốt, vì Bách Phi Thần cũng được.

Người kia, nàng nhất định sẽ bắt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bại bởi một nam nhân không mất mặt

Nguồn bị nhảy chương nội dung vẫn liền mạch nhé các bạn.

Ngày thứ hai bởi vì Bách Phi Thần bị mất máu quá nhiều, Đại Nhi lệnh cường chế không cho phép xuống giường, tất cả cái gì có thể bổ huyết đều nạp vào trong bụng hân, Bách Phi Thần cũng phối hợp, nói trắng ra đúng là cảm xúc không cao cho ăn cái gì thì ăn cái nấy. Bồi dưỡng ba ngày về mặt vẫn tái nhợt.

Điều này làm cho Đại Nhi không khỏi cảm thấy không còn hơi sức. Máu là thứ đầu thế nói bỏ là có thể bù đắp được.

Về phía triều đình cũng có khuynh hướng không trấn áp nổi, điều này làm cho Đại Nhi buồn bực không thôi. Vì vậy, Đại Nhi bảo Dao Kỳ truyền tin tức cho Thái hậu, tuyên bố nói nửa tháng sau Bách Phi Thần khỏi hẳn. Lần nữa bắt đầu chủ trì triều chính.

Đây là một chiêu cờ hiểm nhưng lại không thể không đi.

Bên Minh Quốc Công vẫn không có tin tức, Minh Lạc cũng thế. Đại Nhi lại chắc chắn không có tin tức chính là tin tức tốt nhất, Minh Lạc cũng không động có lẽ đã kiềm chế được Minh Quốc Công, nếu không bây giờ chỉ sợ binh đã đến dưới thành rồi.

Hôm nay tất cả thế lực giống như đều lấy Minh Quốc Công làm chủ, chỉ cần Minh Quốc Công vừa động, bọn họ hợp nhau tấn công.

Nhìn tình thế hiện tại chỉ có một khả năng: đó chính là Minh Lạc đã thuyết phục được Minh Quốc Công, hôm nay trông chờ thái độ Minh Quốc Công kiềm chế những thế lực có dị tâm, để cho bọn họ ở trong hoàng cung tranh thủ thời gian.

Chỉ cần Bách Phi Thần cầm quyền, tất cả vấn đề cũng sẽ được giải quyết dễ dàng. Xuất sư Vô Danh, cộng thêm triều đình nội ngoại đang nghi kỵ lẫn nhau, nếu đến tìm phiền toái, không thể nghi ngờ đó là tìm chết.

Người đứng phía sau màn đang đợi đúng thời khắc này a, nếu tình hình bây giờ Bách Phi Thần cầm quyền, tốt hơn nhiều so với bị bao vây bốn phía. Đến cuối cùng còn có thể rơi vào tội danh vị vua làm mất nước.

Hoặc là hân đã chắc chắn Thái hậu tuyệt đối sẽ không nhìn Bách vương triều chiến loạn nổi lên bốn phía, như vậy biện pháp duy nhất chính là Bách Phi Thần cầm quyền, nhìn Bách Phi Thần tự tay tiêu diệt Bách vương triều mới là chuyện hân muốn nhìn nhất. Nếu không bằng vào thủ đoạn của hân, ngôi vị

hoàng đế này Bách Phi Thần không thể nào làm an ổn như vậy.

Quả nhiên là. . . . . Kế sách hay.

Không có hận ý khác cốt làm sao lại nghĩ ra kế sách ác độc như thế.

Huynh đệ tương tàn, tự làm mất nước.

Còn có cái gì làm cho người ta khổ sở hơn so với cái này.

Kể từ lúc Thái hậu truyền đi tin tức ít ngày nữa Bách Phi Thần cầm quyền, các thế lực lớn mang dị tâm liền nổi đuôi xông ra. Loạn thế xuất anh hùng, thời khắc này ngàn năm một thuở, đương nhiên càng loạn càng tốt, nếu Bách Phi Thần yên ổn, vậy thì ra tay để cho hắn trở thành người chết, đây là thủ đoạn bảo đảm nhất.

Mọi người chết chẳng lẽ còn có thể sống lại sao? Như thế cho dù bất loạn cũng rối loạn.

Trong mấy ngày này, mỗi ngày rời giường luôn ngửi thấy mùi máu tươi rất nồng đậm. Cho dù ám vệ môn đã xử lý hiện trường vô cùng sạch sẽ. Những người khác như không có chuyện gì xảy ra, chỉ có một mình Đại Nhi nhủ lỗ mũi, thậm chí xem ra có lúc lỗ mũi quá thính cũng không tiện. Cả ngày nghe mùi máu tươi ăn cơm bị ảnh hưởng ăn không ngon.

Thật đáng buồn chính là cho dù Đại Nhi hạ lệnh đem những người đó chém giết ở ngoài tường cửa Phụng Tê cung, Đại Nhi vẫn có thể ngửi thấy được mùi vị như trước, điều này làm cho tinh thần Đại Nhi mệt mỏi, nghĩ đến có nên dùng một chút thuốc trực tiếp độc chết là được hay không, vừa không thấy máu còn bảo vệ môi trường thật tốt a.

Vì vậy làm một đồng lớn được liệu, những ám vệ ở Kính Sự Phòng bị chịu khổ gần một tháng đang bị ép điên rồi cuộc hôm nay thấy được mặt trời, để cho bọn họ đem một đồng lớn được liệu nấu vảy kín quanh xung vách tường Phụng Tê cung cách mười mét. Từ đó góc tường Phụng Tê cung không có một ngọn cỏ. Tất cả hạng người võ công cao cường ở chỗ này nán một khắc chuồng công lực hoàn toàn biến mất để mặc người chém giết.

Dĩ nhiên, đây là được hiệu mạnh nhất trong vòng một tháng. Dần dà, cũng đã thành thuốc diệt cỏ rất tốt.

Một hôm, Đại Nhi lại đi ra cửa cung, một lần nữa đi tới Thiên Nhai Túc Quán.

Lấy lý do: tái khám.

Trong ánh mắt căm tức của Liễu Phàm và An tiểu nhị nhìn Đại Nhi thần nhiên đi về phía phòng của Bách Từ Tà, chỉ lưu lại một bóng lưng xinh đẹp để cho hai người cắn răng nghiền lợi.

"Sư phụ." Đang lúc nói chuyện đã trực tiếp đẩy cửa tiến vào. Sau khi nhìn thấy hình ảnh kia cả khuôn mặt sụp đỏ.

Chỉ thấy sư phụ thiên chân vô tà nhà nàng quần áo xốc xếch đang ngồi ở trên người một tên nam tử nào đó, trên người chỗ nào cũng lộ ra bị vết hôn tàn phá, đôi môi đỏ bị cắn sưng đỏ, gương mặt chín đỏ sưng sờ nghiêng đầu nhìn Đại Nhi. Mà vị ở dưới sư phó nhà nàng, gương mặt còn chưa thỏa mãn dục vọng, hận không được dùng cặp mắt đỏ tươi quý dị đem Đại Nhi đánh chết tại chỗ.

Trong bụng đã đem Liễu Phàm xử tử hình, ngay cả người cũng không ngần được muốn hắn có ích lợi gì? !

Liễu Phàm đáng thương có mệnh chịu tiếng xấu thay cho người khác a.

Đại Nhi không nhìn ánh mắt của hai người, tiện tay đóng cửa lại, về mặt phớt tình ngồi đối diện hai người trầm lặng nói: "Sư phụ, còn có hai canh giờ nữa trời tối."

"Cái đó. . . Cái đó. . . Tiểu Tử, sao ngươi lại tới đây?" Cổ Thiên Hồn cuống quýt kéo kéo y phục bị Bách Từ Tà làm loạn, muốn từ trên thân Bách Từ Tà tụt xuống nhưng bị người khác giam cầm thật chặt, không thể động đậy.

"Ta tới tái khám a, thế nào, Tiểu Tà nhà ngươi khỏe rồi cũng không cần đồ đệ ngoan rồi hả ?" Đại Nhi bất mãn chu miệng ý bảo.

"Không có a, vậy ngươi xem cho Tiểu Tà một chút còn nơi nào cần chú ý." Nói xong dùng hết sức muốn từ trên thân một tên nam tử bên dưới thoát đi, cuối cùng nghẹn đến đỏ mặt vẫn không thể nào được như ý.

Đại Nhi thấy thế không khỏi chống trán: sư phụ a sư phụ, ngươi bị người ăn sạch sành sanh bảo làm sao đồ đệ không lo lắng cho ngươi a.

"Không cần nhìn, chất độc trong đầu hắn chính là nguyên nhân gây ra trùng mắt hắn ." Đại Nhi nói những lời này nhưng Cổ Thiên Hồn thần kinh không ổn định không có nghe ra cái gì, ngược lại Bách Từ Tà không khỏi tinh thần tập trung lắng nghe.

"Ngươi nói từ nhân không phải do trời sinh?" Cổ Thiên Hồn giật mình la hét. Kể từ sau khi Đại Nhi trị hết thương cho Bách Từ Tà, Cổ Thiên Hồn liền phát hiện ánh mắt của Bách Từ Tà trở nên màu đỏ. Tò mò hỏi một câu, Bách Từ Tà trả lời là trời sinh, giọng nói rất trầm thấp. Đại Nhi nói là trùng độc, thần kinh không ổn định như hắn cũng đánh hơi được mùi vị không tầm thường. Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

"Ừm, bố trí một loại dược vật hiếm thấy, chắc hắn từ nhỏ ăn được hơn một năm, độc tố tích lũy đến một mức độ nhất định, đôi mắt mới trở nên như thế,

do độc tố lưu lại trong đầu tiết ra ngoài, thời gian bị đau đầu ngày càng nghiêm trọng hơn, mặc dù dùng bách châm dẫn độ đem độc tố ra ngoài. Chỉ là đôi mắt này cũng không thể khôi phục được."

Lúc này vẻ mặt nhạo báng nhìn Cổ Thiên Hồn trầm lặng nói: "Ý tứ của ta là sư phụ nhặt được một tử nhân trai đẹp, đây chính là bảo bối có một không hai ở Bách vương triều, nếu không nghiên cứu ra phương pháp xử lý thay đổi con người, ta nhất định cho hôn phu tương lai của người một đôi mắt màu xanh."

Ngược lại Cổ Thiên Hồn rất hưởng thụ, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc. Nhìn Bách Tử Tà trở nên mất hồn.

Giống như không quan tâm cái gì. . . . . Trong lòng chợt âm ập, càng thêm dùng sức cầm giữ tay Cổ Thiên Hồn, giống như muốn đem hắn về vào trong xương cốt.

Không phải trời sinh a. . . . .

Trong đôi mắt lóe lên lạnh lùng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đại Nhi cảm thấy mục đích của nàng đã đạt được, cũng không ở lại nữa, cho Bách Tử Tà một lọ thuốc viên màu đỏ phát tay một cái đi khỏi, hiếm thấy Đại Nhi hào phóng như vậy.

Chỉ là Đại Nhi vẫn đỏ mặt hỏi lạnh cho sư phụ nhà nàng, ngay cả diện mạo chân thật của người ta cũng không thấy rõ đã bị ăn sạch sành sanh, sư phụ của nàng quá dễ lừa gạt.

Xem ra phải có tình yêu a.

Đáng tiếc hài đồng Cổ Thiên Hồn thiên chân vô tà căn bản không có để ở trong lòng, nhưng hài đồng Tiểu Tà căn bản cũng không hiểu rõ Đại Nhi, vì vậy. . . . . Trong lòng thật là cảm kích.

"Cười khúc khích cái gì?" Sau khi Đại Nhi đi khỏi, Cổ Thiên Hồn đắm chìm trong suy nghĩ của mình cười khúc khích, Bách Tử Tà nhìn buồn bực một hồi.

"A. . . Không có gì, chỉ cảm thấy, ừm, rất ưa thích tử nhân của người." Sau đó vẻ mặt cười vô cùng đắc ý. Có một không hai sao, như vậy mang đi ra ngoài khoe khoang.

"Còn ta thì sao?" Bách Tử Tà nhú mày, khóe miệng cong lên có chút vô lại.

"Éc. . . . ." Cổ Thiên Hồn đỏ mặt ấp úng, nửa ngày không nói ra một chữ. Bách Tử Tà nhìn thấy, đôi tay trực tiếp dò vào trong y phục của Cổ Thiên Hồn sờ loạn một lúc, làm cho Cổ Thiên Hồn run rẩy một trận.

"Con mẹ nó, Bách Tử Tà, người dùng tay cho lão tử!" Mặc dù phí công, bắt quá rống lên để trong lòng có chút thăng bằng.

Cửa sổ chợt mở ra, Nộ Vân mang vẻ mặt tức giận vọt vào. Cổ Thiên Hồn nhìn thấy thế trên tay phát lực, trực tiếp thoát khỏi giam cầm của Bách Tử Tà, vội vàng thoát khỏi chiến trường. Mẹ nó quá mất mặt rồi, để đồ đệ mình bắt gặp còn chưa tính, nhưng. . . . . Mẹ nó!

Bách Tử Tà nhìn Cổ Thiên Hồn thoát đi tốc độ rất nhanh, không khỏi cười khẽ một tiếng, lúc này mới xoay người về mặt khó chịu nhìn Nộ Vân.

"Bởi vì nữ nhân kia nói mấy câu người liên dao động? ! Mười mấy năm qua chịu khổ cũng vô dụng sao? Con mẹ nó, rốt cuộc người có đầu óc hay không, nữ nhân mới vừa đi ra chính là tê tử của Bách Phi Thần, dòng chính nữ của Lâm gia. Lời của nàng người cũng có thể tin!" Nộ Vân gầm thét, chỉ thiếu giờ quá đâm lên hung hăng đánh cho Bách Tử Tà dùng lại mới được hả giận.

"Sớm biết ta nên làm thịt Cổ Thiên Hồn!" nữ nhân sư phụ đáng thương cũng bị liên lụy, rõ ràng chuyện không liên quan đến hắn.

Tại sao dễ dàng dao động như vậy. Thật khát vọng thân tình như vậy sao? Nhưng người nào biết khi người cố gắng đến gần, nếu nói người thân có thể bởi vì người xuất hiện mà khôn nhiều, cuối cùng tiêu diệt chương ngại. Nhất định đến lúc đó mới có thể chết tâm hay không?

Nộ Vân chưa từng tức giận như vậy, kể từ sau Bách Tử Tà đến chưa từng có.

Trong lòng hắn nói không ra cảm giác gì, vốn cho rằng Bách Tử Tà cũng giống như mình bị người thân phản bội, vốn cho rằng hai người bọn họ đồng bệnh tương lân. Hiện tại bỗng nhiên có người nhảy ra nói Bách Tử Tà bị người ta lừa gạt, lừa gạt vài chục năm, thì ra vài chục năm thù hận là đều là hư vô. Cho rằng tìm được đồng loại có vết thương giống nhau thật là an tâm, nhưng quay đầu lại chỉ là một sự hiểu lầm. Điều này làm cho Nộ Vân làm sao chịu nổi.

Có lẽ là ghen tỵ, ghen tỵ Bách Tử Tà may mắn so với mình nghĩ, cho dù từ nhỏ hắn không có ở trong cung nhưng bên trong ngự thư phòng lại có bài vị của hắn. Bách Phi Thần thỉnh thoảng áy náy nhớ nhưng.

Không sai, Nộ Vân đã sớm biết chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng hắn cũng không nói ra bài vị đó, không nói ra chuyện Thái hậu căn bản cũng không biết còn có một nhi tử như vậy. Hắn rất ích kỷ, vì không muốn còn lại một mình, nên cứng rắn trở ngại trở ngại người ta một nhà đoàn tụ.

So với Bách Tử Tà, mình mới đáng buồn hơn. Từ nhỏ bị Hoàng Huynh vì giành ngôi vị hoàng đế mà kê chân hắn, mẫu hậu hắn làm tất cả mọi chuyện hắn

đều nguyện ý tiếp nhận, duy chỉ có một chuyện. Dừng người kia gạt lấy sự tin tưởng của mình để được giúp đỡ đoạt ngôi vị hoàng đế, hẳn không cho phép.

Hắn tỉnh nguyện đi tha hương, cuộc đời này không còn gặp nhau nữa, cũng không cho phép lòng tin của bọn họ có chút nào tỳ vết nào hoặc rối rắm vào quyền lực.

Nhưng hôm nay, hắn phải làm như thế nào. Giấu diếm Bách Tử Tà ba năm, chẳng lẽ còn phải giấu diếm tiếp?

Hắn không biết, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Ta biết rõ." Bách Tử Tà bình tĩnh khiến trong lòng Nộ Vân càng thêm đau khổ, hắn nói hắn biết. Hắn biết cái gì?

Thấy Nộ Vân nghi hoặc nhìn hắn, Bách Tử Tà mới mở miệng nói, vẻ mặt giống như đang hoài niệm cái gì, ảm áp làm cho người ta nhìn chói mắt.

"Ta biết rõ bài vị phía sau Ngự Thư Phòng, cũng biết mẫu hậu căn bản cũng không biết sự tồn tại của ta, càng biết hắn đang gạt ta." Những thứ này trong lòng Nộ Vân che giấu ba năm gì đó, Bách Tử Tà cứ hời hợt nói ra như vậy, nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

"Vậy người. . . . ." Tại sao còn phải như thế. . . . .

"Ha ha, có một số việc, tóm lại phải có người làm." Bách Tử Tà không đầu không đuôi nói một câu như vậy. Trong tiếng cười mang theo chút tự giễu.

Nộ Vân đột nhiên cảm thấy mình không hiểu rõ hắn.

Hắn đột nhiên cảm thấy trước mắt đều là ảo giác, hôm nay mới là mình chân thật.

Hắn có thể ép mình vào đường cùng, hắn đối với người khác hung ác, đối với mình càng hung ác hơn.

Hình Tuyết nói nằm vùng thì nằm vùng, bỏ thuốc cho Bách Phi Thần cũng không nháy mắt, thi phục cổ liên hoàn kế, dùng rất thuận buồm xuôi gió, bảo Xích Nhan giết chết Lâm Đại Nhi, nói làm thì làm, tất cả đều dưới tình huống hắn hoàn toàn hiểu rõ? !

Chuyện này bảo Nộ Vân làm sao tiếp nhận? Tại sao hắn có thể nhẫn tâm đối với người thân của mình như vậy? Tại sao?

"Nếu đã biết tại sao còn phải giết Bách Phi Thần, phục cổ cần trả chơi rất vui sao? Tại sao còn phải nghe theo lời của hắn? ! Dừng nói với ta, người vì ngôi vị hoàng đế. Ta không tin." Nộ Vân tiến lên nắm ngực Bách Tử Tà, không còn phong phạm thông dong những ngày qua, hắn bị Bách Tử Tà ép muốn điên rồi. Một mặt không muốn để cho Bách Tử Tà biết, một mặt biết Bách Tử Tà đã biết còn làm ra loại chuyện đó, làm cho hắn tức giận.

Tại sao phải xuống tay đối với người thân. . . . .

Hắn biết Bách Tử Tà không phải người như vậy.

Đến tận cùng là nguyên nhân gì để cho hắn như thế. . . . . Độc ác?

Bách Tử Tà cười khổ trong lòng, khi hắn biết mọi chuyện, tất cả đã không còn kịp rồi.

Sau khi Cổ Thiên Hồn vào cung, Bách Tử Tà đi hoàng cung rất nhiều lần. Nhìn thấy mẫu hậu xưa nay mình chưa từng gặp mặt, gặp qua huynh đệ song với cùng máu mủ với mình. Chính là lần hắn phát hiện căn mật thất này.

Lúc ấy hắn còn tự giễu nói, xem đi huynh đệ của người đối với người cũng không tệ lắm, còn lập bài vị cúng bái, vậy hắn có phải nên cảm tạ người kia hay không. Lúc đang muốn đi khỏi, lại nhìn thấy một hoạn quan mở cửa ngầm, đi vào châm dầu đèn.

Chính là Ngụy Trung Hiền.

Ngụy Trung Hiền cho rằng hắn là Bách Phi Thần, đã nói: "Hoàng thượng vẫn còn nói chuyện với Dương điện hạ, lão nô tới châm thêm dầu thắp đèn." Nói xong liền rất cung kính chuẩn bị rót dầu đèn chong.

"Hoàng thượng chớ quá đau lòng, trước kia lúc tiên hoàng biết được Dương điện hạ ra đời liền chết non cũng đau lòng đến không muốn sống, vì không để cho thái hậu nương nương đau lòng mới không có tuyên cáo, sai lão nô một mình ra khỏi cung an táng cho tốt, nếu lão nô không đem Dương Điện hạ giao cho Vĩnh vương gia, Hoàng thượng cũng không cần nhìn bài vị thương tâm cho hao tổn tinh thần, đi xem địa phương Dương Điện hạ yên giấc một chút cũng tốt. Hôm nay không thể cung phụng ở linh đường, rất tiếc khuất cho Dương điện hạ."

Ngụy Trung Hiền thấy người kia nhắm mắt không nói lời nào, lòng ngực lại phập phồng lợi hại, không nhin được khuyên nhủ: "Đều do lão nô làm mồm, Hoàng thượng chớ nên tức giận, năm nay thân thể Hoàng thượng không tốt, đợi đến sinh nhật cũng không cần cắt tay nhỏ máu, mỗi lần đều phải điều dưỡng hơn mấy tháng mới có thể bù lại, Dương Điện hạ sẽ không trách Hoàng thượng."

Nghe được bốn chữ 'cắt tay nhỏ máu' Bách Tử Tà chợt mở hai mắt, đôi con ngươi màu đỏ sâu thăm sáng bóng hiện ra, làm cho Ngụy Trung Hiền hoảng sợ liền tiếp thối lui.

"Người. . . Người. . . Không phải là Hoàng thượng. . . . . Là Dương Điện hạ sao?" Nói xong liền rơi nước mắt, muốn tiến lên nhưng lại không biết có

nên hay không, vì vậy vội vàng nói:

"Dương Điện hạ, ở dưới thiếu cái gì thì nói cho lão nô, mọi thứ lão nô đều đưa tới. . . Không, không, không, Điện hạ đợi chút, lão nô đi gọi Hoàng thượng, Hoàng thượng biết nhất định rất vui mừng." Nói xong liền chạy xông ra ngoài. Bách Tử Tà nhất thời quên mất ngăn trở.

Khi Bách Phi Thần quần áo xốc xếch chạy tới, bên trong phòng đã không có một bóng người. Làm hại Bách Phi Thần mắng Ngụy Trung Hiền một trận.

Ngụy Trung Hiền vẫn chưa từ bỏ ý định nói thật sự gặp được, giống Hoàng thượng ngài như đúc, con người màu đỏ, trông rất xinh đẹp.

Bách Phi Thần nghe xong càng tức giận hơn, cái gì gọi là xinh đẹp, đệ đệ của trẫm phải là tác phong nhanh nhẹn vô cùng tuấn mỹ.

Ngụy Trung Hiền liên tục nói phải

Ấn núp ở trên mái hiên, Bách Tử Tà rất buồn cười. Hắn đang khen ta hay là đang khen bản thân hắn? Chỉ là mượn ánh đèn lờ mờ, Bách Tử Tà vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy một vết sẹo nhàn nhạt trên cổ tay trái của Bách Phi Thần, nhìn vào trong mắt hắn trở nên vô cùng ghê rợn.

Cũng chính khi đó, Bách Tử Tà mới lờ mờ cảm thấy chuyện này không tầm thường, bắt tay vào tra xét. Nhưng biết thì thế nào, hôm nay còn có thể thay đổi gì sao?

Hơn nữa, buông tha thì đồng nghĩa với bỏ mặc Nộ Vân, một mình hắn chịu đựng bị người thân phản bội, Bách Tử Tà không đành lòng. Hắn biết tư vị này vô cùng đau đớn, hắn làm sao có thể bỏ mặc Nộ Vân? Hắn chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Nhìn nét mặt của Bách Tử Tà, Nộ Vân giống như đã hiểu ra cái gì, đột nhiên quay đầu. Người lạnh nói: "Người không cần phải vì ta như thế, dòng nước chảy trong veo thân năm qua đi không dấu vết, có lẽ lúc ta tìm được câu trả lời là lúc có thể giải khai nút thắt. Ta sẽ trở về. Thấy Cỗ Thiên Hồn đối với người như thế ta cũng yên tâm, chung quy vẫn không nỡ bỏ người kia a." Nói xong cũng không quản phản ứng của Bách Tử Tà, trực tiếp phá cửa sổ đi khỏi.

Bách Tử Tà bật cười, lần này trở về người phải đối mặt ra sao đây.

Dường như tất cả nội loạn của Nam Việt đã kết thúc, Hoàng huynh người đã ngồi lên ngai vị thái tử như nguyện rồi, nếu như người trở về, hắn sẽ bỏ qua cho người sao?

Kể từ sau khi truyền đi tin tức ít ngày nữa Bách Phi Thần sắp cầm quyền, cuộc sống của Đại Nhi tạm trôi qua thoải mái.

Không có việc gì dẫn dụ sát thủ bên ngoài đến, trêu đùa Bách Phi Thần kiêu ngạo một chút, uống chút trà, ngắm trăng, hóng gió một chút. Thoải mái giống như quên mất bên kia triều đình hết sức khẩn cấp.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, nàng đang đợi.

Hôm nay Đại Nhi đặc biệt cẩn thận không ai được tiến vào biển hoa, nếu không tự gánh lấy hậu quả. Mọi người đã quen ở trong vườn cây chơi đùa, đột nhiên không cho vào không thể làm gì khác hơn tất cả đều tập trung trên khoảng đất trống ở trước chánh điện tiếp tục cười đùa.

Chỉ thấy Bách Luyện U, Cung Bắc Thiệu, Đại Nhi ba người cầm con bài phác khắc tự chế (tứ lơ kho) chơi vô cùng vui vẻ. Trên bàn ngân phiếu chất đống những người khác nhìn không hiểu ra sao. Chỉ là đều là người thông minh, rất nhanh học xong quy tắc.

Vì vậy, hiện trường một hồi hỗn chiến.

"Nương nương, tại sao không theo cái này?" Dao Kỳ nhìn bài trên bàn, lại xem bài trong tay Đại Nhi một chút, không hiểu hỏi.

"Dao Dao, người cách ta xa một chút." Đại Nhi nghiêng răng một cái.

"A, thì ra con Vua ở trong tay tiểu sư muội, cầm đủ chặt a. Đối." Bách Luyện U hả hê nở nụ cười. Thân là chủ bài, tin tức rất quan trọng.

"Luyện U, đó không phải là liên đối sao?" Bách Phi Thần buồn bực nói. Vì sao liên đối ra không cùng lúc?

"Hoàng huynh, cầm miệng." Bách Luyện U đen mặt, mới vừa cười người khác, tại sao lại quên bên cạnh mình còn có một người.

"O, tiểu nhị, đặc chí cái sợi lông a, đề chết." Bộ dáng Cung Bắc Thiệu như người xong đời rồi, nhìn Bách Luyện U nghiêng răng.

"Qua." Sắc mặt Đại Nhi nặng nề.

"Qua." Bách Luyện U cắn răng nghiêng lợi.

"Luyện U, cái này có thể lớn hơn." Đường như Bách Phi Thần không cảm thấy Bách Luyện U không thoải mái, vì vậy ngón tay thon dài đâm đâm con bài trong tay Bách Luyện U.

"Hoàng ... huynh." Bách Phi Thần người là hàng lừa bịp, lần này lão tử thua sẽ lấy người gán nợ.

"Khụ khụ, ba đến mười." Cung Bắc Thiếu cười muốn nội thương.

"Thiếu, mấy con này cũng có thể cùng đi ra." Thảo Diệp ần nhẩn thật lâu mới mở miệng nói chuyện.

"Mẹ nó! Cút xa một chút!" Cung Bắc Thiếu nổi giận mắng. Có thể có chút phẩm chất hay không a.

Vì vậy, Đại Nhi, Bách Luyến U, Cung Bắc Thiếu ba người mệt mỏi tiếp thu nhiệt tình ba người khác rời khỏi bàn bài. Nhìn về mặt ba người kia chơi không chán, vốn rối rắm càng thêm buồn bực. Ba người không khỏi nghĩ có phải bị lừa rồi hay không.

Ba người còn lại mang một cái bàn ở bên cạnh, nhăm chán ngồi cùng nhau tán gẫu.

"Ta ở chỗ này cũng nhăm chán, rốt cuộc lúc nào thì có thể đi ra ngoài đây." Trên khuôn mặt tinh xảo của Cung Bắc Thiếu vô cùng buồn bực. Mặc dù mỗi ngày đấu với Bách Phi Thần rất vui, nhưng thật lòng hắn chỉ thích cuộc sống tự do trước khi vào cung thôi. Nếu không làm sao chết sống không chịu sống ở Thần Binh Thành.

"Tiểu nhị, ngươi gấp cái gì, chuyện không thể nhanh được, đêm qua Bản công tử xem sao trời, hôm nay sắp có chuyện lớn xảy ra." Bách Luyến U mở cây quạt xếp, bộ dáng rất thần bí.

"Hả? Chẳng lẽ hôm nay kết thúc?" Cung Bắc Thiếu vô cùng hăng hái. Giống như đánh hơi được chim hót hoa thơm bên ngoài cung.

"Hắc hắc, cái này còn phải hỏi tiểu sư muội khả ái của chúng ta, hôm nay khác thường như thế, là sợ lúc đánh ngươi làm bị thương cảnh đào thôi." Bách Luyến U tự xưng là Gia Cát tái thế, dáng vẻ thần kì còn thiếu chút nữa mọc ra bộ râu mép dài.

"Ngươi nhìn ra sao?" Bộ dáng của Đại Nhi rất kỳ quái 'Dựa vào sự thông minh của ngươi có thể nhìn ra sao'.

"Chắc chắn có âm mưu, tiểu nhị cũng nhìn ra, ta còn không nhìn ra được sao." Bách Luyến U cũng không tức giận, đang mong đợi tiểu sư muội nhà hắn nói tiếp.

"Hôm nay, quả thật nên kết thúc." Đại Nhi cười khẽ một tiếng, cách ngày nàng đi Tiểu Ngao Giang Hồ không xa rồi. Đã nhiều ngày không có gặp Tiểu Vũ, cũng đến lúc mang theo hắn đi tiêu dao.

Sắc mặt của Cung Bắc Thiếu và Bách Luyến U đều nặng nề. Bọn họ cũng tùy tiện đoán một chút mà thôi, có nên chính xác như vậy hay không.

"Như thế cần bố trí gì không?" Cung Bắc Thiếu chưa bao giờ cho rằng Đại Nhi sẽ nói thật cho bọn hắn biết lý do hôm nay.

"Tùy cơ ứng biến." Đại Nhi chậm rãi khắc ra bốn chữ làm cho hai người có xung động muốn học máu.

Tiểu sư muội, bây giờ không phải là lúc nói đùa.

"Tiểu sư muội, không phải chúng ta thúc thủ chịu trời chứ." Bách Luyến U đầu đầy vạch đen a.

"Các ngươi ngồi chờ chết là được." Đại Nhi cho bọn hắn ánh mắt 'ta sẽ không làm khó dễ các ngươi', về mặt hai người cùng rối rắm vận vẹo.

"Tại sao không thể ra tay?" Thiếu chút nữa Cung Bắc Thiếu rung rung hỏi ra những lời này. Muốn hắn để mặc cho người chém giết, đây là đạo lý gì.

"Thật ra cũng không có gì, chỉ sợ các ngươi làm thương tôn sư phụ." Đại Nhi suy tính một lúc lâu mới nói ra một lý do như vậy. Đúng là lý do rất trọng yếu a, sư phụ nàng nhất định trở về, mặc dù là sau khi chuyện chấm dứt. Đại Nhi cảm thấy Bách Tử Tà nhất định sẽ uy hiếp, dụ dỗ, hạ thuốc, trăm phương ngàn kế không để cho sư phụ nàng trở về, nhưng nàng thật sự cảm thấy thời khắc quan trọng tới nay, sư phụ của nàng không có ở đây thật sự là quá đáng tiếc.

Đúng vậy. Mặc dù có thể tới chỉ để kết thúc . . . . .

Chúng ta có thể kết luận nữ nhân này có hứng thú tệt hại.

"Sư phụ? ! Sư phụ cũng ở đây? Không phải tối hôm nay chỉ có cá lớn. . . . ." Nếu như vậy, chẳng phải chuyện rất lớn sao?

"Hả? Ta không có nói cho ngươi biết sao?" Đại Nhi thấy phản ứng của hai người giống như mình chưa nói.

Ngược lại Hai người rất nhất trí lắc đầu một cái, tò mò muốn biết ở trong đáy lòng hai người đã mọc rễ nảy mầm nở hoa kết trái.

"Sư phụ là thế nào chỉ? Chẳng lẽ là phía đối lập? Chẳng lẽ hạ cổ độc cho Lan phi và Tương phi chính là sư phụ? Đúng rồi, đúng rồi, Cổ Thuật của sư phụ thiên hạ có một không hai." Vậy phải làm sao bây giờ a, lòng bàn tay hay lưng tay cũng đều là thịt, hay là đi quy hàng đi, ở trong tay sư phụ, đoán chừng mạng nhỏ cũng không có.

Cung Bắc Thiếu và Bách Luyến U đồng gật đầu, bày tỏ bây giờ quy hàng còn kịp.

"Thu hồi về mặt không có cốt khí của các ngươi đi, tối hôm nay không có lệnh của ta, không ai được ra tay." Đại Nhi xuống từ lệnh, sau đó nghiêng mắt nhìn Bách Luyến U, ghét bỏ nói:

"Người nhận trách nhiệm đếm người cho ta là tốt rồi."

". . . . ." Tiểu sư muội, muội có thể đừng làm người ta khó chịu như vậy không. Bản công tử còn không có yếu như vậy có được không.

"Thật không cần chuẩn bị gì sao?" Cung Bắc Thiếu xác nhận lần nữa, rất không yên lòng cái mạng nhỏ của mình.

"Hắc hắc." Đại Nhi nhìn Cung Bắc Thiếu cười rục rịch, lộ ra hàm răng trắng tinh. "Nhị Sư Huynh, người rồi rãnh không có chuyện làm có thể đi bồi mặt than, từ lúc hắn trở về trông coi biển hoa rất cô đơn."

"Ah, Thảo Diệp sắp thua rồi, đến đây, ta chỉ cho người một chiêu." Cung Bắc Thiếu rất sáng suốt lựa chọn thoát khỏi chiến trường, nếu không, nhất định sẽ thương tích đầy mình.

Bách Luyện U cau mày nhìn Đại Nhi, muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra thứ gì nhưng chỉ thấy vẫn nhẹ nhàng như thường ngày, trong lòng không khỏi cảm khái rất nhiều.

Nhớ ngày đó, lần đầu tiên mình nhìn thấy nàng không buồn không lo như vậy, nụ cười sáng rỡ in vào mắt của hắn. Chẳng biết lúc nào trên mặt không buồn không lo luôn nghịch ngợm gây sự của tiểu sư muội đã trở nên lạnh nhạt thong dong như vậy. Không lộ hi nộ, là thành thực chăng?

Nhất định trải qua đau đớn mới có thể có được thành thực, hắn tình nguyện để cho Đại Nhi vĩnh viễn không lớn lên.

Đại Nhi vẫn không có giao phó một câu nào, chỉ cùng người không biết chuyện nói chêm chọc cười đến tối, mọi người cũng vô cùng phối hợp. Ăn xong bữa tối, Bách Luyện U ra ngoài ngắm trăng, tối nay trăng rất sáng, chỉ là cuối hè buổi tối có một chút lạnh, thỉnh thoảng từng trận gió thổi qua lộ ra không khí có chút âm trầm.

Giờ Hợi, chợt có tiếng tên phá vỡ không gian, mười mấy mũi tên bay rào rào hướng về phía mọi người. Trên mũi tên có ánh lửa, ở trong đêm tối rực sáng khác thường. Tốc độ di chuyển làm cho người ta ghé mắt.

Bách Luyện U không khỏi cảm khái một câu: nếu có Tiểu Tam ở đây thật tốt, ám khí vẫn là thứ hắn tương đối lành nghề. Ngay sau đó muốn rút nhuyễn kiếm bên hông vạch mũi tên.

"Kích động cái gì, mục tiêu cũng không phải là chúng ta." Đang lúc tất cả mọi người muốn ra tay, Đại Nhi phun ra một câu như vậy làm cho người ta muốn phát điên.

Có thể không kích động sao? Nhiều tên nhắm về phía mình như vậy, có ai không kích động.

"Bọn họ muốn đốt cháy cung điện phía sau chúng ta." Nói xong, giống như hưởng ứng lời của Đại Nhi, hơn mười mũi tên mang theo ánh lửa rất có tính công phá xuyên qua mấy người bắn thẳng tắp đến chánh điện Phượng Tê cung. Ngọn lửa nhỏ đủ để cháy lan đồng cỏ, ở nơi này thời tiết hanh khô, cho dù là vật gì, chỉ cần có mũi lửa cũng sẽ bạo phát.

"Chúng ta có nên làm gì hay không?" Đây là đề nghị của Thảo Diệp, hắn luôn không muốn nói chuyện cùng Đại Nhi. Cứ trơ mắt nhìn như vậy?

"Không cần, nơi này đã bị bao vây, mấy người chúng ta không cần bỏ nhào đập lửa." Giọng điệu Đại Nhi bình thản giống như nói chuyện uống trà ăn cơm, mấy người nghe xong vô cùng im lặng.

"Nhìn lửa cháy rất không đạo đức, dù sao đây cũng là của công." Bách Phi Thần bình tĩnh một lúc lâu, phun ra một câu như vậy.

"Vậy người nhắm mắt lại." Đại Nhi xoay người không nhìn ngọn lửa bùng nổ, trong đêm tối đôi mắt đào hoa thâm thúy nhìn nơi xa.

". . . . ." Mọi người quyết định không nhìn hai người bọn họ đối thoại.

Tóm lại Đại Nhi lộ ra một tin tức rất rõ ràng, không quản, không hỏi, không ra tay. Trong này không có một người nào là xuẩn ngốc, nhưng không có một ai thấu hiểu được tâm tư của Đại Nhi, chỉ đành phải ôm lấy tâm tình oanh liệt "trắng sãi một đi không trở lại" đem cái mạng nhỏ của mình phó thác trong tay Đại Nhi.

Thần a, phù hộ Đại Nhi thần cơ diệu toán, tính toán không sơ sót, dự định thành công. . . . . Mẹ nó! Cái gì cũng được. Tóm lại, phù hộ chúng ta đều có thể thấy được ánh mặt trời ngày mai. . . . .

[Thần nói: thật là nguyện vọng không có tiền đồ. . . . .]

"Nương nương, tại sao bọn họ muốn đốt cung điện?" Thật ra Dao Kỳ muốn hỏi, tại sao ngài phải nhìn hắn đốt?

"Đánh tín hiệu, tất cả thế lực dòm ngó Bách vương triều rục rịch ngóc đầu dậy, người có dã tâm chắc sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, trận hành động tối nay, trọng tâm cũng không phải là cái mạng nhỏ của mấy người chúng ta." Thấy Đại Nhi bình tĩnh không xao động, giống như đang tán gẫu nói ra những lời này, mọi người cảm thấy choáng váng đầu.

Thì ra mấy người chúng ta là mỗi nhữ sao, chỉ là không biết con cá kia có xứng đáng với trận chiến lớn như vậy hay không.

Không sai, dựa vào kế sách Đại Nhi đặt ra, bọn họ thật sự làm mỗi câu. Chỉ cần Bách Phi Thần ở đây, Bách Tử Tà nhất định trở lại, chỉ cần hai người chạm mặt, nhất định kẻ giấu mặt sẽ ở trong bóng tối quan sát, hẳn thiết kế lâu như vậy, không phải chờ giờ khắc này sao.

Về phần những đám loạn quân, mình thiết kế không sai, lấy tài trí thông minh của Triển hồ ly ứng phó hẳn không có vấn đề, nhân cơ hội này danh chánh ngôn thuận diệt trừ nhiều mối nguy hại, tại sao không làm

"Còn có tin tức xấu ngại cũng nói rồi." Cung Bắc Thiếu vốn nghĩ biết muộn không bằng biết sớm, trong lòng lạc quan bắt đầu đặt câu hỏi.

"Ừm, trong cung Ngự Lâm quân bị khống chế." Lâu như vậy không thấy đến, ngoại trừ đáp án này thì không cần phải nghĩ cũng biết.

"Sau đó thì sao?" Bách Luyện U hỏi, nhất định tiểu sư muội có cách ứng phó.

"Cái gì sau đó?" Đại Nhi kỳ quái liếc mắt nhìn Bách Luyện U, không hiểu.

". . . . . Tiểu sư muội a, chẳng lẽ ngại không có cách ứng phó?" Ngàn vạn lần đừng nói không có, cái mạng nhỏ của chúng ta vẫn còn ở trong tay ngại đấy. trong lòng Bách Luyện U cầu nguyện.

"Tại sao phải có?" Một câu nói này nói ra, ngoại trừ Bách Phi Thần, tất cả mọi người muốn hồng mắt. Tuổi trẻ quý báu tốt đẹp dường nào, hôm nay lại không minh bạch viết di thư ở đây rồi, thật sự quá lừa bịp.

"Nàng đừng hù dọa bọn họ, bọn họ nhất gan, chịu không được hù dọa." Lúc Bách Phi Thần nói lời này rất nghiêm trang, ánh mắt chứa đựng nụ cười.

Mọi người im lặng, đây không phải là vấn đề nhất gan, đây là vấn đề có đáng giá hay không.

"Ta không có hù dọa bọn họ, nhưng thật ra ta muốn hù dọa ngại." Đại Nhi ai oán nhìn Bách Phi Thần. Giống như đang nói..., tại sao ngại không bị hù dọa.

Bách Phi Thần nghe xong, ánh mắt rất nghiêm túc đáp lại Đại Nhi, bật thốt lên: "Ta tin tưởng nàng."

Mọi người nghe xong cảm thấy buồn nôn, vào lúc này không thích hợp tỏ tình.

Đại Nhi rũ mi xuống, lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa, lấy ánh lửa làm bối cảnh cho mấy người vẫn nói cười châm chọc không hề nghiêm chỉnh, thật sự xin lỗi một bối cảnh khí phách như vậy.

"Rốt cuộc đã tới." Ánh mắt thâm thúy của Đại Nhi híp lại, nhìn mấy bóng người càng ngày càng gần, nhếch miệng cười. Không rõ ý vị.

Đám người Cung Bắc Thiếu cũng chú ý tới, nhất tề nhìn. Chỉ thấy ở ngoài năm mét đã đứng năm người, cầm đầu nam tử tuyệt thế mặc áo trắng, đôi mắt phượng cười như không cười nhìn bọn họ.

Hai nhóm người cứ nhìn nhau như vậy, không nói một lời.

Rốt cuộc, Đại Nhi không nhịn được hỏi trước:

"Các ngại ra sân không nên nói mấy câu thiên ngoài miệng sao?"

Đối diện Bách Tử Tà chỉ cười không nói.

"Đại Nhi đừng làm rộn." Bách Phi Thần kéo Đại Nhi ra phía sau, ánh mắt nheo lại nhìn chằm chằm Bách Tử Tà. Ngực nhảy lên không quy luật làm cho tâm tình của hắn càng lúc càng phiền não.

"Ngươi là ai? !" Tại sao cảm giác quen thuộc như thế. . . . .

"Hình Tuyệt là người của ta, phi hoa tiêu diệt trong người của ngại là do ta hạ, hiện tại phục cổ trong cơ thể ngại là của ta tròng. Ngươi nói. . . . . Ta là người như thế nào?" Bách Tử Tà mặt không đổi sắc, nụ cười vẫn rực rỡ. nói ra mấy câu kia, chỉ có trời mới biết trong lòng hắn có bao nhiêu khổ sở.

Bách Phi Thần đột nhiên cau mày, trong lòng khê đau nhói, ánh mắt lại không hề rời khỏi Bách Tử Tà. Tại sao gương mặt đó không nhìn thấy rõ? Tại sao lại có cảm giác này? Rốt cuộc hắn là ai?

Ánh lửa sau lưng càng lúc càng lớn, 'rắc rắc rắc rắc' âm thanh cháy vang bên tai không dứt, vào thời khắc này, trong không gian yên tĩnh có vẻ rất chói tai nhưng không ai để ý.

Bách Phi Thần bước lên mấy bước, muốn nhìn rõ diện mạo của Bách Tử Tà.

Mấy người kia bị Đại Nhi im lặng, ý bảo không ai được nhúng tay vào, nhìn kỹ. Đầu kỳ quái nhìn sang Bách Phi Thần và Bách Tử Tà, trong lòng cảm thấy buồn nôn.

Sẽ không phải là tình nhân của Bách Phi Thần chứ, bởi vì Bách Phi Thần bội tình bạc nghĩa mà tới báo thù? Đây cũng quá. . . . . Lừa bịp rồi.

Bách Tử Tà phát tay, ý bảo đám người Liễu Phàm, An Ngôn ở sau lưng lui về phía sau, mình đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhất thời không khí có chút quái dị.

Khoảng cách của hai người chưa đủ nửa thước, Bách Phi Thần vẫn nhìn chòng chọc vào Bách Tử Tà, mà vẻ mặt Bách Tử Tà cười nhạt. Con người Bách Phi Thần đột nhiên co rúc lại giống như bị kinh sợ cái gì, tay phải chợt che kín ngực, cái loại cảm giác quen thuộc càng ngày càng mãnh liệt, hai mắt cũng nhắm lại.

Nhìn đến đây mọi người nhất trí cảm thấy có gian tình.

Mấy hơi thời gian, Bách Phi Thần lại mờ mắt, sau hai giây nhìn chòng chọc Bách Tử Tà, gấp rút không ngại vuron tay phải vốn đang che ngực mình ôm cổ của Bách Tử Tà kéo hẳn vào trong ngực. Tay trái cũng quàng lên phần lưng cứng ngắc của Bách Tử Tà, gắt gao ôm lấy.

Ồ!

Thật là. . . . . Có gian tình a.

Không chỉ mấy người Bách Luyện U, ngay cả Liễu Phàm, An Ngôn, Xích Nhan cũng tròn to hai mắt. Mẹ nó, đây tốt cùng là chuyện gì? Chẳng lẽ hiện tại lưu hành kẻ thù gặp mặt cũng ôm trước?

"Duong Duong." Giọng nói rất nhỏ, run rẩy nhưng chắc chắn. Người hai phe nghe rất rõ ràng.

Mọi người nhất thời hóa đá, trong lòng đều có suy nghĩ riêng.

Trời ạ, không cần hành hạ ta như vậy, tình nhân sao, quả nhiên là tình nhân, vậy các người đầu đến độ người chết ta sống rồi cuộc là tại sao? Ăn no không có việc gì làm hà.

Bách Tử Tà bị động tác thành linh và lời nói của hắn làm cho kinh hãi không biết làm sao.

Tại sao hắn nhìn ra diện mạo của ta? Tại sao chắc chắn ta chính là Bách Phi Dương? Tại sao biết ta là kẻ hại hắn mà hắn vẫn áy náy. . . . . như vậy? Tại sao hắn áy náy?

Vốn là Bách Tử Tà muốn trưng kẻ tỵ kẻ trợ giúp Bách Phi Thần giải quyết những kẻ không an phận, đến lúc đó cho dù Vinh Vương gia có tâm kế cũng không thể uy hiếp được hắn. Căn bản nghĩ không quen biết nhưng bây giờ tình huống như thế, hắn nên làm cái gì?

Bách Tử Tà đẩy hắn ra, nhưng hắn chợt phát hiện hắn rất mê luyến cái ôm này, người ôm hắn cùng chung huyết mạch, cho nên. . . Không nỡ bỏ.

Chợt Bách Phi Thần đẩy hắn ra, không nhịn được, quả đấm liền đánh vào trên người Bách Tử Tà, tiếp theo đó là một hồi quyền đấm cước đá.

. . . . .

Đây là cảnh tượng thế nào đây? Ai có thể giải thích một chút?

Bách Phi Thần đỏ mắt, vừa đánh vừa nói lầm bầm: "Tiểu tử, những năm này đi đâu, làm hại ta lo lắng, giấu diếm mẫu hậu rất nhiều năm, người làm gì không trở lại, mẹ nó, con thô nhỏ chết kia. . . . ."

Người bên phía Bách Tử Tà vừa nhìn thấy, muốn nhúng tay cũng không được, không nhúng tay vào cũng không được, Liễu Phàm đang chuẩn bị đi qua lại bị Nộ Vân ngăn lại, ý bảo hắn không nên khinh xuất vọng động.

Nội lực Bách Phi Thần bị phong bế, đánh Bách Tử Tà đỡ lấy cũng dễ như trở bàn tay, cũng không biết có phải bởi vì Bách Tử Tà bị đánh còn chưa có phục hồi lại tinh thần hay không.

"Mẹ nó! Người cho rằng lão tử muốn sao, lão tử bị người lừa biết không, người cho rằng lão tử không muốn về nhà sao. . . . ." Nói xong cũng bắt đầu vung quả đấm đánh, những người khác nhìn, trái tim nhỏ tan nát dưới đất.

Trái tim nhỏ của Cung Bắc Thiểu đúng là tan nát dưới đất, nhất cũng không nhất được....

Mẹ nó nhìn hai người bọn họ đánh nhau liền nghĩ đến lúc ban đầu hắn và Bách Phi Thần đánh nhau. Thật sự là rất tổn thương hình tượng công tử hoàn mỹ trong thời đại hỗn loạn đen tối. Giờ mới hiểu được thì ra đám người Bách Luyện U chờ người này, hiện tại muốn cười lại không dám cười, đáy lòng vui vẻ một mình xem hai người bọn họ đại chiến.

Thật sự là. . . . . Quá mất mặt.

Có gian tình a có gian tình!

Đại Nhi im lặng nâng trán, chẳng lẽ đây chính là phương thức nam nhân trao đổi tình cảm. Quả nhiên là. . . Dã man.

Lúc này Đại Nhi phát tay, sau lưng lập tức xuất hiện rất nhiều âm vệ áo đen, đứng đón gió cầm đao kiếm trong tay, trong ánh lửa càng lộ ra sắc bén.

Lúc này bên phe Bách Tử Tà cũng xuất hiện rất nhiều người áo đen, từng người cũng đứng yên bất động.

"Tối nay ánh trăng tuyệt đẹp, thật sự là. . . Không thích hợp thấy máu." Tiếp theo ra dấu tay một cái, người hai bên liền đánh nhau. Nhất thời hiện trường Đào Quang Kiếm Ảnh cát bay đá chạy rất náo nhiệt. Lại thêm bối cảnh lớn như thế, trận chiến này không thể nói là không lớn

Chỉ là hai chính chủ vẫn ngơ ngác một quyền ta một cước, đánh cực kỳ vui vẻ, mà người của hai bên vẫn không nhúc nhích, ngay người thường thức ‘Trò hay’.

"Tiểu sư muội, đừng quá đau lòng, bại bởi một nam nhân không mất mặt." Bách Luyện U rất nghiêm túc nói câu này làm hại khoe miệng Đại Nhi co rút.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Mẫu hậu, bây giờ trong cung đang xảy ra biến cố

Tiểu Nương tự xưng hủ nữ cũng không có nghĩ tới phương diện YY kia, một đáng nam nhi như người làm sao có thể như thế. . . . . ách, quá bất quá!

Một câu nói làm cho Cung Bắc Thiệu lập tức có tinh thần. "Tiểu sư muội, ta muốn tài có tài, muốn diện mạo có diện mạo, không bằng người thu ta đi." Nửa thật nửa đùa giỡn, nghe vào trong lỗ tai Thảo Diệp lại không có cảm giác như thế.

"Đại Sư huynh, chỉ vì suy nghĩ cho ‘hạnh phúc’ của người, người nên hy vọng Cẩn có thể còn sống trở về." Liếc Cung Bắc Thiệu một cái, bắt đầu chế nhạo Bách Luyện U. Đại Nhi nói một câu khó hiểu khiến cho Dao Kỳ thích nghe bất quá âm thầm gạt đầu, thì ra bên này cũng có gian tình.

". . . . . Hắn. . . Hắn không phải coi chừng biến hóa sao?" Không biết là gạt mình hay đang lo lắng lúng túng cái gì, đầu lưỡi Bách Luyện U đánh nhau, yếu ớt hỏi.

"Người cho rằng bên này động tĩnh lớn như thế, hắn nghe không tới?" Đại Nhi nói rõ ràng cho hắn biết, Cẩn bị phái đi làm chuyện rất nguy hiểm rất nguy hiểm rồi.

"Thân thể hắn còn chưa khỏe. . . . ." Bách Luyện U không hiểu nhìn Đại Nhi, giọng nói ủy khuất, Cung Bắc Thiệu nghe xong cảm giác rung mình. Đều nói người đang yêu không có đầu óc, xem ra là thật.

Đại Nhi liếc hắn một cái, tiếp tục ‘xem cuộc chiến’, chỉ thấy trong ánh đao bóng kiếm, có hai người dùng nắm đấm PK nhau, quần áo xóc xếch ôm nhau cùng nhau lăn lộn trên đất, người đè ta, ta đè người, ai cũng không chịu yếu thế.

Mọi người nhìn một lúc khoe miệng đều co quắp, tại sao nhìn thế nào cũng giống như lăn lộn trên giường a.

Hai người đều đỏ mặt, hoàn toàn không để trong lòng Đào Quang Kiếm Ảnh và ánh mắt kỳ quái xung quanh.

"Thần nhi!" Chẳng biết lúc nào Thái hậu và Ngọc công chúa cùng Tế Vũ cùng xuất hiện tại cửa, đầu tiên là chú ý tới bọn người Đại Nhi không có việc gì cũng thờ phào nhẹ nhõm, theo ánh mắt của Đại Nhi nhìn thấy nhi tử của mình không có hình tượng đánh nhau với một người, thật ra Thái hậu rất muốn nói đó là lăn lộn trên giường. Nhưng trên mặt người kia tím bầm nhìn rất rõ ràng, hơn nữa dưới ánh lửa chiếu rọi ngất trời càng thấy rõ ràng hơn.

Nghe Thái hậu gọi một tiếng, Bách Phi Thần cùng Bách Tử Tà nhất tề dừng tay, cũng sững sờ nhìn về phía Thái hậu, trong chớp mắt thân thể Bách Tử Tà cứng ngắc.

Bởi vì tư thế bây giờ là: Bách Tử Tà giằng chân ở trên người Bách Phi Thần, một tay nắm lấy xiêm áo Bách Phi Thần, một tay giờ quả đấm sắp hạ xuống, mà Bách Tử Tà hướng về phía cửa. Bách Phi Thần bị đè ở dưới, mặt bị đánh, nhất thời không có lao người tới. Sau đó . . . . .

"Thần nhi, tại sao đánh nhau với người khác, rất tổn hại hình tượng a, loại trò chơi tồi này nên để U Nhi làm nha, hắn đánh tương đối lành nghề. . . . ."

Bách Luyện U đen mặt, mẫu hậu, tại sao nghe không ra ngài đang khen ta? Nhưng quan trọng là . . . . . ngài trách mắng cái người miệng bị thương đang phải bụi đất và sửa sang lại y phục dường như. . . dường như không phải Bách Phi Thần đâu. . . . .

Ngoại trừ Nộ Vân và Đại Nhi, hai người bọn họ biết chuyện, tất cả mọi người từ đen mặt biến thành khiếp sợ, sau đó là không thể tin được.

Lúc này hai người đánh hỗn loạn, mọi người căn bản cũng không có chú ý tới. Bởi vì mỗi ngày Bách Tử Tà ngâm thuốc tắm có thể phát ra dược tính triệt tiêu dược vật, lúc Bách Phi Thần đến gần, lộ ra mặt mũi chân thật. Chính xác mà nói là Đại Nhi động tay chân ở trên người Bách Tử Tà làm lộ ra gương mặt giống Bách Phi Thần như đúc, không thể che giấu trong không khí, cũng chân thực bại lộ trước mặt mọi người.

Nhìn Bách Phi Thần cứng ngắc trên đất một chút, lại nhìn Bách Tử Tà bị Thái hậu lôi kéo hỏi han một chút, mọi người đột nhiên cảm thấy đầu óc không đủ dùng rồi. Đây là. . . . . tình huống gì?

"Ah, nhi tử, tại sao mắt ngươi lại đổi màu rồi? Nhìn giống yêu nghiệt, không sợ Đại Nhi không cần ngươi nữa sao." Thái hậu hoàn toàn không thấy Đào Quang Kiểm Ảnh, hoàn toàn không thấy ánh mắt rồi rầm của đám người Bách Luyện U, hoàn toàn không thấy cặp mắt của Ngọc công chúa nhìn hai người mê man, hoàn toàn không thấy người khác nằm dưới đất đen mặt.

"Mẫu hậu, phu quân Đại Nhi ở chỗ này." Bách Phi Thần khó chịu lạnh một tiếng, từ trên mặt đất nhảy lên, khó chịu nhìn mẫu hậu dờ dơi nhà hắn.

Thái hậu nghe Bách Phi Thần nói, quay đầu lại nhìn, sau đó chớp mắt hai cái, lại quay đầu lại nhìn Bách Tử Tà không nói lời nào, lại nhìn Bách Phi Thần một chút, sau đó như thế vài chục lần, rốt cuộc mở miệng: "Nhi tử, hoan nghênh về nhà." Nói xong ôm Bách Tử Tà vào trong ngực. Trong lúc nhất thời lệ nóng tràn mi.

Mọi người nhìn khiếp sợ còn chưa có phục hồi lại tinh thần lại bị giật mình. Ai tới giải thích một chút, đến tốt cùng là tình huống thế nào? Cảm giác rất lừa bịp!

Bách Tử Tà bị lời nói ám áp của Thái hậu làm cho không biết làm sao, so với lúc mới vừa nhìn thấy bà, bị bà xem là Bách Phi Thần, vô cùng chờ vãn không biết làm sao. Hắn còn đang suy nghĩ, bà có thể lạnh lùng hỏi mình ngươi là ai hay không, xa lạ nghi ngờ dụng tâm của hắn, thống hận chuyện hắn làm đối với Bách Phi Thần. Đang lo lắng mọi thứ, rất lo lắng thì nghe Thái hậu nói một câu 'hoan nghênh về nhà' hoàn toàn đập tắt, hiện tại hắn chỉ muốn nói cho bà biết, mình trở lại. Nhưng há hốc miệng lại không thốt nên lời.

Mà Bách Phi Thần rất khiếp sợ, thật sự rất khiếp sợ. Mẫu hậu làm sao biết? rõ ràng Phụ hoàng nói . . . .

"Mẫu hậu. . . . ." Bách Phi Thần muốn hỏi rõ ràng.

"Đi một bên, đừng quấy rầy ta cùng nhi tử đoàn tụ."

Bách Phi Thần nhướng mày, chẳng lẽ ta không phải nhi tử của ngài?

"Mẫu hậu, bây giờ trong cung đang xảy ra biến cố." Bách Phi Thần không cam lòng chen miệng.

"Ha ha ha, Hoàng thượng nói rất đúng, Thái hậu, hay là bà xuống cửu tuyền đoàn tụ một nhà đi." Theo tiếng cười cuồng ngạo, một bóng người xuất hiện trước mặt một đám người, đi theo phía sau mười mấy cao thủ.

Người tới chính là Vinh Vương gia.

Sự xuất hiện của hắn khiến cho tất cả mọi người ngưng đánh nhau, đúng như Đại Nhi dự đoán, không có đổ máu. Mà mọi người càng thêm mê man rơi vào trong sương mù, đầm nước này giống như càng ngày càng đục rồi. . . . .

Sắc mặt của mọi người đều biến đổi, nhìn về mặt dữ tợn của Vinh Vương gia không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Phi Dương, Bồn vương không ngờ từ nhỏ đổ cho ngươi tư tưởng cửu hận và uống từ châu thảo làm cho ngươi khổ sở, đến cuối cùng vẫn phản bội ta." Ánh mắt Vinh Vương gia chứa đựng điên cuồng khát máu nhìn mọi người đang lo lắng.

"Nhưng không sao, mặc dù không làm cho huynh đệ các ngươi tàn sát lẫn nhau, thì Bách Vương triều cũng bị tiêu diệt đã được xác định rồi, hơn nữa còn là một tay các ngươi tạo thành, kết quả này Bồn vương nhìn thấy cũng rất vui lòng, các ngươi xuống cửu tuyền cùng Hoàng huynh ta đoàn tụ thôi. Ha ha ha."

Bách Tử Tà cau mày nhưng không có lên tiếng. Hắn không muốn đối địch với Vinh Vương gia, lại không biết phải dùng thân phận gì để đối mặt hắn. Cửu địch hay là dưỡng phụ, hắn không biết.

"Vinh Thân Vương, tại sao?" Nói chuyện là Thái hậu, lúc này bà đứng ở trước người Bách Tử Tà, cau mày, vẻ mặt tức giận và không vui. Bà không hiểu, vì sao trước kia Vinh Thân Vương muốn trợ giúp phu quân bà. Hôm nay hỏi câu tại sao, bao hàm quá nhiều ý nghĩa.

"Tại sao? Ha ha ha." Thái độ của Vinh Thân Vương giống như xem Thái hậu làm chuyện gì thật có lỗi với hắn. Không nên hiểu lầm, Thái hậu này là nói một nhà Thái hậu. Ừm, cụ thể là tiên hoàng.

"Tại sao bà lại không biết? !" Bỗng nhiên trở nên hung dữ, ánh mắt oán độc như muốn đem Thái hậu xé nát ăn hết.

Thái hậu nhìn thấy hắn như vậy cũng không lui lại, ngược lại chân mày nhíu chặt hơn, chẳng lẽ là bởi vì. . . . . Cẩm Lương.

"Vinh vương gia không muốn nói, vậy để Bồn cung nói thay cho ngài, như thế nào?" Đại Nhi cười khê, không nhanh không chậm đi tới bên cạnh Thái hậu, đôi mắt hoa đào ở trong ánh lửa càng trở nên tỏa sáng chói lọi.

"Sở dĩ Vinh vương gia thiết kế âm mưu, chỉ vì Cẩm quý phi của tiên hoàng đã quá cố." Là hỏi, cũng là giọng khẳng định. Đại Nhi tự tin nhìn ánh mắt của Vinh Vương gia càng thêm thô bạo, nắm chặt quả đấm như mong đợi một lời không hợp trực tiếp đánh.

Hai người nhìn thẳng vào mắt một hồi lâu, nhìn không ra dự liệu của Đại Nhi, Vinh Vương gia âm trầm, trong miệng nhanh chóng phun ra một chữ: "Giết."

Một chữ này không có bất cứ cảm tình gì, âm lãnh giống như từ địa ngục chui ra khiến mọi người nghe cảm thấy lạnh lẽo.

"Bồn cung nói rồi, tối nay trăng rất sáng, không thích hợp thấy máu." Đại Nhi cười, ngân châm trong tay bay ra, phương hướng cũng là vài bồn hoa phù dung ngay cánh cửa.

Âm thanh ngân châm cùng đồ sứ va chạm rơi xuống, liền nhìn thấy bồn hoa từ bốn phía bắt đầu di động không quy luật, người của Vinh Vương gia phản ứng không kịp nữa liền bị nhốt lại bên trong, mùi hương Phù Dung nồng nặc lan ra ở trong không khí làm cho người ta không nhận được tham lam hít vào.

"Hừ! Một trận pháp nhỏ nhỏ mà muốn ngăn cản Bồn vương, không biết tự lượng sức mình." Vinh Vương nói xong muốn dùng nội lực phá vỡ trận pháp này.

"Vương Gia, trận pháp này quả thật không tệ, đừng nói bây giờ ngài không có nội lực. Cho dù có, ngài cũng không phá nổi, Bồn cung dùng một chút thuốc cũng chỉ vì tránh lãng phí thời gian mà thôi." Đại Nhi tốt bụng nhắc nhở lại bị một đấng nam tử làm như không thấy, muốn đích thân thử một lần, quả nhiên kết quả như Đại Nhi nói, dường như nội lực của hắn đột nhiên tiêu tán, không dùng được.

"Người làm gì?" Về mặt Vinh Vương sa sầm nói. Lúc này lại bị người quản chế, không ngờ hắn xem trọng mọi người, chỉ có xem thường vị trưởng tử (cháu dâu) này.

"Điều này không quan trọng, quan trọng là Vinh Vương gia làm gì." Đại Nhi không trả lời mà hỏi lại. Cười nhẹ nhàng nhìn Vinh Vương gia càng lúc càng tức giận.

"Vinh Vương gia vì tiên hoàng vào sinh ra tử, tận hết sức phụ giúp tiên Hoàng lên ngôi, Bồn cung tin tưởng Vinh Vương gia không có lòng phản loạn. Lúc ấy là thời điểm thuận lợi nhất để ngôi hoàng đế nhưng ngài lại tự mình bỏ qua vị trí kia, nguyên do trong này, tiếc rằng một chữ tình mới có thể nói rõ ràng."

Vinh Vương gia cũng không phủ nhận, đúng thì thế nào, hắn không cảm thấy như vậy thì có gì không thể cho ai biết.

Sau lưng, mọi người nghe được bí mật như thế lại cảm thấy không thôi, thế gian si tình như thế, tiếc rằng giai nhân bạc mệnh, số mạng trêu cợt.

Đại Nhi mới vừa nhắc tới Cẩm quý phi, hôm nay còn nói Vinh Vương gia vì mỹ nhân mà bỏ thiên hạ, tự nhiên có thể nhìn ra manh mối, không ngờ những bí ẩn khó hiểu lúc đó lại đơn giản như vậy, chỉ vì chữ tình mà thôi.

"Vương Gia nghĩ rằng tiên hoàng bạc đãi Cẩm quý phi, quý phi nương nương chết bất đắc kỳ tử nên sinh lòng bất mãn?" Không nhìn thẳng Vinh Vương gia đã tới nửa mặt, lại nói tiếp: "Nếu Bồn cung nói cho Vương Gia biết đây là một sự hiểu lầm, không biết Vương Gia sẽ như thế nào?" Đại Nhi nhún mày, đang mong đợi phản ứng của Vinh Vương gia.

"Hiểu lầm? ! Thân thể của Cẩm nhi rất khỏe, một ngày trước khi nàng gặp chuyện không may ta còn thấy nàng rất vui vẻ, người nói là hiểu lầm? ! Cẩm nhi đột tử mặc kệ là ngự y hay là Hoàng Huynh đều nói là chết bất đắc kỳ tử, người có thể có năng lực khiến cho mọi người trong cung vẫn kín miệng ngoại trừ Đường Kim Hoàng thượng thì còn có ai? ! Cẩm nhi chỉ là một nữ tử nhỏ nhỏ không tranh thủ tình cảm, không tự cao, có gì Hoàng Huynh không tha cho nàng? ! Hắn cũng chỉ cậy vào Cẩm nhi thương hắn, hắn dựa vào cái gì? !"

Gần như Vinh Vương gia gằm thét, hắn đè nén oán khí ở trong lòng nhiều năm hôm nay muốn phát tiết ra ngoài.

"Đúng vậy, là ta thiết kế muốn bà đỡ đứt cho Phi Dương thuốc giả chết ôm hắn ra ngoài, khi hắn còn bé là ta mỗi ngày cho hắn uống Tử Châu Thảo để cho hắn khổ sở khó nhin, con người biến dị, lừa gạt hắn nói hắn là bị người vứt bỏ bóp chết được ta cứu sống, là ta một mực ở sau lưng nâng đỡ hắn để cho hắn đầy đủ lòng cánh tim các người báo thù, Hinh Tuyết cũng là ta đã có dự mưu từ lâu, hôm nay tin tức trong cung đình loạn cũng là ta truyền đi, tất cả đều là ta. Không lâu về sau, tòa núi sông tráng lệ sẽ phải đổi chủ.

Ha ha ha, Bồn vương chẳng cần biết hắn là ai, chỉ cần có thể để cho các người khổ sở, khiến Hoàng Huynh ở dưới cừu tuyền không được an bình, Bồn vương rất vui mừng.

Tất cả tất cả. . . . Không! hạ phi hoa tiêu diệt cho Bách Phi Thần cũng không phải là ta, tròng phục cổ cũng không phải là ta, hôm nay làm cho trong ngoài triều đình nổi loạn càng không phải là ta, những thứ này đều là kiệt tác của nhi tử mà Hoàng Huynh tâm tâm niệm niệm đã chết non. Ha ha ha ha."

Từng tiếng cười thâm lương xâm nhập vào trong đêm hè, dọc theo thính giác của mọi người từng chút chảy vào đáy lòng, rợn cả tóc gáy.

Ngon lửa ở chánh điện Phương Tế cung cháy càng lúc càng lớn, giống như bất mãn bị mọi người coi thường mà càng thêm ra sức cháy mạnh, ngọn lửa theo gió nhảy múa không ngừng thật lâu.

Bỗng nhiên mặt đất xuất hiện chấn động thật nhỏ, Vinh Vương gia cười càng thêm ngông cuồng thâm lương. Đây là đánh báo động trước khi đại quân tới, chứng minh gót giày thiên quân vạn mã đạp Ngân Hà.

"Bồn cung nói rồi, đó là một sự hiểu lầm, nói thẳng ra, đó là một mình ngài hiểu lầm!" Đại Nhi nhìn chằm chằm Vinh Vương gia đang cười điên cuồng, con mắt đào hoa xinh đẹp vô cùng sắc bén giống như đã thủ khóa con mồi, cũng không nháy mắt. Giống như hoàn toàn quên mất thiên quân vạn mã đến dưới thành.

"Tình cảm chân thành cả đời của Cẩm quý phi yêu ngài, mà không yêu tiên hoàng, ngài có biết? !

Chỉ ở trước mặt ngài, nàng mới tươi cười rạng rỡ như hải tử, ngài có biết? !

Nàng thân mang bệnh tim sống không lâu, ngài có biết? !

Cầm quý phi và tiên đế định ra mười năm ước hẹn, ngài có biết? !

Nàng gả cho tiên đế chỉ vì để cho ngài sớm buông tha mà bay cao, ngài có biết? !

Nàng cả đời không cầu xin ai, chỉ mong ngài bình an không rối rắm vì nàng chôn vùi cuộc đời, ngài có biết? !"

Sáu 'ngài có biết' hỏi Vinh Vương gia á khẩu không trả lời được, sau lưng mọi người cũng bị giọng nói lạnh lùng của Đại Nhi làm giật mình, không dám thở mạnh.

"Nếu yêu nàng, tại sao lại tin nàng vứt bỏ mình, yêu người khác;

Nếu yêu nàng, tại sao ngu xuẩn ngay cả một chút dụng tâm nhỏ cũng không đoán ra được;

Nếu yêu nàng, tại sao có thể trở mặt nhìn nàng gả cho người khác? !

Ngài, không xứng!"

Đại Nhi đang nói..., tựa hồ như không phải nói Cầm quý phi, đây cũng là tiếng trong lòng nàng, nàng hi vọng mặc kệ nàng làm cái gì, người kia yêu nàng cũng phải biết nàng làm vì muốn tốt cho hắn, mặc kệ nàng làm cái gì, người kia yêu nàng cũng phải tín nhiệm nàng vô điều kiện, hơn nữa sẽ không bởi vì bất kỳ nhân tố bên ngoài mà để mặc cho nàng một mình trả giá, hy sinh.

Nàng chỉ muốn tình yêu đơn thuần mà thôi.

Vinh Vương gia đột nhiên che ngực quý trên mặt đất, chợt ho khan mấy tiếng, bất ngờ phun ra một ngụm máu.

"Ha ha ha ha. . . . . " Âm thanh phát ra là tiếng cười, lần này lại cười vô cùng thê lương. "Cầm nhi, nàng thật sự hy vọng như vậy sao?"

Lời nói nhỏ bé yếu ớt dịu dàng mang theo cô độc và tang thương đến từ phương xa, rất thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Mẫu hậu, bây giờ trong cung đang xảy ra biến cố 2

"Nếu ngài không tin, Bồn cung cho ngài chứng cứ. Đây là danh sách ghi lại tất cả dược vật Cầm quý phi sử dụng ở trong cung, mỗi một vị thuốc cũng viết rõ ràng, còn có ghi chú của Dương thái y đã qua đời, đều ghi lại bệnh án. Cầm quý phi là người phát hiện bệnh tim đầu tiên vẫn kiên trì lâu nhất." Từ ống tay áo Đại Nhi ném ra một tờ giấy cùng một quyển ghi chú trực tiếp nện xuống đất, một người không dám tranh thủ, quay đầu lại bắt phân thị phi, giặc chó đánh mèo lung tung không đáng để nàng bội phục, không khi dễ hắn cũng không tệ rồi.

Người si tình? Thật là đem ba chữ này giải thích vô cùng tinh tế, thiếu chút nữa ngay cả cơ nghiệp tổ tông cũng mất rồi, thật sự là ngày đại.

. . . . . ngu ngốc.

"Bồn cung chỉ kỳ quái, tại sao bà đỡ lại nghe lời ngài, bà ta là người của ngài?" Hiện tại Đại Nhi cần chứng minh gấp, chứng minh Vinh Vương gia có biết âm mưu Nam Việt hay không.

Vinh Vương gia nghe được hai chữ bà đỡ này đột nhiên ngẩng đầu lên, nghẹn đỏ mặt, cặp mắt hoảng hốt. "Không, ta chỉ nói muốn đem hai đứa bé độc chết thôi, nhưng bà đỡ đó lại nói như vậy không đủ báo thù cho Cầm nhi, bà ta nghĩ ra biện pháp kia, bà ta nói khi còn sống Cầm nhi đối với bà ta rất tốt, phải báo đáp Cầm nhi, nên mạo hiểm giúp ta."

"Hừ! Một bà đỡ nhỏ nhoi có thể có được Dạ Mị bí truyền của Hoàng thất Nam Việt, Vinh Vương gia thật quá ngây thơ rồi." Đại Nhi chê cười, nhưng suy nghĩ sâu hơn, xem ra Nam Việt thật sự đã sớm có dự mưu. Thật may là Văn Nhân Lão Đại Nhân đã đi biên cảnh.

Hoàn hảo chính mình đã nghĩ tới, nếu như muốn im hơi lặng tiếng lừa gạt người cơ trí như tiên đế, người như vậy không có thù đoạn tuyệt đối là không thể nào, giải thích duy nhất chính là bà đỡ động tay chân chân trên hải tử, đương kim trên đời có thể có loại dược vật Man Thiên Quả Hải này không phải là Hoàng thất Nam Việt là không thể. Như vậy có thể thấy được bà đỡ đó rất có thể là gian tế của Nam Việt, cho dù hiện tại đi tìm cũng tuyệt đối không tìm ra được cái gì.

Điểm này, đêm qua trở về Lâm Nguyệt đã chứng minh rồi, cho nên nàng để cho Lâm Nguyệt đến đây một chuyến là vì mê hoặc người phía sau lưng, để cho bọn họ cho rằng Đại Nhi chỉ đoán được bà đỡ nhưng cũng không biết nội tình cụ thể. Từ đó thay đổi tình trạng địch trong tối ta ngoài sáng, về sau cũng phòng bị tốt hơn.

Trong lòng không khỏi cảm thán, nếu không phải lúc ấy nội bộ Nam Việt cũng có vấn đề, sợ rằng Bách vương triều đã sớm đổi chủ từ mười mấy năm trước, gian tế ẩn nấp sâu như thế chỉ có khả năng là lúc ấy Tiên hoàng đoạt vị đã tiến vào nằm vùng, hoàng cung này không biết còn có bao nhiêu.

Một lần nữa Đại Nhi cảm thấy may mắn thời cổ đại này không có điện thoại di động, không có máy vi tính, cuộc sống nhàm chán thì tự xem nhiều kỳ môn bát quái, tạp ký, đàm luận chuyện kì quái, lịch sử đã ghi hoàng thất Nam Việt phong lưu buông thả, cho nên mới phải biết nhiều như vậy. Nàng vẫn tin tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân, tin đồn vô căn cứ như vậy ngoại trừ người có lòng thật đúng là hiếm thấy, huống chi có người sẽ gièm pha Hoàng thất.

Đại Nhi nói ra, Bách Phi Thần và những người khác đánh hơi được mùi vị âm mưu, bàn tay Nam Việt thật đủ dài.

"Vinh Vương gia, Bồn cung nghĩ ngài là bậc công thần, lần này may mắn không tạo thành tổn thất lớn, nhưng Bồn cung muốn hướng Vương Gia muốn một người, hẳn không thể không chết."

Vinh Vương gia không nói lời nào thật lâu, để cho tâm tình bình phục. Một lúc lâu mới ngẩng đầu chậm rãi đứng lên. Ánh mắt kim nén đến đỏ bừng, không chỉ vì Cẩm quý phi, mà còn là sự ngu xuẩn của mình, thiếu chút nữa đã tổng táng Bách giang sơn.

"Người nào?" Giọng nói khàn khàn làm cho người ta nghe không ra âm sắc, có thể thấy được hán đã dùng bao nhiêu khí lực để đè nén tiếng gào khóc. Âm thanh này, từ nay về sau xem như bị phá hủy. Hoàn toàn phá hủy.

"Người đứt một ngón tay ở hoàng cung."

Vinh Vương cau mày, sau một khắc cũng kêu tên của một người.

"Thạch Minh."

"Ở đây." Một người bước ra.

"Người ở chỗ này, ta muốn biết lý do." Đối với phương diện này, Vinh Vương Gia không nhường bước chút nào.

"Bồn cung muốn người, chưa bao giờ cần có lý do." Đại Nhi cười nhẹ, xem thường.

"Không có lý do, người không thể giết người của ta." Người đi theo hán vào sinh ra tử, không ai có thể tùy ý động đến.

Đại Nhi không để ý đến Vinh Vương gia, chỉ hất cằm lên kiêu ngạo nhìn người gọi là Thạch Minh. "Người muốn tự mình ra tay, hay là muốn sống không bằng chết?"

Ánh mắt của người nọ vào như độc xà bắn về phía Đại Nhi, cũng không nói gì.

"Sợ chết là tốt rồi, Bồn cung thích nhất chính là xương cứng." Nghe được những lời này của Đại Nhi, phía sau lưng, những ám vệ đã từng bị tàn phá cảm thấy toàn thân lướt qua một cổ âm phong, nhất tề run lên.

Nương nương, ngài có chừng mực.

Ngón tay Đại Nhi nhanh như tia chớp, mười mấy cây ngân châm lần lượt bắn ra chẳng phân biệt được trước sau, không thể sai sót đâm vào trên người của Thạch Minh. Không phải Thạch Minh không có lệnh của Vinh Vương không dám né tránh, mà hán căn bản cũng không nhìn thấy rõ Đại Nhi ra tay từ lúc nào, lúc ý thức được nguy hiểm cũng đã không động được.

"Người!"

"Ta khuyên ngài tốt nhất không nên động vào hán, Bồn cung đã phong bế mười lăm huyết mạch ảnh hưởng đến toàn bộ thân thể của hán. Nếu ngài muốn hán chết mau hơn xin cứ tự nhiên."

Vinh Vương gia thu tay về, hít sâu một hơi, nói: "Nương nương còn không thả chúng ta đi ra ngoài, hôm nay e rằng các đại thế lực làm phản đã vào hoàng cung rồi."

"Bồn cung cũng muốn, nhưng Bồn cung không hiểu trận pháp, sẽ không mở trận." Đại Nhi giơ hai tay, bất đắc dĩ nói.

". . . ." Vinh Vương im lặng, nương nương ngài có thể đáng tin một chút hay không. Hiện tại là thời khắc mấu chốt sống chết a.

Chợt mọi người nghe được một loạt tiếng bước chân nghiêm chỉnh, sắc mặt cũng ngưng trọng, bước chân chỉnh tề nghiêm cẩn như thế, hẳn là quân đội không thể nghi ngờ.

Tối mau như thế.

Bách Phi Thần thấy thế, bước nhanh đến phía trước ngăn ở trước mặt Đại Nhi và Thái hậu. "Dương Dương, mang mẫu hậu và Đại Nhi đi, ta chặn phía sau." Giọng nói không lớn, để lộ ra kiên quyết lại làm cho người ta không cách nào kháng cự.

"Đi nơi nào?" Thái hậu và Bách Tử Tà. . . Được rồi, bây giờ là Bách Phi Dương. Thái hậu và Bách Phi Dương vẫn không nói gì, trên mặt Đại Nhi hiện ra nụ cười trêu chọc.

"Nơi nào cũng được, ta chỉ muốn các người được an toàn." Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, Bách Phi Thần có chút luống cuống.

"Nơi nào an toàn?"

"Lúc này nàng có thể dùng binh như vậy hay không!" Bách Phi Thần chợt quay đầu lại, đã mất đi vẻ bất đắc dĩ và cứng chịu thương ngày, ở trước mặt Đại Nhi, bộ dáng trở nên cuồng bạo.

Đám người Bách Luyện U, Dao Kỳ bị thái độ của Bách Phi Thần hoảng sợ hết hồn. Rốt cuộc Hoàng thượng muốn cường thế một lần, không dễ dàng a.

Đôi tay giam cầm thật chặt hai vai của Đại Nhi, thái độ vô cùng kiên định: "Trước kia nàng nào thế nào cũng tùy nàng, người ta giường oai với nàng như thế nào, nàng ứng phó thế nào ta mặc kệ. Cho dù thật sự đẩy Lan phi xuống nước, dùng Vu Cổ thuật, ta đều có thể dọn dẹp tàn cuộc cho nàng. Nhưng lần không giống nhau, tình thế trước mắt thật sẽ chết."

Trong đôi mắt của Bách Phi Thần có một loại gì đó Đại Nhi đọc không hiểu. Có lẽ chỉ có bản thân Bách Phi Thần mới hiểu, đó là tìm đập nhanh.

Hắn đau thương, bởi vì mọi chuyện sắp xảy ra trước mắt cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra, không ai muốn làm vị vua mất nước. Huống chi, sau tất cả này, hắn sẽ không còn được gặp lại Đại Nhi, không còn nghe được nàng nói chuyện, không còn nhìn thấy nụ cười trong mắt nàng, lúc đầu vô cảm với mình, rất bình tĩnh đáng yêu.

Hắn quả quyết, lúc sống còn, hắn không thể buông tha bách thần dân tướng sĩ, cho dù chết cũng không thể, hắn có kiêu ngạo của hắn, giữa sống và chết, giữa Đại Nhi và thần dân, hắn gian nan làm ra lựa chọn, vẫn lựa chọn người sau. Chỉ vì vị trí của hắn ngồi ở chỗ đó, phải vì thiên hạ phụ trách, cho dù chết cũng tuyệt đối không lùi về phía sau nửa bước. Thế nhưng hắn lại biết, Đại Nhi hiểu niềm kiêu ngạo của hắn, hiểu sự lựa chọn của hắn, bởi vì Đại Nhi muốn, tuyệt đối không phải là một nam nhân chỉ biết trốn tránh không có khí tiết.

Trong mắt của hắn đau nhói, chỉ vì mình quá không biết quý trọng, lúc có thể chạm tay lại không quả quyết, không nói cho nàng biết rõ tâm ý của hắn. Hôm nay, hắn muốn khắc hình bóng nàng vào linh hồn, cho dù chết đi cũng sẽ không quên. Nếu quả như thật có kiếp sau, hắn nhất định sẽ tìm được nàng lần nữa, chỉ muốn nói rõ cho nàng biết, hắn yêu nàng.

Chánh điện Phượng Tê cung, thế lửa đã lan tràn tới cực điểm, ánh lửa ngất trời mang theo hơi nóng lan tràn bốn phía, cho dù cách xa ngoài trăm mét cũng có thể cảm thấy nóng.

Đang lúc Đại Nhi muốn hỏi Bách Phi Thần, hắn làm sao nhớ được chuyện Lan phi rơi xuống nước và Vu Cổ thuật thì tiếng bước chân đã đến cửa.

Con người Bách Phi Thần đột nhiên phóng lớn, ngay sau đó nhú mảy, tay nắm thật chặt hai vai của Đại Nhi vừa buông ra, quay đầu lại.

Đúng là vẫn còn. . . . . Làm liên lụy tới nàng a.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn hướng cửa, chờ đợi kiếp số sắp tới.

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa nhất thời trở nên hỗn loạn, lòng của mọi người đều hiểu. Bị bao vây muốn đi thì càng khó khăn. Ánh mắt không khỏi nhất tề nhìn về phía Đại Nhi. Thấy sắc mặt của Đại Nhi rất cổ quái quan sát bóng lưng Bách Phi Thần, giống như không để vào mắt thiên quân vạn mã phía bên ngoài. Trong lòng không khỏi thờ dài một hơi, trong tiềm thức, bọn họ đã xem Đại Nhi là chong chóng đo chiều gió, sức quyến rũ vô hình nào đó trên người Đại Nhi để cho bọn họ tin phục thật sâu. Dĩ nhiên, trong này không bao gồm người của Bách Phi Dương.

Mặc dù không hiểu rõ quan hệ giữa Môn chủ của mình và hoàng gia, nhưng nhìn tình huống rõ ràng cho thấy quan hệ không cạn. Dưới sự hướng dẫn của Liễu Phàm, An Ngôn và Xích Nhan, vốn ban đầu người của Bách Phi Dương bao vây kẻ địch từ nửa bên trái, lại tạo thành vòng bảo hộ. Nộ Văn rất an tĩnh đứng ở sau lưng Bách Phi Dương, yên lặng không nói gì.

Chung quy vẫn không thể quay về a.

Nộ Văn tự giấu, vốn muốn nhìn Bách Phi Thần và Hoàng thất giải hòa, lại không nghĩ rằng Vinh Vương gia muốn hủy diệt Bách giang sơn. Xem ra thật sự là không trở về được rồi. Mặc dù tiếc nuối nhưng chưa từng hối hận, Bách Phi Dương có thể vì hắn như thế, hắn cũng có thể chết vì Bách Phi Dương. Cho dù Bách Phi Dương nói lúc hắn biết đã quá chậm, nhưng thật sự chậm sao?

Làm xong an bài, liền cảm thấy có mấy người đi vào trong. Ánh mắt của mọi người không khỏi trở nên âm lãnh, phát ra sát khí, bây giờ bọn họ cùng ý tưởng, cho dù đối mặt với thiên quân vạn mã, giết một người đủ vốn, giết hai người sạch kiem.

Không thể không nói, lòng trung thành của người Tử Tà Môn và ám vệ vào thời khắc này biểu hiện vô cùng tinh tế, không có chút nào hốt hoảng, không có ai chạy trốn, cũng không có một câu oán hận.

Người tới mặc nhung trang, trong tay cầm ngân thương bước chân vững đi đến, ngọn lửa đỏ rực chiếu rọi khuôn mặt già nua nghiêm túc, bởi vì quanh năm chinh chiến mà luyện thành một thân khí thế chấn sơn hà không nên được lộ ra ngoài. Giống như ở trên chiến trường hắn chính là linh hồn của quân đội, bất diệt bất tử.

Người tới chính là một đời Quân Thần của Bách vương triều, thần thoại bất bại Minh Quốc Công. Sau lưng là Minh Lạc, cũng mặc nhung trang, ánh mắt

lạnh lùng như sắt, không ôn nhu như liễu, khác xa với trước kia.

Tất cả mọi người cảm thấy áp lực đến từ Minh Quốc Công, không nhìn được được nắm chặt binh khí trong tay, chỉ đợi ra lệnh một tiếng, liền muốn máu nhuộm Sơn Hà.

Mười bước ngắn ngủn mà thôi, lúc này lại có vẻ quá dài. Mỗi bước đi của Minh Quốc Công, một bước giầy sắt gõ mặt đá cảm thạch cực kỳ chói tai, giống như tiếng trống từ vọng đang vang vọng, khi Minh Quốc Công dừng lại ở trước mặt Bách Phi Thần, cung tiễn thủ bốn phía trên mặt tường tất cả đều lộ ra, chuẩn bị ôn hòa xong. Chỉ cần Minh Quốc Công ra lệnh một tiếng, mũi tên rời dây cung, người nơi này trong khoảnh khắc biến thành con nhím không thành vấn đề.

Minh Quốc Công không hề cử động, cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt Bách Phi Thần, ánh mắt sắc bén khí thế không lồ đụng nhau, đây là một trường đấu không tiếng động.

Bách Phi Dương nhìn lão tướng đứng sững ở trước mặt Bách Phi Thần, rèm mắt rũ xuống suy tư, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề. Hắn ra lệnh tất cả người nằm vùng trong các thế lực lớn, vào thời điểm máu chốt dùng thế lực bắt ép chủ tướng đối phương, trừ người dẫn đầu, những người khác không chừa một mống. Làm nhiều loạn lòng quân để cho bên Đại Nhi dễ dàng hành động, chẳng lẽ thất bại?

Chờ đợi là lo lắng, nhất là trong không khí vi diệu này, đang lúc mọi người không nhẫn nại được nữa. Chỉ thấy tay trái của Minh Quốc Công vung lên áo choàng, ngân thương nắm trong tay chỉ lên trời, cũng quỳ một chân trên đất, hành lễ quân thần của một võ tướng, mở miệng nói: "Vi thần cứu giá chậm trễ xin Hoàng thượng thứ tội, các đại thế lực xông vào kinh thành đã bị bắt, hiện giờ đang ở trong đại lao Hình bộ chờ Hoàng thượng xử lý."

Nghe vậy, mọi người không thể không thở phào nhẹ nhõm. Bách Phi Dương càng thở sâu, cũng may, không phải sai quá thái.

Trong nhóm người tin tưởng Đại Nhi một cách mù quáng, chỉ có Bách Phi Thần bình tĩnh, cho dù trong lòng cũng kinh ngạc không thôi.

"Minh Quốc Công, mời đứng lên, lần này phản tặc có thể sa lưới tất cả đều dựa vào Minh Quốc Công lực bạt sơn hà, có tội gì." Bách Phi Thần cúi người đỡ Minh Quốc Công dậy, nói lời thật lòng.

"Hoàng thượng khen nhầm, nếu không phải diệu kế của Hoàng hậu nương nương và có người âm thầm trợ giúp diệt trừ phần lớn đầu não, sợ rằng lần này cho dù bắt được phản tặc cũng không tránh được đại động can qua." Lúc Minh Quốc Công nói lời này, trong giọng nói không thiếu vẻ tán thưởng. Tán thưởng mưu trí của Đại Nhi, kính nể sự quyết đoán của những người vô danh, lấy thủ cấp quan quân trong vạn người thật dễ dàng, cộng thêm chủ soái hai bên lệnh cho toàn quân, mỗi một bước đều phối hợp với kế sách hoàn mỹ không tỳ vết của Đại Nhi, nếu như không có bọn họ, người của Triền đại nhân phải đi uy hiếp đoán chừng phải chết không ít.

Thì ra Đại Nhi thông tuệ cơ trí như vậy. Những người vô danh là người của Dương Dương phái đi, xem tình hình hôm nay bản thân hẳn cảm thấy rất không tự nhiên.

Hắn biết nàng rất thông minh, nhưng không nghĩ mưu trí của nàng đã đến loại trình độ này, bất tri bất giác hiểu rõ tính toán của đối thủ, thi triển đối sách, đem một cuộc đại chiến hóa thành khói bụi. Im hơi lặng tiếng còn thắng đẹp như thế.

Bách Phi Thần không cần quay đầu lại cũng biết rõ giờ phút này Đại Nhi tràn ngập nụ cười nhìn hắn, trong lòng không khỏi căng thẳng, muốn xoa người ôm nàng vào trong ngực, lại ngại vì tất cả mọi người có ở đây không thể không biết xấu hổ, liền ngửa cổ không quay đầu lại, tránh làm ra cử động không tốt.

"Minh Quốc Công khiêm tốn rồi." Bách Phi Thần nói một câu khách khí. Sau đó quay đầu lại nói với Thái hậu: "Mẫu hậu, để Dương Dương bồi ngài và hoàng tử đi về trước đi."

Ngọc công chúa gật đầu một cái, tối hôm nay đúng là bị sợ hãi. Nhìn thấy Phụng Tê cung bốc cháy liền vội vã chạy đến. "Quả thật Ngự Lâm quân Phó Thông lĩnh cũng tận chức trách rồi." Thái hậu lưu lại một câu có thâm ý khác liền gơ tay cánh tay dắt Bách Phi Dương đi khỏi.

Đám người Liễu Phàm thấy Môn chủ của mình ngoan ngoãn đi theo mẫu thân đại nhân mình, cũng không thú vị, từng người một tản đi. Trong lòng đã hiểu tại sao Môn chủ giao phó không cho đã thương người, thì ra là tính toán như vậy.

Bách Phi Thần căn dặn Đại Nhi đi Lộ Hoa Điện của mình nghỉ ngơi liền cùng Minh Quốc Công và Minh Lạc đi xử lý công chuyện, dù sao chuyện tối nay, quả thật phải phí không ít tâm tư. Xử lý như thế nào hay là phải chậm chước mới thật tốt.

Dưới mắt cũng chỉ còn lại mấy người Đại Nhi cùng đám người Vinh Vương gia bị vây ở trong trận pháp, Đại Nhi nhìn thấy Vinh Vương gia rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm khi thấy Minh Quốc Công tới cứu giá, mà một người bị Đại Nhi dùng ngân châm chế trụ sắc mặt rất bất thiện.

"Dao Dao, đi biến hoa thu dọn đồ đạc."

"Vâng" Dao Kỳ lĩnh mệnh đi xuống, ngược lại sắc mặt Vinh Vương gia khê thay đổi, nàng sẽ không bỏ lại chúng ta ở nơi này như vậy chứ. . . . .

"Đại Sư Huynh, thương thế của người chưa khỏi, tốt nhất nên ở lại hoàng cung, nếu không, tàn phế cũng đừng trách ta. Thuận tiện chờ sư phụ một chút, nhận thức giang hồ đệ nhất mỹ nam tử Cổ Thiên Hồn, thật sự không muốn sư phụ đẹp trai bị người vút bỏ." Đại Nhi hung ác nói, nếu không nói nghiêm trọng như thế, thế nào Bách Luyện U cũng sẽ không dằn lòng.

Lúc Bách Luyện U đen mặt, Đại Nhi lại tăng thêm một câu: "Ta tốt bụng để Căn ở lại bên cạnh người 'phục vụ' cho người...người sẽ ngoan ngoãn thôi."

Một người nào đó ở trong bóng tối không ngừng đỏ mặt, cùng lúc thấy Thiên Hạ mang theo Tiểu Vũ đi vào.

"Tiểu Vũ, tỷ tỷ dẫn người đi xông xáo giang hồ có được không, thuận tiện gieo họa cho thiên hạ một chút." Đại Nhi khom lưng ngất gương mặt mập mập đáng yêu của Tiểu Vũ, cười không vui vẻ.

Rốt cuộc vẫn phải quyết định ra đi. Ta tự do rồi!

"Ừm." Tiểu Vũ nhú mày ghét bỏ, nhưng không có ngăn cản bàn tay quấy rối của một nữ nào đó.

"Thiên Hạ, giúp ta chăm sóc tốt biển hoa, không cần nhớ ta nha." Đại Nhi nghịch ngợm nói xong, chỉ còn thiếu le lưỡi.

"Vâng, nô tỳ nhất định trông chừng thật kỹ." Thiên Hạ gật đầu, mang theo chút thương cảm.

"Rốt cuộc Tiểu Nương phải đi lưu lạc giang hồ rồi, phốc ha ha ha ha. . . . ." Tiếng cười càn rỡ truyền ra cực xa, nghe xong mọi người không nhịn được rung mình. Giống như nhìn thấy giang hồ sẽ một hồi gió tanh mưa máu, khắp nơi kêu rên, đó là cảnh tượng cực kỳ bi thảm đến cỡ nào a.

Vì vậy mọi người đối với sự tích của Đại Nhi ở hoàng cung cùng với tính tình kém cho ra một kết luận: từ này về sau giang hồ không được an bình.

Giờ Mẹo, trên quan đạo kinh thành tiến về phía Phượng Thành, một chiếc xe ngựa rất lớn lộng lẫy không thể nói hết, vào lúc ánh mặt trời sớm mai chiếu rọi, từ từ tiến về phía trước.

"Tiểu thư, tại sao không nói cho Hoàng thượng biết Thạch Minh kia là gian tế của địch quốc?" Dao Kỳ suy nghĩ kỹ mới hỏi ra câu này. Theo tính khí của tiểu thư, Thạch Minh đã thương Tiểu Vương Gia, chính là muôn lần chết cũng hết tội lỗi, tại sao còn phải giữ lại? cần thận suy nghĩ chuyện này, cũng không hiểu được, giữ lại thì giữ lại nhưng tại sao không nói ra, vạn nhất bọn họ không biết rõ thì làm sao. Đó không phải là thả hổ về rừng sao.

Đại Nhi vẫn xem giang hồ bí lục trong tay, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Người cũng có thể đoán được chẳng lẽ Bách Phi Thần còn không bằng người."

". . . . ." Tiểu thư, ngài đang khen ta sao?

"Ngọc công chúa nói Ngự Lâm quân Phó Thống Lĩnh thế nào" Lời nói của Ngọc công chúa đều có thâm ý khác, hiện tại Dao Kỳ cũng đang mở rộng tầm nhìn.

"Thạch Minh cũng giống như thế đó." Dễ dàng để cho hàng loạt thích khách vào cung như vậy, thấy Phượng Tê cung bị hỏa hoạn làm như không thấy, nhất định là bị người xuống tử lệnh. Mà Văn Nhân lại bị nâng phái đi ra ngăn trở quân phản loạn, có thể làm chủ, không chỉ còn có một mình hắn. Nếu như hắn bị chế phục, cũng không thể tất cả thị vệ Ngự Lâm quân cũng không có động tĩnh gì, mặc dù không biết dùng biện pháp gì, hắn quả thật có vấn đề. Mà vấn đề còn không nhỏ.

"Ồ." Dao Kỳ không muốn hỏi nữa, cái hiểu cái không, ồ một tiếng, liền ngậm miệng lại. So với tiểu thư, thông minh của mình thật sự còn chờ đề cao.

"Tiểu sư muội muốn đi đâu?" Vẫn nghe hai người đối thoại cười đến nghẹn, Cung Bắc Thiếu buồn cười hỏi, bộ dáng biệt khuất của Dao Kỳ thật sự quá buồn cười.

Đại Nhi ngẩng đầu để sách xuống, liếc nhìn Tiểu Vũ ngủ thoải mái, nhìn về phía Cung Bắc Thiếu nhú mày nói: "Thần Bình Thành."

"Hả?" Cung Bắc Thiếu giật mình. Thảo Diệp cũng nâng mí mắt liếc nhìn Đại Nhi.

"Thần Bình Thành được xưng là lò tạo binh khí tuyệt thế, tự nhiên ta muốn đi nhìn một chút, ta tạm thời vẫn muốn tự mình đi một chuyến, hướng chỉ trong giang hồ, lời đồn đãi Thần Bình Thành lại tạo ra một Kỳ Binh cái thế, 'Thúc Hồn Lưu Ly Tiên' rất thích hợp với Tam Sư Huynh." Lần này nếu không phải Tam Sư Huynh thay thế Hinh Tuyết, nàng làm sao sẽ biết kế hoạch của Vinh Vương gia, làm sao nghĩ ra đối sách không có lầm, phải nói công lao lớn nhất là của Tam Sư Huynh mới đúng.

Chỉ là không biết Triển hồ ly biết Ôn Ngọc tiểu thư dịu dàng như mây là một nam tử thì vẻ mặt sẽ như thế nào. Nhất định sẽ sung sướng đến phát điên, ha ha, nhìn một cái cũng biết hắn là một kẻ phúc hắc, đáng thương cho Tiểu Tam nhà chúng ta. . . . .

"Tiểu sư muội, muốn tham gia nào nhiệt thì cứ nói thẳng đi, chắc chắn sư huynh không cười người." Bộ dáng Cung Bắc Thiếu như là đừng giả bộ nữa, trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra nụ cười xấu xa, nhìn thế nào cũng giống như một hoa hoa công tử quần áo lụa là.

"Ừm, ta đi xem nào nhiệt." Đại Nhi bình tĩnh thừa nhận.

". . . . ." Thật đúng là thành thực a.

"Mỗi khi Thần Bình Thành ra lò một món binh khí, trên giang hồ sẽ có một lần gió tanh mưa máu, loại nào nhiệt này không tiếp cận thật sự rất có lỗi với bản thân." Đại Nhi giống như cảm khái nói một câu, trong lòng lại tính toán làm sao khiến Thần Bình Thành cho mình lấy 'Thúc Hồn Lưu Ly Tiên'.

Ngoài xe ngựa, ánh mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ, dư âm cuối hè dường như vội vã. Đám người chạy tới Thần Bình Thành còn tâm tâm niệm niệm lần này nhất định phải tới tay như thế nào, như thế nào, nhưng không biết lần này có một đại siêu cấp gieo họa cho giang hồ đang chậm rãi tiến tới gần. Và lại

vừa xuất đạo đã xác định ‘Thức Hồn Lưu Ly Tiên’ của Thần Bình Thành mới xuất lò. . . . .

Tóm lại, sau chuyện này, đại danh của Đại Nhi bị người trên giang hồ ghi nhớ trong lòng.

Chỉ vì, nữ tử này là hoa tuyệt thế;

Ngoài Hoa tuyệt thế, nàng còn có thực lực;

Hoa tuyệt thế có thực lực còn chưa tính, mấu chốt là nàng còn có bối cảnh;

Hoa tuyệt thế có thực lực, có bối cảnh còn chưa tính, mấu chốt nhất là bối cảnh của nàng không chỉ có một;

Hoa tuyệt thế có thực lực, có bối cảnh, lại không chỉ có một còn chưa tính, cực kỳ mấu chốt chính là, từng bối cảnh cũng không phải để cho bọn họ có thể trêu chọc;

Hoa tuyệt thế có thực lực, không thể trêu chọc không chỉ có một bối cảnh còn chưa tính, cực kỳ mấu chốt nhất là, nàng còn có núi dựa;

Hoa tuyệt thế có thực lực, không thể trêu chọc, không chỉ có một bối cảnh, có núi dựa còn chưa tính, cực kỳ cực kỳ mấu chốt chính là, núi dựa của nàng không chỉ có một núi;

Hoa tuyệt thế có thực lực, không thể trêu chọc, không chỉ có một bối cảnh, có không chỉ một núi dựa còn chưa tính, từng ngọn núi dựa tùy tiện mang ra một cái cũng có thể đè chết một đám bọn họ. . . . .

Không thể không nói, đúng là nổi danh. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tìm phiên toái 1

Trên đường vừa đi vừa nghỉ, rõ ràng nửa tháng có thể đi tới Sùng Thuận, đoàn người của Đại Nhi đi ước chừng một tháng. Qua một khu rừng phía trước chính là Sùng Thuận, đã vài ngày không nhìn thấy người, bọn họ nhìn chăm chăm cánh rừng xanh mơn mẫm ngoài cửa sổ trông mong đếm đếm, không có khách điểm bình dân thật sự là quá khổ sở rồi.

Đối với mấy vị sống trong nhung lụa thần tiên dĩ nhiên là như thế. Ở bên ngoài làm lao động, Thảo Diệp càng thêm buồn bực không thôi, hắn không nói một câu, có cần trả thù tập thể với hắn như vậy hay không? Huống chi hắn nói cũng là lời thật có được hay không, cười ngửa dong ruổi một ngày đã đến Sùng Thuận. Còn một đường không khí bão tố như thế thật buồn chán.

Lần này chỉ có thể nói, hắn thật sự quá khinh thường đám người đang trong trạng thái vô cùng nhàm chán, đối với một người thường lấy nghiền ép làm niềm vui thú, có người tự động đưa tới cửa tuyệt đối chỉ có thể giết nhằm không thể bỏ qua. Sau khi Đại Nhi nghiền ép Thảo Diệp xong, hai ngày nay tâm tình không tệ.

Đoàn người của Đại Nhi đều là người hưởng thụ, sẽ không vì chuyện gì mà khuất tất mình, điểm này không thể nghi ngờ. Chỉ nhìn tư thế của bọn họ là có thể nhìn ra.

"Tiểu thư, tỷ thật không muốn nghe?" Những lời này là kể từ sau khi Dao Kỳ nghe được tin tức, mỗi ngày đều tự hỏi lòng. Nguyên nhân là vì chuyện này thật rất lớn.

"Dao Dao, ngươi biết bây giờ tiểu thư ta đang nghĩ cái gì không?" Nằm ngang ở giữa Dao Kỳ và Tiểu Vũ, hai chân Đại Nhi bắt chéo đặt ở trên vách bên trong xe ngựa, mắt nhìn chăm chăm cánh rừng cây xanh um tươi tốt bên ngoài màn xe.

"Nghĩ cái gì?" Dao Kỳ bắt chước tư thế bất nhả của Đại Nhi, tò mò hỏi.

"Đang suy nghĩ phải dùng thuốc gì hạ độc ngươi." Lời này là Tiểu Vũ nói, cũng bắt chước tư thế của Cung Bắc Thiếu một chân cong, một chân gát lên phía trên, nghe Dao Kỳ nhắc tới, trong lòng không khỏi trợn trừng mắt.

Nếu Nhi tỷ tỷ không muốn nhắc tới Bách Phi Thần, ngươi cũng đừng nói ra, tại sao phải tự tìm phiền não. Hơn nữa, ngươi cho rằng ngươi không nói, nàng cũng không biết sao. Tiểu Vũ dám đánh cược, trước đó Bách Phi Dương đột nhiên mất tích có thể được tìm được cũng là thủ đoạn của ngươi này, ngươi đừng nhìn nàng không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ biết ngủ ngon, trong lòng nàng rõ ràng hơn so với ai khác.

"Người hiểu ta chỉ có Tiểu Vũ." Về mặt Đại Nhi giãn ra, vẫn là Tiểu Vũ hợp khẩu vị của mình.

". . . . ." Dao Kỳ im lặng, được rồi, ta sẽ không nói ra, chỉ là về sau nếu có chuyện gì ta không phụ trách.

"Ta người thấy mùi thịt." Đại Nhi chợt ngồi dậy, mở ra một hốc tối trên xe châm thêm một ly trà mới cho mình, xoay người không nói.

"Ừm, là có một mùi thịt tươi." Cung Bắc Thiếu nằm thoải mái, nhưng bộ dạng không muốn ngồi dậy.

"Mùi thịt gì?" Dao Kỳ mê man không biết vì sao, đi theo một đám người thông minh thích đánh đố như vậy, nàng chỉ có bị khinh bỉ.

"Mùi thịt người lạ." Hiện tại dường như Tiểu Vũ rất ưa thích đả kích Dao Kỳ. Lấy thông minh chà đạp một nữ tử làm thú vui, không hồ là người hợp với Đại Nhi, cũng có hứng thú tẻ nhạt như vậy.

Không đợi Dao Kỳ hỏi ra tiếp, sẽ làm cho chỉ số thông minh của hắn bị tổn hại, xe ngựa đã vững vàng dừng lại. Bên ngoài, vẻ mặt khó chịu, Thảo Diệp lạnh lùng nhìn mấy người trước mắt giống như kẻ cướp, ngồi ở trên xe ngựa không chút cử động. Đoạn đường này hắn cũng đã nghĩ rõ ràng, mấy người vô lương kia đang nhằm chán muốn tìm mình làm mục tiêu vui thú, không có gì kỳ quái, hôm nay niềm vui thú đưa tới cửa nếu hắn tiện tay giải quyết, hẳn đám cam đoan ba người bên trong kia, Dao Kỳ không tính, nhất định sẽ thay đổi phương pháp hành hạ hắn. Vì vậy Thảo Diệp sáng suốt lựa chọn trầm mặc.

Đó là năm hắn từ tay cầm đại đao, xếp thành một hàng cứ đứng như vậy, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Thảo Diệp, hình như đang suy nghĩ nên mở miệng nói gì.

Đại Nhi không kịp chờ đợi từ trên xe ngựa nhảy xuống, làn váy màu xanh lá theo bước chân di động nhẹ bập bênh, chỉ vì đầu thu sau giữa trưa, ánh mặt trời rất tốt.

Cung Bắc Thiếu và Tiểu Vũ theo ở phía sau, thấy Đại Nhi lắc đầu một cái, bộ dáng bất đắc dĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Đánh cướp?" Đại Nhi cau mày, giặc cướp nơi này IQ cũng thấp như vậy? Có câu người không thể nhìn bề ngoài, mà đôi mắt Đại Nhi cho dù bất kỳ người nào nhìn qua cũng có thể hiểu rõ, cái gọi là thiên tài là như thế. Đại Nhi cho rằng, đừng quá mức tin tưởng vào hai mắt của nàng.

"Vậy thì thế nào? !" Một người trong đó vẻ mặt hung dữ, dường như là thủ lĩnh rất kiêu ngạo nói. Đánh cướp vẫn kỳ cục như thế, đây là giặc cướp đặc biệt sao?

". . . . ." Sau lưng Đại Nhi, Dao Kỳ im lặng. Người này kiêu ngạo cái gì? Không phải tiểu thư nhà ta chỉ hỏi một câu sao?

Như vậy có thể thấy được, Dao Kỳ đã bị Đại Nhi đồng hóa. Nếu như là trước kia, Dao Kỳ nhất định sẽ châm chọc Đại Nhi nói nhảm, mà không phải xấu hổ đối diện với giặc cướp thiếu não.

Đại Nhi thấy bọn giặc cướp nói những lời hùng hồn khẳng khái như thế, trái tim nhỏ của Đại Nhi tan nát dưới đất. Thì ra kiêu ngạo cũng có thể dùng như vậy. . . Thật là, thật là quá lật nghiêng hình tượng kiêu ngạo trong lòng Đại Nhi. . . . .

Tên giặc cướp này nhìn thấy đôi mắt hoa đào long lanh của Đại Nhi nhìn hắn, nhường mày rất khó chịu nói: "Đại gia chỉ cướp tiền, không cướp sắc. Lão đại của chúng ta nói rồi, phải làm giặc cướp có nguyên tắc."

Những lời này làm cho năm người trong sống ngoài khét. Nghe nói giặc cướp có nguyên tắc sao? Không có. Chuyện trước mắt là thế nào?

Cung Bắc Thiếu và Thảo Diệp hai người càng buồn bực, trước kia làm giặc cướp rõ ràng là tiếng xấu, hôm nay tại sao nói đến nguyên tắc?

"Lão đại của các người tàn sao?" Lúc Đại Nhi chưa đặt câu hỏi, Dao Kỳ tò mò hỏi trước.

"Không có, lão đại của chúng ta đi đứng rất tốt. Hơn nữa ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng." Vẻ mặt của tên giặc cướp này rất tự hào nói.

"Nàng nói là thiếu não." Đại Nhi tiếp lời.

". . . . . Lão đại của chúng ta thông minh tuyệt đỉnh làm sao lại thiếu não! Nói nhảm nhiều như vậy, nhanh giao tiền rồi đi khỏi, bọn Tiểu Vinh vẫn chờ về nhà xem bệnh cho lão nương đây." Tên giặc cướp này đặc ý một hồi vẫn không quên nhiệm vụ lúc đầu, hung tợn nói.

"Muốn bao nhiêu?" Ngoài dự liệu của mọi người, trong miệng Đại Nhi nhả ra mấy chữ như vậy.

Tiểu thư xuất cung không tới mấy ngày đầu óc bị bệnh sao, theo tính tình của tiểu thư, nhất định sẽ nói: Ừm, người có thể lấy được tiền từ trong tay bản tiểu thư còn chưa ra đời đây.

"Cái này. . . Các người có bao nhiêu, cho chúng ta một nửa là tốt rồi, lão đại của chúng ta nói rồi, làm giặc cướp có nguyên tắc, không thể đuổi tận giết tuyệt, tránh cho lần sau gặp mặt khó nói, mọi việc phải lưu lại một đường, sau này vẫn còn có thể tiếp tục làm ăn." Tên giặc cướp này nói đạo lý rõ ràng, vẻ mặt tràn đầy sung sướng đối với lão đại của hắn.

Lần sau gặp mặt khó nói. . . . .

Mọi việc phải lưu lại một đường. . . . .

Tiếp tục làm ăn. . . . .

Giặc cướp và người bị cướp có thể buồn bán tình nghĩa, chẳng lẽ lần sau người ta còn có thể ngoan ngoãn để cho người cướp sao? Đám giặc cướp này, thật là quá kì quái rồi. Nhất là tên lão đại kia, rốt cuộc là có bao nhiêu công lực mới tấy nã đám người kia thành cái bộ dáng này a.

"Nếu là tiền của ta, phải cho ta biết dùng để làm gì, nếu không cũng sẽ rất thiệt thòi, buôn bán cũng không phải dễ làm như vậy." Hiện tại đây là chuyện Đại Nhi cảm thấy hứng thú nhất.

"Ừm, nói cũng phải, chính là dùng để tiếp tế một số gia đình ở phụ cận, đều là người già yếu, không có gì nghề nghiệp, tiền cướp được phần lớn cũng phân cho bọn họ." Tên giặc cướp này nói đến lão đại nhà hắn, vẫn tự hào.

"Đàn." Vẫn trăm mặt Tiểu Vũ lên tiếng.

"Người nói cái gì!" Tên giặc cướp nghe được giọng nói khinh thường của Tiểu Vũ, vẻ mặt lập tức thay đổi, chuyện mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo lại bị một tiểu tử khinh bỉ, có thể không tức giận sao.

"Ta nói người đàn, mỗi ngày đánh cướp sau đó tiếp tế, lúc nào thì đủ, nguy hiểm không nói, làm như vậy ăn núi cũng lở, phương pháp xử lí cũng chỉ có người nghĩ ra được, chung quanh khu rừng này trong vòng một ngàn dặm hoang tàn vắng vẻ, nhưng người lui tới rất nhiều, mở mấy quán rượu, khách điểm bình dân so với cái nghề này còn nhiều tiền hơn, còn bảo đảm được sinh mạng. Các người không phải đàn là cái gì." Nói xong vừa đáng yêu tròn trắng mắt, nhìn tên giặc cướp này đang nghiêng răng.

Thầm nghĩ, người cho rằng lão tử không muốn sao, nếu tiền bạc là một vấn đề như vậy, lão đại cũng sẽ không cướp bắt luận kẻ nào, trừ phi là có tiền, vẫn không thể cướp toàn bộ. . . Tóm lại, rất buồn bực.

"Dao Dao, cho bọn hắn một nửa tiền tài của chúng ta." Đại Nhi thấy lúc tên giặc cướp kia nói chuyện sắc mặt đỏ lên, không khỏi cảm thán, nếu toàn bộ giặc cướp cũng có bộ dáng như vậy, như vậy thiên hạ rất thái bình.

"Vâng"

Khi Dao Kỳ đem một đồng lớn ngân phiếu đưa cho bọn giặc cướp, bọn cướp mắt tròn, mắt lồi ra ngoài, run rẩy nhận lấy một đồng tiền mặt trị giá một vạn, vô số ngân phiếu, không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt. Sững sờ nói: "Chúng ta chỉ cần một nửa. . . . ." Ánh mắt lại không rời khỏi hơn mười tờ ngân phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tìm phiên toái 2

"Đây chính là một nửa, bản tiểu thư không bao giờ thiếu tiền, nói một cách khác, trên thế gian này không có người nào có tiền nhiều hơn bản tiểu thư." Lần đầu tiên Đại Nhi cảm thấy bị cướp vẫn có cảm giác thành công như thế, không khỏi cười rục rờ.

"Nhị Đương Gia, ngân phiếu này không phải là giả chứ." Ở một bên, vẻ mặt đám giặc cướp cũng khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi. Cái này thật có vấn đề, cho nhiều như vậy. . . . .

"Phi, ngân phiếu của tiền trang Phụng Thông làm sao có giả, lão bản chính Lâm gia." Người được gọi là Nhị đương gia miệng đắng lưỡi khô, nhìn một đồng lớn ngân phiếu trước mắt so với nhìn thấy mỹ nữ lộ ra tròn vẹn còn hưng phấn hơn.

"Cầm tiền rồi không đi, không muốn thì trả lại." Đại Nhi nhướn mày, lời nói có chút lạnh lùng.

"Đi, đi. . . Lập tức đi ngay." Nói xong liền chạy như một làn khói đã không thấy tăm hơi, tốc độ kia cũng có thể so với chạy nước rút một trăm mét.

"Tiểu thư, mười mấy vạn đấy." Dao Kỳ biết tại sao Đại Nhi muốn cho tiền, nhưng tại sao phải cho nhiều tiền như vậy a.

"Tiểu thư thiếu tiền sao?" Phất tay một cái, ý bảo Cung Bắc Thiếu và Tiểu Vũ rút lui qua bên cạnh, mình cũng rút lui vài bước về phía bên kia.

"Không thiếu." Dao Kỳ trả lời không cần suy nghĩ, quả thật, người Lâm gia không bao giờ thiếu tiền.

Vừa mới nói xong liền nghe 'phịch' một tiếng, một người rơi xuống tại chỗ bọn họ mới vừa đứng, sau lưng đập xuống một tiếng nặng, người nọ cũng không rên một tiếng, nằm tại chỗ không nhúc nhích.

Cung Bắc Thiếu kỳ quái, mới vừa rồi ngay cả một chút hơi thở hắn cũng không cảm thấy được, tại sao từ trên cây rơi xuống một người?

"Người này bị trọng thương, còn có ý thức che tâm mạch, cộng thêm hơi thở yếu ớt cơ hồ như không có, không cố ý căn bản không nhận thấy, chắc là đang tránh né đuôi giết." Đại Nhi tiến lên liếc mắt nhìn, cho ra kết luận như vậy.

Quả nhiên, trước ngực người nọ một vết đao sâu thấy xương đủ để trí mạng, bởi vì thời gian dài không có xử lý, thịt cũng bung lên, đặc biệt dữ tợn. Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi môi đỏ thẫm, té xuống nặng nề cũng không rên quả nhiên là lọt vào hôn mê thật sâu.

"Muốn cứu?" Cung Bắc Thiếu hỏi. Dựa vào tâm tình bây giờ của Đại Nhi, tìm chút chuyện làm cũng là việc nên làm, nếu không muốn cứu liền trực tiếp lên xe không thấy, làm sao còn ở lại chỗ này xoi mói.

"Cứu." Ánh mắt của Đại Nhi dừng lại trên mặt của nam tử nào đó thật lâu, ba giây đối với người quen biết Đại Nhi mà nói đã là rất lâu rồi. Sau đó tiến lên mở y phục nam tử hôn mê, vừa ghim kim vừa nói: "Nhìn thương thế người này ít nhất nằm hai ngày ở phía trên, vì tránh né đuôi giết, vết thương nặng như thế còn che lại tâm mạch, đây cũng không phải là người bình thường có thể chịu được. Và lại hãn còn trúng chí độc, đã lan đến nội phủ, có thể còn sống tuyệt đối là kỳ tích, là nhiệm vụ gì có thể để cho một người ân nhân kiên cường như thế, ta thật sự vô cùng muốn biết. Mặc kệ là người tốt hay người xấu, người như vậy ta cảm thấy nên cứu."

"Khụ. . . ." Đại Nhi dùng nội lực thúc nóng dao găm khoét thịt thối từ ngực kéo dài đến bên hông, người nọ mê man không tỉnh, sau khi móc ra một chai thuốc bột màu trắng vẩy vào phía trên, lập tức có phản ứng.

Mọi người thấy người kia lúc tiếp xúc thuốc bột màu trắng, đầu đầy mồ hôi cũng nhất tề mặc niệm cho hãn một phen. Thuốc này có được bao nhiêu công hiệu a, so với khoét thịt còn khổ sở hơn, vất vả cho người làm thí nghiệm thuốc cho Đại Nhi. Đây là ý tưởng duy nhất trong lòng mọi người.

"Tinh là tốt rồi, Dao Dao, băng bó cho hãn." So với Đại Nhi, thủ pháp Dao Kỳ thuần thực hơn nhiều, nhanh và gọn dọn dẹp sạch sẽ vết thương người kia.

Đại Nhi thấy mọi người dùng ánh mắt 'thì ra là như vậy' nhìn mình, xem thường nói: "Hãn bị đao có độc làm tổn thương, độc phần là nghiên cứu điều chế mới nhất của ta, hiệu quả hiếm có. Hãn đã bị độc công vào nội phủ, chỉ có thể theo vết thương thâm vào."

Mọi người gật đầu, bộ dáng thì ra là như vậy. Trong lòng cũng đang chỉ trích: nếu như nội phủ uống thuốc là được, còn dùng ác như vậy nha, khi dễ ta không hiểu được lý sao.

Đây là thương thức cơ bản có được hay không, người dùng xem thường IQ của chúng ta như vậy.

"Mạng của người là ta cứu được, ta mặc kệ trước kia người là người nào, đi theo người nào, làm chuyện gì. Về sau, người chính là người của ta." Đại Nhi chưa bao giờ làm chuyện mua bán lỗ vốn, cái này là sự thật, hôm nay tặng bạc không, về sau sẽ thu hồi cả tiền vốn lẫn tiền lời.

"Dao Dao, người phụ trách chăm sóc cho hãn, đem bút ký tẩy não của Cẩn cho hãn xem một chút, nếu không có phát giác ngộ, chép một trăm ngàn lần là được."

". . . ." Tiểu thư, có nên ác như vậy hay không.

Người vừa tỉnh lại trong nháy mắt hiểu rõ tình huống, lại thấy mọi người dùng ánh mắt như 'bản thân người gặp phải xui xẻo, chúng ta cũng giúp không được người' nhìn mình, không khỏi có chút bận tâm những ngày kế tiếp của mình rồi, đây chính là tình huống từ trước đến nay chưa từng có.

Mọi người đến Sùng Thuận đã là giờ Dậu, vì chăm sóc người bị thương, Thảo Diệp đặc biệt đi tương đối chậm

Khi mọi người đứng trước cửa dịch trạm của Thiên Nhai Túc Quán thì đưa tới không ít người ghé mắt. Sáu cảm y tư lự, phong cách phi phàm, mặt mũi xuất chúng, vừa nhìn chính là tiểu thư công tử thế gia, người đến Thiên Nhai Túc Quán là loại địa phương người giang hồ tề tụ, thật sự không làm người khác chú ý cũng không được. Huống chi còn có một nam tử bị thương rất nghiêm trọng.

Trên mặt Đại Nhi nở nụ cười rực rỡ, làm như nghĩ tới chuyện vui gì đó.

"Chuyển sang nơi khác thôi." Thương thế tuy nặng cũng đã thanh tỉnh, sắc mặt Dịch Phong không được tự nhiên, nói.

"Người giết người ở nơi này?" Đại Nhi xem thường nói.

"Đừng vậy" Nếu không phải đối phương ở chỗ này không có phòng bị, mình làm sao dễ dàng đắc thủ như vậy. Từ khi nhận được tin tức trên đường có người mua mệnh của hãn, tới chỗ nào cũng thận trọng, một tháng có hai mươi tám ngày sống ở Thiên Nhai Túc Quán, nếu không mình cũng sẽ không mạo hiểm.

Dịch Phong hãn là sát thủ xếp hạng thứ ba trên bảng Sát Thủ, nhận đơn hàng từ trước đến giờ có lựa chọn, chỉ giết người đáng chết. Trong giới bất hòa nói hãn tự cho rằng mình thanh cao, người bên ngoài hận không được trừ ác nhân cho sáng khoái. Hãn không quan tâm sống chết, bởi vì vào mười năm trước hãn sớm chết rồi, bây giờ hãn có thể làm, chỉ có những thứ kia mà thôi.

"Nói như vậy người bị người của Thiên Nhai Túc Quán đánh bị thương?" Giọng của Đại Nhi trong nháy mắt biến hóa, ý vị bên trong chỉ sợ cũng chỉ có đám người Cung Bắc Thiếu cảm nhận được.

"Phá hư quy củ người ta, tự nhiên phải trả giá một chút." Thật ra Dịch Phong cũng không nghĩ tới muốn báo thù, dù sao cũng là mình phá hư quy củ trước.

"Cũng không cần đeo mặt nạ, không có người nào không nhận ra." Nói xong ném cho hãn một chai dược thủy liền đi vào, sau đó Tiểu Vũ, Cung Bắc

Thiếu và Thảo Diệp đi vào theo. Lưu lại Dao Kỳ đau buồn chờ người nào đó đi ra ngoài, thuận tiện bôi mặt nạ trên mặt người khác.

Bởi vì Dịch Phong bị thương, tay không nhanh nhẹn, vì vậy Dao Kỳ rất kinh nghiệm đem được thủy chà xát ở trên tay xoa roi tẩm mặt nạ trên mặt đến nổi đám người kia cũng không nhận ra, vì vậy, gương mặt mỹ nam ngang tàng xuất hiện ở trong tay Dao Kỳ.

Nhón chân lên tí mĩ lấy ra khăn tay lau được thủy còn sót lại trên gương mặt đó. Vì vậy tạo thành khung cảnh: dưới trời chiều, một lục y nữ tử khả ái nhón chân lên tí mĩ lau chùi gương mặt cho một nam tử tuấn mỹ, nhìn kỹ, trên khuôn mặt tái nhợt của nam tử kia lại có lấm tẩm đỏ ửng, nếu không có trạng thái bệnh như vậy. Khuôn cảnh tốt đẹp hòa hài dường nào a.

"Được rồi." Dao Kỳ nhìn khuôn mặt mỹ nam, thỏa mãn gật gật đầu, sau đó đỡ hần chậm rãi đi về phía trước.

"Tiểu Vũ, muốn ăn cái gì? Vẫn như vậy?" Đi vào khi nhìn thấy nụ cười không rõ trên mặt của Đại Nhi nhìn Tiểu Vũ dò hỏi, gương mặt Tiểu Vũ vẫn im lặng.

Tại sao nàng không biết xấu hổ khi nhắc tới sự kiện kia. . . . .

Một bên, Cung Bắc Thiếu và Thảo Diệp cũng rất không tự nhiên ho khan vài tiếng, sau khi Dịch Phong và Dao Kỳ mờ mịt ngồi xuống, nhưng rõ ràng cảm thấy có chút chuyện không tầm thường.

Ở một bên, tiểu nhị cau mày, ánh mắt không nhìn được quan sát Dịch Phong vừa mới tiến vào, chân mày nhíu chặt hơn.

"Tiểu nhị, ngươi để ý Tiểu Dịch nhà ta rồi hả? Thật xin lỗi, Tiểu Dịch nhà ta đã có người rồi. Hơn nữa, nhìn bộ dạng này của ngươi cũng đừng có mà đòi ăn thịt thiên nga, Tiểu Dịch nhà ta tuấn mỹ như vậy, không nhìn trúng ngươi đâu." Đại Nhi trêu chọc, nhìn mặt của tiểu nhị đã biến thành màu gan heo, cười vô cùng rúc rỏ.

"Khách quan, tiểu nhân chỉ cảm thấy vị khách quan kia rất quen thuộc, rất giống một vị khách mấy ngày trước." Tiểu nhị kia cười làm lạnh, nói nhưng cũng không kiêu ngạo không tự ti.

"Hả? gương mặt Tiểu Dịch chẳng lẽ lớn như vậy?" Đại Nhi bật cười, ánh mắt trêu chọc nhìn tiểu nhị.

"Khách quan chờ một chút, tiểu nhân mang thức ăn lên cho ngài." Tiểu nhị kia rất thức thời chạy đi hỏi báo cấp trên.

"Nhớ chuẩn bị sáu gian phòng hạng nhất." Đúng lúc Cung Bắc Thiếu chen vào một câu.

"Vâng."

"Chúng ta có thể khiêm tốn một chút không." Trong lòng Tiểu Vũ kêu rên, không nói ra được lời gì.

"Chúng ta phách lối chỗ nào?" Đại Nhi nhíu mày, ý bảo Tiểu Vũ nói tiếp.

"Tiểu thư, nơi này có hơn mười vị cao thủ." Dao Kỳ chú ý biến hóa chung quanh, trầm lặng nói. Trên người của mấy người mình đều có Tàn Hương của Đại Nhi, không cần phải lo lắng có người thám thính.

"Hơn nữa, bây giờ Bách Tử Tà không có ở đây, như vậy hiện tại ai làm môn chủ Tử Tà Môn?" Cung Bắc Thiếu rất hiếu kỳ, Bách Tử Tà ở trong cung, như vậy không phải nói, Bách Phi Thần đã xuất cung rồi sao. Như vậy chúng ta có thể nhận định đây là cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tìm phiên toái 3

Nghĩ tới đây hần không thể không bội phục Bách Phi Thần một phen, bao nhiêu người tha thiết ước mơ ngôi vị hoàng đế, cứ nói nhường lại là nhường lại, khí phách này cũng không phải là người bình thường có thể sánh được. Sau đó có thâm ý khác nhìn Đại Nhi một cái, âm thầm lắc đầu: quả nhiên là yêu mỹ nhân không yêu giang sơn là đây.

"Thế nào? Ngươi nhớ hần?" Trong đôi mắt Đại Nhi lóe lên ánh sáng tà ác, ngay sau đó liền thấy ở một bên, sắc mặt của Thảo Diệp nhanh chóng đen lại.

"Ta là một nam nhân tốt, không nhớ mỹ nhân, nhớ đến một nam nhân hư hỏng như hần làm gì?" Cung Bắc Thiếu đen mặt, ta thích nữ nhân có được không.

"Xem như ngươi thức thời, aizz, cũng không biết sư phụ có bị khi dễ hay không." Đại Nhi thở dài một hơi, dựa vào tính tình sư phụ của nàng, nàng thật đúng là không yên lòng a. Mặc dù lúc ban đầu do nàng thiết kế. . . . .

"Bách Từ Tà kia có đáng tin cậy không?" Nghe Đại Nhi nói, Dao Kỳ không khỏi nuốt vào lời nói muốn kéo bọn họ quay trở lại đề tài lúc ban đầu đã bị vứt bỏ.

"Ta nói, ta cũng đã giao thủ với bộ cao thủ nơi này, bọn họ nhận được khí tức của ta." Dịch Phong thấy bộ dáng mọi người không sao cả, thật lòng bị đả kích rồi, tại sao chỉ có một mình hắn lo lắng? Đám người kia sẽ không đem hắn bán cho nơi này chứ. . . . . Vừa nghĩ thật có khả năng này.

"Không nhận ra thì làm sao tìm được phiền toái." Tiểu Vũ không kiên nhẫn bấu môi, trong ánh mắt hoàn toàn bán đứng ý tưởng cực độ muốn tham gia náo nhiệt trong lòng hắn. Xông xáo giang hồ, mình từ hoàng cung Phù Diêu đến hoàng cung họ Bách giữa đường cũng có thể chơi một chút, lần này đi ra ngoài rồi không thể yên lặng.

Dịch Phong liếc mắt nhìn Tiểu Vũ đáng yêu đến bạo phát, sau đó tầm mắt quét một lần trên gương mặt mọi người đang lúc bày tỏ 'nhất trí tán thành', nhất thời đầu óc không đủ dùng, làm cái gì vậy? tìm tới Đại bản doanh của người ta gây phiền toái? Mấy người này không có vấn đề chứ?

Còn chưa phúc nghị xong, đã thấy một người giống như lão bản đi tới.

"Vị này chính là Dịch Phong, sát thủ hàng thứ ba trên bảng Sát Thủ." Lão bản kia tươi cười rạng rỡ, giọng nói là hỏi cũng là khẳng định. Giống như người không cho đáp án, chỉ cần hắn cho là tốt rồi.

"Đúng vậy" Dịch Phong cũng dứt khoát, không chút nào phủ nhận. Danh tiếng của hắn không mất mặt.

"Phong công tử quả thật hào phóng, tại hạ tự nhận rất thưởng thức Phong công tử, nếu không phải công tử phá hỏng quy củ Thiên Nhai Túc Quán ta, Liên nỗ rất nguyện ý trở thành bằng hữu với Phong công tử." Lời nói của lão bản tự xưng họ Liên cũng là lời xuất phát từ nội tâm, nụ cười trên mặt có tăng không giảm.

Tiểu Diện Hồ, đây là ngoại hiệu Đại Nhi đặt cho hắn, khuôn mặt tươi cười vô cùng chân thành, vừa nói có thể trở thành bằng hữu, vừa đang ám hiệu chúng ta cũng chỉ có thể là kẻ địch, đổi lại cách nói, làm cho người ta cảm thấy người này có tầm lòng mền tằm, không hổ là người có thể chống đỡ một phương.

"Hả? Ý của Liên lão bản là. . . ." Dịch Phong cười như không cười nhìn về mặt tươi cười rạng rỡ của Liên Thành, không có chút nào có ý lo sợ lùi bước.

"Chết hoặc trở thành người của Thiên Nhai Túc Quán ta, người chỉ có hai lựa chọn này." Liên Thành không thêm đề ý nụ cười của Dịch Phong, chỉ là đưa ra điều kiện này, người ghét ác hướng thiện như thế chết cũng đáng tiếc. Nhưng cũng không coi là phá quy củ.

"Vấn đề này Phong nỗ thật sự không hỏi đáp được cho người." Dịch Phong lắc đầu, ý vị không rõ.

"Hả? Tại sao?" Ánh mắt Liên Thành vẫn dừng lại ở trên mặt Dịch Phong, không chút nào phát giác mấy người bị không đề ý tới, sắc mặt không tốt. Ngay cả Dao Kỳ, tính khí luôn tốt đẹp cũng cảm thấy nên cho bọn hắn nếm thử một chút dạy dỗ, mấy người ngồi ở chỗ này như vậy, cho dù người là lão bản thì như thế nào, đạo đãi khách thật đúng là. . . . . Không dám khen tặng.

Đại Nhi cũng hiểu nguyên nhân tại sao Liễu Phàm có thể trở thành tâm phúc của Bách Từ Tà mà Tiểu Diện Hồ ý định thâm trầm lại bị chặn ngoài cửa. Hắn thông minh, lại tùy tính, kiêu ngạo, chỉ dễ mất đối với người mà mình cảm giác hứng thú, cảm thấy người bình thường không thích hợp cũng không xứng nói chuyện với mình, đây chính là khuyết điểm của hắn, khuyết điểm trí mạng. Xem thường không nhìn kẻ địch, tự đại hơn nữa tự kỷ.

Không giống sư huynh của mình, bọn họ tự kỷ, lại có tư cách, kiêu ngạo nhưng không coi thường bất luận kẻ nào, tôn trọng mọi người, chỉ cần đối tượng không phải là người mình chán ghét, những thứ hình thức gì đó vẫn phải làm. Nếu như không làm, chỉ có thể nói người họ rất không may đụng phải ngọn thương, tính khí này ai có thể nói chắc chắn.

"Bởi vì mệnh của Phong công tử trong miệng người là của ta, người cũng là của ta. Cho nên rất không đúng dịp, phải để cho Liên lão bản thất vọng." Đại Nhi nói chuyện, giọng nói hòa ái ấm áp, chỉ là nụ cười trên gương mặt rất hả hê, trong mắt mọi người xung quanh cũng rất đáng đánh đòn.

"Nói như vậy không cần nói nữa." Lúc này ánh mắt Liên Thành mới chuyển tới trên thân nhóm người Đại Nhi, nụ cười trên mặt càng sâu.

"Tại sao đã thương người của ta còn lời kéo trắng trợn như thế, ngay cả lão bản cũng không xem bản tiểu thư ra gì, món nợ này phải tính toán cho tốt đây." Nụ cười trên mặt của Đại Nhi cũng rất rực rỡ, khóe miệng cong lên, ở trong mắt đám người Cung Bắc Thiệu lại cảm thấy rất. . . . . Ác liệt.

Lúc này trong hành lang có không ít người ăn cơm, phần lớn chú ý tới một bàn không tầm thường, vốn là không khí huyền ảo nhất thời yên tĩnh lại, khóe mắt đều không tự giác liếc về phía một bàn lan tràn ngọt ngào.

"Không biết vị cô nương này muốn tính thế nào đây?" Lúc Liên Thành nói lời này, rõ ràng mùi vị có chút cắn răng nghiền lợi, nụ cười trên mặt cũng không giảm. Lời nói này, rõ ràng là người của người phá hư quy củ trước, hắn chạy thoát là do vận khí của hắn tốt, hôm nay quay trở lại, muốn tính toán món nợ đã thương người của hắn, cô nương, người nhất định muốn tính sổ ở chỗ này?

"Vây công người của ta, bản tiểu thư cũng rộng lượng không so đo, ai chém một đao trước ngực, giao người ra tránh cho đại động can qua." Một bên xem náo nhiệt, đám người Cung Bắc Thiệu đều bị lời lẽ đầy hùng hồn khí khái của Đại Nhi làm cho phục sát đất, bình tĩnh như thế, lời nói này cỡ nào khí độ a.

"Ha ha, cô nương nói không sai, nhưng nếu muốn tính sổ, dĩ nhiên phải tính từ đầu đến cuối cho rõ ràng. Vị Phong công tử này phá hư quy củ Thiên Nhai

Túc Quán của bọn ta, không lưu lại tánh mạng của hần là sai lầm của bọn ta, hôm nay nếu hần là người của cô nương, vậy xin cô nương giao hần ra, Liên mỗ bảo đảm đảm người của cô nương đi ra Thiên Nhai Túc Quán không bị thương chút nào. Dù sao chuyện này Phong công tử có lỗi trước, không biết cô nương ý như thế nào."

"Liên lão bản nói sai rồi, ta tới tìm phiền toái, không phải tới đưa người cho người. Quy củ định xuống chính là để cho người ta phá hư, chẳng lẽ những lời này Liên lão bản chưa từng nghe nói." Đại Nhi ngồi từ đầu đến cuối cũng không có ngẩng đầu nhìn Liên Thành một cái, mặc dù nàng cảm thấy hần căn bản cũng không đáng giá để nàng nhìn, nhưng xuất phát từ việc tính sổ, tự nhiên có thể cho hần một chút mặt mũi, vì vậy đứng lên, lười biếng nâng mí mắt nhìn Liên lão bản.

"Quy củ là quy củ, đã có người phá hư, tự nhiên phải trả giá." Nói xong từ bốn phía xuất hiện mười mấy người, tay cầm các loại binh khí, hiển nhiên là người của Thiên Nhai Túc Quán, đầu bếp, tiểu nhị, chân sai vặt... Chỉ là giờ phút này khí tức trên người rõ ràng cho thấy giết người không chớp mắt... Điều này làm cho Đại Nhi không khỏi nghĩ đến đáng về một người đầu bếp giết người không chớp mắt, nấu ăn cho khách, không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Mọi người vừa thấy có kịch vui, xem càng thêm tập trung tinh thần, vốn chỉ là liếc trộm, bây giờ đã biến thành trắng trợn. Trong lòng âm thầm suy đoán là ai không mở mắt lại dám chọc vị sát thần Từ Tà Môn này.

"Cô nương không ngại suy nghĩ một chút đề nghị Liên mỗ mới vừa đưa ra." Nụ cười trên mặt Liên Thành càng phát chân thành, chỉ là Đại Nhi nhìn thấy cũng làm người ta vô cùng chán ghét.

"Ha ha, Liên lão bản trợn thế thật to." Đại Nhi không vội, nở nụ cười, đập liên hoa bộ từ từ đi qua đi qua lại bên cạnh Liên Thành mấy lần, quan sát nhóm người vây quanh bọn họ, bóp vỡ một viên thuốc mang theo trong người, ngón tay phải theo thói quen gõ trên lưng bàn tay trái, một lúc lâu mới cười híp mắt nói.

"Ngay cả lão bản cũng muốn bản tiểu thư thỏa hiệp, không khỏi cũng quá khinh thường người ta."

"Nếu cô nương không đồng ý, Liên mỗ cũng không có biện pháp, phá hư quy củ cũng chỉ là một mình Phong công tử mà thôi, cô nương không muốn đi cũng có thể không đem xỉa đến." Liên Thành cũng không phải là kẻ ngu, tự nhiên nhìn ra được mấy người trước mắt cũng không phải là người bình thường, nhưng quy củ đặt ra ở nơi này, mặc kệ là ai, chỉ cần phá quy củ cũng chỉ có hai con đường, hoặc là chết, hoặc là quy thuận.

"Liên lão bản thật nể tình, nhưng mà Liên lão bản đã quên mất, lần này ta tới báo thù cho Tiểu Dịch nhà ta đấy." So với sức bền bỉ của ta, người không đứng khâu vị.

"Nếu cô nương có ý như thế, không thể làm gì khác hơn là đắc tội." Nói xong đám người này nhất tề muốn động thủ.

"Là ta đắc tội mới đúng." Nói xong búng tay một cái, mọi người nhũn ra như con chi chi trực tiếp ngã trên mặt đất, ghê tởm là bọn hần cũng đều tỉnh táo, các loại binh khí cũng vẫn nắm ở trong tay, cảm giác kia gọi là biệt khuất. Mà Liên Thành còn đứng đó, sắc mặt cũng nhanh chóng biến thành đen.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tìm phiền toái 4

"Người làm như thế nào? !" Vẫn còn đang trong kinh ngạc, Liên Thành không bình tĩnh nữa, người mà lúc này hần không thèm nhìn thậm chí có lực sát thương rất lớn. Không biết sắc đã hạ nhiều người dưới tay hần như vậy?

"Bản tiểu thư khêu khêu ngón tay mà thôi." Đại Nhi cười có thâm ý khác.

Chờ xem náo nhiệt, trong lòng mọi người trở nên lạnh lẽo, cứ như vậy giải quyết xong? Có làm hay không? ! Chẳng lẽ người của Thiên Nhai Túc Quán đều là bùn nặn hay sao? Con mẹ nó quá lừa bịp rồi. Ánh mắt nhìn về phía Đại Nhi không khỏi thay đổi, kỹ thuật dụng độc như thế, ngay cả Y Tiên Cổ Thiên Hồn cũng không bì kịp.

Chuẩn bị ra tay, Dịch Phong bị giật mình chết khiếp. Hần vốn cho rằng Đại Nhi chỉ có y thuật lợi hại, không ngờ độc thuật cũng đến trình độ này. Đường kim trên đời thật là không người nào có thể địch lại.

"Tiểu thư, lần sau lưu lại mấy người, người ta thật nhàm chán mà." Dao Kỳ bất mãn bĩu môi, mỗi lần đều bị một viên thuốc trực tiếp giải quyết, thật sự là không có thú vị.

Đám người Cung Bắc Thiệu, Thảo Diệp, Tiểu Vũ nhất trí gật đầu một cái, ý bảo lần sau không cần Đại Nhi ra tay, nếu không bọn họ không có đất dụng võ.

"Không vội, bên trong còn có mấy người nặng ký. Sẽ để lại cho các người là được." Đại Nhi nhìn Liên Thành cười cười, ý bảo không cần che giấu, tất cả đã ra rồi.

Liên Thành có cảm giác trên mặt mình bị người ta hung hăng tát một cái, lúc đỏ lúc trắng. Trong lòng cũng ngạc nhiên. Mấy người bên trong đã che giấu khí tức, tại sao vẫn bị phát hiện? Chẳng lẽ võ công của nàng đã đạt đến trình độ sâu khôn lường được? Như vậy chuyện này thật đúng là không dễ giải quyết.

"Ha ha ha, ta nói Liên Thành, ngươi cũng có lúc này thật là không dễ dàng a." Một tiếng cười liêu lỉnh từ trong viện xuyên qua cả đại đường truyền đến, thật ra làm cho Đại Nhi có chút buồn bực. Hắn tới xem nào nhiệt sao?

Chỉ thấy đi theo phía sau người kia là mấy nam tử mặc y phục cùng màu, chậm rãi thông thả đi tới.

Liên Thành thấy thế mặt cũng có chút co quắp, hàng này thật sự là vết thương lành đã quên đau, làm tiểu nhị lâu như vậy mới vừa được thả ra lại đắc chí, quả nhiên tính tình này càng mài càng cong.

"Bị một tiểu cô nương nhà người ta làm cho nhếch nhác như vậy, thật sự là hiếm thấy." An Ngôn làm tiểu nhị mấy tháng vẫn đắc chí như xưa.

Mọi người ở đây cũng bị lời nói phách lối và vẻ mặt hờ hê của làm cho buồn bực, tại sao người này có thể làm người ta chán ghét như vậy? Mỗi một câu nói đều làm cho người ta có một loại kích động muốn đập chết hắn.

Đại Nhi đưa lưng về phía hắn, không ngừng nháy mắt ra hiệu cho đám người Cung Bắc Thiếu và Thảo Diệp, ý nói nếu các ngươi không ra tay một lúc nữa có thể cũng không còn một chút canh để uống.

Vì vậy Cung Bắc Thiếu hiểu ý, đứng lên.

"Ta đến tìm phiền toái, nói nhảm cũng không nên nói nhiều, cùng tiến lên hay từng người đến?" Cung Bắc Thiếu vừa thu lại Chiết Phiến trong tay, trên khuôn mặt tinh xảo phong độ chỉ có nụ cười nho nhã. So với An tiểu nhị phách lối lúc này quả thật là một bầu trời một vực. Cung Bắc Thiếu người ta phách lối có phong độ, mà An tiểu nhị người phách lối thấp kém. Đây chính là khí chất khác nhau a.

"Mẹ nó! Lớn lối như vậy, đây là địa bàn của ta có được hay không." An tiểu nhị tức giận lắc mình một cái đi lên, rất có ý không chết không thôi.

Ba người còn lại cũng ngầm hiểu ý xông tới, ngược lại bị Đại Nhi nói một câu trấn áp.

"Các ngươi nhất định muốn học tập như bọn hắn?" Đại Nhi thấy An tiểu nhị không chú ý tới nơi này liền xoay người nhìn về phía ba người kia, chỉ chỉ mọi người vẫn nằm tê liệt trên mặt đất, cười rất lạnh nhạt.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn Liên Thành đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhất định xông tới. Dao Kỳ và Thảo Diệp cũng hết sức hưng phấn, một người đánh một, Tiểu Vũ cũng hưng phấn nhao nhao muốn thử, lại bị Đại Nhi một tay ngăn lại. "Tiểu Vũ, ngươi xem là được rồi, nếu thật sự nhảm chán thì khi dễ những người ngã trên mặt đất này."

Nói xong vẫn ngân châm trong tay, ép người tới cấp tốc lui về phía sau.

Giương mặt Tiểu Vũ đen lại, ta rất vô dụng sao mà tỷ tỷ kêu ta khi dễ những người không có năng lực phản kháng, ngay sau đó khinh thường nhìn sang người tê liệt ngã xuống trên đất, lộ ra nụ cười như ác ma. Không thể trách ta, thật sự là quá nhảm chán. Vì vậy vừa bắt đầu đưa tay kéo những người xui xẻo, vừa bắt đầu bày ra các loại POSS.

Dịch Phong im lặng, rốt cuộc hắn gặp được một đám người nào a, đáng đáp cũng không tới, chỉ là từng người tư tưởng bị vận vẹo . . . . . Lại nhìn một đám người không có năng lực phản kháng bị Tiểu Vũ giày vò đáng sợ, trong lòng càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình. Quả nhiên đều là một đám quái nhân.

Bất quá trong đáy lòng cũng ám áp, vì mình đặc biệt tìm đến đại bản doanh của người ta gây phiền toái, nói không cảm động là giả. Mặc dù hắn biết phần lớn nguyên nhân là bởi vì bọn họ thật sự quá nhảm chán.

Chỉ thấy Cung Bắc Thiếu tung cây Chiết Phiến trong tay, thanh thạo ứng phó với thanh kiếm của An tiểu nhị không biết lấy ra từ nơi nào, khí chất đó, phong độ trong nháy mắt mê hoặc không ít nam nam nữ nữ. Nhìn lại vẻ mặt khó chịu của An tiểu nhị và bộ dáng hài lòng trước đó quả thật trái ngược nhau.

Bên này Đại Nhi trên dưới một trăm cây ngân châm chào hỏi những người đã hoàn toàn mất đi năng lực chống cự, bị Tiểu Vũ kéo đi chơi đùa. Mà Dao Kỳ và Thảo Diệp cũng đều chiếm thượng phong. Tất cả giống như đều nằm trong sự tính toán của Đại Nhi, ngược lại sắc mặt của Liên Thành đen lại, nhưng mình trúng chiêu không cách nào nhúc nhích được.

"Ngươi thật sự muốn đối địch với Tử Tà Môn của ta sao? !" Liên Thành hỏi lời này rất nghiêm túc, bởi vì chuyện này đã không phải là đến Thiên Nhai Túc Quán gây chuyện, mà là vấn đề liên quan đến mặt mũi uy tín Tử Tà Môn của hắn. Tương đối nghiêm trọng.

"Lời nói này của Liên lão bản, không phải bản tiểu thư đã nói rồi sao, là tới lấy lại danh dự cho Tiểu Dịch nhà ta, nếu ngay cả lão bản cũng nhất định cho là như thế, bản tiểu thư cũng không có biện pháp." Hai tay Đại Nhi mở ra bày tỏ không sao cả, điều này làm cho Liên Thành cắn răng nghiền lợi một phen.

Chính là không phải người bình thường, người có thể lực, nghe được ba chữ Tử Tà Môn này không người nào không e sợ, tránh còn không kịp, vị thần tiên này là thế nào? Là thật sự không hề sợ hay nghe con không sợ cọp? Điều này làm cho Liên Thành mang ra ba chữ Tử Tà Môn này lần đầu tiên có

một loại cảm giác bị thất bại rất nghiêm trọng

Người xem náo nhiệt đối với Đại Nhi cũng cực kỳ sùng bái.

Từ Tà Môn cũng có thể bị khi dễ như vậy từ lúc nào hả ? Tình cảnh trước mắt thật sự là trăm năm khó gặp a. Đây quả thực là tin tức số một trên giang hồ ngày mai. Bị khi dễ vẫn không tính, còn tới địa bàn người ta khi dễ người ta, thật là cường hãn. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, không nghe thấy ai nói qua mấy người này đi lại ở trên giang hồ a, không phải bởi vì ngu ngốc mới đi khi dễ người ta như vậy. . . . .

"Mẹ nó! Liên Thành người đến hỗ trợ một tay. . . ." Một bên đánh cho thật cật lực, An tiểu nhị khó chịu nhìn về phía Liên Thành không nhúc nhích, sau đó nhìn thấy một bóng dáng nữ tử nào đó, trong nháy mắt bị hóa đá. Cung Bắc Thiếu cũng không thừa dịp người gặp nguy, khi hắn nhận ra đây chính là tên tiểu nhị kia mới sáng khoái đồng ý ám hiệu của Đại Nhi "Nếu các người không ra tay thì một lúc nữa có thể cũng không còn một chút canh để uống". Nếu không, thật sự cũng không đánh đâu.

"Hoàng. . . . . Phu. . . . ." Trong nháy mắt, An tiểu nhị rối rắm. Giọng nói kia hắn nghe vô cùng quen thuộc, thì ra là cô nãi nãi. . . . .

"Con mẹ nó, tất cả dừng tay cho ta!" Cùng một lúc nghe âm thanh gào thét của An tiểu nhị, bốn người đang đánh nhau vất vả rút cuộc cũng ngừng lại.

Cung Bắc Thiếu cũng không để ý, phe phẩy cây quạt chậm rãi trở về chỗ ngồi, chờ xem kịch vui. Dao Kỳ nhìn Đại Nhi một cái, cũng thức thời đi trở về, Thảo Diệp càng không cần phải nói. Hiện tại cũng không cần đánh. Chỉ có Tiểu Vũ ở nơi nào đó bận rộn cực kỳ vui vẻ.

Đang lúc mọi người không rõ chân tướng nhìn chăm chú, An tiểu nhị sắc mặt nặng nề đi đến trước mặt của Đại Nhi, trên mặt lập tức nở nụ cười như hoa, chân chó nói: "Thì ra là ngài sao, ha ha, tiếp đãi không chu đáo, xin đừng lấy làm phiền lòng a."

Thật ra không thể trách An tiểu nhị, lúc ấy ở hoàng cung mặc dù có ánh lửa, nhưng tất cả lực chú ý đều đặt ở trên người Môn chủ của mình, làm sao chú ý đến bọn người Cung Bắc Thiếu, vì vậy, gặp phải bị kịch.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Quá trùng hợp 1

Điều này làm cho Liên Thành và chúng môn đồ Từ Tà Môn sợ hãi kinh ngạc đến nỗi muốn rút cằm, mà mọi người xem náo nhiệt càng thêm giật mình, đầu óc nhất thời xoay không kịp, rút cuộc người này có bối cảnh thế nào? Ai có thể giải thích một chút.

"An Ngôn, người. . . Người không sao chứ." Liên Thành khó khăn luống cuống, không xác định, hỏi. Phải biết, ngoài Nộ Vân, An Ngôn là người khó chịu nhất, đối với môn chủ cũng là hiển nhiên, nhưng khúm núm cúi đầu đối với một tiểu cô nương, thế gian này có đền khùng hay không.

"Liên Thành, tại sao người chọc cho cô nãi nãi này tức giận, còn không mau nói xin lỗi với vị tổ tông này." Giọng nói của An tiểu nhị không lớn, chỉ là người ở chỗ này đều nghe được rõ ràng.

Từ cô nãi nãi biến thành tổ tông, thăng cấp cũng quá nhanh đi. Trong lòng mọi người không khỏi suy đoán thân phận của Đại Nhi.

". . . . ." Quả thật Liên Thành muốn đập chết tên này bằng một cái tát, thật sự là quá khinh người.

"Ha ha, Liên Thành làm chuyện người người oán trách, làm hại ngài tự mình tới cửa, thật sự xin lỗi, ngài nhìn. . . mặt mũi của Môn chủ ta, đại nhân không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân, tha cho hắn đi, thật ra ngoại trừ miệng hắn đáng đánh đòn một chút cũng không có gì khuyết điểm, thật mà." Bộ dáng An tiểu nhị chân chó khiến cho chúng môn đồ Từ Tà Môn cùng che mặt, con mẹ nó thật sự là quá mất mặt, nhưng mà rút cuộc hàng này là thế nào?

Ngay sau đó, Đại Nhi cũng đen mặt, tại sao hàng này trở nên chân chó như vậy? Mặc dù mình rất được tôn bô.

"Không có gì, chỉ là đã thương người của ta, còn ở trước mặt ta thọc gậy bánh xe mà thôi." Đại Nhi nói nhẹ nhàng. An tiểu nhị nghe xong run như cây sậy. Liên Thành, người nha, vị nữ chủ này chịu thua thiệt a, lúc người gây chuyện cũng không nhìn người một chút.

"Ha ha, tại sao có thể không có gì, nhất định cho ngài câu trả lời thỏa đáng, xin ngài bớt giận." An tiểu nhị cười gượng mấy tiếng, ý bảo Liên Thành nói chuyện.

"Xin hỏi cô nương là ai?" Liên Thành làm như không nhìn thấy gương mặt rối rắm của An tiểu nhị, vẻ mặt nặng nề nhìn chằm chằm Đại Nhi, hỏi.

"Rất quan trọng?" Đại Nhi nhú mày, nhẹ nhàng hỏi.

Liên Thành còn muốn nói gì nữa lại bị An tiểu nhị cực kỳ tức giận kéo đi, ghé vào bên tai văng nước miếng nửa ngày. Vì vậy, một bên Liên Thành không thể tin nổi, một bên An Ngôn bộ dáng chân chó vẫn quyết định không nên trên chọc thì tốt hơn. Vì vậy, cô quái nhìn Đại Nhi, hơi biến sắc lại khôi phục hình tượng Tiểu Diện Hồ.

"Lúc này Liên mỗ đắc tội, kính xin cô nương tha lỗi, không biết cô nương muốn như thế nào mới hài lòng, Liên mỗ nhất định tận lực không để cho cô nương thất vọng." Cùng lúc Liên Thành nói ra, mọi người nghe xong giống như gặp quỷ, nhìn Đại Nhi. Thế lực nào lợi hại như vậy, ngay cả Từ Tà Môn cũng tránh đi. Cụ thể không biết như thế nào, dù sao, không bao lâu sau sự tích chối lợi của đám người Đại Nhi nhất định vang danh giang hồ.

"Chuyện của Tiểu Dịch, người cảm thấy nên làm như thế nào?" Đường như Đại Nhi rất hài lòng thái độ nhận lỗi của Liên Thành, lui một bước, trên khuôn mặt mềm mại vô cùng vui vẻ.

"Vậy do cô nương phân phó." Liên Thành cũng không ngu, ngược lại hẳn rất khôn khéo, khuyết điểm duy nhất chính là đối với chuyện hẳn muốn xử lý, tất cả người không liên quan cũng không thèm nhìn, đây là một khuyết điểm thật không tốt, bất kỳ nhân tố bên ngoài cũng có thể là nguyên nhân đưa đến nhiệm vụ thất bại. Hẳn hiểu, nhưng không sửa được.

"Như vậy, a, cho hẳn ăn cái này, trối tay chân nhốt ở trong phòng một ngày thôi. Aiz, bản tiểu thư vẫn quá thiện lương." Đại Nhi ăn năn hồi hận, bọn người Dao Kỳ nổi hết cả da gà trên người.

Thiện lương dùng ở trên người của ngài, thật sự quá 'Chuẩn xác' rồi.

"Về phần người coi rề bản tiểu thư. . . . ." Đại Nhi nói đến đây lộ ra khuôn mặt tươi cười, người nào đẩy liền đồ mồ hôi hột, đồng thời khắc ra mấy chữ như vậy: "Mấy người kia bỏ đi, bản tiểu thư vẫn muốn làm phiền Liên lão bản đích thân ra tay rồi, An tiểu nhị, người cứ nói đi."

"Vâng. . . Vâng" Trong lòng An Ngôn cười đến nghẹn, cực độ hả hê. Ha ha ha, Liên Thành cũng có hôm nay, phốc ha ha ha. . . . .

Cuối cùng, chơi đùa vô cùng cao hứng, Tiểu Vũ ở nhĩ gian trên lầu, âm thầm dễ chịu bỏ lại một câu khiến cho An tiểu nhị khóc không ra nước mắt.

Chỉ nghe Đại Nhi nói: "Ừm, thật ra bản tiểu thư cảm thấy An tiểu nhị làm tiểu nhị thật thích hợp." Vì vậy, vị này cũng gặp bi kịch.

Liên Thành liếc mắt nhìn mọi người bị Tiểu Vũ xếp thành chữ làm loạn, lòng mảy không nhìn được giật giật, làm như muốn nín cười, lời An Ngôn chạy thẳng tới phía sau phòng bếp. Thân là tiểu nhị bị phu nhân kích lệ, tự nhiên không thể để cho người khác hầu hạ sẽ thất lỗi. . . . .

Vì vậy, An tiểu nhị bị thương bắt đầu làm lại nghề cũ.

Giờ Ty, ngày thứ hai, ngoại trừ một mình Dịch Phong bị thương ở lại, đoàn người của Đại Nhi ở dưới ánh mắt ân cần của An tiểu nhị thân nhiên đi ra khỏi Thiên Nhai Túc Quán, nói là muốn đi du ngoạn bờ hồ.

"An tiểu nhị, người bị Liễu Phàm hãm hại." Liên Thành suy tư một buổi tối mới cho ra kết luận này, bởi vì đối với chuyện truyền mệnh lệnh cho tới bây giờ cũng chỉ có một con đường đặc thù, căn bản không cần đích thân đến đây.

"Không phải." An tiểu nhị cau mày, bộ dáng chắc chắn, sau đó vẻ mặt biến sắc nhấn nhó: "Ta bị Môn chủ thân ái hãm hại."

Yêu Liên hồ là địa phương đẹp nhất Sùng Thuận, nhà thủy tạ là trạm dịch nghỉ chân trong nước, tuyệt đẹp như Tiên Cảnh Nhân Gian.

Đầu thu, Yêu Liên hồ không giống mùa hạ, lá sen ngênh lên không trung, hoa sen màu hồng, mang theo vài phần thê lương, mấy phần nhã nhặn lịch sự, giống như một thiếu nữ tài trí qua tuổi trưởng thành, mỗi một cơn gió quét qua đều mang nhân nhạ sâu bi.

"Nhà đồ." Cung Bắc Thiếu ngoác, muốn thuê một chiếc thuyền.

"Công tử, thật xin lỗi, hôm nay không ra thuyền." Lão nhân chèo thuyền đến bên bờ, xin lỗi nói.

"Tại sao?" Cung Bắc Thiếu cũng không có không vui, chỉ thuận miệng hỏi một chút.

"Hôm nay Đại công tử của Liễu gia mở đại hội thưởng thơ ở trên Yêu Liên hồ, lệnh cấm không cho thuyền bè khác đi trên hồ. Trong hồ chỉ có thuyền lớn kia thôi." Lão nhân sâu kín giải thích.

"Liễu gia? Rất nổi danh sao?" Không trách Cung Bắc Thiếu, hẳn thật lòng chưa nghe nói qua Liễu gia, Dương gia.

"Ồ Sùng Thuận Liễu gia là Thư Hương Thế Gia (*) duy nhất rất được tôn sùng, chắc các vị từ vùng khác tới đây." Lão nhân cũng thích nói, liền hàn huyên một chút.

"Ha ha, Yêu Liên hồ này là của riêng Liễu gia hẳn sao." Đại Nhi cười lạnh, nhất thời trong đầu xuất hiện bốn chữ: nhã nhặn bại hoại.

"Cũng không phải, chỉ là Liễu gia ở Sùng Thuận thật đúng là không có người nào dám không vâng lời, tuy được gọi là Thư Hương Thế Gia nhưng cũng rất bá đạo, nhất là vị Liễu Đại thiếu kia, làm người tàn nhẫn, hơn nữa nhân phẩm không tốt, các vị không nên trêu chọc thì hơn." Lão nhân nhắc nhở, mặc dù nhìn mấy người Đại Nhi cũng không giống như người bình thường, nhưng cuồng long không trấn áp được địa đầu xà, vẫn nên cẩn thận một chút.

"Lão gia gia yên tâm, chúng ta chỉ tới du hồ mà thôi, ngày mai sẽ lên đường đi khỏi, hôm nay gặp được ngược lại muốn nhìn Sùng Thuận Đệ Nhất Gia đây." Đại Nhi nở nụ cười nhìn vô cùng tà ác.

"Lão gia gia, có thể cho ta thuê thuyền hay không, nếu Liễu gia hẳn dám tìm người gây phiền toái thì đi Thiên Nhai Túc Quán tìm một người tên Liên

Thành, ta nghĩ Liễu gia hẳn không phải không biết nặng nhẹ."

"Tiểu thư, công tử hay là. . . . ." Lão nhân còn muốn khuyên nhủ gì đó.

"Lão gia gia, không cần phải lo lắng, Dao Dao."

Dao Kỳ nghe lệnh đưa cho lão nhân tờ ngân phiếu giá trị một ngàn vạn, lại khuyên mấy câu, lão nhân mới chậm rãi xuống thuyền.

Lão nhân nhìn mọi người đi xa, trên mặt treo nụ cười thân nhiên. Thanh niên tài tử tuyệt không phải vật trong ao, Tử Tà Môn này. . . . .

Đám người Đại Nhi vừa lòng hưởng thụ tắm gió thu, vốn là ánh nắng không tính âm áp cũng có khuynh hướng từ từ biến mất, sợ rằng một lúc nữa sẽ có một cơn mưa thu. Thuyền bè bắt đầu lay động lợi hại, chỉ trách nơi này không có một người nào chèo thuyền, vì vậy nghề nghiệp khổ ép tạm thời giao cho Thảo Diệp vẫn trầm mặc chẳng biết lúc nào trở nên không thích nói chuyện, may mắn là năng lực học tập của Thảo Diệp siêu cấp cường đại, vững vàng nắm giữ phương hướng đủ để chứng minh một nam nhi ưu tú.

"Tiểu Thảo thật là một nhân tài, học cái gì cũng biết ngay." Hiếm khi Đại Nhi mở miệng khen ngợi một câu.

"Tất nhiên, năng lực học tập của Tiểu Thảo không người nào có thể so sánh được." Cung Bắc Thiếu nói một câu khiến cho tâm tình của Thảo Diệp vốn buồn bực không thôi nhất thời tốt lên, trên đường đi không thoải mái, ngay cả khí trời u ám ngột ngạt như thế cũng cảm thấy trở nên đáng yêu. . . . .

Chú thích (*): Thư Hương Thế Gia: dòng dõi nhà nho

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Quá trùng hợp 2

"Tiểu Vũ, nhìn thấy cá không, chỗ ấy, chỗ ấy, thật to nha. Thật muốn ăn. . . . ." Đại Nhi một tay vỗ đầu Tiểu Vũ, một tay chỉ một con cá to vùng vẫy cách đó không xa, cực kỳ kích động, còn thiếu chút nữa nhào tới bắt được.

". . . . ." Tiểu Vũ im lặng, tỷ tỷ, đó là đầu của ta, không phải cái bàn a.

Dao Kỳ cảm thấy xấu hổ, hoàn hảo nàng cách Đại Nhi khá xa, nếu không gặp nạn nhất định là nàng.

"Cá lớn tới, tiểu sư muội bắt đầu tận hưởng thôi." Cung Bắc Thiếu nhìn Đại Nhi nịch sủng lắc đầu, quả nhiên vẫn là tiểu sư muội đáng yêu.

"Ha ha, quá chậm, ta còn tưởng rằng phải chờ tới buổi trưa, Tiểu Vũ, cơ hội này giao cho ngươi biểu hiện, hung hăng ngược đi." Đại Nhi cho Tiểu Vũ một ánh mắt ý bảo ngươi biết phải làm thế nào, mình khoanh tay đứng nhìn.

Tiểu Vũ nhất thời cười như hoa nở, hừ, xem như có chút lương tâm, ngày hôm qua gạt mình tới đó làm hại mình đối phó một đám người không có năng lực phản kháng, rất mất hình tượng a.

Đang khi nói chuyện, chiếc thuyền lớn đã nhích lại gần. Trên boong thuyền nam nam nữ nữ muôn hình muôn vẻ chỗ nào cũng có, làm như không có chú ý tới thuyền nhỏ ở bên này quá tầm thường so với chiếc thuyền lớn kia.

"Này, các ngươi là người nào, chẳng lẽ không biết hôm nay Liễu Đại thiếu chúng ta mở đại hội thưởng thơ ở Yêu Liên hồ, những người không có nhiệm vụ không cho tiến vào sao! ? Còn không nhanh đi khỏi!"

Âm thanh hỗn loạn thật khó nghe, đám người Đại Nhi theo thói quen ngoáy ngoáy lỗ tai, đối với một tên đầy tớ hung ác thực hành chính sách không nhìn thấy.

Thật lâu người nọ nghe không có tiếng trả lời, liền lái thuyền vào gần chút, tiếp đó lại một phen rống lên. Kết quả hoàn toàn không được để ý tới, lúc này mới ác liệt dùng thuyền lớn đụng thuyền nhỏ một chút, hoàn hảo tất cả mọi người trên thuyền đều không sao, hơn nữa kỹ thuật tạm thời của Thảo Diệp không tệ, mới không bị lật thuyền.

"Này, các ngươi điếc sao, còn không nhanh đi khỏi, không đi sẽ đụng lật thuyền của các ngươi!" Người đầy tớ kia giọng nói hả hê, âm thanh ở khoảng cách gần gần nữa xuyên vào màng nhĩ đám người Đại Nhi, khiến cho Thảo Diệp có tính khí luôn luôn tốt đẹp cũng nhàu nhão một cái, bày tỏ chán ghét.

"Nói thế nào Liễu gia cũng là Thư Hương Thế Gia, tại sao nuôi ra loại đầy tớ hung ác như vậy." Giọng nói Tiểu Vũ không lớn, lại truyền vào trong tai mỗi người trên thuyền đối diện thật rõ ràng. Mục đích của hắn rất đơn giản, cũng không phải muốn lý luận với những người đó, mà muốn đưa tới chú ý của mọi người, thuận tiện lợi dụng một chút những tuần nam nữ nữ bề ngoài như thiên sứ ở bên cạnh. . . . . Mà thôi.

Quả nhiên, nghe được lời hắn nói, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía bên này. Không nhìn không việc gì, vừa nhìn quả nhiên giật nảy mình.

Chỉ thấy lầy mặt hồ xanh biếc nước gọn lao xao làm bối cảnh, trên một chiếc thuyền không tính là lớn nhưng tinh xảo, một nam tử cầm trong tay Chiết Phiến màu xanh nhạt theo đồ án kỳ quái, diện mạo cực kỳ tinh xảo đứng hóng gió, bên trái là một nam tử toàn thân áo đen như mực, vẻ mặt như bạch ngọc mang theo lạnh lùng xa cách. Mà hai người còn lại một là nữ tử tuyệt sắc toàn thân áo trắng như tuyết tung bay, hé ra khuôn mặt mềm mại đôi mắt đào hoa như sóng nước gọn lăn tăn, phía sau là một nữ tử mặc y phục màu xanh ngọc theo ngàn con bướm đáng yêu, giữa lông mày có chút anh khí. Mà người nói chuyện là vị tiểu mỹ nam ở giữa bốn người kia, chỉ chừng mười tuổi, trên gương mặt khả ái có thể bám ra nước.

Một thuyền tuần nam mỹ nữ, tuyệt đối đường nhân.

Gã đầy tớ hung ác này còn muốn nói gì nữa, lại bị một âm thanh nam cao vút cắt đứt.

"Vị tiểu công tử này nói đúng lắm, là tại hạ không biết dạy, khiến cho các vị chê cười." Nói chuyện chính là Lưu gia đại thiếu. Mí thanh mục tú, hơi lộ ra vẻ mệt mỏi, sắc mặt có chút vàng vọt, rõ ràng từng dục quá độ.

"Người chính là Liễu Đại Thiếu của tên đầy tớ hung ác này?" Trong đôi mắt Tiểu Vũ thoáng qua ánh sáng buồn nôn, ánh mắt cũng nồng đậm ý cười.

"Chính là tại hạ, không biết vị tiểu công tử này có gì chỉ giáo." Liễu Đại Thiếu rất Phong Nhã. Hừ, nếu không vì hai mỹ nhân ở trên thuyền của người, lão tử mới không để ý người đấy. Nói xong không biến sắc, liếc nhìn tên đầy tớ hung ác kia một cái, tên đầy tớ hung ác này liền hiểu ý lui ra sau.

Mọi người thấy thái độ Liễu Đại Thiếu như vậy, trong lòng hiểu ngay tính toán của hắn, vì vậy cũng không nói, chỉ có chút đồng tình nhìn Đại Nhi và Dao Kỳ trên thuyền. Ở trước mặt quyền thế, những người như bọn họ chỉ có thể sợ, đắc tội với Liễu gia cũng không phải một mình mình gặp nạn là xong.

"Yêu Liên hồ không phải là vật riêng tư của nhà người, bản công tử dạo chơi trên hồ còn phải được Liễu Đại thiếu người phê chuẩn?" Làm sao Tiểu Vũ không nhìn ra ý định của Liễu Đại thiếu, đầy lòng thâm than thật là không biết sống chết, cho nên khi nói chuyện cũng không khách khí, nếu muốn chơi thì chơi sáng khoái.

"Tiểu công tử nói đùa, là lỗi của tại hạ, để tỏ lòng áy náy tại hạ muốn mời các vị lên thuyền để bồi lễ, như thế nào?" Trong lúc Liễu Đại thiếu cười, đầy lòng lại hận đến nghiến răng, bản công tử còn chưa có ăn nói khép nép như vậy. Một lúc nữa người sẽ biết tay.

"Đừng thuyền của bản công tử nói một tiếng xin lỗi thì xong rồi? Liễu Đại thiếu áy náy cũng thật sự quá rề rề rồi." Tiểu Vũ thầm để chịu trong lòng, nhưng mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường.

"Không biết tiểu công tử muốn thế nào mới bằng lòng hết giận?" Đầy lòng của Liễu Đại Thiếu cũng phát ra lửa giận, thật là cho mặt mũi mà không muốn, nhìn thấy xa xa trên mặt nước nhộn nhạo một vòng lúc này mới đề xuống ý định chào hỏi với Tiểu Vũ.

"Hết giận? Bản công tử làm sao có thể hết giận. Chỉ bộ dạng này của người, bộ dáng mặt người dạ thú còn xưng là Thư hương thế gia, tất cả mặt mũi của tổ tông người đều bị người vứt sạch; còn đại hội thưởng thơ, theo Bản công tử nhìn là đại hội đâm thúi, xem vẻ mặt người chưa thỏa mãn dục vọng, bộ dáng từng dục quá độ ghê tởm thật không ngại ra cửa; à, Bản công tử nói sai rồi, nói người là cầm thú cũng vũ nhục cái từ cầm thú, người quả thật chính là cầm thú cũng không bằng. Bản công tử vô cùng thuần khiết, Tiểu Thanh Niên mắng người cũng cảm thấy dơ bản mệnh của ta, ợ, muốn nôn. . . . ." Bộ dáng Tiểu Vũ mắng vô cùng thống khoái, cuối cùng kết hợp với bộ dáng ghê tởm nôn mửa, ở phía sau bốn người nhìn thật là vô cùng đáng yêu.

Đại Nhi thầm nghĩ Tiểu Vũ nhà nàng vẫn là quá thiện lương. . . . .

Trên thuyền lớn, sắc mặt Liễu Đại Thiếu như tro đen đáng sợ, ở sau lưng, mọi người xem náo nhiệt cũng không dám mở miệng nói chuyện, sợ bị tai họa hồ cá.

"Tiểu tử thú, cho người mặt mũi người còn không biết mặt mũi, lại không biết điều như vậy, vậy thì đừng trách bản thiếu gia không khách khí." Nói xong bảy tám tên đầy tớ hung ác tiềm phục tại dưới nước lạnh lẽo bò lên thuyền đâm người Đại Nhi, bày ra một bộ dáng hung ác mười phần.

"Thực thời cũng ngoan ngoãn lên cho ta, nếu không đừng trách bản thiếu gia đánh." Liễu Đại Thiếu hả hê nhìn năm người trên thuyền, bộ dáng phách lối lưu manh. So với bộ dáng giả vờ ghê tởm lúc này còn nhìn tương đối thuận mắt hơn, dù sao bộ dáng ức hiếp như vậy còn tình cảm của con người. Gương mặt giả nhân giả nghĩa còn không bằng trực tiếp ác tới thoải mái, bởi vì dối trá làm cho người ta ghê tởm. Mặc dù chân thật cũng làm cho người ta rất ghê tởm. . . . .

"Bằng người?" Tiểu Vũ chê cười, vẫn thật sự xem thường hắn.

"Bằng ta!" Âm thanh cuồng vọng và nét mặt dữ tợn làm cho Tiểu Vũ nhìn thấy được dục vọng của hắn, ngượng ngùng ngẩng đầu lên liếc về phía bầu trời hơi mờ tối.

"Lên!" Liễu Đại Thiếu ra lệnh một tiếng, đám đầy tớ hung ác đã sớm lên thuyền đứng lại đưa ra đôi tay, vẻ mặt dám tà muốn tiến lên, lại phát hiện mình ngay cả động cũng không thể động được, nhất thời trong lòng có chút sợ hãi, lần này đoán chừng đại thiếu gia đã trúng thiết bản rồi.

"Bản thiếu gia bảo các người ra tay có nghe thấy không! Có còn muốn sống không? !" Liễu Đại Thiếu nhìn thấy đám thủ hạ không nhúc nhích, cảm giác mình mất hết mặt mũi, liền cực kỳ tức giận quát mắng. Ai ngờ những người đó vẫn không có phản ứng. Nhìn lại năm người đối phương bộ dáng xem kịch vui, điều này làm cho sắc mặt vốn vàng vọt của Liễu Đại Thiếu tức giận đỏ lên như nữ nhân chanh chua la to nói lớn.

"Một bày chó nô tài, ngay cả mệnh lệnh của bản thiếu gia cũng dám không nghe, thật là chán sống rồi, còn không mau ra tay! Đều chết cả sao? !"

Một người như khi làm xiếc, hùng hù hỏ hỏ một lúc chợt phát giác không đúng, làm sao không tuân mệnh lệnh, rõ ràng không nhúc nhích được, nói cũng nói không ra được.

"Người. . . Các người là ai? ! Sùng Thuận là địa bàn Liễu gia ta, thức thời nhanh rút cho ta, nếu không Liễu gia ta sẽ không bỏ qua cho các người!" Lần đầu tiên Liễu Đại Thiểu cảm giác được nguy hiểm, chỉ là ngay sau đó, ở Sùng Thuận luôn không có người nào không sợ Liễu gia hấn cũng đã nổi gan.

"Thật là âm thanh khiến người ta chán ghét." Lúc Cung Bắc Thiểu nói xong một câu dằng dặc, vốn là vênh vào tự đắc, trên mặt Liễu Đại Thiểu đã xuất hiện một dấu tay đỏ tươi, đánh cho Liễu Đại Thiểu sừng sốt tại chỗ, xoay hai vòng, vết máu theo khóe miệng chảy ra.

Bất thành linh Liễu Đại Thiểu bị tát một cái, ngay sau đó quát to lên: "Người nào! Là ai dám đánh ta? ! Có bản lĩnh ra ngoài! Giấu đầu lòi đuôi được xem là Anh Hùng Hảo Hán sao? !" Thậm chí ngay cả lời nói trên giang hồ cũng đã nói ra, không thể không nói đầu óc của vị Liễu Đại Thiểu này thật là thiếu não.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Quá trùng hợp 3

Trên thuyền lớn, tất cả mọi người cảm thấy người ở trên thuyền đối diện rất đáng sợ, nghĩ đến tuyệt đối không chọc nổi. Có một người giao hảo tốt với Liễu đại thiểu, tiến lên định kéo hấn lại, ai ngờ Liễu Đại Thiểu này không muốn xuống thang, trở tay một cái, tát vào trên mặt người kia.

"Lão tử bị người đánh một cái tát, người bảo lão tử làm sao bỏ qua? ! Cút!" Sau khi mắng xong lại xoay người nhìn về phía đám người Đại Nhi. Hấn cho rằng ở Sùng Thuận vẫn chưa có người nào dám động đến hấn, không sợ hãi cũng là chuyện đương nhiên. Lại không biết lần này thật đập phải đinh sắt.

"Thật là không biết điều." Tiểu Vũ không khỏi lắc đầu một cái. Hàng này rốt cuộc có đầu óc hay không?

"Con thô nhò chết tiết kia, người nói gì. . . ." Lời nói phách lối còn chưa hết liền lập tức cảm nín. Chỉ thấy một thanh chủy thủ tinh xảo sắc bén cấp tốc phóng đại ở trong đôi mắt Liễu Đại Thiểu còn đang phách lối khác thường liền giạt mình thậm chí đã quên tránh né, thanh chủy thủ kia suýt qua vành tai Liễu Đại Thiểu cắm lên ván gỗ trên khoang thuyền. Liễu Đại Thiểu bị sợ đến hai chân run rẩy chỉ thiếu chút nữa tè ra quần. Sắc mặt cũng trong nháy mắt trắng bệch.

"Bản công tử khách khí với người là cho người mặt mũi, không ngờ cho người mà người cũng không cần, xem ra bản công tử vẫn quá thiện lương." Tiểu Vũ thu hồi tay trái, ghé vào sau lưng, về mặt nghiêm chỉnh nói ra một câu như vậy.

Người ở phía sau Liễu Đại Thiểu đầy lòng cảm thán: Đúng là thiện lương, miệng lưỡi tranh cãi lúc này so với lần này quả thực thiện lương hơn nhiều. Đáy lòng còn âm thầm may mắn, hoàn hảo lúc này mình không có Trụ Trụ Vi Ngược, nếu không nhất định sẽ cùng nhau gặp họa.

"Người có thể tiếp tục phách lối đi." Tiểu Vũ có hứng thú tề hại thường thức về mặt đặc sắc của Liễu Đại Thiểu người vẫn còn bên bờ sinh tử, cười thật đáng yêu.

"Tiểu. . . Tiểu. . . Công tử, có. . . Có lời gì thì. . . nói rõ." Liễu Đại Thiểu phục hồi lại tinh thần, thân thể vẫn đang run rẩy, thậm chí cũng không dám xê dịch. Rất có ý thức sống sót sau tai nạn, nuốt một ngụm nước bọt như lấy lòng nhìn Tiểu Vũ nói lấp ba lấp bấp.

"Hiện tại biết nói rõ ràng đã chậm rồi. Người dám đắc tội với bản công tử còn chưa có ra đời, để không phá vỡ kỷ lục, bản công tử tốt bụng động thủ tiễn người về tây thiên là được." Tiểu Vũ nói xong, lộ ra một hàm răng trắng ớn, nhìn trong mắt Liễu Đại Thiểu lại giống như ác ma, sắc mặt rất đáng sợ.

"Đừng. . . Tiểu công tử tha mạng! Bản. . . Ta biết rõ sai rồi. Ta xấu xa, ta không phải là người, ta không bằng heo chó, tiểu công tử nể mặt mũi của Liễu gia hãy tha cho ta đi. . . ." Liễu Đại Thiểu không để ý mặt mũi cầu xin tha thứ, hiện tại trong đầu hấn đều là hình ảnh thanh chủy thủ kia xông về hấn, vốn là một công tử nhu nhược ăn chơi trác táng, đâu chịu nổi kích thích lớn như vậy, mỗi người đều rất sợ chết nhưng vị Liễu Đại Thiểu này sợ hãi hơn mà thôi.

"Thật hiểu rõ sai rồi?" Tiểu Vũ rất không tin nhủ mày, hình như đang suy nghĩ có nên tha cho hấn hay không.

"Đứng, đứng, dạ, thật hiểu rõ sai rồi, ta không nên vô lý với tiểu công tử như thế, không nên khẩu xuất cuồng ngôn vũ nhục tiểu công tử, tiểu công tử nhìn ta thành tâm biết sai, tha cho ta đi. . . ." Liễu Đại Thiểu thấy Tiểu Vũ có chút dao động, vội vàng tỏ rõ tâm ý, chỉ sợ đối phương đổi ý sẽ muốn mạng của mình.

"Nếu thật hiểu rõ sai, muốn ta tha cho người cũng không phải là không được, chỉ là vũ nhục bản công tử dĩ nhiên phải trả giá cao." Tiểu Vũ cười, bộ dáng vô hại.

"Dạ dạ dạ, tiểu công tử muốn cái gì, ta nhất định hết sức hoàn thành." Liễu Đại Thiểu nghe Tiểu Vũ tha cho hấn liền liều mạng gật đầu bày tỏ cái gì cũng có thể làm, chỉ cần tha hấn.

"Như thế, người lột sạch quần áo nhảy xuống đi." Lúc Tiểu Vũ nói câu này hoàn toàn là bộ dáng ngây thơ vô hại, người nghe không rét mà run, trời chuẩn bị mưa xuống, đầu thu nhiệt độ không khí cũng không cao, nước hồ lạnh lẽo không nổi, chờ một lúc nữa thì nửa cái mạng không còn.

Đang lúc mọi người lạnh lẽo, chỉ nghe Tiểu Vũ giống như làm bầm ở phía sau lại tăng thêm một câu: "Đáng tiếc không phải mùa đông."

Một câu nói làm cho Liễu Đại Thiểu vẫn còn đang do dự, kinh ngạc gần chết, thấy vẻ mặt của Tiểu Vũ không có một chút đùa giỡn, run rẩy nói: "Tiểu. . . Tiểu công tử, có thể đổi lại phương thức hay không. . . . ." Hắn còn chưa nói hết lời, chỉ nghe phù phù mấy tiếng, mấy tên đầy tớ hung ác vốn là đang ở trên thuyền nhỏ đồng loạt ngã vào trong hồ, ngay cả vài tiếng phịch cũng không có, cái này thật sự bị dọa sợ.

Đối phương không phải hù dọa hắn! Nếu hắn không vâng lời thật sẽ giết hắn! Vì vậy cũng không do dự ra tay, bắt đầu luống cuống tay chân cời y phục. Vóc người không khỏi nổi dục vọng YY của mọi người, chỉ nghe bùm một tiếng, bộ xương gầy yếu Liễu Đại Thiểu không kịp chờ đợi nhảy vào trong nước, hình như chậm một bước phải lo lắng tính mạng. Khi hắn nhảy xuống, những tên đầy tớ hung ác vốn không có nổi lên mặt nước cũng đều lần lượt nhô đầu lên, sắc mặt trắng bệch xem ra dưới đáy nước bị giãy vò không nhẹ.

"Tâm tình tốt không?" Đại Nhi nở nụ cười rục rờ nhìn về phía vẻ mặt hã hê của Tiểu Vũ, không khỏi đi tới vươn tay muốn xoa bóp gương mặt rất đáng yêu.

"Tốt lắm." Tâm tình của Tiểu Vũ đang tốt cũng không tính toán, tùy tiện bóp.

"Vậy chúng ta trở về đi, nghỉ ngơi thật tốt ngày mai tiếp tục lên đường, dựa vào vị trí Thần Bình Thành cách nơi này còn một đoạn lộ trình rất dài đấy." Đại Nhi giầy xéo gương mặt khá ái của Tiểu Vũ, không chút nào cố kỵ ánh mắt của người khác.

"Từ nơi này bơi về." Sắc mặt của Tiểu Vũ đông lạnh nhìn Liễu Đại Thiểu đang đập ở trong nước muốn chờ bọn hắn đi khỏi lập tức lên thuyền, khí thế kiêu ngạo tự nhiên sinh ra, ở dưới nước chật vật không chịu nổi, Liễu Đại Thiểu không có ý chống cự.

Thảo Diệp hiểu ý chống thuyền chậm rãi theo ở phía sau, vô cùng hài lòng.

Thật vất vả nửa canh giờ mới đến bên bờ lại rút cuộc như nguyện, mưa thu nhẹ nhàng bay xen lẫn chút gió thu lạnh lẽo xuyên qua y phục thật mỏng thoải mái lạnh lẽo, theo bản năng Đại Nhi bưng bưng bàn tay nhỏ bé lạnh buốt. Cũng không nhìn Liễu Đại Thiểu đã bị lạnh gần chết, ở dưới trời mưa phùn chờ đợi Thảo Diệp trả lại thuyền.

Lúc Thảo Diệp trở lại, trong tay cầm một áo choàng cùng một cái ô dầu, sắc mặt cổ quái giao cho Dao Kỳ. Dao Kỳ nhìn vật trong tay một chút, thâm than trong lòng, thở ra một hơi, cũng không từ chối thuận tay phủ thêm cho Đại Nhi. Gầm ngực hàn thượng hạng, trên áo choàng màu trắng thêu hoa đào tinh xảo rơi là tả, phần đuôi áo choàng điểm một đường hồng mai rơi rơi.

Phủ thêm áo choàng, Đại Nhi mới cảm giác được hơi ấm, cảm giác cây dù che trên đầu lại rơi xuống mưa bụi, đôi mắt đào hoa của Đại Nhi mê man nhìn về phía Thảo Diệp.

"Lão nhân đó giao cho ta." Thảo Diệp giải thích tượng trưng, liền tự nhiên đi khỏi.

"Aiz, đây chính là sự đối xử khác biệt a." Trên khuôn mặt tinh xảo của Cung Bắc Thiểu vô cùng buồn bã, lắc đầu một cái đi theo bước chân của Thảo Diệp.

"Nhưng đối xử khác biệt cũng quá lớn đi. . . . ." Bộ dáng của Tiểu Vũ quá phận nhưng cũng cất bước đuổi theo Cung Bắc Thiểu.

"Đi thôi." Đại Nhi buồn bực một lúc, sau đó quay đầu nhìn về phía lão nhân đưa thuyền cập bến, lắc đầu một cái đạp nhẹ bước chân đi khỏi.

Thấy đám người Đại Nhi đi khỏi, nam nhân nào đó ẩn ở trong bóng tối gần đó hiện ra, vẫn áo đen như mực, tóc buộc nửa bó, chỉ khác chính là dùng một sợi chỉ đỏ buộc lên, không hề có trang sức khác, không chút nào không ảnh hưởng phong cách của hắn chỉ vì gương mặt đó quá mức ưu tú.

"Cần gì chứ. . . . ." Chẳng biết lúc nào, lão nhân xuất hiện tại sau lưng người khác, lẩm bầm nói một câu.

"Ta nợ nàng." Người khác nhìn theo bóng lưng Đại Nhi không chuyển mắt, trong ánh mắt lộ ra đau nhói càng ngày càng sâu.

"Người trẻ tuổi không nên quá cố chấp, có một số việc bỏ lỡ thành cả đời." Lão nhân thở dài, làm như nhớ ra chuyện cũ gì đó.

"Người không hiểu." Trước khi, không có kìm ức về nàng, hắn lấy lập trường gì đứng ở trước mặt của nàng? Hắn có tư cách gì yêu cầu nàng đừng xa rời hắn? Hắn dựa vào cái gì làm tổn thương nàng, sau đó chính mình sống không bằng chết?

"Lão hủ không hiểu, nhưng lão hủ biết, chuyện tình yêu này nói không đau thì không yêu. Vì một người làm nhiều chuyện như vậy, bị cuốn vào chuyện vốn không nên cuốn vào, lần lượt trải qua sống chết, người như vậy nói một câu ta không đau thì thật sự không đau sao. Cho dù nàng nói ra ngàn vạn lý do không phải vì người, nhưng chính người sờ vào trái tim của mình xem, thật không phải là vì người sao? Nàng vì người như thế, người đối với nàng như vậy, người cho rằng người đau, nhưng người có biết hay không, nàng còn đau hơn nhiều so với người."

Trong lòng của nam tử kia giống như một dây cung bị đứt. Đưa ra tay phải khớp xương rõ ràng đè trên trái tim, tiếng đập làm cho hắn an lòng.

Thì ra vẫn còn đập nhanh như vậy.

"Người quá không có đạo đức." Lúc nam tử nào đấy đang thương cảm, lão nhân chợt nói một câu như vậy.

". . . . ." Một tên nam tử không nhận được nhủ mày. Có ý tứ gì?

"Người tặng một áo choàng và một cái ô đầu cho nữ nhân của mình, nhưng rõ ràng có năm người." Trong mắt lão nhân để lộ ra ánh sáng trên đùa, nói tiếp: "Hơn nữa còn có một tiểu hài tử."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Quá trùng hợp 4

Một tên nam tử xoay người, nhìn chằm chằm lão nhân, cười như hồ ly, hùng hồn khẳng khái nói: "Bọn họ chết hay sống có quan hệ gì với ta đâu."

"Ha ha ha ha, người trẻ tuổi có kiên quyết." Lão nhân làm sao không hiểu, ý tứ của hắn rõ ràng cho thấy ngay cả một chút mưa cũng không chịu nổi còn không bằng chết dứt khoát.

Cuộc sống như thế, không phụ thiếu niên cuồng.

"Hôm nay đa tạ tiền bối, sau này còn gặp lại."

"Thật là long phượng trong loài người. . . . . Aiz, xem ra mình già thật rồi. Không biết đồ đệ ở kinh thành thế nào, xem ra phải đi nhìn một chút, nhưng mà trước tiên vẫn phải đi Thần Bình Thành xem hết náo nhiệt chứ. . . . ." Sau khi một nam tử đi khỏi, lão nhân nhìn theo bóng lưng hắn biến mất, tự lẩm bẩm, chỉ là đau thương trong ánh mắt không cách nào che giấu được.

Ngày thứ hai, An tiểu nhị lệ trần khoe mi đưa mắt nhìn theo mấy người Đại Nhi đi khỏi Thiên Nhai Túc Quán, đoàn người hướng trạm Tùng Châu tiếp tục lên đường. Trong lúc này không thể không nói một chút về kỹ thuật điều chế thuốc của Đại Nhi, ngày hôm qua vết thương của Dịch Phong còn sâu đủ thấy xương nhưng qua một ngày vết thương cũng đã kết vảy, hơn nữa Đại Nhi điều chế thuốc nước đoán chừng không cần ba đến năm ngày sẽ tốt không sai, điều này làm cho Dịch Phong đắc ý cười toe toét không ngậm miệng được trên suốt dọc đường đi. Thăm nghĩ về sau cũng không lo bị thương, vết thương nặng hơn ở trong mắt tiểu thư đó chính là cái rắm. Vì vậy Dịch Phong không có phát giác, mình đã xác định Đại Nhi chiếm vị trí tiểu thư trong lòng mình, có lẽ ý thức được, cũng không nguyện ý đi nói ra, dù sao mười năm nay hắn đều một mình, đột nhiên có thêm chủ nhân cũng nên thích ứng.

Thảo Diệp vẫn bị khổ ép đảm nhiệm nghề nghiệp phu xe tạm thời, chỉ là lúc này tâm tình cũng cực kỳ tốt. Bởi vì, đứa nhỏ Cung Bắc Thiệu bị Đại Nhi đuổi ra ngoài đang ngồi ở bên cạnh Thảo Diệp, trong miệng gặm một cọng cỏ nhàm chán ngăn người.

Thảo Diệp rất lệ thuộc vào Cung Bắc Thiệu, chỉ có thể nói như vậy.

Cung Bắc Thiệu chợt ngừng đầu, nhìn hẻm núi phía xa trong đôi mắt lạnh lùng bắn ra bốn phía. Xem ra gần đây tính khí hắn thật quá tốt, một nhân vật tự cho là đúng cũng muốn tới giẫm hai chân. Trong lòng tức giận nhưng cũng không có mở miệng muốn Thảo Diệp dừng xe, trên dưới một trăm người mà thôi, tính là gì?

Không phải Cung Bắc Thiệu tự đại, trên dưới một trăm người này, hắn thật đúng là không xem vào đâu, ngoại trừ mấy kẻ có tu vi coi như miễn cưỡng có thể nhìn, những người khác căn bản không đáng để ý. Dùng chiến thuật biến người? Thật xin lỗi, Cung tiểu gia ta không có khách sáo, trên người vô số ám khí, bình khí tùy tiện một chiêu là đã kích trí mệnh, thứ mà Cung Bắc Thiệu hắn không thiếu nhất chính là Thần Bình Lợi Khí khiến người trong thiên hạ hơi bị đỏ mặt.

Xe ngựa chậm rãi đến gần hẻm núi, bởi vì ngày hôm qua có mưa thu mặt đường hơn tron ướt, cả con đường yên tĩnh làm cho người ta lo lắng, trừ tiếng vó ngựa và âm thanh ma sát của bánh xe, không còn âm thanh khác.

Đang lúc đoạn đường đến hẻm núi, bỗng nhiên bốn phía nổi tiếng chim xôn xao, giống như bị cái gì hù dọa giương cánh bay cao. Mặt đường vốn yên tĩnh nhất thời đã tuôn ra trên dưới một trăm người vây xe ngựa vào giữa.

Thảo Diệp chậm rãi dừng xe ngựa, ngay cả đầu cũng lười phải ngẩng lên. Gần đây hắn cũng có chút cuồng bạo, không phải người này không khiêm tốn, không tàn nhẫn, có vài người luôn cho rằng người là quả hồng mềm dễ bóp, nên muốn tìm người gây phiền toái.

Giang hồ chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé. Có lúc người giết một người lại cứu được không biết bao nhiêu người vô tội sẽ chết trong tay hắn.

Tóm lại, trong lòng mỗi người giang hồ không giống nhau, phương thức xử sự cũng không giống nhau, nhưng duy nhất có thể để xác định chính là, nơi gọi là giang hồ vĩnh viễn không ngừng chém giết và hiểm ác, nếu muốn đặt chân vào chốn giang hồ, dùng tuyệt sát, quả quyết cũng là phương pháp hữu hiệu nhất.

Bởi vì giang hồ, không có đạo lý.

Đám người Đại Nhi không có ai động dậy, mà đối phương cũng không có động tĩnh gì, cứ vây quanh như vậy. Đối phương cũng thật bảo trì bình thân, giằng co như vậy trước chừng nửa khắc đồng hồ.

Đại Nhi để ly trà trong tay xuống, cùng Dao Kỳ đi xuống xe, ý bảo Tiểu Vũ và Dịch Phong ở bên trong. Mặc dù là ý tốt, nhưng ánh mắt kia nhìn thế nào cũng giống như ghét bỏ.

"Liều gia." Đại Nhi đi tới trước xe ngựa khẽ mở môi anh đào, đôi mày thanh tú chau lên, rất khinh thường nhìn mười mấy hán tử cầm đại đao trước mắt.

"Cái gì Liều gia, Dương gia, lão tử đánh cướp!" Người nọ dẫn đầu, cả người bắp thịt rất cường tráng, mặc y phục giống như thổ phỉ, nhưng màu da trắng nõn lại bán đứng hắn.

"Ha ha, đánh cướp? Hẻm núi này ở địa điểm hiểm trở, nếu không phải người giang hồ hay người đi đường nóng lòng, phú thương hay dân chúng bình thường ai sẽ đi qua nơi này, người cho rằng lấy đám người có tu vi các người có thể đánh cướp những tay lão tay luyện lẫn lộn trên giang hồ nhiều năm." Đại Nhi chê cười, báo thù cũng không dám lộ liễu, xem ra Liều gia này quả nhiên muốn bị phá hủy.

"Lão tử ở nơi nào đánh cướp người quân được sao! Mau giao thứ đáng giá ra đây, nếu không đừng trách đao của lão tử không lưu người." Hán tử kia bị Đại Nhi nhìn hoảng hốt, chưa nói mấy câu đã muốn ra tay.

Lúc này hắn còn suy nghĩ có phải trong xe ngựa này có cao thủ hay không, nếu không làm sao to gan đi đường này như vậy, nhưng nhìn một hồi lâu mới ra ngoài hai tiểu cô nương mới buông lỏng cảnh giác. Hắn không cảm thấy bốn người trước mắt, chỉ có hai người có thể có tu vi, một là bọn họ đều không biết võ công, hai là tu vi của bọn họ cao hơn mình rất nhiều. Nhưng mấy người trước mắt đều không đủ hai mươi tuổi làm sao có thể là cao thủ võ lâm, hơn nữa Liều Đại Thiếu cũng không có nói trong bọn họ có ai có võ công, vì vậy hắn từ động bỏ quên điều thứ hai.

"Muốn bao nhiêu?" Đang lúc mọi người nhao nhao muốn thử chuẩn bị chờ nàng nói ra một chữ 'không' liền ra tay, Đại Nhi nhẹ nhàng khạc ra ba chữ như vậy, người nói chuyện trước mắt bị kinh hãi thiếu chút nữa vứt bỏ đao cầm trong tay.

Cứ như vậy cho tiền? thì ra đánh cướp còn dễ kiếm tiền so với áp tiêu, không trách được nhiều người thích làm giặc cướp như vậy. Thầm nghĩ hay là mở nghề phụ về sau để kiếm tiền, cuối cùng mới nhớ tới mình vội tới báo thù cho Liều Đại Thiếu, lúc này sắc mặt lại hung tợn.

"Lão tử tiền cũng muốn, người cũng muốn, xem người xinh đẹp như vậy vừa đúng cướp về làm áp trại phu nhân cho bản đại gia, ha ha ha. . . ." Nói xong đưa ra bàn tay quấy rối muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Nhi.

Cũng trong nháy mắt, một bóng dáng màu trắng thoáng một cái, kiếm quang lóe lên, một kêu thảm thiết vang lên trong hẻm núi, Đại Nhi chưa kịp phản ứng đã bị người ôm lấy chặn ngang, Đại Nhi ngẩng đầu chỉ thấy một cái cằm với đường cong hoàn mỹ, đôi vị trí đứng lại lần nữa, người nọ đã buông nàng ra.

Đại Nhi muốn đẩy nam tử bạch y trước mắt xem chuyện gì xảy ra một chút, chỉ thấy nam tử mặc áo trắng cũng theo bước chân của Đại Nhi nhích qua bên trái nửa phần.

"Đừng xem." Âm thanh giống như đến từ thiên ngoại ngưng tụ thành chân thực bay vào trong tai Đại Nhi. Dễ nghe nhưng lại làm cho người ta không nhận được đau lòng. Đại Nhi cau mày, tại sao có loại cảm giác này? Quay đầu nhìn về phía Cung Bắc Thiếu ngồi ở trên xe ngựa vẫn không nhúc nhích, chỉ thấy hắn từ từ lắc đầu một cái, ý bảo Đại Nhi không cần ghé đầu, lúc này Đại Nhi mới buông tha, ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Bạch y nhân.

"Cút." Trong miệng bạch y nhân kia nhẹ nhàng khạc ra một chữ như vậy, hơi hột nghe vào trong tai người khác cũng là một câu nói như vậy: Hoặc là biến, hoặc là chết.

Đám người vây quanh xe ngựa nhìn nhau, rồi sau đó nhìn một chút thì thể trên đất giống như bị máy xay thịt cán nát, cả đám người không khỏi rung mình, một người dẫn đầu, cả đám chạy còn nhanh hơn thỏ, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Tam Dương Gia bị người nọ hơi hột phanh thây như vậy, mình ở trong mắt người nọ cũng chỉ là người chết mà thôi. Không chạy ở lại nơi đó làm người chết thật sao!

Sau khi đợi những người đó đi khỏi một lúc, Bạch y nhân kia liền quay người sang, con người như nước, cười khiêm tốn lễ độ. Giống như lúc nảy ra tay bầm thây người kia không phải hắn.

Cho dù Cung Bắc Thiếu, Thảo Diệp, Dao Kỳ thường thấy giang hồ chém giết trái tim cũng lạnh lẽo, thù đoạn thật là. . . Sắc bén. Lúc này hắn dùng hóa thi phân mà thôi. Liếc mắt nhìn thì thể bị bầm đã không còn chút dấu vết, trong lòng suy đoán thân phận của nam tử mặc áo trắng.

"Tại hạ cho rằng hắn sẽ né tránh, vốn chỉ muốn đá thương một cánh tay của hắn." Bạch y nhân nhìn bọn Cung Bắc Thiếu trên xe ngựa giải thích, ngược lại cau mày nhìn về phía Đại Nhi.

"Cô nương bị sợ hãi, con đường này thật nguy hiểm, về sau cô nương đi quan đạo tốt hơn, tuy rằng cũng không nhất định an toàn, nhưng so với loại đường nhỏ vẫn tốt hơn nhiều."

Đại Nhi gật đầu, neho mắt nhìn về phía gương mặt không hề tỳ vết. Mày kiếm mắt như Thu Thủy, môi như sương tuyết, có chút tái nhợt, sắc mặt lại rất tốt, đường nét gương mặt ôn hòa muốn mạng người, cộng thêm nụ cười ấm áp, càng làm cho người ta trầm mê.

Cho dù là thiên sứ cũng chỉ như thế.

Trong đầu Đại Nhi cũng đang suy nghĩ một vấn đề khác: tới. . . Khéo như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Đánh cuộc lừa bịp 1

Bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng vó ngựa, ngựa dừng lại phía sau xe ngựa của bọn họ.

"Cô nương bảo trọng, tại hạ cáo từ." Bạch y nhân kia lướt qua, lúc rũ mắt cúi đầu, hơi lộ ra chút xúc động rồi biến mất. Tung người lên con Bạch Mã đuổi theo hắn, gật đầu ý bảo dẫn đầu xuyên qua hẻm núi.

"Tiểu thư, không có sao chứ." Hiện nhiên Dao Kỳ bị một màn mới vừa rồi dọa sợ, sắc mặt có chút không tốt. Cho dù Dao Kỳ là ám vệ thi hành nhiệm vụ đặc thù, nhìn thấy trường hợp như vậy cũng có chút không chịu nổi.

"Ta hạ độc giặc cướp, không động được." Đại Nhi nói một câu thế này cũng không hỏi chuyện gì, liền thẳng tắp lên xe.

Bây giờ nàng đang suy nghĩ, nếu không phải trùng hợp, vậy mục đích là gì? hiện tại mình không có làm gì để cho người ta quan tâm. . . . . Nhưng hai chữ trùng hợp này, trong từ điển của Đại Nhi thật sự không có.

Trong đầu đám người Cung Bắc Thiếu lại nghĩ một chuyện: Bách Phi Thần đã có tình địch. . . . .

Đi tới Tùng Châu đã là giờ Tuất rồi, đối với đám người Đại Nhi mà nói, căn bản cũng không có khái niệm đi đường suốt đêm, vì vậy lại đến làm phiền một chi nhánh Thiên Nhai Túc Quán.

Nói đến Từ Tà Môn, năm gần đây phát triển thật đúng là không tệ, từ Hoàng Thành đế đô to lớn đến thị trấn thôn làng nhỏ, khắp nơi đều có thể nhìn thấy chiêu bài Thiên Nhai Túc Quán, điều này làm cho trong lòng Đại Nhi không ngừng tính toán có nên đem Thiên Nhai Túc Quán làm của riêng hay không.

Lần này tới thuần túy chỉ là ăn cơm, ở trọ, vì vậy cũng cực kỳ yên tĩnh.

"Sáu gian phòng thượng hạng." Sau khi gọi hết món ăn, Cung Bắc Thiếu vẫn đảm đương nhân vật quán gia. Rất lịch sự phụ trách bỏ tiền đãi thọ.

"Vâng, khách quan từ từ dùng bữa trước, tiểu nhân đi chuẩn bị." Hiện nhiên tiểu nhị kia chuyên nghiệp hơn An tiểu nhị.

"Tiểu nhị, lúc này không phải ngươi nói không có phòng sao? ! Lão tử muốn lúc bọn họ chưa tới, đây là đạo lý gì? !" Ở một bàn cách chỗ Đại Nhi không xa, một nam tử trung niên gầy gò xương diện mạo thô bỉ, sau khi nghe được bắt mẫn rống to.

"Vừa rồi vừa đúng có sáu vị khách trả phòng, vị khách quan kia muốn sáu gian, tự nhiên tiểu nhân không thể không làm ăn." Xem ra tâm tính của Tiểu nhị kia không tồi, không khàn trương, không kiêu ngạo không tự ti nói những câu có lý.

"Rõ ràng là lão tử muốn trước, tại sao cho bọn hắn!" Nam tử bỉ ổi này cũng không thức thời tiếp tục tìm kẻ hở.

"Khách quan nói đúng lắm, nhưng bốn điểm làm buôn bán, nếu như cho người một gian, như vậy năm gian khác sẽ bị bỏ trống không, sáu vị này muốn toàn bộ, mỗi người một gian vừa đúng sáu gian, khách quan, nếu là người, người sẽ chọn làm buôn bán cho một người hay cho sáu người vậy? Huống chi lúc người muốn đúng là không có." Tiểu nhị noi này thật đáng tin. Ít nhất đáng tin hơn An tiểu nhị.

Lời này nghe xong, tất cả mọi người âm thầm gật đầu một cái, làm ăn nha, vốn nên như thế, hơn nữa lúc người muốn thật không có, bây giờ quấy nhiễu có thể coi là gây rối.

"Nhưng làm ăn cũng không thể khi dễ người như vậy, đang ngồi đều là người giang hồ, các người ý thế hiếp người như vậy đừng tưởng rằng là Từ Tà Môn thì lão tử sợ các người!" Dáng dấp người nọ không chỉ có bỉ ổi, mà đoán chừng đầu óc có bệnh. Ở địa bàn của người ta tìm phiền toái, người cho rằng người là mèo có chín cái mệnh sao. Hay tự mãn là con gián mạng rất dai đánh không chết.

"Khách quan nói đùa, từ trước đến giờ Từ Tà Môn chúng ta không ý thế hiếp người, nhưng nếu có những người ăn no không có việc gì làm ở không đi gây sự, chúng ta cũng đành phải dạy dỗ một chút, hi vọng đời sau hắn nhớ dạy dỗ này, làm người thật sự không thể quá coi trọng mình." Tiểu nhị kia hơi hột nói, lơ đãng để lộ ra phong cách sát phạt thật ra khiến cho người đang ngồi không rét mà run.

Tất cả mọi người không bỏ sót mắt của mỗi một chữ tiểu nhị, nhất là ba chữ 'đời sau hắn' này. Như thế xem như đã xử từ, điều này cũng coi như đã tốt, nếu là thường ngày, cả nhà đều phải gặp nạn.

"Bấm vào cho chó ăn." Nói xong chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, nam nhân gay gắt, quyết liệt bỉ ổi liền bị một người áo đen bỏ một đao ngắt đi, kéo

tới hậu viện.

"Các vị từ từ dùng bữa, quấy rầy." Tiểu nhị kia đổi lại nụ cười ấm áp, so với lúc mới vừa cười nói ra năm chữ kia hoàn toàn khác biệt.

Ngược lại đối với mấy người Đại Nhi, nói: "Kiến cho các vị bị sợ hãi, hôm nay tiền com và tiền thuê xem như tính cho bốn điểm, mời từ từ dùng." Tiểu nhị kia cung kính nói xong liền xoay người đi khỏi. Không thấy chút hung dữ mới vừa rồi.

"Tuồng vui này thế nào?" Cung Bắc Thiếu nhíu mày, nháy mắt với Đại Nhi.

"Không thể nào, tiểu nhị không tệ, đáng tiếc đường đường lão bản lớn lại bụng trà đưa nước cho chúng ta." Đại Nhi khêu xương cá, lơ đãng nói.

"Nơi này đối xử không tệ, cũng may nơi nào cũng đều có Thiên Nhai Túc Quán, về sau không chừng sẽ tiết kiệm bao nhiêu bạc đấy." Cung Bắc Thiếu cười như không cười nhạo báng, tự nhiên là bộ dáng xem kịch.

"Hôm nay dường như kịch hay đặc biệt nhiều." Đại Nhi mới vừa nói xong câu đó liền nghe 'rầm' một tiếng, sau đó cửa sổ nhả gian lâu hai vỡ tan, một cảm y công tử bị người ném xuống từ cửa sổ, trực tiếp đập vào trên bàn đối diện Đại Nhi.

Nhất thời vang lên tiếng rên rĩ, mắng chửi không ngừng.

"Mẹ nó, quá không đạo đức, ở chỗ của người mà cũng giết ! Rác rưởi !"

"Muốn tìm phiền toái phải không, ai vậy, lăn ra đây!"

Có lẽ có Thiên Nhai Túc Quán làm chỗ dựa, người mắng chửi ở bàn kia, càng mắng càng khó nghe, khó được Đại Nhi nhíu mày một cái vì cảnh vật bên ngoài.

"Tại hạ chưa bao giờ thích tìm phiền toái, thế nhưng khi phiền toái tìm tới cửa, tại hạ quen giải quyết một lần, tránh phiền toái về sau." Đang khi nói chuyện một nam tử mặc áo trắng từ lầu hai đi xuống, mày kiếm, sóng mắt như nước hồ thu, nụ cười dịu dàng ấm áp nhưng khi nhìn thấy đáy lòng của mọi người phát run, cảm giác phía sau nụ cười ấm áp là tàn nhẫn trí mệnh.

Người mới vừa mắng chửi bị nam tử mặc áo trắng nhìn như vậy liền im bặt. Nói nhảm, nhìn nam tử này phong thần tuấn lãng, khí chất bất phàm nhất định là có thân phận có bối cảnh, dám ra tay ở Thiên Nhai Túc Quán, ai còn không suy nghĩ kỹ.

"Vị công tử này, Thiên Nhai Túc Quán có quy tắc, không thể động võ." Tiểu nhị kia chẳng biết chui ra từ lúc nào, mặt vẫn nở nụ cười nhìn nam tử mặc áo trắng đã đi xuống bậc thang.

"Tại hạ vẫn không động võ, là vị công tử này uống say xông vào phòng tại hạ nói muốn mua kiếm cho tại hạ, sau đó đứng không vững liền ngã xuống, người xem trong tay hắn còn cầm kiếm đấy." Nam tử mặc áo trắng không nóng giận giải thích, giọng nói nhẹ nhàng nghe vào trong tai thật sự là một loại sự hưởng thụ.

Tiểu nhị kia theo ngón tay của hắn nhìn sang, quả thật trong tay của người rơi xuống còn cầm kiếm, mà mùi rượu đầy người cách xa như vậy cũng có thể nghe thấy được, quả nhiên là uống say. Đang nhìn mặt của người kia, khoe miệng của tiểu nhị thoáng co giật.

Liễu Nhất Chi, trên giang hồ mang tiếng xấu hái hoa đạo tặc, nhìn thấy nam nhân xinh đẹp bất động, mọi người cũng khinh thường.

Tiểu nhị kia quay đầu lại nhìn bạch y công tử, đáy lòng sáng tỏ, trầm lặng nói: "Xem ra vị công tử Liễu Nhất Chi thật sự uống say tự mình rơi xuống, ném hắn ra ngoài."

"Dạ"

Nam tử mặc áo trắng trong lòng cũng một hồi than thở, tiểu nhị này quả nhiên ngoan độc. Điểm danh thân phận của người này lại ném đi ra ngoài, danh tiếng Liễu Nhất Chi rất thổi, không chừng người ở chỗ này có thù oán với hắn, e rằng là hết có đường sống rồi.

Quả nhiên sau khi Liễu Nhất Chi bị ném ra ngoài, có mấy người vội vã tính tiền đi khỏi, đoán chừng là đi thanh toán người nào đó.

"Vị công tử này, lúc này vị công tử kia say rượu tiền bạc còn phải làm phiền công tử thanh toán, dù sao hắn mua kiếm cho người mới rớt xuống, hơn nữa công tử thanh toán mấy vị khách quan bàn bên này cũng sẽ không từ chối." Tiểu nhị kia gần mạnh hai chữ mua kiếm, thái độ khẳng định là gian thương.

"Đó là tự nhiên." Bạch y công tử cũng không từ chối, người khác nể tình không truy cứu chuyện này mình xài chút bạc cũng không có gì không thể.

Nói xong đối với mấy vị bị quấy rầy gật đầu một cái, liền đi về phía bàn của Đại Nhi, ngồi ở bên cạnh bàn của Đại Nhi.

Rất nhanh cả đại sảnh khôi phục lại huyền não trước đó, tiếng thảo luận chửi mắng, than thở bên tai không dứt.

"Ta mới vừa từ Sùng Thuận ra rồi thúc ngựa tới đây khẳng định không sai, quả thật Liễu gia đã bị tiêu diệt rồi, rất thâm, được gọi là Thư Hương Thế Gia trăm năm làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, đến cuối cùng Thân Bại Danh Liệt, toàn bộ nam nhân bị đẩy đi tòng, nữ nhân đi làm nô tì, chắc chắn, các người không nhìn thấy được cảnh tượng kia." Một đại hán mới vừa tiến vào bắt đầu nói với những người khác về tin tức bất quá mà mình mới lấy được, nói vô cùng cao hứng.

"Liễu gia đắc tội với người nào chứ, nghe nói ở Sùng Thuận, Liễu gia một nhà độc đại là bởi vì người thân có quan hệ với Kim Vinh tiêu cục Tùng Châu, nói như vậy thế lực đó chẳng lẽ còn muốn lớn hơn so với Kim Vinh tiêu cục?" Một người khác bắt đầu nói tin tức bát quái mình biết.

"Kim Vinh tiêu cục? Cái này không rõ ràng lắm, nhưng giống như có tin tức nói Tam Dương Gia của Kim Vinh tiêu cục chết oan uổng không biết có phải sự thực hay không. Nếu thật sự là như thế, vậy đúng là một Đại Thế Lực đấy." Một người khác cũng chậm rãi nói, lẩn lộn ở giang hồ người nào không có đường dây đánh cắp tin tức, biết một chút chuyện người không muốn biết cũng không có gì kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Đánh cuộc lừa bịp 2

"Aiz, người nói xem Kim Vinh tiêu cục cũng có thể bị bùng hay không?" Một người nêu ra nghi vấn.

"Làm sao có thể, nói thế nào ở trên giang hồ Kim Vinh tiêu cục cũng được xem là thế lực lớn, đâu thể nói bùng là có thể bùng được."

"Vậy cũng không nhất định, không phải Liễu gia chỉ không tới một canh giờ liền xong đời sao."

"Hơn nữa, động đến Liễu gia giống như là triều đình. Ít ngày trước nghe nói hoàng đế đương triều Thần đế thói vị nường lại cho đệ đệ ruột mình đã mất tích nhiều năm, vị Dương đế này thủ đoạn quả nhiên càng tàn nhẫn."

"Triều đình không dính vào chuyện giang hồ, là có người trình lên tất cả tội trạng của Liễu gia, lúc này triều đình mới ra tay, điều này cũng hợp tình hợp lý, không trái với quy củ giang hồ."

"Nói như vậy khẳng định Kim Vinh tiêu cục bị trả thù, cũng không biết người tiêu diệt Liễu gia có bao nhiêu khả năng."

"Hắc, không thể có một thế lực nói xuất thế ngang trời thì liền xuất thế ngang trời, Kim Vinh tiêu cục cũng coi là thế lực giang hồ uy tín lâu năm rồi, không phải dễ dàng rung chuyển như vậy."

"Ừm . . . . đúng thế."

". . . . ."

"Động tác nhanh như vậy." Lời này Cung Bắc Thiếu tuyệt đối cố ý nói ra, còn giả bộ đáng nói lỗ miệng cho ai xem.

"Nếu mọi người nói đến chuyện này, bốn điểm làm nhà cái như thế nào, tiền đánh cuộc một bồi mười, nếu ngày mai vinh tiêu cục còn tồn tại." Tiểu nhị kia luôn xuất hiện tương đối kịp thời.

"Thật sự một bồi mười?" Một người không quá tin tưởng hỏi lại.

"Tự nhiên, danh dự của Thiên Nhai Túc Quán bày ra đấy."

"Nếu như kết quả đánh cuộc nghiêng về một bên?"

"Dĩ nhiên là chúng ta bồi thường."

"Ta đặt cược Kim Vinh tiêu cục ngày mai vẫn còn." Tại chỗ cơ hồ đều nghĩ như vậy. Trên giang hồ Kim Vinh tiêu cục đứng vững trăm năm không ngã, làm sao trong một đêm liền bị bùng được.

"Tiểu Thất thu ngân lượng ký sổ, đợi ở đại sảnh này, ghi chép từng cái rõ ràng." Trong nụ cười kia hiển nhiên có bấy rập thật rất lớn, mà những người này cũng không tự biết, từng người một nhảy vào.

"Tiểu thư, tỷ cảm thấy thế nào?" Dao Kỳ nhìn mọi người đặt cược náo nhiệt, trong lòng cũng không nhìn được muốn biết. Thông minh như tiểu thư, nhất định đoán ra.

"Đặt mười vạn lượng, đánh cuộc Kim Vinh tiêu cục bị tiêu diệt." Một cơ hội kiếm tiền tốt như vậy tại sao có thể bỏ qua. Nói thế nào nàng cũng là gian thương thời đại đòi sau.

"Giúp ta đặt mười vạn, đánh cuộc Kim Vinh tiêu cục bị tiêu diệt." Cung Bắc Thiếu hiển nhiên thừa dịp cháy nhà hôi của.

"Vâng" Nói xong liền không kịp chờ muốn đi qua.

"Đợi chút." Tiểu Vũ nhìn Đại Nhi một chút, lại nhìn Cung Bắc Thiếu, lại nhìn Thảo Diệp và Dịch Phong không chút cử động, buồn bực suy nghĩ, dường như mình không có nhiều bạc, vì vậy đem mục tiêu khóa tại trên người nam tử mặc áo trắng, từ chỗ ngồi tụt xuống vội vã chạy tới, không biết nói gì, lúc trở lại trong tay cầm ngân phiếu hai mươi vạn, cười vô cùng vui vẻ.

"Dao tử tử, ta đặt hai mươi vạn, đánh cược Kim Vinh tiêu cục bị tiêu diệt."

Dịch Phong và Thảo Diệp yên lặng không nói, đối với tính tình của mọi người đã tương đối rõ ràng. Có náo nhiệt bọn họ cũng không thể không góp phần.

Dao Kỳ nắm chặt 40 vạn lượng ngân phiếu trong tay buồn bực không thôi, tại sao đều là một đám tham tiền vậy, nhưng vẫn rất kinh nghiệm đi đến đặt cược, trong ánh mắt nhìn ngây ngốc của mọi người, Dao Kỳ thân nhiên đi ra khỏi vòng vây, ngồi vào vị trí cũ tiếp tục ăn cơm.

Đám người kia choáng váng. . . . .

Thật sự choáng váng. . . . .

Tổng tiêu cục của Kim Vinh tiêu cục ở Tùng Châu, nhưng mười mấy phân cục, phân bố không đều, bị tiêu diệt trong một đêm chỉ lừa gạt quý. . . . .

Vì vậy ngày thứ hai, mọi người lòng như lửa đốt sớm đi tới Thiên Nhai Túc Quán chờ tin tức.

Các đường dây truyền ra tin tức khiến cho mọi người kinh hoàng cảm thán không thôi, trước mắt ngoại trừ Tô Viễn ở gần Thần Bình Thành còn chưa có tin tức, tất cả phân cục của Kim Vinh tiêu cục cơ hồ bị tiêu diệt rồi, ngay cả đại bản doanh ở Tùng Châu cũng không có một người nào may mắn thoát khỏi.

Mọi người đã hoàn toàn không quan tâm chuyện ngày hôm qua mình quăng vào bao nhiêu tiền tài, mà đang chấn kinh vì tin tức này, diệt là diệt, nhưng cũng không biết là ai làm, thậm chí một chút manh mối cũng không để lại, gọn gàng, giống như toàn bộ đều là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng là dạng tổ chức như thế nào có tài năng bởi dường được sát thủ xuất sắc như thế, hơn nữa nhiều không kể xiết.

"Tin tức tới rồi." Một người chạy vào đầu đầy mồ hôi.

"Như thế nào? !"

"Tô. . . Tô. . . . ." Bắt đầu thờ phào một hơi, cũng không nói rõ được câu nào.

"Người nói mau đi!"

"Ta nói thay hần. . . . . phân cục ở Tô Viễn hoàn toàn bị tiêu diệt." Giọng nói của tiểu nhị ngày hôm qua, mặt mũi cũng cực kỳ thanh tú, có một chút khác biệt với hôm qua.

"Người là ai? !" Tin tức này đủ để giang hồ khiếp sợ, trong miệng của một người không biết tên nói ra, dù thế nào cũng thiếu độ tin cậy.

"Tại hạ họ Tô tên Diệp." Tô Diệp vẫn cười, nhưng mang theo chút lạnh lùng.

"Tô Diệp? !" Mặc dù người nọ lỗ mãng cũng không ngu, cái tên Tô Diệp này ở chỗ này sợ rằng không ai không biết không người không hiểu.

"Chính là tại hạ." Tô Diệp cũng không quan phản ứng của bọn họ, đứng lẳng lặng ở một nơi.

"Ha ha, mấy trăm lượng bạc biết trước tin tức Kim Vinh tiêu cục bị tiêu diệt cũng không thua thiệt, còn nhận thức được thần long thấy đầu không thấy đuôi quán chủ Tùng Châu xem như đã chiếm tiện nghi, tại hạ cáo từ." Một người trong đó ngẩng đầu lên, những người khác cũng cảm thấy chờ đợi không còn có ý nghĩa, bạc không thể lấy lại, còn tham cái gì. Chỉ là nói cũng phải, biết được diện mạo từ nay về sau cũng tránh đắc tội, nếu không bất tri bất giác đắc tội có chín cái mệnh cũng không đủ cho người khác chém.

Trừ những người ăn cơm, từng người một cũng cáo từ đi làm chuyện của mình.

Nghe được nội viện có động tĩnh, lúc này Tô Diệp mới xoay người lại nhìn về phía người tới.

"Vị tiểu thư này, đây là tiền đánh cược của ngươi, tổng cộng bốn trăm vạn lượng." Tô Diệp đưa cho Dao Kỳ bốn tờ ngân phiếu mệnh giá trăm vạn, nụ cười không giảm nhưng Dao Kỳ không nhận.

"Xem như cho các ngươi phí vất vả." Đại Nhi nói sai liền bước đi ra ngoài.

"Đa tạ phu nhân." Tô Diệp không khách khí nhận lấy, thuận tiện nói một tiếng cảm ơn.

Ngược lại đối với câu ‘phu nhân’ kia, Đại Nhi không quá quan tâm, chỉ là Cung Bắc Thiếu, Dao Kỳ, Tiểu Vũ nhìn không được liền bật cười. Lão bản này cũng quá đáng yêu phải không, hần không sợ Đại Nhi sẽ giết hần?

Ăn cơm tại chỗ, từng người hần không được móc lỗ tai nghe lại chuyện mới vừa nghe một lần nữa, đôi mắt nhìn Đại Nhi cũng tròn lồi ra. Nét mặt kia gọi là rung động.

Sau đó bày ra bộ dáng thì ra là như vậy, đúng rồi đúng rồi, không phải người một nhà làm sao tiện tay đưa cho người bốn trăm vạn. Quả nhiên có mờ ám. Chỉ là câu phu nhân kia, chính nói là phu nhân của Môn chủ Từ Tà Môn rồi. . . . .

Đại Nhi nghe được tiếng cười hả hê của ba người kia cùng với Thảo Diệp nín nghẹn sắp bị nội thương và ánh mắt nghi ngờ của Dịch Phong khiến cho Đại Nhi không nhìn được muốn bộc phát.

Câu ‘cám ơn phu nhân’ nghe vào trong tai mọi người rõ ràng là nói ‘phu nhân nói rất đúng, đều là người một nhà, lúc nào cần thì tới lấy’.

"Bản tiểu thư 16 năm chưa xuất giá, không biết Tô lão bản nói câu kia là có ý gì?" Đại Nhi xoay người nhử mày.

Vốn muốn đem bốn trăm vạn vạch rõ giới hạn, lại bị một câu ‘phu nhân’ của tiểu tử này làm cho càng tỏ càng đen. Uống công ngày hôm qua mình còn khen hần.

"Phu nhân, Môn chủ nói hần biết sai rồi, ngài tha thứ cho hần đi." Giọng nói Tô Viễn rất chân thành, âm thanh ai oán khiến mọi người trong nháy mắt tin tưởng ngay.

"Tô lão bản, tội vu khống rất nặng." Đại Nhi cảm thấy phải sửa trị hần một chút, quá ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 77: Đánh cuộc lừa bịp 3

"Phu nhân, ngài xem, Môn chủ vì ngài trong một đêm tiêu diệt cả mười mấy phân cục Kim Vinh tiêu cục cũng đừng giận đối với Môn chủ nữa, bởi vì cuối cùng chịu khổ vẫn là chúng ta." Lúc Tô Diệc nói lời này thiếu chút nữa muốn kéo y phục của Đại Nhi khóc rầm rức. Bọn họ thật sự quá xui xẻo.

"Ồ" bốn phía hít khí lạnh. Thì ra tiêu diệt người của Kim Vinh tiêu cục là Từ Tà Môn, thì ra chỉ vì phu nhân nhà mình, thì ra. . . . .

Mẹ nó! Đánh cuộc ngày hôm qua không phải là cái bẫy sao? !

Mẹ nó! Con mẹ nó quá âm hiểm rồi.

Chỉ là mọi người tức giận mà không dám nói gì, trong một đêm vì phu nhân mình tiêu diệt Kim Vinh tiêu cục lớn như vậy, còn ai dám trêu chọc, trừ phi thật không muốn sống nữa.

Đại Nhi rất muốn bỏ lại một câu ‘vậy các ngươi tiếp tục chịu đựng đi’ sau đó quay đầu đi khỏi, nhưng như vậy không phải là thừa nhận sao. Vì vậy không thể không nói một câu ‘Liên quan gì đến bản tiểu thư’ cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Đám người Dao Kỳ nhìn lắc đầu một cái.

Tiểu thư đang xấu hổ sao?

Cung Bắc Thiếu cũng cười có chút thôn thức, xem ra Bách Phi Thần thật đúng là thiếu kiên nhẫn, không phải ngày hôm qua mới xuất hiện một Bạch y nhân sao, dùng phương thức trắng trợn như vậy tuyên bố với tất cả mọi người Đại Nhi có phu quân sao?

Đệ đệ khả ái của ngươi lưu lại cho ngươi kẻ thù Từ Tà Môn cũng không ít.

Lúc quay đầu khoe mắt lơ đãng liếc nhìn một bóng dáng màu trắng đứng ở nơi khúc quanh nội viện, không nhìn được tâm tình càng tốt.

Mọi người chờ Bạch y nhân xuất hiện, Tiểu Vũ đi trả lại 20 vạn lượng đã mượn người kia ngày hôm qua, sau đó mới lên đường.

Đoạn đường đi Cẩm Châu ngược lại cực kỳ an tĩnh, năm ngày lộ trình đi đường nhỏ cũng không có một tên giặc cướp, giống như có người cố ý dọn dẹp.

Đoạn đường này tâm tình Đại Nhi không thể nói tốt hay không tốt, không có việc gì trêu chọc Tiểu Vũ, lúc tức giận khi dễ Dao Kỳ, không được nữa liền đã kích Dịch Phong, tóm lại suy nghĩ luôn thay đổi. Một giây trước còn cợt nhả, một giây kế tiếp liền bắt đầu trả đũa, khiến cho Dịch Phong đã lành vết thương tranh giành nhiệm vụ đánh xe, làm cho Thảo Diệp mừng rỡ thanh thân, huống hồ còn có Cung Bắc Thiếu, tự nhiên sẽ không vào buồng xe chịu tội.

Lúc Đại Nhi mãi suy tư, nàng quyết định tìm Thiên Nhai Túc Quán ngủ trọ. Đám người bọn họ bị theo dõi khẳng định là không ít, một vài tiểu nhân vật cũng không muốn ứng phó, quấy rầy giấc ngủ không nói, còn quấy nhiễu dân. Vì vậy, sau khi Đại Nhi nói ra lý do này, tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt ‘ta hiểu’ bày tỏ không phản đối, điều này làm cho Đại Nhi cảm giác lời nói của mình trở nên vô ích.

Thật ra Đại Nhi không có chú ý, trước kia mặc kệ nàng làm gì, ở địa phương nào cũng chưa từng giải thích, hôm nay không phải là giấu đầu lòi đuôi sao.

Ừm, người muốn Bách Phi Thần biết tin tức của người, chúng ta biết, người cũng không cần giải thích.

Vì vậy, càng tỏ càng đen.

Hôm nay đến sau giữa trưa là giờ Mùi, thật không may, Cung Bắc Thiếu chợt nhớ tới Cẩm Châu là địa bàn của Linh Lung Sơn Trang, mà Linh Lung Sơn Trang có quan hệ với phụ mẫu của mình cũng không tệ lắm, cái sâu xa này có lẽ đã rất lâu, tóm lại quan hệ hai nhà rất phức tạp, hơn nữa, dường như hẳn có đính ước từ bé với đại tiểu thư mất tích của Linh Lung Sơn Trang. . . . .

Không đi bái kiến có vẻ hẳn không hiểu chuyện, hơn nữa đại hội thần binh sắp đến, đến lúc đó gặp nhau cũng sẽ cảm thấy lúng túng, vì vậy liền kéo Thảo Diệp đi Linh Lung Sơn Trang. Mà Dao Kỳ được Đại Nhi phóng thích để cho nàng và Dịch Phong đi ra ngoài dạo chơi tránh bị nín hờng, Tiểu Vũ cũng đòi đi vì vậy liền kéo kỳ đà cản mũi cùng nhau đi.

Đầu óc Đại Nhi có chút rối loạn, cần sắp xếp lại một chút, nâng cằm ngồi ở đại đường ngăn người.

Quán chủ Cẩm Châu là một nữ tử tuyệt sắc vẫn còn phong vận, gọi là Yêu Nhiễm, cũng có tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Nhìn đáng đáp chỉ mới 25-26. Ở thời kỳ đó đã là lão mỹ nhân, cho nên mới nói vẫn còn phong vận. Nàng nhìn thấy phu nhân nhà mình buồn bực như thế, liền ngồi ở đối diện bắt đầu khai đạo cho nàng.

"Phu nhân, ngài đang suy nghĩ rốt cuộc có nên tha thứ cho Môn chủ phải không?" Âm thanh của Yêu Nhiễm đặc biệt hơi khàn khàn làm cho người ta không nhận được ngăn ngấm.

Dường như Đại Nhi không nghe thấy, tiếp tục ngăn người.

"Phu nhân, ta muốn nói cũng không phải chuyện này, tâm của chính mình, bản thân mình rõ ràng nhất, cần gì rồi rắm như thế. Ngài không thích Môn chủ trực tiếp đập bỏ là xong, nam nhân trong thiên hạ hàng ngàn vạn, thiếu đi một mình hẳn vẫn không sống được sao." Giọng nói của Yêu Nhiễm và bản thân nàng thật sự quá không cân xứng. Nàng nói rất bất nhã, nhưng nhìn rất thấu đáo.

Phu nhân mình bị hủy ở trong tay Môn chủ, hiện tại nhớ tới Môn chủ nàng liền buồn bực. Mặc dù trước kia Tiểu Tà tốt xấu gì cũng còn bình thường, hiện tại vị này nhìn thế nào cũng không bình thường, nào có người nào trừng phạt thủ hạ đồ xuân được, trói tay chân nhốt ở trong phòng. Điều này có thể bình thường sao.

Nếu Yêu Nhiễm biết một chiều này Bách Phi Thần học từ Đại Nhi không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

"Hả? Nói như vậy thật giống như người và Môn chủ các người có thù oán, thế nào? Hẳn quý rầy người?" Nhất thời Đại Nhi hăng hái, dường như vị tỷ tỷ này rất bất mãn Bách Phi Thần.

Dĩ nhiên là Bách Phi Thần. Trước kia Môn chủ Từ Tà Môn là Bách Từ Tà, cũng chính là Bách Phi Dương, mà bây giờ Bách Phi Dương là tân hoàng đế Bách vương triều, như vậy Từ Tà Môn này tự nhiên phải nhường vào trong tay của Bách Phi Thần. Chuyện này là chuyện mà ngày đó Dao Kỳ nhắc tới rất nhiều, huyên não khiến cho Đại Nhi nảy sinh suy nghĩ muốn hạ độc nàng.

Chuyện này nàng làm sao có thể không biết, ban đầu Bách Phi Dương đột nhiên mất tích, lúc sư phụ nàng dùng dây thừng đồng âm nói với nàng, chính là nàng giúp sư phụ mình tìm được Bách Phi Dương đấy. Khi đó hiển nhiên Đại Nhi đã ý thức được sắp xảy ra chuyện gì. Nhưng vẫn để cho bọn họ tìm được Bách Phi Dương, không biết là vì hạnh phúc của sư phụ của nàng hay vì nguyên nhân nào khác.

Tóm lại nàng thật sự đã làm như thế, tại sao làm như thế nàng cũng không muốn rồi rắm.

"Không có thù, chỉ cảm thấy hẳn không quá bình thường. Ngài gặp qua người trừng phạt thủ hạ bằng cách đồ xuân được, trói tay chân nhốt ở trong phòng sao?" Yêu Nhiễm buồn bực nhìn gương mặt lạnh lẽo của Đại Nhi.

". . . . ." Bách Phi Thần có cần phải đặc sắc như vậy không.

"Hon nữa, phạm sai lầm, hẳn không trực tiếp quát người, chuyên chọn những việc người ghét bắt người làm, An Ngôn nói, không biết hẳn đã nói câu gì chọc giận Môn chủ, liền bị thiết kế đến Sùng Thuận làm tiểu nhị cho phu nhân, đúng rồi phu nhân, ngài có từng thấy một Tiểu Suất Ca thoạt nhìn rất đáng đánh đòn hay không." Bộ dáng Yêu Nhiễm rất bi thương, từ đầu tới cuối lời kéo Đại Nhi nói sự tích rờ rờ của Bách Phi Thần, cuối cùng Yêu Nhiễm kết luận một câu:

Bách Phi Thần không bình thường, hẳn chính là hoa tuyệt thế nhân gian.

Đang lúc Đại Nhi chịu đựng tàn phá một giờ, lúc sắp lật bàn thì cứu tinh tới.

"Muốn đi ra ngoài đi một chút không?" Nam tử mặc áo trắng đứng yên ở giữa Yêu Nhiễm và Đại Nhi, trên mặt nở nụ cười ấm áp vui vẻ làm căn phòng sáng lên.

"Tốt." Đại Nhi không nhìn bộ dáng Yêu Nhiễm nhìn nam tử mặc áo trắng ngăn người, đứng dậy, hai người sóng vai đi ra ngoài.

"Lần này Môn chủ thật sự gặp phải đối thủ. . . . ." Yêu Nhiễm tự lẩm bầm, trong nháy mắt cau mày trầm lặng nói: "Mình vừa mới nói xấu Môn chủ nhiều như vậy, nếu phu nhân thật đập bỏ Môn chủ, Môn chủ có thể ném ta đến hoang sơn dã lĩnh sống như Dã Nhân một năm hay không. . . . ." Nghĩ đến đây lập tức đi đến hậu viện báo tin cho Môn chủ mình.

Chuyện này, thật đúng là chuyện lớn rồi.

Bên này, ra cửa liền cũng im lặng không nói gì, nhìn một lúc lâu sau khi bị mọi người nhìn chăm chú, rốt cuộc nam tử mặc áo trắng nói chuyện.

"Nơi phía Bắc không xa có một khu rừng phong, rất đẹp, muốn đi không?"

"Ừm." Đại Nhi gật đầu, sau đó vẫn không nhanh không chậm bước đi.

Nam tử mặc áo trắng nụ cười không giảm, thân nhiên nói: "Chúng ta có thể đi nhanh một chút không?"

"Ừm." Đại Nhi gật đầu, nhìn nam tử mặc áo trắng cười có chút không được tự nhiên, nói: "Người biết nơi đó có đường nhỏ sao?"

". . . . ." Hắn nói không phải là ý này.

"Ta không khinh công." Đại Nhi nhẹ nhàng khạc ra bốn chữ như vậy, khiến cho nam tử mặc áo trắng buồn bực lần nữa.

"Ta đưa nàng đi." Nam tử mặc áo trắng có chút không tự nhiên hiếm thấy. Biết rõ sẽ bị cự tuyệt nhưng vẫn nói ra.

"Tốt." Đại Nhi cười khê, nàng cũng không phải là nữ tử cô hủ, bị ôm eo một cái cũng sẽ không chết, hơn nữa nàng đi bộ rất mệt.

Nam tử mặc áo trắng ngậy ngấn cả người, sau đó hoàn hồn, tay phải ôm ái nắm hông của Đại Nhi, dưới chân vừa phát lực liền biến mất tại chỗ, khỏe miệng không nhìn được nâng lên đường cong xinh đẹp ấm áp khiến cho Đại Nhi nhìn hoa mắt.

Hắn biết nàng sao? Không biết. Nhưng Đại Nhi biết, nàng không biết hắn. Nhưng tại sao? Bởi vì giống nhau sao? Nghĩ đến đáp án này, Đại Nhi nhìn chằm chằm nam tử mặc áo trắng một lúc lâu.

"Lâm Đại Nhi."

"Mộc Vân Thiên."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Đánh cuộc lừa bịp 4

Gần cuối tháng chín, ở Cẩm Châu lá Phong cũng hơi đỏ lên, bình thường phải vào trung tuần tháng mười lá Phong mới đỏ như lửa. Trong lá xanh xen lẫn lá đỏ cũng có một phong vị khác.

Đại Nhi toàn thân áo trắng như tuyết, Mộc Vân Thiên cũng toàn thân áo trắng đạp nhẹ trên lá rơi đầy con đường mòn trong rừng, nhìn rất xứng đôi.

"Người biết ta?" Đại Nhi mở miệng, chỉ có thể hỏi như thế.

"Không biết." Giọng nói dễ nghe của Mộc Vân Thiên vang lên, ba chữ này không giống như không có linh hồn.

"Vậy tại sao?" Không phải nói lời không đầu không đuôi, mà là vấn đề nàng vẫn muốn hỏi. Tại sao muốn cứu nàng, tại sao dọc theo đường đi tiêu diệt chướng ngại cho nàng, tại sao đối với nàng tốt như vậy. . . . .

"Không biết, nhưng khi nhìn thấy nàng nơi này sẽ đau." Ngón trở thon dài trắng nõn của Mộc Vân Thiên chỉ vào vị trí trái tim mình, nói cũng vô cùng chân thật.

". . . . ." Vì sao nàng không có loại cảm giác này, cũng không biết tại sao hắn có loại cảm giác này đối với mình? Kiếp trước sao? Lừa gạt quỷ đồ, kiếp trước Tiêu Nương ở một thế giới khác song song, nhất định không liên quan đến kiếp trước. Nhưng tại sao?

May là thông minh như Đại Nhi cũng nghĩ không thông.

"Không phải chưa từng nhìn thấy nữ nhân chứ?" Đại Nhi thận trọng hỏi, chẳng lẽ là khác phái hấp dẫn nhau?

". . . . ." Mộc Vân Thiên xấu hổ, rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì?

"Aiz, ta cảm thấy, người không trúng độc thì trúng cổ rồi, nếu không thì đầu óc bị lừa đã rồi." Đại Nhi phân tích tất cả nguyên nhân có thể.

"Ta không có trúng độc cũng không trúng cổ. Về phần đầu óc, rất bình thường." Mộc Vân Thiên cảm giác tính khí của mình rất tốt, nhưng bây giờ hắn

cảm thấy mình phải tỉnh dưỡng để nâng cao. Trong nháy mắt vừa rồi hẳn có bị đau sốc hông, có bị lời nói của một nữ tử làm cho tức giận hay không

"Vây thì kỳ quái, ta không tin cái gì vừa thấy đã yêu, hơn nữa cho dù vừa thấy đã yêu cũng không thể sâu như vậy, trước hôm nay ngay cả một câu chúng ta cũng chưa từng nói." Đại Nhi lại cảm thấy bên trong có mờ ám

"Ta đến gần nàng không có mục đích." Mộc Vân Thiên cũng nghe ra được điều gì, nàng đang nghi ngờ hẳn. Nhưng nàng nói rất có lý, chính bản thân hẳn cũng không biết tại sao, nhưng thật sự vô cùng quan tâm nàng.

"Đã nhìn ra, nếu người diễn xuất thần nhập hóa, ngay cả ta cũng không nhìn ra, vậy thì cho dù bị lừa gạt ta cũng tự nhận xui xẻo." Đại Nhi cười khê, tỏ rõ lập trường của mình. Sự thật là như thế, nàng nhìn không ra.

"Cám ơn." Đáy mắt Mộc Vân Thiên lộ ra nụ cười, thì ra được nàng tin tưởng hẳn rất vui vẻ.

"Không cần cảm ơn, thật ra người mê luyện ta không có chút lý do nào, đến lúc đó bị thương, ta không phụ trách." Đại Nhi trêu chọc, nụ cười rục rờ khác thường.

"Ừm." Mộc Vân Thiên không thể không gật đầu, nhưng trong lòng trầm xuống. Hẳn có suy nghĩ qua chuyện này nhưng cũng không có căn cứ. Không có loại độc nào làm cho người vừa gặp đã yêu chết đi sống lại. Không có loại cô nào có thể thao túng thật lòng đau triết để như thế, cho nên hẳn đoán không được, hỗn loạn khó hiểu, suy nghĩ mơ hồ.

"Người muốn đi nơi nào? Thần Binh Thành?" Đại Nhi cảm thấy rất có thể.

"Ừm, mẫu thân để cho ta đi học thêm kiến thức." Mộc Vân Thiên gật đầu, làm cho tâm tình vui vẻ hài hòa. Đột nhiên có một loại ý tưởng 'nếu như cả đời như vậy thì tốt biết bao nhiêu' dọa hẳn giật mình.

"Mẫu thân của người là người rất dịu dàng sao." Lúc Đại Nhi nhắc tới nhắc đến hai chữ mẫu thân hẳn, ánh mắt ôn hòa, trong lòng không nhận được cảm thấy ấm áp.

"Ừm, bà đối với người nào cũng rất dịu dàng." Mộc Vân Thiên giống như nghĩ tới chuyện gì, nụ cười càng dịu dàng. Đại Nhi thấy được nụ cười trong mắt hẳn, giống như lúc nói đến chuyện mê luyện mình không có chút giả tạo, điều này làm cho trong lòng Đại Nhi càng thêm lo lắng.

Trình độ thôi miên có thể sâu như vậy sao? Dem mình hoàn toàn biến thành một người khác, sau đó đến gần nàng hoàn thành mục đích nào đó. . . . .

"Ha ha, thật muốn gặp mẫu thân người một lần." Đại Nhi cười đầy thâm ý, ngẩng đầu nhìn bầu trời hơi mờ tối: "Trở về thôi, nghỉ ngơi thật tốt ngày mai lên đường, còn một tháng nữa đại hội thần binh bắt đầu, chúng ta vừa đi vừa nghỉ như vậy sẽ bỏ lỡ."

"Tốt." Nói xong xoay người nhắm hướng trở về.

"Hôm nay các người ai cũng đừng nghĩ đi!" Mới vừa bước ra khỏi rừng phong, âm thanh lạnh lùng cuồng ngạo rơi xuống, sau đó bốn bóng dáng cao lớn xuất hiện bao vây hai người.

Mộc Vân Thiên cau mày: "Huyết sát ngũ quái?"

"Mộc Vân Thiên, Thiên cung người hại mạng Ngũ đệ ta, hôm nay lão tử muốn dùng máu của người tể linh hồn của Ngũ đệ ta!" ngăn cản ở trước mặt là một lão đầu mặc hồng y, mắt sáng, hung ác nhìn hai người trong vòng vây.

"Tam đệ đừng tìm hấn nói nhảm, lên!" Một người cầm bánh răng kỳ quái tung người lên, ba người kia cũng phát động công kích.

Mộc Vân Thiên mang theo Đại Nhi lui nhanh về phía sau, xoay người một cái đặt Đại Nhi ở trên một nhánh cây Phong, bỏ lại một câu: "Chờ ta trở lại." Liên xuất kiếm ngăn chặn bốn người đuổi theo.

Cũng không trách bốn người kia không có ngăn lại, thứ nhất, khinh công của Mộc Vân Thiên cực cao; thứ hai, bọn họ không ngờ hẳn sẽ lui về sau, phải biết công pháp Thiên cung ở trên đất bằng phẳng không có chướng ngại mới thi triển hết sức, hôm nay vào rừng phong, uy lực sẽ giảm bớt rất nhiều; thứ ba, bọn họ cũng có ý.

Nếu như Mộc Vân Thiên mang theo Đại Nhi, cố ý muốn đi bọn họ sẽ không ngăn được, nhưng Mộc Vân Thiên không đi, nếu lần này chạy đi như vậy lần sau bọn họ đều là hạng giang hồ đạo chích, vẫn không biết làm ra thủ đoạn hèn hạ nào đối phó với Đại Nhi, hẳn không dám mạo hiểm, biện pháp an toàn nhất chính là nhốt cô tận gốc. Bọn họ tạo nghiệt nhiều năm, đến lúc trả lại rồi.

Đại Nhi ngồi ở trên cây nhìn Mộc Vân Thiên kinh hoạt đối phó mấy người kia thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian cũng yên tâm. Thông minh như nàng làm sao không biết suy nghĩ của hẳn, Đại Nhi thật rất muốn tin hẳn đối với nàng không có mục khác, nhưng mọi việc quá không hợp lẽ thường, nàng nhất định phải tra xét rõ ngọn nguồn.

Trong lúc nhất thời, rừng phong vốn là tĩnh mịch Đạo Quang Kiếm Ảnh làm lá phong bay tán loạn, nhưng cũng là một cảnh trí khác.

"Lão Tứ, kiếm thuật Mộc Vân Thiên rất lợi hại, tiếp tục như vậy mấy người chúng ta đừng nói báo thù, mệnh cũng sẽ bỏ ở nơi này. Đi bắt lấy nữ nhân kia, ba người chúng ta giữ chặt hẳn, mau!" Bọn họ nói tiếng cực nhỏ, nhưng Đại Nhi có nội lực thâm hậu lại nghe được rõ ràng, không ngờ thật đúng là quá ác liệt. Quả nhiên đây mới là giang hồ.

Đại Nhi nhìn người được gọi là ‘Lão Tứ’ buông tha công kích đi vòng qua sau lưng Mộc Vân Thiên xoay người phóng đến, trong đôi mắt lấp lánh ánh lạnh. Đại Nhi rất tán thành câu nói của Mộc Vân Thiên ở Thiên Nhai Túc Quán: Tại hạ chưa bao giờ thích tìm phiền toái, thế nhưng khi phiền toái tìm tới cửa, tại hạ quen giải quyết một lần, tránh phiền toái về sau.

Đại Nhi cũng là người như vậy.

Trong tay cầm năm cây ngân châm thấm kịch độc, chỉ cần ra tay mục tiêu chính là Bách Hội, Chương Môn, Thái Dương, ba tử huyết trí mạng. Rồi sau đó là cổ họng, trái tim, trúng chiêu tuyệt đối sẽ chết không thể nghi ngờ.

Nhưng giống như có người không cho nàng cơ hội ra tay.

Ứng phó ba người kia, Mộc Vân Thiên cảm thấy khí thế mạnh mẽ của người nọ ở phía sau chuyển sang phương hướng khác, trong lòng cả kinh, hươ ra một kiếm không chút do dự xoay người, sau đó một kiếm tàn nhẫn lăng lệ ác liệt mang theo khí thế phá không đâm về sau lưng ‘Lão Tứ’.

‘Lão Tứ’ không hề lo lắng bị phân thân. Mộc Vân Thiên cứu Đại Nhi đồng nghĩa với sau lưng trống không cũng để cho ba người nhìn chằm chằm. Các loại công kích mạnh mẽ đánh tới, Mộc Vân Thiên không kịp nhìn Đại Nhi liền vội vã xoay người dùng kiếm trong tay ngăn trở ba đạo công kích không kém.

Cho dù có kiếm ngăn trở ở trước ngực, vội vàng không kịp ngưng tụ nội lực chống cự, Mộc Vân Thiên vẫn bị ba đạo công kích này chấn thương, bước chân vội vàng lui về phía sau, lưng hung hăng ngã vào cây chỗ Đại Nhi ở phía trên. Bởi vì kinh khí gây thương tích, trên người không có vết thương, nhưng khoe miệng tràn ra máu tươi, trong nháy mắt gương mặt không còn huyết sắc, hơi thở hỗn hển cũng đủ để chứng minh hắn bị nội thương không nhẹ.

Mộc Vân Thiên chưa từng bị chặt vật như vậy. Từ trước đến giờ hắn ra tay sẽ không cho kẻ địch bất kỳ cơ hội phản công, chỉ chết không bị thương. Hôm nay cho dù là ngoài ý muốn đi, nhưng hắn lại không có chút nào hối hận, ngược lại cảm thấy nếu như mình không làm như vậy, nhất định sẽ hối hận cả đời. Cái này chẳng lẽ cũng là được lực cổ Thuật có thể khống chế sao?

Hắn không hiểu, cũng không muốn hiểu, nhưng hắn thật sự cảm thấy chết vì Đại Nhi không có gì lớn. . . . .

Mộc Vân Thiên tay trái che ngực, tay phải cầm kiếm chậm rãi đứng lên, khoe miệng tràn ra tia máu nhỏ xuống y phục trắng như tuyết của hắn, như huyết hoa sáng lấp lánh.

"Ha ha ha, không ngờ, không ngờ, không ngờ Thiếu Cung Chủ Thiên cung luôn tàn nhẫn cũng có ngày hôm nay, ha ha ha. . . . ." lão đầu vận hồng y cười cực kỳ chói tai, chọc cho Đại Nhi cảm thấy phiền giận. Nàng nhớ không lầm, đó là ‘Lão Tam’. Mới vừa chỉ thị ‘Lão Tứ’ tới đánh lên nàng.

Loại thời điểm này, không phải tức giận xông lên báo thù cho Ngũ đệ, Tứ đệ của mình sao, hắn đang hài lòng cái gì? Đây chính là đạo nghĩa giang hồ, hắn lại nói vớ vẩn!

Mộc Vân Thiên không nói gì, hắn biết lúc này nói gì đều vô ích, còn không bằng thừa cơ hội này điều tức cho tốt.

"Lão Tam đừng nói nhảm với hắn, võ công của Thiên cung vô cùng tà ác, mau giải quyết nàng ta, chúng ta sẽ hưởng thụ sung sướng. Ha ha ha."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Chánh bài phu quân 1

"Lão Tam đừng nói nhảm với hắn, võ công của Thiên cung vô cùng tà ác, mau giải quyết nàng ta, chúng ta sẽ hưởng thụ sung sướng. Ha ha ha." Người cầm song xử vẫn không nói gì, liên tiếp phát ra tràng cười đậm đắng, âm thanh kia quả thật làm cho người ta tê dại da đầu. Đại Nhi cũng muốn trực tiếp dùng hỏa huyết thủy làm cho hắn gãy xương gân để cho hắn trở mặt nhìn mình hóa thành một vũng máu. Loại người như thế không biết làm hại bao nhiêu người, chết như thế nào cũng chưa hết giận.

Mộc Vân Thiên nghe nói như thế, ánh mắt lạnh lùng, tay trái đang che ngực từ trong ống tay áo rơi xuống một hoàn thuốc, không chút nghi ngại lập tức nuốt vào. Loại thuốc này lúc ấy mâu thuẫn bảo hắn mang theo, hắn còn không nguyện ý, hôm nay xem ra thật đúng là chút công dụng nào rồi sao.

Phục hoàn đan, mặc kệ thân thể tổn thương bao nhiêu cũng không cần quan tâm, công lực cũng có thể phát huy đến tốt nhất. Hậu di chứng cũng là sau nửa canh giờ tổn thương sẽ tăng lên gấp mười lần, sống không bằng chết. Hắn lập tức nuốt ba viên, cũng thật may có ba viên, nếu không sợ rằng tất cả tan nát, chính là Thiên Vương lão tử cũng không chịu được khổ sở nội thương nghiêm trọng tăng mấy chục lần.

Phục hoàn đan quả nhiên danh bất hư truyền, mới vừa ăn vào, Mộc Vân Thiên cảm thấy thân thể của mình đã không còn đáng ngại, công lực cũng khôi phục cường thịnh.

Không có chút nói nhảm, nâng kiểng xông tới, từng chiêu muốn chết chọc thẳng chỗ yếu, tàn nhẫn vô tình quyết không nương tay.

Cho dù là bốn người đều không phải là đối thủ của hắn, phải dựa vào thủ đoạn đánh lén mới có thể làm hắn trọng thương, ba người này càng thêm không nói. Trước đó ra tay không tính là quá ác, bởi vì Đại Nhi nhìn, hắn sợ nàng thấy gãy tay cụt chân sẽ làm nàng sợ, hiện tại hắn lại không để ý nhiều như vậy, hắn cảm thấy để cho bọn họ an ổn chết đi thật sự lợi cho bọn họ rồi.

Trong lòng hắn tức giận, không phát tiết hắn cảm thấy sẽ chết. Là hắn không đúng, đưa nàng vào hiểm địa; là hắn không đúng, để cho người khác lên tiếng vũ nhục nàng như thế; là hắn không đúng, không có bảo vệ tốt cho nàng. . . . .

Hắn thuận tức sử dụng kiểng, kết quả ba người kia bị đoạn tứ chi nhưng lưu lại một hơi, hắn muốn bọn họ tận mắt nhìn máu tươi của mình chảy hết mà chết.

Nói hắn tàn nhẫn, hắn tàn nhẫn thì như thế nào, bọn họ dám... đối với nàng như vậy, nên nghĩ tới hậu quả. Cho dù cảm thấy chưa hết giận nhưng bây giờ chưa vội nghĩ ra biện pháp khác, hắn vốn là cũng không phải là người tàn nhẫn như vậy.

Mộc Vân Thiên thu kiểng, không có một tia máu bám vào nhuyễn kiểng, tung người nhảy đến bên cạnh Đại Nhi ôm lấy eo nàng, liền vội vội vã chạy về hướng Thiên Nhai Túc Quán.

Lá theo gió rơi rụng đầy đất, trong ánh mặt trời chiều vẫn còn vang vọng lại chút âm thanh thê lương buồn bã.

Xin lỗi. . . . .

Trở lại Thiên Nhai Túc Quán, Mộc Vân Thiên đưa Đại Nhi về phòng, không nói câu nào liền trở lại phòng của mình, một mình tĩnh tọa ở trước cửa sổ chờ đợi được lực phát tán. Lần này nội thương sợ rằng phải dưỡng nửa năm. Giật ra y phục trước ngực lấy thuốc trị thương nhẹ nhàng bôi lên, một cảm giác lạnh lẽo xông tới, cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái.

Đại Nhi buồn bực ngồi ở trên giường ngẩn người, bây giờ nàng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là tại sao. Nàng quá rối rắm vì nguyên nhân, rất cố chấp vì không hợp lý, cho nên nàng không dám dễ dàng hạ phán đoán. Mộc Vân Thiên, rốt cuộc hắn có mục đích gì. . . . .

Nội lực của Đại Nhi rất hùng hậu, cũng bởi vì chế thuốc, bản thân nhất định phải dùng âm khổng độc. Có thể nói, chỉ cần nàng cố tình làm, tất cả mọi chuyện trong khuôn viên ngàn mét nàng đều có thể cảm nhận. Sự sáng suốt và độ miễn cảm cũng không phải tầm thường, cho dù có Tàn Hương ngăn cách, ở trước mặt Đại Nhi cũng trở nên vô dụng, đây chính là chỗ tốt của nội lực hùng hậu.

Đại Nhi nhắm mắt lại, không còn hơi sức co quắp ngã xuống giường, trong đầu nghĩ đến cảnh tượng tập kích hôm nay. Thuốc kia là cấm dược, hậu di chứng nhất định không nhỏ, nếu không mới vừa ăn vào không thể nào khôi phục công lực ngay, và lại nơi bị thương bị tê dại. Đương kim trên đời cũng chỉ có phục hoàn đan mới có công hiệu như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, chợt mở mắt ra, chân lướt như bay vội vã chạy đến chỗ ở của Mộc Vân Thiên cách bảy gian, đẩy cửa phòng ra.

Chỉ thấy đôi tay Mộc Vân Thiên che ngực, trên trán rịn ra mồ hôi hạt lớn chùng hạt đậu, bởi vì mới vừa bôi thuốc còn chưa có buột chặt y phục, ngực lộ ra, lúc này bàn tay trắng nõn nõn gân xanh, nhìn móng tay cắt tia cẩn thận bấm sâu vào trong thịt, nắm chặt miệng vết thương ở trước ngực.

Mộc Vân Thiên cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy Đại Nhi đóng cửa, vội vã chạy đến trước mặt, hắn muốn kéo ra một nụ cười, nói mình không có việc gì nhưng lực bất tòng tâm. Ngực giống như lửa đốt, chỗ đau làm cho hắn sống không bằng chết, nhưng cắn chặt môi không để cho mình phát ra tiếng rên. Chi đành dùng ánh mắt kiên định của mình nói rõ cho Đại Nhi biết, mình không có việc gì. Bỗng nhiên có cảm giác một bàn tay lạnh băng đặt lên trước ngực như lửa đốt, một cảm giác mát lạnh xông tới cực kỳ thoải mái, sau đó cứ mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đại Nhi nhìn Mộc Vân Thiên ngất đi, trong lòng cũng không biết là tư vị gì. Nghi ngờ? Nhưng rõ ràng hắn không để ý đến sống chết cứu mình; cho dù có không rõ nguyên nhân gì, hắn quả thật làm như vậy, vậy mình nên dùng tâm trạng đối gì đối mặt với hắn? Suy nghĩ thật lâu Đại Nhi cũng không nghĩ ra nguyên nhân, ghim kim cho hắn giảm bớt khổ sở, dứt một viên đan dược liền buồn bực trở về phòng.

Hiện tại trong đầu nàng chỉ một chữ: Loạn.

Ngày thứ hai, lúc lên đường trong xe ngựa lại có thêm một người, chính là vị bạch y công tử Mộc Vân Thiên. Con ngựa trắng kia ngoan ngoãn đi theo phía sau xe ngựa, cũng thông thả.

Dọc theo đường đi thuận lợi khiến cho Đại Nhi nhầm chán muốn chết, phải biết một ít giặc cướp trên đường làm gia vị giảm bớt nhầm chán của nàng, bây giờ trong lòng nàng đang cực độ khi dễ Bách Phi Thần, không phải ta cùng một mỹ nam áo trắng đi gần một chút sao, người có thể đừng mang thù như vậy hay không. . . . .

Hoặc là nói hiểu rõ Bách Phi Thần nhất không phải ai khác hơn ngoài Đại Nhi, Bách Phi Thần muốn làm như vậy. Hơn nữa nhiệm vụ dọn dẹp này còn giao cho Yêu Nhiễm ở trước mặt Đại Nhi chăm sóc Bách Phi Thần kì quái như thế nào như thế nào. Rất rõ ràng, Bách Phi Thần cũng có khuynh hướng phát triển thành yêu nghiệt.

Đại Nhi liên tục rối rắm, liên tục mắng chửi.

Mẹ nó! Chính người không xuất hiện thì thôi, cũng không muốn bên cạnh Tiểu Nương có mỹ nam, người nha, không có bệnh sao. Lúc ấy ở trong rừng phong, người trở mặt nhìn Mộc Vân Thiên như thế, ngay cả mắt cũng không chớp một cái, Tiểu Nương nên cảm ơn người chứng minh Mộc Vân Thiên

đối với Tiểu Nương tạm thời không có nguy hại hay nên mừng người biến thái đáy lòng thầm dễ chịu tình địch của mình bị dày vò thành như vậy.

Mỗi khi mọi người thấy bộ dáng Đại Nhi cần răng nghiêng lợi, lập tức im lặng, chỉ sợ sợ ý một chút tai họa ập đến, cái này có tiền lệ.

Rốt cuộc vượt qua gần hai mươi ngày sống trên đường, đoàn người Đại Nhi mới bước vào cửa Thần Bình Thành.

Mặc dù trên đường đi có nhìn thấy người giang hồ chạy tới như điên, nhưng so với người tới trước cửa thành bốn phương tám hướng nhiều như vậy, thật không coi vào đâu.

Thần Bình Thành tọa lạc về phía nam, phong cảnh bốn mùa như tranh vẽ. Đại Nhi chỉ liếc mắt liền yêu cái chỗ này.

"Người nói Thần Bình Thành có Thiên Nhai Túc Quán không?" Vào thành, Đại Nhi không nhịn được hỏi. Hiện tại mỗi một chỗ nàng đến đầu tiên nghĩ tới chính là Thiên Nhai Túc Quán, rất dễ nhận thấy đã đem nơi đó làm thành chỗ của mình rồi, ăn ở đều không tốn tiền, ai không nghĩ đến.

"Có." Cung Bắc Thiếu thuận miệng đáp, trong lòng đang suy nghĩ ở lại Thiên Nhai Túc Quán hay trở về nhà mình.

"Có là tốt rồi, ít nhất không cần lo lắng đầu đường xó chợ." Mấy người đồng ý gật đầu một cái, thầm nghĩ rốt cuộc khôi phục bình thường rồi.

Thiên Nhai Túc Quán ở trong Thần Bình Thành, tiếng người huyền ảo, vị trí thật tốt. Lúc bọn họ đến cũng náo nhiệt giống như Cổ Thiên Hồn đến Thiên Nhai Túc Quán ở kinh thành lúc ấy, gần như toàn bộ đều tới Thần Bình Thành tham gia náo nhiệt. Người nổi danh trên giang hồ đều có thiệp mời của Thần Bình Thành, tự nhiên cũng ở tại phủ Thành Chủ.

Bất quá danh hiệu chỉ là thứ yếu, cũng không phải có danh tiếng là có thể có thiệp mời của Thần Bình Thành. Bình thường người mà Thần Bình Thành mời không cần cứ, nhưng người giang hồ vẫn không dám nói gì, những thế gia tự xưng là giang hồ danh môn chính phái, đức cao vọng trọng, uy tín lâu năm... cho dù không có thiệp mời cũng phải mình tự mình đến không dám có chút chậm trễ, ở chỗ này không thể không nói Thần Bình Thành có địa vị đặc biệt ở trên giang hồ và trong triều đình, thậm chí là ba quốc gia.

Đế quốc mình ước, tai họa chiến tranh không thể liên quan đến Thần Bình Thành, phong tục trăm ngàn năm không thể nào nói phá vỡ thì phá vỡ. Dĩ nhiên còn có một tiền lệ, Thần Bình Thành không thể tham dự chiến sự.

Như vậy có thể thấy được tình hình bên trong Thần Bình Thành không thể khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chánh bài phụ quân 2 (chưa beta)

"Nhị Sư Huynh. . ." Đại Nhi vừa thấy bên trong Thiên Nhai Túc Quán chen lấn cũng không có chỗ đặt chân, về mặt ủy khuất nhìn Cung Bắc Thiếu, chỉ thiếu chút nữa ôm lấy hần chảy nước mắt rồi.

Cung Bắc Thiếu tay phải nâng trán buồn bực không thôi, nha đầu này không thể đàn một chút sao? Dường như hần chưa từng nói mình có quan hệ gì với Thần Bình Thành.

"Đi phủ Thành Chủ đi, ta có thiệp mời." Còn chưa mở miệng nói, chợt nghe Thảo Mộc dùng giọng nói đặc biệt nhẹ nhàng trên mặt mang theo nụ cười.

Đại Nhi cũng không đáp lời, vẫn nhìn chăm chú vào Cung Bắc Thiếu, bộ dáng người không mở miệng ta không đi.

"Sợ người rồi, đi thôi." Cung Bắc Thiếu im lặng, chỉ mong mấy ngày này nha đầu này an tĩnh một chút. Nhưng không lâu sau, hần bắt đầu cảm tạ quyết định sáng suốt của chính hần.

Phủ Thành Chủ là kiến trúc đồ sộ nhất Thần Bình Thành, diện tích so với Sơn Trang thế gia còn lớn hơn mấy phần. Bố cục rất tốt, tọa lạc phía Bắc nam, mà bên trong cũng không giống như bên ngoài lộ ra bén nhọn mạnh mẽ. Ngược lại có mấy phần thanh nhã.

Sau khi vào cửa, Đại Nhi vẫn dùng ánh mắt ai oán nhìn Cung Bắc Thiếu, Thảo Diệp nhìn cũng cảm thấy cả người sợ hãi. Vì không để cho mình bị ánh mắt của Đại Nhi nhìn thủng vài chỗ ở trên người, Cung Bắc Thiếu tiện tay ném ra một ngọc bội trực tiếp lôi kéo Thảo Diệp nhanh chóng chạy đi.

Nhìn Cung Bắc Thiếu chạy trốn, tâm tình của Đại Nhi thật tốt. Hừ, đã đến nhà lại không nói thẳng thắn với Tiểu Nương, không ngược người thì ngược ai.

"Tiểu Thiên, bảo người hầu đưa người đưa đến chỗ ở, thu xếp xong còn phải đi bái kiến Thành chủ đấy." Đại Nhi xoay người nhìn Mộc Vân Thiên không có thay đổi gì, khuôn mặt tươi cười cười ngọt ngào.

"Ừm, thu xếp xong đi xem người." Mộc Vân Thiên nở nụ cười sâu hơn, rất cung chiêu nhìn Đại Nhi gật đầu một cái.

“Tốt.”

Dao Kỳ bị choáng váng rồi. . . . .

Tiểu thư muốn đập Chủ Thượng sao, Chủ Thượng, ngài tự cầu nhiều phúc thôi. Trong lòng Dao Kỳ vì Bách Phi Thần mặc niệm ba giây đồng hồ. Chỉ là nhìn Mộc công tử đối với Đại Nhi tốt như vậy, ngược lại đây lòng có mấy phần tò mò trước kia bọn họ có quen biết hay không.

"Tiểu thư, chúng ta đi đâu?" Đặt câu hỏi vĩnh viễn đều là Dao Kỳ, thông minh như Tiểu Vũ không tính, Dịch Phong phụ trách lắng nghe hoặc là khinh bỉ.

Đại Nhi nhúm mày, nhìn một nha hoàn đang đi tới, ra hiệu.

"Vị tiểu thư này, nô tỳ mang ngài đi Bắc Đẩu Các." Kỳ quái, thiếu gia nhà mình đột nhiên trở về, hơn nữa chưa bao giờ tiếp đãi người ngoài, an bài một vị cô nương ở Bắc Đẩu Các của mình nhưng vẫn rất kinh nghiệm, cúi chào đối với đám người Đại Nhi, liền dẫn đường ra phía trước.

Đến Bắc Đẩu Các, Đại Nhi không khách khí chiếm đoạt một gian phòng ngủ thoải mái nhất của Cung Bắc Thiếu . . . . . nha hoàn khuyên giải không có kết quả cũng đành phải để mặc cho Đại Nhi, ngoại trừ Thảo Diệp, ai kêu vị này là người duy nhất được Cung Bắc Thiếu cho phép bước vào Bắc Đẩu Các, hơn nữa còn là mỹ nhân, gây chuyện không tốt, nếu trở thành Thành chủ phu nhân đời sau, cũng không thể đắc tội.

Đã lâu Đại Nhi chưa được lăn lộn trên giường lớn co dãn cực tốt, cảm nhận tư vị giường thân ái xa cách đã hai mươi ngày. Dao Kỳ nhìn Đại Nhi nằm ở trên giường có chút buồn ngủ, bất đắc dĩ lắc đầu. Những ngày qua tiểu thư nhà mình thật mệt mỏi muốn chết rồi. Rón rén đi ra ngoài đóng cửa lại, không quấy rầy giấc ngủ của Đại Nhi.

Đại Nhi thật mệt mỏi, ôm chăn liền tiến vào mộng đẹp, trong mộng nằm mơ thấy biển hoa, cả vườn hoa đào tranh nhau đua nở, xinh đẹp như tiên cảnh nhân gian, mình vừa lòng ngồi ở trên ghế xích đu uống trà, nhìn gương mặt Bách Phi Thần mặc y phục tiểu thái giám hành lễ chào hỏi mình, đi theo phía sau một đám thái giám, cung nữ, thị vệ, ngẩng đầu nhìn lên, mẹ nó tất cả đều là khuôn mặt của Bách Phi Thần, dọa Đại Nhi giật mình.

Nhắm mắt lại, Đại Nhi bất mãn chu miệng, nói lảm bảm: "Bách Phi Thần đáng chết, Tiểu Nương ngược chết người."

Chọc cho Bách Phi Thần bật cười, toàn thân áo đen chẳng biết xuất hiện tại bên trong phòng từ lúc nào. Trong mộng còn muốn ngược ta...ta đắc tội với nàng sao. Ngược đi ngược đi, chỉ cần nàng vui vẻ, ngược thế nào đều được.

Một chút ý cười hiện lên trên khuôn mặt tuần mỹ, mắt xéch lười biếng khẽ nhếch lộ ra nhu tình khác cốt, cúi người xuống thận trọng đắp kín chăn cho mỡ nữ nào đó ngủ như chết.

Sợi tóc đen trong lúc lơ đãng từ vai tề chảy xuống, lọn tóc xẹt qua gò má mềm mại của một mỡ nữ. Mỡ nữ không kiên nhẫn đưa ra tay xoa gương mặt một cái, lật người ngủ hơn nén hương.

Lúc Đại Nhi ngủ, Bách Phi Thần một mực cùng chăn đấu tranh, buồn cười nhìn Đại Nhi từ đầu giường ngủ thẳng cuối giường, cảnh tượng không khỏi quen thuộc, lại giống như tự giễu lắc đầu một cái. Lảm bảm nói:

"Cho dù quên mất nàng, nhưng nơi này vẫn đập vì nàng." Một tay che ngực, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Đại Nhi vẫn nhắm chặt hai mắt.

"Nếu không thể nhớ lại nàng lần nữa, vậy thì bắt đầu từ bây giờ lại lần nữa quen biết nàng, tin tưởng nàng, bảo vệ nàng, yêu nàng." Thấy cảnh tượng tương tự, tim của hắn không nhịn được co rút đau đớn, điều này làm cho ý hắn biết, trước kia giữa hắn và Đại Nhi có chút trở ngại không thể phai mờ. Hôm nay có một cơ hội như vậy, hắn sẽ không để cho loại cảm giác này tồn tại nữa, hắn sẽ toàn tâm toàn ý chỉ vì một mình nàng mà sống, trở thành duy nhất của nàng.

Đây là lời thề cả đời hắn đối với nàng.

Đại Nhi tuyệt đối bị đối tình giấc !

Một giấc này Đại Nhi ngủ thẳng tới sau giữa trưa ngày thứ hai, nhìn thấy Đại Nhi tỉnh lại, Cung Bắc Thiếu kích động thiếu chút nữa trực tiếp đi tới ôm một cái. Lại ngại vì mỡ nữ để ý lòng trả thù quá cường hãn mới cố chịu đựng.

Đại Nhi được phòng bếp nhỏ ở Bắc Đẩu Các làm thức ăn ăn cho ăn no bụng xong nằm ở bên hồ giả vờ ngủ say, Cung Bắc Thiếu chân chó đưa bánh ngọt ngọc trai cho Đại Nhi.

"Tiểu sư muội, ăn ngon không ?" Trên khuôn mặt tinh xảo của Cung Bắc Thiếu cũng đã cười thành một đóa hoa cúc, rất nịnh nọt nhìn Đại Nhi.

"Tạm được. Không ngon như trong cung." Đại Nhi nói trong cung cũng quá kén chọn rồi. Cung Bắc Thiếu cầm bánh ngọt chuẩn bị lui xuống, lúc này Dao Kỳ cầm hộp đựng thức ăn đi tới, lấy ra từng cái trong hộp đựng thức ăn.

"Tiểu thư, ngài thích ăn nhất Phù Dung cao, bánh hạt đào, bánh quế hoa."

Nhìn Cung Bắc Thiếu co quắp một trận, bộ dáng ghét bỏ thật sự quá đả kích người.

Đại Nhi cũng không để ý tới hắn, Phù Dung cao từng miếng từng miếng đưa vào trong miệng, ăn thật ngon.

"Tiểu sư muội. . . . ." Cung Bắc Thiếu ai oán nhìn chòng chọc Đại Nhi toàn bộ một khắc đồng hồ, lại thấy mỡ nữ không có ý muốn hỏi mình có chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận mở miệng, ai bảo hắn có việc cầu người làm chi.

"Hà? Có chuyện mau nói, Tiểu Nương phải ngủ trưa." Nói xong ngáp một cái tượng trưng. "Còn buồn ngủ quá."

". . . . ." Cung Bắc Thiếu không khỏi kháng nghị trong lòng, từ buổi chiều hôm qua ngủ thẳng xế chiều hôm nay, mới vừa thức dậy chưa tới một canh giờ lại muốn ngủ. Tiểu sư muội, người thật là một hàng ăn vốc người cực tốt lại thêm ngủ. Đáp án dĩ nhiên là một chữ: Heo. Heo có vốc người cực tốt.

"Tiểu sư muội, làm sao người có thể đối với ta như vậy, người biết rõ ràng lòng của ta đối với người, tại sao còn phải hành hạ ta như vậy?" Cung Bắc Thiếu vốn ngồi ở đối diện Đại Nhi, thân thể lập tức cộ đến bên cạnh Đại Nhi, rất khuôn phép ngồi xổm xuống đôi bàn tay trắng nõn hàng năm cầm Chiết Phiến đưa bốn, gấp rút gấp không ngại cầm lấy tay Đại Nhi để ở trước ngực, đôi mắt đẹp đắm đuối đưa tình nhìn Đại Nhi. Từ tốn nói:

"Đại Nhi, ta thích người."

"Xi." Một bên, Dao Kỳ chợt nhìn thấy bộ dáng Cung Bắc Thiếu nghiêm chỉnh như thể nhịn không được bật cười, bỗng nhiên nghĩ lại, Chủ Thượng lại thêm một người tình địch? Thì ra tiểu thư đắc giá như vậy sao. Lại nhìn Cung Bắc Thiếu không chút nào bị mình ảnh hưởng, vẫn nhìn chăm chăm vào tiểu thư nhà mình, trong lòng chợt dâng lên một ý niệm: vị này giống như không phải nói giỡn. . . . .

Một hồi lâu không thấy Đại Nhi phản ứng, cứ mặc cho Cung Bắc Thiếu lôi kéo cũng không đáp lại.

Một khắc đồng hồ, ở trong mắt Dao Kỳ khá dài. không khí quỷ dị phát ra bốn phía, chọc cho nha hoàn xung quanh liên tiếp nhìn về bên này.

"Tiểu sư muội cũng không chút cảm động." Cung Bắc Thiếu bĩu môi, không buông tay ra, rừ mi, thoáng qua chút đau đớn, rồi sau đó ngẩng đầu phục hồi lại vẻ thần nhiên tiêu sái của mình, nâng một chung trà cạn chén. Lại một lần nữa thu lại tầm mắt, làm cho người ta không nhìn ra tâm tình gì.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chánh bài phụ quân 3

"Dao Dao, gọi Tiểu Vũ và Dịch Phong, các người đi ra ngoài dạo một chút, có người tìm phiền toái không cần khách khí." Đại Nhi không đáp phân phó cho Dao Kỳ.

"Vâng" Tiểu Vũ đã sắp diện, nếu không phải hắn biết lúc tiểu thư rời giường để tức giận lợi hại đã sớm đi oanh tạc.

"Nói đi." Đôi mắt hoa đào của Đại Nhi không rõ cảm xúc nhìn mặt nước hồ xanh biếc nhận nhạo trước mắt, tròng mắt nheo lại như giễu cợt Cung Bắc Thiếu.

"Sư huynh bị người bức hôn." Cung Bắc Thiếu biết rõ tính tình Đại Nhi, sợ rằng nói thêm một câu nhảm nữa trực tiếp bỏ mặc, thế nhưng câu này giống như là nói nhảm rồi.

"Trọng điểm." Nhìn thâm tình Cung Bắc Thiếu mới vừa thổ lộ, Đại Nhi rất cho mặt mũi, không có bỏ mặc.

"Không có gì, chỉ nói với cha đã có người mình thích, hơn nữa mang về nhà, quan trọng nhất là ở chỗ này của ta." Nói như vậy có đủ hiểu chưa.

"À." Đại Nhi bình tĩnh trả lời một câu, sau đó rất kì quái nhìn Cung Bắc Thiếu nghiêm túc nói:

"Người không sợ nửa đêm Dịch Phong tiêu diệt người?"

". . . . ." Tiểu sư muội, người bình thường một chút.

"Ta nói không phải Dao Kỳ."

Đại Nhi cau mày, suy tư hồi lâu mới mở miệng nói: "Sư huynh, rốt cuộc người phát hiện Thảo Diệp không có đề ý rồi."

". . . . ." Cung Bắc Thiếu tâm muốn chết đều có, đột nhiên bắt đầu hối hận mình đã lôi kéo tiểu sư muội chỉ sợ thiên hạ không loạn, còn không biết đội danh hiệu thiếu phu nhân, muốn gieo họa cho người như thế nào.

Vừa nói đến Thảo Diệp. . . Không thể nào. . . . .

"Ta nói là người." Thấy bộ dáng Đại Nhi ghét bỏ, Cung Bắc Thiếu bắt đầu thao thao bất tuyệt hướng dẫn.

"Tiểu sư muội, người nghỉ xem, hôm nay người giúp sư huynh vượt qua cửa ải khó khăn này, trong thời gian này người có thể đội danh hiệu thiếu phu nhân của Thần Binh Thành mà gây sóng gió, ở Thần Binh Thành hoành hành ngang ngược không một người dám nói cái gì. Không chỉ có ở Thần Binh Thành, trên giang hồ cũng không có ai dám dễ dàng đắc tội, danh hiệu Thần Binh Thành cũng không phải cho không, cho nên người hiểu nha."

Hơn nữa, người muốn 'Thúc Hồn Lưu Ly Tiên' này cực kỳ dễ dàng, người muốn đi hôn cũng chỉ là một bữa ăn sáng, tóm lại rất nhiều chỗ tốt, tiểu sư muội thông minh như vậy, nhất định sẽ không cự tuyệt đúng không." Cung Bắc Thiệu che giấu lương tâm, nói nhiều chỗ tốt như vậy, nếu Đại Nhi cự tuyệt vậy thì tuyệt đối không phải tính tình của nàng. Sự thật điều này cũng tuyệt đối sẽ xảy ra, bởi vì theo tính tình của tiểu sư muội hần, tất cả lời vừa nói đều rất hợp khẩu vị Đại Nhi.

"Mặc dù hơi thua thiệt nhưng nể tình sư huynh người, ta miễn cưỡng đồng ý, chỉ là. . . . ." Đại Nhi nhú mày, ý bảo còn có điều kiện.

"Cái gì?"

"Đi hôn mà người nói là sư muội người là phu nhân của Thiệu thành chủ Thần Binh Thành có mặt mũi thật lớn." Đích xác là điều kiện mê người, trên bước đường giang hồ của Đại Nhi bắt đầu vẽ nên trang sử huy hoàng từ Thần Binh Thành.

Dĩ nhiên, huy hoàng này là nói đến gieo họa thiên phú.

"Tốt." Cung Bắc Thiệu thật cẩn thận nghiêng lợi, nhưng sư muội mình đã đồng ý, vậy hôn sự của hần có thể khẳng định tuyệt đối thất bại, nghĩ như vậy trong lòng Cung Bắc Thiệu thoải mái rất nhiều.

Mẹ nó, muốn làm tiểu nương tử hay không, cứ nhắc nhở đến chuyện đau buồn như vậy?

"Đã như vậy, tiểu sư muội hãy theo ta đi gặp cha ta đi, đoán chừng hiện tại hần rất muốn giết chết ta. . . . ." Cung Bắc Thiệu cũng không gạt người.

Ngày hôm qua mới vừa trở lại, muốn đi gặp cha mình, không ngờ Cố lão Trang chủ Linh Lung Sơn Trang cũng ở đây, còn nhắc đến hôn ước nhiều năm trước hần còn chưa ra đời. Đáng thương Cung tiểu gia ta vừa mới vào cửa nhà liền bị bức hôn, thật sự quá bi thảm rồi. Hơn nữa còn nghe bọn hần nói đã tìm được nữ nhi trở về cũng tới Thần Binh Thành kêu rên một trận, dưới tình thế cấp bách nghĩ ra hạ sách này.

Thật ra trong lòng hần cũng có tính toán. Có thể quấy nhiễu hôn sự này, người bình thường vẫn không làm được, mà tiểu sư muội của hần tuyệt đối là ứng viên tốt nhất, muốn bồi cảnh có bồi cảnh, muốn dung mạo có dung mạo, muốn thực lực có thực lực, quan trọng nhất vẫn là tính khí của nàng. Tuyệt đối là pháp bảo khắc chế mấy lão nhân gia họ. . . . .

Ngày hôm qua muốn gặp Đại Nhi, Cung Bắc Thiệu rất sáng suốt từ chối đi qua, nói sau khi nghỉ ngơi và hồi phục tốt, hôm nay sẽ đi. Mẹ nó, từ ngày hôm qua trở lại hần chờ tới bây giờ, dĩ nhiên cha hần đã nhận định, hần có nương tử quên phụ mẫu, mà mẫu thân của hần đã chạy tới nơi này không dưới mười lần.

Hần còn nghe nói Cố lão Trang chủ vẫn kề cận cha mình muốn nhìn nữ tử làm cho hần thần hồn điên đảo rốt cuộc là một nữ tử như thế nào, có chỗ nào mạnh hơn so với nữ nhi của mình.

Thật ra, cho tới bây giờ Cung Bắc Thiệu vẫn chưa gặp qua vị hôn thê có hôn ước từ nhỏ, cho dù gặp được cũng sẽ không coi trọng, ánh mắt Cung tiểu gia ta cao, cũng không cần nhìn mặt.

"Nhị Sư Huynh, trái tim của phụ mẫu người không có vấn đề chứ." Đại Nhi cảm thấy nên hỏi trước rõ ràng. Đến lúc đó tức giận sinh bệnh có thể không xong.

"Không có, trong tâm bọn họ kiên cường rất, nhất là cha ta." Có kẻ dờ hơi như mẫu thân ta, không kiên cường cũng không được.

"Như thế, liền đi gặp phụ mẫu người và vị hôn thê thân ái cùng nhạc phụ đại nhân thôi." Đại Nhi đứng dậy, vron vron lưng mồi, ý bảo Cung Bắc Thiệu dẫn đường.

"Tiểu. . . Đại Nhi, ta có thể có chừng mực không?" Cung Bắc Thiệu nhìn tư thái Đại Nhi giống như muốn đi tìm phiền toái.

"Sư huynh, người phải biết, tiểu sư muội người không thích nhất chính tìm phiền toái." Đại Nhi nói tuyệt đối là lời nói thật. Nhưng nàng luôn có bản lĩnh khiến cho phiền toái tự động tìm đến mình, sau đó chơi đùa giải quyết phiền toái một lần. Không thể không nói, cách làm rất cao minh.

Bởi vì cách đại hội thần binh chỉ có 3 ngày, khi hai người đồng loạt đi tới chánh đường Phủ Thành Chủ, trong hành lang người nhận được thiệp mời Thần Binh Thành trên căn bản tất cả đều đến đông đủ, giống như nhảm chán tán gẫu, không khí thật ảm áp.

"Phụ thân mẫu thân." Cung Bắc Thiệu rất có phong độ chiếu cố Đại Nhi, cùng nàng sóng vai đi về phía trước, vào trong sảnh đường cung kính gọi một tiếng.

"Người chính là cô nương ở tại Bắc Cực Các, cô nương không có liêm sỉ chết sống nhất định bám vào nhi tử nhà ta ? !" sắc mặt của Thành chủ Cung Tuyệt Thành vốn ôn hòa, cau mày rất khó chịu nói.

Tại chỗ đều là đại nhân vật có mặt mũi trên giang hồ, Cung Tuyệt Thành làm như vậy không thể nghi ngờ là muốn cho Đại Nhi mất hết mặt mũi. Dĩ nhiên một số không có đầu óc đều nghĩ như vậy.

Hắn không phải là người ý vào Thần Binh Thành mà tự cho mình quá cao, hắn chỉ muốn nhìn một chút dạng nữ tử thế nào có thể làm cho đứa con nhà mình si mê như thế.

"Cung Thành chủ nói rất đúng, bản tiểu thư chính là nữ tử mặt dày mày dạn nhất định theo đuổi nhi tử nhà ngươi, đuổi cũng không đi, chính là cô nương muốn nhi tử của ngươi làm bò làm ngựa thế không chê, ngay cả Khế Ước Bán Thân cũng ký." Đại Nhi cười, nếu ngươi muốn nhìn, vậy thì biểu diễn cho ngươi nhìn, chỉ là một lúc nữa cũng đừng nói bản tiểu thư không nể mặt ngươi.

Khá lắm nha đầu miệng lưỡi lanh lợi! Cung Tuyết Thành nổi giận, vốn cho là nữ tử này mặt dày còn chưa tính, thế nhưng quá không hiểu chuyện trực tiếp bác bỏ mặt mũi của Cung Thành chủ hắn. Nhìn thấy nụ cười trên mặt Đại Nhi, cắn răng nghiền lợi một phen, nha đầu này tuyệt đối có ý, nếu thực sự khiến Bắc nhi cười nằng, sau này vẫn không phải bị khi phụ chết sao.

Ngoại trừ Cung Tuyết Thành, lúc đầu mọi người cười thắm đến bây giờ khiếp sợ, vẻ mặt rất đặc biệt. Muốn bật cười vẫn không dám biểu hiện rõ ràng, bất mãn một nữ tử nói chuyện như vậy còn không dám mở miệng khiến trách, việc của Cung gia người ta, mình chen miệng thật sự là không ổn.

Tuy nhiên, có ba người không phải bình tĩnh như thế.

Mộc Vân Thiên toàn thân áo trắng như tuyết, ngày hôm qua hắn lén lút đi báỉ phòng Cung Tuyết Thành. Nghĩ tới hôm nay đi tìm Đại Nhi. Cho là canh giờ tốt muốn xé chiều đi, nhưng không ngờ bị Cung Tuyết Thành mời, còn tưởng rằng có chuyện gì, xem ra những người này là đặc biệt vì Đại Nhi mà đến.

Chẳng lẽ chỉ là một cuộc nháo kịch? Không đúng, trận chiến như thế, Cung Thành chủ nghiêm nhiên tiếp nhận sự thật Đại Nhi là tử tức, hôm nay cũng chỉ là khảo nghiệm mà thôi. Tuồng vui này sợ rằng diễn không tốt khó thoát thân. Nghĩ tới không khỏi lo lắng nhìn Đại Nhi một cái.

Một nam tử khác là một người toàn thân khoác màu xanh đơn giản, lông mày có vài phần tương tự Đại Nhi, cũng đôi mắt đào hoa vô cùng mỉa mai hoặc, đường nét gương mặt cương nghị làm cho hắn có vài phần khí phách, cả người cũng rất nho nhã. Người này họ Lâm. Nhũ mày không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào nữ tử hắn quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa.

Cuối cùng là một nữ tử xinh đẹp như thiên tiên. Nhìn thấy Đại Nhi tới, trong nháy mắt nụ cười trên mặt vốn dịu dàng lập tức cứng ngắc, sau đó nắm tay siết thật chặt trong tay áo, vì vậy hận ý khắc cốt lộ ra ngoài vô cùng mãnh liệt. Đôi mắt đẹp âm hiểm độc ác như muốn nhìn thấu Đại Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chánh bài phụ quân 4

Ánh mắt của mọi người cũng dừng lại ở trên mặt Đại Nhi và Cung Thành chủ, lúc này tự nhiên không có chú ý tới mặt mũi nữ tử đẹp như thiên tiên. Dĩ nhiên, ngoại trừ ánh mắt của Cung phu nhân một mực chạy tới chạy lui giữa nàng và Đại Nhi. Nữ tử này chính là nữ nhi của Linh Lung Sơn Trang mất tích mười năm, hiện tại đã 17 tuổi. Tên là: Cố Hình Tuyết.

Đại Nhi biết Cố Hình Tuyết ở chỗ này, từ khi bước vào Phủ Thành Chủ đã biết, nhưng không biết nàng lấy loại thân phận nào tới, hôm nay tại chỗ này, ngoại trừ Cung phu nhân cũng chỉ có nàng là nữ tử, và lại vị trí còn gần như thế, chắc là vị hôn thê mà Nhị Sư Huỳnh nói. Xem ra tuồng vui cực kỳ hấp dẫn.

Nàng không biết Hình Tuyết làm thế nào trở thành đại tiểu thư của Linh Lung Sơn Trang, không biết sau lần cung biến, Bách Phi Dương giết Hình Tuyết như thế nào. Chỉ biết nàng không có chết, không ngờ cũng tới giang hồ gây sóng gió, thật là không mất thanh danh cận kề của nàng.

Trong lòng không khỏi cảm khái, Hình Tuyết này quả thật có bản lĩnh, hoặc là người sau lưng nàng có bản lĩnh.

"Cần rồi! Cô nương, khẩu khí của ngươi thật lớn, dù sao nhi tử của bản Thành Chủ cho cũng sẽ không muốn một cô nương không hiểu lễ phép làm nương tử. Ngươi bỏ suy nghĩ đó đi."

Cung Tuyết Thành cảm thấy nữ tử trước mắt này quá đơn giản, so với phu nhân nhà mình thậm chí có hơn chứ không kém, vì nghĩ tới hạnh phúc tương lai của nhi tử mình vẫn phải ngăn cản thôi.

Đại Nhi không nói lời nào, trên mặt vẫn nở nụ cười nhìn Cung Tuyết Thành, vừa nhìn vừa suy nghĩ lão thành chủ Cung Tuyết Thành đang ngượng ngùng.

"Phụ thân, ta và Đại Nhi lưỡng tình tương duyệt, cho dù ngài không đồng ý, ta cũng sẽ không bỏ qua, đời này của ta, thê tử chỉ có thể là Đại Nhi, người khác cũng không xứng!" Cung Bắc Thiếu thấy Đại Nhi khơi dậy chiến hỏa, sau đó bộ dáng việc không liên quan đến mình, đáy lòng vô cùng khổ ép, nha đầu này đề ý mang thù thật sự quá nặng, không phải tiểu gia không có sự đồng ý của ngươi mà lấy ngươi làm bia đỡ đạn nha, đúng không? Dù sao ta cũng là sư huynh của ngươi mà.

"Bắc nhi, từ xưa tới nay, lệnh của phụ mẫu mới mai hôn nhân đại sự, chẳng lẽ ngươi không vâng lời hay sao!" Cung Thành chủ nổi giận, tại sao nhi tử nhà hắn không có tiền đồ như vậy !

"Phụ thân, trước kia ngài và mẫu thân huyền ảo trên giang hồ mọi người đều biết, ngài cũng từng đem lệnh mối mai của phụ mẫu lừa gạt quý tộc dọa nhĩ tử của ngài." Cung Bắc Thiệu rất buồn bực, phụ thân, hôm nay ngài gây ra trận chiến lớn như vậy làm gì, nhĩ tử của ngài chỉ cười nương tử mà thôi, có nên khảo nghiệm cái gì hay không. Cho dù muốn giao phó cho người của Linh Lung Sơn Trang cũng không cần gây sự như vậy.

Mọi người nghe được câu này thiếu chút nữa nhịn không được liền bật cười, này Thiệu Thành Chủ nói chuyện quá sắc bén rồi, thật là một chút thể diện cũng không lưu cho cha mình. Quả nhiên là có nương tử quên phụ mẫu.

". . . ." Cung Tuyết Thành mặt đen thui im lặng, chỉ đành lúng túng nhìn phu nhân mình, lại thấy phu nhân mình rất hứng thú xem kịch vui, không có ý tứ muốn nhúng tay chút nào.

"Phu nhân, nàng cũng nói gì đi." Cung Thành chủ ai oán nói.

"Năm đó cũng chỉ là lời nói đùa, ngay cả tin vật cũng không có thì coi là hôn sự gì." Cung phu nhân không khẩn trương nói, cũng nhìn về phía Cố trang chủ vẫn ngồi không có mở miệng.

"Cố đại ca chớ để ý, chuyện tình cảm nam nữ chúng ta cũng không tiện nhúng tay, Cố đại ca cũng là người tính tình sáng khoái, tự nhiên hiểu đạo lý trong đó, bởi vì Tuyết Nhi lưu lạc nhiều năm không thể bồi dưỡng tình cảm với Bắc nhi đây là một đại sai lầm, hôm nay hôn sự cũng không gấp, tóm lại hai bên cũng phải nguyện ý mới tốt."

Đều nói Cung phu nhân khéo léo quả thật không sai. Lời nói này lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, mà chuyện của Cố trang chủ năm đó ở trên giang hồ cũng trôi qua đã lâu, tự nhiên có thể hiểu ý tứ của Cung phu nhân, hẳn cũng tin chắc loại chuyện tình cảm như vậy miễn cưỡng không được. Lần này hẳn mang theo nữ nhĩ cũng chỉ là muốn chia sẻ vui sướng với lão bằng hữu mà thôi, cũng không phải muốn bức hôn, chỉ là lúc cười đùa nhắc tới, không ngờ Cung Tuyết Thành tin là thật liền nao loạn như vậy.

"Đệ muội nói đúng lắm, Cố mẫu cũng không phải vì hôn ước mà đến, Tuyết Nhi chịu khổ ở bên ngoài không ít, hôm nay trở lại cũng chỉ là cho nàng đi đến bá kiến mà thôi, cùng Bắc nhi sau này vẫn phải xem ý trời." Cố trang chủ tỏ rõ tâm ý, mắt liếc mắt nhìn Hinh Tuyết vẫn trầm mặc trong lòng không khỏi thờ dài một hơi, tâm tư của nữ nhĩ hẳn cho đến bây giờ hẳn nhìn cũng không hiểu.

Phu nhân, nàng có thể đừng hủy đi hình tượng của phu quân hay không. . . . .

"Bắc nhi, người cũng nghe lời của Cố bá bá rồi, còn không cảm ơn Cố bá bá." Lời đã nói rồi, phải cho mặt mũi.

"Bắc Thiệu cảm ơn Cố bá bá tha thứ, diệt nhĩ đành cô phụ ý tốt của Cố bá bá." Cung Bắc Thiệu cười, vẫn mẫu thân của mình thương yêu mình. Vốn muốn Đại Nhi dùng thủ đoạn phi thường mới có thể quấy nhiễu hôn sự, cứ giải quyết như vậy, một tiểu gia nào đó vẫn cảm thấy không tin.

Có phải quá đơn giản hay không ?

Sự thật chứng minh suy nghĩ của Cung Bắc Thiệu đều đúng, giống như cho tới bây giờ trời cao cũng không có đối phó hắn, đang sắp tan cuộc, chợt xuất một chánh bài phu quân tới tranh giành khiến cho Cung Bắc Thiệu hận đến cắn răng.

"Chẳng biết phu nhân của bốn tọa cùng Cung thiếu Thành Chủ lưỡng tình tương duyệt từ lúc nào vậy ?" Âm thanh vừa dứt, Bách Phi Thần toàn thân áo đen sải bước đến. Khí thế đế vương lâu dài làm cho không khí nơi đây nhất thời trở nên cực kỳ quý dị, giọng nói hơi tức giận để cho mọi người cũng cảm thấy vị nam tử áo đen này không vui.

Khí thế thật lớn! Người này tuyệt không phải vật trong ao. Đây là ấn tượng đầu tiên khi Cung Tuyết Thành nhìn thấy Bách Phi Thần. Bá đạo sắc bén lộ hết tài năng. Lại có được tất cả kín kẽ trầm ổn mà thiếu niên tuổi ở này không nên có.

Lời này vừa nói ra, mọi người phản ứng quá lớn, ai không thích chuyện bát quái, nhất là chuyện bát quái có giá trị như vậy.

"Phu nhân, vẫn còn đang tức giận với vi phu ?" Bách Phi Thần không nhìn thấy mọi người, đi thẳng về phía bên cạnh Đại Nhi, khí thế bá đạo sắc bén mới vừa rồi trong khoảnh khắc biến thành vẻ mặt ai oán nhìn về phía Đại Nhi sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Tất cả mọi người đều cho rằng nam tử mới vừa lộ ra khí phách thật lớn là ảo giác, bởi vì chỉ trong nháy mắt, nam tử trước mắt tan mất ra loại khí tức quá lớn đã biến thành người ôn nhu không thể tưởng nổi. Quả thật làm mù mắt của mọi người.

Sự phân biệt đối xử cũng quá lớn. . . . .

Phản ứng lớn nhất vẫn là ba người kia:

Mộc Vân Thiên đau lòng không thôi, họ Lâm buồn bực không thôi, Cố Hinh Tuyết phẫn hận không dứt.

Đây chính là ở trong lòng người kia, Đại Nhi ưu tú như thế. Trái tim không nhịn được buộc chặt, khổ không thể tả.

Quả nhiên là tiểu muội, Bách Phi Thần cũng đi theo hồ đồ. Nam tử họ Lâm nâng trán thảm thán.

Đều đến đông đủ vậy sao, Hừ! Ai chết vào tay ai còn chưa biết, hãy đợi đấy! Cố Hinh Tuyết oán độc nhìn hai người một cái, cúi đầu thu lại cảm xúc.

"Một tờ hưu thư ở đây, cầm đi." Đại Nhi bình tĩnh từ trong lồng ngực móc ra một tờ giấy viết đầy 'chữ', không chút nào để ý ánh mắt của mọi người nhìn

nhìn nàng giống như quái vật, ngón trở phải và ngón giữa kẹp lại đưa cho Bách Phi Thần.

Bách Phi Thần liếc mắt nhìn cái gọi là ‘huru thư’, dờ khóc dờ cười.

"Phu nhân, nàng xác định đây là ‘huru thư’ ?"

"Thế nào?" Đại Nhi nhún mày.

"Phu nhân ‘huru thư’ viết quá thâm áo, vì phu tự nhận tài sơ học thiên không thể nào nhìn hiểu, nhìn thế nào cũng giống như mỗi phu, không bằng chúng ta tìm người xem giúp một chút?" Bách Phi Thần cười híp mắt đề nghị, chỉ là ánh mắt kia luôn có mấy phần xảo trá.

Không không không, mọi người cùng nhau lắc đầu. Trọng điểm không phải huru thư, mà là tại sao nữ huru nam?

Đại Nhi vừa nghe, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng thu vào tờ giấy mở ra, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho người ta ghé mắt. Nói giỡn, ngay cả chữ viết của Tiểu Nương mà không nhận ra, mẹ nó để cho người khác nhìn cười chết người sao.

"Mấy ngày nữa viết cho người một tờ đơn giản." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Nhi đỏ lên, nói không tự nhiên lắm.

Sự kiện lần này Đại Nhi biết được một vấn đề nghiêm trọng: chữ bút lông quả nhiên thiếu sót !

"Khụ khụ, nói như thế vị cô nương này là phu nhân của Bách môn chủ, là tiểu nhi mạo muội." Cung Thành chủ cũng không so đo Bách Phi Thần vô lý, hần mơ hồ cảm thấy cho dù người so đo, Bách Phi Thần cũng sẽ không đề ở trong mắt, điều này thuần túy là tự tìm ăn khổ.

"Bác nhi, người cũng nhìn thấy, Bách Môn chủ phu thê tình thâm, người sớm chết tâm đi." Cung Thành chủ không chờ hai người hồi đáp liền chuyển sang nhĩ tử mình, giọng điệu rất nghiêm túc.

Mọi người im lặng, Thành Chủ đại nhân, ngài đã thấy bọn họ phu thê tình thâm sao?

"Phụ thân, ngài không thấy Đại Nhi muốn huru hần gả cho ta sao." Cung Bắc Thiếu hiển nhiên không chịu nể mặt mũi, mặc dù nói mục đích đạt, hiện tại nhân cơ hội nói buông tha cũng không có gì, nhưng hần không thể để cho Bách Phi Thần thoải mái, con mẹ nó chọn đúng thời điểm, nếu mẫu thân không đứng về phía mình, hôm nay nhất định sẽ thất bại.

"Cung thiếu Thành Chủ, chẳng lẽ chưa từng nghe nói thà phá mười ngôi miếu cũng không phá một cuộc hôn nhân sao, sao không có chừng mực như vậy, Đại Nhi tức giận náo cùng bốn tọa, người cũng muốn chen vào, bốn tọa nghi ngờ động cơ của người không trong sáng." Nhìn thấy ảo giác sao? Tại sao cảm giác hai người kia từ lúc vào cửa liền bắt đầu đối chọi gay gắt?

"Bốn tọa đồng ý lời mời tham gia đại hội thần binh, chỉ hy vọng chuyện này thuận lợi cùng phu nhân hòa hảo như lúc ban đầu, nếu như thực sự gây ra chuyện gì, sợ rằng Thần Binh Thành người cũng gánh không nổi." Bách Phi Thần nói lời này cũng không giả. Có lẽ Thần Binh Thành trăm năm nay đã ăn sâu bén rễ, nhưng Bách Phi Thần hần vẫn chưa sợ qua người nào. So với làm Hoàng đế, hần cảm giác chức Môn Chủ này mình làm tương đối hải lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Đại hội thần binh 1

"Hảo tiểu tử quá cuồng vọng!" Nói chuyện cũng là Cố trang chủ Linh Lung Sơn Trang, trong lời nói không thiếu vẻ tán thưởng. Cuồng vọng là một chuyện, mấu chốt là có tư cách. Đại danh Từ Tà Môn hần cũng biết rất nhiều, mấy năm này hoạt động trên giang hồ không ít, bởi vì thủ đoạn tàn nhẫn bạo lực bị người trong giang hồ gọi là Ma Giáo. Nhưng không có quần công, chủ yếu là vì hần lớn mạnh quá nhanh, khi người bắt đầu chú ý nghiêm nhiên trở thành có chút thành tựu, đợi đến khi người ý thức được sức uy hiếp của hần cũng đã không còn hơi sức xoay chuyển.

Tác phong của Từ Tà Môn chính là có thù tất báo, ai cũng không nguyện ý làm chim đầu đàn, Từ Tà Môn trả thù bọn hần tuyệt đối không thể chống đỡ.

Dĩ nhiên, mình chủ vô lâm cũng không nhìn Từ Tà Môn ở trong mắt, hậu sinh tiểu bối để bọn họ tùy tiện náo đi, vừa không có làm chuyện gì thiên địa không tha. Giết người, diệt khẩu đều là bang phái có tiếng xấu ác nhân trên giang hồ, tự nhiên bọn họ cũng vui vẻ mà làm. Giang hồ vốn là như vậy, người thắng làm vua thua làm giặc.

Còn nữa, mỗi bang phái đều có quy củ của mình, phá hư quy củ bị trừng phạt bọn họ cũng không tiện nói gì. Vô đài của người tuổi trẻ, bọn họ cũng đã già rồi.

"Bốn tọa không phải cuồng vọng, chỉ đang nói sự thật mà thôi." Hiển nhiên Bách Phi Thần không cho người nào mặt mũi, bộ dáng duy ngã độc tôn.

"Ha ha ha, người trẻ tuổi xứng như thế!" Cố trang chủ cũng không tức giận, ngược lại sáng lạng nói ra. Lúc mình còn trẻ cũng không phải không như thế.

"Bách. . . . . Mẹ nó! Ban đầu võ công của ngươi bị phong bế, tiểu gia không cần nội lực cũng có thể đánh ngươi, hiện tại cũng có thể làm như thế !" Nói xong, thờ hồn hèn Cung tiểu gia bắt đầu ra tay, hần cần phát tiết một chút, đối tượng trước mắt muốn bị đánh là Bách Phi Thần.

"Sợ ngươi phải không!" Nói xong cho Đại Nhi một ánh mắt mập mờ ‘chờ vị phụ’ liền cùng Cung Bắc Thiếu quần lấy nhau. Không hổ đều là một đời thiếu niên tài tử, không dùng nội lực chiêu thức, chỉ vận dụng kỹ xảo so đấu cũng làm cho mọi người đang ngồi người kinh ngạc không dứt.

Hoàn hảo đại đường này khá lớn, nếu không thật đúng là không thể thi triển được.

Lúc lực chú ý của mọi người đều đặt ở trên người hai người trước mặt, Đại Nhi là kẻ gây nên cục diện này đang thâm tính toán có nên từ nơi này chạy ra ngoài đi ngủ lại hay không. Gần đây thích ngủ lợi hại.

Không biến sắc lui về phía sau, nếu cửa chính không ra được, ta đi cửa nhỏ được rồi.

Sau khi thuận lợi rút lui, Đại Nhi nhắm thẳng hướng đông, phương hướng Bắc là Cực Các của Cung Bắc Thiếu không sai. Chỉ là mỗ nữ giống như đánh giá thấp tiềm chất lạc đường của mình, vòng vo ở thành phủ chủ ước chừng một canh giờ không tìm được đường trở về. Nơi này mỗi bộ cục đều giống nhau như đúc, bình thường không có người dẫn dắt cũng có thể lạc đường, điều này đối với Đại Nhi cũng là bình thường.

"Tiểu muội, rốt cuộc muội muốn đi đâu?" Vẫn theo đuôi ở sau lưng Đại Nhi, Lâm ca ca không kiên nhẫn nhảy ra ngoài, hần thật nghi ngờ nếu mình khôi phục bình thường, muội từ đang không có việc gì chọc ghẹo hần chơi.

Vốn cô cô truyền tin tức nói Đại Nhi rất tốt làm hần có chút giật mình, lúc ấy hần còn nói muốn đi vào trong cung thăm một chút, ai ngờ trong thơ cô cô dặn dò, kinh thành rung chuyển phải qua ít ngày rồi đi hần mới yên tĩnh lại, vẫn luôn chú ý tới động tĩnh ở kinh thành. Thế lực khắp nơi muốn động, có phải rất giống như mình dự liệu, hần cũng thật sự không đi được. Hoàn hảo hôm nay không có chuyện gì.

Đại Nhi xoay người, có chút sững sờ nhìn ca ca nhà mình, vị ca ca trước mắt là một người thân hình nho nhỏ, phong cách mị hoặc trời sinh, lớn hơn nàng hai tuổi, nhưng thương yêu mọi cách.

Quan hệ huyết thống quả nhiên không phải người bình thường có thể thay thế được, mặc dù sư huynh, sư phụ của mình đối với mình cực tốt, nhưng ở trước mặt người này, nàng cảm thấy mình có thể tháo xuống tất cả nguy trang, vùi ở trong ngực hần khóc đến trời đất mù mịt, quả thật nàng bị đè nén quá lâu.

Đại Nhi lập tức nhào vào trong ngực Lâm ca ca, không có lời thừa thãi. Chớp mắt một cái nước mắt giống như giọt mưa chảy xuống, thấm ướt áo xanh trên ngực Lâm ca ca, nhuộm một mảng bọt nước.

Lâm ca ca bị Đại Nhi dọa sợ, tiểu muội đang làm gì? Bỗng nhiên cảm nhận trước ngực ướt ướt, người trong ngực run rẩy không thể nhận ra, không nhận được vươn cánh tay ôm nàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt trên mái tóc mượt mà của nàng.

Đau lòng an ủi: "Tiểu muội ngoan, ca ca ở chỗ này. Nếu ai dám khi dễ muội, ca ca nhất định không tha cho hần." Trong lòng lại thờ dài, tư thái của tiểu muội mình mới vừa ở đại đường và hiện tại quả thật tưởng như hai người, nghĩ đến chắc hẳn bị đè nén đã lâu rồi. Đều do mình không sớm đi vào trong cung tìm nàng, hại nàng ăn khổ nhiều như vậy.

Đại Nhi cảm thấy Lâm ca ca quan tâm, tất cả ủy khuất bị đè nén, nước mắt cũng không nhận được chảy ra.

Lần đầu nàng đến bị người hạ độc, trong lòng như dao cắt khó nhịn, không để cho bất kỳ người nào biết, không có rên một tiếng; tất cả thấp thòm lo âu cũng bị lý trí ép xuống, nói thật dễ nghe, sống ở đâu thì yên ở đấy, cung đình cô đại không có nhân quyền, có trời mới biết có bao nhiêu bầy rập đang chờ người.

Hình Tuyệt nhiều lần hãm hại mình, gặp chiều phá chiều, lâm vào mê cục như thế, nàng không thể không ra tay tự vệ, đầu trí đầu dũng đầu mưu. Mặc kệ là vì Lâm gia hay vì mình, bộ cục đó không phá, cả đời nàng cũng sẽ lâm vào trong đó. Nàng bàng hoàng lo lắng chỉ có thể chôn giấu ở phía sau khuôn mặt tươi cười nguy trang, nàng quen kiên cường, chỉ vì nàng không thể mềm yếu, hoặc là nói không có người để cho nàng cảm thấy an toàn, nàng chỉ có thể tự mình kiên cường.

Bách Phi Thần tin tưởng nàng để cho nàng có chút an ủi, dù sao lúc mới bắt đầu mặc kệ là chuyện Tương phi trúng độc hay chuyện Triền hồ ly, rõ ràng hần cũng đứng về phía nàng. Cho đến khi quốc yến lần đó, Lan phi trúng cổ độc chỉ ra nàng chính là hung thủ, lúc nàng cần nhất, Bách Phi Thần lại chối bỏ nàng.

Khi đó nàng mới hiểu được, những sự thật bày ra ở trước mắt đã lấn át lòng tin, Lan Thụy hung hăng gây sự thế phải chôn nàng, buồn cười nhất chính là người vô tình bước vào trong trái tim nàng cũng không nói một câu vì nàng. Nên nói nàng ngây thơ sao. Cho nên hần bắt chấp tất cả muốn đào hoàng cung, muốn phá hết mê cục kia.

Cho dù sau đó Bách Phi Thần lấy lòng lập đi lập lại nhiều lần, nàng đều độc ác không nhìn, chỉ vì thứ nàng muốn hần không cho nổi.

Sắp lúc kết thúc, Bách Phi Thần chợt mất trí nhớ, nàng mới biết thì ra mình vùi lấp quá sâu. Thiên hạ của hần, nàng làm sao có thể nhìn chính tay hần tiêu diệt.

Lúc nghe được tin phế hậu, trong lòng không tri kỷ, trải qua bị đè nén bao nhiêu chỗ đau lập tức cuốn tới, khi đó ngoại trừ trái tim nàng vẫn còn đập làm nóng cả người lạnh lẽo tận xương. Bách Phi Thần đến, nàng không muốn biết lấy tâm tình gì để đối mặt, lúc thấy hần không chút nghi ngờ lời của mình, trong lòng có một loại tư vị khác.

Biết thân phận của Bách Tử Tà,

Chứng kiến Bách Phi Thần và hấn, huynh đệ tình thâm,

Hiểu tính toán của Vinh Vương gia,

Đoán được dụng ý của Nam Việt.

Nàng không biến sắc thận trọng thu thập hoàn toàn tất cả đại thể lực nhìn chăm chăm Bách vương triều.

Bách Phi Thần ngẩn ở trước mặt nàng, xoay người phát giận đối với nàng, trong nháy mắt nàng chợt có chút nhớ nhung.

Sắc bén của hấn bị nhà tù hoàng cung mài giữa quá nhiều, thì ra hấn cũng là người đáng thương.

Vốn tưởng rằng ra khỏi hoàng cung mình thật sự có tự do, âm mưu quỷ kế, thủ đoạn tâm cơ cũng theo gió bay đi, cho đến hôm nay nhìn thấy Cố Hình Tuyết, nàng mới biết thì ra bố cục đó giờ mới bắt đầu.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, Đại Nhi vô lại cọ lau nước mắt trên người một ca ca nào đấy, lúc ngừng đầu đã là vẻ mặt tươi cười. Chỉ là đôi mắt hồng hồng có chút rõ ràng.

"Lâm Tiểu Bảo, ca theo dõi ta làm gì, theo đuôi muội từ của mình có ý đồ gì, còn không mau mau khai ra." Đại Nhi cười rất vui vẻ, nếu không phải đôi mắt hồng hồng và trước ngực uрон ướt, Lâm ca ca nhất định sẽ cho rằng mới vừa rồi tuyết đối là ảo giác.

". . . ." Lâm ca ca buồn bực, hấn có thêm tên từ lúc nào, còn Lâm Tiểu Bảo, rõ ràng hấn gọi là Lâm Bảo Ngọc.

"Muội muội, ta là thân ca ca của muội." Lâm Tiểu Bảo buồn bực không thôi. Hiện nhiên đối với cái tên đó hết sức bất mãn.

"Ta không nói ca là nhạt được." Đại Nhi nói lời này rất nghiêm túc. Thấy gương mặt mị hoặc bảy phần giống mình, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết là ca ca nhà nàng rồi.

Lâm Tiểu Bảo nâng trán, tại sao hấn cảm thấy lúc trước tiểu muội tương đối đáng yêu hơn?

"Tiểu muội, tại sao không trở về nhà, mà ở lại nơi này xem náo nhiệt, đều là đám giang hồ thảo mắng, một mình nữ hài tử như muội quá nguy hiểm, quên đi, ta cũng không đợi nữa, hôm nay chúng ta cùng về nhà, phụ mẫu đều nhớ muội." Lâm Tiểu Bảo nói đi là đi, kéo tay Đại Nhi quen thuộc hướng về phía đại sảnh, muốn đi cáo biệt với Cung Tuyết Thành.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đại hội thần binh 2

Đại Nhi quên mất giấy giả, cảm nhận hơi ấm trong tay Lâm Tiểu Bảo, nụ cười càng thêm chói mắt. Mình cũng không phải là đứa bé, làm sao dễ dàng gặp chuyện không may như vậy. Chỉ là ở trong mắt Lâm Tiểu Bảo, Đại Nhi không khác đứa bé, ca ca hấn tự nhiên cũng chu đáo.

"Mặc dù ngươi là Đại Cửu của ta nhưng động tay động chân đối với phu nhân ta như vậy, ta sẽ rất tức giận." Lời còn chưa dứt, mới vừa rồi còn bị Lâm Tiểu Bảo dắt đi, Đại Nhi đã bị Bách Phi Thần ôm vào trong ngực, vẻ mặt phồng bị nhìn Lâm Tiểu Bảo tròn tròn đôi mắt nhìn hấn.

". . . ." Lâm Tiểu Bảo hận đến cắn răng, đáng tiếc công phu của hấn mặc dù không tệ nhưng không phải là đối thủ Bách Phi Thần, hấn thật rất muốn dùng bạc đập chết Bách Phi Thần, thật.

"Phu nhân, nghe nói nàng ở tại Bắc Cực Các, phu nhân muốn cùng vi phu trở về hay là muốn vi phu dọn vào ở?" Bách Phi Thần hoàn toàn không thấy bộ dáng Lâm Tiểu Bảo tổn hơi thừa lời muốn ăn hấn, vẻ mặt vô lại nở nụ cười nhìn Đại Nhi. Thật giống như mặc kệ trả lời như thế nào, hấn đều rất thích tiếp nhận.

Sự thật cũng vui vẻ tiếp nhận.

Đại Nhi giả vờ vài lần, bắt đắc dĩ, hơi sức của hấn thật sự quá lớn, giam cầm không kín nhưng thủy chung không chạy khỏi. Điều này làm cho Đại Nhi có một loại kích động muốn học tập công phu ngoại kinh, nhưng suy nghĩ một chút vẫn thôi, hy sinh hết thời gian ngủ, giải trí của mình, chỉ vì muốn đối phó với Bách Phi Thần là không đáng.

"Lâm Tiểu Bảo, trở về thu thập bạc đập chết hấn." Đại Nhi hung hăng nhìn về phía Lâm Tiểu Bảo không hề động tác, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

". . . . ." Muội muội, ca ra cửa chưa bao giờ mang theo bạc, đừng lời nói trực tiếp bác bỏ.

Đang lúc ba người giằng co không xong, Mộc Vân Thiên toàn thân áo trắng từ trên không trung rơi xuống, lạnh nhạt nhìn sang Bách Phi Thần, sau đó trong đôi mắt chỉ chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Nhi bị ghen đỏ.

"Bọn Tiểu Vũ ở bên ngoài cùng đánh nhau với người ta, đối phương là người Vô Cực Môn." Mộc Vân Thiên không biết nói gì, chỉ có thể nói cho nàng biết mục đích.

"Phu nhân, nàng lượng một kẻ thật phiền phức đấy." Bách Phi Thần vừa nghe cũng biết là kẻ thù của Dịch Phong, một năm trước đệ đệ ruột của môn chủ Vô Cực Môn bị Dịch Phong giết chết, lần này gặp gỡ tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Bản tiểu thư sợ phiền toái lúc nào, chỉ sợ phiền toái quá nhỏ không đủ huyền não." Nói xong liếc Bách Phi Thần một cái, trong hốc mắt lại mang theo cảm xúc khác.

". . . . . Đường như là oán niệm?

"Ha ha, đã như vậy chúng ta đi nhìn một chút, dù sao đó là ‘người’ của phu nhân, chết ở trong tay người khác cũng mất hết mặt mũi phu nhân, hay là ta đích thân ra tay thì tốt hơn." Sự thật chứng minh tính tình Bách Phi Thần đã thay đổi, trở nên có thù tất báo như thế.

Không phải ở Thiên Nhai Túc Quán Sùng Thuận, Đại Nhi nói một câu ‘Dịch Phong là người của ta’, có nên mang thù như vậy hay không?

Nhìn Bách Phi Thần nắm cả Đại Nhi đạp gió đi, trong lòng Mộc Vân Thiên không biết tư vị gì. Tay phải chặn bụng tim, đáy mắt lộ ra đau xót, vẻ mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng đau đớn.

Ở trong mắt của Đại Nhi, thật sự cũng chỉ có hấn.

Tự giễu cười cười xoay người đi khỏi, nhìn Lâm Tiểu Bảo vẫn còn một hồi mê man, đây là tình huống thế nào?

Khi Đại Nhi đám người chạy tới hiện trường, Dao Kỳ, Tiểu Vũ và Dịch Phong bị không dưới ba mươi người vây công, dưới chân tất cả đều là người phế tay chân.

Dịch Phong xuất thân sát thủ, kỹ thuật tự nhiên không phản đối, ra tay tàn nhẫn độc ác nhưng bởi vì phải che chở cho Tiểu Vũ gà mờ cũng bị chút vết thương, Dao Kỳ tương đối khá hơn một chút, ít nhất vết thương không có rõ ràng như vậy. Tất cả đều là người giang hồ vậy xem, từng người bình phẩm từ đầu đến chân, cười đùa tức giận chẳng hề có ý nhúng tay, mở ra đánh cuộc càng lớn.

Đây chính là giang hồ.

Đại Nhi cau mày, còn chưa mở lời nói chuyện, Bách Phi Thần đã tung người một cái, mang theo Đại Nhi rơi vào trong vòng vây, đối với hai người chọt tiến vào, mọi người cũng không có phản ứng quá lớn, nhặt lên đại đao trong tay chém tới.

Bách Phi Thần không buông Đại Nhi ra, dưới chân run lên, nội lực phóng ra ngoài một đạo tạo thành kinh khí đánh thẳng vào người xông tới, trực tiếp hất tung người rơi trên mặt đất, chu vi công kích, đám người Dao Kỳ cũng bị dư kinh lùi lại mấy bước, sợ hãi nhìn hai người đột nhiên xuất hiện. Trong lòng tính toán xông lên hay chờ Môn chủ mình đến.

"Vô Cực Môn thật là lớn lối, người của bản tiểu thư cũng dám dẫm thương!" Đại Nhi nhăn mày, ném cho Dao Kỳ một chai thuốc ý bảo nàng cho đắp lên cho Dịch Phong.

Mặc dù sắc mặt Tiểu Vũ hơi trắng bệch nhưng không có chút nào sợ hãi, đi tới Đại Nhi bên trái đứng ở giữa nàng và Bách Phi Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cũng mau mắn thành bánh bao rồi. Những người đó ngay cả hấn là một đứa bé cũng không bỏ qua, mặc dù hấn cho rằng mình có thể ứng phó, nhưng Dịch Phong lại gắt gao bảo vệ cho hấn, sừng sốt không có cơ hội ra tay còn làm hại trên người Dịch Phong có thêm mấy vết thương, điều này làm cho Tiểu Vũ cảm động, đồng thời buồn bực không thôi, thoát nhìn hấn có bao nhiêu vô dụng?

Đại Nhi vừa nói ra lời này, người vây xem nhất thời cảm thấy một cổ tức giận tràn ra, cũng không khỏi lùi về phía sau mấy bước, thậm chí mấy người mới vừa đánh cuộc cũng không dám trắng trợn gào thét, từng người đều bị câu nói hùng hồn trấn áp. Nói giỡn, dù thế nào Đại Nhi cũng ở ngôi hậu vị lâu ngày, khí thế tự nhiên không cần phải nói. Ngay cả hộ quốc đại thần cũng bị dọa chứ đừng nói những kẻ giang hồ thảo莽.

"Nếu hấn là người của ngươi, vậy ngươi cũng phải lưu lại! mạng của nhị đệ ta sẽ phải bắt các ngươi bồi thường!" Một giọng nói cực kỳ thô cuồng xuyên qua đám người chui vào màng nhĩ của mọi người, ngay sau đó trong đám người tự động nhường ra một lối đi, mười người bạch y tay cầm bảo kiếm đứng ở hai bên đường, một nam tử bên trong áo đen bên ngoài áo trắng, tục tăng sải bước nhảy qua, trên dưới quanh người tản mát ra sát khí nồng đậm.

Người tới chính là Chương môn Vô Cực Môn, Nhạc Vô Cực. Tác phong tàn nhẫn dựa vào có chút quan hệ với triều đình hùng bá một phương, thường xuyên một mình đi lại trên giang hồ cũng mang tiếng xấu rõ ràng.

"Chắc hấn vị này chính là chương môn Vô Cực Môn, khẩu khí cũng không nhỏ." Đại Nhi nghiêng ngẫm nhìn hấn, rõ ràng chiều cao thân thể chênh lệch rất lớn, khẽ nâng cằm và hé mở đôi mắt đào hoa lười biếng, rõ ràng là ngẩng nhìn người nhưng cứ chênh chếch làm cho người ta cảm giác như kiêu ngạo khinh thường. Điều này làm cho mọi người không khỏi lấy làm kỳ quái.

"Hừ! Khẩu khí của bọn tọa như thế nào chờ một chút nữa bản thân mình sẽ lãnh giáo đến." Nhạc Vô Cực khinh thường hừ lạnh một tiếng, đã có ý bỏ qua mắt của Đại Nhi nhìn như lười biếng lại che giấu khí lạnh.

"Dịch Phong, người giết thân đệ của ta, hôm nay mấy người các người ai cũng không đi được! Thức thời nhanh nộp khí giới đầu hàng, bọn tọa còn có thể cho người toàn thân!"

Dịch Phong nghe nói như thế, cẩn thận quan sát Dao Kỳ đang băng bó cho hắn, biểu tình nghiêm túc, mặt khế nâng lên, khoe miệng giễu cợt, ánh mắt khinh thường liếc nhìn về mặt phách lối của Nhạc Vô Cực.

Vị cô nãi nãi này ở đây, người còn muốn chiếm được tiện nghi, kẻ ngốc nói mộng. Gây chuyện không tốt, một câu nói sai, cái mạng nhỏ cũng ôm không nổi còn đắc chí cái rắm.

Hiện tại nàng đang ở trạng thái cực độ nhằm chán người liền đưa tới cửa, đầu óc cũng không lớn nổi. Nếu không phải cần gương mặt này của ta dẫn tới phiền toái, đâu có tốt bụng để cho ta và Tiểu Vũ ra cửa như vậy? Kẻ thù của ta rất nhiều, lúc này còn quang minh chính đại xuất hiện ở bên trong Thần Bình Thành, người nha, cũng không cảm thấy kỳ quái sao? Đầu óc này không cứu được.

"Dịch Phong là sát thủ lấy tiền giết người là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cá lớn nuốt cá bé, người thắng làm vua thua làm giặc dường như không ngược với quy củ giang hồ." Giọng nói của Đại Nhi không lên không xuống, giống như nước suối trong veo. Câu này không nhẹ không nặng, lời nói giống như đi ngang qua sân khấu, hoàn toàn có chừng mực.

Bách Phi Thần cười như không cười nhìn Đại Nhi, cũng không xem những người khác ở trong mắt. Hắn rất yêu bộ dáng Đại Nhi kiêu căng lạnh nhạt như thế, những câu nói cất dấu sát cơ, bấy rập.

"Hay cho một câu cá lớn nuốt cá bé, người thắng làm vua thua làm giặc! Đây chính là giang hồ, như vậy Nhạc mỗ đến đây vì báo thù cho thân đệ có gì không thể! Hôm nay nếu đụng phải người không chết thì ta phải lia dùi." Nhạc Vô Cực nói lời này tương đối vô sỉ. Phía mình nhân số cũng đã chiếm ưu thế, mà mấy người Đại Nhi, ngoại trừ Dịch Phong, những người khác đều chưa từng lộ diện trên giang hồ, ở trong mắt Nhạc Vô Cực xem ra mấy người Đại Nhi hôm nay hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Hả? Nói như vậy Nhạc Môn chủ muốn động võ ở Thần Bình Thành."

"Ha ha ha ha, bọn tọa biết người có chủ ý gì, nếu là bình thường Nhạc mỗ thật đúng là không dám, chỉ là mấy ngày nay đại hội thần binh sắp bắt đầu, Cung Thành chủ Thần Bình Thành đã lên tiếng, trong vòng một tháng này, bên trong Thần Bình Thành, giang hồ phân tranh Thần Bình Thành hẳn không nhúng tay vào. Hôm nay chính là ngày chết của các người!" Nhạc Vô Cực nói rất ngông cuồng. Nếu không, cho dù hắn có mười lá gan hẳn cũng không dám ngông cuồng ở Thần Bình Thành như thế.

"Đây là tin tức thật tốt đấy." Đại Nhi cười khế, trên trán lại ẩn giấu sát cơ. "Như thế thì không chờ một mống."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đại hội thần binh 3

Âm thanh vừa rơi, bảy nam tử mặc y phục màu đen mang mặt nạ bằng bạc hình bướm bướm trong tay cầm hai cây chủy thủ màu đen bảo hộ đám người Đại Nhi vào giữa, quanh thân tràn ra sát ý nồng nặc. Giờ Dậu, tia nắng mặt trời chiều không làm giảm bớt lạnh lẽo ngược lại tăng thêm mấy phần mùi vị khát máu. Như âm hồn gât gao bảo vệ chủ nhân của mình, chỉ đợi ra lệnh một tiếng, sẽ là tiếng kêu than dậy khắp trời đất, thi hài khắp nơi.

"Chuyện nhỏ thế này có thể nào động đến Đại Nhi đích thân ra tay, tiểu gia xử lý thay người là được." Lúc Nhạc Vô Cực kinh ngạc vì đột nhiên cùng lúc xuất hiện bảy người thâm tàng bất lộ, âm thanh lưu manh của một người khác vang lên, người tới chính là Cung Bắc Thiêu.

"Từ đâu tới một tiểu tử chưa ráo máu đầu, chuyện của Vô Cực Môn ta cũng dám trông nom!" Nhạc Vô Cực nhìn thấy bảy người kia sinh ra sợ hãi, liền nhắm vào Cung Bắc Thiêu vừa mới tới, hẳn đi một mình, dù sao cũng dễ đối phó hơn nhóm người kia. Sau đó mượn cơ đi thẳng, mấy người kia cũng không thể làm gì hắn, hắn trà trộn vào giang hồ cũng nhiều năm, vẫn có chút đầu óc.

"Ha ha ha, Vô Cực Môn? Tiểu gia thật sự chưa từng nghe nói. Thế gian này, chuyện tiểu gia ta không dám trông nom thật sự có vài món đấy." Trên gương mặt tinh xảo của Cung Bắc Thiêu nở nụ cười lưu manh, khẽ phe phẩy cây quạt trong tay, bộ dáng bất cần đời.

"Bác nhi, đừng nhiều chuyện." Nhìn thấy Cung Bắc Thiêu nghe được tin tức gì vội vã chạy ra ngoài, phát hiện có gì không đúng, Cung Tuyết Thành, Thành chủ phụ nhân, Cổ trang chủ, Cổ Hình Tuyết cũng đi theo ra ngoài, không ngờ chuyện có liên quan đến ý trung nhân của đứa con nhà mình, không trách được chạy trốn nhanh như vậy.

Thật ra bọn họ cũng hiểu lắm. Cung Bắc Thiêu chạy trốn nhanh như vậy hoàn toàn là tới tham gia náo nhiệt. Dĩ nhiên mới vừa tiếp lời chỉ muốn phát tiết một chút không thoải mái mình lại bại bởi Bách Phi Thần mà thôi.

Phải nói người biết Cung Bắc Thiếu quả thật không nhiều lắm, chỉ vì hắn không mang danh hiệu Cung thiếu Thành Chủ đi lừa bịp. Mà người biết Cung Tuyệt Thành đã có thể đếm không xuể rồi. Con đường nhỏ mới vừa rồi chỉ đủ một mình Cung Bắc Thiếu đi qua ngẫm nhiên trở thành một đường lớn có thể cùng chứa đựng bốn năm người.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Cung Tuyệt Thành, ngoại trừ sùng bái còn có sợ hãi. Đệ nhất kiếm khách đã từng làm người trên giang hồ nghe tin đã sợ mất mật mặc dù đã nội liễm không ít, nhưng hắn lưu lại ấn tượng cho mọi người cũng không thể phai mờ.

"Cung... Cung Thành chủ?!" Nhạc Vô Cực run sợ, bây giờ là thế nào? Không phải mình ra ngoài báo thù cho đệ đệ của mình sao, có cần đưa tới đại nhân vật này hay không. Chợt có một loại dự cảm xấu.

"Nhạc Môn chủ đang làm gì?" Cung Tuyệt Thành cau mày, mình đã đến như vậy rồi còn không nói đạo lý. Âm thầm thở dài, đứa con nhà mình thật là không yên. Hắn ngẫm nhiên quên mất nhi tử báo oán của hắn được di truyền từ người nào.

"Không có... Không có gì, chúng ta của đũa giong không có việc gì. Quấy rầy đến Cung Thành chủ thật sự ngưng ngừng." Nhạc Vô Cực cũng là người biết chuyện, có thể lẫn lộn ở trong chốn giang hồ rỗng rần hỗn tạp lâu như vậy cũng không phải là không biết đạo lý. Khi bảy người kia xuất hiện hắn đã ý thức được không đúng, người kia biết rõ kẻ thù rất nhiều còn dám rêu rao khắp nơi như vậy. Hiển nhiên đã sớm có âm mưu. Nếu muốn cần mình không thả sợ rằng chỉ có đường tới chứ không có đường về rồi.

"Nhạc Môn chủ, mới vừa không phải người nói người không chết thì ta phải lia đời sao?" Đại Nhi há có thể dễ dàng để cho hắn đi như vậy, giữ lại ấn chứa hậu hoạn một người cũng không thể lưu.

"Nhạc môn chủ đùa với cô nương một chút, cô nương rộng lượng cũng không cần so đo." Nhạc Vô Cực lo lắng, trong đôi mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn, nhưng không thể không chịu thua, lúc này hắn nghe rất rõ ràng, thiếu niên được Cung Thành chủ gọi là Bắc nhi thân thiết gọi nữ nhân tên Đại Nhi, tuyệt đối có bối cảnh, hiện tại không thể đắc tội.

"Thật sao? nhưng bản tiểu thư không nhận ra đó là đũa giong." Lời nói hơi hợt, cũng muốn ép Nhạc Vô Cực tới đường cùng.

"Chuyện này..."" Nhạc Vô Cực tức giận, nhưng lại không dám phát tác, hôm nay Cung Tuyệt Thành có mặt còn chưa nói, cho dù Cung Tuyệt Thành không có ở đây hắn cũng không dám lỗ mãng, chỉ vì bảy người kia mang đến cho hắn một cảm giác quá mức giết chóc. Ánh mắt Nhạc Vô Cực giống như câu cú nhìn về phía Cung Tuyệt Thành, hắn hi vọng Nhất Thành Chi Chủ nói giúp một câu bỏ qua chuyện này, dù sao ở chỗ này hắn còn chưa làm chuyện gì không thể tha thứ, ngược lại người mình bị thương nặng không ít.

"Phu nhân yên tâm, lúc này nhạc Môn chủ nói trong lúc Thần Bình Thành mở đại hội không tham dự phân tranh giang hồ bên trong thành. Thiết nghĩ Thần Bình Thành cũng sẽ không thể không giữ lời hứa." Bách Phi Thần nói lời này rõ ràng có ý cảnh cáo Thành Chủ Đại Nhân. Mọi người nghe xôn xao: hắn đang uy hiếp Thành chủ sao?

Nhạc Vô Cực cũng thầm cười lạnh, cho dù Cung Thành chủ rộng lượng như thế nào, ở trước mặt mọi người bị một tiểu tử chưa ráo máu đầu uy hiếp, nói thế nào cũng mất hết mặt mũi, theo ý hắn bọn người Bách Phi Thần quả thực tự tìm đường chết. Đáng tiếc hắn đã tính toán sai.

"Lâm mỗ nhớ quả thực có ý kiến này." Âm thanh dịu dàng như nước cộng thêm gương mặt mỹ hoặc trời sinh, dĩ nhiên không ai ngoài Lâm Tiểu Bảo hắn.

Cung Tuyệt Thành thấy thế cũng nhíu mày, vừa muốn mở miệng nói gì lại bị phu nhân của mình cùng xem náo nhiệt đã thối lui đến phía sau mình, thái độ giống như xem nhi tử cùng gây náo nhiệt.

"Nếu Thần Bình Thành ta công bố tin tức, tự nhiên sẽ không nuốt lời." Cung Bắc Thiếu cười, nói rõ lập trường Thần Bình Thành. Cũng muốn nói cho Nhạc Vô Cực lần này chạy trời không khỏi nắng, nhưng quá đáng tiếc chính là mình không thể ra tay.

"Như thế rất tốt." Đại Nhi gật đầu, làm như rất hài lòng kết quả như thế.

"Nếu như muốn bâng quan xin đứng xa một chút, máu phun đến trên người không tốt lắm." Nhìn như ý tốt nhắc nhở lại mang theo chút tàn nhẫn, nghe vào trong tai mọi người giống như gió mát vào phổi. Đang nhìn về mặt Đại Nhi tươi cười trong sáng càng cảm thấy nữ tử này không thể trêu chọc được, giết người nói hơi hợt như thế, tuyệt đối không phải là người lương thiện.

"Cô nương, làm việc nên lưu lại con đường sống." Cổ trang chủ cau mày, muốn hắn khoanh tay đứng nhìn một trường giết chóc thật sự không đành lòng.

"Cổ trang chủ sai rồi, nếu như hôm nay thực lực chúng ta không đồng đẳng, người cảm thấy Nhạc Vô Cực sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Tự nhiên sẽ không. Giang hồ chính là cá lớn nuốt cá bé, Cổ trang chủ càng hiểu rõ hơn so với ta. Từ trước đến giờ ta không thích tìm phiền toái, nhưng khi phiền toái tìm tới cửa ta lại thích giải quyết một lần, tránh cho lần sau bị phiền toái." Nói xong ra dấu tay bảy người theo gió khẽ lay động cơ hồ có thể nói là đơn phương mở cuộc tàn sát giết chóc.

Cổ trang chủ nhăn mày nhưng lại không thể không thừa nhận Đại Nhi nói sự thật.

Trong lúc đó mấy người Đại Nhi bình tĩnh đứng ở giữa, ánh mắt lạnh lùng nhìn trận giết chóc do bọn họ đưa tới, vẻ mặt không hề thay đổi, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp. Dao Kỳ theo ra hiệu của Đại Nhi đối mặt với Nhạc Vô Cực.

Dịch Phong nheo mắt nhìn máu bắn tung tóe, đầu óc cũng không ngừng chuyển động. Tiểu thư làm như vậy sợ rằng muốn giết một người để răn trăm người thôi. Thần Bình Thành mở đại hội, người giang hồ tự nhiên tụ tập, động tĩnh giết chóc máu tanh lớn như thế sợ rằng chỉ vì cảnh cáo những kẻ đánh chủ ý bảo vệ mình một đời không lo phiền não. Quả nhiên tiểu thư làm vĩnh viễn so nói còn tốt hơn nhiều, đời này Dịch Phong hắn cũng xem như đáng

giả.

Bách Phi Thần có chút ghen tị nhỏ mọn. Phu nhân mình vì một nam nhân lại dùng ám vệ từ chỗ Triển Phong Hoa, dường như mình không có được đối xử như thế này đây.

Một bên, Cổ Hinh Tuyết nghe lạnh từ sau sống lưng đến gót chân. Nàng chợt ý thức được mình trong cung là đường nào may mắn, may là thủ đoạn của Đại Nhi tàn nhẫn như vậy, cho dù nàng có mười cái mạng cũng không đủ cho Đại Nhi giết. Nỗ lực để cho mình giữ vững trấn định, ánh mắt nhìn chăm chú vào máu tươi mềm mại đầy đất. Chợt nâng khóe miệng lên lưỡi liếm môi một cái, càng thêm hưng phấn.

Nửa khắc đồng hồ mà thôi, lần này tất cả mọi người Nhạc Vô Cực mang tới toàn bộ ngã trên mặt đất không ai sống sót. Bản thân Nhạc Vô Cực cũng bị Dao Kỳ nhân tâm giết chết.

Ánh mắt của tất cả người xem náo nhiệt nhìn Đại Nhi tràn đầy hoảng sợ, không vì cái gì khác, chỉ vì dưới chân đám người Đại Nhi máu tanh đầy đất, duy chỉ có một chỗ sạch sẽ. Trong phạm vi năm thước máu tươi nhuộm đỏ không bỏ sót, duy chỉ có một khu vực kia cực kỳ chói mắt.

"Phu nhân, vì phu đưa nàng trở về." Sau khi tất cả đều kết thúc, trên khuôn mặt lạnh lùng của Bách Phi Thần thay đổi, nở nụ cười nhìn về phía Đại Nhi, giọng nói sáng lạng vang dội.

Đại Nhi ngẩng đầu liếc nhìn một bóng dáng màu trắng lầu các cách đó không xa cũng đã biến mất không thấy nữa. Rũ xuống rèm mắt không cự tuyệt.

Buổi tối hôm đó, Bách Phi Thần không để ý Cung Bắc Thiếu phản đối mặt dày mày dạn dọn đến Bắc Đẩu Các, điều này lại một lần nữa làm cho Đại Nhi nhìn thấy da mặt của một tên nam tử nào đó càng dày.

Vì vậy, gian phòng của Đại Nhi hai bên trái phải bị hai nam tử chiếm đoạt, trong mấy ngày này giống như lại trở về đoạn thời gian ở trong cung, Bách Phi Thần và Cung Bắc Thiếu tiếp tục câu véo lẫn nhau, cực kỳ hoà niệm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Đại hội thần binh 4

Tháng 12, đại hội thần binh chính thức bắt đầu.

Trong khoảng sân lớn Thần Binh Thành, người người tấp nập, ngoại trừ người được mời ở ngoài khán đài, tất cả môn phái khác có tên tuổi trên giang hồ cũng an bài vị trí, tất cả người chỉ thuần túy tới tham gia náo nhiệt chen chúc đứng ở dưới khán đài cao.

Lần này đại hội thần binh vẫn do Thành chủ Thần Binh Thành đích thân chủ trì, mỗi lần đại hội thần binh là một trường giết chóc, người lên cướp đoạt chỉ chết không bị thương. Hoặc là thắng hoặc là chết.

Đây là quy củ từ trước đến giờ của Thần Binh Thành, Thần Binh Thành ra lò đều là thần binh có tên tuổi trên giang hồ, mỗi một lần tranh đoạt đều phải thấy máu, nói trắng ra là dùng mạng mình đánh cuộc, mà quy củ này đã có từ lúc Thần Binh Thành sáng lập tới nay.

"Chư vị, hôm nay là ngày Thần Binh Thành ta bắt đầu lựa chọn người nắm giữ thần binh cuối cùng 'Thúc Hồn Lưu Ly Tiên' qua 50 năm thành tựu, Cung mỗ đa tạ chư vị tới cổ động. Cung mỗ cũng không nhiều lời, các vị mời xem qua, đây chính là 'Thúc Hồn Lưu Ly Tiên'."

Chỉ thấy trên khán đài, ở sau lưng Cung Tuyết Thành có một cây trường tiên màu đỏ được phong kín bên trong một chất liệu trong suốt, nhìn kỹ mới biết vật phong kín là ngọc lưu ly trăm năm. Khối ngọc lưu ly có giá trị trăm vạn như thế chỉ dùng để làm vật chứa, vậy 'Thúc Hồn Lưu Ly Tiên' phải có giá trị cao bao nhiêu? !

Đại Nhi ngồi ở đài cao song song với Cung Tuyết Thành, nghiêng đầu lướt qua mấy người liền có thể nhìn thấy rõ ràng 'Thúc Hồn Lưu Ly Tiên' nằm trong ngọc Lưu Ly, chỉ liếc mắt Đại Nhi liền xem nó là vật trong túi.

Chỉ thấy 'Thúc Hồn Lưu Ly Tiên' này toàn thân đỏ sẫm, giữa thân trường tiên có đường vân thật nhỏ, đường vân chồng thành từng lớp cơ hồ nhìn không ra, đủ để thấy trường tiên quá trình chế tác vô cùng phức tạp. Mà ánh mắt Đại Nhi rõ ràng có thể nhìn thấy được chất liệu này được dát bằng da con chồn đỏ mấy chục năm là thuốc gây mê cực phẩm, giống như mỗi một mảng dùng sợi lông chồn nhỏ bé chế tạo thành bộ dáng như vậy, không thể không nói công nghệ tinh xảo. không để ý sẽ có khả năng kiểm củi ba năm thiếu một giờ.

Nhìn nơi cầm lộ ra cái khóa gì không rõ ràng lắm, dường như còn có cơ quan gì đó. Không cần nói cái khác, chỉ nói chất liệu khâu chế tác thuốc mê vô cùng phiền toái, Đại Nhi đoán không ra, trường tiên này chạm vào sẽ té ngã, trừ khi người nọ bách độc bất xâm. Cho dù là bách độc bất xâm bị quất vào cũng đau tới cốt tủy, và lại trên người sẽ không lưu lại bất kỳ vết thương nào, không phải cao thủ dùng trường tiên căn bản không không chế được. Được xưng là thần binh tự nhiên có cao ngạo của thần binh, người bình thường thật sự nó nhìn không nổi.

"Hôm nay cũng giống như trước kia, chỉ chết không bị thương. Một nén nhang làm hạn định, hai bên bắt phân thắng bại đều hủy bỏ tư cách. Dương

nhien, người thắng cuối cùng phải do bản Thành Chủ đích thân nghiệm chứng năng lực, nếu như không đạt được yêu cầu của ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’, tự nhiên cũng không thể tính. Bắt đầu đi."

"Mỗi lần đại hội thần binh đều từ một đến hai ngày sẽ kết thúc, đi lên đài đều là người rất có danh tiếng trên giang hồ nên không quá nhàm chán." Cung Bắc Thiệu thấy Đại Nhi nhăn mày thì biết rõ nàng nhất định cho rằng lần này phải mất nhiều ngày, cảm thấy mất kiên nhẫn.

"Xem ra tổ tiên Cung gia các người cũng là người ghét phiền toái, trực tiếp chỉ chết không bị thương cũng tốt, cắt đứt những kẻ có ý niệm tìm vận may, người quả nhiên là con ruột Cung gia." Phía bên kia Đại Nhi, Bách Phi Thần dùng giọng nói rất nghiêm túc. Dĩ nhiên, nếu như coi thường nụ cười không mang theo ý tốt trên mặt hắn.

Lúc này một nam tử trung niên toàn thân áo màu xanh lơ trắng trong tay cầm trường tiên lên đài, đối diện với hắn là một nam tử thô cuồng khá lớn tuổi.

"Người áo xanh đó gọi là Liễu Y Bạch, tay điều khiển trường tiên xuất thần nhập hóa, ở trên giang hồ danh tiếng không nhỏ, nghề nghiệp là sát thủ. Có quan hệ rất tốt với triều đình. Một người khác chính là khoái đao Ngô trong tay cầm trường tiên, đầu trường tiên phân nhánh có lưỡi dao sắc nhọn, cùng Liễu Y Bạch được xưng nam bắc thần tiên, trận chiến đầu như thế, sợ rằng hôm nay đại hội sẽ sớm kết thúc." Cung Bắc Thiệu không khỏi thổn thức, trên giang hồ người dùng trường tiên không nhiều lắm, mà có tài nghệ như Liễu Y Bạch đã ít lại càng ít, cho nên cuộc đại hội tất nhiên sẽ không quá lâu nhưng chất lượng cũng cực tốt.

"Vây cũng không nhất định, cũng có vài người bản tính khiêm tốn không thích danh hiệu, phải biết sản phẩm Thần Binh Thành tuyệt đối là vô tiền khoáng hậu đáng giá cho những người lánh đời xem đến cùng." Bách Phi Thần nói cũng phải không sai.

"Phải dùng trường tiên sao?" Nhìn thấy hai người kia lên đài Đại Nhi đang suy nghĩ vấn đề này, nếu phải dùng trường tiên, vậy mình phải làm gì? Tay không mà về cũng không phải là tác phong của nàng, nếu quả thật như vậy, vậy thì chỉ có dùng thủ đoạn đặc biệt rồi.

"Vật của Thần Binh Thành tự nhiên phải giao cho người có thể dùng nó, giao cho người bình thường chẳng phải là lãng phí sao." Cung Bắc Thiệu nói rất tự hào.

"Tiểu nhị thiếu, người đưa bọn ta phải không, tại sao lúc tiểu Nương tới người không nói, lần này Tiểu Nương đi một chuyến tay không thì sẽ khiến cho cả đời người không lấy được nương tử, Tiểu Nương sẽ khiến cho Tiểu Thảo ôm người OOOX người tin hay không? !" Đại Nhi hận đến nghiến răng, dĩ nhiên nàng biết cho dù Cung Bắc Thiệu nói chính mình cũng không thể được, nhưng mấu chốt là hắn không có nói, Đại Nhi có nghe hay không là một chuyện, hắn nói hay không là một chuyện khác.

Lúc này, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện cho tiểu nhị thiếu đáng thương.

"Cái này. . . . . Tiểu sư muội, lúc ấy sư huynh thật sự không nghĩ tới, thật mà. Hơn nữa dựa vào tài trí thông minh của tiểu sư muội ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ nhất định bắt vào tay phải không, tiểu sư muội đại nhân có đại lượng tạm tha sư huynh ta đi." Cung Bắc Thiệu thật muốn cắn đầu lưỡi của mình. Chuyện này có thể trách hắn sao? Cũng không phải hắn định ra quy củ, nếu hắn có thể làm chủ thì còn so sánh cái rắm, hai tay trực tiếp dâng lên rồi.

"Ta sợ đến lúc đó cha người không chịu nổi." Đại Nhi trầm lặng nói. Ý kia hoàn toàn là muốn bản thân Cung Bắc Thiệu chuẩn bị tâm lý thật tốt. . . . .

"Chuyện này, tiểu sư muội, ta có chừng mực."

Bách Phi Thần hã hê nhìn phụ nhân mình ngược Cung Bắc Thiệu, trong lòng sáng khoải khỏi phải nói.

"Khoái đao Ngô sắp thua." Đại Nhi liếc mắt nhìn lên đài đột nhiên nói.

Quả nhiên, Đại Nhi vừa dứt lời, lúc Bách Phi Thần và Cung Bắc Thiệu giương mắt nhìn trường tiên trong tay khoái đao Ngô đã rơi ra, trường tiên của Liễu Y Bạch đã quấn cánh tay phải của hắn, đột nhiên dùng lực ‘rắc’ một tiếng xương gãy lìa, nhìn cánh tay phải của khoái đao Ngô đã tách ra khỏi thân thể, Liễu Y Bạch nhăn mày, trường tiên trong tay cũng đã móc vào cổ khoái đao Ngô, cổ họng của khoái đao Ngô bị lợi khí cắt đứt, người đã chết.

Lúc này mọi người mới phát hiện ra trong trường tiên Liễu Y Bạch giấu hung khí, chỉ cần dùng sức ở nơi nào đấy sẽ đưa đối thủ vào chỗ chết.

Liễu Y Bạch cũng không nhìn thi thể trên đất, hờ hững đi tới phía bên phải khán đài chuẩn bị ngồi xuống, bắt đầu thu dọn vết thương.

Thu thập xong thi thể trên đài, từng tiếng chiêng vang lên, trận thứ hai bắt đầu.

Dưới đài người xem náo nhiệt không khỏi thổn thức, một người chết đi như thế, thật sự đáng tiếc. Chỉ là thắng làm vua thua làm giặc, cho dù là ai cũng không cách nào nói gì, giang hồ vốn là máu tanh như vậy.

"Những người này cũng là người vô cùng yêu trường tiên, không như vậy sẽ không quên cả sống chết như thế. Tiểu sư muội nói không sai, mỗi lần đại hội thần binh cũng sẽ đưa tới không ít người lánh đời, nhưng người cuối cùng sở hữu thần binh này cũng không nhất định là những người này." Cung Bắc Thiệu nhân lúc rảnh rỗi liền nói chuyện phiếm cùng Đại Nhi, hắn cũng không thích những chuyện thế này, nhưng mà lần này sư muội mình ở đây, hắn cũng nghiêm chỉnh không có vắng mặt.

"Mỗi lần đại hội thần binh những Kiếm Tông, Đạo Tông, danh môn đại phái cũng sẽ tới sao? Cho dù cho Thần Binh Thành chút mặt mũi cũng không cần nhân vật cấp nguyên lão đều đến đông đủ chứ?" Đại Nhi quét một vòng phía dưới, gần như đều là tinh anh của các đại môn phái, nhưng chỉ vì một đại hội thần binh không có quan hệ tới mình phải tới sao?

"Không biết, ta đây cũng tham gia lần đầu tiên, nhưng rõ ràng lần này các đại môn phái mang người tới còn tinh anh hơn so với lúc trước." Cung Bắc Thiếu vẫn không giảm nụ cười, nhưng trong lời nói kia có không ít mùi vị lưu manh, ngược lại có mấy phần nặng nề.

"Gần đây giang hồ có tin đồn gì không?" Hồi lời này cũng là Bách Phi Thần.

"Gần đây không có, ngược lại hai mươi năm trước có. Tin đồn phía dưới Thần Binh Thành có một Vương Cung, có bảo tàng gì đó. Lúc ấy tin đồn này không có gì náo động quá lớn, hai mươi năm qua, không biết những người này làm sao giữ được bình tĩnh." Bách Phi Thần cười nói, chuyện này hẳn cũng cảm thấy không quá tầm thường.

"Không hẳn vậy, nếu là người có lòng đang sau lưng điều khiển cũng chưa biết chừng." Đại Nhi cảm giác có âm mưu gì đó.

"Thần Binh Thành đúng là một khối thịt béo, nhưng nếu không có Cung gia ta trấn giữ thì Thần Binh Thành này trở thành một tòa thành hoang phế, bọn họ muốn nó có ích lợi gì?" Cũng bởi vì thế người của Cung gia sẽ không phòng bị mặt kia.

"Để quốc sao?" Đại Nhi đột nhiên hỏi.

"Cái này càng không thể, từ trước đến giờ Thần Binh Thành ta không tham dự chiến tranh, cho dù có để quốc đánh chủ ý vào Thần Binh Thành, vậy hẳn muốn có dụng ý gì? Chỉ là một tòa thành trì mà thôi." Cung Bắc Thiếu chê cười, giả thiết này căn bản không thể thành lập.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Âm hồn không tan 1

"Vậy cũng không nhất định, Thần Binh Thành đứng vững vàng trăm ngàn năm không ngã nếu người có lòng nghi kỵ tất nhiên sẽ cảm thấy bên trong Thần Binh Thành có đồ vật gì đó hoặc là có cái gì có thể định quốc an bang, bảo vệ quốc gia hưng thịnh không suy yếu, bị người khác nghĩ cách cũng không thể không có khả năng. Hơn nữa, Thần Binh Thành là chiến địa trọng yếu, nếu không có minh ước ngàn năm và đại trận hộ thành, chỉ sợ tam quốc đã sớm tranh giành bê đầu vì nó." trước kia Bách Phi Thần cũng có nghĩ tới như vậy. Nhưng chưa bao giờ muốn đánh chủ ý vào Thần Binh Thành.

Cung Bắc Thiếu cau mày, điều này cũng không chừng. Tin đồn kia hẳn cũng nghe qua, nhưng cho dù có, các đại môn phái cũng không dám đánh chủ ý vào Thần Binh Thành chứ nói chi là không có, giải thích duy nhất là có người ở sau lưng thao túng tất cả, nhưng rốt cuộc là ai? Mục đích là gì?

Thần Binh Thành có vị trí tiếp giáp tam quốc, vị trí địa lý rất tốt đúng là vùng giao tranh binh gia, nhưng ngoài Thần Binh Thành có một đại trận bảo hộ toàn bộ tòa thành, nếu tấn công khẳng định không thành, nhưng một nước bị động, hai nước khác sẽ không ngồi chờ đánh chết tất nhiên sẽ hợp nhau tấn công, cho nên bọn họ không dám công khai ra tay, đây là muốn ngầm ngầm làm sao?

Nếu không phải tiểu sư muội nhắc tới phía mình không có phòng bị, ngộ nhờ bọn họ có động tác gì thật sự không thể tránh khỏi một cuộc đại chiến. Trong lúc lơ đãng ánh mắt Cung Bắc Thiếu quét qua các đại môn phái ở dưới đài, chỉ cảm thấy dường như ý định đều không ở trên võ đài tí vớ.

"Tiểu sư muội cảm thấy sẽ là người nào?" Cung Bắc Thiếu biết đầu óc của Đại Nhi hơi đặc biệt, luôn có thể nghĩ đến chuyện bọn họ không nghĩ tới, lúc này mới khiêm tốn thụ giáo.

"Sau khi đại hội Thần binh chấm dứt tất nhiên sẽ biết." Nếu như những người này cũng thức thời rút đi không cần đoán cũng biết là ai, nhưng nếu vẫn muốn triển khai hành động, sau người màn này không cần nói cũng biết. Nếu như hẳn đủ thông minh cũng không nên nhất thời sốt ruột làm tổn thất thế lực giang hồ đã gây dựng nhiều năm. Nghĩ tới liếc mắt nhìn Mộc Vân Thiên cách mấy người bên phải vẫn trầm mặc không nói, suy nghĩ càng nặng nề. Nếu như đặc biệt thông minh, cũng không biết chừng.

"Nói như vậy trong lòng phu nhân biết rõ rồi." Đầu óc Bách Phi Thần cũng xoay chuyển vô số lần, tự nhiên cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Đại Nhi, chỉ là chuyện này thật quá đơn giản.

"Đó là người Nam Việt sao?" Đại Nhi chỉ vào một người đi về phía vị trí bên phải đã chuẩn bị xong, không nói một lời.

"Đúng vậy, lưu tinh tiên (trường tiên) Nam Việt, dùng nhanh chuẩn hung ác xưng danh, nghe nói một tiên có thể biến hóa trên dưới một trăm đạo công kích, ở trên giang hồ danh tiếng không nhỏ." đối với mấy thứ này, xem như Cung Bắc Thiếu rõ như lòng bàn tay, Tàng Thư Các của Thần Binh Thành đều bị hắn giam nát.

"Cuộc chiến lần này so mấy lần trước đều muốn thâm thiết hơn, người xem người nạn cơ hồ không có bị thương nhưng đã chết, còn người kia mặc dù toàn thân cao thấp đều là vết thương nhưng không có một chỗ trí mạng, trên mặt biểu hiện dữ tợn, chứng tỏ không chịu nổi thống khổ mà chết. Lưu Tinh tiên này quả nhiên lợi hại. Chắc chắn, vật nhỏ bé này đánh vào rất đau." Hiên nhiên Bách Phi Thần làm cho Đại Nhi biết khó mà lui. Nhưng hẳn biết rằng có bao nhiêu cân lượng, dụng độc hoàn hảo, dùng tiên xem như tốt, nhưng bị thương tổn một chút hẳn cũng sẽ đau lòng.

Đại Nhi liếc Bách Phi Thần một cái, phân phó Dao Kỳ đi về phòng mình lấy một cây tiên tới. Mặc dù là phòng của Cung Bắc Thiếu, nhưng bây giờ Đại Nhi ở bên trong, dĩ nhiên thuộc về Đại Nhi sử dụng.

"Phu nhân, nàng muốn ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ vì phu lấy cho nàng là được." Bách Phi Thần đã tỏ rõ lập trường, tuyệt đối không để cho Đại Nhi lên đài.

"Người biết dùng tiên?" Đại Nhi nhú mày, bộ dạng ‘Không phải là ta xem thường người’.

"Không biết cũng muốn lên, ai kêu phu nhân yêu thích chứ." Da mặt của Bách Phi Thần luyện thật tốt. Tình tình quả nhiên thay đổi không ít, trước kia nếu Đại Nhi nhìn hần như vậy hẳn nhất định ngược ngược không thốt nên lời phản bác hoặc là trực tiếp cáu kỉnh. Hôm nay mặt dày mày dạn, tính tình thật đúng là rất thích hợp đối phó với Đại Nhi.

"Ngoan ngoãn xem đi, bản tiểu thư nhất định phải đích thân đoạt được nó!" Đưa quà tặng cho Tam Sư Huỳnh, tại sao có thể mượn tay người khác, nếu không ngoài dự đoán, Tam Sư Huỳnh cũng đuổi tới đây, cũng không biết Triển hồ ly có theo tới hay không.

"Đây cũng là người cuối cùng rồi, đã xuất sáu người rồi, cộng thêm trận này là bảy người, không tính trận hòa." Cung Bắc Thiếu nói.

Trên lôi đài một nam tử có lông mày xăm óa Hắc Mân Côi cầm trường tiên đứng đó, đợi một lúc không người nào lên đài ứng chiến.

"Hắn là Hắc Linh đứng hàng thứ hai trong bảng sát thủ, người Phù Diêu. Hắc Linh tiên của hắn cũng rất có linh tính, sợ rằng không phải đến muốn ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ này." Chắc là mượn cơ hội này để toi luyện miễn phí. Cung Bắc Thiếu thăm hiểu rõ, quả nhiên phù hợp phong cách của Hắc Linh hần.

"Tiểu Nương chính là người đầu tiên muốn tiêu diệt hần cũng là chuyện tiện tay." Đại Nhi nhận lấy tiên Dao Kỳ đưa tới muốn đứng dậy đi lên đài. Không ngờ lại bị Bách Phi Thần một tay nắm chặt.

"Buông tay." Ánh mắt Đại Nhi lạnh lẽo, cũng đang chống lại Bách Phi Thần trông mắt lo lắng trầm xuống. Nàng cứ làm cho người ta không yên lòng như vậy sao, nàng bị thua thiệt lúc nào.

"Không cho bị thương." Bốn chữ ngắn ngủi cũng dùng hơi sức rất lớn mới nói ra. Bách Phi Thần làm sao không biết tính tình của Đại Nhi, nàng muốn đích thân đi tất nhiên có lý do của mình, hần làm sao có thể cản nàng. Nhưng những người kia đều là người sống trên lưỡi đao qua ngày, ngộ nhờ bị tổn thương thì làm thế nào.

Mặc dù biết rõ Đại Nhi là người không chịu thua thiệt nhưng vẫn không khỏi lo lắng. Hần thật muốn bảo hộ nàng cả đời, nhưng lại không nỡ để mỡ nữ núp ở phía sau hần không có tự do. Hai loại ý tưởng cực đoan này thật là làm cho hần buồn bực không thôi.

"Được." Đại Nhi nhẹ nhàng nói một chữ, xoay người lại mỉm cười, không nhịn được vui vẻ, Cung Bắc Thiếu nhìn thất thần, kể từ sau khi mình gặp tiểu sư muội đây là lần đầu tiên nàng phát ra nụ cười từ nội tâm. Thật là tiện nghi cho Bách Phi Thần rồi.

Đại Nhi cầm tiên bước vào lôi đài, toàn thân mặc y phục màu đen mạnh mẽ bên ngoài khoác một áo lụa trắng trong suốt, ngược lại có mấy phần mùi vị thư sinh.

Cung Tuyết Thành cau mày, nàng muốn làm gì? Cho đây là trò đùa sao? Lại quay đầu liếc nhìn nhi tử bảo bối của mình, bắt đầu dĩ lạc đầu, quy củ này cũng không thể phá hư.

Ý bảo tay trống gõ trống, chuẩn bị bắt đầu.

"Đội đã...!" Ở một bên Lâm Tiểu Bảo cũng không ngồi yên, muội muội bảo bối nhà hần muốn làm gì? ! Chuyện như vậy nàng có thể xen vào sao? !

"Lâm công tử có chuyện gì?" Cung Tuyết Thành không hiểu, không phải hần không nóng nảy, mấu chốt là loại chuyện như vậy còn chưa đến mức làm cho hần phát giận.

"Xá muội bước bình, kính xin Cung Thành chủ không lấy làm phiền lòng." Hiện tại Lâm Tiểu Bảo cũng không kịp giấu giếm thân phận của Đại Nhi rồi, cho dù khắp thiên hạ đều biết đây là muội tử của hần, là Đế hậu tiền nhiệm Bách vương triều cũng không còn quan hệ, chỉ cần nàng không hồ đồ là tốt rồi. Sau đó bước nhanh về phía Đại Nhi nói:

"Tiểu muội đừng làm rộn, mau trở lại." Chân mày Lâm Tiểu Bảo cũng mau nhăn thành chữ bát, nhưng mỡ nữ vẫn thờ ơ.

"Đây là chuyện giang hồ, một nữ hài tử như muội xen vào làm gì, ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ này muội muốn cũng không dùng được, mau đừng làm rộn." Rốt cuộc Lâm Tiểu Bảo ý thức được muội tử nhà hần là một người không an phận, sớm biết như vậy quyết đoán mang nàng về nhà, làm sao còn có nhiều chuyện như vậy!

"Muội chỉ muốn ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’, nếu không Lâm Tiểu Bảo ca mang về thay muội?" Đại Nhi nhú mày, ý bảo Lâm Tiểu Bảo biết khó mà lui.

Lâm Tiểu Bảo cau mày, nhìn bộ dạng Đại Nhi không giống như nói đùa, nàng là một nữ tử không biết võ công, lại muốn trường tiên, hần thật lòng không hiểu. . . . .

"Tốt." Lâm Tiểu Bảo cũng quyết tâm, dù sao mình cũng là cao thủ võ lâm, muội tử của mình ở trước mặt mình gặp chuyện không may hần còn mặt mũi nào trở về gặp phụ mẫu. Nói xong muốn lên lôi đài.

Đại Nhi thấy Bách Phi Thần và Cung Bắc Thiếu bày ra bộ dáng chuyện không liên quan đến mình tức giận muốn thổ huyết, ném ra một cây ngân châm

trực tiếp làm cho Lâm Tiểu Bảo đứng tại chỗ.

Hung hăng trợn mắt nhìn Cung Bắc Thiếu một cái, khó chịu nói: "Tiểu nhị thiếu, Tiểu Thảo. . . . ." Lời còn chưa nói hết, Cung Bắc Thiếu cũng đã kéo Lâm Tiểu Bảo về vị trí của mình, trên mặt biểu lộ vô cùng đẹp mắt.

Tất cả mọi người cảm giác giống như mình bỏ quên chuyện quan trọng gì rồi, nhưng lại không nghĩ ra là chuyện gì, đành lắc đầu chỉ muốn tập trung xem trận đấu.

Tiếng chiêng vừa dứt, Đại Nhi và Hắc Linh đứng đối diện nhau, cũng không ai động trước. Thật giống như đang đấu sức kiên nhẫn. Bên này Bách Phi Thần, Cung Bắc Thiếu. Lâm Tiểu Bảo, Mộc Vân Thiên nhìn chăm chăm lời đài cũng không hề chớp mắt, chỉ sợ Đại Nhi xảy ra chuyện gì mình không kịp cứu viện, bên kia Cổ Hinh Tuyết cũng ác độc suy nghĩ tốt nhất là Đại Nhi chết ở trên đó, đến lúc đó ai cũng không ai nói gì được, tốt nhất là Bách Phi Thần và Cung Tuyết Thành tranh cãi mới thỏa nguyện.

"Hắn đã chết." Một hồi lâu, Đại Nhi hơi nhấc ngón tay, nhẹ nhàng chỉ chỉ Hắc Linh trước mặt, thản nhiên nói. Đang lúc mọi người thôn thức, chỉ thấy Hắc Linh cúi về phía trước một cái 'Ầm' một tiếng đã ngã xuống sàn.

"Xảy ra chuyện gì? Ra tay chưa ?"

"Không có chứ, dù sao ta không thấy, chẳng lẽ tốc độ của hai người đã đến mức động mà như tĩnh?"

"Không phải đâu, có cảnh giới này sao?"

Sự thật chứng minh, đối nghịch với Đại Nhi tuyệt đối không có kết quả tốt. Trước mắt Hắc Linh chết không rõ ràng chính là chứng cứ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Âm hồn không tan 2

Bị bắt xuống, hiện tại Hắc Linh cực độ buồn bực, rốt cuộc hắn đã xảy ra chuyện gì? không thể cử động, nói không ra lời, không mò mẫm được, chẳng lẽ là trúng độc? Nhưng trên thế giới có loại độc được này sao? Nàng cũng không phải là Cổ Thiên Hồn từ đâu tới lợi hại như vậy? Hơn nữa mới vừa bọn họ rõ ràng không có tiếp xúc, huống chi cách xa như vậy. . . . .

Không thể không nói, Hắc Linh gặp bị kịch.

"Cung Thành chủ." Đại Nhi không để ý tới mọi người đang bàn tán xoay người nhìn về phía Cung Tuyết Thành đang cau mày.

Cung Tuyết Thành gật đầu, ý bảo Đại Nhi ngồi ở vị trí đã chuẩn bị. Mọi người thấy Cung Thành chủ cũng đồng ý đều không nói gì. Sau đó đợi chừng hai khắc chuông cũng không có ai muốn lên đài, lúc này mới đi lên đài mở miệng nói:

"Lần này đại hội thần binh bộc lộ tài năng có bảy vị, kế tiếp sẽ tỷ thí theo một ba năm, hai bốn sáu, quy củ giống như trước kia. Về phần vị thứ bảy trực tiếp tham dự cuộc so tài vòng đầu bốn người. Thiết nghĩ các vị cũng không có dị nghị chứ." Cung Tuyết Thành nói xong lúc này mới xoay người trung cầu ý kiến của sáu người kia, rõ ràng cho dù bỏ qua, bọn họ cũng không thể so đo với một nữ hài tử như Đại Nhi.

"Cung Thành chủ làm như vậy sợ rằng không ổn đâu, bản tiểu thư cho rằng phải rút thăm quyết định người nào tỷ thí với người nào, rồi sau đó rút được thăm trống trực tiếp tiến vào cuộc đấu kế tiếp, như thế nào?" Đại Nhi cũng không phải cố ý đối nghịch với Cung Tuyết Thành, chủ yếu là nàng không muốn thắng không rõ ràng, dĩ nhiên, cho dù không rõ ràng cũng không thể để cho người khác nhìn ra, quang minh chính đại nghiêng về nàng như vậy thật sự làm hư hỏng hình tượng của Đại Nhi.

"Nếu Lâm tiểu thư nói như vậy thì như thế đi." Cung Tuyết Thành có chút tức giận, mình đã thiên vị bất thường, bây giờ còn bị người ta đáp lại ghét bỏ, chuyện này là thế nào.

Chỉ là. . . . . Hắn mới vừa nghĩ tới điều gì? Nữ tử kia. . . Họ Lâm. . . . . muội muội của Lâm công tử, mà Lâm công tử giàu có nhất Lâm gia, muội muội của hắn. . . . . Muội muội của hắn không phải gả cho Bách Hoàng đế sao? !

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt Cung Tuyết Thành thỉnh thoảng chạy ở trên mặt Lâm Tiểu Bảo và Đại Nhi, sau đó liếc Bách Phi Thần một cái, thỉnh thoảng nhìn nhi tử bảo bối của mình. Hắn nhớ, nhi tử hắn và Thảo Diệp đi kinh thành tham gia nào nhiệt. . . . . Sau đó trên khuôn biểu hiện vô cùng đặc sắc, nhìn một chút mọi người vẫn hưng phấn bừng bừng hoàn toàn quên sạch sẽ chuyện nàng là 'muội muội của Lâm công tử', lập tức thở dài ra một hơi.

Cung Tuyết Thành biết rõ chuyện này gây động tĩnh quá lớn không tốt nhưng cũng không có lộ ra, trong lòng nóng nảy, trên mặt bình tĩnh hi vọng chuyện này nhanh trôi qua, trở về thăm vấn đứa con nhà mình.

Rút thăm quyết định ngược lại không có thay đổi quá lớn, Đại Nhi không ngoài ý muốn rút được thăm trống, sáu người khác liền bắt đầu tỷ thí vòng mới.

Dưới lời đài cách đó không xa, trên một thân cây một vị nam tử mặc hoa phục màu xanh ngọc đứng lẳng lặng, không nhìn kỹ cũng không phát hiện được phía trên cây này còn có một người. Không, là hai.

"Nương nương thật đúng là nóng lòng, chờ chúng ta đến ra tay cũng không muộn." Toàn thân y phục màu tím nhạt, khăn lụa mỏng màu trắng che kín Triển hồ ly neho ánh mắt giảo hoạt nhìn xa xa.

Lúc bọn họ chạy đến Đại Nhi đã giằng co với Hắc Linh, hôm nay nếu Ôn Ngọc không đến, không thể nghi ngờ là không sáng suốt, bảy người chỉ chữa một người, hiện tại hẳn chỉ có thể hi vọng Đại Nhi không có xảy ra chuyện gì, nếu không hẳn không chắc chắn mình sẽ làm ra chuyện gì.

Ôn Ngọc ngược đời con người đầy nước khó chịu nhìn về mặt giảo hoạt tươi cười của Triển Phong Hoa, trong lòng thâm than sớm biết như thế cũng không khôi phục thân nam nhi rồi, lại bị con hồ ly chết tiết này để mất tới. Nhưng giờ chỉ số thông minh cũng không chạy thoát khỏi Triển Phong Hoa, làm hại hẳn lên đường muộn mấy ngày, mới bắt kịp. Không, điều này cũng không thể nói là bắt kịp, là vượt mặt mới đúng.

"Không cần lo lắng, thủ đoạn của nương nương người cũng không phải không có lĩnh giáo qua, vật mà nàng muốn cho tới bây giờ chưa từng không chiếm được, người nhìn thấy nàng bị thua thiệt chưa." Triển hồ ly an ủi người, bộ dáng thật lòng làm cho người ta nhìn muốn đánh hẳn, so với nói châm chọc, bộ dáng này của hẳn càng thêm đáng hận.

Ôn Ngọc cũng nhú mảy, mặc dù tiểu sư muội dụng độc lợi hại, đối phó những người đó không đáng kể, nhưng Cung Thành chủ lại trở mắt nhìn tiểu sư muội hồ đồ như vậy sao?

Hiển nhiên cho đến bây giờ hẳn còn chưa biết Cung Bắc Thiếu chính là nhi tử của Cung Tuyết Thành, không, phải nói hẳn căn bản cũng không biết Nhị Sư Huynh nhà hẳn tên gì. Từ lần trước gặp một lần, sau đó hẳn vẫn sống ở bên cạnh Hình Tuyết đánh cắp thông tin, sau đó thay thế cho Đại Nhi đi khỏi cũng chưa có gặp mặt lần thứ hai, vẫn liên lạc chỉ một mình Đại Nhi, nên lo lắng cũng khó trách.

Dường như Triển hồ ly căn bản cũng không có tính nói cho hẳn biết những thứ này, ánh mắt nhìn về phía lời đài cũng là liếc về phía vị trí bên cạnh Cố Hình Tuyết.

Thật đúng là Âm hồn không tan, lúc đầu bởi vì Vinh Vương gia cầu cạnh Hoàng thượng cũng không nhẫn tâm, ngược lại để lại mối họa rồi.

Bách Phi Thần biết thủ đoạn dụng độc của Đại Nhi rất cao, nhưng không biết cao đến mức đó. Nhưng người khác đã có phòng bị lần sau tất nhiên sẽ không dễ dàng đắc thủ như vậy. Độc dược nào cũng cần thời gian, nếu đối phương vừa lên liền cận tào ráo mán Đại Nhi nhất định không thể lần tránh, ít nhất hẳn biết Đại Nhi không biết khinh công, không biết công phu ngoại kinh, nói không chừng bị ăn thiệt thòi.

Cao thủ tỷ thí sai một ly, nội lực, kỹ xảo, kinh nghiệm, thiếu một thứ cũng không được. Không tới hai khắc chuông ngân ngửi, vòng thứ hai cũng đã phân định thắng bại.

Liễu Y Bạch vẫn còn trong đó, chỉ là vết thương tương đối nhiều. Nhưng đều là vết thương ngoài da. Một người khác là một lão già, tuổi hơi lớn, động tác cũng rất bén nhọn, nhìn như bén nhọn mạnh mẽ nhưng bên trong trầm ổn. Còn có một người Nam Việt tay cầm lưu tinh tiên, thêm Đại Nhi nữa tổng cộng là bốn người.

"Vòng thứ hai đã phân thắng bại, tiếp theo rút thăm quyết định đối thủ vòng kế tiếp, sau khi bốc thăm xong các vị có thể điều khí một khắc đồng hồ." Cung Tuyết Thành cũng xem như là khoan dung, tuy nói muốn kết thúc nhanh chóng nhưng cũng không thể không nghỉ ngơi, làm như vậy khẳng định tiểu nha đầu họ Lâm lại có ý kiến.

Nghĩ đến Đại Nhi, Cung Tuyết Thành lại đau đầu, đứa con nhà mình thích ai không được, cố tình thích vị này.

Từng người bốc thăm xong và bắt đầu điều tức, để cho mình tận lực giữ vững trạng thái cao nhất. Đại Nhi vẫn không có việc gì, chỉ đành nhìn chăm chăm đối thủ của mình không hề chớp mắt, chính là sát thủ Liễu Y Bạch.

Con người rắn rỏi rất phù hợp hình tượng trong lòng Đại Nhi, dáng dấp không tuấn mỹ cũng rất có hương vị. Cứ nhìn hẳn chòng chọc ước chừng một khắc đồng hồ, sau khi biết Cung Thành chủ ngỏ lời có thể bắt đầu mới chớp một cái hoàn hồn.

Nhìn Bách Phi Thần nghiêng rằng, nhìn chăm chú nhập thần như vậy, chẳng lẽ vóc người của hẳn tốt hơn mình sao? Dung mạo của hẳn tuấn mỹ hơn mình sao? Không có ! Trong lòng tính toán, đợi lát nữa nhất định phải giáo huấn Đại Nhi cái gì gọi là nữ nhân có phu quân.

Trận đầu là Đại Nhi và Liễu Y Bạch. Không ngoài dự đoán, Liễu Y Bạch không có nương tay, chiêu trống vừa vang lên trực tiếp vung tiên tới, Đại Nhi di động bước chân phản ứng coi như không chậm, trường tiên trong tay phải cũng không vung ra, đồng thời tay trái vẩy ra mấy cây ngân châm phóng vào mắt, ngực, cổ họng của Liễu Y Bạch.

Mặc dù Liễu Y Bạch bị thương nhưng tốc độ phản ứng cũng không chậm, theo tay phải ra tiên, đạo lực cơ thể hơi nghiêng về phía trái né tránh ba cây ngân châm dưới chân vừa dùng lực cấp tốc vọt tới Đại Nhi lần nữa, lần này tiên trong tay đánh tới gương mặt. Tránh ra sau tiên sẽ thuận thế đánh cho phần ngực bị thương, tránh bên trái hoặc bên phải thì nhất định sẽ thương tổn bả vai, chỉ vì một kích này sức lực, phương hướng, góc độ quá mức hoàn mỹ.

Đại Nhi biết, cho dù liễu mạng bị thương Liễu Y Bạch tuyệt đối cũng không sẽ bỏ qua cơ hội lần này, bởi vì nàng mới vừa thu thập Hắc Linh một chiêu quá mức nhẹ nhàng, để cho hẳn không thể không phòng bị sâu hơn chính là dùng thương đối thương.

Lúc này trường tiên trong tay phải của Đại Nhi đột nhiên xuất ra với tốc độ cực nhanh, trầm xuống quét về phía hai chân Liễu Y Bạch, chẳng biết tại sao tốc độ của Liễu Y Bạch hơi chậm lại, mũi chân điểm chệch xuống đất, đồng thời tiên trong tay vẫn không thay đổi phương hướng hoặc giảm sức lực. Nhưng so với trong dự tính ban đầu đành chậm mấy phần.

Vốn định ra một tiên sẽ làm Đại Nhi bị thương nhưng bởi vì chậm lại mấy phần đã bị tránh khỏi, kế tiếp chính là tình huống không thể tưởng tượng nổi, Đại Nhi né tránh chuyển đến sau lưng Liễu Y Bạch, tay đánh ra một chưởng, rõ ràng có thể tránh thoát Liễu Y Bạch lại cứng ngắc không kịp phản ứng, thật sự nhận một chưởng này, sau đó trực tiếp ngã xuống đất.

Kết quả này thật sự quá ngoài dự liệu của mọi người, cứ. . . . . thắng như vậy sao? Vì sao lúc đối chiến người khác hấn đánh rất kịch liệt, vừa đến phiên tiêu cô nương này liền hời hợt như thế? Nếu như không phải Liễu Y Bạch mới vừa vung ra tiên cuối cùng, thậm chí mọi người cảm thấy có phải bọn họ đã thông đồng hay không.

Không có ngoại ý muốn, lần này Đại Nhi thắng lợi. Liễu Y Bạch cũng biết khuất giống như Hắc Linh, rõ ràng tất cả cảm giác đều ở đây, nhưng không nhúc nhích được, không mở miệng được, không mở mắt được.

Mọi người cảm thấy thất vọng, chỉ đành phải gửi hy vọng vào trận kế tiếp. Lúc này Đại Nhi đã rất thoải mái ngồi ở vị trí, nâng cằm lên nhìn lão giả và Lưu Tinh tiên Nam Việt đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Âm hồn không tan 3

Bên này Đại Nhi cảm thấy không có gì, bên kia Bách Phi Thần, Cung Bắc Thiệu, Mộc Vân Thiên thật sợ hết hồn, trái tim cũng nhảy đến cổ họng rồi, hoàn hảo tránh khỏi, nếu không ba người nhất định sẽ không nhận được lên lời đài cùng nhau ăn tươi nuốt sống Liễu Y Bạch.

Trong lòng Bách Phi Thần còn tính toán về sau tuyệt đối không thể để cho nàng tùy ý vọng động, nếu như mỗi ngày làm một lần, Đại Nhi còn tốt, tâm lực của mình quá mệt mỏi xong đời trước. Trở về nhất định phải giáo huấn tốt một phen, cảm giác lo lắng hãi hùng lúc này còn không bằng để cho hấn thay nàng loại bỏ từng người một.

Người Nam Việt nọ ra tay vô cùng tàn nhẫn lấy công làm chủ, thủ pháp dùng tiên càng biến hóa, mà lão giả kia lấy thủ làm chủ, bình ổn vững chắc tùy thời một kích trí mạng. Trận chiến này tiêu hao thể lực tương đối nặng, hai người này một cạn tảo ráo mán, một tránh nặng tìm nhẹ, tất nhiên tiêu hao thể lực không giống nhau, nhưng tuổi tác hai người chênh lệch, thân thể mỗi người cũng không giống nhau, vì vậy khó khăn ngang nhau. Hai người đánh nhau như vậy cũng đều đang đợi thời cơ, chờ đối phương buông lỏng.

"Như thế nào?" Cung Bắc Thiệu hỏi Bách Phi Thần, không nhìn thẳng sắc mặt của Lâm Tiểu Bảo đen thui.

"E rằng lão giả kia phải thua." Bách Phi Thần không khỏi thờ dài một cái, nếu như đối chọi với vị Nam Việt kia, trận này Đại Nhi đánh tương đối không tốt.

"Người Nam Việt ra tay tàn nhẫn độc ác, nhìn như chỉ biết tấn công không biết phòng thủ, nhưng nếu hấn lỗ mãng như vậy cũng không thể sống đến bây giờ. Nhìn hấn ra tay cũng biết hấn là người không an phận, danh hiệu Lưu Tinh tiên Nam Việt của hấn ở trăm dặm cũng không một ai không biết, người như vậy tất nhiên không phải bây giờ chúng ta mới thấy được, hấn nhất định có lưu hậu thủ, hoặc là đang dẫn dụ lão giả ra tay sẽ cho thêm một kích trí mạng." Bách Phi Thần nhìn từ đầu tới cuối rất thấu đáo.

"Vậy cũng không nhất định, nếu như lão giả cũng có hậu thủ." Cung Bắc Thiệu cho rằng tuổi như vậy có kinh nghiệm rất phong phú, bọn họ đều có thể nhìn ra, trò lừa bịp có thể che giấu được lão giả sao.

"Sai là do người trong cuộc mơ hồ. Người không có phát hiện tại sao trong lúc đánh nhau người Nam Việt chỉ công không thủ, chiêu thức tàn độc dễ thủ thắng, giành quyền chủ động là loại ám hiệu tâm lý không tiếng động, một khi trong lòng nảy sinh, có thể trở thành nguyên nhân bị thua hoàn toàn. Hiện tại lão giả kia không phải đang thử dò xét sao." Bách Phi Thần cũng không hy vọng kết quả như thế, nhưng khi nhìn tình huống hiện tại, lão giả kia bại là tất nhiên.

"Nếu tiểu sư muội đối phó với một đối thủ như vậy thật phiền toái, nếu như hấn dồn sức đánh mạnh, cho dù tiểu sư muội dụng độc phóng vào hấn nhất định cũng sẽ bị thương tích, hơn nữa hấn nhất định sẽ phòng bị cẩn thận." Cung Bắc Thiệu cũng là loại trấn định không bằng Bách Phi Thần.

"Có nghe thấy được mùi gì hay không?" Bách Phi Thần cau mày, ánh mắt cũng đang tuần tra nguồn gốc mùi vị.

Cung Bắc Thiệu dùng sức hít hà, sau đó lắc đầu một cái. "Không có." Lâm Tiểu Bảo cũng lắc đầu.

Cuối cùng ánh mắt của Bách Phi Thần chú định nén hương phía trên lời đài cách đó không xa, như có điều suy nghĩ, thì ra là như vậy.

Mình bị Đại Nhi đút nhiều dược liệu như vậy, tắm nhiều thuốc lâu như vậy có thể đoán được cũng không có gì kỳ quái. Mới vừa còn khó hiểu hai người

này đánh nhau còn muốn hung ác hơn so với lần trước, nhìn tinh thần cũng thật tốt, hoá ra là như vậy. Sau khi thúc cây thần hương này, thân thể sẽ cực độ mệt mỏi, Đại Nhi xuống tay sẽ dễ dàng hơn một chút. Cho dù thế nào, đối phương cũng không nghĩ ra Đại Nhi sẽ ra tay ở trận này.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Bách Phi Thần, lão giả ra chiêu đánh úp cũng chui vào bẫy rập người Nam Việt thiết kế đã lâu, cuối cùng chỉ đành phải ôm hận bị thua, nhưng đang lúc người Nam Việt muốn kết liễu lão giả, Cung Tuyết Thành kêu ngừng.

Nguyên nhân là, nén hương này đã đốt xong rồi.

Trong lòng lão giả vốn cũng có nghi ngờ nhưng không dám tùy tiện ra tay, thử dò xét một hồi lâu phát hiện một khắc đồng hồ sắp hết vì không muốn bị hủy bỏ tư cách mới hạ quyết tâm ra chiêu hiểm, trước đó hắn đã tính toán rất tốt, nếu mình được như ý sẽ là một kích trí mạng, nếu trúng bẫy rập dù sao mình còn có thể chịu một chiêu, ngay sau khi mình bị đánh trúng theo tính toán của mình thì nén hương nghiễm nhiên sẽ tắt. Mình cũng có thể giữ được mạng.

Không thể không nói gừng càng già càng cay. Nhưng dường như thu hoạch lớn nhất vẫn là Đại Nhi.

Bách Phi Thần nhìn về phía Đại Nhi, ánh mắt không khỏi trầm mê, quả nhiên mình vẫn chênh lệch một chiêu, tâm tư Đại Nhi quả nhiên không phải là người bình thường có thể suy đoán được.

Kết quả như thế khiến mọi người không khỏi thổn thức Đại Nhi may mắn, vẫn không dám nói gì, quy củ là quy củ, người ta có vận khí tốt thì có biện pháp gì.

"Nếu không có dị nghị, người đứng đầu đại hội thần binh lần này chính là vị Lâm cô nương này." Cung Thành chủ đứng dậy không mất uy nghiêm hướng về phía mọi người tuyên bố. Cặp mắt sắc bén quét qua mấy ngàn người giống như đang chờ đáp án.

"Lâm cô nương Nữ Trung Hào Kiệt thắng tranh tài lần này, tự nhiên bọn ta không có dị nghị." Một lão giả Kiếm Tông vẻ mặt hiền lành tươi cười nói. Mặt mũi của Cung Thành chủ cũng không ai dễ dàng bác bỏ.

Vị kiếm tông này vừa mở miệng, những người khác ở đầu dưới không ngừng khen ngợi bên tai, trong đó thành phần thật lòng cũng không có mấy phần.

"Nếu không có dị nghị, bản Thành Chủ sẽ giao ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ cho Lâm cô nương, Lâm cô nương là một nữ lưu, bản Thành Chủ cũng không tiện ra tay, nếu Lâm cô nương đã thắng đứng đầu, thì miễn thôi. Các vị nghĩ như thế nào."

Trong lòng Cung Tuyết Thành cũng nhìn ra mờ ám, nếu Đại Nhi hạ quyết tâm muốn đoạt ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’, cho dù là mình, đoán chừng cũng phải trúng chiêu.

Bởi vì lúc này Hắc Linh và Liễu Y Bạch ngã xuống ra sao, hắn thật không có nhìn ra cái gì, duy nhất nghĩ tới chính là dùng thuốc. Mặc dù mình bách độc bất xâm, nhưng hắn dám đoán chắc, vị nữ chủ này tuyệt đối còn có thủ đoạn khác, huống chi nhĩ tử của mình xem nàng như bảo bối, nếu mình đã thương nàng hoặc không để cho nàng như nguyện, về sau Thần Binh Thành sẽ rối loạn.

Từ sau chuyện Vô Cực Môn hắn đã hiểu, Đại Nhi cũng không phải là người chịu thua thiệt, có thù tất báo, tính tình quả thật giống như mình năm đó, không thể dễ dàng đắc tội. Hơn nữa hắn cũng không có nắm chắc phần thắng, sẽ phải đồng ý.

"Thành Chủ Đại Nhân nói có lý, ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ vốn là vật của Phủ Thành Chủ, lựa chọn như thế nào tự nhiên do Thành chủ định đoạt, hơn nữa cho dù Thành Chủ Đại Nhân thắng nói ra cũng không tiện nghe, vẫn là như thế thì tốt hơn." Đạo Tông nói cũng rất có đạo lý.

"Sợ rằng không ổn, nếu bởi vì một mình ta khiến cho Thành Chủ Đại Nhân phá hư quy củ, thật sự đảm đương không nổi, hơn nữa, ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ này vốn ta lấy cho người khác, người so luyện với Cung Thành chủ cũng không phải là ta, tại sao khi dễ nữ lưu." Đại Nhi không sao cả, lại một lần bác lời của Cung Thành chủ, điều này làm cho người phía dưới nhìn nhau.

Chuyện này là thế nào? Lời nói của Cung Thành chủ không có lực uy hiếp từ lúc nào vậy, một tiểu cô nương lại nhiều lần chống đối với hắn ?

"Nếu Lâm cô nương có ý như thế vậy Cung mỗ cũng không từ chối, cô nương hào sảng như thế tất nhiên đối với người nọ có lòng tin tất thắng, bản Thành Chủ cũng muốn xem một chút người có thể để cho cô nương chẳng quan tâm đến sống chết như thế đến tột cùng là người phương nào." Cung Tuyết Thành ảo não, tại sao hắn quên mất, người cao ngạo như thế làm sao cho phép đối thủ nhường dễ dàng như vậy, thứ mình muốn chưa bao giờ mượn tay người khác.

Đại Nhi cũng nghĩ như vậy, cho nên trận đánh cuối cùng này nàng muốn lưu cho Tam Sư Huynh của mình. Tính tình Ôn Ngọc cũng cao ngạo như vậy, nếu Đại Nhi được, đưa cho hắn, tất nhiên hắn sẽ hớn hờ tiếp nhận, nhưng hắn đích thân đoạt lấy lại là một tư vị khác.

Muốn cho Ôn Ngọc chân chính xem ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ là vật của mình, thì cả đời mình không thể thiếu tình cảm chân thành, trận cuối cùng này tất nhiên phải do hắn ứng phó, huống chi ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ này vô cùng linh tính, tất nhiên muốn lựa chọn có một người tư cách hữu dụng đi theo hắn cả đời.

"Tam Sư Huynh, Đại Nhi quá phận thay thế sư huynh ứng chiến, sư huynh sẽ không trách tội Đại Nhi chứ." Đại Nhi đang cầm ngọc Lưu Ly trong tay đứng đối mặt về phía mọi người, ánh mắt lại nhìn về phía cây đại thụ Ôn Ngọc và Thiên hồ ly đang ẩn nấp, không chút nào sai lệch, cùng ánh mắt của Ôn Ngọc chạm vào nhau.

"Sư muội như thế, sư huynh làm sao lại trách tội." Ôn Ngọc điểm nhẹ mũi chân thân thể như Phi Yến vẽ ra trên không trung một đường cong màu xanh,

trên khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ điểm một nụ cười, mặc dù ngăn ngủi nhưng đủ để cho mọi người lóa mắt.

Thật là nam tử thanh tú hấp dẫn!

Bách Phi Thần ngoài miệng không nói gì nhưng trong nội tâm lại ghen tỵ muốn chết, ban đầu là Dịch Phong còn chưa tỉnh, lần này vì một nam tử hấp dẫn như vậy làm chuyện nguy hiểm như vậy, hẳn làm phu quân thật không chu đáo.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chánh bài phu quân 2

"Nhị Sư Huynh. . ." Đại Nhi vừa thấy bên trong Thiên Nhai Túc Quán chen lấn cũng không có chỗ đặt chân, về mặt ủy khuất nhìn Cung Bắc Thiếu, chỉ thiếu chút nữa ôm lấy hắn chảy nước mắt rồi.

Cung Bắc Thiếu tay phải nâng trán buồn bực không thôi, nha đầu này không thể đàn một chút sao? Đường như hắn chưa từng nói mình có quan hệ gì với Thần Bình Thành.

"Đi phủ Thành Chủ đi, ta có thiệp mời." Còn chưa mở miệng nói, chợt nghe Thảo Mộc dùng giọng nói đặc biệt nhẹ nhàng trên mặt mang theo nụ cười.

Đại Nhi cũng không đáp lời, vẫn nhìn chăm chú vào Cung Bắc Thiếu, bộ dáng ngơ ngác không mở miệng ta không đi.

"Sợ ngơ ngác rồi, đi thôi." Cung Bắc Thiếu im lặng, chỉ mong mấy ngày này nha đầu này an tĩnh một chút. Nhưng không lâu sau, hắn bắt đầu cảm tạ quyết định sáng suốt của chính hắn.

Phủ Thành Chủ là kiến trúc đồ sộ nhất Thần Bình Thành, diện tích so với Sơn Trang thế gia còn lớn hơn mấy phần. Bố cục rất tốt, tọa lạc phía Bắc nam, mà bên trong cũng không giống như bên ngoài lộ ra bén nhọn mạnh mẽ. Ngược lại có mấy phần thanh nhã.

Sau khi vào cửa, Đại Nhi vẫn dùng ánh mắt ai oán nhìn Cung Bắc Thiếu, Thảo Diệp nhìn cũng cảm thấy cả người sợ hãi. Vì không để cho mình bị ánh mắt của Đại Nhi nhìn thủng vài chỗ ở trên người, Cung Bắc Thiếu tiện tay ném ra một ngọc bội trực tiếp lôi kéo Thảo Diệp nhanh chóng chạy đi.

Nhìn Cung Bắc Thiếu chạy trốn, tâm tình của Đại Nhi thật tốt. Hừ, đã đến nhà lại không nói thẳng thắn với Tiểu Nương, không ngược ngời thì ngược ai.

"Tiểu Thiên, bảo người hầu đưa người đưa đến chỗ ở, thu xếp xong còn phải đi bái kiến Thành chủ đấy." Đại Nhi xoay người nhìn Mộc Vân Thiên không có thay đổi gì, khuôn mặt tươi cười cười ngọt ngào.

"Ừm, thu xếp xong đi xem người." Mộc Vân Thiên nở nụ cười sâu hơn, rất cưng chiều nhìn Đại Nhi gật đầu một cái.

"Tốt."

Dao Kỳ bị choáng váng rồi. . . . .

Tiểu thư muốn đáp Chủ Thượng sao, Chủ Thượng, ngài tự cầu nhiều phúc thôi. Trong lòng Dao Kỳ vì Bách Phi Thần mặc niệm ba giây đồng hồ. Chỉ là nhìn Mộc công tử đối với Đại Nhi tốt như vậy, ngược lại đáy lòng có mấy phần tò mò trước kia bọn họ có quen biết hay không.

"Tiểu thư, chúng ta đi đâu?" Đặt câu hỏi vĩnh viễn đều là Dao Kỳ, thông minh như Tiểu Vũ không tính, Dịch Phong phụ trách lắng nghe hoặc là khinh bỉ.

Đại Nhi nhú mày, nhìn một nha hoàn đang đi tới, ra hiệu.

"Vị tiểu thư này, nô tỳ mang ngài đi Bắc Đẩu Các." Kỳ quái, thiếu gia nhà mình đột nhiên trở về, hơn nữa chưa bao giờ tiếp đãi người ngoài, an bài một vị cô nương ở Bắc Đẩu Các của mình nhưng vẫn rất kinh nghiệm, cúi chào đối với đám người Đại Nhi, liền dẫn đường ra phía trước.

Đến Bắc Đẩu Các, Đại Nhi không khách khí chiếm đoạt một gian phòng ngủ thoải mái nhất của Cung Bắc Thiếu . . . . . nha hoàn khuyên giải không có kết quả cũng đành phải để mặc cho Đại Nhi, ngoại trừ Thảo Diệp, ai kêu vị này là người duy nhất được Cung Bắc Thiếu cho phép bước vào Bắc Đẩu Các, hơn nữa còn là mỹ nhân, gây chuyện không tốt, nếu trở thành Thành chủ phu nhân đời sau, cũng không thể đắc tội.

Đã lâu Đại Nhi chưa được lăn lộn trên giường lớn co dãn cực tốt, cảm nhận tư vị giường thân ái xa cách đã hai mươi ngày. Dao Kỳ nhìn Đại Nhi nằm ở trên giường có chút buồn ngủ, bắt đầu đi lác đác. Những ngày qua tiểu thư nhà mình thật mệt mỏi muốn chết rồi. Rón rén đi ra ngoài đóng cửa lại, không quá rầy giặc ngủ của Đại Nhi.

Đại Nhi thật mệt mỏi, ôm chăn liền tiến vào mộng đẹp, trong mộng nằm mơ thấy biển hoa, cả vườn hoa đào tranh nhau đua nở, xinh đẹp như tiên cảnh nhân gian, mình vừa lòng ngồi ở trên ghế xích đu uống trà, nhìn gương mặt Bách Phi Thần mặc y phục tiểu thái giám hành lễ chào hỏi mình, đi theo phía

sau một đám thái giám, cung nữ, thị vệ, ngẩng đầu nhìn lên, mẹ nó tất cả đều là khuôn mặt của Bách Phi Thần, dọa Đại Nhi giật mình.

Nhắm mắt lại, Đại Nhi bất mãn chu miệng, nói lầm bầm: "Bách Phi Thần đáng chết, Tiểu Nương ngược chết người."

Chọc cho Bách Phi Thần bật cười, toàn thân áo đen chẳng biết xuất hiện tại bên trong phòng từ lúc nào. Trong mộng còn muốn ngược ta...ta đắc tội với nàng sao. Ngược đi ngược đi, chỉ cần nàng vui vẻ, ngược thế nào đều được.

Một chút ý cười hiện lên trên khuôn mặt tuần mỹ, mắt xéch lười biếng khẽ nhếch lộ ra nhu tình khác cốt, cúi người xuống thận trọng đắp kín chăn cho mỡ nữ nào đó ngủ như chết.

Sợi tóc đen trong lúc lơ đãng từ vai tể chảy xuống, lọn tóc xẹt qua gò má mềm mại của một mỡ nữ. Mỡ nữ không kiên nhẫn đưa ra tay xoa gương mặt một cái, lật người ngủ hơ nén hương.

Lúc Đại Nhi ngủ, Bách Phi Thần một mực cùng chăn đấu tranh, buồn cười nhìn Đại Nhi từ đầu giường ngủ thẳng cuối giường, cảnh tượng không khỏi quen thuộc, lại giống như tự giễu lác đầu một cái. Lầm bầm nói:

"Cho dù quên mất nàng, nhưng nơi này vẫn đập vì nàng." Một tay che ngực, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Đại Nhi vẫn nhắm chặt hai mắt.

"Nếu không thể nhớ lại nàng lần nữa, vậy thì bắt đầu từ bây giờ lại lần nữa quen biết nàng, tin tưởng nàng, bảo vệ nàng, yêu nàng." Thấy cảnh tượng tương tự, tim của hắn không nhịn được co rút đau đớn, điều này làm cho ý hắn biết, trước kia giữa hắn và Đại Nhi có chút trở ngại không thể phai mờ. Hôm nay có một cơ hội như vậy, hắn sẽ không để cho loại cảm giác này tồn tại nữa, hắn sẽ toàn tâm toàn ý chỉ vì một mình nàng mà sống, trở thành duy nhất của nàng.

Đây là lời thề cả đời hắn đối với nàng.

Đại Nhi tuyệt đối bị đối tình giác !

Một giấc này Đại Nhi ngủ thẳng tới sau giữa trưa ngày thứ hai, nhìn thấy Đại Nhi tỉnh lại, Cung Bắc Thiếu kích động thiếu chút nữa trực tiếp đi tới ôm một cái. Lại ngại vì mỡ nữ để ý lòng trả thù quá cường hãn mới cố chịu đựng.

Đại Nhi được phòng bếp nhỏ ở Bắc Đẩu Các làm thức ăn ăn cho ăn no bụng xong nằm ở bên hồ giả vờ ngủ say, Cung Bắc Thiếu chân chó đưa bánh ngọt ngọc trai cho Đại Nhi.

"Tiểu sư muội, ăn ngon không ?" Trên khuôn mặt tinh xảo của Cung Bắc Thiếu cũng đã cười thành một đóa hoa cúc, rất nịnh nọt nhìn Đại Nhi.

"Tạm được. Không ngon như trong cung." Đại Nhi nói trong cung cũng quá kén chọn rồi. Cung Bắc Thiếu cầm bánh ngọt chuẩn bị lui xuống, lúc này Dao Kỳ cầm hộp đựng thức ăn đi tới, lấy ra từng cái trong hộp đựng thức ăn.

"Tiểu thư, ngài thích ăn nhất Phù Dung cao, bánh hạt đào, bánh quế hoa."

Nhìn Cung Bắc Thiếu co quắp một trận, bộ dáng ghét bỏ thật sự quá đã kích người.

Đại Nhi cũng không để ý tới hắn, Phù Dung cao từng miếng từng miếng đưa vào trong miệng, ăn thật ngon.

"Tiểu sư muội. . . . ." Cung Bắc Thiếu ai oán nhìn chòng chọc Đại Nhi toàn bộ một khắc đồng hồ, lại thấy mỡ nữ không có ý muốn hỏi mình có chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận mở miệng, ai bảo hắn có việc cầu người làm chi.

"Hả? Có chuyện mau nói, Tiểu Nương phải ngủ trưa." Nói xong ngáp một cái tượng trưng. "Còn buồn ngủ quá."

". . . . ." Cung Bắc Thiếu không khỏi kháng nghị trong lòng, từ buổi chiều hôm qua ngủ thẳng xế chiều hôm nay, mới vừa thức dậy chưa tới một canh giờ lại muốn ngủ. Tiểu sư muội, người thật là một hàng ăn vốc người cực tốt lại thêm ngủ. Đáp án dĩ nhiên là một chữ: Heo. Heo có vốc người cực tốt.

"Tiểu sư muội, làm sao người có thể đối với ta như vậy, người biết rõ ràng lòng của ta đối với người, tại sao còn phải hành hạ ta như vậy?" Cung Bắc Thiếu vốn ngồi ở đối diện Đại Nhi, thân thể lập tức cọ đến bên cạnh Đại Nhi, rất khuôn phép ngồi xổm xuống đôi bàn tay trắng nõn hàng năm cầm Chiết Phiến đùa bỡn, gấp rút gấp không ngại cầm lấy tay Đại Nhi để ở trước ngực, đôi mắt đẹp đắm đuối đưa tình nhìn Đại Nhi. Từ tốn nói:

"Đại Nhi, ta thích người."

"Xi." Một bên, Dao Kỳ chợt nhìn thấy bộ dáng Cung Bắc Thiếu nghiêm chỉnh như thể nhìn không được bật cười, bỗng nhiên nghĩ lại, Chủ Thượng lại thêm một người tình địch? Thì ra tiểu thư đắc giá như vậy sao. Lại nhìn Cung Bắc Thiếu không chút nào bị mình ảnh hưởng, vẫn nhìn chăm chăm vào tiểu thư nhà mình, trong lòng chợt dâng lên một ý niệm: vị này giống như không phải nói giỡn. . . . .

Một hồi lâu không thấy Đại Nhi phản ứng, cứ mặc cho Cung Bắc Thiếu lôi kéo cũng không đáp lại.

Một khắc đồng hồ, ở trong mắt Dao Kỳ khá dài. không khí quý dị phát ra bốn phía, chọc cho nha hoàn xung quanh liên tiếp nhìn về bên này.

"Tiểu sư muội cũng không chút cảm động." Cung Bắc Thiếu bĩu môi, không buông tay ra, rữ mi, thoáng qua chút đau đớn, rồi sau đó ngẩng đầu phục hồi lại vẻ thần nhiên tiêu sái của mình, nâng một chung trà cạn chén. Lại một lần nữa thu lại tâm mắt, làm cho người ta không nhìn ra tâm tình gì.

Chương 90: Âm hồn không tan 4

Toàn bộ quá trình Mộc Vân Thiên đều suy tư, trong đầu của hắn vô cùng hỗn loạn, hắn yêu Đại Nhi sao? Đúng vậy, nhưng tại sao thấy Đại Nhi liều mạng vì một nam tử khác lại không có không thoải mái, chỉ vì nhìn thấy trong mắt của Đại Nhi không có chút tình cảm nam nữ sao? Nhưng tại sao lúc hắn nhìn thấy Bách Phi Thần lại đau lòng? Là bởi vì trong lòng Đại Nhi có Bách Phi Thần, hơn nữa chỉ chứa được một mình Bách Phi Thần sao?

Lâm Tiểu Bảo buồn bực, từ đâu chạy tới Tam Sư huynh của muội muội bảo bối nhà hắn? Hơn nữa nghe Bách Phi Thần và người bên cạnh nói chuyện, người này cũng gọi muội muội là tiểu sư muội, rốt cuộc có chuyện gì?

"Sư huynh, cũng không thể làm sư muội ta mất thể diện." Đại Nhi cười, rục rờ như nắng xuân.

"Tự nhiên." Ôn Ngọc đưa tay phải ra chạm vào trên Lưu Ly ngọc, lúc chạm vào trong nháy mắt ngọc Lưu Ly bề tan tành, trong cái nhìn chăm chú của mọi người 'Thức Hồn Lưu Ly Tiên' đã bị Ôn Ngọc nắm trong tay.

"Tốt! Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên! Vậy để Cung mỗ tới lãnh giáo sự lợi hại của thiếu hiệp!" Cung Tuyệt Thành nói xong tung người nhảy vào lôi đài.

Ôn Ngọc cho Đại Nhi một ánh mắt yên tâm, tay phải cầm tiên liên đuổi theo, ra tay vô cùng bén nhọn, góc độ, đạo lực, thủ pháp đều vừa đúng, nhìn một cái cũng biết là cao thủ dùng tiên.

Đại Nhi ngẩng đầu hài hước liếc mắt nhìn Triển hồ ly ẩn nấp nơi cây đại thụ, lúc này mới chậm rãi đi trở lại vị trí của mình, Lâm Tiểu Bảo tiến lên khẩn trương hỏi: "Không có bị thương chứ, cho ta xem một chút." Nói xong vây quanh Đại Nhi tìm kiếm vài vòng xác định không có bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nương nương thật không chịu thua thiệt." Triển hồ ly đáp gió đến, giọng nói không lớn không nhỏ, lại vừa vặn làm cho mọi người chú ý tới tình huống bên này có thể nghe được.

Triển Phong Hoa cho rằng Đại Nhi ra một chiêu như vậy thuần túy là vì để cho mình lo lắng hải hùng, nhưng hắn cũng không phải là người mặc cho người khác chém giết, một câu nương nương liền công bố thân phận của Đại Nhi với công chúng, ngược lại có tâm kế tính toán.

Cứ như vậy chỗ tốt nhiều, chỗ xấu cũng nhiều, quan trọng hơn là, có một số việc càng nhìn càng thêm thấu đáo, dĩ nhiên hắn không phủ nhận cho dù mình không có nói ra Đại Nhi cũng không thể lừa gạt.

"Bản tiểu thư không có nhi tử lớn như ngươi." Đại Nhi nói câu đầu tiên làm cho Triển Phong Hoa bị nghẹn, người xung quanh nghe được ý tứ khóe miệng co giật.

Lời nói này quá sâu sắc rồi. . . . .

Triển Phong Hoa giống như không thể bình tĩnh, quả nhiên cùng vị này đầu miệng lưỡi chính là một sai lầm.

"Không ngờ Ôn Ngọc dùng tiên tốt như vậy." Vừa vặn Triển Phong Hoa nói sang chuyện khác, miễn cho bị Đại Nhi tiếp tục chế nhạo.

"Nếu không, ngươi cho rằng Tam Sư huynh gấp chạy tới làm gì." Đại Nhi liếc hắn một cái, cũng đang trách Triển Phong Hoa nhiều chuyện.

". . . . ." Triển Phong Hoa vô cùng buồn bực, tại sao hắn cảm giác mình làm chuyện gì ở phía xa ngàn dặm Đại Nhi cũng biết rất rõ ràng? Đầu óc của nàng tốt đến cỡ nào? Nắm chặt bản chất con người, suy đoán giả thiết chuyện xảy ra tiếp theo, quả thật nghe đến mức kinh người. Người của Lâm gia đầu óc cũng tốt như vậy sao?

"Tại sao nàng ta lại ở chỗ này?" Triển Phong Hoa mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, như có một âm mưu lớn đang triển khai.

"Ai biết được." Đại Nhi tự lẩm bẩm, ánh mắt lại liếc về phía Mộc Vân Thiên vẫn chú ý đến nàng.

"Hiện tại giá trị con người của nàng rất cao, đại tiểu thư của Linh Lung Sơn Trang, hòn ngọc quý trên tay Cổ trang chủ, còn là vị hôn thê của Nhị Sư huynh nhà ta đây."

"Tiểu sư muội, nàng và ta không có nửa xu quan hệ. Mẫu thân ta nói, ngươi cũng nghe thấy rồi, bây giờ ngươi phải gả cho ta đây." Cung Bắc Thiếu vừa nghe cũng không nguyện ý. Lúc trước hắn chưa từng thấy qua Cổ Hình Tuyết, hôm nay nghe Triển Phong Hoa nói đến cũng cảm thấy thân phận của nàng không phải đơn giản như vậy.

Bách Phi Thần nghe câu nói sau cùng, mày kiếm nhảy lên, thân thể nghiêng về phía trước, môi mòng cơ hồ muốn dán lên lỗ tai Đại Nhi, dùng giọng trầm thấp hấp dẫn thầm lặng nói: "Phu nhân, tiểu tử kia nói năng lỗ măng, vì phu thay nàng dạy hấn được không, yên tâm, nể mặt hấn là nhị sư huynh của nàng, ta sẽ rất dịu dàng, rất dịu dàng."

Lâm Tiểu Bảo, Triển Phong Hoa, Cung Bắc Thiệu thậm chí Dao Kỳ và Dịch Phong ở sau lưng cảm thấy trên người Bách Phi Thần phát ra khí tức băng hàn nồng đậm

Triển Phong Hoa thầm nghĩ xem ra Bách Phi Thần trở về bản tính thật rồi, sau này vẫn là ít chọc thì tốt hơn. Ở trong lòng cũng đang cầu khẩn Bách Phi Thần quên hết chuyện ở trong cung trước kia không hợp nhau với hấn, bây giờ hàng này trở về nguyên bản tính, nhất định lòng trả thù đặc biệt nặng. Chỉ nhìn phản ứng của Bách Phi Thần khi Cung Bắc Thiệu chỉ nói như vậy cũng biết.

"Bách Phi Thần, làm như ta sợ ngươi phải không!" Cung Bắc Thiệu cũng không yếu thế, nhướn mày gờm Bách Phi Thần.

Bách Phi Thần vẫn bộ dáng cười như không cười chờ đợi Đại Nhi trả lời, vẫn còn bay mùi giấm chua.

"Trước đó ‘người của phu nhân’ còn sống trở về thật sự là đáng tiếc, nhưng nếu là người của phu nhân như vậy cũng chính là người của vi phu, vi phu muốn đổi đãi thế nào cũng không quá đáng. Được hoàn lúc trước An Ngôn dùng còn lại rất nhiều, đủ dùng cho hấn và tiểu nhị thiếu. Phu nhân yên tâm, tối nay nhất định khiến cho bọn họ dục tiên dục tử." Trong lòng Bách Phi Thần tức giận đơn giản không có chỗ phát tiết, vừa vặn Dịch Phong còn chưa kịp dọn dẹp, Cung Bắc Thiệu lại không sợ chết đùng vào, thật sự đáng đời.

"Dịch Phong tùy ý ngươi, Nhị Sư Huynh coi như xong." Đại Nhi suy tư một chút gật đầu một cái nói: "Tiểu Thảo không có ở đây, chờ hấn trở về rồi ra tay tốt hơn."

Cung Bắc Thiệu và Dịch Phong Nghe được toát mồ hôi lạnh. Này này, các ngươi tính toán với chính chủ còn ở đây, có cần không chút kiêng kỵ như vậy hay không.

"Được, nghe theo phu nhân." Đại Nhi đón nhận danh xưng ‘phu nhân’ Bách Phi Thần rất vui mừng, ngay sau đó khí tức xung quanh cũng không giống lúc vừa rồi.

"Tam Sư Huynh sắp thắng rồi." Đại Nhi nhìn về phía lời đài. Lại nói dùng tiên, Cung Tuyết Thành quả thật không phải là đối thủ của Ôn Ngọc, Ôn Ngọc là một tay có kỹ thuật dùng tiên hiếm có trên đời này.

"Cũng chỉ là thí luyện mà thôi, cha ta vốn cũng không có nghiêm túc." Cung Bắc Thiệu cũng không nâng mí mắt, mặc dù cha hấn tình thông mười tám loại vũ khí, nhưng lợi hại nhất là kiếm thuật. Năm đó dựa vào một thanh Tuyết Vực đi khắp giang hồ ít có địch thủ. Có thể nói năm đó là người đứng đầu trẻ tuổi.

Quả nhiên, bên kia tiên kỹ của Ôn Ngọc không chỉ khiến cho Cung Tuyết Thành hài lòng, ngay cả mọi người phía dưới cũng than thở. Không ngờ giang hồ ẩn nấp một cao thủ dùng tiên như vậy. Quả thật giang hồ nước đủ sâu.

"Ha ha ha ha, các vị cũng đều thấy được, kỹ thuật đánh tiên (roi) của vị công tử này rất khéo, Cung mỗ dám nói không người nào có thể địch lại, trang bị ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ cũng dễ hiểu, tuy nói mấy vòng trước là Lâm tiểu thư thay thế vượt qua kiểm tra, nhưng các vị đều là người thông minh, tự nhiên cũng nhìn ra được nếu vị công tử này tự mình ra tay, đứng đầu cũng là vật trong túi. Hôm nay Cung mỗ tuyên bố vị công tử này chính là chủ nhân ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’, các vị có dị nghị không? !"

Cung Tuyết Thành nói lời này cũng thật lòng, nếu Ôn Ngọc chỉ dựa vào bản lĩnh mới vừa hiển lộ, thật sự hoàn toàn xứng đáng đứng đầu, chứ nói chi là thủ đoạn núp trong bóng tối.

"Bản lĩnh của vị thiếu hiệp kia bọn ta đều nhìn thấy, làm chủ nhân của ‘Thúc Hồn Lưu Ly Tiên’ tự nhiên hoàn toàn xứng đáng. Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, xem ra bọn ta đã già rồi." Tổng chủ Đạo Tông mặt mũi hiền lành, trong giọng nói không thiếu cảm khái.

"Đã như vậy thì Cung mỗ tuyên bố, đại hội thần binh lần này chấm dứt, tối nay Thần Binh Thành tiệc mời các đại môn phái cùng chư vị anh hùng hào kiệt, kính mong các vị có thiệp mời vui lòng đi trước."

Người phía dưới nói mấy câu khách khí cũng mang theo người trở về, mấy ngàn người tới nhanh đi cũng nhanh. Lần này đại hội thần binh đúng là không nhìn thấy náo nhiệt gì, dù sao tiên kỹ quá lạnh, không bằng mấy lần trước tranh đoạt Thủy Hồn Kiếm rất kịch liệt.

Thân phận của Đại Nhi bị quên lãng sạch sẽ, ngoại trừ một số ít người có lòng nhớ kỹ trong lòng không có tranh cãi bất kỳ điều gì, chỉ là danh tiếng đó đã xuất ra ngoài rồi, nàng là người thứ nhất dám ở trên đại hội thần binh bác mặt mũi của Thành chủ Thần Binh Thành, chỉ như thế cũng đủ để cho nàng nổi tiếng trên giang hồ.

Hơn nữa người nhìn thấy Vô Cực Môn bị thảm thiết cũng nhận ra được, cùng với người chờ ở tại Thiên Nhai Túc Quán, Sùng Thuận, Kim Dao may mắn chứng kiến Đại Nhi tức giận, càng thêm bản tán, giang hồ cái gì cũng thiếu, duy nhất không thiếu chính là lời đồn đại.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Tông chủ Kiếm Tông chết 1

Bữa tiệc này ngược lại rất náo nhiệt, người được thỉnh mời không hơn trăm, ở bên cạnh mỗi người mang theo một hoặc hai người chí thân hoặc là đồng môn tốt, nhưng cũng chưa từng có người mang theo thù hạp, cũng là tôn trọng Thần Binh Thành.

Bữa tiệc tổ chức tại trước sảnh đường phía bên phải vườn hoa Thần Binh Thành. Nơi này nghiêm nhiên trở thành địa phương náo nhiệt nhất Thần Binh Thành. Mấy trăm ngọn đèn được thắp sáng, muốn tranh nhau tỏa sáng với những vì sao lấp lánh trên bầu trời. Tỷ nữ mặc y phục màu xanh nổi đuôi nhau đi ra, vội vàng dẫn đường chia thức ăn.

bữa tiệc giang hồ không giống nhiều với quy củ trong cung, ngoại trừ võ lâm minh chủ, những người khác đều rất tùy ý. Cho nên nam nữ ngồi cùng bàn cũng không kì quái.

Lẽ ra cảnh tượng náo nhiệt như vậy, Đại Nhi tuyệt đối không vắng mặt, nhưng nàng cố tình không có ở đây. Không chỉ là nàng, Triển Phong Hoa, Ôn Ngọc, Bách Phi Thần, Lâm Tiểu Bảo, Mộc Vân Thiên cũng không có ở đây, mà Cung Bắc Thiếu đi giao thiệp cho có mặt liền chạy trở về sân nhà mình cùng mấy người Đại Nhi ăn uống.

"Ha ha ha ha, tiểu sư muội thật sự quá âm hiểm, khi Hắc Linh và Liễu Y Bạch tỉnh lại đoán chừng suy nghĩ buồn bực trong lòng muốn chết đều có." Cung Bắc Thiếu uống một chút rượu nói chuyện liền không chút kiêng kỵ, nghiêm nhiên không biết mình mở miệng đắc tội với hai người không thể được tội.

Đại Nhi không thêm để ý cười cười, không tị hiềm chút nào lấy một chai thuốc nắm ly rượu trong tay của Cung Bắc Thiếu bỏ vào thêm một chút dược liệu, sau đó thần nhiên nói: "Nhị Sư huynh muốn biết mùi vị như thế nào, không bằng thử ngay một lần."

Bách Phi Thần nhú mày, sợ rằng thuốc này không phải đơn giản như vậy, mình muốn thu thập hắc Đại Nhi còn muốn ngăn cản, muốn trách thì trách Cung Bắc Thiếu sứt mồi.

Lâm Tiểu Bảo nhìn hình thức chung đụng của đám người kia, đó chính là phương pháp chinh người, không ngăn cản không nói còn thêm dầu thêm mỡ, thật sự làm người ta giận sôi.

"Tiểu thư nói rất đúng, Tiểu Bắc người tự mình ném thử một chút là được, xem có phải có hiệu quả giống như tiểu thư nói hay không. Đây chính là dược vật cực phẩm có thể so với 'Dạ Mị' bí truyền của Hoàng thất Nam Việt." Gọi nương nương không đúng; gọi Đại Nhi sợ bị Bách Phi Thần ghi hận; gọi tiểu sư muội càng thêm không được, Ôn Ngọc còn chưa dám há miệng; hơn nữa, nếu như dựa theo bối phận của Cổ Thiên Hồn, hẳn rõ ràng là sư thúc của Đại Nhi; nhưng lừa bịp nhất chính là hẳn không hiểu sư đệ đệ của mình. . . Khụ khụ, ngay cả Ôn Ngọc cũng không nghĩ ra. . . . .

Tóm lại, quan hệ bối phận rất buồn bực.

"Ha ha ha, nếu hồ ly người nói như vậy nhất định là đặc biệt vui vẻ, không bằng người tới uống xem như thế nào." Cung Bắc Thiếu ngu sao? Không ngược lại, hẳn còn rất khôn khéo, chỉ khôn khéo thì khôn khéo, nhưng bây giờ là chơi đùa với Triển hồ ly và Đại Nhi.

"Đang có ý đó." Nói xong muốn nhận cái ly trong tay Cung Bắc Thiếu.

"Hồ ly làm cái gì vậy, nếu người muốn thì nói tiểu sư muội cho người một chút là được, cướp của ta làm gì?" Cung Bắc Thiếu thấy Triển Phong Hoa không giống làm giả, liền yên tâm, hướng chỉ dựa vào trí thông minh của Triển hồ ly, nếu như thuốc này thật sự có vấn đề, Triển hồ ly cũng không sẽ thúc giục mình uống để cho mình sinh lòng nghi ngờ. Bây giờ xem ra thiếu chút nữa bị lừa rồi.

Nói xong thu ly rượu trong tay lại, rượu uống một hơi cạn sạch. Lúc uống vào cũng không nhìn thấy ánh mắt đồng tình của mọi người, ánh mắt của Triển hồ ly rất sáng, có vẻ như nói 'Đấu với ta, người còn non lắm'.

"Tiểu muội, muội cho Tiểu Bắc uống cái gì?" Lâm Tiểu Bảo cố ý nói, các người tin không.

Nghe được câu này tình tảo không ít, Cung Bắc Thiếu chợt ý thức được có thể mình đã bị tính toán, lúc ngẩng đầu nhìn ánh mắt há hê của mọi người, Cung tiểu gia rất khẳng định biến hai chữ có thể thành nhất định, căm tức nhìn về mặt gian xảo của Triển hồ ly, thông thả nhìn về phía Ôn Ngọc khắc ra mấy chữ:

"Tiểu Tam, quản lý hồ ly người nuôi trong nhà."

Nhưng bây giờ nói gì cũng không chậm rồi, còn đắc tội với Ôn Ngọc. Cung tiểu gia thật sự biêt khuất, con mẹ nó quá lừa bịp! Mình không thể cũng không dám trốn mất về phía tiểu sư muội, đành phải nhắm ngay vào Triển Phong Hoa, nhưng xem ra Triển Phong Hoa hiểu rõ tính tình của Cung Bắc Thiếu, chính mình rất hướng thụ câu nói kia.

"Tiểu sư muội, sư huynh không có đắc tội với người chứ." Cung Bắc Thiếu thừa dịp được lực chưa phát huy tác dụng, chỉ ôm một chút hy vọng nhìn về phía sư muội vô lương của mình, lấy lòng và lại nịnh nọt như chó.

"Không có, không có, Nhị Sư huynh cũng chỉ nói ta âm hiểm." Đại Nhi thật thích vẻ mặt lúc này của Cung Bắc Thiếu, trên mặt tràn đầy nụ cười, hơn nữa không có ý tốt.

"Tiểu sư muội, làm người không thể thù dai như vậy." Cung Bắc Thiếu hiểu rõ, cái miệng của hắn thật là sút môi.

"Nhị Sư Huynh." Đại Nhi chợt thu lại nụ cười, vẻ mặt phớt tỉnh nhìn Cung Bắc Thiếu nói: "Người cảm thấy tính tình của sư muội người, có thể có thuốc giải sao?"

Những lời này làm cho mấy người có mặt hết sức đồng ý, nếu nàng bỏ thuốc tuyệt đối phải có lý do bỏ thuốc. Muốn thuốc giải, hoàn toàn không có, bởi vì nàng cũng chưa có nghiên cứu chế tạo, điều này có thể khẳng định tuyệt đối.

"....." Quên đi, suy nghĩ lại cũng không thể, hắn chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi. Sau đó nắm một bầu rượu nghiêng ngả bước đi, mơ hồ truyền đến câu nói hết sức phiền muộn: "Các người để cho ta tự sinh tự diệt đi....."

Nghe thật khiến cho lòng người ta chưa xót không dứt, chỉ là đôi mắt mấy người không có tim không có phổi, vẫn là không nên làm cái gì kích động rồi, khẳng định không có hiệu quả.

"Vi phu cảm thấy, hắn rõ ràng nên cho phía dưới một lần." Bách Phi Thần cười như không cười nhìn Đại Nhi, mắt xékhẽ treo ngược, tràn đầy vui vẻ.

"Ta cho hắn cơ hội phản công một lần, hắn nên cảm tạ ta mới đúng." Đại Nhi hiểu rõ, nhìn Cung Bắc Thiếu đi xa, trên mặt nụ cười không giảm.

"Phu nhân nói đúng." Ngón tay thon dài vuốt vuốt ly rượu ở trong tay, ánh mắt tràn ngập vui vẻ làm như lơ đãng liếc về phía bóng tối nơi xa đối diện Đại Nhi, sau đó rũ lông mi thật dài, đưa ly rượu tới bên môi che giấu khóe miệng lộ ra nụ cười châm chọc, lại ngẩng đầu lên, trên mặt đã không có chút sợ hãi.

"Phu nhân cảm thấy hồ ly và Ôn Ngọc phải làm như thế nào?" Bách Phi Thần mở miệng giống như đùa, nhưng cho dù là ai cũng nghe ra có mùi vị âm mưu.

Sự thật chứng minh Bách Phi Thần tuyệt đối thù dai. Trước kia ở trong cung hắn bị trói buộc, nhiều lần bị Triển hồ ly chiếm tiện nghi, hôm nay thật đúng là phong thủy luân chuyển.

Ngược lại Ôn Ngọc không sao cả, đôi con ngươi đầy nước trở nên lạnh lẽo nhìn lướt qua Bách Phi Thần không nói lời nào. Triển hồ ly cũng mắng thầm trong lòng Bách Phi Thần vô sỉ, phải biết Đại Nhi dụng độc quả thật đến mức không có địch thủ, nếu thật bị khó chịu, cho hắn hoặc Ôn Ngọc một chút, có thể sẽ bị thống rồi.

Hắn thích Ôn Ngọc, nhưng được xây dựng trên cơ sở hai người đều tâm cam tình nguyện, theo ý hắn, Ôn Ngọc cũng không phải hết sức ghét hắn, nếu không hắn cũng sẽ không mặt dày mày dạn ném chuyện triều đình cho Ngự Không, còn mình chạy ra ngoài. Nếu như bị bỏ thuốc hoặc bị ép buộc, Triển hồ ly tuyệt đối không muốn.

Thậm chí hắn cảm thấy, chuyện hôm nay ở trên người Cung Bắc Thiếu, trong lòng Cung Bắc Thiếu nhất định sẽ có vương mắc, hắn không phải là người tùy tiện, nếu bởi vì bị ép buộc hoặc làm như thế nào, theo tính khí kiêu ngạo của hắn, cho dù không nói, nhất định trong lòng vẫn có oán khí đối với Đại Nhi, chỉ sợ không ổn.

Nhưng nghĩ tới, từ trước đến giờ Đại Nhi làm việc đều có lý do, nhưng ép buộc như vậy không biết tình huống sẽ như thế nào.....

"Tự nhiên cũng không thể để cho Tam Sư Huynh thua thiệt, nói thế nào cũng phải phản công một lần." Đại Nhi suy nghĩ một chút nghiêm túc nói.

"Hôm nào không bằng hôm nay, phu nhân, nàng xem....." Ý tứ này của Bách Phi Thần làm như thật muốn cho Ôn Ngọc giải quyết Triển hồ ly.

"Ôn Ngọc, hôm nay dường như ta cảm thấy sự tôn của ta có mặt ở đây, chúng ta đi bãi phóng một chút đi." Thông minh như Triển hồ ly lập tức nhìn ra Bách Phi Thần tính toán nhỏ nhặt. Ghét bỏ chúng ta cản trở, chúng ta đi không được sao.

"Ừm." Ôn Ngọc không thể nhận ra gậy đầu, đứng dậy liếc mắt nhìn về mặt Bách Phi Thần gian kế đã được thực hiện, theo sau lưng Triển hồ ly đi khỏi.

"Phu nhân, hôn sự Đại Cữu còn chưa tính, nàng xem Yêu Nhiễm như thế nào? Mặc dù Yêu Nhiễm lớn hơn Đại Cữu khoảng tám chín tuổi, nhưng là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, huống chi nàng là người của mình, nước phù sa không chảy ruộng ngoài....."

"....." Hiện tại Lâm Tiểu Bảo cũng không có ý định cái gì, hỏi người nào trên, người nào dưới, người nào phản công, người nào như thế nào nữa, ở trong lòng khinh bỉ nhìn Bách Phi Thần một cái, rất biết điều đứng dậy đi khỏi, trước khi đi còn tận tình khuyên bảo tiểu muội của mình:

"Tiểu muội, chúng ta có bạc, muốn dùng nói cho ca ca." Lời này rõ ràng cho thấy, nếu Đại Nhi muốn dùng bạc đập chết Bách Phi Thần, hắn nhất định sẽ không chút do dự công hiến toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tông chủ Kiếm Tông chết 2

"Đắc tội với ai cũng được, nhưng không thể đắc tội với Lâm Tiểu Bảo, người cảm thấy thế lực của người đã lớn đến mức không cần tiền sao?" Đại Nhi đứng dậy vươn vươn lưng moi, nhìn bộ dáng rất mệt nhọc.

"Nói thế nào hẳn cũng là Đại Cữu của ta, sẽ không ác như vậy đâu." Bách Phi Thần xem thường, hẳn cũng không nhận ra Lâm Tiểu Bảo sẽ ngừng tất cả cửa hàng tiền trang lui tới với Thiên Nhai Túc Quán, nếu Lâm Tiểu Bảo làm ra chuyện không có đạo đức như vậy, hẳn tuyệt đối sẽ không tiếc bất kỳ thủ đoạn nào gả Yêu Nhiễm vào Lâm gia.

"Người của Lâm gia chưa bao giờ bị người khác uy hiếp, huống chi đại ca hoàn toàn không có xương sườn mềm." Ánh mắt của Đại Nhi hờ hững nhìn một phương hướng trong bóng tối khẽ cau mày.

"Chuyện của Đại Cữu vi phu có nghe thấy, tự nhiên vi phu sẽ không làm khó hắn, phu nhân thông minh như vậy, tự nhiên hẳn sẽ không ngu ngốc." Ý của Bách Phi Thần rõ ràng muốn nói cho Đại Nhi biết, hắn chỉ muốn Lâm Tiểu Bảo rời khỏi mà thôi, không có ý gì khác. Mà trong giọng nói đầy oan ức hiển nhiên đang trách tội người khác không biết thức thời, chờ đuổi hắn mới bằng lòng đi.

"Nói vậy người còn để ý tới." Đại Nhi buồn bực, tại sao da mặt người này trở nên dày như vậy.

"Vi phu chỉ cảm thấy hắn quá cản trở." Bách Phi Thần nhìn Đại Nhi dưới ánh trăng trong ngần, trong lòng cảm thấy thoải mái. Con người đào hoa mê người ân chứa chút lạnh lùng, có chút mềm mại, mặc dù đang cười nhưng nụ cười kia thật rét lạnh.

"Xin lỗi, lại cuốn nàng vào." Bách Phi Thần đứng ở trước mặt Đại Nhi, mắt phượng mờ đi, cúi đầu rũ rèm mắt che giấu vẻ âm trầm áy náy trong đáy mắt.

Đại Nhi cách hắn rất gần, nhưng vẫn cảm thấy không hiểu vì sao quanh người hắn vững vàng ngăn cách mình ở bên ngoài, chỉ có thể nhìn bóng dáng ôn nhu của hắn dưới ánh trăng chiếu ra tiêu điều như thế. Hiện tại ngăn cản nàng là có thể bảo vệ nàng sao?

"Ngày mai cùng Bảo Ngọc đi về nhà đi, cứ cứ và cứ mãi cũng lo lắng cho nàng." Giọng nói Bách Phi Thần rất nhẹ, nhẹ đến mức hẳn cũng không biết Đại Nhi có nghe hay không.

"Người nghi ngờ mục đích của Cố Hình Tuyết không phải đơn giản như vậy mới thuận nước đẩy thuyền, lúc Vinh Vương gia xin tha mới thả nàng." Đại Nhi cũng không trả lời hắn, chỉ nói đến Cố Hình Tuyết.

Trùng hợp thứ nhất là Cố Hình Tuyết trở thành dưỡng nữ của Vinh Vương gia, làm thanh mai trúc mã với Bách Phi Thần, trùng hợp thứ hai là tham dự kế hoạch của Vinh Vương gia, trùng hợp kế tiếp, Mộ Vân là hoàng tử Nam Việt, trùng hợp có được Khổng Tâm cô của Nam Việt để hãm hại mình, trùng hợp hạ độc Bách Phi Thần, trùng hợp Vinh Vương gia cũng chỉ là một con cờ trong kế hoạch, trùng hợp bà đỡ, sát thủ, xâu chuỗi lại tất cả mọi thứ trùng hợp thì không phải là trùng hợp, nhìn kỹ Cố Hình Tuyết cũng là một mắc xích quan trọng nhất trong kế hoạch này, nàng làm cầu nối, không có nàng, mọi thứ không thể hoàn mỹ như vậy.

Cũng bởi vì như thế, Bách Phi Thần mới chịu thả dây dài câu cá lớn.

Mà càng thêm trùng hợp, nàng lại là đại tiểu thư của Linh Lung Sơn Trang đã mất tích mười năm, trùng hợp xuất hiện ở trong đại hội thần binh. . . . . Tất cả lại giống như một âm mưu khác, không đúng, có thể nói chuyện trong cung chỉ là một phần trong âm mưu này.

Xem tình hình, người phía sau màn rất hiểu rõ mình, biết mình không chịu tình mệnh, xuất cung nghe nói đến đại hội thần binh tất nhiên sẽ tiến đến, mà Bách Phi Thần một lòng muốn tìm mình tất nhiên sẽ theo tới, như vậy kế hoạch này vẫn nhắm vào Bách Phi Thần. Không, nói chính xác hơn một chút là cả Bách vương triều. Bọn họ muốn tranh đoạt Thần Binh Thành địa phận trọng yếu của binh gia? Hay có mục đích gì khác, nếu dẫn mình tới, chẳng phải là chọc lửa thiêu thân sao? Đến tột cùng là mục đích gì?

Hay là mục tiêu của bọn họ là mình? Nghĩ đến đây, Đại Nhi liền nghĩ đến Mộ Vân Thiên. Một đôi mắt trong suốt như vậy sau lưng đến tột cùng cất giấu chuyện gì?

"Chuyện gì cũng không thể gạt được nàng." Bách Phi Thần cười si ngốc, thấy Đại Nhi nhú mày nhìn hắn, hẳn cũng không kiêng dè nhìn thẳng ánh mắt của Đại Nhi.

"Cố Hình Tuyết có thể là một thám tử vùng Hoàng đế Nam Việt cài vào, chiếu theo tình hình trước mắt, kế hoạch này rõ ràng đã khởi động từ mười năm trước, thậm chí sớm hơn. Tâm cơ đến mức này sức chịu đựng không phải bọn đạo chích bình thường có thể so được, nếu như giết Cố Hình Tuyết, sẽ cắt đứt sợi dây liên hệ, giữ nàng lại còn có thể tìm hiểu nguồn gốc, hiểu rõ động cơ của đối phương. Lần này mục đích của nàng là Thần Binh Thành, nhưng không biết nàng sẽ làm như thế nào, bây giờ giết nàng sẽ có người khác tới làm, đến lúc đó địch trong tối ta ngoài sáng, còn không bằng trước mắt như vậy, ít nhất còn có thể nhìn chăm chăm nàng."

"Nếu Cố Hình Tuyết đã tới đây, nàng sẽ không sợ chúng ta nhìn chăm chăm, nơi này người mà nàng có thể dùng cũng không ít." Đại Nhi quả thật đã sớm nghĩ tới điểm này, nhưng nàng lại không nói toạc ra, dù sao đối phương muốn làm cái gì vẫn chưa rõ ràng lắm, nàng cũng không muốn đập cò động rắn.

"Cho nên phải thăm dò cho rõ ràng ở chỗ này rốt cuộc nàng có bao nhiêu nhân thủ, nếu không đến cuối cùng vẫn còn mối họa." Làm sao Bách Phi Thần không biết, biết rất rõ ràng là bày rập nhưng lại không thể không nhảy vào, đây cũng là nguyên nhân hẳn không có nắm chắc phần thắng, cho dù không đánh lòng cũng muốn Đại Nhi đi khỏi.

"Các đại môn phái đường như rất không tầm thường đấy." Ngược lại không để ý đến Cố Hinh Tuyết, nàng chỉ phòng bị người ở phía sau của Cố Hinh Tuyết

"Nàng trở về Lâm gia chờ mấy tháng, mùa xuân năm sau ta lại đi đón nàng." Bách Phi Thần vẫn không quên ước nguyện ban đầu, người sau lưng tâm cơ thật sự lợi hại, hẳn không thể để cho nàng ở đây mạo hiểm. Từ trong cung, Cố Hinh Tuyết làm tất cả mọi thứ đều nhắm vào Đại Nhi. Trăm năm qua ‘Muốn được thiên hạ’ nữ tử Lâm gia phải độc chiếm ngôi vị Đế hậu, lời này bất luận thật hay giả cũng thành một nhân tố quan trọng để đối phương sát hại Đại Nhi, hẳn nhất định phải bảo hộ nàng chu đáo.

"Người sau lưng thông tuệ như vậy, giết chết ta rồi há không đáng tiếc sao." Đại Nhi nhún mày, cũng suy nghĩ tất cả mọi chuyện cho rõ ràng. Dọc theo đường đi không có gặp phải bất kỳ cái gì ngăn chặn, hiển nhiên không quá phù hợp với suy nghĩ trừ khử nàng.

"Nàng nói là. . . ." Bách Phi Thần cau mày. Suy nghĩ của hắn có chút rối loạn, nếu đối phương thật suy nghĩ như vậy, tất nhiên sẽ có thủ đoạn phi thường, như vậy Đại Nhi càng thêm nguy hiểm, trước kia là Không Tâm cổ cũng đã nằm ngoài sự dự liệu của hắn, có trời mới biết bọn họ còn có thủ đoạn gì chưa dùng tới. Nghĩ xong, lời kéo tay Đại Nhi đi ra bên ngoài.

"Làm gì?" Đại Nhi nhún mày không hiểu, nhưng không có phản kháng lại.

"Hiện tại đi ngay, ngay đêm nay ta đưa nàng trở về." Bách Phi Thần không quay đầu lại, vì thế đã bỏ lỡ khuôn mặt Đại Nhi đang tươi cười bởi vì cử động rất khả ái, buồn cười của hắn.

"Nếu hắn muốn ra tay, ngươi không ở bên cạnh ngăn trở chẳng phải sẽ để cho hắn ra tay dễ dàng hơn sao." Đại Nhi nhin cười, cố giữ giọng điệu bình thản nói ra ý nghĩ của mình. "Hay là nói ngươi không có tự tin cảm thấy ta sẽ bị người khác cướp đi?"

Bách Phi Thần nghe được, đột nhiên dừng bước, lúc Đại Nhi chưa kịp phản ứng xoay người một cái ôm Đại Nhi vào trong ngực.

Đầu của Đại Nhi bị tay phải của Bách Phi Thần nhẹ nhàng đỡ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cách lớp vải mềm mại dán lên lồng ngực Bách Phi Thần, rõ ràng có thể nghe được trái tim Bách Phi Thần đập mạnh từng tiếng cực kỳ vang dội trong màn đêm yên tĩnh.

"Nàng là của ta, không ai giành được." Tay trái Bách Phi Thần nắm chặt vòng eo của Đại Nhi, làm như muốn chứng minh lời hắn mới vừa nói.

"Nếu ai động tới nàng, ta sẽ vận gậy xương hắn để cho hắn trọn đời không được siêu sinh." Giọng nói Bách Phi Thần không lớn, nhưng nghe rất kiên định. Giống như hướng về phía Thần Minh phát lời thề, làm cho người ta không khỏi tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ làm như thế với những kẻ có mục đích không tinh khiết.

Đại Nhi cảm thấy thân thể Bách Phi Thần khẽ run, tâm không nhìn được mềm nhũn. Đưa đôi tay rừ xuống chậm rãi ôm lấy hông của hắn, không tiếng động an ủi nỗi lo lắng của hắn. Rõ ràng hắn đã mất bao nhiêu khí lực, thân thể cũng đang run rẩy, cũng chỉ có Đại Nhi mới hiểu hắn coi trọng mình hơn tất cả. Nàng cũng chỉ nói đùa một câu, lại làm cho hắn cho là thật, tại sao có thể bảo nàng độc ác vứt bỏ hắn không để ý.

"Phù Dung cao ăn thật ngon." Giọng nói trầm ấm của Đại Nhi từ trong lòng hắn truyền đến, giống như mang theo một loại ma lực khiến cho tinh thần bất an của Bách Phi Thần dần dần bình tĩnh lại.

"Phu nhân thích là tốt rồi." Bách Phi Thần không nỡ buông ra. Hắn phát hiện hắn rất không muốn Đại Nhi rời khỏi lồng ngực, ôm nàng cảm thấy toàn thế giới cũng không sao cả.

"Phu nhân sắp không thờ được, có phải ngươi nên buông lỏng tay ra trước hay không." Đại Nhi nghe được hai chữ ‘phu nhân’ này, chò Bách Phi Thần tự động buông tay ra, nhưng rất lâu lại phát hiện nam thân nào đó hoàn toàn không có ý đó, mới không nhìn được nói ra lời như vậy.

"Tốt." Tay phải không nỡ buông ra, Đại Nhi vừa muốn buông tay ra lui về phía sau lại phát hiện tay phải nam thân nào đó tiện đà đặt lên tay trái đang ôm hông bị nắm chặt, nhất thời dở khóc dở cười.

Rốt cuộc hắn vẫn rất trẻ con.

"Dao Kỳ đi nơi nào lâu như vậy vẫn chưa trở lại." Thật ra Đại Nhi đã sớm ý thức được không thấy Dao Kỳ và Dịch Phong, nhưng bây giờ không có đề tài mới hỏi ra.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tông chủ Kiếm Tông chết 3

"Sợ rằng phải đến ngày mai mới nhìn thấy được." Bách Phi Thần cười cười đầy thâm ý, trong giọng nói không thiếu ý vị hạ hê.

"Dịch Phong bị ngươi bỏ thuốc?" Đại Nhi chợt nhớ tới Yêu Nhiễm nói Bách Phi Thần có hứng thú tệ hại, trong lòng chợt có một loại cảm giác xấu. Đây

là bóng ma nàng để lại cho hấn sao? Làm hại người đắc tội với hấn bị xui xẻo.

"Không có." Bách Phi Thần nói không chút đỏ mặt.

"Ta chỉ phân phó người khác mà thôi."

". . . . ." Điều này có khác nhau sao?

"Dao Kỳ người cũng cam lòng tống ra bên ngoài, hiện tại nàng là người của ta." Đại Nhi cảm thấy buồn cười, chuyện như vậy cũng có thể ép buộc sao?

"Cũng bởi vì là ‘người của phu nhân’ vì phu mới có ý. Vì từ trước đến giờ nàng làm việc tận trung, vì phu chỉ phái nàng ở ngoài cửa nhìn mà thôi, phu nhân không nên nghi sai." Bách Phi Thần nghiêm nhiên đã đến trình độ đối địch với cả nam lẫn nữ.

". . . . ." Hình như người vẫn một mực dụ dỗ ta. Nhưng đây là nữ nhân, Bách Phi Thần cũng không bỏ qua, rốt cuộc hấn ghen đến mức nào.

"Người không cảm thấy giờ này nên trở về phòng ngủ sao?" Đại Nhi có ý tứ là: người buông ra, chúng ta trở về phòng ngủ của mình.

"Phu nhân nói không sai, xem canh giờ một chút đã đến lúc nên nghỉ ngơi." Bách Phi Thần phối hợp ngẩng đầu nhìn thời tiết, tay trái buông ra đứng ở bên trái Đại Nhi, tay phải vẫn vòng bên hông Đại Nhi.

"Phu nhân, chúng ta trở về phòng thôi."

Nghe giọng nói hã hê này, khóe miệng Đại Nhi cũng cong lên, nhàn nhạt phun ra một chữ: "Tốt." khiến cho Bách Phi Thần không bình tĩnh.

Vì vậy, nam thần nào đó nở nụ cười cực kỳ kích động, chỉ có thể giẫm cửa sổ tiến thẳng vào khuê phòng tạm thời của Đại Nhi.

Lúc nhìn thấy Đại Nhi dính vào giường liền ngủ mất, nam thần nào đó rất ân cần đắp kín chăn cho Đại Nhi, sau đó từ trong ngăn tủ lôi ra một cái chăn nệm, thức thoi trải chăn nệm trên mặt sàn, thổi đèn đắc ý đi vào giấc ngủ.

Cảm giác trải chăn đệm nằm dưới đất ngủ so với trên long sàng còn thoải mái hơn, lời này nói ra chắc không có người tin, nhưng tuyệt đối là sự thật.

Bên kia, bị Đại Nhi lạnh nhạt, Mộc Vân Thiên đau lòng rút lui, một mình đau khổ.

Bên kia, bị Đại Nhi lừa gạt, ánh mắt của Cung Bắc Thiếu nhìn Thảo Diệp đầy thú tính.

Bên kia, bị Bách Phi Thần uy hiếp rời khỏi, Triển hồ ly và Ôn Ngọc hai người chậm rãi bước dưới ánh trăng.

Bên kia, bị Bách Phi Thần đuổi đi, Lâm Tiểu Bảo một mình suy tư.

Bên kia, bị Bách Phi Thần thiết kế, Dịch Phong bị trói tay chân núp ở trong một góc tường cùng Dao Kỳ mất to tường mất nhỏ.

Bên kia, Cung Thành chủ đang trong bữa tiệc vui vẻ hòa thuận.

Bên kia, một người xui xẻo bị nhìn trúng, bước tập tễnh đi trên con đường nhỏ đột nhiên ngã xuống. . . . .

Cùng một đêm không bình thường, vài người trôi qua cực kỳ an ổn. Không chút nào bị quấy rầy bởi người ở bên ngoài tranh cãi ngất trời.

Chánh đường Thần Bình Thành đầy áp người, mấy vị võ lâm nhũn chặt mảy, hốc mắt thật sâu, có thể nhìn thấy được đêm qua đã xảy ra chuyện làm cho bọn họ khó có thể yên giấc. Cố Hình Tuyết cũng ở đây, sau khi đại hội thần binh chấm dứt, Cố trang chủ đã vội vã đi khỏi, để Cố Hình Tuyết ở lại Thần Bình Thành cùng Cung Bắc Thiếu bồi dưỡng tình cảm.

"Các vị, bữa tiệc tối hôm qua vốn đưa tiễn các vị, nhưng không ngờ có tặc nhân dám ở trong Thần Bình Thành của ta gây án, Thần Bình Thành ta phòng thủ không nghiêm tự có trách nhiệm, nhưng Cung mỗi tự tin không ai có thể tránh thoát hộ vệ của Phủ Thành Chủ ta, không tiếng động tiến vào Phủ Thành Chủ giết người hành hung." Cung Tuyết Thành nói rất rõ ràng, hung thủ đang ở trong đám người.

"Ý của Cung Thành chủ là hung thủ là người trong chúng ta? Trọng Tông chủ là Tông chủ Kiếm Tông, võ công sâu không lường được, người bình thường không thể nào là địch thủ của hấn, hơn nữa đêm qua thăm dò cũng không có phát hiện trên người Trọng Tông chủ có bất kỳ vết thương nào. Cho dù người tới võ công trên Trọng Tông chủ, chỉ sợ muốn không tiếng động tiến vào Phủ Thành Chủ là cũng không thể nào. Trở lại, nói hung thủ ở trong chúng ta, nhưng bây giờ ngay cả nguyên nhân Trọng Tông chủ chết cũng không biết làm thế nào tìm ra hung thủ, bọn ta cũng không thể ở lại chỗ này quá lâu, mỗi người đều phải trở về làm chủ việc lớn việc nhỏ của mình chứ." Một người mặc y phục đen, áo choàng sau lưng thêu ngọn hỏa diễm đỏ rực mở miệng, ở trên giang hồ hấn cũng có tiếng nói.

"Diêm Môn chủ nói không sai, chẳng lẽ chúng ta phải ở lại chỗ này chờ tra rõ nguyên nhân Trọng Tông chủ chết sau đó mới có thể đi sao? !" Một người cũng bắt đầu phụ họa, đây không phải là biến tướng giam lỏng sao.

"Các vị hiểu lầm, Bản Thành Chủ chỉ cảm thấy, Trọng Tông chủ bị xảy ra chuyện ở Thần Bình Thành, bản Thành Chủ có nghĩa vụ phải tra rõ chân tướng trả lại cho Trọng Tông chủ một công đạo, cho Kiếm Tông một công đạo, bản Thành Chủ không có ý làm khó các vị, đêm qua người tiến vào Thần Bình Thành đều có ghi chép cẩn kẽ, người trong bữa tiệc không hề đi khỏi nửa bước, Bản Thành Chủ nhớ rõ ràng, tự nhiên sẽ tha các người đi khỏi trước.

Những người trên đường rời khỏi cùng thời gian Trọng Tông chủ xảy ra chuyện, tự nhiên bản Thành Chủ cũng sẽ làm chủ tha các người đi, người không có ở trong bữa tiệc lúc Trọng Tông chủ xảy ra chuyện hơn nữa cũng không đủ chứng cứ chứng minh mình không có mặt, chỉ có thể làm phiền các người ở lại Phủ Thành Chủ trong một thời gian ngắn rồi, sau khi tra rõ sự tình tự nhiên sẽ tha các người đi khỏi, các vị nghĩ như thế nào."

Cung Tuyệt Thành quyết tâm muốn tra ra hung thủ. Cũng phải, đây không chỉ là chuyện Trọng Tông chủ chết đi đơn giản như vậy, dám ở Thần Bình Thành ra tay nghiêm nhiên là không có xem Thần Bình Thành ra gì, đây là khiêu khích trắng trợn. Về tình về lý, về công về tư, hẳn cũng nhất định phải tra cho rõ.

"Cung Thành chủ, ta cho rằng những người xưa nay cùng Tông chủ bất hòa cũng cần phải lưu lại, không biết có phải là bọn hắc ở sau lưng hạ độc thủ là hại Tông chủ hay không." Một đệ tử mặc áo xanh Kiếm Tông đề nghị, nhìn dáng dấp ở Kiếm Tông vẫn có tiếng nói nhất định. Không chỉ là hắc, trước mặt tình huống như thế tự nhiên tất cả mọi người sẽ nghi ngờ đến người Đạo tông và Kiếm Tông không hợp nhau.

"Người trẻ tuổi chó có nói xằng nói bậy, mặc dù xưa nay bản Tông chủ cùng Trọng lão nhi không hòa thuận, thế nhưng đều là chuyện phơi bày ở ngoài sáng, bản tông chủ càng thêm khinh thường thủ đoạn trơ trẽn đánh lén sau lưng. Nếu là bản tông chủ làm, tự nhiên sẽ quang minh chính đại khiêu chiến, mặc kệ sống chết há có thể làm ra chuyện của bọn đạo tặc như vậy!" Tông chủ Đạo tông Khẩu Bán Hùng cũng nổi giận, hẳn luôn luôn làm việc Quang Minh Trắc Nhiên bị người nói là hung thủ ám hại Trọng Tông chủ, tự nhiên trong lòng không thoải mái. Trên thế giới này, ai cũng có thể giết Trọng Lâm Viêm, duy chỉ có hắc là không thể. Hiểu hắc một chút là hiểu đạo được lý này.

Lúc còn trẻ, hai Tông chủ của Kiếm Tông và Đạo Tông thấy ngửa mặt lẫn nhau, mỗi lần gặp mặt đều đối chọi gay gắt, nhưng lúc đối phương cần gấp trợ giúp không để ý hậu quả vuron tay ra. Đã mấy chục năm mỗi ngày đều như vậy, va va chạm chạm nhưng tình cảm càng đánh càng sâu. Loại tình nghĩa huynh đệ này thật rất khó lý giải.

Khẩu Bán Hùng khó chịu trong lòng, mấy ngày trước vẫn cùng hắc đánh một trận, về sau muốn tìm một huynh đệ như vậy hồ đồ tùy tiện đánh nhau với mình sao mà khó khăn! Nếu thế tử và nhi tử của Trọng lão nhi biết được tin tức này nhất định sẽ không chịu nổi.

"Nếu Khẩu Tông chủ không thẹn với lương tâm cần gì phải nóng lòng phải sạch quan hệ." Ánh mắt của đệ tử kia cười lạnh, nhìn về phía Khẩu Bán Hùng tràn đầy hận ý.

"Tình nghĩa của lão tử và Trọng lão nhi, loại người như người há có thể nhìn ra hay sao? !

Ta cùng với hắc xông vào Âm Dương sơn, thân thể hắc trúng kịch độc, ta một mình xông xuống xà đàm lấy mật rắn độc trăm năm giải độc cho hắc, quanh người trên dưới tất cả hơn trăm vết thương lớn nhỏ cũng không kêu đau một tiếng;

Cũng như trên Bách Bộ Kiều trong làn mưa tên, hắc vì ta ngăn cản mũi tên kia suýt nữa phé bỏ một cánh tay lại cười nói với ta không có việc gì;

Phụ mẫu ta gặp nạn, bản thân ta bị người ngăn chặn đuổi giết, hắc bỏ qua thế tử mới cưới, giúp ta, cái mạng thiếu chút nữa ném vào sông Hoài Dương!

Ta cùng với hắc vài chục năm nay chạm mặt liên đấu lẫn nhau, người cho rằng ai có thể dễ dàng tha thứ cho tính khí của lão tử như vậy, hôm nay hắc bị người gian làm hại, không cần người nói lão tử cũng muốn lưu lại đem người róc xương lóc thịt.

Năm đó Hùng đạo, Lâm kiếm đã thế, tuyệt không sống một mình ở hậu thế tránh cho lão hữu dưới lòng đất tịch mịch, lão tử nghiền nát tên súc sinh kia tự nhiên sẽ đi xuống cùng hắc. Người làm sao xứng đáng trở thành đệ tử của hắc!"

Khẩu Bán Hùng vừa nói như thế, tất cả mọi người trầm mặc, uy danh của Hùng đạo, Lâm kiếm tự nhiên bọn họ nghe qua, một số lão nhân có lẽ còn nhớ rõ phong thái thời niên thiếu của bọn họ, hơi nhỏ hơn bọn hắc 5, 6 tuổi nhưng không có nhìn thấy diện mạo thật. Bởi vì khi đó bọn họ cũng đã không đi lại trên giang hồ. Ai ngờ hiện nay hai người cũng là người thừa kế Đạo tông và Kiếm Tông.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Tông chủ Kiếm Tông chết 4

"Khẩu huynh cũng chó chấp nhặt với hắc, tình nghĩa của Khẩu huynh và Trọng Tông chủ thật sự bọn hắc rất khó lý giải, nếu Khẩu huynh có lòng, Cung mỗ nói một số người có thể tạm thời rời khỏi, Khẩu huynh cảm thấy không ổn thì có thể nói ra, dù sao tình nghĩa giữa huynh và Trọng Tông chủ cũng có thể cân nhắc một chút." Cung Tuyệt Thành cũng là người đồng lứa với bọn họ, có quan hệ với hai vị này cũng không tệ lắm, nếu không ở đại hội thần bình làm sao Tông chủ Kiếm Tông nể tình như vậy, từ trước đến giờ hắc không thích khen người.

Khẩu Bán Hùng gật đầu, cau mày cẩn thận lắng nghe, không tới nửa canh giờ trên dưới một trăm người đã còn lại không tới 20 người.

Tự nhiên không tính đám người Đại Nhi, nhưng lại đang nằm ở trong đám người bị nghi ngờ. Lúc này Đại Nhi đang suy nghĩ không có gì khác hơn so với suy nghĩ trong lòng Bách Phi Thần.

Đây là muốn làm gì? Nếu muốn gây chuyện ở bên trong Thần Bình Thành tại sao lại chỉ còn lại mấy người này. Nàng cũng không nhận ra đối phương sẽ nghĩ không ra cách làm của Cung Tuyệt Thành. Chẳng lẽ là có ý? Nhưng rốt cuộc mục đích là cái gì? Tông chủ Kiếm Tông chết đi và cả sự kiện có liên quan gì? Lưu lại những người này tốt xấu lẫn lộn, nhưng người mới võ lâm đều có liên quan hệ đại môn phái, rốt cuộc hẳn muốn làm gì?

"Có thể cho ta nhìn thi thể hay không." Đại Nhi ý thức được một âm mưu, có lẽ bây giờ nàng đang tính toán đã nằm trong dự liệu của người nọ, nhưng nàng lại không đi không được.

Cung Thành chủ cau mày, một tiểu cô nương như nàng biết cái gì.

"Phụ thân, tối hôm qua mấy người chúng ta đều không ở bữa tiệc, bị nghi ngờ cũng phải, nhưng dù sao chúng ta cũng nên có chút cơ hội giúp mình thoát khỏi hiểm nguy." Cung Bắc Thiệu nói lời này không tệ, bọn họ đều không có ở đây, thậm chí ngay cả Tông chủ Kiếm Tông là ai cũng không biết mà bị nghi ngờ thật sự tương đối biệt khuất. Trông thấy thi thể, nói không chừng Đại Nhi còn có thể nhìn ra cái gì đây.

"Đã như vậy mọi người cùng đi xem một chút, hôm nay thời tiết tại Thần Bình Thành hơi ẩm, vốn là phải đưa vào hầm băng, nhưng đi xem một chút nữa chuyển vào cũng không muộn." Cung Tuyệt Thành cũng kỳ quái, trên dưới quanh người đích xác không có phát hiện vết thương, nhưng tại sao người đang êm đẹp lại chết.

Thi thể của Tông chủ Kiếm Tông đặt ở Thiên Điện, trên một cái bàn màu đen đang đắp vải trắng. Sau khi đi vào không biết tâm lý có ảnh hưởng gì, cảm giác có chút âm u.

Mở vải trắng ra, nhìn khuôn mặt của Tông chủ Kiếm Tông vẫn tao nhã lộ ra trong không khí. Đại Nhi nhận ra, hẳn chính là người hòa theo Cung Tuyệt Thành ở thần bình đại hội. Vốn vẫn còn rất không thích hắn, bởi vì hắn hòa theo căn bản cũng không để ý, khiến cho Đại Nhi hết sức chán ghét, nhưng nghe lời nói của Khẩu Bán Hùng, ngược lại nàng hơi thay đổi cách nhìn đối với hắn. Khẩu Bán Hùng vừa nhìn chính là loại người rất dễ xung động, hai người có thể trở thành bạn tốt như vậy tất nhiên có một người cực kỳ chừng mực, sự nhẫn nại cực tốt. Giống như Cung Bắc Thiệu và Thảo Diệp, nhưng Cung Bắc Thiệu nhìn qua đáng tin hơn so với Khẩu Bán Hùng một chút.

Mặc dù mùi rượu trên thân thể người này phát ra gần giống, nhưng từ bên trong Đại Nhi vẫn có thể ngửi được cái gì.

"Khẩu Tông chủ, đêm qua trước khi Trọng Tông chủ đi khỏi có gì không đúng không?" Đại Nhi không quay đầu lại, vẫn nhìn chòng chọc vào khuôn mặt không có chút máu của Trọng Tông chủ nhưng có vẻ ôn hòa.

Khẩu Bán Hùng cau mày, hiển nhiên đối với giọng điệu của Đại Nhi hết sức bất mãn, chỉ vì có thể tra ra nguyên nhân lão hữu chết, hẳn cũng không quá so đo: "Không có gì không đúng, chúng ta vẫn cười mắng mấy câu như thường ngày, hẳn không thích uống rượu, là ta rót cho hắn cho nên hắn mới uống mấy chén, tư lượng của hắn không tốt, bình thường không uống rượu. Sớm biết như vậy, lúc hắn đi khỏi ta nên đi cùng với hắn."

Lúc Khẩu Bán Hùng nói lời này, trong mắt lơ đãng để lộ ra áy náy.

"Tại sao hắn muốn đi khỏi." Bách Phi Thần cau mày, hiển nhiên bất mãn đối với Khẩu Bán Hùng không có nói đến điểm quan trọng.

"Hắn không nói tại sao muốn rời khỏi, lúc đó ta cho rằng hắn sợ ta rót rượu hắn mới đi khỏi. Chờ thật lâu không thấy trở lại, lại nghe người của Cung Thành chủ nói có địa phương xảy ra chuyện, sau đó mới biết hắn xảy ra chuyện gì. Hẳn làm người hiền lành, không giống như ta luôn đắc tội với người, cho nên muốn tra cũng không tiện tra, trừ phi vì mục đích gì nếu không hẳn không thể chết." Trong mắt Khẩu Bán Hùng lộ ra oán hận không giả dối, dường như người nào vừa nhắc tới Trọng Tông chủ bị giết sẽ mất không chế.

"Cung Thành chủ, không biết rượu này. . . ." Đại Nhi còn chưa dứt lời, lại bị Cung Thành chủ cắt đứt.

"Không thể nào, mỗi một chai rượu đã dùng ngân châm thử độc, các biện pháp an toàn của Cung phủ ta không dám nói có thể so với Hoàng thất, nhưng cũng không kém đâu, tuyệt đối không phải là vấn đề này." Cung Tuyệt Thành nói thật, chính xác Cung phủ sẽ không xảy ra vấn đề.

"Tiểu sư muội, phụ thân nói rất đúng, khắp nơi trong Cung phủ đều là tai mắt không thể nào không có phát hiện người gian lận." Đối với chuyện này Cung Bắc Thiệu tương đối xác định. Bởi vì bằng vào thủ đoạn của hắn muốn động tay vào trong thức ăn cũng sẽ bị phát hiện, chứ nói chỉ là những người khác. Tay của hắn nhanh đến nỗi ở cả tam quốc chưa chắc có thể tìm ra người thứ hai.

"Thế nhưng trong rượu có mùi vị khác." Đại Nhi nói xong, một tay gạt vải trắng trên người Tông chủ Kiếm Tông bỏ xuống đất, nhìn lướt qua đôi mắt, cần cổ, cổ tay, cổ chân và phần da thịt lộ ra bên ngoài.

Cung Tuyệt Thành cau mày. "Lâm cô nương nói trong rượu có độc. Sợ rằng nhìn lầm rồi, sắc mặt Trọng Tông chủ bình thường, sắc môi bình thường không có hiện tượng trúng độc chút nào, hơn nữa máu cũng màu đỏ, cho nên không phải trúng độc đưa đến tử vong."

"Các vị sai rồi." Bàn tay Đại Nhi dừng ở dĩa dây Tông chủ Kiếm Tông. "Trên giang hồ có một loại độc trúng vào chết ngay lập tức nhưng không khuếch tán, chỉ dừng lại ở một khu vực đó thật lâu không thay đổi, nếu như không tìm ra vị trí chính xác cho dù lấy máu trên người cũng không tra ra nguyên nhân cái chết."

"Người nói là mỹ nhân túc của Yêu Mỹ Nhân?" Đại đệ tử của phái Dụ Hoa bật thốt lên.

Một bên Cố Hinh Tuyệt cũng chỉ xem kịch hay không nói lời nào, cười như không cười nhìn chằm chằm thi thể kia.

"Ồ trong dĩa dây sao?" Bách Phi Thần cũng nhíu mày. Đã bao lâu Yêu Mỹ Nhân không có đi ra ngoài gây sóng gió.

"Không có. Ta chỉ kỳ quái tại sao độ cồn trong rượu qua lớn. Theo như lời của Khẩu Tông chủ, Tông chủ Kiếm Tông chỉ uống mấy chén mà thôi, Khẩu Tông chủ cũng uống không ít, nhưng mùi rượu còn lưu lại trên người của Tông chủ Kiếm Tông còn lớn hơn nhiều so với Khẩu Tông chủ." Chẳng lẽ không phải một người làm? Nhưng đêm yên hội hắc không có mời người tên Yêu Mỹ Nhân.

"Nói như vậy trí mạng vẫn là mỹ nhân túc?" cả người mặc hoa văn kỳ quái, Chương môn của Tung Lưu Môn đặt câu hỏi.

"Trước mắt mà nói, nếu không sai thì độc châm kia hẳn là ở phía sau xương sống cách gáy ba ngón tay."

Sau khi Khẩu Bán Hùng nghe xong, tiến lên đỡ thi thể của Tông chủ Kiếm Tông dậy, ngón tay ở sau lưng sờ soạng một chút, sau đó một tay nắm lại, phát nội lực trực tiếp hút ra một cây ngân châm toàn thân màu đen.

"Quả nhiên là Toái hoa châm của Yêu Mỹ Nhân!" Toái hoa châm này khá thô, toàn thân màu đen nhìn thoáng qua không phát hiện cái gì. Nhìn kỹ, mặt ngoài có khắc hoa văn thật nhỏ không thường gặp, dính mỹ nhân túc biến thành màu đen đây là thủ pháp giết người của Yêu Mỹ Nhân thường dùng. Trước kia diệt sạch hơn mười mạng người của Mộc gia chính là dùng loại độc chất này. Bất quá về sau liền mai danh ẩn tích rồi. Vì sao lại tái xuất giết Trọng Tông chủ? Đường như bọn họ không có thù oán.

"Súc sinh này lấy oán trả ân!" Trong đôi mắt Khẩu Bán Hùng đầy lửa giận. "Ban đầu nàng bị người Mộc gia đuổi giết là Trọng lão nhi cứu nàng, nữ nhân này!" Nói xong muốn rời khỏi đi tìm Yêu Mỹ Nhân báo thù.

"Trên đường tới quả thật có nghe nói Yêu Mỹ Nhân cũng tới Thần Bình Thành." Đệ tử Phái Thành Sơn chen vào một câu. Dù sao chuyện này kết thúc sớm càng tốt, bọn họ cũng nhanh chóng đi khỏi. Chỉ cần xác định hung thủ dĩ nhiên không cần đến bọn họ.

"Không thể nào là nàng." Bách Phi Thần nói rất khẳng định, ngay cả Đại Nhi cũng hơi giật mình. Nàng cũng không nghĩ ra, một người muốn giết hắn, vì sao về mặt Tông chủ Kiếm Tông an tường như vậy.

"Không phải là nàng thì là ai? ! Hiện tại chứng cứ đều đã có, vì sao ngươi phải nói hộ cho nàng! Chẳng lẽ các ngươi có quan hệ gì sao? !" Vẫn là đệ tử mặc áo xanh lúc này chỉ trích Khẩu Bán Hùng, giọng nói rất cao giống như sợ người khác không nghe được.

"Bây giờ Yêu Nhiễm là môn hạ của Từ Tà Môn ta, bổn tọa không ra lệnh, nàng sẽ không làm việc, chẳng lẽ các ngươi nghi ngờ bổn tọa giết Tông chủ Kiếm Tông sao!" Giọng nói của Bách Phi Thần không lớn nhưng vô cùng uy nghiêm vừa đủ xuyên thấu trong tai mỗi người đang ngồi, áp lực vô hình để cho bọn họ như bị núi đè.

"Hừ! Bán Tông chủ mặc kệ ngươi là ai, hiện tại chứng cứ ở chỗ này, ngươi phải giao Yêu Mỹ Nhân ra hoặc là cùng chết." Khẩu Bán Hùng đã hoàn toàn bị thù hận làm hồ đồ, bộ dáng kia nếu Bách Phi Thần nói một chữ "Không" liền lập tức muốn ra tay.

"Bổn tọa muốn làm như thế nào không nhọc Khẩu Tông chủ quan tâm, nếu nàng làm, bổn tọa sẽ tự xử trí, nếu không có làm, ai vu oan cũng không được!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chân tướng chỉ có một 1

Bách Phi Thần không cảm thấy mình nhận thức người không được tốt, đối với chuyện của Cố Hinh Tuyết đó là tình cảm riêng tư bí mật, hẳn biết hẳn tin làm nàng, nhưng hôm nay đối với thù hằn của mình, hẳn hoàn toàn không có chút nghi ngờ, không chỉ vì đó là người mà đệ đệ của mình tin cậy, mà còn là người mình thử phải tin tưởng.

Mà Đại Nhi, cũng là người duy nhất hẳn hoàn toàn tin tưởng so với chính mình.

Thấy ánh mắt Bách Phi Thần nhìn về phía nàng, Đại Nhi khẽ mỉm cười. Loại ánh mắt này như nói, bất luận như thế nào nàng phải nhớ kỹ. Không có nửa điểm dò xét, chỉ tin tưởng thật sâu.

Cố Hinh Tuyết thầm giẫm cọt trong lòng, lần này nữ nhân ngươi yêu mến nhất đẩy ngươi tới đường cùng, cũng không trách được ai.

Khẩu Bán Hùng cũng không nói nữa, rút đại đao muốn ra tay, nhìn đáng về xung động rõ ràng nếu không chết không ngừng nghỉ.

"Khẩu Tông chủ, nơi này là Thần Bình Thành, ngươi không được phép can rờ!" Cung Bắc Thiếu nhíu mày, nhìn những chứng cứ trước mắt đích xác bất lợi đối với Bách Phi Thần. Đường như đối phương đoán chắc Bách Phi Thần sẽ chủ động thừa nhận, nếu người phía sau màn hiểu rõ hẳn như vậy. . . Ngay cả đoán chắc tiểu sư muội sẽ xem thi thể, quả nhiên là đối thủ tốt.

"Là địa phương Thần Bình Thành thì như thế nào, Cung Thành chủ luôn miệng nói nên vì Trọng lão nhi lấy lại công đạo, hung thủ đang ở trước mắt các ngươi lại thờ ơ, bán Tông chủ không dựa vào các ngươi, tự mình ra tay vẫn không được sao? !" Nói xong một đao vung ra nhắm vào Bách Phi Thần.

Bách Phi Thần cũng không yếu thế, đoạt một thanh đao của hộ vệ theo tới, hai người quần đấu chung một chỗ.

Khẩu Bán Hùng cậy mạnh giỏi dùng kỹ xảo, lần theo dấu vết, mà Bách Phi Thần giỏi về mụm lực chống lực, đã một trăm chiêu Khẩu Bán Hùng không có chiếm được một chút tiện nghi, ngược lại Bách Phi Thần thành thạo, hình như cũng không quyết tâm hoàn toàn.

"Khẩu Tông chủ bình tĩnh chờ nóng, chuyện này chưa chắc đơn giản như vậy." Cung Tuyết Thành thấy vẻ mặt Bách Phi Thần không nhận được cũng biết Khẩu Bán Hùng tiếp đây dựa nhất định sẽ gặp chuyện không may, liền ra tay tách hai người ra.

"Khẩu mỗ chỉ nhận chứng cứ." Khẩu Bán Hùng cũng biết mình không phải là đối thủ nhưng vô luận như thế nào hắn cũng muốn báo thù cho Trọng Lâm Viêm.

"Khẩu Tông chủ muốn chứng cứ cũng không khó." Đại Nhi liếc mắt nhìn Bách Phi Thần cho hắn ánh mắt khen ngợi trẻ nhỏ dễ dạy, ánh mắt lướt qua trên mặt tất cả mọi người một lần. Lúc nhìn thấy sắc mặt Mộc Vân Thiên có chút tiêu tụy, trong lòng không khỏi thở dài, nhưng không biết nói gì.

"Lâm tiểu thư thông tuệ như thế tất nhiên có biện pháp vì phu quân mình lật lại vụ án, Khẩu Tông chủ tạm thời nghe một chút cũng không sao." Cổ Hinh Tuyết cười lạnh, mọi người biết được quan hệ này, ai còn tin người nói, trừ phi là ngu.

Mặc dù nàng không cho rằng Đại Nhi thật sự có thể lật lại chứng cứ vụ án nhưng không thể không đề phòng, thấy ánh mắt bình tĩnh của Đại Nhi, trong lòng Cổ Hinh Tuyết không khỏi khẩn trương, chính là loại gió nhẹ mây thưa, không thêm quan tâm trước mặt, lần lượt phá giải bấy rập của mình bày ra, về mặt Đại Nhi bình tĩnh như thế đã để lại trong lòng Cổ Hinh Tuyết bóng ma nặng nề.

Mọi người nghe vậy cũng cau mày ngẩn đầu, trong lòng đã cho rằng lời kế tiếp của Đại Nhi đang nói giải vây cho Bách Phi Thần, nếu không có chứng cứ xác thực, chuyện này đổ ở trên đầu Bách Phi Thần.

Đại Nhi thấy vẫn không có phản ứng quá lớn, chỉ lẳng lặng chờ đợi phát triển tiếp theo.

"Nếu ngươi là phu nhân Môn chủ Từ Tà Môn, lời nói tự nhiên không thể tin, không cần lãng phí miệng lưỡi nữa, trừ phi giao ra Yêu Mỹ Nhân, nếu không các ngươi cũng đừng hòng ra khỏi cánh cửa này!" Khẩu Bán Hùng không hổ là đầu óc ngu si, tứ chi phát triển.

"Khẩu Tông chủ nói không sai." Lâm Tiểu Bảo chỉ liếc mắt cũng đã hiểu tất cả tính toán của Đại Nhi.

"Nếu xá muội nói không thể tin, như vậy suy luận trước đó của nàng bây giờ có thể hủy bỏ." Lâm Tiểu Bảo đi tới bên cạnh Đại Nhi, gương mặt mỉa mai hoặc cười như không cười nhìn mọi người, từ tốn nói: "Nếu không có mỹ nhân túc, không có toái hoa châm thì làm sao trách tội Yêu Mỹ Nhân, nếu không có sự việc này, như vậy Khẩu Tông chủ chờ các vị hiểu biết ở chỗ này từ từ tra đi, bọn ta cũng không theo hầu."

Mọi người vừa nghe vậy đều nhìn nhau. Biết Lâm Tiểu Bảo cường từ đoạt lý nhưng không có lời nào có thể phản bác, quả nhiên là vô cùng biệt khuất.

"Ngươi nói xằng nói bậy, Yêu Mỹ Nhân là hung thủ chuyện này đã được xác nhận, cái gì không có, ngươi cho chúng ta đều mù sao? !" Đệ tử áo xanh kia nhất quyết không tha, thật không biết là thật lòng sốt ruột báo thù cho Trọng Tông chủ hay vì cái gì khác.

"Là chính các ngươi nói tiểu sư muội ta nói chuyện không thể tin, vậy tại sao còn phải tin tưởng vào những chứng cứ do nàng nói. Danh môn chính phái nói chuyện không đáng tiền như vậy." Cung Bắc Thiếu cũng không cho bọn họ chút mặt mũi, ở địa bàn của mình còn ngông cuồng như vậy, rất nhiều người khi dễ tiểu sư muội của mình, thật coi mình không tồn tại sao? !

"Ngươi!"

"Được rồi! Các vị cũng chỉ muốn hiểu rõ chuyện này nhanh chóng đi khỏi mà thôi, Lâm tiểu thư nói một chút thì có làm sao. Mới vừa rồi Bản Thành Chủ cũng nói, không ai có thể không tiếng động bước vào Phù Thành Chủ giết người mà chạy thoát, theo Cung mỗ biết Bách Môn chủ tới một mình không mang bất kỳ tùy tùng, chuyện này tất nhiên còn có gì kỳ hoặc. Các vị nhất định nghe cho kỹ, nếu không có chứng cứ xác thực, bản Thành Chủ không ngồi nhìn bỏ qua. Nhưng nếu có người muốn ngăn trở như vậy thì có rắp tâm không tốt."

Cung Tuyết Thành là người vô cùng tinh minh, cũng đánh hơi được mùi vị âm mưu, chuyện này sợ rằng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Bị Cung Tuyết Thành nói như thế, mọi người cũng không lên tiếng nữa, chờ Đại Nhi tiếp tục. Khẩu Bán Hùng vẫn tròn mắt nhìn Bách Phi Thần.

"Phu nhân, bọn họ đã không biết điều như vậy, chúng ta cần gì phải lao tâm lao lực tìm ra hung thủ cho bọn họ, không bằng chúng ta trở về đánh bài, như thế nào, ba người vừa đứng góp một bàn." Hiên nhiên Bách Phi Thần không biết ánh mắt giết người là vật gì, nói ra đơn giản có ý muốn chọc giận chết những người chờ xem kết quả.

Cung Tuyết Thành vừa nghe xong, thật muốn tát Bách Phi Thần một cái cho chết, mình cũng nói như vậy mới để cho những người đó an tĩnh lại, người muốn thả rắm nửa đường, lão tử sẽ không dọn dẹp cục diện rồi rắm cho người!

"Hôm nay vô luận như thế nào các ngươi phải cho ta một công đạo, nếu không Kiếm Tông ta cùng Từ Tà Môn không đội trời chung!" Đệ tử áo xanh kia vừa nghe không nhận được hung ác nói.

Đại Nhi không biến sắc nhìn hắn một cái, nhưng không muốn mở miệng.

"Phu nhân, nàng xem đám người kia không phân biệt tốt xấu, không biết lòng tốt của người ta, vì phu chẳng thèm làm bạn với bọn họ. Bọn họ muốn tới Từ Tà Môn tìm phiền toái thì cứ tới là được, gần đây vì phu đang nhằm chân, theo bọn họ chơi đùa một chút, bảo đảm làm cho bọn hán dục tiên dục từ." Bách Phi Thần nghiêm nhiên không xem những người đó ra gì, làm cho những người đó hận cắn răng nghiền lợi.

"Nói không sai, tiểu muội vì bọn họ tra tìm hung thủ, bọn họ chẳng những không cảm kích còn bị cắn ngược lại một cái, đây chính là danh môn chính phái, Lâm mỗ thật bội phục." Lâm Tiểu Bảo và Bách Phi Thần một xướng một họa nhìn về mặt của đám người thật là thoải mái.

"Ha ha, quả nhiên là một đám óc heo, nếu thật là Yêu Mỹ Nhân làm, tiểu sư muội là phu nhân của Từ Tà Môn vì sao còn phải vạch trần chuyện này, tiểu sư muội không có suy đoán, các người sẽ chú ý đến chuyện này sao. Các người cho rằng tiểu sư muội ta ngu như lợn giống các người sao? !" Cung Bắc Thiếu cũng không chịu cô đơn, về mặt lưu manh nói. Nhưng mắng thật đúng là thỏa thích.

Chỉ là những lời này thật sự làm cho bọn hán không thể nào phản ứng. Đúng vậy, Yêu Mỹ Nhân là người của bọn họ, làm sao lại nói ra. Bản thân mình ngu xuẩn không nghĩ tới mặt kia.

"Vậy người nói có thể nào, những chứng cứ này cũng do người cung cấp, mỗi một thứ đều nhằm vào Yêu Mỹ Nhân, chuyện này giải thích thế nào? !" Khẩu Bán Hùng bị mắng chửi rất tức giận, nhưng cũng biết bọn họ nói có lý, chỉ muốn nghe Đại Nhi nói như thế nào.

"Những chứng cứ này chính xác là bản tiểu thư tìm ra, nhưng bản tiểu thư vẫn chưa nói hết, Khẩu Tông chủ liền không nhận được đại khai sát giới, cho dù bản tiểu thư nói cái gì, chắc hẳn Khẩu Tông chủ cũng nghe không lọt." Đối với một số người không có đầu óc Đại Nhi không có kiên nhẫn quá lớn. Nói chuyện cũng không nề mặt, một câu một chữ xưng bản tiểu thư vô cùng phách lối.

Khẩu Bán Hùng nghe xong cũng không nói nữa, chỉ là thẳng tắp nhìn chăm chăm Đại Nhi, quanh thân sát khí cuộn cuộn, một nữ nhi yếu đuối tuyệt đối không thể chống đỡ.

Đại Nhi thân nhiên nhìn thẳng vào mắt, chiều cao chênh lệch không trở thành điều kiện kết quả cuộc đấu không tiếng động.

Khẩu Bán Hùng nhìn ánh mắt của Đại Nhi không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, sống lưng không nhận được có chút phát lạnh, hán nhìn thấy phía sau ánh mắt bình tĩnh không gọn sóng hán là khát máu giết chóc, tàn nhẫn như ác ma.

"Thật ra chuyện cũng rất đơn giản, cũng chỉ là người có lòng giả họa mà thôi. Lúc này Cung Thành chủ nói rồi, không có ai có thể không tiếng động tiến vào Phủ Thành Chủ giết người rồi chạy trốn, đủ để chứng minh hung thủ vẫn ở trong Phủ Thành Chủ, mà Bách Phi Thần tới một mình, dĩ nhiên đã loại trừ Yêu Mỹ Nhân. Trừ phi các người nghi ngờ lời nói của Thành Chủ Đại Nhân, hoặc là có điều không phục đối với hộ vệ Phủ Thành Chủ. Cho dù có đón tiếp một, hai, ba Yêu Mỹ Nhân cũng đã bị loại trừ." Đại Nhi không đưa ra chứng cứ thực, còn mang lực lượng của Phủ Thành Chủ để chặn miệng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chân tướng chỉ có một 2

Hừ! Thành chủ nói chuyện, cho dù hiện tại bọn họ không dám nói gì, nếu như không đưa ra chứng cứ chính xác, Khẩu Bán Hùng tuyệt đối không bỏ qua. Cổ Hình Tuyết khinh thường nghĩ. Nàng vốn đang cho rằng Đại Nhi không có chứng cứ gì, hiện tại cũng chỉ nói ngoài miệng mà thôi.

"Thứ hai giống như Nhị Sư Huynh nói, bản tiểu thư cũng không ngu như các người, dội nước dơ trên người mình. Chuyện như vậy trừ phi đầu óc bị co rút hoặc lằng lằng không có đầu óc mới làm được. Mặc dù bản tiểu thư không thông minh, nhưng so với các người mạnh một chút."

Mọi người nghe được câu này, theo bản năng muốn phản bác, lúc nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của Đại Nhi cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Nói thế nào cũng từ miệng của người, mặc kệ người làm thế nào để tìm ra được chứng cứ chứng minh hung thủ là Yêu Mỹ Nhân, hiện tại muốn lật ngược vụ án, không lấy ra chứng cứ, không cảm thấy không hợp lý sao? !" Hiển nhiên Đệ tử mặc áo xanh kia vẫn còn có chút đầu óc, không giống Khẩu Bán Hùng chỉ đòi câu bất hòa liền ra tay.

"Người thật muốn chứng cứ?" Ánh mắt Đại Nhi cố định trên người tên đệ tử áo xanh này, con người đào hoa sáng lạn như ánh sao từ từ híp lại, như có ý vị dò hỏi.

"Bản tiểu thư chỉ sợ lúc lấy ra chứng cứ, người sẽ hối hận đấy." Đại Nhi nói lời này rất nhẹ, thậm chí còn có chút khó hiểu, mọi người lại cảm giác có ý vị không tầm thường.

"Hừ! Chỉ cần có chứng cứ, có gì không thể lấy ra, tại sao ta phải hối hận, báo thù cho Tông chủ mới là chuyện ta nên làm!" Đệ tử mặc áo xanh kia có một chút hốt hoảng, né tránh ánh mắt tìm tòi của Đại Nhi, hừ lạnh nói.

"Ha ha, vậy thì như người mong muốn." Đại Nhi tùy tiện cười hai tiếng, mọi người nghe vào trong tai cảm giác không hề có chút nhiệt độ.

"Đây là toái hoa châm mới vừa rút ra từ trong thân thể Trọng Tông chủ, trên kim đính mỹ nhân túc cho nên toàn thân biến thành đen. Các vị cũng biết Yêu Mỹ Nhân đã mai danh ẩn tích trên giang hồ hơn năm năm, mà toái hoa châm là ám khí độc môn của nàng, nhưng có một điểm các người không biết.

Chất liệu toái hoa châm của Yêu Mỹ Nhân cũng không phải là một loại đồng thiết bình thường, mà là loại đồng thiết hiếm thấy. Đồng thiết đâm vào thân thể như vào chỗ không người không chút trở ngại, nếu phối hợp với loại độc chất mỹ nhân túc này thì thời gian tử vong càng nhanh. Mà ngân châm này là loại đồng thiết phổ thông. Các người có thể xác nhận một chút."

Đại Nhi nhặt cây ngân châm đưa cho Khẩu Bán Hùng nói tiếp. "Đồng thiết này còn muốn nặng hơn so với loại đồng thiết thông thường, chỉ cần vừa bóp vào cũng biết. Ám khí độc môn của một người sẽ không bởi vì bất kỳ nguyên nhân nào mà thay đổi, huống chi tình huống trước mắt rõ ràng là muốn vu oan hãm hại."

"Còn có một điều, khi Yêu Mỹ Nhân giết người mỗi một châm đều đâm vào xương mà không phải là huyết vị đầy thịt, cho nên không phải đồng thiết thì không thể. Bởi vì loại chất độc mỹ nhân túc này vào trong xương sẽ nhanh chóng biến thành đen kịt, giống như không có. Lúc này Khẩu Tông chủ rút toái hoa châm ra, các người cũng đều thấy được, Trọng Tông chủ còn có thể ngồi dậy điều này nói rõ cái gì? Nói rõ độc đúng là mỹ nhân túc, bởi vì ở trên giang hồ không có loại thủ pháp nào gây tử vong mà không nhìn ra, không kiểm tra ra dấu hiệu trúng độc, cũng chỉ có mỹ nhân túc của Yêu Mỹ Nhân mới làm được, nhưng hung thủ kia lại không biết thủ pháp giết người của Yêu Mỹ Nhân, mới giả mạo toái hoa châm đâm vào trong thịt mà không phải trong xương.

Dĩ nhiên, bản tiểu thư đã nói trước rồi, độ còn trong thân thể Trọng Tông chủ còn cao hơn so với các người, hưởng chi hần và các người uống cùng một loại rượu, nơi này có thể thấy được trong rượu của hần bị người tăng thêm cái gì đó, có thể gian lận ở trước mặt của Khẩu Tông chủ và Trọng Tông chủ ngoại trừ người rất gần gũi thì không cần phải nghĩ."

Nói xong ánh mắt của Đại Nhi nhìn về phía đệ tử mặc áo xanh, giống như đang hỏi, như vậy người có vừa lòng không. Điều này làm cho ánh mắt mọi người đều đổ dồn trên người của nam tử mặc áo xanh, các loại cảm xúc nghi ngờ, không hiểu, mê man, không thể tin được đều có.

"Người nói bậy bạ cái gì? ! Cho dù người muốn thoát tội cho Yêu Mỹ Nhân cũng không thể đổ oan cho người tốt, khi còn sống Tông chủ đối đãi với ta cực tốt, tại sao ta muốn hại hần? !" Sắc mặt của nam tử mặc áo xanh có chút sợ hãi, không biết là vì chột dạ hay vì cái gì.

"Bản tiểu thư cũng muốn biết tại sao người cho rằng bản tiểu thư nói do người hại hần? Bản tiểu thư chỉ nói trong rượu kia có chút không đúng, cũng không có nói người muốn hại hần, chính người không đánh đã khai, cũng không quan chuyện của bản tiểu thư." Trong đôi mắt Đại Nhi lấp lánh ánh sáng, nhưng trong lòng đang suy nghĩ có phải mình cực kỳ giống Triền hồ ly hay không. Nghĩ như vậy chợt ý thức được Triền hồ ly và Tam Sư Huỳnh của mình không có ở đây, chẳng lẽ tối hôm qua làm chuyện cảm trẻ nhỏ?

Loại thời điểm này lại nghĩ những thứ không có, đám người Bách Phi Thần nhất định sẽ buồn bực suy nghĩ muốn đập đầu vào tường.

"Người thật càn quấy, chứng có đâu? Nói chuyện gì cũng phải có chứng cứ, ta tự nhận không thẹn với lương tâm, hôm nay người không lấy ra được chứng cứ còn vu oan ta, Kiếm Tông ta sẽ không bỏ qua!" Nam tử mặc áo xanh kia một mực muốn chứng cứ, hiển nhiên đoán chừng Đại Nhi không đưa ra nổi chứng cứ.

"Muốn chứng cứ? Ha ha, người thật sự cho rằng không có bất kỳ chứng cứ nào sao? Quá ngây thơ rồi. Bản tiểu thư nói cho người biết: chứng cứ vĩnh viễn chỉ có một." Bây giờ nét mặt của Đại Nhi tương đối âm u, lời nói kia cũng trầm thấp dọa người. Cung Bắc Thiệu nhìn thấy, nâng trán, tiểu sư muội, không cần lấy trộm ngôn ngữ chuyên dùng của Conan, hơn nữa, có thể dừng dừng về mặt âm u nói ra như vậy hay không. . . . .

"Lâm tiểu thư có chứng cứ gì đừng ngại lấy ra, đúng sai đều có công luận, tránh cho giang hồ một cuộc tranh đấu." Cung Tuyết Thành cũng hết sức không chịu nổi vẻ mặt thâm trầm hiện tại của Đại Nhi, đành phải tiến lên một bước, thúc đẩy nội dung câu chuyện tiếp tục phát triển một lần nữa.

"Thật ra, bản tiểu thư mới vừa nói đã chứng minh có người vu oan hãm hại rồi, các người có giúp tra ra hung thủ hay không đối với bản tiểu thư mà nói đã không còn quan hệ, người nói có đúng không?" Dường như Đại Nhi đang nhắm vào đệ tử mặc áo xanh kia, lời này cũng nói với hần.

Dáng vẻ bây giờ của Đại Nhi khiến cho mọi người nhìn thấy ánh mắt của tên đệ tử mặc áo xanh càng thêm không tốt, thật chẳng lẽ như lời của nàng, là người bên cạnh Trọng Tông chủ làm? Nhưng mục đích là gì? Ân oán cá nhân sao?

Tên đệ tử mặc áo xanh không biết phải nói gì, ngập ngừng cả người hé miệng nói: "Người đã có chứng cứ chứng minh hung thủ là người nào thì lấy ra, bọn ta cũng sẽ báo thù cho Tông chủ, về sau tự nhiên sẽ không tìm Từ Tà Môn người gây phiền toái!"

"Từ Tà Môn ta không sợ nhất chính là phiền toái, thích nhất giải quyết phiền toái." Bách Phi Thần không chịu yên, đáp trả.

"Tiểu sư muội, xem bọn họ sốt ruột cầu giải đáp như vậy, người đại phát phát từ bi nói cho bọn họ biết là được, tránh cho người cả ngày tự cho là thông minh tuyệt đỉnh đổ oan lung tung, cũng đề cho bọn họ biết, so với người, chỉ số thông minh khác biệt lớn đến bao nhiêu." Hiện tại tâm tình của Cung Bắc Thiệu rất tốt, rất có bộ dáng cùng chung mối thù với Bách Phi Thần.

"Tiểu muội, buồn bán lỗ vốn Lâm gia ta chưa bao giờ làm." Lâm Tiểu Bảo nói ra một câu sát phong cảnh rất nghiêm túc, quả nhiên là gian thương.

"Chỉ cần người tìm ra hung thủ, Khẩu mỗ ta báo thù xong, cái mạng này sẽ là của người, nếu cảm thấy chưa hết giận, để cho người lấy cái mạng này của Khẩu mỗ." Lâm Tiểu Bảo chỉ nói đùa một câu khiến cho Khẩu Bán Hùng không kịp chờ đợi đã bị lừa rồi.

"Thấy Khẩu Tông chủ thành tâm như vậy, bản tiểu thư miễn cưỡng đồng ý thôi."

Mọi người im lặng, tại sao Khẩu Bán Hùng này không có đầu óc như vậy, nếu nàng không muốn nói, Cung Thành chủ tuyệt đối cũng không để cho nàng đi ra khỏi phòng này, người đồng ý cái gì. Cô nương này đang chiếm đại tiện nghi.

"Nhìn chỗ trí mạng của Trọng Tông chủ ở phía sau xương sống cách gáy ba ngón tay, rõ ràng cho thấy bị tập kích, hơn nữa hung thủ vốn muốn từ trước ngực trực tiếp bắn tới trái tim, nhưng lập tức khiến cho Trọng Tông chủ say rượu, người nọ cũng không dám quá lộ liễu, vì vậy chỉ đành phải xuống tay từ phía sau. Nhìn sắc mặt bình thản của Trọng Tông chủ có thể thấy được loại độc này trúng vào chết ngay lập tức.

Mặc dù mỹ nhân túc cũng có công hiệu như vậy nhưng không nhanh bằng, nhanh chóng đến nỗi ngay cả vẻ mặt cũng không kịp biến đổi. Cho nên độc này không phải mỹ nhân túc, mà là Hồng Độc Nhận Môn có cách chế tạo khác nhau với mỹ nhân túc nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. phương pháp nghiệm chứng Hồng Độc Nhận Môn thiết nghĩ không cần bản tiêu thư nói các người cũng biết thôi."

Đại Nhi không có bỏ qua thái độ của nam tử mặc áo xanh khi nàng nói đến Hồng Độc Nhận Môn, thật sự cực kỳ ngoạn mục.

"Người đâu, mang giẫm."

Đối với mỹ nhân túc mà nói Hồng Độc Nhận Môn tàn độc hơn nhưng phương pháp nghiệm chứng dễ dàng hơn nhiều so với mỹ nhân túc, ném vào trong giẫm màu đen lập tức sẽ biến mất, mà mỹ nhân túc phải dùng máu tươi rửa sạch.

"Quả nhiên."

"Nhưng năm đó không phải Nhận Môn làm nhiều việc ác bị Kiếm Tông tiêu diệt sao?"

"Chính là như thế mới có người đến báo thù, nghe nói mọi người chết sạch, chẳng lẽ có cá lọt lưới?"

"Cũng đã qua hai mươi năm làm sao có thể?"

Chuyện này ở giang hồ không phải là bí mật. Quả thật Nhận Môn đã bị diệt môn. Về phần cá lọt lưới, sợ rằng không phải.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Chân tướng chỉ có một 3

Ánh mắt của Đại Nhi vẫn dừng lại ở trên người tên đệ tử mặc áo xanh, vẫn hỏi một câu kia: "Người còn muốn chứng có không?"

Tên đệ tử mặc áo xanh kia đã không thể trấn định, ánh mắt oán độc nhìn chòng chọc vào Đại Nhi.

"Trọng Tông chủ bị người thân cận sát hại, hơn nữa còn ở khoảng cách gần, cây ngân châm này cũng từ khoảng cách gần đâm vào, đây là Phù Cổ Thủy, chỉ cần vẩy vào sau lưng Trọng Tông chủ tự nhiên có thể nhìn ẩn chương kia rõ ràng, đại khái có thể đem so sánh." Ngoại trừ bạc, đồ chơi kỳ kỳ cổ quái này Đại Nhi có rất nhiều.

"Không cần, ta hỏi người, người tên gì? !" Đường như Khẩu Bán Hùng đã hiểu ra cái gì, vẻ mặt tức giận quát đệ tử mặc áo xanh.

Thấy tên đệ tử mặc áo xanh không trả lời, Khẩu Bán Hùng tức giận tát một cái, tên đệ tử mặc áo xanh không địch lại, cả nửa gương mặt cũng bị đánh lệch đi.

"Nhận Thanh Sơn, người khá lắm! Năm đó nếu không phải Trọng lão nhi thấy người mới ra đời không đành lòng sát hại người, thì người đã sớm chết rồi! Hôm nay lại lấy oán báo ân! Trọng lão nhi thật có mắt như mù! Nuôi dưỡng một tên súc sinh lòng lang dạ sói!" Lúc đầu cứu lấy, Khẩu Bán Hùng đã nhắc nhở Trọng Lâm Viêm không thể lưu lại hậu hoạn, Trọng Lâm Viêm cho rằng hắn chỉ là đứa bé, giữ lại hắn. Hôm nay rơi vào tình huống này, phải nói như thế nào, tự mình làm vậy thì không thể sống được sao?

"Đúng vậy! Hắn đã cứu ta, nhưng hắn cũng đã giết sạch hơn trăm người Nhận Môn ta, ta giết hắn để báo thù có gì không đúng! Ha ha ha ha, giết người thường mạng là chuyện đương nhiên, ta sẽ chôn cùng hắn! Chôn cùng hắn!" Nói xong từ ống tay áo rút ra chủy thủ đâm vào ngực, một đao đâm xuống liền mất mạng.

Chuyện biến như thế làm cho mọi người cảm khái rất nhiều. Giang hồ, đúng là vẫn không thích hợp nhân từ.

Đại Nhi rất thích bày trí tại Bắc Cực Các, đường hẹp quanh co phủ kín đá cuội, cây cầu nhỏ xây bằng cẩm thạch, dòng suối nhỏ dưới đáy hồ trong suốt uốn lượn chảy quanh khu vườn trăm hoa đua nở, chánh điện đối diện hồ Bắc Cực sóng gọn lăn tăn, thời gian, cảnh trí đặc biệt có mùi vị Lạc Hà.

Lúc này bên hồ Bắc Cực mấy chiếc ghế nằm song song dưới từng hàng cây liễu, từng tuần nam nữ, mặt mũi tuyệt thế mỗi người mỗi vẻ, nhắm mắt nghỉ ngơi, gió nhẹ chậm rãi thổi qua mặt hồ lăn tăn, không khí mát mẻ khiến tinh thần mọi người không khỏi sáng khoái.

Mà Mộc Vân Thiên được Dao Kỳ mời tới, về mặt mờ mịt, theo mọi người nằm ở trên ghế dựa hưởng thụ mặt trời chiều, nhưng trong lòng vô cùng buồn bực.

Ở phía trên hần là Bách Phi Thần, sau đó là Đại Nhi, Lâm Tiểu Bảo, Cung Bắc Thiệu, Ôn Ngọc và Triển hồ ly. Về phần Thảo Diệp, thật giống như không có xuất hiện. Dao Kỳ và Dịch Phong cũng bị Đại Nhi đuổi đi chăm sóc Tiểu Vũ.

"Hôm nay diễn tuồng gì? Chẳng lẽ muốn nhúng chàm giang hồ sao?" Trong miệng của Cung Bắc Thiệu ngậm cọng cỏ dại, chống một chân, tư thế nằm cũng rất lưu manh.

"Nếu đơn giản như vậy thì tốt." Triển hồ ly trầm lặng nói.

Mặc dù hần không có nhìn thấy tình huống buổi sáng, nhưng đại khái cũng có thể đoán ra nguyên nhân. Rõ ràng nói là một người rắp tâm hại người, lấy oán báo ân giết người. Như vậy tại sao cô tình nguyện ra tay ở Thần Bình Thành, nếu hần dễ dàng đắc thủ, vào lúc quần hùng loạn tại sao không ra tay, khi đó cang loạn sẽ không nghi ngờ đến hần. Hơn nữa tại sao muốn nhắc tới danh hiệu Yêu Mỹ Nhân, đây cũng là một nghi vấn.

Giang hồ cũng sắp không yên ổn nữa. Chỉ là lần này không biết mục đích của bọn họ là cái gì. Nhìn dáng vẻ nương nương muốn một lưới bắt hết bọn họ. Đây chính là một chiêu cờ hiểm.

"Hồ ly, ngươi nhìn ra cái gì?" Cung Bắc Thiệu hí mắt nhìn bầu trời, miệng giật giật không nhìn ra chút nào tò mò, hỏi.

Triển Phong Hoa đột nhiên lắc đầu một cái, cũng không nói chuyện.

Ngược lại, Lâm Tiểu Bảo hỏi nghi ngờ tới hôm qua, chúng ta có thể cho rằng hần có ý: "Tiểu Bắc, ngày hôm qua tiểu muội cho ngươi uống thuốc gì vậy, ta xem hôm nay cũng không có gì dị chứng."

". . . . ." Không khí nhất thời trở nên có chút kỳ quái, rõ ràng nghiêng mắt nhìn qua, nơi này một vùng yên tĩnh.

"Lâm Tiểu Bảo, ngươi có ý sao." Một hồi lâu Cung Bắc Thiệu mới cắn răng nghiêng lợi nói một câu như vậy.

Ta không đủ thông minh, tự nhận xui xẻo có được hay không, ngươi không cần nhắc tới lần nữa. Thảo Diệp này nha, kể từ lúc tán gẫu nghe nói ta tìm được vị hôn thê liền ẩn nấp, ngày hôm qua lúc được lực phát tác đột nhiên xuất hiện. Thậm chí hần nghi ngờ, chuyện này có phải tiểu sư muội và Thảo Diệp đã thông đồng với nhau hay không. Cũng may tiểu sư muội còn có chút lương tâm, được lực không phải rất lớn, nhìn một chút cũng sẽ qua, nhưng . . . Nhưng . . . Có quỷ mới biết, lúc ấy rất khó chịu. Thảo Diệp đã dùng tay giải quyết cho hần. . . . .

Bây giờ muốn đứng lên Cung Bắc Thiệu cũng cảm thấy có chút không có đất dung thân. Minh tự xưng là công tử phong lưu ở thời đại hỗn loạn đen tối, nhưng lúc ấy cự tuyệt đề nghị của Thảo Diệp muốn đi tìm cô nương. Mặc dù bản thân phong lưu nhưng không có hạ lưu được không, chính mình còn là nhất trí cảm thấy phải tìm một người trong lòng mới tốt. Hiện tại hần cũng kỳ quái tại sao Thảo Diệp đụng hần nhưng hần lại không ghét, đời trước hần vẫn không có phát hiện mình có hứng thú đối với nam nhân, tuy rằng đối với nữ nhân hần cũng không có hứng thú. . . . .

Nhưng sống đời này, chẳng lẽ hần không yêu thích tiểu sư muội của mình sao? Rõ ràng ở trên Thiên Nhai Túc Quán, lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền rất hứng thú. Hơn nữa cũng không có việc gì liên bám lấy Bách Phi Thần cầu vẻo, chẳng lẽ điều này không phải là biểu hiện yêu thích. Nhưng tại sao hần lại không ghét tiểu sư muội ở chung một chỗ với Bách Phi Thần? Nhiều nhất chỉ thích tìm Bách Phi Thần gây phiền toái mà thôi. Hay là bởi vì chuyện kia sao?

Đã thật lâu, Cung Bắc Thiệu không nhớ đến muội muội của mình, quả nhiên vẫn không quên được.

Hần biết tại sao mình quan tâm đến Đại Nhi như vậy, tại sao nhìn thấy Bách Phi Thần rất khó chịu, hoàn toàn là bởi vì kiếp trước muội muội của mình sinh ra ám ảnh trong lòng. Ở trong lòng, hần xem Đại Nhi là muội muội, quá độ bảo vệ cho nên mới nhìn Bách Phi Thần không vừa mắt. Mới có thể có chấp cầu vẻo Bách Phi Thần, mới có thể bị Thảo Diệp ngộ nhận, thậm chí chính hần cũng cho rằng mình thích Đại Nhi. Hần đã mất đi một người muội muội, thật sự không muốn Đại Nhi xảy ra chuyện gì, mới có tình trạng như vậy.

"Ah, ngươi đã nhìn ra?" Lâm Tiểu Bảo khà á, giọng điệu chọc cho mọi người không nhìn được bật cười, Cung Bắc Thiệu không có tâm tình phản đối nhưng Triển hồ ly cũng yên tâm, lúc đó hần thật đúng là lo lắng giữa Cung Bắc Thiệu và Đại Nhi sinh ra trở ngại, như thế xem ra hần là quá lo nghĩ.

từ trước đến giờ, Đại Nhi làm mọi chuyện đều có cân nhắc.

"Lâm. . . Tiểu. . . Bảo!" Cung Bắc Thiệu chợt ngồi dậy, dùng hết hơi sức trực tiếp đá vào trên ghế dựa Lâm Tiểu Bảo một cước, Lâm Tiểu Bảo đáng thương vẫn còn đang hải lòng không ngờ tới Cung Bắc Thiệu ra một chiêu như vậy, ghế nằm nhếch lên, hần trực tiếp rơi vào hồ Bắc Cực, màn này trông rất thể lương.

Mọi người mở mắt ra liền nhìn thấy Lâm Tiểu Bảo bắt nhả kéo lê một đường hình cung ở giữa không trung, sau đó một tự do rơi xuống nước. 'Bùm' một tiếng bọt nước văng khắp nơi. Nhất là lấy ánh mặt trời lặn làm bối cảnh, thật lòng cực kỳ thể lương.

"Phu nhân, Đại Cữu bị thua thiệt." Bách Phi Thần ngồi dậy nghiêng đầu nhìn về phía Đại Nhi, gương mặt rất hả hê.

"Tiểu Thiên, lúc nào ngươi chuẩn bị trở về?" Đại Nhi không để ý tới hần, vẫn nhắm mắt lên trời.

Yên tĩnh khó có được cũng bị phá vỡ ở trong tay mấy người kia. Thật sự là tính sai.

"Nếu như có thể, ta muốn ở lâu thêm mấy ngày này." Mộc Vân Thiên có chút đau lòng nói.

Đại Nhi không nhìn được động đậy lông mi một chút. Cho dù có Bách Phi Thần ngăn cách, cho dù mình nhắm mắt lại. Lại vẫn có thể cảm giác được đau thương mãnh liệt ở trên người Mộc Vân Thiên.

Điều này làm cho Đại Nhi càng phát buồn bực. Kể từ khi gặp Mộc Vân Thiên, tại sao mỗi ngày nàng đều tự hỏi mình ba chữ này, tuy nhiên vẫn không tìm được đáp án. Giống như nàng và hắn biết nhau lâu rồi, hắn có cảm giác, nàng cũng có thể cảm nhận, giống như là cặp song sinh có thần giao cách cảm.

"Một công tử còn có chuyện gì chưa làm xong sao?" Bách Phi Thần cười như không cười nằm xuống, cũng không để ý lúc này Đại Nhi không trả lời.

Cung Bắc Thiếu bị Đại Nhi tính toán, quả thật cần phát tiết một chút, Lâm Tiểu Bảo cũng coi như thức thời, tự mình nhảy ra tìm tai vạ, có lẽ hai người bọn họ đều cần phát tiết.

Bên này là gió mưa sắp đến, bên kia Cung Bắc Thiếu và Lâm Tiểu Bảo đánh từ trong nước lên bờ. Ôn Ngọc và Triển hồ ly vẫn nằm yên, không nói một câu. Ba khu vực cũng chỉ có một nơi yên lặng.

"Không có, ta muốn nán lại nơi này bao lâu cũng không cần xin phép Bách Môn chủ." Mộc Vân Thiên cũng không phải hiền lành, hắn tin người không phạm ta, ta không phạm người, chỉ sợ cũng chỉ có ở trước mặt Đại Nhi mới dịu dàng như nước thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chân tướng chỉ có một 4

"Tự nhiên không cần, chỉ là nghe phu nhân nói trên đường Mộc công tử ở tới Thần Bình Thành rất chiều có phu nhân, Bách mỗ muốn tìm cơ hội cảm tạ một chút mà thôi. Mộc công tử muốn ở chỗ này thêm mấy ngày dĩ nhiên không còn gì tốt hơn." Đáy lòng Bách Phi Thần chỉ trích, nếu không phải Đại Nhi đặc biệt gọi người tới, còn tỏ ra không động được thì ta đây đã sớm đánh cho người thành đầu heo rồi. Người của bốn tọa cũng dám mơ ước, sớm muộn gì để cho người đổ máu tươi tại chỗ!

"Một cái nhấc tay mà thôi, Bách Môn chủ không cần quan tâm. Ngược lại Bách Môn chủ mở miệng là một tiếng phu nhân, chẳng lẽ Bách Môn chủ còn chưa nhận được thư sao?" Mộc Vân Thiên nói lời này không nặng không nhẹ, cũng khiến Bách Phi Thần cắn răng nghiền lợi.

"Ha ha ha ha, Mộc công tử nói đùa, bất quá phu nhân chỉ đùa với Bách mỗ một chút mà thôi. Hành động này khiến cho Mộc công tử hiểu lầm thật xin lỗi, phu nhân và Bách mỗ phu thê tình thâm, sao có thể nói tách ra thì tách ra chứ. Phu nhân, nàng thấy đúng không." Bách Phi Thần giận quá hóa cười, giữa hai người âm thầm đặt thuốc nổ xong, còn thiếu một ngọn lửa trực tiếp nổ tung. Hoàn hảo Đại Nhi không có ở giữa hai người, nếu không đoán chừng cũng sẽ không nằm thoải mái như vậy.

"Chuyện ngày hôm nay người thấy thế nào." Đối với hành động hả hê của Bách Phi Thần, Đại Nhi bày tỏ không nhìn.

Bách Phi Thần không thú vị bĩu môi, tay phải xuyên qua khe hở ghế nằm dựa về phía tay trái Đại Nhi, nắm chặt trong tay. Lật người để lại cho Mộc Vân Thiên tám lưng, về mặt hạnh phúc nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Đại Nhi.

"Chuyện này không đơn giản như bên ngoài, hắn là muốn nhắm về phía Tử Tà Môn." Mộc Vân Thiên mở mắt ra nhìn bầu trời có chút đục ngầu, trong ánh mắt trong trẻo toát ra mấy phần mê man, ngón giữa tay phải khoắc lên trên trán khẽ run run. Trong giọng nói hắn là có mấy phần thâm lương.

"Chắc là kẻ thù của Tử Tà Môn, những năm này Tử Tà Môn quật khởi đắc tội không ít người, nhưng mà lần này quy mô lớn như thế, tai tiếng lớn thật đúng là không phải người bình thường có thể làm, hôm nay có lẽ chỉ là một bắt đầu."

Thật lâu Đại Nhi không nói, nàng gọi Mộc Vân Thiên tới đây cũng không phải vì muốn thử thăm dò một chút sao, Mộc Vân Thiên sẽ lưu lại nàng đã dự liệu, nếu hắn đi tới bên cạnh nàng cũng sẽ không dễ dàng bỏ đi, điều này Đại Nhi rất chắc chắn. Nghe trong lời nói của Mộc Vân Thiên và giọng nói của hắn, Đại Nhi đột nhiên cảm thấy mình trở nên thất lễ, trở nên không tin người như thế, rõ ràng hắn vì mình như vậy, khổ sở như vậy.

Nhưng nghĩ lại không đúng, làm sao biết chứ, từ trước đến giờ mình tin tưởng, có nhân tất có quả, hắn đột nhiên xuất hiện, trong lòng nói thế nào cũng không thông, từ trước đến giờ nàng không tin có sự trùng hợp. Nếu là lúc trước tuyệt đối sẽ không suy nghĩ lung tung như vậy, bất luận đối phương có mục đích gì, diễn trò gì, nàng cũng không hề bị gánh nặng phơi bày trong lòng, không để ý tới.

Thế nhưng lần lại khác, không nhìn về mặt, không nhìn cái khác, nhưng trong lòng nàng có thể cảm nhận được nỗi cay đắng của hắn, nỗi khổ sở của hắn. Nàng lại không làm được đoạn tuyệt đối với hắn, loại cảm giác này lúc nhìn thấy Mộc Vân Thiên, thời gian càng lâu, lại càng thêm mãnh liệt. Điều này làm cho Đại Nhi lại cảm thấy không tầm thường. Nàng trúng độc gì sao? Hay là chú thuật gì? Nhưng chú thuật vạn năm trước đã thất truyền, lời dẫn, lễ tế không có gì cả, tại sao có thể như thế.

Cho nên nàng không hiểu, không đoán ra, không nhìn rõ, không phân biệt rõ.

"Lần này Từ Tà Môn sợ rằng chỉ là mượn cớ, người sau lưng muốn chấn động, có thể là cả giang hồ." Mộc Vân Thiên nói ra ý tưởng thật trong lòng hắn, hắn đã truyền tin về Thiên cung, mẫu thân hắn sẽ phải để cho hắn ở chỗ này tra xét thôi. Dù sao chuyện liên quan đến đẹp yên cả giang hồ.

Thật ra hắn ở lại chỗ này hoàn toàn bởi vì Đại Nhi ở đây, kể từ sau lần ở trên đại điện nhìn thấy Bách Phi Thần, Mộc Vân Thiên suy nghĩ một chuyện, mình bị dư thừa phải không, có phải nên rời bỏ nơi này hay không. Nhìn Đại Nhi rất hạnh phúc. Hắn đã thử qua, suốt cả hai ngày không có ra cửa, không nhìn nàng, không thèm nghĩ đến nàng nữa. Có Trời mới biết hai ngày đó trôi qua như thế nào. Trái tim giống như bị từ trùng thiêu đốt, đau đớn khó nhin.

Ngực bị đè ép, làm thế nào ra cũng không ra được, giống như mình sắp hít thở không thông. Loại cảm giác đó quả thật so chết còn khổ hơn. Hắn vẫn không thể nhìn được, đại hội thần binh nhìn thấy nàng, trong lòng hắn nhất thời thư thái rất nhiều, cho dù ở bên cạnh nàng không phải là mình. Nhìn thấy nàng cười hắn cũng sẽ vui vẻ, cho dù trải qua vui vẻ là vô tận thế lương. Nhưng hắn cam tâm tình nguyện. Hắn cảm giác mình thật muốn điên rồi!

Hôm nay Từ Tà Môn xảy ra chuyện, hắn cảm thấy lo lắng, cảm giác chuyện không có đơn giản như vậy. Nhìn như nhắm vào Từ Tà Môn nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy hiển nhiên là muốn kéo cả Đại Nhi vào. Hắn muốn nhìn thấy nàng hạnh phúc, tại sao có thể để cho người khác tổn thương nàng? ! Nếu Bách Phi Thần cũng không bảo vệ được nàng, vậy thì hắn làm thế nào để cho nàng hạnh phúc.

Đúng vậy, Mộc Vân Thiên ích kỷ tìm lý do cho mình, hắn muốn cướp đi Đại Nhi từ bên cạnh Bách Phi Thần, hắn tin yêu nàng, không cần Bách Phi Thần tin yêu nàng, hắn biết Đại Nhi không thích hắn, nhưng hắn vẫn không muốn buông tha, cho dù bị thương khắp cả người, hắn vẫn muốn thử một lần.

Đây là một cái cớ cực tốt. Nhưng cũng là đường ra duy nhất hắn tìm kiếm cho mình, có lẽ chờ hắn bị thương, hắn sẽ tuyệt vọng.

Trong lòng Đại Nhi hiểu ra, làm sao không biết, cũng chỉ muốn chứng minh một ít chuyện mà thôi, xem ra chỉ có sự phụ mới có thể giải thích, nếu như ngay cả sự phụ cũng không biết, sợ rằng chỉ có thể suy nghĩ theo hướng chủ thuật.

Nhớ tới Đại Nhi liền nhức đầu. Thảo Diệp này nha, vẫn còn muốn lần tránh không gặp người, có gì mà lần tránh. Đại Nhi suy nghĩ có nên cấp cho Cung Bắc Thiếu một lần thuốc nữa, sau đó ôm cây đợi thỏ hay không. Cung Bắc Thiếu đáng thương không biết mình lại bị nhớ nhưng.

"Nghe nói buổi trưa hôm nay không biết chuyện gì, vị kia bị ong mật đốt rồi, ong mật cả vườn đều tới đậu trên người nàng, quả thật chính là một giao thoại lớn trên giang hồ." Đại Nhi gặp người, không ngại nở nụ cười mang theo chút nghịch ngợm, tiếng cười như chuông bạc ở trong gió nhẹ nhàng phiêu đảng.

"Nhất định là trên người bôi hương phấn quá nhiều, như phu nhân bây giờ thoải mái thật tốt, không nên mang mình ra so sánh với hoa dại, người còn muốn sắc, làm sao ong mật không tới đốt nàng cho được." Miệng của Bách Phi Thần cũng tổn hại người, giống như Cổ Hình Tuyết trời sinh để cho ong mật đốt.

"Bách Phi Thần nói lời này không sai, quả thật giống như nàng chuyển cả vườn hoa ở Kinh Thành đến trên người mình, cách mấy trăm mét cũng có thể ngửi thấy mùi, tiểu gia thấy nếu nàng ở nhà xí đợi một hai canh giờ, nhà xí cũng trở nên thơm ngát rồi." Bàn về tổn hại nhất, thật ra mấy người này không phân cao thấp. Thật.

"Tiểu Bắc, nếu người nói như vậy ngày mai mời nàng đi khắp các nhà xí trong Phủ Thành Chủ một lần đi, có lẽ nàng sẽ không cự tuyệt đề nghị của người, dù sao người là vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng, còn nữa người ta ở lại chỗ này không phải là vì người sao." Lâm Tiểu Bảo không để ý đến toàn thân ướt nhẹp đã kích Cung Bắc Thiếu, sau đó gặp người không ngại đá một chân trực tiếp quật ngã Cung Bắc Thiếu vào trong nước. Mà trong nháy mắt Cung Bắc Thiếu ngã xuống cũng kéo hông của Lâm Tiểu Bảo, hai người cùng nhau hét lên xinh đẹp rơi xuống nước một lần nữa, bị sắc gần chết, trong nước còn quyền đâm cước đá, rất thoải mái.

"Đề nghị của Lâm Tiểu Bảo không tệ." Triển hồ ly không chịu tình mịch chen vào một câu, rất có ý vị thêm dầu thêm mỡ.

"Nhị Sư Huỳnh có thể suy tính một chút." Ôn Ngọc khó được có chung mối thù với Triển hồ ly. Triển hồ ly đắc ý mở cờ trong bụng.

Ở bên Đại Nhi, ngoại trừ Cung Bắc Thiếu và Lâm Tiểu Bảo ở trong nước giãy vò, ngược lại là một cảnh tượng hài hòa, nhưng ở nơi nào đó, Cổ Hình Tuyết không thể thái bình.

Cổ Hình Tuyết được an bài ở Lạc Tuyết các, vị trí cũng cực tốt.

Bây giờ khuôn mặt Cổ Hình Tuyết đều là dấu vết bị ong mật đốt, cằn cỗi, cánh tay đều là màu đỏ, thời tiết ở Thần Bình Thành vốn ẩm áp, y phục mặc cũng hết sức mỏng manh, cho dù có y phục che kín bộ vị cũng có dấu vết bị đốt. Vì giữ hình tượng đau cũng không dám kêu quá lớn tiếng, thật sự là quá biệt khuất.

Đại phu đã tới xem, bôi được thủy khắp trên mặt đến nỗi còn phải uống một chút thuốc thanh nhiệt trừ độc, tai họa bất ngờ này khiến cho Cổ Hình Tuyết lập tức trở thành trò cười của cả Phủ Thành Chủ, đoán chừng không đến mấy hôm cả Thần Bình Thành cũng biết hết. Trận kia quả nhiên là cực kỳ hoành tráng.

Trong lòng Cổ Hình Tuyết vô cùng hận, đại phu nói nguyên nhân do loại phấn hoa nào đó, lừa người khác còn tạm được, bắt luận như thế nào nàng cũng sẽ không tin. Nàng vẫn dùng loại phấn hoa này ở Kinh Đô không có chuyện gì, vừa tới nơi này đụng phải Lâm Đại Nhi đột nhiên bị như vậy, trừ nàng theo quỹ phá thì còn có ai!

Nhớ tới Đại Nhi, về mặt Cổ Hình Tuyết liền vận vẹo lợi hại, nếu không phải là Lâm Đại Nhi, nàng làm sao đến nỗi lưu lạc tới nơi này, nếu không phải là Lâm Đại Nhi, chỉ sợ tất cả sớm đã nước chảy thành sông, nếu không phải là Lâm Đại Nhi, Bách Tử Tà đã là quỷ dưới quần của nàng. . . . . tất cả mọi chuyện đều do Lâm Đại Nhi!

Hãy chờ xem, không bao lâu nữa, ta sẽ cho các ngươi muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Buông tay. Không thả ! 1

Phía Bắc Thần Bình Thành có một tòa Vụ Sơn, xanh biếc như xuân mây mù lượn quanh. Đường núi ngoằn ngoèo, đường nhỏ không rộng, hai bên cỏ xanh, hoa dại, cây cối, cao thấp, đan xen hấp dẫn.

Ngon núi chính cao hơn so với những đỉnh núi khác, cảnh trí cũng đẹp, sở dĩ tòa Vụ Sơn nổi danh ở Thần Bình Thành hoàn toàn do chữ ‘Vụ’ này, giống như ở đất bằng phẳng, hàng năm trên đỉnh núi trăm hoa đua nở, kéo dài không ngắt. Các loại kỳ hoa bình thường khó gặp ở chỗ này đếm không xuể. Mà làm như có người ở nơi này bày ra trận pháp, chỉ cần đi vào trong tòa đỉnh bát giác trên đỉnh núi, nhìn lại cảnh vật xung quanh toàn bộ bao phủ ở trong mây mù dày đặc, mà chỉ cần bước ra tòa đỉnh sẽ nhìn cực kỳ rõ ràng. Đặc biệt vị trí xem cảnh sắc chung quanh có ý vị khác nhau, đều nói ngắm hoa trong sương mù, tên tuổi Vụ Sơn này đại khái bắt nguồn từ chỗ này.

Mấy ngày qua, đám người Đại Nhi được Cung Bắc Thiếu phụ trách dẫn đường cơ hồ dạo chơi cả Thần Bình Thành, chọn ngày trời trong nắng ấm nhiệt độ thích hợp, mấy người cùng nhau đi dạo chơi Vụ Sơn.

Vết thương trên mặt Cổ Hình Tuyết cần vài ngày mới khỏi hẳn, bọn họ thật sự rất nhàm chán, mới xem tất cả cảnh trí thêm mấy lần, hôm nay mới vừa nói đến ở trong căn phòng nhỏ bé mười ngày, Cổ Hình Tuyết mặt dày nhất định đòi đi theo cùng, Trang chủ phu nhân dặn đi dặn lại muốn Cung Bắc Thiếu chiếu cố nàng thật tốt, không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là dẫn nàng theo.

"Tiểu sư muội, người có thể hạ chút thuốc để cho trên mặt nàng có thêm một lớp sẹo, nửa năm ra không chữa hay không." Thừa dịp ở lưng chừng núi nghỉ ngơi, Cung Bắc Thiếu nhỏ giọng hỏi, hẳn thật sự không chịu nổi Cổ Hình Tuyết, cái khác không nói, một đại tiểu thư ăn sung mặc sướng đi hai bước, nghỉ ba lần, người nói thể lực người không tốt, người xem nào nhiệt gì, làm hại bọn họ rõ ràng một canh giờ có thể đến đỉnh núi, hiện tại mới đi được một nửa, mình còn phải gánh vác trách nhiệm nặng nề ‘chiếu cố’ nàng, thật sự là quá oan uổng rồi.

"Nàng có thời gian nghỉ, ta còn chưa có thời gian đấy." Cả người Đại Nhi mặc trang phục màu xanh nhạt, ngồi ở trên một tảng đá lớn lồm vào, một tay nâng cằm nhìn phía xa nhàm chán ngẩn người.

"Nàng không ở trong phòng nghỉ âm mưu quỷ kế, chạy đến đây làm gì? Giám thị chúng ta sao?" Cung Bắc Thiếu ngồi chỗ trống ở dưới chân Đại Nhi, đáng vẻ ngồi lưu manh ngược lại có mấy phần tiêu sái.

"Không ngờ đấy." Một lúc lâu, ánh mắt Đại Nhi di chuyển đến trên người của Cổ Hình Tuyết đang ngồi an tĩnh cách đó không xa, nhàn nhạt nói một câu.

"Nhị Sư Huynh, ta mệt rồi." Nói xong muốn xuống ngồi vào vạt áo Cung Bắc Thiếu trải trên mặt đất, dựa vào Cung Bắc Thiếu ngủ bù.

"Phu nhân, vì phu ở đây." Một bên Bách Phi Thần tròn mắt nhìn Cung Bắc Thiếu một cái, ủy khuất nói.

"Ngủ ở chỗ này dễ bị lạnh, hơn nữa ngủ không thoải mái. Không bằng Cung công tử và Cổ tiểu thư ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, chúng ta đi trước, ở đỉnh nghỉ mát phía trên đỉnh núi chờ bọn họ là được, nơi đó Đại Nhi nghỉ ngơi cũng thoải mái một chút." Mộc Vân Thiên vẻ mặt ôn hòa đề nghị, vẫn phong cách mộc mạc, nụ cười giắt trên mặt, thật sự làm cho người ta tìm không ra tật xấu.

"Cũng tốt, cuộc trình mấy người chúng ta cũng mau chút." hiềm thấy Bách Phi Thần không làm trái với Mộc Vân Thiên, phải biết mấy ngày nay giữa hai người vắng lửa khắp nơi, từng người gặp nhau, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười, trong lời nói giấu đao, giấu chẻ nhạo, sợ ý một chút sẽ bị tai họa hồ cá, thật sự không dễ chịu.

"Như thế chúng ta đi trước đây." Không đợi Cung Bắc Thiếu phản đối, Bách Phi Thần, Đại Nhi, Mộc Vân Thiên liền vượt qua cửa quẹo chuẩn mắt.

Cung Bắc Thiếu im lặng hỏi ông trời, vì sao xui xẻo luôn là hắn? Triển hồ ly và Ôn Ngọc, hai người này còn chưa đi mấy bước liền biến mất không thấy, Bách Phi Thần, người không muốn gặp Cổ Hình Tuyết lại cùng tình địch của mình một xướng một họa? ! Còn tiểu sư muội, người có ý sao? Người tuyệt đối là có ý!

"Cung công tử, thật xin lỗi, thân thể ta không tốt còn gắng phải theo tới, cho người thêm phiền toái rồi." Cổ Hình Tuyết giống như bị ủy khuất, điềm điềm đáng yêu nói. Nét mặt và ánh mắt biểu lộ thật đúng chỗ. Nếu Cung Bắc Thiếu không biết bộ mặt thật của Cổ Hình Tuyết, đoán chừng sẽ bị lừa, nhìn Cổ Hình Tuyết diễn xuất, rốt cuộc Cung Bắc Thiếu biết tại sao Bách Phi Thần muốn rút lui, đây quả thực là nhân vật cấp ảnh hậu.

"Cổ tiểu thư không cần chú ý, ta vừa đúng cũng mệt mỏi." Trong lòng Cung Bắc Thiếu nghĩ như vậy lại quyết không thể nào nói ra, nếu không đến mức

độ nhất định, tự nhiên không cần phải vạch mặt, nói thế nào hiện tại năng vẫn đội danh hiệu đại tiểu thư của Linh Lung Sơn Trang đấy.

"Mộc công tử thật sự quá không hiền hậu." Sau khi đi ra một lúc, đám người Bách Phi Thần thả chậm bước chân, chậm rãi lên đường, không có người chứng mắt ở chỗ này, tâm tình Bách Phi Thần cực kỳ tốt. Vì vậy lại bắt đầu cùng Mộc Vân Thiên va chạm nảy lửa.

"Tại sao Bách Môn chủ nói ra lời ấy?" Mộc Vân Thiên xem thường, áo trắng bay bay mắt nhìn thẳng, ở trong núi hoang rất có vài phần ý vị tiên phong đạo cốt.

"Người nói như vậy rõ ràng không phải nói lời mập mờ Cổ tiểu thư là một gánh nặng liên lụy chúng ta ư, không chỉ như thế, còn mang một gánh nặng ném cho Cung Bắc Thiếu, người nói xem có phải người không hiền hậu hay không." Bách Phi Thần chau mày kiếm, mắt xéch khe treo ngược lộ ra vô cùng hài hước, trong mắt che giấu giương cung bạt kiếm rất tốt, tốt đến nỗi khiến cho người không rõ chân tướng cho rằng hai người kia là bằng hữu tốt quen biết bao lâu.

"Mộc mỗ có ý này." Trong mắt Mộc Vân Thiên mỉm cười cũng không phủ nhận, đang nói chuyện với Bách Phi Thần, ánh mắt cũng giống như Bách Phi Thần dõi theo trên người một nữ tử nhảy nhót ở phía trước mặt.

Chẳng lẽ "Bách Môn chủ không cho rằng như vậy, hay Bách Môn chủ cho rằng Mộc mỗ nói sai, không nên nói lời mập mờ Cổ tiểu thư, Bách Môn chủ đau lòng sao?"

Đại Nhi cảm thấy hai người ở trước mặt câu véo nhau, thật lòng không nung, đều là người rất xuất chúng, nhưng miệng còn muốn lợi hại hơn so với tam cô lục bà, từng người một nói lời hung ác như gió nhẹ mây thừa, thật sự khiến cho Đại Nhi mở mang kiến thức.

"Ha ha ha, dĩ nhiên bốn tọa là cho rằng Mộc công tử không nên nói lời mập mờ, nói thật rất tốt, theo thông minh như Cổ tiểu thư, nếu nghe không hiểu, chẳng phải Mộc công tử nói vô ích sao. Ngược lại Mộc công tử lãng phí nỗi khổ tâm đấy." Bách Phi Thần cười cuồng ngạo, vạt áo màu đen đón gió tung bay phất phơ, vô cùng cuồng ngạo

"Bách Môn chủ cũng xem như đồng lõa, trách nhiệm này sợ rằng phải mỗi người một nửa đấy. Nếu Bách Môn chủ cảm thấy bất mãn, không bằng bây giờ chúng ta quay lại ngay trước mặt Cổ tiểu thư nói lại một lần lời vừa rồi, lần này nói thẳng một chút, bảo đảm cho dù kẻ ngu cũng có thể nghe hiểu được, đề nghị này Bách Môn chủ nghĩ như thế nào?" Mộc Vân Thiên cũng rất độc miệng, cùng giao chiến với đối thủ ngang sức ngang tài, ngược lại rất có cảm giác Kỳ Phùng Địch Thủ.

"Mộc công tử đề nghị này không tệ, nhưng phu nhân của bốn tọa thật sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt Cổ tiểu thư khiến người chán ghét, chỉ sợ làm phiền Mộc công tử quay lại một mình."

"Đại Nhi, hừ thư. . . . ."

"Ta nói, các người có thể ngừng nghĩ một hồi hay không, miệng còn độc hơn so với tam cô lục bà, các người đã thấy nam nhân nào phiền như các người sao?" Đại Nhi chỉ biết thở dài.

Ban đầu bọn họ chỉ tranh cãi nhau, cuối cùng nhất định sẽ chuyển tới hừ thư, kế tiếp là mỗi ngày trình diễn mười mấy lần đối thoại, đoán chừng mấy người Đại Nhi đều học xong lẫn lộn, hai người còn cố tình vui đùa không dứt, so miệng lưỡi nhất định cũng muốn áp trên đối phương một bậc, nam nhân có mấy ai so đo như vậy? ! Hai người này là cực phẩm

"Phu nhân, rõ ràng là Mộc công tử cường từ đoạt lý." Bách Phi Thần nụ cười không giảm nhìn Đại Nhi đứng ở trên bậc thang phía trước mặt, trên cao nhìn xuống, vẻ mặt rồi rầm nhìn bọn họ, bất quá hẳn chỉ muốn đuổi tình địch đi thôi, không thể trách hần.

"Câm miệng, rõ ràng là người tìm phiền toái trước." Sắc mặt Đại Nhi trầm xuống, cố làm ra vẻ tức giận nói, cũng không thèm nhìn bộ dáng ủy khuất của Bách Phi Thần.

"Tốt xấu gì các người cũng là đường đường một Môn chủ Từ Tà Môn, một Thiếu Cung Chủ Thiên cung, có thể có chút tiền đồ hay không, so đo sức lực làm gì. Có thấy nam nhân nào nhỏ mọn giống các người sao? Có thấy nam nhân nào thích so đo giống như các người sao? Có thấy nam nhân nào miệng độc như vậy sao? Các người. . . . . Được rồi, ta nói lời này cũng quá lằng nhằng, chắc các người cũng không nghe lọt. Xem như ta chưa nói." Đại Nhi giống như đột nhiên ý thức được lời nói của mình thật giống như mỗi lần bọn họ câu véo nhau, năng không thể đè nén cũng sẽ nói ra như vậy một lần, tình hình như thế năng cũng muốn thành thói quen rồi. . . . .

Quả nhiên là thói quen xấu.

Bách Phi Thần và Mộc Vân Thiên liếc nhau một cái, mặc dù đang cười, nhưng trong ánh mắt kia lóe lên đốm lửa nhỏ không tiếng động va chạm ở trên hư không. Sau đó mỗi người khó chịu quay đầu đi, nhanh bước đuổi theo.

Cùng lúc đó, phái Dụ Hoa, Tung Lư Môn, Phái Thành Sơn ban đầu bị hiềm nghi ở lại Thần Bình Thành, toàn bộ người của các môn phái cùng nhau phái ra môn hạ đệ tử tiến về phía bọn họ, trên đường trở về báo cáo, mọi người vẫn luôn giữ liên lạc, trong lúc bất chợt mất đi liên lạc chừng mấy ngày, lo sợ gặp chuyện không may cũng vội vàng đi tìm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Buông tay. Không thả ! 2

Đỉnh Vụ Sơn quả thật như lời đồn, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết, mùi thơm dễ chịu. Ngọn núi rõ ràng không cao lắm, từ nơi này nhìn xuống vẫn sương mù dày đặc sâu không thấy đáy, như Đại Nhi suy đoán nơi này là một trận pháp nhỏ, nhìn ở góc độ khác nhau, cảnh sắc cũng không giống nhau, nhất là bước vào tòa đình nhìn chung quanh, trong màn sương nhiều loài hoa cực phẩm nở rộ, mông lung mờ hồ làm cho người ta muốn ngừng mà không được, rất có cảm giác giống như ôm đàn tỳ bà che nửa mặt.

Mỗi hướng trong đình, đi một bước màn sương dày thêm một chút, cảnh trí cũng nhạt thêm vài phần, nhưng càng bị lôi cuốn. Khi Đại Nhi xoay người, trong nháy mắt khóe mắt thoáng qua một bóng dáng màu trắng, nhưng trong nháy mắt đó Đại Nhi nhìn thấy được hình dáng màu trắng này. Ngũ Tinh Diệp, mặt như bạch ngọc trong suốt, ở giữa có một chút tinh hồng, giống như giọt máu tươi đẹp ướt át.

Ngũ Tinh Diệp, đây chính là vật trong truyền thuyết. Trái tim nhỏ của Đại Nhi đập ‘bùm bùm’ cuồng loạn. Nói có công hiệu cải tử hồi sinh, cũng không quá đáng, không phụ cái tên xinh đẹp của nó. Tuyệt đối là thứ tốt.

Hiện tại Đại Nhi cảm thấy mình có chút may mắn, trong sương mù lớn như thế, người có thể nhìn ra được thật không nhiều lắm, cho dù nhìn ra cũng không biết, người biết loại vật này thật sự quá ít.

Lại xoay người một lần nữa, mắt ngừng ở trên cây thần hoa trong truyền thuyết. Bước chân di động từng chút từng chút, không dám nửa điểm sai lệch, bởi vì hơi phân thần sẽ mất vị trí vật kia, hiện tại ánh mắt của Đại Nhi và lực chú ý cũng ở trên bụi cây Ngũ Tinh Diệp đó.

Ra khỏi đình cũng chỉ mười bước xa, Đại Nhi đi cũng rất khá dài, không thể nhìn dưới chân, không thể làm gì khác hơn là thử dò xét từng chút, không biết chỗ này không có cái gì mờ ám, ngộ nhỡ sợ ý một chút có thể được không bù nổi mất. Nhưng nàng không có chú ý đường đi, ngoại trừ chăm chú nhìn vật kia ở trước mắt, cũng không nhìn tới cái gì khác, một mảnh trắng xóa. Bách Phi Thần thấy Đại Nhi như thế, tất nhiên biết nàng nhìn thấy vật gì, sợ nàng giật mình liền đi theo nàng cách ba bước, đề phòng phát sinh chuyện gì không thể đoán được.

Thiếu chút nữa đến nơi, nhưng Đại Nhi lại cảm thấy lạnh lẽo từ chân núi xông lên đến cánh tay, lại không dám nhúc nhích, cẩn thận tính toán xong, hẳn là mình nên bước dọc theo mép còn cách có một bước, bước chân dấn sát mặt đất dịch chuyển một chút. Rốt cuộc tay chạm được rễ cây Ngũ Tinh Diệp. Lúc này ánh mắt mới dời đi nhìn bốn phía, chợt phát hiện không nhìn thấy cái gì, cảm thấy có chút không đúng nhưng vẫn cảm nhận Linh Dược tới tay tại sao có thể bay, vì vậy thăm dò dưới chân một chút, cảm thấy đáng tin, tiện tay phát lực muốn nhổ Ngũ Tinh Diệp.

"Đại Nhi!" Mộc Vân Thiên vẫn nằm ở ngoài đình, cho nên đối với cảnh trí xung quanh nhìn đặc biệt rõ ràng, lúc này hẳn đang tỉnh tâm ngăn người, không có phát hiện động tác của Đại Nhi, khi hắn nhìn thấy Đại Nhi là lúc Đại Nhi đang ở trên một khối nham thạch bên ngoài vách đá! Tay chạm vào một chỗ trắng xóa, không biết chạm được cái gì, chỉ là vật kia dính thật chặt ở trên mảnh Nham Thạch dưới chân Đại Nhi, nhưng lại có chút vết nứt, rất có thể chỉ cần vừa động sẽ rơi ra. Nếu như rơi ra Đại Nhi và nham thạch đều rơi xuống dưới chân, rơi xuống cũng không phải là đùa !

Mộc Vân Thiên vừa nói, trong nháy mắt Đại Nhi đã ra tay, sau khi nhổ ra còn chưa kịp rút lui, dưới chân nghiêng đi trọng tâm không vững trực tiếp ngã xuống phía dưới.

Sau lưng Bách Phi Thần vẫn nhìn chăm chăm vào Đại Nhi không buông lỏng, nghe tiếng kêu lo lắng của Mộc Vân Thiên và nhìn thấy tình hình như vậy, giống như cảm nhận được cái gì, giật mình tung người trực tiếp nắm Đại Nhi vào trong ngực, mắt liếc về phía Nham Thạch lại chỉ thấy một mảnh trắng xóa. Dưới mắt không kịp suy nghĩ nữa, cho dù phải té xuống hắn cũng muốn bảo vệ nàng chu toàn. Đang muốn đưa một tay khác chạm vào cái ót Đại Nhi, nhưng phát hiện bị người gắt gao níu lại.

"Không nên cử động, nhắm mắt lại thích ứng một chút, lúc mở ra là có thể nhìn thấy được." Cũng là giọng nói của Mộc Vân Thiên, giọng nói nghe rất bình thản, nhưng thiếu chút bình tĩnh.

Khi Đại Nhi và Bách Phi Thần nhìn thấy rõ ràng tình hình trước mắt cùng nhú mảy, quả thật mình đang ở vách đá vạn trượng, nhìn lên trên là tay Mộc Vân Thiên, mà một tay kia của Mộc Vân Thiên cũng vịn sát mép vách núi, nhìn đáng vẻ dường như bởi vì sức trĩ xuống thật mạnh bị trật khớp, nhưng bàn tay thon dài lại gắt gao nắm sát mép vách núi không chịu buông ra.

"Bây giờ ta dùng sức kéo các ngươi lên, trên không trung không có chỗ mượn lực, đập bả vai của ta, chờ các ngươi lên rồi thì kéo ta." Sắc mặt Mộc Vân Thiên nặng nề có điều không giống như ra lệnh. Nếu như không cần hai người phối hợp, chỉ sợ hắn đã buông hai người bọn họ rồi, thay vào đó vách đá thẳng đứng, từ trên xuống dưới, tay phải của hắn không làm được gì, dựa theo tình huống hiện tại tuyệt đối không có cách nào đưa bọn họ lên trên.

"Mộc công tử không nên xem người khác cũng ngu ngốc, tình huống trước mắt như thế vẫn nên suy nghĩ phải làm như thế nào để tất cả thoát thân thì tốt hơn." Bách Phi Thần rất tiếc mạng, hẳn càng thêm tiếc mạng của Đại Nhi. Nhưng bị tình địch dùng tánh mạng mình đổi mạng hai người, hắn vẫn cảm thấy quá oan uổng.

Bây giờ tay phải của Mộc Vân Thiên bị trật khớp, căn bản không dùng sức được, nếu như mình và Đại Nhi đi lên, nhân tiện xem hắn làm đá kê chân không cần phải nói, 100% Mộc Vân Thiên sẽ ngã xuống không thể không chết.

Mộc Vân Thiên cau mày, tình huống như thế còn tô đen cái rắm. Quay đầu nhìn về phía Đại Nhi không nói một lời, chỉ thấy nàng cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Buông tay." Đại Nhi ngẩng đầu, thản nhiên nói ra hai chữ như vậy.

"Nếu phu nhân lên tiếng, Mộc công tử buông tay đi. Miễn cho bị phu nhân ghét bỏ." Sau khi Bách Phi Thần nghe được, nhìn về phía trên Mộc Vân Thiên nhíu mày, ý bảo hắn nên ngoan ngoãn nghe lời buông tay chờ Cung Bắc Thiếu tới là được. Theo tình huống bây giờ, Mộc Vân Thiên tuyệt đối không thể kiên trì cho đến khi Cung Bắc Thiếu tới, chỉ đồ thừa có một người tên Cố Hình Tuyết lôi kéo.

Chẳng lẽ lại bị thiết kế hay sao?

"Không thả." Mộc Vân Thiên gọn gàng linh hoạt cự tuyệt, hắn không thể trơ mắt nhìn hai người bọn họ đi tìm chết, nếu không, hắn cũng sẽ không vào lúc ngàn cân treo sợi tóc ra tay kéo bọn họ, hai người bọn họ ai cũng không thể chết được.

Bách Phi Thần không chớp mắt nhìn chằm chằm Mộc Vân Thiên, Mộc Vân Thiên cũng nhìn hắn, hai nam tử vẫn đối chọi gay gắt hết sức thù đoạn, lúc này lại có kiểu ngao giống nhau.

"Bách Phi Thần, buông tay." Đại Nhi nhanh chóng nói xong, liều mạng nhét hoa cỏ trong tay vào trong một cái bình, sau đó đặt vào trong ngực Bách Phi Thần, nghiêm túc nói: "Giữ giúp ta, sau này phải dùng."

"Hay là phu nhân tự mình cắt đi, vì phu sợ sợ ý một chút làm mất." Ý tứ của Bách Phi Thần rất đơn giản, không buông, đánh chết cũng không buông.

"Các ngươi thật muốn ba người chết chung hả." Đại Nhi buồn bực, nhìn nàng giống người có tinh thần hy sinh vì nghĩa sao? Nàng rất tiếc mạng được không.

Hai người cau mày, chẳng lẽ là Đại Nhi có biện pháp gì, nhưng muốn thả tay, không thể nào.

Đại Nhi thấy hai người này đột nhiên cùng chung mối thù, không khỏi an ủi. Ếc. "Phía dưới có một ngọn cây có thể chịu đựng trọng lượng của ta, hai người các ngươi chờ Nhị Sư Huỳnh tới cứu, sau đó sẽ cứu ta."

Theo ánh mắt của nàng chính xác nhìn thấy có cây, nhưng mức độ vững chắc rất khó nói. Chỉ là có thể sinh trưởng ở nơi này, tự nhiên sẽ không quá yếu. Liên xác định có thể tiếp nhận mình rơi mạnh xuống hay không.

Bách Phi Thần chợt nâng Đại Nhi lên trên, ý bảo nàng tóm lấy cánh tay Mộc Vân Thiên, cử động này làm cho trên trán Mộc Vân Thiên rịn ra mồ hôi rất nhiều.

"Phu nhân, nàng bắt lấy, vì phu đi tìm ngọn cây kia." Bách Phi Thần nói xong nhìn Đại Nhi mở trừng hai mắt, bộ dáng lấy phu nhân làm trọng.

". . . . ." Đại Nhi buồn bực, người nhìn thấy ngọn cây kia sao? Mặc dù khoảng cách chỉ có ba thước, nhưng dưới vách núi sương mù lớn như vậy, thị lực chỉ đạt tới một, hai thước, chọn sai vị trí thật có thể rơi xuống hải cẩu không còn.

"Người nhìn thấy ngọn cây phía dưới sao?"

"Vì phu cũng không nhìn thấy, tại sao phu nhân có thể nhìn thấy?" Hiển nhiên Bách Phi Thần chờ Đại Nhi nói những lời này.

"Bách Phi Thần, ta thật sự muốn bóp chết ngươi." Đại Nhi tức giận, tiếp tục như vậy cánh tay Mộc Vân Thiên nhất định sẽ bị phé.

"Phu nhân, bây giờ không phải là lúc liếc mắt đưa tình."

". . . . ."

"Hai người các ngươi đủ chưa." Mộc Vân Thiên tức giận khó được, trong đôi mắt đều là lo lắng. Đang lúc Bách Phi Thần cho rằng hắn có thể khó chịu ném hai người bọn họ xuống hay không, chỉ cảm thấy thân thể chợt bay lên, người đã ôm Đại Nhi ở trong không trung.

"Đạp ta trước đi, mau!" Bởi vì phát lực, tay phải hiển nhiên đã không nắm được, chỉ một cái chớp mắt sẽ phải rơi xuống. Đang lúc nói chuyện thấy Bách Phi Thần hoàn toàn không có ý làm như vậy, nhất thời tức giận tay phải lại không nghe sai bảo buông ra khiến cho bị rơi xuống tự do.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Buông tay. Không thả ! 3

Trong thoáng chốc Mộc Vân Thiên có chút kích động muốn học máu, mình cũng ngã xuống như vậy, các ngươi còn không chịu buông ra, bắt quá chỉ nhân tiện mà thôi, có cần vào lúc sống chết trước mặt nói với ta đạo nghĩa giang hồ hay không?

"Ngu ngốc." Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Bách Phi Thần rơi xuống trong nháy mắt Đại Nhi hiểu ý, đôi tay trượt theo hông của Bách Phi Thần,

roi tới gót chân, tay trái nắm lại, tay phải nắm tay trái Mộc Vân Thiên.

Vị trí hiện tại là như vậy: dưới tình thế cấp bách, một tay Bách Phi Thần vịn vách đá, mà Đại Nhi ở giữa cổ tay nắm chân của Bách Phi Thần, phía dưới là Mộc Vân Thiên bị tay phải Đại Nhi kéo lấy, tổ hợp đen, xanh, trắng cùng nhau treo ở vách đá.

"Phu nhân, nằng cầm tay của nam nhân khác trở về vì phu sẽ ghen." Trên trán Bách Phi Thần rịn mồ hôi hột, đang khi nói chuyện cũng không chút chú ý.

Ghen muội muội người đó, mẹ nó, người cho rằng Tiểu Nương dễ dàng sao.

"Tiểu Thiên, ta kéo người lên người ôm lấy ta." Đại Nhi không để ý tới Bách Phi Thần, nói với Mộc Vân Thiên ở phía dưới.

Một cánh tay của Mộc Vân Thiên bị trật khớp nghiêm trọng cũng không thể dùng, nếu không thật sự có thể bị phế. Đáng về mình như thế này thật sự rất khó chịu, không thể làm gì khác hơn đành phải thử. Ít nhất hai tay mình nắm được dù sao cũng thoải mái hơn bộ đáng thế này.

"Phu nhân, vì phu còn ở đây." Bách Phi Thần không chịu tình mệnh nói, thật sự quá tiện nghi cho tiểu tử kia! Đôi tay phải một cái, động tác này đơn giản lại làm cho hân mồ hôi rơi như mưa. Chịu đựng phía dưới lắc lư muốn rơi, Bách Phi Thần tận lực không để cho mình có cái gì khác thường.

Mộc Vân Thiên hiểu ý của Đại Nhi, nên không có phản đối, để mặc cho Đại Nhi kéo hân lên. Chợt ở khoảng cách gần như vậy tiếp xúc với Đại Nhi khiến cho Mộc Vân Thiên cảm thấy tâm thần sáng khoái. Giống như tối tăm lâu nay được ôm một cái đã biến mất hết rồi.

Lúc này Mộc Vân Thiên ngẩng đầu liếc nhìn Bách Phi Thần, nhìn thấy tất cả sức lực cũng đều ở tay trái của hân, chân mày cũng nhíu lại, nhất định là lúc này dưới tình thế cấp bách chỉ dùng tay phải kéo rồi. Tiếp tục như vậy thật không phải là cách. Nhưng trước mắt hai người kia vẫn rất khó nói, chính mình cũng có thể chết. Chẳng lẽ thật muốn ba người cùng huyệt?

Trong lòng Đại Nhi và Bách Phi Thần đang mắng to Cung Bắc Thiếu này tới thật chậm, rõ ràng mình cũng đã gửi tin tức, mẹ nó, còn về vờ cái gì, trở về nhất định phải để cho Thảo Diệp giải quyết hân!

Nghĩ như vậy liền quyết định cả đời của Cung tiểu gia, không thể không nói thật ra Cung tiểu gia là một người xui xẻo nhất.

"Quá chua."

Mọi người nghe lời nói đáng đánh đòn như thế, nhất thời trong bụng đưa ra quyết định, chờ mình đi lên, nhất định phải đánh hân toi bời mới thôi!

Lời nói đơn giản như vậy chọc trúng trọng điểm, đương nhiên không phải là Ôn Ngọc thì không thể.

Vừa dứt lời, chỉ thấy một thanh trường tiên màu đỏ chế tác tinh xảo rơi xuống, chính xác cuốn lấy hông của Bách Phi Thần. Bên kia, Ôn Ngọc phát lực trên tay trường tiên trực tiếp nâng ba người giống như nhỏ củ khoai lang, ba người lập tức bị vung vào trong đình.

Ôn Ngọc thu hồi trường tiên buộc ở bên hông đi thẳng tới sửa cánh tay phải cho Mộc Vân Thiên.

"Trong khoảng thời gian này không nên dùng cánh tay phải quá độ." Thật ra phía sau còn có ba chữ: sẽ phế bỏ.

"Tam Sư huynh, Triển hồ ly đâu." Đại Nhi xem cổ tay Bách Phi Thần đâm xuống mấy cây ngân châm liền có thể hoạt động tự nhiên."Trong khoảng thời gian này không nên dùng tay phải quá độ." Phía sau còn có ba chữ: sẽ phế bỏ.

"Đi lạc mất." ba chữ đơn giản bao gồm rất nhiều, loại chuyện như vậy chỉ hiểu mà không diễn đạt bằng lời được.

"Nói vậy chỉ một mình người?" Bách Phi Thần xấu bụng biết rõ còn hỏi, nụ cười trên mặt có chút âm u.

Ôn Ngọc liếc hân một cái không nói lời nào, tiến lên độ hai bước từ đỉnh núi nhìn xuống chỉ chỉ một ngọn núi khác. Ba người nhìn theo chỉ thấy Triển hồ ly ở bên trong vòng tròn quái dị, bước chân nhìn như lộn xộn kì thực là phương pháp phá trận. Chỉ là nhìn hân đi một chút như vậy, đoán chừng còn phải nửa canh giờ, vì vậy mọi người chuyển ánh mắt nhìn về mặt lạnh nhạt của Ôn Ngọc, muốn áp dụng tính toán lúc này ở dưới vách.

Lại thấy Ôn Ngọc chỉ chỉ trên đất phía ngoài đình, ba người kỳ quái đi ra ngoài nhìn, trên mặt đều khiếp sợ nói không ra lời.

Chỉ thấy trên mặt đất, mười bảy mười tám cổ thi thể nằm ngổn ngang, toàn thân cao thấp không có chút vết thương, về mặt cực độ hoảng sợ. Thậm chí ngay cả phản ứng cũng không có phản ứng kịp, liền trực tiếp bị mất mạng.

Lúc bọn họ ở dưới vách núi, thời gian cũng không dài, không quá nửa khắc, nhất thời mắt chỉ lo nhìn phía dưới cũng không có chú ý tới động tĩnh trên đỉnh núi. Nghĩ đến đám người mình ở tại dưới vách núi nói những lời linh tinh, không có gặp một người nào bỏ đá xuống giếng mới hoảng sợ, một mình Ôn Ngọc ngăn cản nhiều người như vậy! ngăn người không tới nửa khắc đồng hồ, tiện tay giết hơn mười cao thủ đối phương phải tới, rốt cuộc võ công của hân đến trình độ nào? !

Bách Phi Thần nghĩ giết nhiều người, hân cũng làm được, chỉ là không bị thương quả thật không thể nào. Nếu đối phương tới giết hân, phải làm thế nào nhẹ nhàng giải quyết bọn họ? Thủ pháp Phong Quyển Tàn Vân bén nhọn như thế hân tự nhận không bằng.

Ngược lại Đại Nhi cảm thấy chính là 'Thúc Hồn Lưu Ly Tiên' thích hợp với Ôn Ngọc, uy lực của nó phối hợp với thủ pháp không chế của Ôn Ngọc tuyệt đối ít có địch thủ. Không khỏi bỏ đi tính toán muốn ngược Ôn Ngọc, chỉ cần không phải thì không ngược là được. Phải biết một người không thích

nói chuyện một khi nổi giận thì cho dù là Đại Nhi cũng không chịu nổi.

"Chúng ta trở về thôi, đoán chừng Nhị Sư Huynh vẫn còn bị Cổ Hinh Tuyết kéo ở đây. Đi chậm một chút vừa lúc có thể chạm mặt Triển hồ ly." Đại Nhi suy nghĩ một chút có nên thu dọn những thi thể này hay không, nàng cũng không có tốt bụng thu dọn xác người tới giết nàng.

"Mộc công tử, lúc này tay của người ôm phu nhân ta, trở về tắm xong chờ đây, tối nay ăn móng heo hầm."

"Bách Môn chủ, Đại Nhi đã thôi người, xin người không nên tự mình đa tình như vậy."

"Mộc công tử mơ ước phu nhân của bọn họ, không róc xương lóc thịt người, thật sự là có lỗi với người."

"Da mặt của Bách Môn chủ thật dày không người nào có thể địch nổi, vứt bỏ bộ dạng phu quân mẫu mực, Đại Nhi nhìn người chướng mắt, người sớm chết tâm đi."

". . . . ."

Mấy người vốn nói ở đỉnh núi ăn món nướng hoang dã, Đại Nhi cũng mang đầy đủ gia vị, chỉ là xảy ra loại chuyện như vậy đành phải ngưng. Mọi người đặc biệt đi vòng qua con đường Cung Bắc Thiếu đang chờ, đi xuống núi, sau đó trở về Phủ Thành Chủ ăn cơm pha trò, Cung Bắc Thiếu đáng thương ở nửa đường đợi ước chừng một canh giờ cũng không thấy có người xuống liền bỏ lại Cổ Hinh Tuyết nói là trèo chân không thể đi, tự chạy như bay lên. Nhìn thấy thi thể đầy đất mới thờ dài một hơi.

Hoàn hảo cũng may không có chuyện gì. Chỉ là mọi người chạy đi nơi nào? Nghĩ như vậy liền cảm thấy theo đầu óc của Đại Nhi, đoán chừng đã sớm xuống núi về nhà ăn cơm, mình còn ngây ngốc ở nơi này chờ bọn hắn, thật sự quá vô lương rồi.

Vì vậy Cung Bắc Thiếu cũng vô lương liền trực tiếp đi xuống núi, dĩ nhiên, đi vòng qua chỗ Cổ Hinh Tuyết, về nhà ăn cơm, thuận tiện tìm đám người Đại Nhi hỏi tình hình một chút. Mặc dù hiểu Cổ Hinh Tuyết cố ý kéo mình nhưng vẫn muốn nghe tình hình thực tế tại hiện trường một chút. Mình là Thiếu Thành Chủ Thần Bình Thành, nếu như xảy ra chuyện tất nhiên sẽ có một cuộc sóng gió, do vậy Cổ Hinh Tuyết mới kéo mình như vậy, nhưng chẳng lẽ không cảm thấy hai mươi mấy sát thủ chưa đủ nhìn sao? Xem thường chúng ta hay có âm mưu gì?

Cổ Hinh Tuyết mới được Thành chủ phu nhân sai phái gia đình đi tìm được, sau khi trở về lại bị bệnh hai ba ngày, điều này khiến cho Cung Bắc Thiếu hơi há gợn. Chỉ là thời gian đau buồn cũng sắp bắt đầu. Kể từ sau khi Cổ Hinh Tuyết từ Vụ Sơn trở lại, hết bệnh liền một ngày ba chuyến chạy tới Bắc Cực Các tìm Cung Bắc Thiếu, chỉ cần nhìn thấy là dính lấy, Cung Bắc Thiếu ta xem như bị Cổ Hinh Tuyết ép có nhà nhưng không thể trở về rồi.

Thậm chí Cung Bắc Thiếu không có ở đây, cũng liều mạng nhìn chăm chăm Đại Nhi, mỗi lần luôn khiến cho Bách Phi Thần muốn tát một cái đập chết sự vọng động của nàng. Trừ lần Cung Bắc Thiếu mang theo nàng đi bộ lạc ở Phủ Thành Chủ, sau mấy ngày đó mình liều mạng thích ứng mỗi một con đường ở bên ngoài Phủ Thành Chủ, ngược lại không có hoạt động đặc biệt, người của Phủ Thành Chủ đều cảm động vì Cổ Hinh Tuyết cuồng dại, ngược lại đối với Đại Nhi có chút địch ý.

Con người luôn đồng tình với người yếu, đây là tâm lý rung động nguyên thủy của loài người.

Bởi vì Thành Chủ phu nhân có hứng thú tệ hại, để cho Cổ Hinh Tuyết cũng vào ở Bắc Cực Các, điều này thật là kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt. Đại Nhi cũng không có ý kiến gì, chỉ là Tiểu Vũ, Dao Kỳ đã không thể bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Buông tay. Không thả ! 4

Tiểu Vũ là quý nghịch ngợm, đã mấy ngày không ra khỏi cửa, ngay tại trong phòng chính Cổ Hinh Tuyết cơ hồ muốn lần trốn. Không cần thận đây mỗi nữ nào đó vào trong hồ hoặc là khuya khoắt chạy đến phía bên ngoài cửa sổ mỗi nữ nào đó gõ cửa, còn rất có tiết tấu 1-2-3-4, 2-2-3-4. mặc dù thủ đoạn của Tiểu Vũ tăng tăng lớp lớp chỉ là Cổ Hinh Tuyết giả nhân giả nghĩa vẫn giữ vẻ mặt đủ tốt, nghị lực không tồi, nhìn không ra có ý muốn rút lui.

Mỗi ngày làm việc giống như sắp là con dâu của Cung gia, thỉnh an Thành chủ phu nhân, làm món ăn ngon hiếu kính bọn họ, đối với Cung Bắc Thiếu hơi han ân cần chờ đợi. Đại Nhi nhìn thấy, trong lòng cảm khái vô hạn. Không trách được Cổ Hinh Tuyết hành nghề mật thám thuận buồm xuôi gió như vậy, thì ra không thể rồi bỏ nỗ lực đầy huyết lệ.

An tĩnh như vậy đã qua nửa tháng, Phủ Thành Chủ có một đám khách không mời mà đến, lúc này mới náo nhiệt lên. Chính là sư môn các môn phái ban đầu bị nghi ngờ giết chết Tông chủ Kiếm Tông.

"Thành Chủ Đại Nhân, không phải bọn ta gây chuyện trước, chỉ là muốn đòi lại một công đạo cho Môn chúng đã chết." Chương môn phái Dụ Hoa đề nén tức giận mở miệng không khéo, lần này đám đệ tử ưu tú nhất của bọn họ chết đi, trong đó còn có truyền nhân y bát của mình, tham gia bữa tiệc lần đầu gặp phải Tông chủ Kiếm Tông bị giết, bị liên lụy còn chưa tính, mười mấy người trên đường trở về lại bị chết thảm, lúc phát hiện thi thể hắn phun ra một búng máu tại chỗ, mỗi một chiêu hung thủ đều ra tay gọn gàng vô cùng tàn nhẫn, lần này, thứ nhất là xem rõ cuộc xảy ra chuyện gì, thứ hai xem một

chút có thể tra ra manh mối gì hay không, dĩ nhiên bọn họ cũng cho rằng Thần Binh Thành cần giao một phần trách nhiệm, dù sao vừa mới đi khỏi địa giới Thần Binh Thành thì xảy ra chuyện, Thần Binh Thành không nói gì thật sự là không được.

"Chương môn bản phái cũng chết thảm ở trên đường trở về, còn có hơn hai mươi môn chúng không ai thoát khỏi, hung thủ xuống tay tàn nhẫn không lưu nửa điểm dấu vết, hoàn toàn không tìm ra dấu vết. Mục đích thứ nhất của bọn ta là mời Cung Thành chủ hỗ trợ tìm ra hung thủ. Dù sao bọn họ cũng tham gia đại hội thần binh trên đường trở về xảy ra chuyện." Đại đệ tử Tung Lư Môn Lý Văn đại biểu cho Tung Lư Môn, ngược lại có vài phần đầu óc.

"Thiết nghĩ Cung Thành chủ sẽ không đứng ngoài cuộc, lão phu chỉ có một nhi tử nối dõi như vậy, mặc dù không tuổi trẻ tài cao như Thiếu Thành Chủ nhưng cũng cương trực công chính, chết không rõ ràng bảo lão phu làm sao đối mặt với liệt tổ liệt tông của Lư gia." Chương môn Phái Thành Sơn thiếu chút nữa nước mắt tuôn đầy mặt.

"Đúng vậy, Cung Thành chủ nhất định phải làm chủ chuyện này, điều này giống như có người muốn khiêu khích cả giang hồ, Cung Thành chủ Không thể bỏ mặc." Tất cả mọi người đều hứa theo, những người này đều là người của môn phái bị nghi ngờ sát hại Trọng Tông chủ, mười mấy người lưu lại quả nhiên không thiếu một ai. Mặc dù không như những thế gia có uy tín lâu năm trên giang hồ, nhưng hôm nay ở trên giang hồ danh tiếng cũng tạm được, cùng hợp lại sức ảnh hưởng có thể gây một cuộc sóng gió lớn.

"Các vị có manh mối gì không?" Cung Tuyết Thành cũng không phải là kẻ ngu, những người này đến tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, mặc dù bọn họ không phải xảy ra chuyện ở bên trong Thần Binh Thành, nhưng dù sao cũng có chút dính dấp tới Thần Binh Thành, không quân không hỏi chính xác là không được. Hơn nữa xem ra lần này chuyện tuyệt đối không nhỏ, sợ rằng lại muốn nhắc lên sóng gió gì rồi.

"Cung Thành chủ, thậm chí đối phương cũng không có để lại manh mối gì, hẳn là cổ máy giết người huấn luyện chuyên nghiệp, thủ pháp vô cùng tàn nhẫn, chiêu chiêu đều hiểm, thật sự vô cùng đáng sợ." Trải qua gió sương hơn sáu mươi tuổi, chương môn phái Vũ nói xong cũng cảm thấy sợ hãi, toàn thân các đại mạch máu bị đánh vỡ, cắt đứt gân tay gân chân, cắt đầu lưỡi nhìn mình chảy máu tươi mà chết, đó là bức nào tàn nhẫn.

Cung Tuyết Thành cau mày, xem ra đều bị liên lụy chuyện Tông chủ Kiếm Tông tử vong. Hắn đã cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, xem ra thật sự đã tới.

"Đạo tông như thế nào?"

"Cung Thành chủ có điều không biết, bọn ta phái người đi liên hệ với Đạo tông, không ngờ Đạo tông bị diệt môn, sau đó mới phát hiện Đạo tông Tông chủ cũng chết ở trong tay những tộc nhân này. Bọn ta cảm thấy chuyện quá khẩn cấp trước hết chạy tới mời Cung Thành chủ chủ trì đại cục, đã báo cho Linh Lung Sơn Trang, Dược cốc, Thủy Giản, Vô Ảnh Lâu, Thiên Cung, không quá mấy ngày cũng sẽ chạy tới."

Cung Tuyết Thành cau mày. "Các vị cũng biết từ trước đến giờ Thần Binh Thành ta không tham gia chuyện trong chốn giang hồ, hôm nay các vị có ý gì?"

"Cung Thành chủ chớ trách, chẳng qua bọn ta cảm thấy chuyện này mặc kệ như thế nào Thần Binh Thành cũng sẽ bị liên lụy, cho nên tự chủ trương, xưa nay Cung Thành chủ có danh vọng trên giang hồ, có ngài chủ trì ta nghĩ các vị cũng đều cảm thấy lạc quan, chuyện này nếu xử lý không tốt đúng là nguy cơ cả giang hồ, đến lúc đó Thần Binh Thành cũng không thể chỉ lo cho thân mình. Cung Thành chủ nên hiểu hơn so với chúng ta, giang hồ không thể nhìn trước ngó sau so với triều đình, người giang hồ đều là liều mạng, nếu là bị thế lực này cầm giữ rồi cuộc giang hồ sẽ môi hở răng lạnh, chẳng lẽ Cung Thành chủ không cảm thấy chuyện này có quan hệ đến vận mệnh cả giang hồ sao."

Đại đệ tử Lý Văn của Tung Lư Môn phân tích đạo lý rõ ràng, khiến cho mọi người không nhận được gắt đầu phụ họa.

"Thần Binh Thành ta chưa bao giờ chịu uy hiếp, bản Thành Chủ biết trong lòng các ngời bất mãn, nhưng các ngời cũng nên hiểu, bản Thành Chủ không có bất kỳ nghĩa vụ phụ trách chuyện này, bản Thành Chủ không nợ các ngời cái gì, bản Thành Chủ tiếp nhận chuyện này cũng không đại biểu cái gì, tình tình của Cung môn các ngời cũng đều có nghe thấy, kính mong các vị về sau thận trọng từ lời nói đến việc làm." Cung Tuyết Thành vừa nghe liền tức giận, những năm này mặc dù hắn tu thân dưỡng tính nhưng vẫn không thể chịu bị người uy hiếp, ranh giới cuối cùng của mỗi người đều không giống nhau, chạm đến sẽ không bỏ qua.

"Tại hạ mạo muội, kính xin Cung Thành chủ không cần để ý." Đại đệ tử Lý Văn của Tung Lư Môn tự biết mình nói sai liền mở miệng nhận. Hắn nghĩ mình đã quên hoặc không biết sự tích chối lợi năm đó của Cung Thành chủ. Vốn đang cho rằng miệng ăn núi lở, cậy vào tổ tiên của mình tích đức giữ của, mới vừa nói một ít lời cũng để cho hắn hiểu được mình không tự lượng sức. Thần Binh Thành có thể vững vàng trăm ngàn năm không ngã ở Đại lục, vị Thành chủ kia có thể là quả hồng mềm sao?

"Nếu các vị báo cho những nhà khác vậy thì chờ mọi người đến đông đủ rồi nghị luận tiếp, các vị đường xa mệt mỏi, trước hết mời ở Phủ Thành Chủ nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút." Việc đã đến nước này Cung Tuyết Thành cũng không thể đuổi người, không thể làm gì khác hơn là sắp xếp cho bọn họ trước.

"Đa tạ Cung Thành chủ, bọn ta cáo lui trước."

Bọn họ vừa đi, Thành chủ phu nhân mới từ phía sau đi ra.

"Sợ rằng giang hồ lại không yên bình rồi." Cung Tuyết Thành vuốt vuốt đầu bắt đắc dĩ nói.

"Quy mô chém giết lớn như thế mục đích tuyệt đối không đơn giản, nếu như nói thuần túy là muốn đảo loạn giang hồ vì sao không trực tiếp diệt môn từng nhà chẳng phải càng có thể khiến cho người giang hồ tâm hoảng sợ sao. Chỉ sợ đôi tay phía sau màn kia không biết đuổi đi hướng nào." Cung phu nhân không phải nữ lưu bình thường, kiến giải cũng không bình thường. Chỉ nghe một chút liền đoán được một chút.

"Đúng là có âm mưu vì phu mới nhức đầu, bình yên vài chục năm cũng đã quen rồi, chột phải đánh giết thật đúng là không thích ứng." Cung Tuyết Thành nâng trán lắc đầu một cái, ý bảo mình già thật rồi.

"Ta xem chàng được nuôi dưỡng ở trong nhà thái bình rồi, sau khi chấm dứt chuyện lần này cuốn gói đi hành tẩu giang hồ cho ta." Cung phu nhân lên tiếng, trực xuất Thành Chủ Đại Nhân khỏi cửa.

"Phu nhân, vì phu đi thì phu nhân làm thế nào?" Cung Tuyết Thành không sợ trời không sợ đất chỉ sợ phu nhân nhà hần. Quả thực cung chịu đến tận xương rồi.

"Phu nhân ta nhìn đứa con nhà mình là tốt rồi, rất tuần mỹ." đời này chuyện Cung phu nhân đặc ý nhất chính là sinh được một nhi tử như Cung Bắc Thiếu được xưng tụng là tuyệt thế Đại Suất Ca.

"Phu nhân, con dâu sẽ ghen."

"Cũng phải, vậy ta nhìn Tiểu Thảo là được, nhi tử của Thảo gia cũng rất nổi bật."

". . . . ."

Bắc Cực Các

"Nghe nói hôm nay Thần Binh Thành có khách tới, hơn nửa không ít. Đồi." Đại Nhi và Cung Bắc Thiếu, Ôn Ngọc, ba người họp thành một bàn đánh bài địa chủ (bài tú lơ khơ), Tiểu Vũ đứng ngoài quan sát, Dao Kỳ hầu hạ Dịch Phong xem nào nhiệt, bên kia Bách Phi Thần, Triển hồ ly, Mộc Vân Thiên làm thành một bàn, không ai cản trở ai, gay go và bình thường. Mà Cố Hinh Tuyết cũng không thể chen vào, xem không hiểu, cảm thấy không thú vị liền trở về phòng mình.

"Ừm, giống như có vài người trên đường trở về đã xảy ra chuyện gì, còn muốn cha ta tới chủ trì đại cục. Theo." Cung Bắc Thiếu không có cố ý hỏi thăm, biết cũng không nhiều.

". . . . ." Ôn Ngọc không nói lời nào, trực tiếp ném ra hai con hai đề chết, nét mặt vẫn lạnh lùng, sau đó tiện tay hé ra con Bảy.

"Không phải bình thường Thần Binh Thành không tham gia sao, xem ra chuyện lần này không nhỏ." Quả nhiên liên lụy Thần Binh Thành, quả nhiên mục đích không đơn giản.

"Không phải chuyện trên giang hồ, Bách Phi Thần rõ ràng nhất sao, một lát nữa trở về phòng ngời tìm hần hỏi một chút, không phải xong rồi sao. Hai."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Không bằng súc sinh 1

Đại Nhi và Bách Phi Thần ở chung một phòng mọi người đều biết rồi, hơn nữa người ta là phu thê hợp pháp, đã bái thiên địa tự nhiên không có gì không thể, chỉ là tại sao Mộc Vân Thiên chiếm gian phòng vốn là của Bách Phi Thần? Chẳng lẽ hần không sợ nửa đêm nghe lén mình khó chịu, hơn nữa giống như vách tường không có chân có thể nghe.

Trong đầu Cung Bắc Thiếu suy nghĩ miên man.

". . . . ." Ôn Ngọc nâng mí mắt nhìn con hai một chút, sau đó trực tiếp rút ra con vương đề chết. Lặng lẽ bị mất ba mang một.

"Rốt cuộc Thảo Diệp đi nơi nào, ta phải nhanh tìm hần, ngày mai không thấy người ta sẽ phải dùng thủ đoạn phi thường rồi. Qua." Giọng nói Đại Nhi u ám khác thường. Tin tưởng Cung Bắc Thiếu có thể nghe rõ ý nàng nói gì.

". . . . . Ta giúp người tìm hần một chút. Đại. Ta nói này Tiểu Tam, người có thể đứng chống đối với ta hay không." Mỗi lần mình ra cái gì, hần luôn trực tiếp đề chết, có muốn cho người ta sống hay không.

". . . . ." Ôn Ngọc không đáp, mí mắt cũng không gợn lên một cái, trực tiếp ném ra bốn con Nổ, sau đó tiện tay rút con Mười.

"Nhị Sư Huỳnh, tốt nhất người cầu nguyện tới nay có thể tìm thấy hần. Một." Về mặt Đại Nhi hài hước nhìn Cung Bắc Thiếu ý vị không rõ.

"Tiểu sư muội cứ yên tâm đi, ta hy sinh nhan sắc cũng phải quyến rũ hần ra. Nổ. Tiểu Tam, người có bản lĩnh thì theo." Hiển nhiên Cung Bắc Thiếu đã bị Ôn Ngọc dồn ép, trong tay còn có một con bài hộ mệnh cũng phát ra.

". . . . ." Lúc này Ôn Ngọc mới ngẩng đầu lên, mặc dù vẫn lạnh lùng nhưng nụ cười trong ánh mắt kia rõ ràng cho thấy một âm mưu được thực hiện.

Trong tay chỉ còn lại năm con bài, thông thả ung dung rút ra bốn con K. Sau đó nhẹ nhàng ném xuống con bài cuối cùng cầm trong tay. Cánh môi mê người khẽ mở, khạc ra mấy chữ: "Gấp ba, sáu vạn hai."

". . . . ." Cung Bắc Thiếu buồn bực, tại sao vậy. "Gấp ba không phải sáu vạn sao?"

"Nhị Sư Huỳnh, ván này ngươi là địa chủ, còn có ta đây." Đại Nhi cười giảo hoạt, hiển nhiên đã dự liệu Cung Bắc Thiếu thua bài sớm.

". . . . ." Cung Bắc Thiếu buồn bực, mình đường đường là nhất ca giới đánh cuộc thế nhưng lại thua liên tục vài ván, cái này nếu nói ra hoàn toàn không có người tin có được không. Quả nhiên mình quá thuần khiết rồi, người một nhà cho nên mình cũng không dùng kỹ thuật, thuần khiết dựa vào vận khí quả nhiên không tốt.

"Một bàn cuối cùng, nếu ta thắng xóa bỏ thua ta mười vạn trước đó của mỗi người các ngươi, nếu bị thua sẽ thua mỗi người các ngươi mười vạn lượng, như thế nào?" Cung Bắc Thiếu cảm giác mình bị lột hố thật sâu, trước đó vẫn một mực che giấu còn không phải sợ bọn họ không chơi với mình sao, bây giờ nhìn tình hình là bản thân hẳn thuần khiết, trong tay hai người kia không ngừng mờ ám, còn có tiểu gián điệp nhìn bài mình đi mật báo, thật sự là khinh người quá đáng.

Đại Nhi và Ôn Ngọc liếc mắt nhìn nhau, đang chuẩn bị cự tuyệt lại nghe Bách Phi Thần nói: "Ta cá phu nhân thắng, mười vạn."

Triển hồ ly: "Ta cũng cược tiểu thư thắng, mười vạn."

Mộc Vân Thiên: "Ta cũng tham gia náo nhiệt, Đại Nhi thắng, mười vạn."

Đại Nhi và Ôn Ngọc, Cung Bắc Thiếu trao đổi ánh mắt:

Đại Nhi: như thế nào, 4-3-3, ta bốn các ngươi ba-ba.

Cung Bắc Thiếu: không được, một người mười vạn.

Ôn Ngọc: . . . . .

Đại Nhi: Tiền vốn của Bách Phi Thần chính là nhà ta, bấy hân thi đồng nghĩa với lừa ta, tính 4-3-3 như vậy, Tiểu Nương cũng thua thiệt.

Cung Bắc Thiếu: theo như ngươi nói thì Triển hồ ly là nhà của Tiểu Tam, vậy có phải muốn 4-4-2 mới tính không lỗ hay không? !

Ôn Ngọc: . . . . .

Đại Nhi: Nếu như ngươi nguyện ý. Tiểu Nương rất thích tính toán.

Cung Bắc Thiếu: nằm mơ!

Ôn Ngọc liếc Cung Bắc Thiếu một cái bày tỏ: 4-4-2 không có thương lượng.

Đại Nhi: Nói cho cùng như thế nào ngươi cũng được lợi, còn có cái gì không hài lòng.

Cung Bắc Thiếu: Nói thì nói như thế, nhưng cảm giác thua thiệt.

Ôn Ngọc làm như muốn đi.

Cung Bắc Thiếu lập tức xào bài bày tỏ đồng ý.

Đại Nhi: Trẻ nhỏ dễ dạy.

..... Ánh mắt nói chuyện với nhau xong.

Lần này cũng có thể thấy được thủ đoạn của Cung Bắc Thiếu cao minh bao nhiêu. Ba người võ công cao cường, sự sáng suốt hiếm có đều không nhìn ra sơ hở, cộng thêm Đại Nhi và Ôn Ngọc còn có Dao Kỳ, Dịch Phong, tất cả bảy người, không nhìn ra cái gì người ta cũng đã thắng, điều này làm cho Đại Nhi không thể không than thở nhất ca giới đánh cuộc danh xưng với thực tế. Bội phục.

Vì vậy lúc ba người chia cửa, ba người kia đen mặt, có thể ở kèo dưới cùng ăn. Thì ra bị lừa gạt. . . . .

Hai mươi lăm tháng mười hai, Cô trang chủ Linh Lung Sơn Trang, Cô Liên Di con của hân, chủ nhân Thủy Giản Hoa Thủy Nguyệt, Thiên Ảnh hiện đảm nhiệm lâu chủ Vô Ảnh Lâu rồi rít chạy tới, Cốc chủ Dược cốc Dược Lão nhi không có ở trong Dược cốc, Thiên cung truyền lời Thiếu Cung Chủ tham dự chuyện này toàn quyền xử lý.

Vẫn là đại đường lớn, lúc này ngồi ở chỗ này, sắc mặt mọi người đều nặng nề, dĩ nhiên ngoại trừ có vài người cá biệt.

Đối với đại hội lần này, Mộc Vân Thiên không có chút nào cảm thấy hứng thú, hân và Bách Phi Thần hẹn ước muốn một bàn quyết định thắng bại, nhưng không ngờ bị gọi vào nơi này, đây là buồn bực.

Cố Liên Di cũng không phải rất dễ ý, lần này hẳn tới xem muội muội mất tích của mình, mấy ngày nay hẳn mới từ nơi xa trở về liền thuận đường đi theo Cố trang chủ tới xem một chút.

Ngoại trừ Thiên cung là tổ chức lớn, Hoa Thủy Nguyệt là một nữ tử có thể lực không thua gì Thiên cung, cũng xem là thể lực mới nổi bật. Hoa Thủy Nguyệt chỉ mới 25-26 tuổi, gương mặt tròn trịa, hợp với cái tên của nàng, lại càng tăng thêm sức mạnh, sáng tỏ lạnh lùng như ánh trăng, khoe miệng nâng lên luôn mang theo vài phần giễu cợt và khinh thường. Xem ra nữ tử này vô dục vô cầu, rất có vài phần thánh khiết ý.

Thiên Ảnh, hiện đảm nhiệm Thiếu chủ Vô Ảnh Lâu, thủ đoạn tàn nhẫn là người ngoan tuyệt. Vô Ảnh Lâu là một tổ chức sát thủ chuyên nghiệp duy nhất có thể lực giang hồ, nhận vụ án không dưới ngàn vạn, không giống với tán thủ Dịch Phong. Vô Ảnh Lâu phân chia nhiệm vụ thống nhất, quy củ nghiêm minh. Thiếu niên mặc áo xám, gương mặt cương nghị, không nói cười tùy tiện, ở trên giang hồ danh tiếng gần với đệ nhất sát thủ của Sát Thủ Bảng ở hiện tại, Vô Ảnh Lâu bọn họ không tham dự xếp hạng sát thủ giang hồ.

"Những người có thể tới đều tới, Cung mỗ cũng không nhiều lời, tin tưởng các vị đều nghe nói chuyện Đạo tông bị diệt môn cùng một số đệ tử của các môn phái bị giết hại, hôm nay muốn tới thương nghị một số đối tượng đáng nghi ngờ." Cung Tuyệt Thành cũng không kiêu cách, trực tiếp đi vào chuyện chính, từ trước đến giờ hẳn làm việc không thích kéo dài, nếu tiếp nhận tự nhiên sẽ xử lý thật tốt.

"Nghe nói người chế rất thâm, thật không biết đòi trước ra nghiệt gì đòi này phải trả lại." Hoa Thủy Nguyệt nhếch khoe miệng, kéo ra một nụ cười lạnh.

"Hoa Giản chủ, nếu người không phản đối có thể không nói lời nào, Thủy Giản người đứng là thể lực lớn nhất trên giang hồ, chúng ta không chọc nõi, nhưng bây giờ là Cung Thành chủ chủ trì điều tra kỹ chuyện này, Hoa Giản chủ nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn."

"Ha ha ha, người cho rằng bản tiểu thư nguyện ý trộn chung với những thứ nguy hiểm từ ra về đạo mạo như các người sao, bắt quá nán lâu trong Thủy Giản ra ngoài giải sầu mà thôi, các người từ từ thảo luận, bản tiểu thư cũng không theo cùng." Hoa Thủy Nguyệt không chút nào nề tình đứng dậy, tuy rằng mọi người tức giận nhưng cũng không dám ngăn trở, nhất tề nhìn về phía chủ vị Cung Thành chủ.

"Nguyệt nhi ngại phiền thì đi thăm tỷ tỷ của người một chút đi, nàng cũng rất nhớ người." Cung Thành chủ bắt đầu đi lắc đầu, hai tỷ muội các nàng không có một người nào dễ chọc.

". . . . ." Tại sao quên mất vụ này rồi, lúc còn trẻ Cung Thành chủ xông qua Thủy Giản, cuối cùng còn mang đại nữ nhi của người ta bỏ trốn ấy. . . . .

"Khụ khụ, các vị có ý kiến gì nói hết ra, chúng ta sẽ thương lượng."

"Cung Thành chủ, ta cảm thấy thủ pháp của hung thủ lần này và chuyện oanh động giang hồ lần trước rất tương tự." Đại đệ tử Lý Vãn của Tung Lư Môn suy nghĩ một chút, vẫn mở miệng nói.

"Người nói là chuyện Kim Vinh tiêu cục bị diệt môn?" Chân mày Cố trang chủ cau lại, chuyện này hẳn cũng có nghe thấy, thủ pháp kinh người đúng là tương tự, nhưng diệt người của Kim Vinh tiêu cục, ngoại trừ tàn nhẫn bén nhọn nhưng không có hung ác như lần này, hoàn toàn đều là một đao bị mất mạng cũng sẽ không có khổ sở gì. Hơn nữa giang hồ đồn Từ Tà Môn báo thù cho phu nhân của mình mới làm như vậy, Từ Tà Môn luôn có thù tất báo như thế, nhưng cũng không phải là người chủ động treu chọc chuyện. Chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy.

"Đúng vậy, thiên hạ hôm nay có thủ đoạn như vậy ngoại trừ Từ Tà Môn ta nghĩ không ra kẻ khác." Đại đệ tử Lý Vãn của Tung Lư Môn cũng không phủ nhận, hẳn đúng là như vậy nghĩ.

"Những năm này tác phong của Từ Tà Môn chúng ta cũng nhìn thấy, hoàn toàn không hiền lành." Chương môn phái Dục Hoa cũng tán thành nói ra, lúc không có đầu mối, muốn tìm chỗ phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Không bằng sức sinh 2

Cố Liên Di cũng nhíu mày: "Mặc dù Từ Tà Môn có thù tất báo nhưng cũng không phải là người làm sát kẻ vô tội, trừ phi là treu chọc phải hắn, nếu không tất nhiên sẽ không ra tay, từ trước đến giờ bọn họ theo tôn chỉ người không phạm ta, ta không phạm người, chuyện này có thể các vị tìm nhằm đối tượng."

Mộc Vân Thiên nhìn Cố Liên Di thêm vài lần, giang hồ khó còn có người như vậy.

"Cố công tử còn trẻ không biết bí mật trong đó, lấy chuyện Kim Vinh tiêu cục nói chuyện lần này, không biết đắc tội phu nhân Môn chủ Từ Tà Môn Bách Từ Tà như thế nào (nơi này chỉ Bách Phi Thần, sau này Bách Từ Tà chính là Bách Phi Thần) liên sai người nhổ cỏ tận gốc Kim Vinh tiêu cục, nói ít cũng mười mấy phân cục của người ta phải có trăm ngàn người, chỉ trong một đêm trở thành bụi đất, làm sao không liên quan đến hắn!" Chương môn phái Thành Sơn cũng cho rằng chuyện này chính là Từ Tà Môn làm. Sự thực bọn họ tự biết không tìm được dấu vết nào, gần đây danh tiếng Từ Tà Môn

hưng thịnh nên đứng mũi chịu sào sự kiện này.

"Hàng trăm ngàn người?" Mộc Vân Thiên chế cười. Rất khinh thường nói: "Giang hồ vốn là cá lớn nuốt cá bé, diệt cò không tận gốc quay đầu lại phiền toái vẫn là mình, giống như Tông chủ Kiếm Tông đã chết. Người khác cũng khi dễ trên đầu phu nhân Môn chủ Từ Tà Môn, có thể không bị diệt cả nhà sao, nếu là Thành bang chủ, tất nhiên cũng làm như vậy thôi. Bách Từ Tà vì mình phu nhân ra mặt có gì không thể, là vi phạm đạo nghĩa giang hồ. Có công tử cũng nói, người ta từ trước đến giờ phải không gây phiền toái, chỉ là lúc có phiền toái giải quyết một lần mà thôi, Thành bang chủ có ý kiến, không ngại tự mình đi tìm Bách Từ Tà nói chuyện một chút, tội gì kéo mọi người cùng người đắc tội với người."

Thành Vinh bị Mộc Vân Thiên nói á khẩu không trả lời được, há hốc mồm sững sờ không có lời nào phản bác.

"Cung mỗ cũng tin tưởng chuyện này không phải do Từ Tà Môn làm, các vị có còn những chứng cứ khác hay không, ví dụ như hung thủ sử dụng vũ khí gì, vết thương trên người của người chết." Cung Tuyết Thành gấp qua Bách Phi Thần, hần tin tưởng ánh mắt của mình, dĩ nhiên, khi hần biết sau khi Bách Phi Thần thôi vị Thần đế, càng thêm tin người có thể thống trị Bách vương triều như thế, tại sao có thể là hạng người lòng dạ nhỏ mọn lạm sát kẻ vô tội!

"Tất cả người chết đều bị lợi khí gây thương tích, một đao trí mạng, máu chảy khô đến chết. Ta chỉ có thể nói, ta vẫn nghi ngờ Từ Tà Môn.

Thứ nhất, không có tổ chức nào có hình dạng đội ngũ giết người tinh nhuệ, ít ngày trước Từ Tà Môn bại lộ một lần. Thứ hai, người của Kim Vinh tiêu cực đều bị lợi khí gây thương tích. Thứ ba, nghe nói đã điều tra ra nguyên nhân cái chết của Tông chủ Kiếm Tông, vào ngày đó, những người chết đi dường như đều có lỗi với Môn chủ Từ Tà Môn và phu nhân của hần. Thứ tư, Đạo Tông Tông chủ Khấu Bán Hùng vẫn ra tay với Bách Từ Tà, cho nên Đạo tông bị diệt môn, mà những người khác chỉ giết vài người ở đây. Không sai, bây giờ bọn họ còn ở tại Phủ Thành Chủ." Lời nói của Lý Vãn ít có gọn sòng, chỉ đang lảng lảng trình bày quan điểm của mình.

Cung Tuyết Thành cau mày, trong chuyện này hần có mặt, Mộc Vân Thiên cũng nhìn rõ ràng, Từ Tà Môn tuyệt đối không phải là người bởi vì loại chuyện nhỏ sẽ Đại Sát Tử Phương.

"Hừ! Cái gọi là danh môn chính phái không hơn gì cái này!" Mộc Vân Thiên khinh thường.

"Từ trước đến giờ Từ Tà Môn giết người không che giấu, chính là diệt Kim Vinh tiêu cực cũng không e dè, người cho rằng hần giống như các người, bình thường giết người còn lung tung chối bỏ, liệu chết không nhận sao? ! Muốn nói chuyện thì lấy ra bằng chứng cụ thể, xác thực giang hồ cá lớn nuốt cá bé không nói đạo lý, nếu các người quần công cũng không ai có biện pháp, chỉ là hi vọng các người tùy thời chuẩn bị dâng mạng đi, Kim Vinh tiêu cực phân bố như thế cũng chỉ trong một đêm cũng có thể bị tiêu diệt hoàn toàn đừng nói các người, lúc vu oan người khác, tốt nhất nghĩ kỹ xem mình có bao nhiêu cân lượng, được không bù mất có thể sẽ không tốt."

Mộc Vân Thiên cũng không biết tại sao mình bảo vệ Từ Tà Môn như vậy, chẳng lẽ nguyên nhân bởi vì Đại Nhi? Mộc Vân Thiên cố chấp qui kết tất cả đều vì Đại Nhi, thủy chung không chịu thừa nhận mình đã coi tình địch là bằng hữu, một người bạn duy nhất.

Lý Vãn bị giọng điệu hăm dọa của Mộc Vân Thiên làm cho kinh hãi, Thiên cung và Từ Tà Môn có giao tình như thế từ lúc nào, để cho Thiếu Cung Chủ Thiên cung nói chuyện cho hần như thế? !

"Thiên cung ta chỉ nhận chứng cứ, Bách Từ Tà phẩm hạnh như thế nào tin tưởng trong lòng Cung Thành chủ tự có trình bày và phân tích, văn bối cũng không ở lâu nữa, cáo từ." Mộc Vân Thiên đứng dậy cũng không nhìn mọi người một cái, nhẹ nhàng đi khỏi, chỉ chừa cho mọi người một bóng lưng áo trắng nhẹ nhàng, lâu chủ Vô Ảnh Lưu Thiên Ảnh nâng mí mắt liếc nhìn bóng lưng Mộc Vân Thiên đi khỏi, nụ cười lại mị ở khóe miệng càng lan rộng.

Mộc Vân Thiên đi nhưng quay lại thấy chỗ ngồi vốn chuẩn bị cho mình đã bị Cung Bắc Thiếu chiếm đoạt, không khỏi hít sâu một hơi. Lặng lẽ đứng ở sau lưng Cung Bắc Thiếu.

Đã bao lâu rồi hần không có tức giận như vậy rồi hả? Thật lâu. . . Không nhớ rõ. . . . . Nhìn Cung Bắc Thiếu chơi cờ rối loạn, Mộc Vân Thiên phiền não nhíu mày, mím môi xoay người đi khỏi, hiện tại hần có một số việc cần sắp xếp một chút, muốn tìm một địa phương an tĩnh.

Bách Phi Thần ngẩng đầu như có điều suy nghĩ nhìn phương hướng Mộc Vân Thiên rời khỏi, thật lâu chưa hoàn hồn.

"Này, tới phiên ngươi." Cung Bắc Thiếu vò đầu bứt tai thật vất vả bỏ xuống một con cờ, liền thúc giục Bách Phi Thần đánh cờ. Cung Bắc Thiếu sống phóng túng cái gì cũng biết, trừ những đồ chơi được gọi là tu thân dưỡng tính, tỷ như: cờ vây.

"Đánh cờ với ngươi thật là vũ nhục thông minh của ta, tự mình tìm Tiểu Thảo chơi đi." Nếu nói mới vừa rồi Bách Phi Thần còn có ý định cùng chơi hần, bây giờ cũng không có một chút hăng hái, hần thấy Mộc Vân Thiên không quá bình thường liền đoán chừng là đám người kia lại phát ra chiêu số gì rồi, hần muốn đi tìm Đại Nhi tham thảo vấn đề liên quan đến Mộc Vân Thiên.

"Ngươi cho rằng ta nguyện ý đánh cờ với ngươi sao, Tiểu Thảo không phải bị tiểu sư muội phái đi ra ngoài sao. . . . ." Là ảo giác sao, Cung Bắc Thiếu nói lời này tại sao buồn bã như thế?

"Vậy ngươi đi tìm cha của ngươi đi, nếu không đi tìm mẫu thân của ngươi, nghe nói Giản chủ Thủy Giản đã tới, là tiểu cô cô của ngươi chứ, ngươi không đi nhìn người ta một chút?" Bách Phi Thần tùy tiện nói qua loa mấy câu, xoay người đi trở về, hiện tại Đại Nhi vẫn còn ngủ, đoán chừng ở trong phòng đây.

Cung Bắc Thiếu nghe được mấy chữ Giản chủ Thủy Giản, thiếu chút nữa trực tiếp từ trên ghế tròn té xuống. Tin tức này của Bách Phi Thần cũng quá linh thông đi, tiểu cô cô của ta tới, hần cũng biết? Không được, không được, hay là ẩn nấp tốt hơn, bà cô nãi nãi kia không chọc nổi, hần muốn chết, đánh vẫn không đánh lại, trốn cũng không trốn thoát, không thu thập năng tốt, cha của mình sẽ tìm mình gây phiền toái. Thảo Diệp nên trở về rồi,

hay là đi ra ngoài đón thôi. Nghĩ xong liền bôi dầu bàn chân bỏ chạy.

Phù Thành Chủ cách phía tây không xa, nơi đó thiên nhiên trong lành, Minh Nguyệt Hồ ở trong ánh nắng chiếu rọi xuống càng lộ ra trong suốt.

Mộc Vân Thiên mặc toàn thân áo trắng, lẳng lặng nằm ở bên hồ hưởng thụ ánh nắng nhìn trời, con người trong suốt dính vào một tầng mê man hiếm thấy, tay phải tùy ý khoác lên trên trán. Gió nhẹ thổi qua, tà áo nhộn nhạo bay lên theo gió, Mộc Vân Thiên nhắm mắt lại nghe âm thanh gió nhẹ thổi lá cây. Trên mặt lạnh nhạt thu lại nụ cười kiêu chiêu bài ngày thường, có thêm mấy phần lạnh lùng.

Mình và Đại Nhi gặp nhau, mình đối với Đại Nhi vừa gặp đã yêu. . . . . Giống như thật sự là một cuộc âm mưu đấy. Thần Bình Thành xảy ra hai chuyện trước sau cũng dính dáng đến Tử Tà Môn, thật chỉ là giả họa đơn giản như vậy sao? Vậy tại sao muốn tìm ở Thần Bình Thành?

Hắn cảm giác có một cái lưới lớn đang từ từ tiến tới gần bọn họ, sẽ chờ thời cơ chín muồi một lưới bắt hết.

Chợt trong đầu thoáng qua một bóng dáng, trong lòng càng thêm phiền não. Có một số việc hắn không nguyện ý suy nghĩ nhiều. Chỉ sợ kết quả không phải hắn có thể thừa nhận được.

Bỗng nhiên có cảm giác trong không khí rối loạn, chợt mở mắt lại nhìn trên đỉnh đầu của mình, vốn không có một bóng người, một Hồng Y thiếu niên nằm trên cây.

Nhìn tuổi cũng chỉ hai mươi mà thôi, có chút gầy gò, trên mặt hơi lộ ra tái nhợt, lông mi như cây quạt lông che lại cặp mắt vô cùng linh động, cánh môi màu hồng nhạt khiến gương mặt nhìn như có chút bệnh hoạn, giống như tờ giấy trắng trong suốt, nhẹ nhàng đâm một cái sẽ rách nát.

Miệng nâng lên nụ cười tà mị như có như không ngược lại tăng thêm mấy phần nhân khí, không giống khuôn mặt như gốm sứ, không thành thật.

Mộc Vân Thiên nhìn chằm chằm khuôn mặt gần như trong suốt mặt ước chừng mười giây, sau đó bình tĩnh liếc rù mí mắt nhắm mắt lại một lần nữa.

Hồng Y thiếu niên này chính là Vô Ảnh Lâu lâu chủ, Thiên Ảnh, chú ý tới Mộc Vân Thiên không nhìn mình chăm chú mới mở mắt. Nhưng cũng không có nhìn hắn, chỉ nhìn chằm chằm vào ánh mặt trời phía trên xuyên qua khe hở, hai người một trên một dưới, một mở mắt to, một nhắm hai mắt, cứ như vậy ngây người hai canh giờ. Cuối cùng vẫn là Thiên Ảnh không nhẫn nại được, cánh tay chống cây khô nhảy xuống, trong nháy mắt còi hồng sam trên người ra, một cước giẫm lên sân cỏ bên dưới, lúc uốn người nhảy lên cũng không quay đầu lại đi khỏi. Chỉ để lại một màu đỏ rêu rão, sau giữa trưa ánh mặt trời càng phát ra chói mắt.

Dưới tàng cây, Mộc Vân Thiên chậm rãi mở mắt, trong hơi thở quanh quần nhân nhát mùi hoa mộc hương trên người Hồng Y, trong đầu nhanh chóng thoáng qua một chút hình ảnh không nắm bắt được. Nhưng vừa nhắm mắt lại, an tâm ngủ.

Về có phải do Tử Tà Môn làm chuyện này hay không, bởi vì nguyên nhân gì tạm thời gác lại, không nói, các nhân sĩ võ lâm trước hết ở Phù Thành Chủ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Không bằng súc sinh 3

Lúc nửa đêm, từ trước đến giờ luôn cảnh giác, Đại Nhi không tiếng động mở mắt. Rốt cuộc muốn ra tay. Nghiêng đầu liếc mắt nhìn Bách Phi Thần ngủ rất an ổn trên đất, khóe miệng hiện lên một chút ý cười, nhắm mắt lại lần nữa cũng đã ngủ thẳng tới sáng ngày mai.

Khi tỉnh lại, nhìn thấy Bách Phi Thần ngồi ở bên giường nhìn nàng chằm chằm, không khỏi tức giận. Nàng không biết tại sao ngủ không yên ổn như vậy, thì ra có nhân tố bên ngoài. Nhìn lại trên đất đã bị dọn dẹp sạch sẽ, không nhìn ra chút nào có dấu vết ngã ra đất nằm nghỉ, lại không khỏi phải cảm thấy buồn cười.

Có nên đáng yêu như thế hay không, một chút tâm tư thật sự là quá ngây thơ.

"Tình huống Phù Diệu tam Vương từ không ổn, cùng thái tử, hiện nay hai người đã mang ra bên ngoài đấu nhau khí thế hùng hực, theo tình thế bây giờ, tháng ba năm sau đoán chừng sẽ kết thúc hết thấy rồi." Bách Phi Thần thấy Đại Nhi muốn phát tác, mở miệng nói trước, hắn biết nếu như nghe được tin tức này, nàng nhất định không sẽ so đo mình quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác.

Quả nhiên, Đại Nhi nhướng mày nhắc chân lên, ngập một hơi, hít mắt nói: "Gọi Tiểu Vũ tới đây."

Bách Phi Thần gật đầu, biết trong lòng Đại Nhi rất ưa thích tên tiểu tử kia, mặc dù trong lòng khó chịu nhưng cũng biết chuyện này không thể chậm trễ. Vì vậy ngoan ngoãn xoay người ra cửa, thuận đường phân phó Dao Kỳ đi vào rửa mặt cho Đại Nhi.

"Tiểu Vũ, Tam ca của ngươi, trước khi đi nói với ngươi thế nào?" Hôm nay Đại Nhi mặc toàn thân màu trắng đơn giản, giữa cổ, ống tay áo, đai lưng dùng sợi dây màu đỏ thắm tươi đẹp dính từng đóa hoa đào, bên cạnh sợi dây đen rất thanh nhã, kết hợp màu sắc có một hương vị độc đáo.

Tiểu Vũ thấy Đại Nhi nghiêm trang, trong nháy mắt đáy lòng hiểu rõ đoán chừng đã xảy ra chuyện rồi, cũng ngồi không yên, trực tiếp thu dọn mấy tờ ngân phiếu trong phòng cất vào trước ngực, lại chạy trở về cáo biệt Đại Nhi.

"Ngọc tỷ tử, ta muốn trở về." Giọng nói kiên định không có chút nào có ý tứ thương lượng, nhiều nhất chính là nói cho một lời mà thôi.

Đại Nhi cười thầm, Tiểu Vũ như vậy cũng không uổng Tam vương tử bảo vệ hấn như thế.

"Dao Dao, người và Dịch Phong đưa Tiểu Vũ về, giao lá thư này cho Phù Diêu Thanh Nhung." Mặc dù chữ viết của Đại Nhi không ra sao, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể xem hiểu.

"Tiểu thư. . . . ." Dao Kỳ cũng cảm thấy nơi này sóng ngầm mãnh liệt, nếu mình đi, bên cạnh tiểu thư không có người làm sao được.

"Dao Dao, người phải biết tiểu thư vì tốt cho người, gần đây Bách Phi Thần tương đối không bình thường, lần trước không phải Dịch Phong đã bị thua thiệt sao, cũng may xuống tay lưu tình, cho nên tiểu thư cảm thấy, như vậy vẫn nên cách xa hàng này tốt hơn." Đại Nhi vừa nói như thế, Dao Kỳ và Dịch Phong cùng nhau đỏ mặt, mặc dù không có xảy ra chuyện gì, nhưng bị hạ được đó là sự thật. Vì vậy đáy lòng Dịch Phong chợt gật đầu, rất đồng ý quan điểm của Đại Nhi.

"Tiểu Dịch còn chưa cút đi ra ngoài thu dọn đồ đạc, dựa theo cước bộ của các người cũng nên chạy tới cửa ải cuối rồi, chuyện bên này cũng đã qua một đoạn thời gian, vừa vặn chừng một tháng, bản tiểu thư nghe nói bên Phù Diêu phong cảnh như tranh, năm sau nhất định đi xem một chút."

Đại Nhi đối với Tiểu Vũ là tốt thật lòng, nếu không sẽ không bảo Dao Kỳ và Dịch Phong bảo vệ cho hấn, còn cam kết muốn đi giúp bọn họ, phải biết Đại Nhi thật vất vả cách xa cung đình, bước vào lần nữa thật sự không phải là tác phong của nàng. Nhưng như Bách Phi Thần nói, nếu không phải tình thế thật không tốt, hấn cũng sẽ không nói như vậy, xem ra thái tử Phù Diêu vẫn có có chút tài năng.

Đám người mới vừa đưa Tiểu Vũ đi, Thành chủ Thần Bình Thành liền tới mời người rồi, nhìn dáng dấp vẫn bị mọi người ép buộc. Khi Bách Phi Thần và Đại Nhi đi tới đại đường thì cả đại đường đã ngồi đầy người không ngoài dự đoán.

"Không biết Cung Thành chủ mời bản tọa tới có chuyện gì, nếu như không phải chuyện đặc biệt quan trọng, bản tọa xin lỗi không tiếp được rồi, phụ nhân nhà ta thật sự không thích nơi như vậy." Từ đầu đến cuối, Bách Phi Thần không có bỏ thí một chút ánh mắt nhìn sang chỗ khác, mắt xéch bất cần đời nhìn thẳng vào chủ vị Cung Tuyệt Thành.

Lời nói nhìn như khách sáo cũng không kém phách lối, càng làm cho mọi người bất mãn, con mẹ nó quá lớn lối!

"Bách Tử Tà, người cho đây là địa phương nào? ! Phù Thành Chủ người cho rằng là hậu viện nhà người sao? !" Chương môn phái Dụ Hoa, Hoa Đông phát tác, ngày hôm qua đã tức sôi ruột, hôm nay thấy Bách Tử Tà không nghiêm túc như vậy, trong lòng càng thêm ủy khuất. Ý có Cung Tuyệt Thành làm chỗ dựa, Bách Tử Tà không dám làm gì hấn, liền không biết nặng nhẹ.

"Chát! Bùm!" Một hồi tiếng vang, mọi người chỉ cảm thấy một đạo chương phong xẹt qua, Chương môn Phái Dụ Hoa, Hoa Đông vốn đang ngồi ở giữa, cả má trái đều bị đánh cho lệch ra, sung đỏ không đồng đều, mà phía dưới cái ghế ngồi không vững chắc trực tiếp gãy nát. Vốn là cáo mượn oai hùm Chương môn phái Dụ Hoa chưa kịp phản ứng đã đặt mông ngồi ở trên ván gỗ gãy đổ, giống như nam nhân bị ỏi chơi gái không trả tiền bị người đánh.

"Người...người. . . . ." Hoa Đông một tay run rẩy chỉ vào Bách Phi Thần, nhưng nhìn thấy ánh mắt tràn ngập sát khí của Bách Phi Thần, cố nói một câu cũng nói không ra.

"Bách Môn chủ chó tức giận, nể mặt mũi của Cung mỗ không nên so đo với Hoa chương môn, lần này mời hai vị tới cũng là có một số việc cần chứng thực. Hai vị mời ngồi." Cung Tuyệt Thành chưa từng thấy qua Bách Phi Thần nóng nảy như vậy, nhưng cũng không muốn làm cho chuyện rối tinh rối mù, trong lòng mắng Hoa Đông mấy câu miêng thổi, trên mặt cũng không có thay đổi đặc biệt, giống như mới vừa rồi không có chuyện gì.

"Bản tọa tự nhiên sẽ không không chấp nhặt với súc sinh, không, bản tọa nói sai rồi, giống như Hoa chương môn, giết người đoạt bảo, cưỡng chiếm tẩu tử (chị dâu), coi mạng người như cỏ rác, vung tay lên liền diệt cả Trương gia, tại sao có thể xưng là súc sinh, thật là vũ nhục cái từ súc sinh cao quý." Bách Phi Thần cũng không từ chối, đã đến đây tất nhiên không thể đi như vậy. Nụ cười trên mặt trong mắt trở nên sát ý mười phần, trong miệng còn nói lời rất đáng đánh đòn, giọng nói lại rất nghiêm túc, thật sự làm cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Lời này nói ra, căn bản sẽ không có người dám tự tìm phiền phức nữa, hệ thống tình báo của Tử Tà Môn có thể nói hoàn mỹ, không cần thận chọc vị tổ tông này, nói ra tất cả chuyện không nên nói, mặt mặt vẫn là mình, cho nên tất cả mọi người thức thời lựa chọn lặng im.

Hoa Đông nghe được Bách Phi Thần nói như vậy, cả khuôn mặt đỏ lên, những chuyện này hấn biết căn bản không gạt được, nhưng người đang ngồi, có người nào chưa từng làm một chút chuyện người không nhận ra, trong lòng mọi người biết rõ, tuy nhiên cũng không hèn mà cùng nhau không đề cập tới, cũng chỉ là đều cho nhau mặt mũi, không ngờ Bách Phi Thần không đạo lý như vậy, trực tiếp nói ra ngay trước mặt mọi người, bảo Hoa Đông làm sao chịu nổi! Hai mắt trợn ngược hôn mê bất tỉnh.

Biết là một chuyện, nói ra là một chuyện, sợ là này Hoa Đông đem lòng ghi hận Bách Phi Thần. Dĩ nhiên, có một số người, cho dù người không muốn đáp hấn, hấn cũng sẽ xem người trở thành thành cái đinh trong mắt, đâm trong thịt, dù sao trên thế gian, người đáng ghê tởm nhiều không kể xiết.

"Người đâu, đưa Hoa chương môn đến phòng khách nghỉ ngơi." Cung Tuyệt Thành cũng lười nhìn hấn một cái, thật sự là quá mất mặt rồi, thật không biết hấn làm thế nào chống đỡ cả Phái Dụ Hoa.

Kê dưới thu dọn xong, Cung Tuyệt Thành mới mở miệng lần nữa.

"Bách Môn chủ, lần này mời ngươi tới, mục đích chắc hẳn ngươi cũng rõ ràng, Cung mỗ cũng không vòng vo nữa. Theo tình thế phát triển trước mắt, xem ra cực kỳ bất lợi đối với Từ Tà Môn, bởi vì thủ pháp hoàn toàn tương tự, mọi người không khỏi nghi ngờ Từ Tà Môn, dù sao những năm này Từ Tà Môn làm theo ý mình, ở giang hồ danh tiếng cũng không tốt lắm. Ta thay mặt các môn phái bị thụ hại hỏi một câu: Bách Môn chủ có ý kiến gì đối với chuyện này không?" Cung Tuyết Thành nói rất khéo léo, dĩ nhiên, hẳn cũng đổ toàn bộ trách nhiệm trở lại cho mọi người. Thay mặt môn phái thụ hại hỏi một câu, cũng không chính là chỉ mấy môn phái đó, đẩy trách nhiệm chuyện này không còn một mống. Nhưng điều này đúng là không có quan hệ với Thần Bình Thành bao nhiêu.

"Bồn tọa không có hứng thú đối với chuyện này, có lời gì Cung Thành chủ cứ việc nói thẳng đi, bồn tọa nhất định biết gì nói đó." Bách Phi Thần nói năng rất khách khí, chỉ là trong ánh mắt cũng không phải chuyện như vậy.

Đại Nhi ở một bên ngồi yên lặng rất khó được, dáng vẻ không có chút nào muốn phát biểu ý kiến, đáy lòng cũng đang cười thầm Bách Phi Thần phúc hắc. Rõ ràng nghe rõ ý của Cung thành chủ nhưng cố ý giả bộ không biết, nhất định người ta chính miệng nói ra, đắc tội với ngươi một chút, đợi lát nữa chính mình sẽ dùng lý lẽ trả thù, thật là thích so đo. Chỉ là, ngược lại rất hợp khẩu vị của tiểu nương.

Thiên Ảnh vẫn rũ mắt suy nghĩ không nhìn bất luận kẻ nào, chỉ là khoe mắt cũng chỉ hướng về phía Mộc Vân Thiên toàn thân áo trắng chỉ cười không nói ngược lại về mặt của Hoa Thủy Nguyệt hài hước nhìn Cung Tuyết Thành kinh ngạc, xem ra vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện hai mươi năm trước hẳn tự tiện xông vào Thủy Giản lừa gạt tỷ tỷ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Không bằng súc sinh 4

Triển Phong Hoa và Ôn Ngọc đều không ở đây, bọn họ không có dính dáng chuyện này, hai người bọn họ cũng không biết thân phận của Triển hồ ly. Cung Bắc Thiếu cũng nghe nói tiểu cô cô của mình tới, trốn tránh còn không kịp, đầu thế tự động xuất hiện, hôm qua nói đi đón Thảo Diệp cho đến bây giờ chưa trở lại, không, đoán chừng trở lại rồi nhưng không biết người trốn đến nơi nào.

Ở trong lòng Cung Tuyết Thành cũng mắng Bách Phi Thần trăm ngàn lần, trên khuôn mặt tao nhã lộ ra không bình tĩnh, nhìn chăm chăm Bách Phi Thần không hề chớp mắt. Thấy bộ dạng Bách Phi Thần hiển nhiên không chịu thua mình nhưng cũng không có lưu một chút mặt mũi, đi thẳng vào vấn đề: "Trước mắt mà nói, Từ Tà Môn của ngươi bị hiềm nghi lớn nhất, không biết Bách Môn chủ có gì muốn giải thích sao?"

"Giải thích? Giải thích cái gì? Nếu là bồn tọa làm, tự nhiên sẽ chiêu cáo thiên hạ còn có giải thích nào tốt hơn, không phải bồn tọa làm, càng không cần thiết giải thích. Một số người thông minh không đạt tiêu chuẩn, muốn nghi ngờ ta thế nào thì cứ nghi ngờ, bồn tọa không quan tâm. Tôn chỉ của Từ Tà Môn ta thiết nghĩ các vị cũng rõ ràng, bồn tọa cũng không muốn nói nhiều, nếu như chỉ là chuyện này, bồn tọa liền cáo từ. Bồn tọa còn phải đánh cờ với phu nhân, nói một chút chuyện đã bỏ lỡ thời gian qua." Hiển nhiên Bách Phi Thần rất khinh thường đối với chuyện này. Một đám gia hỏa không có đầu óc, có một chút chuyện cũng không tra được, chỉ biết tát nước dơ trên người người khác. Thật sự là nguy quân tử ra và đạo mạo, ghê tởm.

"Bách Môn chủ, chúng ta nhiều người khách khí với ngươi như vậy, ngươi tốt nhất nghĩ rõ rồi nói, Từ Tà Môn tất nhiên cường hãn, nhưng đối nghịch với cả giang hồ cũng không phải sáng suốt, ta khuyên Bách Môn chủ vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn." Vẫn trầm mặc, Thiên Ảnh cũng chen lời, lúc này không cho phép khiến cho tất cả mọi người nhìn về phía hắn, phải biết bắt đầu từ hôm qua Thiên Ảnh chẳng hề nói một câu. Trầm mặc không nói, ánh mắt tối tăm, thỉnh thoảng phát ra tia sáng yếu ớt, người nhìn thấy tê dại da đầu.

Thực lực Vô Ảnh Lâu cũng không thể khinh thường. Nếu hai vị này đụng nhau, tuyệt đối là hai bên tổn hại. Tất cả mọi người muốn ngồi xem hồ đấu, nếu như có thể không ngại, ngồi thu ngơ ông đắc lợi.

"Bồn tọa muốn làm như thế nào, không cần Thiên lâu chủ nhúng tay, Thiên lâu chủ vẫn nên quản tốt thủ hạ của mình đi, tránh để lưu lại chứng cứ giống như ra cửa giết người, nếu xử lý không sạch sẽ, bị người nào thấy được thì rất bất lợi." Bách Phi Thần xem thường, Thiên Ảnh cũng coi là một danh nhân giang hồ, mua bán trải qua tay hắn không có cái gì không thành. Mà mỗi lần hắn nhận nhiệm vụ đều là nguy hiểm, hiển nhiên thấy rõ mức độ nguy hiểm. Có thể thuận lợi sống tới ngày nay không thể không nói, thực lực của hắn cũng cường hãn.

Vừa tiến đến, Đại Nhi liền chú ý tới hắn, trong đôi mắt thu lại che giấu một vài thứ, dư quang khoe mắt sót lại làm cho Đại Nhi có chút không hiểu, hắn và Tiểu Thiên biết nhau? Không, hoặc là hắn biết Tiểu Thiên.

"Bách Môn chủ yên tâm, Vô Ảnh Lâu từ trước đến giờ không làm chuyện thường tiền mua bán, tự nhiên sẽ không lãng phí thể lực của mình như vậy." Ngắc đầu, con ngươi yếu ớt nhìn về phía Bách Phi Thần. Lời nói cũng cực kỳ cao minh.

Thủ đoạn tàn nhẫn, sát thủ bén nhọn, ngoại trừ bại lộ qua một lần, ngoài Từ Tà Môn, còn lại mọi người đều biết Vô Ảnh Lâu chính là tổ chức sát thủ vang danh tam quốc. Vô Ảnh Lâu lại có truyền thống trăm năm không phải là người không có nhiệm vụ không thể giết người. Thiên Ảnh nói lời này chính là cho bọn hắn biết Vô Ảnh Lâu mình sẽ không phải là người xuống tay đối với những người đó, dù sao không có liên quan những người đó, dù là mua bán giết người cũng không thể để lại dấu vết như vậy.

Một câu nói liền loại bỏ mình ra bên ngoài, không thể không nói là một nhân vật thông minh.

"Thiên lâu chủ nói không sai, mỗi môn phái đều có tác phong hành sự của mình. Vô Ảnh Lâu như vậy, Tử Tà Môn ta cũng như thế. Về phần mới vừa rồi Thiên lâu chủ nói đối địch cả giang hồ..."

Bách Phi Thần nói xong dừng lại một chút, bỏ qua Thiên Ảnh, con người nhìn về phía Đại Nhi chăm chú xem trò vui, ngay sau đó vui vẻ cười phá lên: "Nếu các người có tâm nguyện bốn tọa có sợ gì!" Chỉ cần Đại Nhi ở bên mình, cho dù đối địch cả thiên hạ thì như thế nào? !

Mọi người ở đây, chỉ có Cung Tuyết Thành biết Bách Phi Thần không phải nói đùa, hẳn thật sự không hài sợ! Chính là vì từ đầu đến cuối tin tưởng Bách Phi Thần không biết làm loại chuyện đó. Thứ nhất là tác phong, thứ hai chính là hẳn căn bản cũng không cần nhờ vào đó để đạt được cái gì. Ngồi vị hoàng đế nói bỏ liền bỏ, giang hồ này có đồ vật gì đó có thể để cho hắn muốn. Có lẽ chỉ có. . . . . Nghĩ tới, ánh mắt không khỏi chuyển sang Đại Nhi cực kỳ an tĩnh.

Từ sau khi xảy ra chuyện của Tông chủ Kiếm Tông, hẳn mới hiểu được tại sao người như Bách Phi Thần cứ quyết một lòng đối với Đại Nhi như thế. Mặc dù Nhi tử của mình hồ đồ nhưng cũng không phải là bản tính không đích, đoán chừng cũng có ý với nàng. Trên người của nàng có một cỗ khí chất khó có thể dùng lời diễn tả được, chỉ có lúc nàng đánh nhau hoặc là khiêu chiến chuyện gì mới có thể lộ ra. Một cái nhãn mày, khuôn mặt tươi cười, giọng tay, nhấc chân cũng hấp dẫn ánh mắt mọi người, cho nên trong lời nói của nàng đầy khí phách.

Nữ tử này chắc chắn sẽ có một loại phong cách như vậy, khiến cho các loại người ưu tú không tự giác cũng tụ tập tại bên cạnh nàng, cười đùa, tức giận nểng tùm tùm mà nói, không chút nào ra vẻ kiêu cách. Trên đời luôn có một số người như vậy, mọi người làm thế nào cũng không đuổi kịp, chỉ có thể dùng để nhìn lên, tín ngưỡng. Vị này Lâm gia tiểu thư này chính là một vị như vậy.

"Ha ha ha, Bách Môn chủ không hổ là anh hùng hào kiệt đương thời!" Cổ Liên Di nghe cũng không cổ kị chút nào than thở, hào khí ngàn vạn như vậy làm sao lại là người làm ra loại chuyện của bọn đạo chích. Nếu nói trước đó vẫn không rõ ý thế nào, như vậy hiện tại thật sự rõ ràng đứng về phía Bách Phi Thần. Vị Cổ đại thiếu này nuôi dạy có thể tốt hơn nhiều so với Cổ đại tiểu thư rồi.

"Chuyện này người không cần nói mọi người cũng biết, bốn tọa vẫn rất tự biết." Bách Phi Thần khẽ mỉm cười, nhưng lại nhìn Đại Nhi, vẻ mặt giàn ra: "Phu nhân, nàng nói đúng không?"

Đối với giọng điệu thay đổi và đối xử với mọi người, Cung Tuyết Thành, Cổ trang chủ, Mộc Vân Thiên đã thành thói quen, người khác chưa từng trải qua một lần, trong lòng nhất trí châm chọc: Mẹ nó đối xử sự khác biệt cũng quá lớn đi!

Ngược lại, Hoa Thủy Nguyệt đối với Bách Phi Thần có chút thương thức, trên mặt càng tức giận, trong lòng lại kìm nén đến sắp nội thương. Cung Tuyết Thành và Bách Phi Thần đều giống nhau như vậy, đối người ngoài hào khí ngàn vạn, khắp nơi không nề mặt, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, nhỏ cỏ tận gốc, đối với phu nhân của mình cũng là nói gì nghe nấy.

Thật ra, Hoa Thủy Nguyệt cũng không phải còn ghi hận Cung Tuyết Thành, chỉ là khi đó nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện bị mẫu thân của mình giáo dục có chút vấn đề, sau khi trưởng thành cũng đã quen chung đụng với Cung Tuyết Thành như vậy, nếu để cho nàng thay đổi thật đúng là không đối được. Cũng may Cung Tuyết Thành biết tính tình Hoa Thủy Nguyệt kì quái giống như Cung phu nhân, cũng tùy ý nàng.

Chỉ thấy Đại Nhi ngẩng đầu khẽ mỉm cười. Nụ cười này mọi người chỉ cảm thấy như hoa sen nở rộ, dịu dàng ấm áp, Bách Phi Thần cũng âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ phu nhân muốn làm cái gì, sẽ không nề mặt chứ. Trong bụng đã đưa ra quyết định, một chút nữa Đại Nhi nói gì, hẳn đều gạt đầu nói phải, bày tỏ về sau nhất định nàng nói gì nghe nấy.

"Phu quân nói phải là phải, phu quân nói không phải thì không phải."

Từ trong đôi môi đỏ tươi mềm mại nói ra cũng khiến trán của mọi người không ngừng nổi vạch đen: quả nhiên là vợ chồng, đều không nói đạo lý như vậy.

Mộc Vân Thiên nghe Đại Nhi nói như vậy, nụ cười trên mặt càng thêm sâu, ánh mắt bất giác chạm đến ánh mắt cách bên trái mình hai vị trí, cũng không tự giác quay đầu đi. Lại thấy Thiên Ảnh đã đem vốn là liếm ở dưới mí mắt nhìn về phía khác. Nhìn gò má như gôm sứ gần như trong suốt như đứa trẻ, Mộc Vân Thiên có chút ngây ngẩn. Hắn tự nhiên cảm thấy gương mặt này quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, thậm chí vượt qua khỏi suy nghĩ lúc mình nhìn thấy Đại Nhi lần đầu. Cái này giống như là ấn ký in vào linh hồn, không tiếng động tùy ý đi lại ở trong thân thể, nhưng mình cũng không nhớ ra được chút nào.

Đối với hai phu thê nhà này, một xướng một họa, đối đáp nhau, mọi người cũng im lặng chí cực, Cung Thành chủ thiên vị còn chưa tính, Đại Thiếu Gia của Linh Lung Sơn Trang cũng đứng về phía bên kia, xem ra Trang chủ không nói gì, chắc là chấp nhận lời nói của Cổ đại thiếu. Nhìn tình hình bây giờ sợ rằng thế nào cũng chẳng liên quan đến Tử Tà Môn rồi, chuyện lần này chẳng lẽ cứ tính như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Ngưng đi (canh một)1

"Các vị, Cung mỗ biết các vị có thể cũng có chút thành kiến đối với Từ Tà Môn, nhưng sự kiện lần này không phải chuyện đùa, nếu tùy tiện nghe ngóng, sợ rằng hậu quả khó lường được, trước tiên mời chư vị ở lại Phủ Thành Chủ mấy ngày, Cung mỗ đã phái người bắt tay vào truy xét chuyện này, có thể hung thủ sẽ lưu lại gì đó. Mấy ngày trước cũng đã chờ đợi, chờ thêm mấy ngày nữa cũng không sao, các vị cảm thấy thế nào?"

Trước đó bị Mộc Vân Thiên ép không nói được lời nào, lần này Lưu Nhiên cũng ngậm chặt miệng, hẳn biết mình thế lực đơn bạc, và lại nhìn tình trạng mấy nhân vật nặng kíp cũng đứng về phía Từ Tà Môn, mình vừa mở miệng khác gì tự tìm chết, giống như Hoa Đông mới vừa rồi không biết sống chết. Cho nên hẳn thông minh lựa chọn ngấm nhìn, mặc dù hẳn nóng lòng báo thù nhưng chỉ có thể lượng sức mà làm, hôm nay nếu tất cả mọi người cô lập Từ Tà Môn thì cũng thôi đi, tình huống trước mắt như thế vẫn là chờ đợi thì tốt hơn.

Dưới sự đề nghị của Cung Tuyệt Thành chuyện này không thể không gác lại lần nữa, hôm nay đã là mùng 7 tháng 12, cuối năm đang đến gần, mọi người không tránh khỏi phiền não trong lòng. Mặc kệ kết quả như thế nào, qua 20 tất nhiên đều muốn trở về nhà của mình. Không khỏi thăm nghĩ chuyện này đơn giản một chút là tốt rồi, đừng qua năm lại xuất hiện chuyện gì.

"Nghe nói Thiên Nhai Túc Quán đã xảy ra chuyện, người cũng không đi nhìn một chút?" Đại Nhi và Bách Phi Thần, hai người sóng vai đi ở trên đường trở về, nhìn thế nào rất thích hợp.

"Chút chuyện nhỏ này cũng xử lý không tốt còn không bằng chết đi cho xong." Bách Phi Thần cũng không muốn để ý, cũng không biết tại sao lại thật sự tin tưởng đám người Liễu Phàm hay là như thế nào.

"Tiểu sư muội!" Lúc này vẫn ẩn núp không gặp người, Cung Bắc Thiếu bước nhanh đi tới, trên gương mặt tinh xảo càng có mấy phần vội vàng, đi theo phía sau là Thảo Diệp đi ra ngoài đã trở về.

"Nhị Sư Huynh thế nào? Không sợ bị tiểu cô cô của người bắt gặp?" Đại Nhi cười đùa ngừng bước chân, nhìn Cung Bắc Thiếu bị mình nói một câu có chút buồn bực, cảm thấy buồn cười.

"Phủ Dương đã xảy ra chuyện." Phủ Dương, khu vực trung gian Bách vương triều, vùng đất hoa lệ giàu có. Người của Lâm gia chính là ở Phủ Dương.

"Nói rõ ràng, là Phủ Dương-Lâm gia hay là Vạn Phật Sơn." Lúc này Bách Phi Thần mới nghiêm túc, Phủ Dương không chỉ có dòng tộc Lâm gia, cũng là cơ sở Từ Tà Môn người ngoài vẫn không biết. Mỗi một tác đất Vạn Phật Sơn đều bị mây mù lượn quanh cả năm.

"Vạn Phật Sơn." Sau khi Cung Bắc Thiếu và Thảo Diệp chiếm được tin tức này liền vội vàng chạy tới. Phải biết Vạn Phật Sơn địa thế hiểm yếu không nói, còn có trận pháp bảo vệ quanh năm mây mù lượn quanh, căn bản là một tấm bình phong thiên nhiên. Có thể nhiều loạn Vạn Phật Sơn khiến người của Phủ Dương phát ra tin tức, chuyện có thể đơn giản như vậy sao? ! Hiện tại hẳn hiểu ra, hoàn hảo tiểu sư muội bảo Thảo Diệp bố trí chìm Phủ Vân truyền tin tức ở các nơi, nếu không, loại chuyện này truyền tới nơi chính là trinh nữ đã thành đàn bà rồi.

Sắc mặt Bách Phi Thần trở nên âm trầm, Vạn Phật Sơn hiểm yếu hẳn hiểu rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào, nếu nói có thể đủ người ẩn núp đi vào thật đúng là không thể nào, dĩ nhiên, trừ khi có nội ứng. Và lại, cửa ra vào bình thường không có mệnh lệnh đều đóng cửa núi không mở, ...

"Nếu người khác đã thịnh tình như vậy, nếu như người không trở về chẳng phải là quá không nể tình rồi." Đại Nhi nhìn mặt mũi Bách Phi Thần trở nên âm trầm cũng biết chuyện này không phải đơn giản, suy tư một chút mới nói như vậy, trong lòng thất kinh thực lực đối phương dũng mãnh, suy nghĩ nhưng trên mặt cũng không biến sắc.

"Từ nơi này đến Phủ Dương ra roi thúc ngựa cả ngày cả đêm cũng phải mười lăm ngày, qua lại phải một tháng, lại không nói đến còn phải có thời gian xử lý sự việc, ta vừa đi bên này, không nhất thiết chặn lại được cái gì còn làm con bướm thiêu thân." Bách Phi Thần nói không sai, hôm nay mọi người mới vừa chỉ ra chỗ nghi ngờ Từ Tà Môn làm chuyện kia, hôm nay sẽ phải lập tức đi khỏi tất nhiên không ổn.

Đại Nhi lưu lại có thể ổn định thế cục, Bách Phi Thần cũng không nghĩ như vậy. Chính mình tự đi, nửa khắc cũng không thể trì hoãn, hẳn không nỡ rời khỏi Đại Nhi ngày đêm lên đường, còn nữa, nơi đó gây ra động rất tình quá lớn, chưa chắc có nguy hiểm, hẳn không thể để cho nàng mạo hiểm, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là phải ở lại chỗ này thì tốt hơn. Dù sao bọn Triển Phong Hoa đều ở đây.

"Người không tin bản tiểu thư hay vô cùng coi trọng thông minh của đám người kia?" Đại Nhi nhún mày, ý bảo lần này không đi cũng phải đi.

"Phu nhân, vì phu không nỡ xa nàng." Bách Phi Thần nghe giọng của Đại Nhi thì biết rõ không còn đường phản bác, lúc này muốn thi triển Mỹ Nam Kế.

"Không nghe lời như vậy, ngưng đi." Đại Nhi phát tay một cái, để lại cho ba người bọn hắn một bóng lưng.

"Phu nhân, vì phu đi ngay." Bách Phi Thần ủy khuất nhìn Đại Nhi nói, ngay sau đó đá một cước vào trên mông đít Cung Bắc Thiếu, hung hăng nói: "Còn không đuổi theo, không biết phu nhân không biết đường sao? !" Sau đó trực tiếp lác mình đi khỏi, nhìn tốc độ quả nhiên cực kì nhanh chóng.

"Mẹ nó! Bách Phi Thần tên khốn kiếp này, tiểu gia nhất định phải phá hủy hôn sự của hắn và tiểu sư muội!" Cung Bắc Thiếu bị Bách Phi Thần đá một cước như vậy muốn phát tác, người cũng đã biến mất, lúc này mới giả bộ tức giận mắng lên.

". . . . ." Thảo Diệp nhìn Cung Bắc Thiếu không có chút hình tượng, im lặng lắc lắc đầu, không để ý tới hắn, trực tiếp đuổi theo Đại Nhi, cô nương này nếu bị lạc đường, phải tìm thôi.

Cung Bắc Thiếu thấy Thảo Diệp cũng có chút ghét bỏ bộ dáng của hắn, tự nhiên hóa đá một hồi, sau đó khôi phục bình thường, vội vã trở về Bắc Cực Các của mình.

Vấn âm thầm chú ý bên này, người nọ nhếch miệng nở nụ cười tà, xoay người đi khỏi, ánh mắt tà mị trong lúc lơ đãng toát ra sát ý mang theo vài phần khát máu: quả nhiên đi khỏi.

"Ta cảm thấy gần đây chất lượng giấc ngủ thật không tốt, cũng chưa tới sáu canh giờ. Bồn." Kể từ buổi sáng sau khi Đại Nhi trở về, tinh thần liền có chút không tốt, ngay cả giấc trưa cũng không ngủ, đành lôi kéo Cung Bắc Thiệu và Ôn Ngọc giết thời gian đây.

"Tiểu sư muội, là vua ngủ đệ nhất thế giới này, người có thể đừng châm chọc hay không. Sáu." Cung Bắc Thiệu rất muốn chạy trốn, nói, nhưng một mỗ nữ nào đó bởi vì nam Thần đi, tâm tình buồn bực nhất định lôi kéo hắn đánh bài, hoặc cũng có thể nói, một mỗ nữ nào đó đang trả thù hắn tự tiện thông báo Mộc Vân Thiên tới thọc gậy bánh xe. Trốn không thoát, hắn chỉ phải tùy hoàn cảnh.

Cung Bắc Thiệu hắn, trước kia tất cả chuyện xui xẻo chung vào một chỗ cũng không bằng hiện tại càng thêm bi thảm, dĩ nhiên cũng bao gồm lừa bịp xuyên qua mà đến. Bị hai nữ nhân chen ép có nhà nhưng không thể trở về. Trở về còn phải nom nớp lo sợ không yên tâm như vậy thì thật là con nẹ nó, buồn bực muốn chết.

". . . . ." Ôn Ngọc hơi híp mắt nhìn bài từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc. Bỏ xuống con tám, tiếp tục im lặng.

"Ta có thể nói, ta ngủ rất không ngon. Chẳng lẽ người không có phát hiện gần đây dạ miêu quá nhiều rất ảnh hưởng giấc ngủ à." Đại Nhi cũng không ngược mắt nhìn con bài trong tay, chần chờ một hồi. Cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục chơi tiếp, rút ra con mười theo vào.

"Cũng may, ta ngủ như chết, không có nghe được động tĩnh gì. Cho dù nghe được cũng sẽ không quan tâm, bởi vì không có thói quen ngủ nướng, bình thường rất quý trọng thời gian ngủ buổi tối." Cung Bắc Thiệu trả lời rất nghiêm trang. Tiệp tay rút ra lá mười một.

". . . . ."

"Tối hôm nay sau khi mưa xong, xem ra có gió mát rồi, nếu không thật đúng là ngủ không yên ổn đây." Đại Nhi cảm thấy có chút nóng bức, cũng cảm giác trận mưa này sẽ không nhỏ, đoán chừng phải kéo dài rất nhiều ngày đây. "Hai."

"Tiểu sư muội, không cần. Thần Bình Thành không mưa thì thôi, mưa một lần ngắn nhất là ba ngày, vậy phải lãng phí bao nhiêu chứ. Qua." Mọi người nhìn chằm chằm, chẳng lẽ còn có sự thông đồng khác hay sao ?

". . . . ." Lặng lẽ rút ra con vương, sau đó bình tĩnh quăng xuống.

"Cũng đúng, vậy thì đổi một loại thời tiết khô ráo đi, dùng mưa giải quyết vừa đúng." Đại Nhi như có điều suy nghĩ gật đầu. "Tiểu Thiên, người xem hiểu không?"

"Xem không hiểu." Căn bản không có giải thích cho hắn, dù là thiên tài cũng không thể xem mấy lần liền hiểu. Huống chi mấy ngày trước, lúc hắn và Triển hồ ly cùng Bách Phi Thần đánh cờ, hai người kia căn bản đánh lung tung, mình cũng chưa hiểu rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

"Vậy Tiểu Thiên giúp đỡ ta thôi."

"Ừm."

"Đi đánh cho Thiên Ảnh một trận." Lúc Đại Nhi nói lời này, đối diện bên cạnh Mộc Vân Thiên lộ ra nụ cười mặt ôn hòa.

Mộc Vân Thiên vẫn giữ nụ cười hấp dẫn, chậm rãi đứng lên nói một tiếng tốt, liền xoay người đi khỏi.

"Tiểu sư muội, ta có thể hỏi một chút tại sao không?" Cung Bắc Thiệu không bình tĩnh mở miệng, tại sao nàng có thể cười như vậy, người như vô hại tùy tiện nói ra lời như vậy? Không có nguyên nhân lại nói chuyện không đầu. Đây được coi là một loại đặc trưng sao?

Lại nói, Cung tiểu gia ta không thể nói tùy tiện, đó là vì kim nén có được không.

"Không có gì, chính là nhìn hắn không thuận mắt mà thôi. Hai." Đại Nhi xem thường, nàng bảo Mộc Vân Thiên đi tự nhiên có đạo lý của nàng. Phải biết giác quan thứ sáu của nữ nhân tuyệt đối không thể xem thường, vì muốn chứng minh một chút chuyện, làm như vậy vẫn cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Ngưng đi (canh một) 2

". . . . ." Cung Bắc Thiệu im lặng, không muốn nói không hề gì. Dù thế nào đi nữa, hắn cũng đứng ngoài cuộc là được. "Qua."

Ôn Ngọc bình tĩnh nâng mí mắt liếc nhìn Đại Nhi, lúc Đại Nhi chuẩn bị vứt bài xuống lần nữa, lập tức vung ra một trái bom, nhất thời khói lửa văng ra bốn phía.

"Mẹ kiếp! Tam Sur Huynh, người không cần nhìn chăm chăm vào ta có được không? ! Người bị Nhị Sur Huynh khi dễ chán ngán tự tìm phiền phức sao?" Lúc này Đại Nhi vẫn cảm thấy không đúng, cảm giác hôm nay Ôn Ngọc cực kỳ trầm mặc, hơn nữa, nét mặt kia rõ ràng cho thấy một bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng.

Không phải nàng quấy rầy hấn và Triển hồ ly nói chuyện yêu đương, có nên đối với nàng như vậy hay không? Lại nói, cho dù nói chuyện yêu đương, trên căn bản cũng là Triển hồ ly nói hấn nghe, nhân tiện nhắm mắt nghỉ ngơi. Nam nhân không thích nói chuyện nổi giận thì ra không biến sắc như vậy, không nói câu nào, trực tiếp thu thập người không để lại dấu vết, cho đến khi người biết được sai lầm của mình, không, có thể còn chuyện tiếp theo sau.

Chỉ thấy Ôn Ngọc từ từ ngẩng đầu lên, đôi con ngươi ngập nước, dề dề liếc mắt nhìn Đại Nhi, ngay sau đó một lá bài khác từ trong tay rơi xuống. Sau đó lần nữa rũ mí mắt không nói lời nào.

Đại Nhi nhìn thấy gì, cặp mắt kia nhìn như lạnh nhạt không sao cả, phía sau cũng là một cổ khí tức ai oán? ! Mẹ nó, người ai oán cái gì? ! Tiểu Nương không có làm gì người chứ! Không có bỏ thuốc, không có khi dễ Triển hồ ly, không có để cho người. . . . . Đợi chút, bỏ thuốc?

Chợt Đại Nhi nhìn lá bài 11 (J) trên bàn như có điều suy nghĩ, trông mắt mị hoặc hoa đào nhấp nháy đến mấy lần, sau đó hiểu ra gạt đầu một cái, bày tỏ: thì ra là như vậy.

Ngay sau đó rút ra lá 13 (K) tỏ rõ lập trường.

Cung Bắc Thiếu vẫn chú ý hai người này tán ra khí tức không bình thường, nhìn về mặt Đại Nhi thay đổi liên tục, tín hiệu nguy hiểm trong đầu cũng đã sáng lên. Nét mặt nàng bây giờ rõ ràng cho thấy có trò hay sắp phát sinh, chỉ là trò hay này đối với Đại Nhi mà nói, tỷ như: lần trước bỏ thuốc cho mình. . . . .

Không ngoài dự đoán, khi Đại Nhi vừa ra lá K, tình thế lập tức thay đổi, thân là địa chủ, Cung tiểu gia bị thương bị hai người đồng tâm hợp lực chinh chết không thể chết thêm. Một vòng này sau khi kết thúc, Đại Nhi giống như dùng cánh tay móc bả vai Ôn Ngọc, bộ dáng:

"Tam Sur Huynh yên tâm, chúng ta là người một nhà, tự nhiên sẽ để cho người hài lòng. Nhưng Tam Sur Huynh nhất định không thể giống như Nhị Sur Huynh không có tiền đồ như vậy, nhất định phải làm cho chúng ta về vãng."

Hương hoa đào trên người Đại Nhi chợt phát ra nồng nặc, ngay cả Cung Bắc Thiếu ở đối diện cũng ngửi được.

"Còn có ba canh giờ, Tam Sur Huynh làm tuồng vui thật tốt đi, ta xem trọng người nhé!" Đại Nhi buông tay ra, cười cực kỳ vui vẻ, Cung Bắc Thiếu nhìn thấy càng cảm thấy chói mắt. Bọn họ đã đạt thành thỏa thuận gì rồi hả? Nhìn tiểu sư muội cười không có ý tốt như thế.

Đại Nhi cũng thật vất vả suy nghĩ, Bách Phi Thần không có ở đây, lần này nhất định phải xem hiện trường trực tiếp!

Ôn Ngọc làm như biết tâm tư Đại Nhi, ánh mắt thoáng lạnh lẽo liếc Đại Nhi một cái tỏ vẻ cảnh cáo. Lúc này mới đứng dậy đi khỏi, trực tiếp tìm người đi.

"Nhị Sur Huynh, người cũng học một ít Tam Sur Huynh đi, người xem người ta chính là băng sơn tinh khiết, cũng không có tâm cơ gì, dáng vẻ của người đã bị Tiểu Thảo ăn sạch."

Quả nhiên là giao dịch. . . . .

"Tiểu sư muội, tiểu gia thích nữ nhân! Nữ nhân! Đừng để cho ta nói lần thứ hai có được không!" Cung Bắc Thiếu tức giận, bị tiểu sư muội của mình giáo dục như vậy thật lòng mất mặt.

"Nhị Sur Huynh, không có gì mất mặt, dáng vẻ người rất tinh xảo, tướng mạo đẹp, bị làm cũng không tội. Hơn nữa..." Đại Nhi đứng dậy xê dịch vị trí trực tiếp đứng tới Cung Bắc Thiếu, nhốt chặt cổ Cung Bắc Thiếu, đôi môi ở bên tai Cung Bắc Thiếu nhẹ nhàng nói: "Sur huynh chẳng lẽ nhìn không ra sao?"

"Nhìn ra cái gì?" Cung Bắc Thiếu không chút nào phát giác cái tư thế này có gì không đúng, nên đối với cử động rất mập mờ của Đại Nhi cũng không có cảm giác chút nào.

Đại Nhi nhìn ở trong mắt, trong lòng không khỏi phức tạp: còn dám nói thích nữ nhân, mẹ nó, chẳng lẽ Tiểu Nương không đúng nữ nhân sao? Bộ dáng như vậy không có tìm đập rợn lên cái gì, quả nhiên là bị cong

"Chính người đối với nữ nhân. . . Giống như an toàn không có hứng thú đấy. Hơn nữa, không phát hiện nơi này tất cả nam nhân đều tương đối thất vọng chuyện đó sao? Bách Phi Dương như vậy, Tam Sur Huynh cũng thế, dĩ nhiên, Tiểu Thảo cũng thế. Nếu như người cảm thấy người đầu thắng hấn, tối nay liền phản công thôi. Mặc dù sư muội không coi trọng người, chỉ có thể tận hết nhân lực. Ba canh giờ, người cũng cố gắng lên. A, Tiểu Thảo muốn giết người rồi, sư muội ta rút lui trước đây." Nói xong Đại Nhi buông Cung Bắc Thiếu ra, mình đặt ra chân trực tiếp trở về phòng ngủ bù.

Gương mặt Cung Bắc Thiếu đỏ lên nghiêng đầu nhìn, quả nhiên trông thấy vẻ mặt Thảo Diệp khó chịu đi tới. Thảm nghĩ phải đánh như thế nào, tuy võ công của mình tốt nhưng giới hạn với lúc có vũ khí nơi tay, mẹ nó, cũng không thể dùng vũ khí lẫn lộn trên giường với Thảo Diệp chứ? Nhớ tới Thảo Diệp quen công kích gần người, Cung Bắc Thiếu liền ý thức được tuyệt đối không có cơ hội phản công, cho dù mình bị hạ được cũng không thể!

Tối hôm nay tuyệt đối là một đêm không ngủ.

Kết quả là, vừa đúng giờ hẹn, Đại Nhi cũng rất đúng lúc đứng lên chuẩn bị đi hiện trường xem cuộc chiến, nhưng không ngờ bị hắc y nhân nào đó sớm len lén ẩn vào phòng, sợ hết hồn.

Nhanh chóng phóng một chút Tàn Hương, không khỏi nhủ mày, vẻ mặt khó chịu nhìn mỗ Thần nào đó, hiện tại vốn nên ở trên đường chạy như điên, nói "Người không thể làm đáng một chút chạy thêm mấy bước?" Tại sao muốn trở về bây giờ, nàng muốn đi xem hiện trường trực tiếp.

Bách Phi Thần ủy khuất nhìn Đại Nhi, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại treo mấy phần giả hoạt, từ tốn nói "Không phải vì phu không nỡ xa phu nhân sao. Tại sao phu nhân có thể ác tâm bỏ vì phu như vậy."

". . . . ." Đại Nhi im lặng, nhìn dáng dấp này, xem hiện trường trực tiếp không được rồi, nghĩ tới nàng liền hận nghiền răng nghiền lợi, mẹ nó hai hiện trường! Không nhìn được rất đáng tiếc. Bất quá, giống như Nhị Sư Huỳnh, Tam Sư Huỳnh đều không ở Bắc Cực Các đây. . . . . Chẳng lẽ là đi nơi nào đánh đã chiến. . . . . Mẹ nó, trận mưa này làm sao không rơi xuống! Chẳng lẽ cũng nín đến buổi sáng mai sao? !

"Nơi Sư phụ thế nào?" Đại Nhi bắt đầu đi, việc đã đến nước này nàng vẫn nên ngoan ngoãn lên giường ngủ. Bởi vì vùng trộm nên không có đốt nến, cảm thấy được Bách Phi Thần đi vào, vừa nghe hơi thở thì biết rõ hắc cũng thuận lợi. Ngoan ngoãn lên giường, đôi tay ôm gối đầu nói chính sự.

"Dương Dương nói Nộ Vân trở về nước, mặc dù thái tử chữa mũi nhọn cũng không dám quá lộ liễu, bởi vì lúc trước tranh đoạt ngôi vị thái tử, làm Hoàng đế hết sức bất mãn, nhưng hôm nay có năng lực trở thành thái tử kế nhiệm cũng chỉ có thái tử hiện tại, cho nên bày tỏ mất nhắm mắt mở.

Người ủng hộ những hoàng tử khác lúc trước đều bị thái tử chen ép lợi hại, thấy Nộ Vân trở về thì có ý định muốn ủng hộ Nộ Vân. Lần này Nộ Vân trở về bên ngoài không có bao nhiêu phiền toái, hơn nữa Dương Dương đang âm thầm giúp hắc không ít, bây giờ không rõ ý tứ của Hoàng đế, nếu như bây giờ Nộ Vân và thái tử đấu nhau, cũng không phải không có cơ hội phản kích đến cùng, nhưng Nộ Vân không thích quyền thế, điều này không có cách nào thay đổi, trừ phi thái tử ra tay đối với người nọ.

Gia tộc người nọ vẫn luôn bảo trì trung lập, không có tham dự vào tranh đoạt của các hoàng tử, trong sự kiện của thái tử, cũng bởi vì nguyên nhân Nộ Vân đưa tới thái tử bất mãn, ra tay là chuyện sớm hay muộn. Xác định Nộ Vân có giác ngộ này hay không. Bọn họ đấu nhau, đối với bên này sẽ khá hơn một chút, dù sao Hoàng đế không thể quan tâm cả hai bên. Tâm tư của hắc thâm trầm ít có người hiểu được. Chỉ mong chờ Nộ Vân có thể giác ngộ, trong tay không có thực quyền, một ngày kia lên ngôi thái tử, hắc và người nọ, là ai cũng không thể may mắn thoát khỏi."

"Theo tâm tư của Hoàng đế Nam Việt, ngôi vị thái tử này tuyệt đối ngôi không an ổn, có lẽ hắc đang chờ Nộ Vân trở về đây. Đoán chừng cho dù thái tử không ra tay ép Nộ Vân phản kích, hắc cũng sẽ ngồi không yên mà âm thầm ra tay đối với người nọ, dĩ nhiên sẽ không có nguy hiểm tính mạng, khôn khéo như hắc tự nhiên biết nên làm như thế nào, kích thích nhĩ tử của mình làm phản." Đại Nhi gạt đầu, theo Hoàng đế Nam Việt bố trí đối phó Bách vương triều có thể thấy được tâm tư đáng sợ, loại người như thế làm sao nhìn ngôi vị hoàng đế của mình rơi vào trong tay của một người có thù tăt báo, chỉ biết nội đấu, không lo đại cục.

"Nói không sai, Hoàng đế Nam Việt tuyệt đối là nhân vật chính trị và chiến lược từng trải. Có thể bố trí sâu xa như vậy để cho người không thể gây trở ngại. Đúng rồi, mặt thám tra ra năm ấy Hoàng đế Nam Việt có một muội muội ruột bị bệnh qua đời ở trong cung lúc mười tuổi, năm đó muội muội ruột của Hoàng đế chỉ mới mười ba tuổi." Bách Phi Thần có ý nhấn mạnh từ muội muội, cho thấy trong này không tầm thường.

"Nàng không có chết?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: LĂN XUỐNG ĐI, BẢN TIỂU THƯ NGẠI CHEN

"Nàng không có chết?" Đại Nhi cau mày không rõ hắc muốn nói gì, có một muội muội thì như thế nào, chuyện này và chuyện kia có liên quan sao?

"Đúng vậy, không chỉ không chết, mà còn tới đến Bách Vương triều." Bách Phi Thần cũng không kiêng dè Đại Nhi, đi thẳng qua ngồi ở trên mép giường, trong bóng tối cặp mắt cười như không cười cực kỳ vui vẻ.

Bách Phi Thần vừa nói như thế, dĩ nhiên Đại Nhi đã hiểu rõ, Bách Vương triều tất nhiên có người ở sau lưng chỉ dẫn, nếu nói người nọ ở Nam Việt, tại sao có thể chỉ huy ở khoảng cách như vậy, thậm chí còn làm ra đối sách. Hơn nữa theo sự thận trọng của Hoàng đế Nam Việt, tất nhiên sẽ phái một người tuyệt đối sẽ không phản bội mình tới làm thay tất cả, nhưng không ngờ người kia lại là muội muội ruột cùng mẹ của mình.

Phải biết khi đó Hoàng đế Nam Việt mới mười ba tuổi? ! Chỉ là một trong số những hoàng tử, hắc có lòng tin mình có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế đến cỡ nào mới có tính toán như vậy, nghĩ như vậy, tâm tư của hắc thật quá đáng sợ! Người có tài trí như thế lại cam tâm khuất phục ở một nước, liên tưởng đến những chuyện xảy ra những ngày này, thật giống như hắc có thể làm ra đây.

"Tâm tư thật thâm trầm." Đại Nhi không khỏi phát ra một tiếng cảm khái. Phải biết đã có kế hoạch bực này, tương lai trong vòng 20 năm, tâm tư thật đúng là không phải ai cũng có thể theo kịp, cũng đáng khen ngợi.

"Đáng tiếc người thông minh như vậy thường thường không sống lâu." Bách Phi Thần hiển nhiên cũng rất đồng ý lời nói của Đại Nhi, làm một Thượng Vị Giả có loại tâm tư này, tuyệt đối chưa từng có ai. Trong giọng nói hơi có ý tiếc nuối.

"Thế nào? Bị bệnh gì không tiện nói ra, hay bị nhi tử và phi tử của mình hạ độc?" Tâm tư của Đại Nhi, Bách Phi Thần vĩnh viễn cũng đoán không ra, đầu óc xoay chuyển thật sự quá nhanh.

"Không phải, nghe nói dùng não quá độ làm cho thường xuyên đau đầu muốn nứt, sợ rằng không còn sống lâu nữa. Hắn có được xem là tự mình làm vậy thì không thể sống được hay không? Người thông minh, đầu óc phức tạp cũng không phải là không thể nào." Bách Phi Thần nói lời này rất thâm lương, nhưng cuối cùng có chút hạ hê, dù sao địch quốc chết một đối thủ nhìn chằm chằm như vậy cũng không phải là một chuyện xấu.

"Cho nên nói người không nên quá thông minh, may mà ta tương đối đần." Đại Nhi trầm mặc một hồi gật đầu, rất tán thành lời nói của Bách Phi Thần. Chỉ là lời nói dối này có quá bình thường một chút hay không.

". . . . ." Lừa gạt ai vậy, năng thông minh người nào có thể so được. . . . .

"Muốn biết công chúa Nam Việt lưu lạc đến Bách vương triều là ai không?" Bách Phi Thần thần bí cười cười, làm như đối với đáp án này rất mong đợi.

"Ta rất đần, đoán không ra." Đại Nhi hiển nhiên không có ý định dây dưa với hắn, vốn bị quấy rầy xem hiện trường trực tiếp, tâm tình cũng rất khó chịu, bây giờ còn tới kích thích nàng.

"Chuyện này hiển nhiên không đoán được, nếu không phải ta muốn điều tra chỉ sợ cũng mò kim đáy biển thôi." Bách Phi Thần cũng không thêm đề ý, vẫn không nóng không giận, thâm thi:

"Công chúa Nam Việt hiện tại là Cung chủ Thiên cung, nói cách khác chính là mẫu thân của Mộc Vân Thiên." Bách Phi Thần nhìn thấy sắc mặt của Đại Nhi không có biến hóa quá lớn, mới nói tiếp:

"Năm đó bà ta đi đến Bách vương triều cũng chỉ một thân một mình, có thể có thành tựu đến hôm nay không thể không nói là đáng kính nể. Không hổ là muội muội ruột thịt của Hoàng đế Nam Việt, ngược lại suy nghĩ không chút nào bại bởi ca ca của bà ta. Có thể một tay thành lập được thế lực lớn như vậy nói không kính nể đó là giả."

Bách Phi Thần nói cũng rất thành khẩn. Không có ý khinh miệt chút nào, không chỉ bởi vì thành tựu của nàng trong những năm này, mà còn nàng là mẫu thân Mộc Vân Thiên. Mặc kệ Mộc Vân Thiên đến gần bọn họ có mục đích gì, khẳng định hiện tại Mộc Vân Thiên tuyệt đối một lòng coi bọn hắn như bằng hữu, có lẽ bị mẫu thân của hắn làm cái gì, tính tình mới có thể như vậy, chỉ là khoảng thời gian này chung đụng sẽ không phai mờ, tồn tại chân thật bọn họ không thể phủ nhận trong lòng mình tán thành với Mộc Vân Thiên.

"Cố Hình Tuyết cũng do bà ta đã sớm thiết kế, ban đầu là bà ta bắt đi Cố Hình Tuyết, sau đó ném cho Hoàng thúc, lúc bắt đầu kế hoạch không lâu, rất khó tưởng tượng một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi làm được như thế nào, chỉ là đầu óc của bà ta như vậy cũng đơn giản. Cố Hình Tuyết vốn vô tội nhất, đáng tiếc nàng ta ngàn vạn lần không nên làm nhiều chuyện sai có lỗi với nàng, chuyện này kết thúc thì cho nàng ta một cái kết. Loại người như thế giữ lại ta thật sự sợ có một ngày nàng ta chơi đùa mất cả Linh Lung Sơn Trang."

Bách Phi Thần cũng không phải nói đùa, thật sự vẫn có loại khả năng này. Loại người như Cố Hình Tuyết trong lòng nghiễm nhiên trở nên biến thái. Nếu không tìm về phụ mẫu ruột của mình, không ở nhà sống qua ngày cho tốt còn trộn vào những chuyện này làm gì, không có Cố Hình Tuyết, bọn họ làm sao hiểu rõ đường đi nước bước bố trí canh phòng và cơ quan bên trong Thần Binh thành như thế. Cho nên nói Cố Hình Tuyết, nữ nhân này không thể lưu, quả thật chính là gieo họa.

"Làm sao người tra được trên đầu Cung chủ Thiên cung?" Đại Nhi nghe một lúc lâu mới ý thức tới vấn đề này. Nhiều người như vậy không tra, cố tình tra bà ta, chuyện này có phải có chút rất trùng hợp hay không?

"Đây không phải là lúc nàng mới vừa gặp Mộc Vân Thiên bắt tay vào điều tra. Lẽ ra dựa vào thông minh của Cung chủ Thiên cung chắc sẽ không phạm loại sai lầm này, quá mạo hiểm. Chỉ là bà ta vẫn làm như vậy, nàng không cảm thấy kỳ quái sao?" Bách Phi Thần cười hắc hắc, cũng may hắn rất để ý chuyện này.

"Là rất kỳ quái, nhìn bà ta an bài trong cung hẳn là có âm mưu, sau đó thay người, chuyện lần này xác thực có đủ kỳ quái." Đại Nhi gật đầu, cảm thấy nóng bức, nhanh chóng cởi áo khoác, nhũn như con chi chi ngã xuống giường

"Chuyện này nhắc tới cũng đơn giản, chỉ là hoàn toàn bởi vì trong lòng tức giận bất bình mà thôi. Ca ca bà ta an ổn ngồi trên ngai vị hoàng đế đã độc ác ném mình ra bên ngoài lúc chỉ có mười tuổi, chịu khổ như thế nào, người bình thường có thể biết. Minh trừ mưu nhiều năm còn phải đem tất cả thành quả hai tay dâng tặng cho cháu trai mình. Mặc cho người không oán hận, hướng chi là công chúa của một nước tâm cao khí ngạo như thế.

Bà ta mạo hiểm đưa Mộc Vân Thiên tới bên cạnh nàng mục đích cũng chỉ vì nàng muốn chứng thật lời đồn đãi mà thôi: phải người Lâm gia được thiên hạ, Lâm gia này chính là nàng. Bà ta vốn tưởng rằng khoảng cách giữa nàng và ta rất lớn, có Mộc Vân Thiên tất nhiên sẽ ném ta sau ót, nên dùng phương pháp gì đó khiến cho Mộc Vân Thiên quyết một lòng đối với nàng. Thật ra bà ta làm tất cả không chệ vào đâu được, sợ rằng nếu không phải ta ra chuyện kia cũng sẽ bị bà ta lừa dối vượt qua cửa ải." Bách Phi Thần nhắc tới kế hoạch của Cung chủ Thiên cung, trong giọng nói không khỏi có chút vị chua, thật sự vô cùng khó ngửi.

"Chuyện gì?" Đại Nhi tò mò, nàng cảm thấy dựa vào thông minh của Cung chủ Thiên cung, cho dù mạo hiểm cũng nhất định sẽ làm chuyện tiếp theo rất là bí ẩn, không có gì bất ngờ xảy ra tuyệt đối không phát hiện được.

"Ta điều tra Cung chủ Thiên cung, đồng thời thuận tiện tra xét Mộc Vân Thiên, trong lúc vô tình phát hiện Mộc Vân Thiên cũng là sát thủ xếp hạng đệ nhất trong bảng sát thủ, lần đó các người ở trong rừng phong gặp chuyện kia ta liền rất để ý, sau đó cẩn thận kiểm tra tất cả sự kiện có liên quan mạng người, mới tra xét ra.

Sau đó, hỏi Dịch Phong một vài vấn đề liên quan đến Mộc Vân Thiên, thế nhưng hắn lại nói trong vòng đồn đãi, tính tình của Mộc Vân Thiên cực kỳ bạo ngược tàn nhẫn, người bình thường không dám đắc tội, có một lần, khởi xướng tụ hội Liên Minh Sát Thủ mười năm một lần, người cùng nghề nói một câu không nên nói, trực tiếp bị phanh thây trong nháy mắt. Liên tưởng đến Mộc Vân Thiên bây giờ, cho nên ta cảm thấy có thể là một âm mưu, hơn nữa gây chuyện không tốt sẽ đào bới chuyện có liên quan đến Nam Việt, vì vậy phát hiện ra chuyện này."

Bách Phi Thần cũng không giấu giếm, nói ra tất cả chuyện điều tra được, chỉ là đối với chuyện gì đó chỉ là đối với từng chuyện có che giấu một chút, chỉ vì hắn thật sự không muốn Đại Nhi suy nghĩ lung tung.

"Tiểu Thiên và Thiên Ảnh có chuyện gì?"

". . . . ." Bách Phi Thần im lặng, nàng làm sao biết?

"Phu nhân, tại sao hỏi như thế?"

"Hừ! Người có thể giấu ta, không nói ta cũng biết rõ, ta không thích YY, có cần đề phòng ta như vậy không, hơn nữa ta biết chuyện của Tiểu Thiên và Thiên Ảnh, người không phải ít đi một tình địch sao, người gạt ta là có ý gì?" Đại Nhi hừ một tiếng cũng có chút tức giận, mình không đáng tin. Hơn nữa, nói tới chuyện này, nàng liền nhớ hiện tại sư huynh mình đang làm chuyện cấm trẻ nhỏ, cho dù do mình tự tay thiết kế, thế nhưng không thể đi xem hiện trường trực tiếp mà hoàn toàn tức giận ghê gớm bởi vì người nam nhân trước mắt này, thật sự là con mẹ nó quá lừa bịp rồi.

"Chuyện này, vì phu muốn tốt cho nàng." Nàng nha, nếu không nhìn được bỏ thuốc người ta cũng không được, hơn nữa, có Cung Bắc Thiếu và Ôn Ngoc, hai người đó YY cho nàng còn chưa đủ sao, ta có thể biến mất một chút hay không.

"Tra ra mục đích của những người đó không?" Đại Nhi đuổi lưng một cái, trực tiếp nghiêng người trên giường, nằm tư thế tương đối thoải mái. Không để ý tới Bách Phi Thần da mặt thật dày nói dối.

"Ừm, dường như đang tìm cơ quan đại trận của Thần Bình Thành." Quả nhiên cũng giống như dự đoán, mục đích của bọn họ là Thần Bình Thành. Được Thần Bình Thành thì đồng nghĩa với ở lãnh thổ của tam quốc mở ra một khoảng cách, vị trí chiến lược này cũng vô cùng trọng yếu.

"Ừm, người trong võ lâm bị khống chế bao nhiêu." Đại Nhi lật người vẫn cảm thấy nóng, may mắn cũng có thể mờ y phục ra một chút, trong phòng thật sự quá ngột ngạt.

"Trước mắt chú ý người có tiếp xúc mật thiết, lật không nổi sóng lớn, chỉ là Thiên Ảnh sợ rằng người bình thường trông nom không nổi, vẫn phải làm phiền Tam Sư Huynh rồi, sợ hãi là mấu chốt chuyện này." Bách Phi Thần nhìn ban đêm rất tốt, vốn bầu không khí rất quý dị, hắn cũng có chút rung động. Đại Nhi lại mặc thoáng như vậy thật sự đủ giày vô. Tiện tay kéo chăn đắp lên cho nàng.

"Ừm, Tam Sư Huynh cũng là ứng cử tốt nhất, đáng tiếc người ta đang lễ tân hôn." Đại Nhi không khỏi lắc đầu một cái, nếu biết Tam Sư Huynh gấp như vậy nàng đã sớm xuống tay. Chỉ là nàng làm sao nhớ rõ, nàng giống như cho Tam Sư Huynh nhà nàng ném qua thuốc giải, không biết hôm nay thuốc có tác dụng. . . . .

Nếu Tam Sư Huynh ra tay tất nhiên sẽ không để cho con mèo chạy mất, bị kịch của Triển hồ ly đã có thể đoán được. Nghĩ đến chỗ này Đại Nhi cảm thấy vui vẻ, Triển hồ ly có ngày hôm nay thật sự là con mẹ nó quá sáng khoái !

Nghe nói như thế, Bách Phi Thần trầm nghĩ quả nhiên tối hôm nay có hành động, không khỏi may mắn hoàn hảo mình trở về kịp lúc.

"Mệt mỏi rồi, ngủ." Đại Nhi có chút bất mãn lật người, trực tiếp ném cho Bách Phi Thần một cái ót, nhắm mắt lại bắt đầu thôi miên mình.

Bách Phi Thần không khản trương, cời giày, thuận thế nằm ở bên cạnh Đại Nhi. "Phu nhân, cho một chút chặn. Lưng vì phu không tốt, loại thời tiết này ngủ trên sàn nhà sẽ mất ngủ."

"Lăn xuống đi, bản tiểu thư ngại chen." Đại Nhi không quay đầu lại, giọng nói mềm nhũn. Xem ra là thật mệt mỏi thật đấy.

Bách Phi Thần cười có chút vô lại, vươn tay nắm được cái chặn giữa giường trực tiếp trùm lên trên người mình, sau đó hai mắt nhắm lại cũng đã ngủ an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: HUYẾT TẾ

Ngày thứ hai tất cả đều thật bình yên, Mộc Vân Thiên vẫn dạo quanh bên cạnh Đại Nhi, Thảo Diệp vẫn trầm mặc không nói, thỉnh thoảng lại thất thần một chút, bất quá trong ánh mắt đã có một nụ cười. Triển hồ ly và Cung Bắc Thiếu không có ở đây, đoán chừng phải mất tích mấy ngày, lại nói mấy ngày nay hầu như cũng không thấy bóng dáng Lâm Tiểu Bảo, mà về mặt Ôn Ngọc lộ ra xuân phong đặc ý.

Trầm mặc thật lâu, tất cả mọi người cảm thấy bầu không khí quá quỷ dị, không chỉ một ngày ngột ngạt, thời tiết lại không có mưa. Nhưng lại không có ai phá vỡ thói quen này, trầm mặc, trầm mặc, uống trà, uống trà, ngẩn người, ngẩn người. Cho đến khi Cố Liên Di đến.

"Bách phu nhân. . . ." Cố Liên Di và Cung Bắc Thiếu quan hệ cũng tốt, mặc dù không có thân thiết như Thảo Diệp nhưng cũng coi là bằng hữu, hẳn tới Bắc Cực Các dĩ nhiên là ngựa quen đường cũ, không cần thông báo, nhìn thấy đám người Đại Nhi, vẻ mặt khác nhau lại ngây ngô không khỏi hơi sững sờ. Nghĩ Cung Bắc Thiếu chưa bao giờ để cho người ngoài ở Bắc Cực Các của hắn, hôm nay có quỷ sao. Hắn và Bách Tử Tà đồ kị nhau, trên giang hồ đã là chuyện mọi người đều biết, điều này cũng vừa vặn có thể giải thích tại sao Bách phu nhân sẽ ở nơi này, chỉ là vị kia. . . . . Thật giống như là một người ngoài thời.

"Xin gọi ta Lâm tiểu thư, cảm ơn." Cố Liên Di còn chưa nói hết lời liền bị Đại Nhi cắt đứt. Phu nhân, phu nhân, kêu cái gì mà kêu, nàng rất già sao? Vừa nghe giống như là nữ phụ trung niên ba mươi tuổi, mẹ nó, Tiểu Nương mới mười sáu có được hay không! 16!

". . . . ." Người thành thân đi. . . . .

"Tại hạ chỉ đến tìm Tuyết Nhi, quấy rầy. . . . ."

"Ca ca." Lại một lần nữa bị cắt đứt, cũng là Cố Hình Tuyết từ trong phòng ra ngoài. Mấy ngày nay, ban ngày ngược lại cực kỳ an tĩnh, trừ lấy lòng Cung Thành chủ và Cung phu nhân cũng là quý cù. Chỉ là hình như tất cả đều đang trong mưu đồ, nhiệm vụ của nàng nên hoàn thành rồi.

Lúc Cố Liên Di vừa tới chỉ nhìn thấy qua vài lần, đối với người muối muối giống hắn đến mấy phần, cũng vô cùng sùng ái. Mấy ngày nay cơ hồ ngày ngày có mặt, sau đó mang theo Cố Hình Tuyết đi ra ngoài dạo chơi hoặc là nói chuyện phiếm, ngược lại thật sự giống như là người một nhà vui vẻ hòa thuận đấy.

Lúc này Mộc Vân Thiên đứng lên, trên gương mặt tuấn tú mang theo một nụ cười, trong đôi mắt cũng không có gợn sóng như trước, ngược lại có thêm ánh sáng mong đợi.

"Đại Nhi, ta đi đến nơi hẹn." Thấy Đại Nhi vẫn nhắm mắt lại khẽ gật đầu không nói, mình liền đứng dậy tiêu sái đi khỏi.

Đợi đến khi Cố Hình Tuyết và Cố Liên Di đi ra ngoài, Đại Nhi đang nhắm mắt mới mở ra, thông thả chuyển sang Ôn Ngọc. Nhíu mày nói:

"Tam Sư Huynh, chúc mừng, không biết đêm qua các người ở nơi nào qua đêm?" Hai chữ 'các người' nhấn rất mạnh, chỉ sợ người khác không biết bên trong có gian tình.

"Chuyện gì." Nếu nói tâm tư của Ôn Ngọc nhảy bén cũng đừng không tin, một người giỏi về quan sát đây chỉ là một trong những ưu điểm. Ôn Ngọc, tuyệt đối là người cực phẩm phức tạp. Hiện tại đoán chừng Triển hồ ly ở trên giường cũng sưng mặt.

Đại Nhi thấy Ôn Ngọc nói như vậy, cũng không ngắt lời, trực tiếp mở miệng: "Nhìn Thiên Ảnh."

"Ừ." Gật đầu, sau đó đứng dậy, phương hướng cũng là phòng khách Bắc Cực Các: phòng của Triển hồ ly.

Đại Nhi phân phó xong, liền nhàn nhã nhắm mắt lại, nhưng trong nội tâm lại đang cảm thán: không có Triển hồ ly và Nhị Sư Huynh, ngày quả nhiên rất nhàm chán.

Đại Nhi vốn cho rằng Bách Phi Thần đi khỏi Thần Bình Thành, những kẻ giang hồ chính phái không có đầu óc kia sẽ đến tìm phiền toái, mình cũng đuổi được thời gian nhàn chán, ai ngờ đợi ước chừng một canh giờ cũng không thấy có người tới gọi nàng, trong lòng không khỏi than thở thủ đoạn của Cung Tuyết Thành, người như thế không có nhìn ra những người này muốn làm gì ông sao? Nói không chừng chính mình xen vào việc của người khác đấy chứ.

Nghĩ tới, trong đầu đang tiến hành một cuộc thiên nhân giao chiến. Người tí hon màu trắng hung hăng xúi giục Đại Nhi đi chế giễu Cung Bắc Thiếu, mà người tí hon màu đỏ còn lại là khuôn mặt hồ ly cười nói, tình huống của Triển hồ ly như thế, trăm năm khó gặp, nói cho Đại Nhi ngàn vạn lần không được bỏ lỡ cơ hội tốt. Vì vậy, trong nội tâm của nữ tử nào đấy đang cực độ giằng co, Đại Nhi vỗ đôi tay, khẽ mỉm cười, trầm lặng nói:

"Như thế, lần từng bước từng bước." Lúc nói, trên khuôn mặt treo nụ cười của ác ma, nghĩ nàng cách chỗ ở Cung Bắc Thiếu tương đối gần, đi hai bước chợt ý thức được gian phòng của Cung Bắc Thiếu sát vách phòng mình, mà Bách Phi Thần hiện tại đoán chừng đang ngủ ở trong phòng của mình, như vậy chẳng phải là tự chui đầu vào lưới.

Hơn nữa.

Con mắt nhìn qua, lơ đãng liếc về phía Thảo Diệp, thầm nghĩ từ lúc mình thức dậy lại cũng chưa có phát giác căn phòng cách vách có động tĩnh, nói như vậy Cung Bắc Thiếu ở trong phòng của Thảo Diệp. Ở lại bên ngoài tất nhiên không yên lòng, đưa đến phòng Cung Bắc Thiếu, sáng sớm dễ dàng bị người khác chú ý, quả nhiên vẫn là phòng của Thảo Diệp an toàn nhất.

Âm thầm gật đầu một cái, thay đổi bước chân nhìn về phía Thảo Diệp: "Tiểu Thảo, người cho người tí mi chú ý Hoàng thất Phù Diêu một chút, Hoàng thất Nam Việt cũng phải chú ý, tùy thời báo cáo tin tức, còn nữa tin tức của hoàng cung cũng phải nắm chính xác, ta cảm thấy người cần phải đích thân đi

Thiên Nhai Túc Quán một chuyện. Còn có chú ý hành tung của Bách Phi Thần một chút, Vạn Phật sơn là nơi trọng yếu, ừm, còn có thông báo cho Đại Sư Huỳnh để cho hắn cũng đi Vạn Phật Sơn, sau khi xong chuyện trực tiếp tới Thần Bình Thành tìm chúng ta, đoán chừng hắn ở hoàng cung cũng nín hòng."

Thảo Diệp liếc mắt nhìn Đại Nhi, sau đó không sao cả, chuyển ánh mắt, chậm rãi đi ra ngoài. Hắn thật sự quá rõ ràng ánh mắt của Đại Nhi có ý gì.

Ừm, không muốn xui xẻo thì làm theo lời Tiểu Nương.

Không sai, chính là ý tứ này.

Bách hoàng cung

Cổ Thiên Hồn nửa nằm ở trên giường, vui vẻ rạo rức uống canh bỏ Bách Phi Dương đang đút, gương mặt vốn tuyệt mỹ càng thêm đỏ thắm.

"Theo tin tức của Bách Phi Thần truyền đến, chỗ của Tiểu Tử chẳng phải rất nguy hiểm?" Cổ Thiên Hồn nhìn Bách Phi Dương cho hắn ăn cơm, trên gương mặt đạo mạo nghiêm trang, thông thả hỏi. Người nói tại sao ra về đạo mạo? Mẹ nó, lão tử không xuống giường được trách ai chứ! Bây giờ đang lấy lòng, lần đó không phải như vậy, mẹ nó! Càng nói càng giận.

"Lâm Đại Nhi không có việc gì, bằng bản lĩnh của nàng, trên thế gian này, người có thể tính toán nàng còn chưa ra đời đấy." Bách Phi Dương xem thường, đôi con ngươi màu đỏ hiếm thấy đau lòng nhìn người trước mắt, nụ cười trong con ngươi càng thêm sâu.

"Tiểu Tử thông minh là không sai, nhưng mà đối phương cũng không yếu, so với Tiểu Tử, sống lâu hai mươi mấy năm, càng già càng lão luyện, làm sao dễ đối phó như vậy." Cổ Thiên Hồn làm sư phụ cũng xem như hợp cách, cuối cùng biết quan tâm vấn đề sống chết của đồ đệ mình.

Bách Phi Dương nhún mày, vẻ mặt hài hước nhìn Cổ Thiên Hồn, thầm nghĩ đầu óc hắn thế này làm sao dạy ra đồ đệ thông minh như vậy chứ? Không nói đến số tuổi của bọn họ gần như tương đương, mặc dù gia mẫu của hắn có giải thích qua cho hắn:

. . . . . Ừm, trước kia không phải thông minh của Đại Nhi không quá tốt sao? Sau đó tốt lên. Kế tiếp Cổ Thiên Hồn liền trở thành sư phụ của Đại Nhi, ừm, đúng, chính là thần y ngớ ngẩn. Chuyện này có khác gì không nói?

"Tiểu Thiên, đồ đệ của ngươi không thông minh làm sao nhìn thấu âm mưu tỉ mỉ bố trí nhiều năm, chẳng lẽ ngươi cho rằng nàng đoán mò sao?"

Cổ Thiên Hồn cau mày, từ tốn nói: "Tiểu Tử thông minh không có gì phải nói, nhưng nếu đối phương muốn làm, tất nhiên có chuẩn bị vẹn toàn, nếu ngộ nhờ có chuyện gì, ngươi bồi thường Tiểu Tử nhà ta đấy."

Giọng nói ai oán cộng thêm nét mặt có thể gọi là đáng yêu, Bách Phi Dương nhìn cảm thấy buồn cười, để chén canh xuống, phát tay ý bảo tất cả mọi người đi khỏi, lúc này ánh mắt dừng ở trên mặt Cổ Thiên Hồn. Cười cực kỳ nhu tình, chỉ là khóe mắt rõ ràng cất giấu một chút tức giận.

"Tiểu thiên, đồ đệ đáng chết của ngươi và ca ca chết tiết của ta, nói đi là đi, ném cho ta một cục diện rồi rầm như vậy, ta tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ chết ở trong tay người khác, yên tâm đi."

Giọng nói sùng ái, ánh mắt ôn nhu, lời nói trịnh trọng. . . . .

Mẹ nó! Ác như vậy? ! Ngươi muốn hắn ở trong tay ngươi sống không bằng chết sao?

"Bọn họ tốt nhất nhanh sinh một một hài nhi cho ta, nếu không cũng đừng trách ta trở mặt vô tình."

Cổ Thiên Hồn nhất thời đen mặt, không trách được tại sao mình cũng trở người không được, vị này mới là phúc hắc.

"Cái đó. . . Tiểu Tử không phải mang đến một tin tức, nói ngươi tên gì, ngươi đã xảy ra chuyện gì sao, ngươi cho người mang tin tức đến cho nàng, ta đã tìm được nguyên nhân rồi." Lúc này nói sang chuyện khác là tốt nhất. Ừm.

"Nguyên nhân gì?" Bách Phi Dương làm sao không biết chút chút tâm tư của Cổ Thiên Hồn, nhưng đối với điểm này, ngược lại hắn cảm thấy vẫn rất đáng yêu đấy. Quả nhiên trong mắt người tình là Tây Thi. Dĩ nhiên, đề tài này cũng làm cho hắn hứng thú.

"Vậy hắn là cổ sư chuyên nghiệp nuôi tình cổ trăm năm. Còn có một tên gọi là si tình cổ. Nói như vậy độc tình trăm năm hắn không có công hiệu như vậy, còn không đến mức khiến cho Mộc Vân Thiên đối với Đại Nhi trúng độc sâu như vậy.

Bình thường trúng độc tình, hai người cũng sẽ có ấn tượng tốt đối với đối phương vô điều kiện, không lý do, sau đó càng diễn ra càng mãnh liệt. Chỉ là loại quan hệ của Mộc Vân Thiên và Tiểu Tử hiển nhiên rất không bình thường.

Điểm này ta nghĩ chắc hắn có liên quan đến chuyện ta và Tiểu Tử đã chết qua một lần, tình cổ trong thân thể bị tiêu diệt. Còn nữa, lẽ ra độc tình trong thân thể Tiểu Tử chết đi, trong thân thể Mộc Vân Thiên cũng không còn tác dụng mới phải, nhưng bây giờ Mộc Vân Thiên vẫn mê luyến Đại Nhi như vậy, chỉ có một nguyên nhân.

Người hạ độc, hoặc là Cung chủ Thiên cung đem tình cảm của Mộc Vân Thiên đối với một người khác không nhận thức được, chuyển tới trên người Đại Nhi, chính là đem độc tình biến thành si tình cổ, cho dù cổ trong thân thể đối phương đã chết, nhưng bên này vẫn không xa không rời đối phương. Chuyện này trước kia Mộc Vân Thiên nhất định có yêu sâu đậm một người, nếu không sẽ không có hiệu quả.

Mà có thể chứng minh Cung chủ Thiên cung không hy vọng Mộc Vân Thiên cùng người kia ở chung một chỗ, hoặc vì bản thân bà ta ham muốn cá nhân, hy sinh cả đời nhĩ tử của mình, nói cho cùng Mộc Vân Thiên cũng chỉ là một con cò mà thôi." Đúng rồi, nói như vậy tất cả đều nói thông, Cổ Thiên Hồn trầm lặng nói, nói đến cổ, trong đôi mắt lóe lên tia sáng chói mắt.

"Phương pháp phá giải thế nào?" Mặc dù Bách Phi Dương không hiểu Cổ Thiên Hồn nói Đại Nhi chết qua một lần là có ý gì, nhưng cũng không hỏi, chỉ là quan hệ của mấy vị không có liên quan đã đủ làm cho người ta hiểu không thấu.

"Huyết tể."

"Há?" Bách Phi Dương nhũ mây, thấy vẻ mặt Cổ Thiên Hồn hớn hờ, không nhận được nghiêng người về phía trước, muốn hôn lên môi đỏ mọng mê người của Cổ Thiên Hồn.

"Đừng. . . Mẹ nó! Cút ngay xuống cho ta, mẹ nó. . . ." Cổ Thiên Hồn đang hài lòng, ai ngờ Bách Phi Dương đột nhiên động dục, trực tiếp đưa mặt dính vào.

"Đừng động," chẳng biết Bách Phi Dương lên giường từ lúc nào, cánh môi vẫn dừng lại ở trên môi Cổ Thiên Hồn, dịu dàng lướt qua, cánh tay cũng không nhàn rỗi vén hông của Cổ Thiên Hồn, để cho hân dãi xuống nằm ngang ở trên giường.

"Buồn ngủ quá, ngủ đi." Đắp chăn lên trên người của hai người, buông cánh môi của Cổ Thiên Hồn ra, đầu tựa vào cổ của Cổ Thiên Hồn, hô hấp đều đều đã ngủ.

Cổ Thiên Hồn hơi sững sờ, thận trọng quay đầu nhìn nam tử ôm mình an ổn chìm vào giấc ngủ, khoe miệng chớp chớp ý cười, nhắm mắt lại yên giấc. Bỗng nhiên có cảm giác, tay của một tên nam tử này sờ lên y phục của mình, chà xát đến nỗi da tay cũng có chút đỏ, nhất thời sắc mặt tối sầm.

"Bách Phi Dương, người cút ngay xuống cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: CHUYỆN THÀNH THÂN

Giờ êm sóng lặng lại qua ba ngày, Cung Bắc Thiệu vâng mệnh đi tiết lộ chút tin tức cho phụ mẫu của mình. Nói là như thế, nhưng thật ra là thuận đường. Chủ yếu vẫn muốn Cung Bắc Thiệu đi xem thanh Cầm của mình đã chuẩn bị xong hay chưa.

Cung Bắc Thiệu nhớ tới từ khi hân ra đời, trong nhà Lục Trường Lão liền bắt đầu làm một thanh Thất Huyền Cầm, năm nay đoán chừng đã làm xong, cho nên lúc đầu hân nói muốn Đại Nhi muốn có một thanh Huyền Cầm mới không có đội nước lạnh cho nàng, hân vốn tính đợi làm xong liền mang cho Đại Nhi, không ngờ hân còn chưa nói, Đại Nhi đã mở miệng.

Giờ Thân, Thần Bình Thành một mảnh an tường, đình đài lầu các, cây cầu nhỏ nước chảy, nghiêm nhiên như thế ngoại đảo nguyên.

Mấy ngày trước, khách tới cũng không có động tĩnh quá lớn, ngoan ngoan chờ đợi năm ngày sau Thành chủ Thần Bình Thành phái người đi ra điều tra trở lại. Dĩ nhiên ngoại trừ buổi tối, bọn họ cũng không an tĩnh như vậy.

"Phụ thân, mẫu thân. . . . . Tiểu cô cô cũng ở đây sao." Cung Bắc Thiệu tuyệt đối muốn chạy trốn, thế nhưng đáng vẻ như vậy giống như rất mất mặt. Quên đi, mặt mũi để lúc khác nói, chuyện tiểu sư muội giao phó nhất định phải làm xong.

"Bác nhi, tại sao không phạt bồi tiểu sư muội của người nữa, bị chê sao." Cung phu nhân thấy nhi tử nhà mình từ khi về nhà vẫn ở cùng với Đại Nhi, trong lòng chua chua, hôm nay lần đầu tiên chủ động tìm mình liền không nhận được muốn đá kích. Thật đúng là có tức phụ (nàng dâu) quên mẫu thân. Tuy nói vậy, nhưng vẫn chưa là tức phụ.

"Cha nào con nấy. Tỳ tỳ, Cung Bắc Thiệu là di truyền Cung Tuyệt Thành." Hoa Thủy Nguyệt đặt ly trà xuống, rất khinh bỉ liếc mắt nhìn Cung Bắc Thiệu, sau đó lại chuyển hướng tới Cung Tuyệt Thành. Cặp mắt xinh đẹp bị mí mắt che kín hơn phân nửa, vẻ mặt ghét bỏ không dứt.

"Tiểu cô cô. . . . ." Bộ dáng Cung Bắc Thiệu hiện tại nghiêm nhiên gặp cảnh khôn cùng. Đụng phải Hoa Thủy Nguyệt, hân đoán chừng là bởi vì bị chèn ép lâu dài cho nên không sinh nổi lòng phản kháng, chỉ đành phải nài nỉ nói cái gì chính là cái đó.

Tính khí Cung Tuyệt Thành cho dù bị Hoa Thủy Nguyệt nhào nặn, vẫn bình tĩnh uống trà, căn bản không tham dự loại chiến tranh dễ dàng nổ ra. Mặc dù ngọn lửa kia đã có khuynh hướng mờ hồ đốt qua.

"Đừng gọi ta là tiểu cô cô, ta không có cháu trai mất mặt như vậy người." Hoa Thủy Nguyệt không để cho mình bị đẩy vòng vòng, lạnh lùng hất mặt không nhìn Cung Bắc Thiệu, gương mặt tuần tử cười rất chân chó.

"....." Cung Bắc Thiếu lặng lẽ đi tới ngồi xuống, về mặt ai oán nhìn mẫu thân mình, đáy lòng không ngừng phức nghị: đều là lỗi của phụ thân, nếu không phải hấn dùng thủ đoạn không bình thường lửa gạt mẫu thân, ngoại tổ mẫu cũng không giáo dục tiểu cô cô trở thành bộ dáng kia, tính tình tiểu cô cô cũng không biến thành như vậy. Càng thêm không có chuyện gì cũng nhằm vào phụ thân, nhất là bây giờ còn muốn giận chó đánh mèo. Phụ thân không biết xấu hổ nói làm người phải quang minh chính đại, mẹ nó, ở trong chuyện của mẫu thân, người có quang minh chính đại sao? A a a, mẹ nó quá lừa bịp rồi !

Trên căn bản mỗi lần gặp Hoa Thủy Nguyệt, Cung Bắc Thiếu sẽ lăm nhăm trong lòng một lần, đã bình ổn ngọn lửa trong lòng nhưng lại không dám bùng nổ chút nào. ....

"Bác nhi, có chuyện gì?" Cung Tuyết Thành nhìn thấy sắc mặt nhi tử bảo bối của mình khó coi, thì biết rõ hấn không chịu đựng được bao lâu, vì vậy vội vàng chuyển chủ đề. Hơn nữa cũng nói lời thật, không có chuyện quan trọng, Cung Bắc Thiếu chắc sẽ không chủ động tới gần nơi này, nhất là lúc có Hoa Thủy Nguyệt.

"Lần này chuyện của các đại môn phái, phụ thân cần chú ý nhiều hơn." Cung Bắc Thiếu cũng không nói nhảm, hấn vốn chính là tới tiết lộ tin tức.

"Hả? Nói thế nào?" Cung Tuyết Thành nghe Cung Bắc Thiếu nói như vậy liền để chén trong tay xuống, bộ dạng cẩn thận lắng nghe, mà Cung phu nhân và Hoa Thủy Nguyệt cũng dừng lỗ tai lên.

"Đối với chuyện lần này, mục đích bọn họ tới không cần nói với ta, các người không có phát hiện, chẳng lẽ cha của người không phải là vì muốn xem rốt cuộc bọn hấn muốn làm cái gì mới tương kế tựu kế để cho bọn họ vào ở sao?" Cung Bắc Thiếu buồn bực, rốt cuộc Cung Tuyết Thành không có tin tưởng con mình, như vậy thử dò xét có không có ý nghĩa, dù sao tiểu cô cô mới vừa nói, hồ phụ không sinh khuyến từ đây.

Hoa Thủy Nguyệt rõ ràng nói, cha nào con nấy, hơn nữa còn là ý nghĩa xấu.

"Ah? Có sự việc này sao?" Cung phu nhân thông thả chuyển ánh mắt sang Cung Tuyết Thành, trong ánh mắt ý vị không rõ.

"Phu nhân, vì phu không có ý muốn cho bọn họ vào, rõ ràng bọn họ cũng đồ thừa không đi. Vì phu làm sao lãng phí nuôi nhiều người như vậy chứ, phải biết gần đây có tin nói Nam Việt sẽ khai chiến với Bách vương triều, lương thực rất đắt tiền đây." Cung Tuyết Thành bỏ qua đứa con nhà mình, về mặt thành khẩn vô hại nhìn phu nhân của mình, trong nội tâm càng hài lòng vì chính mình rèn luyện những năm gần đây.

"Bác nhi, người phải tin tưởng cha của người, người biết cái gì thì nói cho chúng ta biết đi, chúng ta thật không biết cái gì cả." Cung phu nhân cười híp mắt gật đầu, ý bảo Cung Tuyết Thành làm rất tốt, sau đó nhìn về phía về mặt rối rắm của Cung Bắc Thiếu.

Quả nhiên, Cung Bắc Thiếu trầm nghĩ, quả nhiên cái gì cũng biết rồi, cũng biết tiểu sư muội không có tốt bụng, vội vã muốn Huyền cảm liên trực tiếp nói ra, ta liền đi thẳng lò đúc kiếm tìm Lục Trường Lão, còn tới nơi này xem náo nhiệt gì chứ.

Nhưng mà bọn họ chỉ biết là mục đích không tinh khiết, lại không nghĩ ra muốn làm gì thôi.

"Chuyện này liên quan đến Hoàng thất, cần phải cẩn thận một chút." Nói như vậy đủ hiểu chưa. Nếu Hoàng thất muốn ra tay thì phải ra tay thật lớn, phải ứng phó cẩn thận mới được.

"Cho nên nói là cái gì liên quan đến Hoàng thất, làm sao sẽ liên quan đến Hoàng thất?" Hoa Thủy Nguyệt cùng hai phu thê của Cung Tuyết Thành một xướng một họa, quả thật chính là nhất trí đối phó bên ngoài. Bên ngoài chính là chỉ Cung Bắc Thiếu.

"....." Hấn có thể không đi khỏi được.

"Vô Ảnh Lâu giết người của tất cả môn phái, hiện tại Thiên Ảnh và Cung chủ Thiên Cung bị quản chế, Cung chủ Thiên cung là công chúa của Nam Việt. Dù hiểu không?" Cung Bắc Thiếu chỉ dùng 32 chữ liền trấn áp ba người, lúc chuẩn bị chạy ra lại nghe Hoa Thủy Nguyệt lạnh lùng nói:

"Chứng có."

"Không cần chứng có, tiểu sư muội phán đoán sẽ không sai." Cung Bắc Thiếu cau mày, lần đầu tiên không mang theo bất kỳ tâm tình gì trả lời Hoa Thủy Nguyệt.

"Ta đi lò đúc kiếm tìm Lục Trường Lão."

Ba người nhìn bóng dáng Cung Bắc Thiếu đi xa, mỗi người có tâm tư riêng. Chỉ là cuối cùng toàn bộ trọng điểm đều rơi vào trên người Đại Nhi. Ngay cả Thần Bình Thành chỉ có nghi ngờ, và lại không có đầu mối, thế nhưng nàng biết rõ ràng như thế, thậm chí mục đích, động cơ, vây cánh cũng rất rõ ràng. Nàng quả nhiên không thể khinh thường.

"Phu quân, ta quyết định muốn toàn lực ủng hộ Bắc nhi theo đuổi tiểu sư muội của hấn, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải theo đuổi được nàng tới tay!" Mọi người trầm mặc một hồi, Cung phu nhân phá vỡ cục diện bế tắc trước tiên, dùng một giọng điệu tình thế bắt buộc nói với phu quân nhà mình.

"Phu nhân, dù sao trước đây nàng là Đế hậu, hiện tại mặc dù Thần đế thoái vị, chỉ là thân phận kia vẫn còn." Trong nháy mắt Cung Tuyết Thành cũng có kích động, nữ tử thông minh như vậy, tặng cho người khác thật sự là quá đáng tiếc, huống chi đứa con nhà mình còn ưa thích như vậy. ....

"Người cũng nói là đã từng, tỷ tỷ yên tâm, muội muội nhất định giúp tỷ." Tự nhiên Hoa Thủy Nguyệt cũng cảm thấy muốn đoạt Đại Nhi, mặc dù nàng vẫn biểu hiện rất ghét bỏ Cung Bắc Thiếu, nhưng trong lòng vẫn rất yêu thương hấn.

". . . . ." Cung Tuyệt Thành im lặng, nhìn hai nữ nhân này làm bừa, hẳn thật sự nhức đầu.

"Phu nhân, phu quân chính thức của người ta còn ở đây."

"Hả? Ý của phu quân là muốn ám sát Bách Phi Thần. Không tệ, là một ý kiến hay, muội muội người cứ nói đi."

"Ừm, chính xác, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã." Hoa Thủy Nguyệt rất tán đồng gật đầu một cái.

". . . . ." Phu nhân, ta có thể an phận một chút không?

Vì vậy ngày thứ hai Cung phu nhân phái người tặng cho Đại Nhi rất nhiều thứ tổ về lấy lòng, buổi chiều cùng Hoa Thủy Nguyệt, hai người xuất hiện tại Bắc Cực Các.

Ngoại trừ Lâm Tiểu Bảo, Đại Nhi, Cung Bắc Thiệu, mọi người bị đuổi ra khỏi viện, vì vậy xuất hiện khung cảnh như vậy.

Thời tiết vẫn âm u ngọt ngào, bên bờ hồ Bắc Cực, bàn đá dưới cây liễu một đám nam nữ mặt mũi khuynh thành ngồi vây quanh, vẻ mặt khác nhau, ngồi xuống trầm mặc có một khắc chuông có thừa.

Rốt cuộc, Đại Nhi ngáp một tiếng.

"Buồn ngủ quá."

Cung Bắc Thiệu nhận được ám hiệu, lập tức nói: "Tiểu sư muội buồn ngủ thì đi ngủ đi, mỗi ngày động não cũng dễ dàng mệt mỏi."

"Ừm, ừm, muội muội trở về đi, Cung phu nhân là người thông tình đạt lý sẽ không trách muội." Lâm Tiểu Bảo cũng ý thức được nơi nào có chút không đúng, liền phụ họa theo.

"Đại Nhi, hôm nay ta tới là nói một chút chuyện người và Bắc nhi thành thân." Cung phu nhân thấy Đại Nhi muốn đi, giả hoạt nỏ nụ cười, không nhanh không chậm nói.

Một câu nói này, làm cho ba người có mặt nghe như sấm nổ, được kêu là trong sống ngoài chết. Tất cả động tác cũng dừng lại, thật giống như thời gian dừng lại.

"Mẫu thân. . . Người. . . Người nói cái gì?" Cung Bắc Thiệu nói cũng có chút không lưu loát. Không vì cái gì khác, hẳn hoảng sợ. Sau đó Đại Nhi sẽ trả thù, mẫu chót là Thảo Diệp. . . . .

"Thật bất ngờ sao? Đại Nhi không phải ở trong phòng của người sao? Hơn nữa các người không phải đính ước cả đời rồi sao? Mẫu thân đây không phải vì muốn tốt cho các người sao, lời đồn đại đối với danh tiếng của nữ hài tử rất không tốt. Tiểu muội, người nói có phải không." Trên mặt Cung phu nhân nở nụ cười, nói đến đây khiến ba người muốn nhanh chóng chạy trốn.

"Phải, tỷ tỷ nói rất có lý, Thần Bình Thành và thủ phủ Lâm gia đón dâu vẫn có thể xem là một chuyện tốt, chúng ta chính là muốn nói trước cho Đại Nhi một tiếng, sau đó chọn ngày tốt để cho Bắc nhi tới cửa cầu hôn." Hoa Thủy Nguyệt này tuyệt đối không dễ đối phó hơn so với Cung phu nhân, từng người đều là nhân tình.

"Hoa giản chủ, tiểu muội nhà ta đã thành thân rồi." Lâm Tiểu Bảo đối với lần này cũng rất coi trọng, cho dù đối phương là phu nhân của Cung Thành chủ, là chủ nhân của Thủy Gian, chuyện liên quan đến danh tiếng, hạnh phúc của tiểu muội mình, Lâm Tiểu Bảo tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

"Lâm công tử, Đại Nhi không phải đã ngưng Bách Phi Thần rồi sao, thư từ bỏ ta cũng nhìn thấy rồi, người phải biết, một nữ tử không dễ dàng, không thể để người ta nói linh tinh, nếu như người suy tính hạnh phúc của Đại Nhi, thì không nên ngăn cản, đến đây, chúng ta hàn huyên một chút." Hoa Thủy Nguyệt không nói lời gì, lôi kéo Lâm Tiểu Bảo đi ra bên ngoài, hơi sức quá lớn, một đấng nam nhi như Lâm Tiểu Bảo cũng tránh không thoát.

"Ha ha, Đại Nhi, Lâm công tử cùng tiểu muội đi thương lượng chuyện sinh lễ rồi, chúng ta tán gẫu chuyện khác thôi." Cung phu nhân vẫn giữ nụ cười không đổi, nhìn Đại Nhi, càng nhìn càng thuận mắt.

Đó là thương lượng sinh lễ cái gì, mẫu thân, ngài có thể đừng nói mò như vậy hay không. . . . .

Ánh mắt của Đại Nhi im lặng tới cực điểm từ trên mặt Cung Bắc Thiệu chuyển đến nụ cười rực rỡ trên mặt Cung phu nhân, đại khái trong lòng rất vui, ừm, theo tính cách của Cung phu nhân không khó tiếp nhận chuyện Nhị Sư Huynh là một người đồng tính. Ừm, ép Tiểu Nương, Tiểu Nương sẽ nói ngay. Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt nặng nề thẳng tắp nhìn chăm chăm Cung Bắc Thiệu.

Cung Bắc Thiệu làm sao không biết ánh mắt kia có ý gì, hẳn tuyệt đối, tuyệt đối phải ngăn cản mẫu thân làm loạn, hiện tại thật sự không phải lúc nói cho bà biết chân tướng, quá loạn.

"Đại Nhi, người xem, Bắc nhi nhà chúng ta đối với người thăm thiết, nhân phẩm tốt, tính tình không tồi, hơn nữa thân phận cũng thích hợp với người, phải biết nam nhân tốt giống như Bắc nhi, thật sự không nhiều lắm, người không biết, nhà chúng ta. . . . ."

Đang sau tình lược 1 ngàn chữ. . . . .

Chương 112: VÁN CỜ

"Cung phu nhân, Nhị Sư Huynh đã có người mình thích, hơn nữa, hai người đã phát triển đến mức phải chịu trách nhiệm. Cho nên Cung phu nhân vẫn ngoan ngoãn về nhà chờ tức phụ tới cửa thôi." Rốt cuộc Đại Nhi chịu đựng không nổi Cung phu nhân nói oanh tạc, không thể không lấy ra lá bài chủ chốt dùng để uy hiếp Cung Bắc Thiệu sau này, thật sự là, lỗi tai quan trọng hơn. Nhìn điệu bộ của Cung phu nhân, xem như nàng hiểu rõ, bây giờ nếu không có làm cho bà ta chết tâm, sau này mình tuyệt đối không có ngày tốt lành.

"Đúng rồi, đúng rồi, đã phát triển đến nước này, như vậy càng nên thảo luận cưới gả rồi." Cung phu nhân như có chuyện lạ gật đầu một cái, bày tỏ hiểu rõ. Nhân tiện tán thưởng nhìn đứa con nhà mình một chút, ý bảo làm không tệ.

"Cung phu nhân, là ta nói sai rồi, nhi tử của ngài ở bên ngoài có nam nhân, nam nhân! Không phải tức phụ!" Đại Nhi vốn rất rồi rãnh nói chuyện phiếm với Cung phu nhân. Nhưng không biết vì sao trong lòng phiền não, loại cảm giác này làm cho nàng không thoải mái, cảm giác sắp xảy ra chuyện gì. Nàng nhất định tin tưởng trực giác của mình, tuyệt đối sẽ không thể không nghĩ như vậy.

"Ta biết rõ. . . . . Cái gì? !" Cung phu nhân phản ứng kịp, nụ cười rực rỡ trên gương mặt lúc đầu liền thay đổi. Bà mới vừa nghe được cái gì? Nha đầu này nói Bắc nhi ở bên ngoài có. . . . . Có nam nhân? ! Không phải phải là nữ nhân sao? Cho dù có cũng chỉ là nữ nhân chứ! Vì sao là một nam nhân? ! Nghe làm sao?

"Đại Nhi, người cũng không cần nói giỡn, Bắc nhi là một nam nhân, làm sao có nam nhân ở bên ngoài chứ. Nhất định là người hiểu lầm cái gì. Bắc nhi, người nói một câu đi." Sắc mặt Cung phu nhân không tốt, kéo ra một nụ cười cực kỳ khó coi, ánh mắt lại chuyển tới Cung Bắc Thiệu vẫn không nói gì.

Chỉ thấy vẻ mặt Cung Bắc Thiệu chấp nhận nhìn mẫu thân của mình, bất đắc dĩ nói: "Tiểu sư muội không có nói nhầm. . . . . Ta. . . Cũng là ưa thích nam nhân. . . . ." Thật ra, hắn rất muốn nói, hắn bị ép buộc, rõ ràng một công tử rất bình thường tao nhã, lại bị Thảo Diệp mang theo con đường bóng tối, tiểu sư muội của mình lại vẫn ở phía sau trợ giúp, là nhân phẩm có vấn đề sao?

"Nhi tử, mẫu thân hỏi người một vấn đề, người nhất định phải trả lời thành thật." Cung phu nhân nhìn Cung Bắc Thiệu một lúc, sau đó dùng giọng cực kỳ vững vàng, hỏi.

"Vấn đề gì?" Cung Bắc Thiệu nhìn thấy mẫu thân mình phản ứng như vậy, không có buồn lòng, hắn hiểu rõ mẫu thân của mình, phản ứng này tuyệt đối, tuyệt đối không bình thường.

"Là ai?" Giọng nói trong nháy mắt trở nên âm u, ánh mắt cũng theo giọng nói trở nên âm u. Mặc dù giọng nói rất nhỏ, chỉ là không khí bị ép rút xuống cực nhanh, hoàn toàn nói rõ vấn đề.

"Cái gì?" Cung Bắc Thiệu lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, lo lắng hỏi.

"Người nam nhân kia là ai? Lão nương muốn làm thịt hắn!" Ánh mắt của Cung phu nhân bốc lửa nhìn chăm chú vào Cung Bắc Thiệu, lời nói hung hăng cũng có thể nghe được âm thanh nghiền răng.

"Lại dám ra tay đối với dòng độc đinh duy nhất của Cung gia, hắn thật không muốn sống rồi, nếu lão nương không giết hắn cũng không phải họ Cung!" Hiển nhiên Cung phu nhân đã tiến vào trạng thái bùng nổ. Đôi tay nắm cổ áo Cung Bắc Thiệu lắc lắc, Cung Bắc Thiệu bị sức lực như thể cảm thấy hoa mắt.

Đại Nhi nhìn cảnh tượng đáng thương như vậy, xem thường liếc mắt nhìn Cung Bắc Thiệu. Cung Bắc Thiệu gần như ngất xỉu, duỗi hai tay, sau đó thông thả đi khỏi. Không thể trách nàng thấy chết mà không cứu, thật sự rõ ràng là nàng hại hắn thành ra như vậy, nếu như chính mình ra tay vậy còn nói làm gì? Dĩ nhiên, đây cũng là biện pháp thoát thân duy nhất ở hiện tại.

"Cung Bắc Thiệu lại dám cầu hôn với nàng, tối nay ta đi phế hắn." Mới đi vào phòng, chỉ thấy khuôn mặt Bách Phi Thần rất thoải, ngồi ở chỗ đó uống trà, bộ dáng nghiêm nhiên không diệt Cung Bắc Thiệu thì không bỏ qua.

"Hắn có Tiểu Thảo chăm sóc, cũng không nhọc đến người tốn tâm tư. Gần đây có gì không đúng sao?" Trong đầu Đại Nhi vô cùng phiền loạn, tùy ý ngồi xuống, châm một ly trà. Hỏi thăm một chút tin tức nên có được.

"Không có gì kỳ quái, ngoại trừ Vô Ảnh Lâu hành động buổi tối, những môn phái khác cũng không động tĩnh gì. Chẳng qua ta rất kỳ quái, gần đây tại sao bọn họ đều quanh quẩn ở lò đúc kiếm, chẳng lẽ cơ quan đại trận hộ thành ở nơi đó? Giả thiết này có chút gượng ép, lò đúc kiếm ở Phủ Thành Chủ cho dù là một tiểu viện độc lập, từ trong ra ngoài giống như một mật thất, bình thường thủ vệ sâm nghiêm, vững chắc như sắt. Dĩ nhiên là vì lúc chế tạo bình khí xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, đưa đến không thể thu thập, cũng bởi vì nếu có vấn đề, rất dễ dàng hủy diệt lò đúc kiếm, tất cả cơ quan đại trận hộ thành sẽ không ở nơi đó, chỉ một chút sơ xuất sẽ hủy diệt." Bách Phi Thần suy luận, như nói rõ cách nhìn của mình. Nhưng tại sao phải quanh quẩn ở nơi đó, nguyên nhân cũng chỉ có thể giao cho Đại Nhi, suy nghĩ của nàng tương đối đặc biệt.

"Lò đúc kiếm?" Bách Phi Thần nói không sai, lò đúc kiếm xác thực không thể là nơi che giấu cơ quan, về phần tại sao. . . . . Thật đúng là khó nói đấy.

"Cảm giác hôm nay không đúng ở chỗ nào, trong lòng có chút không thoải mái." Đại Nhi cau mày, cả ngày hôm nay tâm thần cũng có chút không tập trung.

"Nhất định là ngày hôm qua ngủ không được ngon giấc, hôm nay ngủ trưa cũng không có đúng giờ, thừa dịp còn chưa tới thời gian ăn cơm, ngủ một canh giờ đi." Bách Phi Thần biết những ngày này Đại Nhi rất mệt mỏi, hơn nữa giấc ngủ vẫn thiếu hụt, dĩ nhiên đây là thời gian ngủ so với lúc trước. Thần kinh bị buộc quá chặt, trong lòng không thoải mái cũng là chuyện tất nhiên. Liên không có để ý quá nhiều.

"Ừm" Đại Nhi cũng không cự tuyệt, có lẽ nàng đã quá mệt mỏi.

"Ta đốt hương yên giấc, bên ngoài Cung Bắc Thiếu và Cung phụ nhân quá quỷ rầy giấc ngủ ngon của người khác rồi, hơn nữa tại sao Thảo Diệp không có ở đây, loại thời điểm này theo tính khí của Thảo Diệp cũng sẽ không để Cung Bắc Thiếu một mình bị mắng chửi. . . . ." Bách Phi Thần nói xong muốn đi đốt lư hương.

Đại Nhi nghe Bách Phi Thần nói, trong đầu lóe lên ý tưởng, giờ mới hiểu được tại sao nàng cảm thấy hoảng hốt. Đúng rồi, đúng rồi, hiện tại Thảo Diệp là người duy nhất thuận lợi ra vào ở Thần Binh Thành, ngoài trừ Thiên Nhai Túc Quán, Hoàng cung và mấy phương diện liên lạc toàn dựa vào Thảo Diệp mang vào, bình thường đi ra ngoài cũng chỉ một canh giờ sẽ trở lại, hôm nay cũng đã là giờ thân thể nhưng không có ở đây, là chuyện gì quan trọng hơn so với hấn coi chừng Nhị Sư Huynh? Không, loại người như Thảo Diệp trừ phi là trên đường xảy ra chuyện gì, nếu không tuyệt đối sẽ không vắng mặt vào bây giờ.

Gặp chuyện không may? !

Đáng chết, vẫn chỉ nhìn chằm chằm Thiên Ảnh và người ở gần Thần Binh Thành, làm sao lại quên mất thủ phạm Cung chủ Thiên cung, Thảo Diệp vài ngày chạy giữa Thiên Nhai Túc Quán và Thần Binh Thành, khó bảo đảm sẽ không bị nhìn ra đầu mối, nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, bọn họ nhất định sẽ xuống tay với hấn, nhưng bọn họ sẽ không sợ Vân Dã phá hư kế hoạch của bọn họ sao?

Vân Dã bay tới đây cũng năm ngày lộ trình, bây giờ bọn họ ra tay với Thảo Diệp xác thực phù hợp, tánh tình của Cung chủ Thiên cung cẩn thận, nhưng dẫn tới Vân Dã cũng là một sai lầm lớn. Trừ phi, trước khi Vân Dã đến liền không chế được Thần Binh Thành. . . . .

Nhanh như vậy? Không, trước kia, theo cá tính của Thảo Diệp mất tích là chuyện bình thường, chúng ta đại khái sẽ không phát giác, cho dù phát giác cũng là chuyện hai ba ngày sau, hoặc là sẽ đề xuống chuyện này, dù sao Vân Dã có hung danh bên ngoài. Cho dù không đề xuống, tin tức truyền tới nơi cũng phải ba ngày, phỏng đoán cẩn thận phải là tám ngày, hoặc là mười ngày, quả nhiên là muốn hành động.

"Người đợi một chút, ta đi ra ngoài." Đại Nhi không nói lời thừa, báo một tiếng liền ra cửa, không nên xảy ra chuyện mới phải.

Sau khi Đại Nhi ra cửa, phát huy chức năng ngôn ngữ vô cùng cường đại, vài ba lời đã đuổi Cung phụ nhân vẫn lăm nhăm, chỉ nói một câu 'đưa ta đi Thiên Nhai Túc Quán'. Cung Bắc Thiếu cũng không dám ngăn cản, ôm hông của Đại Nhi thân liền bay lên không.

"Đường gần đây." Đại Nhi phân phó. Thảo Diệp nhất định sẽ đi lộ tuyến gần đây, đi nhanh về nhanh, kể từ sau khi đảm nhiệm người đưa tin tức, bọn họ đều thấy rõ.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Cung Bắc Thiếu cau mày, nhìn bộ dáng đã xảy ra chuyện gì quan trọng, nếu không, nét mặt của tiểu sư muội không nặng nề.

"Có thể Thảo Diệp đã xảy ra chuyện." Đại Nhi không có lý do gì giấu giếm, nhất là Cung Bắc Thiếu nên biết.

"Cái gì? Thảo Diệp không phải đi Thiên Nhai Túc Quán đư tin sao?" Thân thể Cung Bắc Thiếu rõ ràng căng thẳng hơi dừng lại, trong nháy mắt tốc độ tăng nhanh mấy phần.

"Bình thường giờ Mùi đã trở về, hôm nay cũng đã giờ Thân, chẳng lẽ người cũng không cảm thấy kỳ quái sao." Đại Nhi biết Cung Bắc Thiếu không muốn cho là như thế, bởi vì nếu kẻ địch ra tay tất nhiên là Nhất Kích Tắt Sát, tuyệt đối sẽ không lưu lại cho đối thủ bất kỳ đường lui.

"Có lẽ là có chuyện gì ngăn cản." Cung Bắc Thiếu bị Đại Nhi nói cũng đã hoảng hốt, hấn cảm thấy có chút không đúng, nhưng thế hấn lại không nghĩ tới bọn họ sẽ ra tay với Thảo Diệp, hiện tại Thảo Diệp xảy ra chuyện, Thần Binh Thành sẽ càng thêm hỗn loạn, đám người kia sẽ không sợ hư kế hoạch của bọn họ.

"Không biết, mặc kệ là Thảo Diệp hay tin tức nhất định đúng lúc." Đại Nhi cảm thấy tay của Cung Bắc Thiếu nắm eo của mình cũng đồ mồ hôi, thò dài nhưng không thể không nói thật, chuẩn bị tốt tâm lý dù sao cũng hơn chuyện ập lên đầu sẽ hỏng mất.

"Nhị Sư Huynh, ta hiểu rõ người nghĩ cái gì, nếu bọn họ ra tay sẽ nhất định tính toán mỗi một bước, thậm chí tính tính hôm nay ta phát hiện như vậy, sẽ chờ tin tức Vân Dã truyền tới trong tay, ít nhất đã qua tám ngày, tám ngày này chuyện gì cũng có thể xảy ra, tự cho rằng nắm phần thắng, tất nhiên bọn họ sẽ khống chế được Thần Binh Thành trong tám ngày này, như vậy đến lúc đó cho dù một Vân Dã cũng không đủ nhìn, đây chính là nguyên nhân bọn họ dám ra tay, giống như ta nói, Cung chủ Thiên cung là một người cẩn thận, bà ta sẽ không bỏ qua bất kỳ mối nguy hiểm nào."

Tay của Cung Bắc Thiếu nắm eo của Đại Nhi thật chặt, dùng để che giấu lo lắng trong lòng mình. Xác thực, hấn cũng nghĩ tới tại sao Thảo Diệp đã qua một nửa canh giờ vẫn chưa về, nhưng hấn không dám nghĩ tới phương diện kia, lúc này, tuyệt đối là Cửu Tử Nhất Sinh.

"Đợi một chút." Lúc xẹt qua con đường nhỏ hoang vu, Đại Nhi chợt kêu ngừng lại. Cung Bắc Thiếu nghe lời ngừng lại, hôm nay phải giành giật từng giây, bọn họ sớm một khắc tìm được Thảo Diệp, thì Thảo Diệp ít đi một phần nguy hiểm, lời của Đại Nhi phải thi hành đến cùng.

"Nơi này mùi vị rất hỗn loạn, bên trong hình như có pha mùi vị bột lưu huỳnh ta vẩy vào trong sân Bắc Cực Các." Đại Nhi nói xong, đi về hướng Bắc Phương mấy bước.

"Nhị Sư Huynh, ngửi xem dấu chân." Đại Nhi chỉ vào dấu chân xốc xếch trên đất cau mày.

"Dấu chân cực mỏng, và lại sức lực đều đều, là cao thủ. Cái này. . . . . Là dấu chân nữ nhân." Cung Bắc Thiếu chỉ liếc mắt nhìn liền có thể phân biệt ngay.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: KẾT QUẢ

"Là Cố Hình Tuyết, ta đoán không sai, Cố Hình Tuyết nhân lúc Thảo Diệp kết thúc việc phải đi qua nơi này, mục đích là dẫn dụ Thảo Diệp đến nơi hoang vu, từ đó xuống tay hạ sát." Ánh mắt Đại Nhi u ám đáng sợ. Nàng nhớ không lầm hôm nay Cố Hình Tuyết cùng cùng Cố Liên Di đi ra ngoài. Mà bột lưu huỳnh đặc chế này hòa vào tốc độ gió cũng không thay đổi, biết Cố Hình Tuyết tiếp xúc cầu kết với ai để bố trí. Nơi này có khí tức, nhất định là nàng không thể nghĩ ngờ, chỉ có nàng Thảo Diệp mới có thể muốn tra xem nàng muốn làm cái gì, mới có thể mắc câu.

"Ta chưa bao giờ ra tay đánh nữ nhân, xem ra muốn cực kỳ." Giọng nói Cung Bắc Thiếu bình tĩnh không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt lạnh lùng nhìn vực sâu tiêu đạo.

"Lúc chúng ta tới, Cố Hình Tuyết còn chưa trở về, nàng ta là loại nữ nhân nhìn đối thủ nhếch nhác ngã xuống mới có thể cảm thấy thỏa thích, đi." Đại Nhi hiển nhiên cũng đồng ý lời của Cung Bắc Thiếu, không có lời thừa thãi, tay phải chợt điểm mấy chỗ trên thân thể, tiếp theo uống vào một viên thuốc, không chút do dự đi về một phương hướng.

Cung Bắc Thiếu không chần chờ đi theo, lúc này Đại Nhi chắc sẽ không làm bừa, nếu không có niềm tin, tuyệt đối sẽ không làm như vậy, gọn gàng linh hoạt đi về hướng kia. Hiện tại hẳn không muốn biết tại sao Đại Nhi khẳng định là ở chỗ đó như vậy, mặc kệ là tin tưởng Đại Nhi hay không có biện pháp khác, hẳn chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất của mình, rút ngắn thời gian.

Cung Bắc Thiếu thật nhanh tiến lên nắm eo Đại Nhi, đi theo phương hướng nàng nói. Đi một khắc đồng hồ, không biết rẽ vào bao nhiêu con đường, rồi đến một ngã ba chợt dừng lại một chút.

"Nơi này có mùi máu tanh nồng đậm." Cung Bắc Thiếu nói, tại sao phải đi phương hướng ngược lại.

"Bên này." Đại Nhi kiên quyết khạc ra hai chữ, giọng nói kia đông lạnh không cho phản kháng.

Cung Bắc Thiếu vẫn lựa chọn tin tưởng Đại Nhi, bởi vì ở phương diện tìm người, mình là thật không có lành nghề bằng Đại Nhi. Phát hiện một chút chỗ không đúng, đại khái cách hơn nửa canh giờ, Đại Nhi cũng có thể ngửi được mùi bột lưu huỳnh, cái này nói rõ vấn đề, mặc dù dọc theo con đường này không có dừng lại quan sát, nhưng chỉ dựa vào Đại Nhi lâm nguy không loạn, gọn gàng linh hoạt chỉ ra lộ tuyến cũng không cho nghĩ ngờ.

Tiểu sư muội, tánh mạng của Thảo Diệp phó thác ở tại trên tay ngươi.

Cẩn rằng chạy như điên theo phương hướng Đại Nhi nói, tốc độ nhanh lên mấy phần.

"Không muốn hỏi chút gì sao?" Khóe miệng Đại Nhi trong lúc lơ đãng kéo ra một nụ cười thần nhiên. Người trong nhà vĩnh viễn không cần giải thích nhiều như vậy, chỉ cần tin tưởng như vậy đủ rồi.

"Tiểu sư muội đã nhận định thì sẽ không sai, Nhị Sư Huynh có cái gì không yên lòng. Đem tánh mạng giao vào trong tay tiểu sư muội, tự nhiên phải tin tưởng, Thảo Diệp cũng nghĩ như vậy thôi. Mặc dù hẳn không nói ra, nhưng trong lòng rõ ràng nhất, tiểu sư muội là người có tâm tư tinh tế nhất trong đám người chúng ta, nếu ngay cả ngươi cũng không có phát giác, hẳn cũng sẽ không kiên trì lâu như vậy, chính là bởi vì có chấp niệm, mới có thể kiên cường như thế."

"Nhị Sư Huynh nói không sai, bởi vì chấp niệm, cho nên kiên cường." Giọng nói trong vắt của Đại Nhi theo tốc độ di chuyển mang theo kinh phong xen lẫn một tia cảm xúc không rõ, ở bên tai Cung Bắc Thiếu vọng lại.

"Nhưng Thảo Diệp chấp niệm cũng không phải ta. Chỉ có không bỏ được chấp niệm, sinh mạng mới có thể không ngừng sinh sôi, hẳn không bỏ được chỉ đối với ngươi."

Cung Bắc Thiếu không nói lời nào, bóng dáng không ngừng di động, cây cối nơi hoang vu bốn phía không ngừng lui về phía sau, đập vào mắt nhìn chỉ có bầu trời âm u, sau đó từng mảng màu xanh lá trôi qua.

"500m, đối phương ít nhất còn có mười lăm người." Thấy vậy đối phương thật muốn Nhất Kích Tắt Sát không để lại hậu hoạn. Mới vừa nói xong, đối phương liền tấn công không dưới mười người, cường hãn như Thảo Diệp có thể chống đỡ đến hiện tại quả thật không đơn giản. Chỉ là cũng may, còn sống.

Ở ngoài 500m, Thảo Diệp bị vết thương chằng chịt làm chống cự cuối cùng, ngang lưng bị thương nghiêm trọng nhất, máu chảy không ngừng. Khắp người tất cả vết thương lớn nhỏ thấm ướt áo đen như mực, dính thật chặt vào trên người. Có kẻ địch cũng có của mình. Thân thể hơi run, giống như đứng thẳng cũng thành vấn đề, vẫn cố chấp không chịu ngã xuống. Trường kiếm trong tay vẫn ở phách lối kêu gào, một kiếm một kiếm chống cự, hút máu của kẻ địch.

Chung quanh, mười sát thủ áo đen cho dù trải qua nghiêm khắc huấn luyện, đối với sức sống ngoan cường của Thảo Diệp cũng không thể không kinh ngạc. Thương thế như vậy, rốt cuộc hãn làm thế nào chống được. Là phải ôm tâm tình như thế nào mới có thể bền bỉ như vậy, máu thấm ướt quanh thân chẳng lẽ là nước sao? Không nói vết thương, người bình thường bởi vì mất quá nhiều máu đã sớm chết rồi. Nhưng hãn vẫn đang chiến đấu? !

Lại là một đòn nghiêm trọng, kiếm của Thảo Diệp bị đối phương chọc mờ, không khỏi quay ngược lại nằm thước mới miễn cưỡng đứng lại, tay phải nắm kiếm, máu từng giọt từng giọt nhỏ xuống, trong hoàn cảnh tĩnh mịch cực kỳ chói mắt.

"Ha ha ha, Thảo Diệp, còn không chịu buông tha, ta đã nói rồi sẽ không có người tới cứu ngươi, hôm nay ta xuất lực thật lớn, 30 cao thủ đã hao tổn ở trong tay ngươi hơn mười người, ngươi nên thỏa mãn." Ở một bên vẫn thờ ơ lạnh nhạt, Cố Hinh Tuyết nở nụ cười liêu lỉnh, theo ý nàng chỉ cần hành hạ người đứng cùng một phe với Đại Nhi, càng thêm sáng khoái.

Bây giờ là hãn, kẻ tiếp chính là các ngươi. Sẽ không để cho các ngươi đợi quá lâu, ha ha ha ha.

Thảo Diệp lạnh lùng nhìn Cố Hinh Tuyết, trong đôi mắt không mang theo một tia cảm xúc. Ngay sau đó lập tức di chuyển, đối với một kẻ có tâm lý biến thái không thể xem là nhân tài, ngay cả một ánh mắt nghiêm chỉnh cũng phải bỏ thí.

"Đoạn tử chi." Thấy Thảo Diệp không hề di động, khinh miệt, Cố Hinh Tuyết hung hăng hạ lệnh, gương mặt đẹp như tiên nữ vẫy vẫy lợi hại, bây giờ nhìn lại giống như quỷ nữ trong cổ mộ xuất hiện trong đêm tối, người xem thật muốn đập cho mấy cước, trực tiếp cho đập nát.

Đám sát thủ nghe lệnh, lập tức hành động, cùng nhau giơ vũ khí trong tay bỏ về phía Thảo Diệp. Thảo Diệp cũng cười, rất sáng rõ. Ta quả nhiên phải thất ước rồi.

"Ta thành toàn cho ngươi." Đại Nhi vừa dứt lời, mình liền xuất hiện ở bên cạnh Cố Hinh Tuyết, một đạo kinh phong vung lên y phục của nàng đỏ rực, xa hoa.

Thái độ Cố Hinh Tuyết trong nháy mắt biến thành kinh ngạc, tròn to mắt nhìn Đại Nhi gần trong gang tấc. Không thể nào, tại sao nàng lại ở chỗ này? ! Chẳng lẽ là có người để lộ tin tức? ! Không.

Lúc quay đầu lại nhìn chiến trường có hơn mười mét, đám sát thủ bị ám khí gì đó ép nhảy ra xa xa.

Thảo Diệp nhìn Cung Bắc Thiêu bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh hãn, áo trắng như tuyết, nụ cười không giảm, thân thể nghiêng về phía trước thẳng tắp ngã xuống trên người Cung Bắc Thiêu. Tuyết y dính vào nhiều vòi máu, mỹ lệ không gì sánh được.

"Ta tới đưa ngươi về nhà." Cung Bắc Thiêu ôm Thảo Diệp, ghé vào lỗ tai hãn lầm bầm. Mùi chân điểm nhẹ, lấy tốc độ hoảng sợ nhảy ra mười mấy thước, đem Thảo Diệp đặt ở bên cạnh Đại Nhi, nhận lấy kiếm Thảo Diệp cầm thật chặt, từng bước từng bước bước vào chiến trường.

Cung Bắc Thiêu sinh ở Thần Bình Thành, có thể nói là đều tinh thông mọi kỹ năng, nhưng Cung gia hãn nổi danh nhất vẫn là kiếm pháp.

Lúc này, Cố Hinh Tuyết mới phản ứng được, chợt hướng Đại Nhi phát ra một chương hung mãnh, trong ánh mắt không che giấu được tàn nhẫn và hải lòng. Một chương gần như thế, nàng sẽ không tránh khỏi.

Đáng tiếc Cố Hinh Tuyết sai lầm rồi, Đại Nhi căn bản cũng chưa có đặt nàng ở trong mắt. Lúc một chương đó sắp dán lên y phục của Đại Nhi, Cố Hinh Tuyết bỗng nhiên có cảm giác ngực đau nhói, lan ra đến mỗi dây thần kinh, một chương kia cũng cứng rắn bị dội ngược. Một chương dụng hết toàn lực cản trả sẽ không quá nhỏ, Cố Hinh Tuyết trực tiếp ngã xuống đất, phun ra một búng máu, còn có chút mảnh, vụn mảnh vụn, đây là nội tạng cũng bị vỡ nát.

"Khụ khụ khụ. . . Ngươi đã làm gì? . . . Khụ khụ. . . với ta!" Cố Hinh Tuyết che ngực nằm trên mặt đất, cũng không đứng nổi, ra tay với mình từ lúc nào? Rõ ràng chưa từng tiếp xúc qua. . . . .

Không đúng, chẳng lẽ là khi đó? ! Chẳng lẽ khi đó nàng ý thức được ý đồ của mình? !

Cố Hinh Tuyết không thể tin nhìn Đại Nhi không nói một lời nào, thu dọn lại vết thương cho Thảo Diệp, không khỏi cảm thấy lạnh lẽo từ gót chân một đường lan tràn đến đỉnh đầu, đó là sợ hãi đến từ sâu trong tâm linh.

Làm sao có thể? ! Nhưng nàng nhớ không lầm. Ở hoàng cung bị vạch trần Không Tâm cổ, chính xác lúc ấy Lâm Đại Nhi gần gũi tiếp xúc với mình lần đầu tiên, khi đó tay phải của nàng ghé vào lồng ngực của mình, mình còn cảm thấy một cổ lạnh lẽo, vốn cho rằng bị tâm lý, nhưng hôm nay xem ra quả nhiên là trúng chiêu!

Nàng nói câu nói kia, Cổ Hình Tuyết vẫn nhớ: "Thì ra Hình Tuyết cô nương vẫn có tâm, không trách được luôn miệng nói quan tâm, chỉ là quan tâm của Hình Tuyết cô nương không khỏi quá thấp."

Tâm tư của nàng sâu như thế, từ khi đó đã phát hiện không đúng, đã động tay động chân trên người mình, vậy có phải nói, mình làm tất cả mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay của nàng hay không? Kế hoạch này nàng cũng biết rất rõ ràng?

Không, cho dù có biết rõ cái gì cũng không cách nào ngăn cản, Thần Bình Thành đắm chìm cũng chỉ là vấn đề thời gian, cho dù trong tay nhiều cao thủ hơn nữa cũng không sợ, cho dù Lâm Đại Nhi người y thuật cao siêu đến đâu, không có Ngũ Tinh Diệp trong truyền thuyết cũng bó tay hết cách, đến lúc đó chính là ngày chết của người, đám người các người đều phải chết!

Kiểm thuật của Cung Bắc Thiếu hiển nhiên là được Cung Tuyết Thành chân truyền, kiếm pháp sắc bén lại kín kẽ, trong công có thủ. Nhưng cho dù như thế, đôi mặt hơn mười người vây công vẫn có chút cô hết sức, lúc này lên đường lãng phí nhiều thể lực. Chỉ là Cung Bắc Thiếu cũng không phải theo khuôn phép của người bình thường, nắm lấy cơ hội, tay trái phát ra âm khí chính là một kích trí mạng, điều này làm cho mười mấy người mơ hồ cảm thấy lần này mình xuất sư bất lợi, nhưng đối với bọn sát thủ được huấn luyện hàng năm mà nói, không thành công thì thành nhân chính là tín điều của bọn họ, chưa từng lui bước, dĩ nhiên Cung Bắc Thiếu tuyệt đối cũng không cho phép bọn họ chạy trốn.

Làm cho Thảo Diệp mà hấn cũng không đỡ đánh không đỡ mắng, bị thương như vậy, còn muốn sống sót đi khỏi này.

Đại Nhi mở áo khoác màu đen của Thảo Diệp dính đầy máu tươi, nhất thời trên mặt lại càng âm trầm, trong lòng này sinh ác độc, từ trong lòng móc ra hơn mười bình nhỏ, bắt đầu tỉ mỉ dọn dẹp vết thương. Bị đâm, đồng thời ngã xuống đất, thần kinh toàn thân Cổ Hình Tuyết cũng đau đớn, giống như bị roi sắt quất vào trái tim, sau đó chỗ đau lan tràn tới toàn thân, đau tận xương cốt, để cho nàng không nhận được rên rĩ. Khuôn mặt đẹp như thiên tiên, gân tím tím xanh xanh nổi lên, nhìn từng mạch máu phơi bày ở ngoài da cũng trắng lên, dường như muốn nứt da thịt đi ra ngoài.

"Ta sẽ không để cho người chết, ta muốn khắc hai chữ đề tiện trên mặt người sống thật tốt, đoạn gân cốt, đứt độc được bán vào thanh lâu tam đẳng để cho người sống không bằng chết, vui vẻ hàng đêm cũng là ta tỉ mỉ nghiên cứu ra tới, không ngờ dùng đầu tiên ở trên người của người. Công dụng của nó, người nhất định sẽ thích, thấy nam nhân người sẽ không nhận được đi đến gần cầu hoan, mặc kệ người nọ khó coi thế nào, chỉ cần là nam nhân. Cho dù trong lòng dùng sức reo hò không muốn, không muốn, nhưng thân thể vẫn không dừng lại, giống như sói tru muốn người khác coi trọng người trên giường. Chỉ cần một ngày không làm, toàn thân sẽ khổ sở như kim đâm, nửa canh giờ một lần, sau đó hàng đêm vui vẻ, được hiệu sẽ càng thêm rõ rệt. Làm một kỹ nữ hạ tiện ngay cả kỹ nữ xấu xí cũng không bằng. Tạm thời xưng là nữ nhân, hầu hạ nam nhân hạ đẳng nhất thế gian, tư vị này hẳn không tệ, Cổ đại tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: ĐỐI ĐỊCH

Đại Nhi nói xong ngồi xổm người xuống, trong ánh mắt hoảng sợ của Cổ Hình Tuyết, nắm chắc cằm của nàng, lúc Đại Nhi ngồi xuống trong nháy mắt, Cổ Hình Tuyết đột nhiên cảm thấy cả người không có hơi sức, ngay cả giấy giũa cũng giấy giũa không được. Hiện tại nàng mới ý thức được nữ nhân này quả thật chính là ma quỷ! Không trêu chọc thì thôi, trêu chọc tuyệt đối sẽ dùng thủ pháp tàn khốc nhất thế gian tiễn người lên đường. Không, là biết nắm bắt nhược điểm của người, liều mạng găm ở dưới chân, để cho người trọn đời không thoát thân được.

"Ha ha, yên tâm, ta sẽ để cho người chăm sóc người mười hai canh giờ, bảo đảm người ngày ngày sung sướng như Thần Tiên." Nói xong liền nhét hoàn thuốc vào miệng nàng.

"A đúng rồi, quên nói cho người biết, trong dược này ta tăng thêm ít thứ, xin không cần cố gắng tự sát, từ giờ trở đi, người chính là một người ngay cả dao găm, đôi đũa cũng không nhất định có thể động vào, trừ khi lúc kích động nhìn thấy nam nhân. Đầu lưỡi nha, cảm giác tê dại không tệ." Đại Nhi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống thương thức vẻ mặt vạn phần hoảng sợ của Cổ Hình Tuyết, nở nụ cười rực rỡ. Đối phó với kẻ địch, thủ đoạn tàn nhẫn nhất không phải chết, mà là sống không bằng chết, giống như cùng Cổ Hình Tuyết vẫn cho rằng mình là một con thiên nga cao ngạo, mà bây giờ Đại Nhi muốn nàng biến thành vịt con xấu xí cũng không bằng, hoàn toàn tan vỡ giấc mộng của nàng, nghiền nát hy vọng của nàng, để cho nàng sống cả đời khuất nhục, cho dù chết cũng trở thành hy vọng xa vời.

Đại Nhi tươi cười rực rỡ, bầu trời âm u liên tục chùng mảy ngày, trong lòng không có một tia cao hứng Mặc kệ trừng trị nàng như thế nào, Thảo Diệp vẫn còn bộ dáng này. Ban đầu nếu như không lưu nàng lại, có phải cũng sẽ không như vậy hay không?

Nghĩ tới liền ngẩng đầu lên xem Cung Bắc Thiếu vẫn đầm máu chiến đấu hăng hái. Trên khuôn mặt tinh xảo không có bất kỳ biểu lộ gì, có chút ẩm ướt, trông mất trần đầy sát khí, giống như đang nhìn phía trước, lại giống như không có nhìn. Mỗi một kiếm trong tay cũng đủ trí mạng.

Sau đó xoay người nhìn về phía Cổ Hình Tuyết, mặc dù đang cười, lại mơ hồ có chút lạnh lẽo, mười phần lạnh lẽo.

"Phải làm gì đây, gương mặt xinh đẹp như vậy." Từ trên đầu, Đại Nhi gở xuống một cây trâm ngọc, lắc lắc phần đuôi, hai viên ngọc châu chạm vào nhau phát ra âm thanh dễ nghe.

Cổ Hình Tuyết nhìn thấy Đại Nhi không chỉ nói một chút mà thôi, trên mặt lập tức trắng bệch, cả người không không chế được run rẩy. Nàng để ý nhất

cũng không phải thứ khác, chí cao vô thượng, kiêu ngạo và xinh đẹp không người nào có thể địch. Không có hai thứ này, đối với Cố Hinh Tuyết mà nói quả thật so giết nàng còn tàn khốc hơn.

"Ha ha ha, sợ? Ta vẫn cho rằng Hinh Tuyết cô nương không biết sợ gì đâu." Nói xong thong thả ung dung từ trong ngực lấy ra một bình màu đỏ, mở nút bình, bỏ cây trầm vào, tiện tay khuấy từ từ.

"Đây chính là cực phẩm Tuy Giang Hồng, tan ra vào máu phối hợp hàng đêm vui vẻ, hiệu quả không tầm thường, người nhất định sẽ thích." Lấy cây trầm ra, đặt nắp bình trả về, giọt nước trên cây trầm rơi vào bụi cỏ trên đất, nhanh chóng khô héo rõ rệt. Tuy Giang Hồng là một loại có thể khiến cho sinh mạng nhanh chóng khô kiệt, một khi dùng ở thân thể con người chính là một loại độc được mạn tính, máu người phải không khô, thông qua máu rót vào thân thể sinh mạng lão hóa từ từ, hình thức bệnh trạng giống như nhanh chóng già yếu, tóc biến trắng hoặc mất đi sức sống, rụng sạch, tuyệt đối hành hạ đối với con người.

Đại Nhi không thèm để ý ánh mắt Cố Hinh Tuyết giống như ác ma hết sức kinh khủng, mang theo nụ cười đông lạnh từ từ đến gần. Bỗng nhiên một kinh phong lạnh lẽo tới, nhìn lại Cố Hinh Tuyết đã được Cố Liên Di ôm lên.

"Cố công tử chịu đi ra? Quả nhiên vẫn là tánh mạng Cố tiểu thư tương đối quan trọng." Đại Nhi giễu cợt nhìn về mặt phòng bị Cố Liên Di, thầm nghĩ nói không chừng có lẽ Cố Gia thật sắp hủy ở trong tay Cố Hinh Tuyết đây chứ.

"Ca ca. . . Ca ca cứu ta! Ca ca cứu ta, nữ nhân này quá đáng sợ, nàng chính là ma quỷ. . . Ma quỷ!" Cố Hinh Tuyết hiển nhiên đã đến gần bên bờ biên giới sắp sụp đổ, trong giọng nói cũng hoảng sợ. Co rúm lại ở trong ngực Cố Liên Di không ngừng run rẩy.

Cố Liên Di cau mày, hẳn làm sao không có nghe được ý tứ trong lời nói của Đại Nhi. Rõ ràng cho thấy, đang nói hẳn mới vừa rồi là Cố Hinh Tuyết, còn người khác thì mình khoan tay đứng nhìn, hiện tại phong thủy luân chuyển, muội muội mình bị thương tổn nên ra tay cứu giúp, cái gọi là danh môn chính phái cũng chẳng qua như thế.

"Lâm tiểu thư, xá muội đã biết dạy dỗ, kính xin Lâm tiểu thư không nên truy cứu." Cố Liên Di cũng ủy khuất, Cố Hinh Tuyết nói với hắn muốn rời khỏi, lúc đầu hắn cũng không có quá để ý, cũng chỉ là không quá yên tâm nên đi theo xa xa mà thôi, lúc mình tìm tới nơi này Thảo Diệp đã kiệt sức rồi, hắn cũng chỉ tới nhanh hơn đám người Đại Nhi hơn một khắc đồng hồ mà thôi.

Hắn không phải là không muốn ra tay, tình huống bại lộ trước mắt như thế, tự mình ra tay chính là gây khó dễ với muội muội mình, chỉ cần nhất định sẽ đứng ở phía đối lập. Mẫu thân mình đối với người muội muội cũng chịu đến cực hạn, nếu vì chuyện như vậy phá đi quan hệ này sợ rằng mẫu thân sẽ không chịu nổi đả kích, thân thể ban đầu không tốt, nếu xảy ra chuyện. . . . .

"Cố công tử nói rất nhẹ nhàng, dạy dỗ? Bản tiểu thư không phải danh môn chính phái, thù rất dai. Người khác mời ta một thước, ta mời người khác một trượng, hơn nữa từ trước đến giờ không thích nói không giữ lời. Ta khuyên Cố công tử vẫn là không nên xen vào việc của người khác thì tốt hơn, nếu không kéo theo Linh Lung Sơn Trang sẽ không tốt." Đại Nhi chế cười, làm cho Thảo Diệp thương nặng như vậy, Cố Liên Di người nói một câu xong chuyện sao? Người cho rằng người có bao nhiêu mặt mũi? Hay là nói người cho rằng Linh Lung Sơn Trang, ta sẽ đặt trong mắt.

Thật xin lỗi, bản tiểu thư không để mình bị đẩy vòng vòng.

"Lâm tiểu thư, cứ muốn đối địch cùng Linh Lung Sơn Trang sao? !" Cố Liên Di cũng nổi giận, mình nói chuyện thật tốt, nàng nói phóng đại, còn muốn đánh đập Linh Lung Sơn Trang. Thật coi Linh Lung Sơn Trang là quả hồng mềm sao? !

"Không, bản tiểu thư chưa bao giờ nghĩ tới đối địch với Linh Lung Sơn Trang, chỉ là nếu Cố công tử không thức thời, bản tiểu thư không thể làm gì khác hơn là theo đến cùng."

Cố Liên Di cảm thấy nữ nhân trước mắt này chính là người điên, nàng có tư cách gì đánh đồng cùng Linh Lung Sơn Trang, cũng chỉ cậy vào mình là phu nhân của Từ Tà Môn chủ mà thôi, nếu Từ Tà Môn vừa động, chẳng lẽ nàng cho rằng thế gia uy tín lâu năm sẽ khoan tay đứng nhìn sao? ! Từ Tà Môn mạnh, nhưng Linh Lung Sơn Trang cũng không phải là vô dụng, nội tình bên trong nàng cũng không thể tưởng tượng.

"Chỉ là trước hết, kính xin Cố công tử lưu lại Cố tiểu thư." Giọng nói Đại Nhi rét lạnh, nàng đã không có quá nhiều kiên nhẫn gạt hắn, nếu như Cố Gia không làm được việc lớn như vậy cũng không cần thiết tồn tại nữa.

"Ta muốn thì sao." Cố Liên Di nhướng mày đáng vẻ toàn thân phòng bị, giống như có một lời không hợp liền trực tiếp đánh.

"Như vậy thì phiền toái Cố công tử lưu lại một cánh tay rồi." Đang khi nói chuyện, hơn mười cây châm bạc nhất tề phát ra, bằng tốc độ kinh người đâm vào mấy đại huyết yếu ớt của Cố Liên Di. Tay phải Cố Liên Di nhanh chóng rút ra trường kiếm không ngừng quơ múa ở trước người, vốn cho rằng sau lần công kích này, ám khí có thể theo nhau mà đến, nhưng không ngờ Đại Nhi đã thu tay lại.

"Cố công tử, ta cho người một cơ hội, là bản thân người không quý trọng." Đại Nhi nói một câu khó hiểu, Cố Liên Di buồn bực, đồng thời thân thể chợt mất đi năng lực hành động, ngay sau đó trọng tâm đều ở trên người của hắn, Cố Hinh Tuyết đồng loạt ngã trên mặt đất.

"Lúc nào thì? !" Cố Liên Di trợn to hai mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Đại Nhi trên cao nhìn xuống, nghi vấn trong lòng bật thốt lên. Hắn rõ ràng rất cẩn thận.

"Điều này phải hỏi muội muội bảo bối của người." Đại Nhi chợt quay lại một cái lại nói: "So với chuyện này, Cố công tử vẫn nên thương thức mặt mũi vận vẹo của muội muội bảo bối của người đi, nhất định khiến người trọn đời không quên." Đại Nhi cười tà đến gần bên cạnh Cố Hinh Tuyết vẫn không thể động, chân phải trong lúc lơ đãng giẫm ở tay phải nàng bị thương, không để ý tới Cố Hinh Tuyết rên rỉ gần như gào thét, tay phải cầm cây trầm đâm rách

da thịt mềm mại trên cổ tay trắng như tuyết, bói gân cốt.

"Nghe nói Linh Lung Sơn Trang và Thần Bình Thành quan hệ không cạn, hơn nữa thế gia uy tín lâu năm cũng cực kỳ tôn sùng. Hôm nay Cổ tiểu thư gây ra, sợ rằng Linh Lung Sơn Trang phải cùng Thần Bình Thành mỗi người đi một ngã rồi, hơn nữa Văn Dã tiếng xấu rõ ràng, cho dù Linh Lung Sơn Trang cũng sẽ không chịu nổi."

Nơi xa đánh nhau đã chuẩn bị kết thúc, lúc này tiếng quát tháo ở trên không trung nơi hoang dã vang dội nhất. Đại Nhi kéo cánh tay khác của Cổ Hình Tuyết, cũng bói móc chín phần gân cốt như vậy, lưu một đường không đến nỗi thật tàn tật nhưng cũng cho dù như thế nào cũng khép lại được. Ngược lại cúi người xuống nắm cầm Cổ Hình Tuyết, cẩn thận suy nghĩ, gương mặt xinh đẹp bởi vì sợ gần như tái nhợt, hình như đang suy nghĩ phải khắc vào phía trên.

"Cũng không nên lộn xộn nha, cả khuôn mặt trắng xước sẽ không phải của ngươi." Dùng cây trâm dính đầy Túy Giang Hồng, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt xinh đẹp, động tác nghiêm túc giống như đang làm một tác phẩm nghệ thuật.

"Lâm Đại Nhi, ngươi dám! Cho dù tiểu muội ta làm chuyện gì cũng không tới phiên ngươi nhúng tay xử lý, ngươi là thứ gì? ! Cho dù nàng thiết kế giết Thảo Diệp có quan hệ gì với ngươi? ! Tại sao ngươi? !" Cổ Liên Di không ngờ Đại Nhi thật đúng là nói được là làm được, ở trước mặt hần như thế, làm nhục muội muội của hần, điều này bảo hần làm thế nào chịu được!

"Cho nên ta mới nói ghét nhất những thứ gọi là danh môn chính phái như các ngươi, người khác phạm sai lầm có thể ra vẻ đạo mạo hùng hồn khẳng khái thảo phạt, một khi đến trên thân người nhà của mình, thì nói là đủ loại hiểu lầm. Danh môn chính phái ở trong mắt bản tiểu thư chính là cái rắm."

Ha ha, ta là thứ gì? Ngươi cảm thấy thế nào? Ta không coi vào đâu, Thảo Diệp quan hệ với ta không thể nói là sâu, chỉ là mối nhớ kỹ, ngoại trừ ta và Nhị Sư Huynh ta có thể khi dễ hần, bất luận kẻ nào đụng một đầu ngón tay của hần, ta đều sẽ làm hần sống không bằng chết, giống như muội muội thân ái của ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: PHẢN BỘI

Muốn dùng thực lực của Linh Lung Sơn Trang báo thù cho muội muội của ngươi sao? Ta khuyên ngươi cẩn thận thì hơn. Thế gia uy tín lâu năm đứng vững vàng mấy trăm năm, nếu hủy ở trong tay của ngươi, ngươi còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông của Cổ gia. Mặc dù mỗi gia tộc đều có vài cận bá vô cùng hoàn mỹ, chỉ là bản tiểu thư vẫn rất kính trọng Cổ gia. Không nên ép ta đối địch với các ngươi, bởi vì một kẻ cận bá phá hủy toàn cả gia tộc, cuộc mua bán này thật sự không có lời."

Cây trâm không ngừng phá vỡ da thịt theo giọng nói, nửa mặt bên trái của Cổ Hình Tuyết bị chảy máu màu đỏ sẫm thấm ướt, mà nàng vẫn không ngừng run rẩy, như thế nào cũng tránh thoát được Đại Nhi kiểm chế. Mặc dù Đại Nhi viết chữ không tốt, nhưng khắc chữ vẫn thật tốt. Tay trái dính đầy huyết dịch nâng cao má trái Cổ Hình Tuyết, để cho Cổ Liên Di nhìn càng rõ ràng hơn một chút.

"Cổ công tử, ngươi xem, tay nghề của ta cũng không tệ lắm." Nụ cười tà mị trên mặt như hoa làm cho người ta cảm thấy bị ảo giác. Làm cho người ta chỉ liếc mắt nhìn không rét mà run.

Cổ Liên Di nhìn thấy má trái muội muội của mình đầm đìa máu tươi, trong đôi mắt oán độc giống như đầy máu, không còn bộ dáng công tử văn nhã những ngày qua, nhìn Đại Nhi liền muốn rút gân lột da nàng.

Đúng vậy, bất luận Cổ Hình Tuyết như thế nào, rốt cuộc vẫn là muội muội ruột của hần, muội muội của mình bị người hủy dung mạo, cắt đứt gân tay ở trước mặt mình, đây là tuyệt đối khiêu khích đối với Linh Lung Sơn Trang, huống chi hần chưa từng chịu khuất nhục nhục bực này. Người có lúc vì mặt mũi, vì cái gọi là khuất nhục, có lúc chuyện gì cũng làm được.

"Thế nào? Không hài lòng sao? Cũng đúng, bên trái mặc dù như vậy, nhưng bên phải vẫn đẹp như thiên tiên, thật sự là không đối xứng." Đại Nhi cười đùa nhìn về mặt hận ý của Cổ Liên Di, không chút nào để hần vào trong mắt.

"Ngươi đủ rồi! Tiểu muội cũng như thế, ngươi còn chưa đủ hả giận sao? ! Nhất định giết nàng mới cam tâm sao!" Cổ Liên Di gần như gào thét ra ngoài, hần thật là vô dụng, ngay cả muội muội của mình cũng không bảo vệ được.

"Ha ha, Cổ công tử yên tâm đi, ta làm sao giết nàng chứ, nói thế nào nàng cũng là đại tiểu thư của Linh Lung Sơn Trang, ta vẫn còn muốn cho Cổ trang chủ mặt mũi. Ta sẽ để cho nàng sống rất tốt, ước gì nàng sống lâu trăm tuổi đấy."

Ngươi nói đủ rồi sao, Cổ công tử quá ngây thơ rồi, lúc này mới chỉ là bắt đầu thôi." Đại Nhi miễn cưỡng tại ý đứng dậy, cây trâm trong tay tự nhiên ghim giữa tóc, tay trái tràn đầy máu tươi chẳng biết lúc nào nắm lấy một thanh chủy thủ đen nhánh, sắc bén, lạnh lẽo. Cổ Liên Di nhìn rất chói mắt.

"Cổ công tử, bản tiểu thư biết ngươi ở trong giang hồ danh tiếng không tồi, ngươi không may mắn lớn nhất, không phải có một muội muội tốt, mà là trở mặt nhìn muội muội của ngươi phạm sai lầm, dung túng nàng. Ta đã cho ngươi một cơ hội, đáng tiếc ngươi không cần. Bản tiểu thư đã nói rồi, từ trước

đến nay, nói chuyện giữ lời, nên mời Cổ công tử lưu lại một cánh tay đi, lưu cho người một cái mạng, suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc bản thân mình có lỗi ở nơi nào."

Còn có lời Đại Nhi không có nói ra, đó chính là giữ lại xem thái độ của Linh Lung Sơn Trang hẳn, dĩ nhiên, nếu như bọn họ dàn xếp ổn thỏa, mình cũng không từng bước từng bước ép sát, nhưng nếu không biết điều, chính là hợp tâm ý Đại Nhi.

Hiện tại nàng cần phát tiết một chút, trải qua thời gian dài ẩn nhẫn đối với Cổ Hình Tuyết, đối với các loại âm mưu lui bước, chỉ muốn không dả thảo kinh xà, tra rõ mục đích, dùng cái này bảo vệ truyền thừa Bách vương triều.

Nàng mệt mỏi, không muốn lui nữa, nếu như quốc gia muốn dựa vào một nữ tử như nàng chống đỡ, còn không bằng không cần.

Hôm nay nàng nhìn thấy Thảo Diệp như vậy, giống như thấy được tương lai của Cung Bắc Thiếu, Ôn Ngọc, nàng chính là một người ích kỷ, không tiếng động liên lụy các sư huynh, chỉ vì giang sơn của người kia. Nàng có phải nên tỉnh rồi không, mặc dù có quá nhiều ràng buộc, thế nhưng bỏ ra không oán không hối, tại sao nàng có thể ích kỷ tiếp nhận như không có chuyện gì xảy ra.

Nàng đã từng là Đế hậu không thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng bây giờ nàng đã không phải, nên quan tâm không là Bách Phi Dương và sư phụ sao? Mình là một người ngoài cuộc, đã bị cuốn đi vào cả đại cục cái rắm, đại cục cái gì cũng không quan trọng bằng tánh mạng mấy người kia, nàng muốn bóp chết tất cả nguy hiểm từ trong trứng nước. Không vì cái gì khác, chỉ vì bảo vệ mấy người của nàng.

Đại Nhi cười khê không thèm để ý chút nào ánh mắt oán độc của Cổ Liên Di, chủy thủ trong tay phải đưa tới, cúi người xuống, một đao sắp đâm vào cánh tay phải Cổ Liên Di.

Sắc mặt Cổ Liên Di trắng bệch, trên trán rịn giọt mồ hôi thật lớn, khi chủy thủ sắp tiếp xúc được cánh tay hẳn, hẳn đột nhiên khôi phục năng lực hành động, tay phải cong lên, nhắc cánh tay trái trên người phát ra một chưởng, trực tiếp phách về phía ngực Đại Nhi.

Đại Nhi không ngờ nội lực của Cổ Liên Di có thể hóa giải độc dược của nàng, ngay cả tránh cũng không kịp, đã bị hất đánh một chưởng, Đại Nhi nhanh mắt, tay phải chuyển một cái, hướng chủy thủ trong tay về cổ tay trái của Cổ Liên Di. Đại Nhi trúng chiêu ngã về phía sau, đồng thời tay trái của Cổ Liên Di bị vết thương không lớn không nhỏ tràn máu.

Đại Nhi cấp tốc lui về phía sau, muốn bình ổn đạo lực tan mất trên người, hoàn hảo, dưới tình thế cấp bách, một chiêu của Cổ Liên Di còn không đến mức ngã xuống đất không dậy nổi. Đang lúc lui về phía sau, đồng thời chợt ngửi thấy một mùi máu tanh nồng đậm, ngược lại đã bị người nắm eo mang đi lên trước, chỉ cảm thấy trước mắt lưu quang chợt lóe, trong nháy mắt đã đến trước mắt, Cổ Liên Di cũng đã che cánh tay phải, cấp tốc lui về phía sau.

"Cung Bắc Thiếu, người điên rồi sao? ! Vì một người lại muốn phá hủy tình nghĩa trăm năm với Linh Lung Sơn Trang!" Cổ Liên Di tiếng quát lên, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Cung Bắc Thiếu sẽ ra tay với hắn, vì nữ nhân kia nói một câu, phé hắn một cánh tay!

"Lúc Cổ Hình Tuyết phái người vây công Thảo Diệp, người ở đây nhưng không có ngăn cản phải không?" Cung Bắc Thiếu chỉ nhìn chăm chăm vào hắn, khí thế bén nhọn không giống mới vừa giết người, mặc dù tuyết y đã biến thành y phục dính máu, không chút nào không ảnh hưởng khí chất trên thân hắn. Trên khuôn mặt tỉnh xảo mặc dù mang theo chút không chút để ý, những lời này lại hơi lạnh như băng.

"Cái đó là. . . . ."

"Người chỉ cần trả lời là phải hay không?"

Cổ Liên Di nhìn chăm chăm Cung Bắc Thiếu, phát giác đối phương một chút cũng không có ý tứ nghe lý do, rất dứt khoát nói: "Đúng vậy." Hắn làm tự nhiên sẽ thừa nhận. Điểm gánh vác này hẳn vẫn có.

"Rất tốt, từ nay về sau, Thần Bình Thành ta và Linh Lung Sơn Trang của người vạch rõ giới hạn, cả đời không qua lại với nhau. Sau này gặp mặt chính là cừu địch, cút." Sắc mặt Cung Bắc Thiếu không thay đổi, nói ra lời kinh người như vậy.

"Cung Bắc Thiếu, người sẽ phải hối hận." Cổ Liên Di không chút nghĩ ngợi liền nói ra một câu nói như vậy. Có lẽ hai người kia đối với Cung Bắc Thiếu rất quan trọng, nhưng tội gì bồi thêm liên minh Thần Bình Thành và Linh Lung Sơn Trang.

"Chuyện này không nhọc Cổ công tử quan tâm, lúc trở về trước mời người của Linh Lung Sơn Trang người biến mất ở trong ranh giới Thần Bình Thành của ta, nếu không đừng trách ta độc ác." Cung Bắc Thiếu nói không chút nào cho Cổ Liên Di đường lui, đây là quyết tâm muốn đối địch cùng Linh Lung Sơn Trang, hoặc có thể nói là ép Linh Lung Sơn Trang và Thần Bình Thành trở thành địch.

Cổ Liên Di không ngờ thái độ Cung Bắc Thiếu cứng rắn như thế, hắn đang do dự, không chỉ bởi vì tình nghĩa liên minh trăm năm qua, cha mình và Cung Thành chủ cũng là bằng hữu tốt, bởi vì một chuyện như vậy muốn bọn họ kết thúc?

"Tại sao."

"Nàng đã động đến người không nên động nhất." Hôm nay nếu như người không ở đây, chuyện này tuyệt đối sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với Linh Lung Sơn Trang, Cổ Hình Tuyết làm tự nhiên một mình nàng gánh chịu. Cho dù trong lòng có oán khí lớn hơn nữa cũng sẽ không giận lây sang Linh Lung Sơn Trang. Sai là người ở tại hiện trường, hơn nữa khoanh tay đứng nhìn, nói trắng ra đúng là dung túng. Mặc dù là bị động, cái này phải trả giá bằng tánh mạng của Thảo Diệp mà nói không đáng giá một đồng. Không có tiêu diệt hết Linh Lung Sơn Trang các người nên cười trộm đi.

Cổ Liên Di cau mày, hắn nói là Thảo Diệp? Quan hệ của bọn họ tốt đến mức này từ lúc nào?

"Ha ha ha ha ha. . . Ha ha ha ha. . . . . Cung Bắc Thiệu, ngươi thật bần thiù! Yêu một nam nhân cũng ở chỗ này hùng hồn khẳng khái muốn báo thù! Người như ngươi chỉ xứng để cho người khác nhạo báng! Ngươi không nên động nhất? Ta động thì như thế nào? ! Ngươi giết ta à! Giết ta đi !" Sauk hi mặt của Cố Hình Tuyết đã bị hủy liền rơi vào trạng thái nửa điên điên, nói ra lời ác độc làm cho người ta thật muốn bóp chết nàng!

Cố Liên Di giật mình hồi tưởng lại Cung Bắc Thiệu mới vừa nói muốn cùng Linh Lung Sơn Trang đoạn tuyệt quan hệ, yêu một nam nhân? Thảo Diệp? Tin tức này vô luận như thế nào Cố Liên Di không tiêu hóa được. Thật sự là quá hoang đường, loại tình yêu thế tục không tha, dù là hấn cũng tuyệt đối không tưởng tượng nổi.

Cung Bắc Thiệu cũng không để ý tới Cố Hình Tuyết gào thét, cúi đầu nhìn Đại Nhi trong ngực nói: "Tiểu sư muội, ta mang Thảo Diệp trở về."

Đại Nhi gật đầu ý bảo mình không sao, để cho hấn yên tâm tâm đi.

Cung Bắc Thiệu xoay người, đau lòng nhìn Thảo Diệp hô hấp yếu ớt, khuôn mặt tái nhợt, thận trọng ôm hấn vào trong ngực, cũng không quay lại, đi khỏi luôn, chỉ để lại một mảnh huyết sắc chói mắt phối hợp với y phục của Đại Nhi.

"Người tự cho là đúng biết cái gì là tình yêu." Đại Nhi ho hai tiếng, đè nén ngực đau đớn, khinh bỉ nhìn Cố Hình Tuyết.

"Ta đột nhiên nghĩ đến một trò chơi dễ hơn Hình Tuyết cô nương nhất định sẽ đặc biệt yêu thích." Khóe miệng Đại Nhi nở nụ cười có chút khát máu, quả thật chính là Tu La trên đời. Vẫn luôn âm thầm đi theo, âm vệ Lâm gia nhìn Đại Nhi nở nụ cười này mới biết nàng là thật sự nổi giận.

"Rút hàm răng, để một rắn độc bò ở trên người, cảm giác không tệ chứ, ta sẽ chuẩn bị cho ngươi vài chục con; yên tâm, bản tiểu thư có thuốc, tuyệt đối không chết được. Mỗi ngày động dục xong sẽ tới một lần, bảo đảm để cho ngươi trọn đời không quên. Thử qua động vật chưa? Nhân thú đại chiến, rất lâu không có nhìn thấy rồi, thật đúng là nhớ nhung, vinh hạnh đặc biệt như vậy cũng không phải là người người đều có thể hưởng thụ, xem bản tiểu thư đối với ngươi thật tốt. Đã tìm chỗ cho ngươi xong rồi, đó là vùng đất Tiềm Du, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng tranh giành giãy xéo người như thế này, quả nhiên vẫn là nơi ngươi thích hợp nhất. Ngươi nhất định sẽ yêu nơi đó."

Nghe Đại Nhi nói, cả người Cố Liên Di cũng rung mình một cái. Tiềm Du là giải đất không ai quản lý, gian dân cướp bóc cơ hồ giờ nào, khắc nào cũng diễn ra, người đi ngang qua cơ hồ cũng tình nguyện đi đường vòng, cũng không nguyện ý đi từ nơi đó, ngay cả ban ngày, trên đường cái tất cả đều là những cảnh tượng khó coi. Là chỗ giao nhau giữa Nam Việt và Phù Diêu, con người phức tạp mới đưa đến hai nước cũng không nguyện hao phí tinh lực đi quản lý, cũng để mặc kệ.

"Cố công tử tự giải quyết cho tốt." Những lời này rõ ràng đang nhắc nhở hấn không nên quên lời của Cung Bắc Thiệu, hiện tại hấn đang nổi nóng, cho dù bốt giận, vẫn giữ lời này hôm nay, nên sớm cho người của mình đi khỏi thì tốt hơn.

Nàng biết Cung Bắc Thiệu tức giận cái gì, hấn là người hiện đại, không có hiểu bang phái gì, sai lầm chính là sai lầm, ngươi bởi vì liên hệ máu mủ, dung túng như vậy là lỗi của ngươi, mặc kệ có lý do gì, huống chi hôm nay không phải là người khác, là Thảo Diệp đấy.

Cung Bắc Thiệu cũng có khuynh hướng ra tay với Linh Lung Sơn Trang, bởi vì nàng xử lý Cố Hình Tuyết, Linh lung Sơn Trang tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, hấn định làm lớn chuyện này, đẩy Thần Bình Thành chắn trước người mình, nói cho cùng Nhị Sư Huỳnh đang bảo vệ mình.

Trận này phức tạp, sợ là không thể dàn xếp ổn thỏa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: CÓ KHÍ CỐT NGƯỜI CHẾT CHO TA XEM

Kể từ sau khi mang Thảo Diệp trở về, Cung Bắc Thiệu ba ngày không có bước ra khỏi cửa phòng của Thảo Diệp, cứ coi chừng như vậy, không ngủ không nghỉ.

Trong lúc nhất thời Bắc Cực Các cũng rơi vào không khí cùng thấp thỏm nay chưa có, mặc dù mỗi người vẫn bình thường, chỉ là khí thế quanh thân rõ ràng có biến hóa.

Ngày này, Đại Nhi cùng Lâm Tiểu Bảo, Triển hồ ly, song song ngồi ở bên hồ Bắc Cực Các nhàn nhã câu cá, sau giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống mặt hồ, màu sắc diễm lệ, cá chép lớn màu đỏ ở trong hồ không chút kiêng kỵ bơi lên.

"Hồ ly, không phải ngươi nói đã tìm được sư phụ của ngươi sao?" Đại Nhi nhìn Lâm Từ từ từ đi đến gần, vẻ mặt không thềm để ý hỏi. Trước đó vẫn ở khách sạn Thần Bình Thành, mấy ngày trước Lâm Tiểu Bảo đi ra ngoài, Đại Nhi liền để cho hấn mang Lâm Từ tới Phủ Thành Chủ.

Lâm Từ, mười hai tuổi tiến vào Lâm gia, trở thành thư đồng chuyên nghiệp của Lâm Tiểu Bảo, bạn chơi cùng đến bây giờ là người đa mưu túc trí. Ở Lâm gia thuộc về tồn tại đặc biệt.

"Không có, ta đoán chừng phải đi kinh thành. Lần này ta bí mật lên đường, đôi bên ngoài tuyên bố cáo bệnh ở nhà." Triển hồ ly cũng biết lão nhân gia nhà hân thích tham gia náo nhiệt, nhất định không nghĩ tới lần này thần binh lần này tẻ ngắt như vậy, liền đi khỏi sớm một chút, còn nửa thái độ lão hồ ly kia sợ phiền toái, nhất định đã sớm ngủ được mùi vị không tầm thường liền trốn xa, làm sao còn tìm đến người chứ.

"Thế nào, có chuyện?" Triển hồ ly dĩ nhiên biết Đại Nhi sẽ không vô duyên vô cớ hỏi tới người không chút liên quan.

"Đúng vậy, sự phụ của ngươi không phải là sự phụ của sự phụ ta sao, là Thái Sư Phó đấy, thăm hỏi thôi." Đại Nhi nói xong cầm nắp lư hương trên khay trà đốt hương diệt côn trùng, tiện tay ném vào hai hoàn thuốc, sau đó ánh mắt chuyên chú ở mặt hồ.

". . . . ." Hiện tại Triển hồ ly rối rắm nhất cũng là vấn đề này, bởi phận tương đối hỗn loạn.

"Muội muội, tại sao mấy ngày nay cũng không thấy Mộc Vân Thiên? Hay là bị mất hồn mất vía, làm sao ngươi đã kích người ta?" Lâm Tiểu Bảo nhìn chăm chăm dây câu của mình ẩn vào trong nước.

"Không phải các ngươi vẫn kỳ quái tại sao Mộc Vân Thiên mê luyện ta như vậy sao? Muốn biết nguyên nhân dĩ nhiên là phải hỏi Lâm Từ rồi." Nói xong Đại Nhi dùng dư quang khóe mắt nhìn sang Lâm Từ cách đó không xa.

"Tiểu thư muốn hỏi ta cái gì?" Lâm Từ vừa lúc tiến vào có thể nghe được dư âm lời của Đại Nhi, sai bước đi tới đứng ở bên cạnh Lâm Tiểu Bảo.

Đại Nhi ngồi vị trí bên trái, rồi đến Lâm Tiểu Bảo, một vị trí bên phải trống rỗng, sau đó là Triển hồ ly. Bố trí như vậy dường như không có cái gì, kể từ khi Ôn Ngọc bị Đại Nhi phái đi, bên trái Triển hồ ly cũng sẽ trống đi một vị trí.

"Lâm Từ, ngồi đi." Mặc dù Lâm Tiểu Bảo giật mình nhưng hân đưa lưng về phía Lâm Từ, vừa vịn che giấu vẻ mặt của mình, thân là thương nhân, hi vọng không lộ đây là cơ bản nhất, cho nên Lâm Tiểu Bảo rất nhanh điều chỉnh tốt trạng thái.

"Cám ơn thiếu gia." Lâm Từ cũng không từ chối, giống như hân đã quen được Lâm Tiểu Bảo đối xử như thế, rất không khách khí ngồi ở vị trí thuộc về Ôn Ngọc. Triển hồ ly chỉ liếc hân một cái, nhưng không có lên tiếng.

Chỉ là cái nhìn này để cho lòng của Lâm Từ chùng xuống, mặc dù hân chỉ tới hai ngày, biết rõ vị trí này không phải hân có thể ngồi. Nếu như là bình thường hân sẽ từ chối, nhưng mà lần này ngồi xuống vì thử dò xét. Hân ngồi xuống, Triển hồ ly đối với hân ra vẻ bất mãn, dù nói rõ bọn họ cũng không biết chuyện gì, đối với hân hoàn toàn không có phòng bị, nếu có cũng sẽ không có thái độ tự nhiên như vậy. Câu lúc này ‘hỏi Lâm Từ’ đối với hân mà nói không có bất kỳ nguy hiểm.

Nhưng dường như hân không biết Triển hồ ly là ai, có thể để cho Đại Nhi lấy hồ ly gọi người là không thể xem thường, sự sáng suốt và năng lực phản ứng của hân so bất luận kẻ nào cũng bén nhạy hơn, hân biết lúc nào thì nên làm cái gì, làm sao có thể hoàn toàn tiêu trừ phòng bị của kẻ địch, để cho hân rơi vào trong bẫy đã sớm bố trí tốt, vĩnh viễn cũng không leo lên được.

Cái này có phải gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại hay không?

"Thiếu gia, tiểu thư đang nói chuyện gì?" Vì không biểu hiện chột dạ, tất nhiên Lâm Từ phải hỏi lời này. Nói hay không là một chuyện khác.

"Đang nói Mộc Vân Thiên, chẳng biết tại sao nam nhân đó mê luyện Đại Nhi." Lâm Tiểu Bảo nói rất thuận miệng, thông minh như hân, tự nhiên biết lúc này Đại Nhi không kiêng dè Lâm Từ, nói này lời nói tất nhiên có đạo lý của nàng.

Kể từ khi Thảo Diệp xảy ra chuyện, Đại Nhi trừng trị Cố Hình Tuyết, hân nghe cũng cảm thấy không rét mà run, cảm giác hiện tại Đại Nhi rơi vào trạng thái bộc phát, nếu Lâm Từ thật có vấn đề, không làm tốt, muội muội của hân nhất định sẽ có thù đoạn khác, chỉ sợ càng tàn khốc hơn so với Cố Hình Tuyết.

"Tiểu thư xinh đẹp động lòng người, có người theo đuổi không phải rất bình thường sao, trước đó ta còn nghe nói Cung Thiếu Thành Chủ nhất định đòi cưới tiểu thư làm phu nhân." Lâm Từ cầm cần câu bên chân chuẩn bị xong, động tác lạnh lẽo vung ra, yên lặng câu cá. Trong lòng cũng không bình tĩnh như vậy.

Mới vừa đang nói Mộc Vân Thiên, nhưng tại sao muốn trút trên người hân. Hân kiêu ngạo lại đa nghi, từng bước cẩn thận cẩn thận, nếu không cũng sẽ không ẩn núp ở Lâm gia lâu như thế.

"Là có chuyện như vậy, chỉ là Mộc Vân Thiên mơ hồ để lộ ra cảm giác không tầm thường." Lâm Tiểu Bảo gật đầu một cái, giống như nói tùy ý. Hân đối mặt với người ở cùng mình vài chục năm, trong lòng không biết là mùi vị gì, hân phải nói rất tín nhiệm Lâm Từ, Lâm gia có chuyện gì, Lâm Từ cũng có tham dự, bày mưu tính kế. Thế nhưng người hôm nay biểu hiện kỳ quái như thế, hoàn toàn là trạng thái không bình thường.

Tiểu muội chỉ có ý để lộ ra một tin tức thử dò xét một chút thôi, hân liền luống cuống trật tự, hết sức che giấu. Nếu như bình thường quan sát hân, Lâm Tiểu Bảo để cho hân ngồi vị trí này, hân nhất định sẽ không ngồi, bởi vì vị trí bên trái Triển Phong Hoa trông vắng thật lâu, tỉ mỉ như hân nhất định phát hiện, hân ngồi xuống cũng chỉ vì quan sát phản ứng của Triển Phong Hoa và bọn họ xem có phát hiện ra cái gì hay không mà thôi.

Còn hỏi ra ‘đang nói chuyện gì’ lời như thế, nếu bình thường hân nhất định sẽ báo cáo trước tin tức mình buôn bán ở bên ngoài Phủ Thành Chủ, tuyệt đối không phải nóng lòng muốn thông qua chuyện này, chứng minh trong lòng của mình không có vấn đề. Lâm Tiểu Bảo chung sống với hân vài chục năm, chỉ cần một động tác thoáng qua là có thể nhìn ra không đúng, hôm nay nếu không phải Cố Hình Tuyết xảy ra chuyện và Đại Nhi có ý tiết lộ, hân cũng sẽ không tự loạn trận cước, dù sao Đại Nhi trừng phạt Cố Hình Tuyết đối với hân mà nói cũng có cảm giác cực độ lo lắng. Vào thời điểm này, người ta thường sẽ bị sai lầm.

"Cũng có khả năng này, chuyện vừa thấy đã yêu mặc dù có nhưng cũng là trăm năm khó gặp. Tiểu thư vẫn nên cách xa Mộc Vân Thiên thì tốt hơn." Lâm Từ suy nghĩ một chút rất nghiêm túc nói. Đang khi nói đã khôi phục thần thái và thói quen ngày xưa. Xem ra Lâm Tiểu Bảo nói ra không giữ lại cách nhìn đối với Mộc Vân Thiên, để cho hắn thật yên tâm, cảm thấy đối phương cũng không có nghi ngờ mình.

"Mộc Vân Thiên không có ác ý gì, tại sao ta phải cách xa hắn." Đại Nhi cười chum chim, mắt lướt qua Lâm Tiểu Bảo nhìn về phía Lâm Từ, trong con ngươi hoa đào mê người, lạnh lẽo khá sâu.

"Nói cũng không chừng hắn đến gần tiểu thư có mục đích gì, tiểu thư nên chú ý một chút thì tốt hơn." Lâm Từ ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng đang mừng thầm Đại Nhi cũng không có nghi ngờ Mộc Vân Thiên cái gì, nếu không kế hoạch của hắn không phải trôi theo dòng nước sao.

Người đang trải qua cực độ cảnh giác, tâm phòng bị cao nhất, sau đó là giải trừ nguy hại trong chỉ mình treo chuông, lúc buông lỏng dễ dàng coi thường một số chuyện nhất, hắn sẽ cho rằng cửa ải này hắn đã qua hoàn toàn, thoáng buông lỏng một chút không có gì quan hệ, lại không biết cửa ải này điểm chân chính trí mạng cũng ở phía sau, hoàn toàn vào lúc hắn buông lỏng.

"Mộc Vân Thiên có chuyện gì hay không, Lâm Từ không phải rõ ràng nhất sao." Đại Nhi thoáng chuyển mắt nhìn về phía mặt hồ phẳng lặng, đang khi nói chuyện giống như nói việc nhà.

Lâm Từ vốn buông lỏng, về mặt đột nhiên có chút căng thẳng, nhìn về phía mặt hồ, con ngươi khẽ co rúc một chút, ngay sau đó vội vàng điều chỉnh giọng điệu của mình, không hiểu nói: "Tiểu thư đang nói gì vậy, ta làm sao biết chuyện của Mộc Vân Thiên."

Nếu như nói, mới vừa rồi Lâm Tiểu Bảo chỉ nghi ngờ, như vậy hiện tại đã xác định. Về mặt hoàn toàn không phải bị kinh ngạc, mà là kinh ngạc và sợ hãi bị đâm trúng một chút chân tướng không muốn người biết.

"Chuyện của Mộc Vân Thiên, Lâm Từ làm thật xinh đẹp, ta cũng không thể không bội phục." Giọng điệu của Đại Nhi vẫn lười biếng không đổi, lời nói lại có một loại khi thế bức người.

"Tại hạ không hiểu ý tiểu thư nói gì, nếu tiểu thư muốn lấy mạng tại hạ, cần gì đưa ra một lý do, tại hạ biết, những năm này tại hạ ở tại Lâm gia có chút uy hiếp địa vị của thiếu gia, uy hiếp đến lợi ích của gia tộc Lâm gia, mạng của tại hạ vốn do Lâm gia cho, tiểu thư muốn thu trở về, tại hạ sẽ không có nửa câu oán hận, kính xin tiểu thư không cần đổ tội danh nằm vùng khắp nơi lên người tại hạ khi không có chứng cứ, tại hạ không chịu nổi."

Cho dù Lâm Từ thông minh, không, là tự phụ. Hắn đoán chừng tự mình nói, Lâm Tiểu Bảo nhất định sẽ đứng ở cạnh mình, mặc dù Đại Nhi và Lâm Tiểu Bảo là huynh muội, nhưng lúc Đại Nhi ở Lâm gia, cơ hồ không có trao đổi gì với Lâm Tiểu Bảo. Mà Lâm Từ và Lâm Tiểu Bảo cơ hồ có thể nói là vừa là chủ tớ, vừa là huynh đệ, tình cảm vài chục năm không thể nào bại bởi một muội muội đầu óc ngây ngốc vài chục năm. Cho nên hắn không phải đánh cuộc, mà nghĩ rằng mình tuyệt đối thắng. Còn thiếu mấy ngày kế hoạch sẽ hoàn thành, hắn cũng không muốn vào lúc này sắp thành lại bại.

"Được rồi, nếu Lâm Từ nói như vậy, ta cũng liền nói thẳng. Bản tiểu thư chính là nhìn ngươi không vừa mắt, muốn ngươi chết, nếu có khí cốt, ngươi chết cho ta xem." Đại Nhi quay đầu, tà ác nhìn Lâm Từ, nghe đến mấy chuyện buồn bực này, sắc mặt Lâm Từ lúc đỏ lúc trắng, trên mặt vẫn treo nụ cười nhưng không có nửa điểm ý tứ đùa giỡn.

Lâm Từ đang trầm mặc, theo ý hắn, Lâm Tiểu Bảo tuyệt đối sẽ mở miệng nói chuyện Đại Nhi không cần hồ đồ, ai ngờ một hồi lâu cũng không thấy Lâm Tiểu Bảo mở miệng, lúc này ánh mắt mới định vị ở trên người Lâm Tiểu Bảo. Ánh mắt kia giống như rất đau lòng, người mà mình một mực tin tưởng, lại vào lúc này vứt bỏ mình. Nhìn Lâm Tiểu Bảo hơi lộ vẻ xúc động.

"Thế nào? Không dám à? Mới vừa là ai nói rất hùng hồn khẳng khái? Thì ra ngươi cũng sợ chết sao. Ha ha, sợ chết là tốt rồi." Đại Nhi thích nhất chính là sợ chết, hành hạ càng hả giận.

Triển hồ ly vẫn ở trạng thái yên lặng, hình như lực chú ý đều đặt trên căn câu.

"Thiếu gia, ngươi cũng cho là như vậy sao?" Lâm Từ đang làm gãy giữa cuối cùng, đồng thời cũng đang tìm thời cơ chạy trốn, ngay cả biết muốn từ Phủ Thành Chủ chạy trốn so với lên trời còn khó hơn, hắn không thể không mạo hiểm. Hiện tại hắn mới ý thức được, Đại Nhi cho hắn đi vào hoàn toàn là đào hố chờ hắn tụt nhảy, hắn còn ngây thơ tưởng rằng có thể theo dõi bọn họ ở khoảng cách gần để bảo đảm áp dụng kế hoạch hoàn mỹ, không ngờ lại là kết quả như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: ĐOẠN KIỀU CẦU HUYẾT

"Thiếu gia, ngươi cũng cho là như vậy sao?"

Lâm Tiểu Bảo cũng nâng mí mắt, rất chăm chú nhìn hắn, nói: "Ngươi là người mà ta tin tưởng nhất."

Ý ở ngoài lời, ai cũng nghe được rõ ràng. Không có dư thừa chỉ trích và chất vấn, nói ra tám chữ ngắn gọn, Lâm Tiểu Bảo vô tận tưởng nhớ và đau lòng. Hẳn tin tưởng Lâm Tử như thế. . . . .

"Ha ha ha, xem ra ván cờ này các người đã sớm bố trí xong, thiết thòi ta còn tự cho rằng thông minh, không tự biết nhảy vào." Lâm Tử cũng rất thoải mái thừa nhận, thân thể vốn căng thẳng đã buông lỏng, ánh mắt rũ xuống nhìn về phía mặt hồ nhộn nhạo.

"Hả? Nói như vậy là người thừa nhận gần đây ngân hàng tư nhân Tử gia bị cướp đoạt là người làm quan hệ nội ứng?" Đại Nhi nhú mày, không phải rất nghiêm chỉnh nói.

". . . . ." Cái này có quan hệ gì với ngân hàng tư nhân?

". . . . ." Triển hồ ly và Lâm Tiểu Bảo buồn bực không thôi, lúc này đùa gì thế.

"Khụ khụ, chỉ đùa một chút." Đại Nhi thấy vẻ mặt ba người giống như ăn phẩn, lại cảm thấy lần này rõ chủ đề có chút không phải lúc.

"Nếu Lâm Tử người thừa nhận, như vậy ta cũng không có nói sai, là thật rất bội phục đấy. Ta thật sự rất muốn hiểu rõ, đến tột cùng bà ta là một người như thế nào có thể bày mưu nghĩ kế đến mức này."

Lâm Tử nghe xong, cười nhạt, giống như đang nhớ lại chuyện gì. "Lúc nàng tàn nhẫn giống như địa ngục Tu La, lúc mỉm cười giống như Cửu Thiên Tiên Nữ, nàng có dã tâm và cơ trí không kém hơn nam nhân, chuyện một lòng nhận định có thể bỏ qua tất cả, mặc dù có một chút chuyên quyền độc đoán, tất cả đều vì yêu mà thôi."

Lâm Tử rất ít lộ ra vẻ mặt như thế, nụ cười thường ngày đều là hình thức, chưa bao giờ để ý, thế nhưng nhắc tới người kia hẳn lại cười vui vẻ như vậy, có thể thấy được người kia đối với hắn có ý nghĩa bao sâu.

"Cho nên bà ta liền tự cho là đúng, phá hủy hạnh phúc suốt đời của Mộc Vân Thiên, cho nên người đã giúp bà ta, nói cho cùng bà ta rốt cuộc là không cam lòng vì mình, hay vì Mộc Vân Thiên nào ai biết được, có lẽ ngay cả chính bản thân bà ta cũng không biết. Ước nguyện ban đầu của bà ta đã trịch hướng quỹ đạo, bây giờ bà ta chỉ muốn trả thù mà thôi, lợi dụng nhĩ tử ruột của mình làm công cụ báo thù."

Đại Nhi nhìn ra tình cảm của Lâm Tử đối với Cung chủ Thiên cung không phải giả, quả thật đến mức thuốc không thể cứu. Trong lòng nàng có xúc động cũng rất khinh thường.

"Vậy thì như thế nào, chỉ cần nàng muốn, vô luận như thế nào ta cũng sẽ giúp nàng lấy được." Lâm Tử không thêm để ý lời nói của Đại Nhi chút nào, hoặc là những thứ này hắn cũng hiểu rõ ràng.

"Nghe nói mười sáu năm trước Cổ Vương Điện bị diệt không một người may mắn thoát khỏi, xem ra chưa từng có chuyện tuyệt đối như thế." Đại Nhi không nghĩ ra được, ngoại trừ người của Cổ Vương Điện còn có ai có thể có điều khiển được độc tình biến dị này.

"Tiểu thư chính là tiểu thư, như thế cũng có thể đoán được thân phận của ta. Không tệ, ta là người Cổ Vương Điện." Lâm Tử cũng không kiêng dè, sắc mặt bình tĩnh nói:

"Năm đó Môn chủ Huyền Kiếm môn đột nhiên tử vong, vốn là nội bộ đang lúc tranh đấu gay gắt, muốn đoạt đi ngôi vị môn chủ đời này, cuối cùng Đới Tinh Minh đem một loạt tội trạng ném vung trút trên đầu Đại Sư Huỳnh của mình, hơn nữa chụp cho hắn cái mũ liên hợp kẻ thù bên ngoài, cũng chính là Cổ Vương Điện ta cùng nhau sát hại Môn chủ Huyền Kiếm môn."

Huyền Kiếm môn và Cổ Vương Điện vốn tích oán đã sâu, hơn nữa hắn chết kỳ hoặc, Đới Tinh Minh thoải phòng với tất cả mọi người cho rằng là Cổ Vương Điện làm, năm đó, cuộc chiến Cổ Vương Điện cơ hồ tất cả danh môn chính phái cũng tham gia. Cổ Thuật vốn bị người trong chính đạo cho rằng là tà môn ma đạo, Huyền Kiếm môn dẫn dắt gần như quần công. Năm đó, giống như ta lớn hơn nhiều người, bọn họ cũng không có bỏ qua một người nào, chỉ vì tất cả hài đồng đều là truyền nhân có quan hệ huyết mạch với Cổ Vương Điện. Cho nên nhân sĩ chính đạo dùng thủ pháp đơn giản nhất và sạch sẽ nhất là đuổi tận giết tuyệt."

Lâm Tử nói tới chỗ này, giọng điệu vẫn không có quá nhiều biến hóa, chỉ là sóng mắt vốn bình tĩnh, chỗ tối cất giấu vô tận khinh bỉ và xem thường. . . . . Duy chỉ không có hận.

Báo thù rồi sẽ không quan tâm nữa, thật đúng là người lạc quan đấy.

"Cho nên người được Cung chủ Thiên cung cứu, bà ta thay người diệt Huyền Kiếm môn, sau đó người quyết một lòng bán mạng vì bà ta?" Loại đoạn kiều rất cầu huyết.

"Ta biết rõ người nói gì, trên thế gian này làm sao có nhiều trùng hợp như vậy. Ta hiểu rõ, biết bà ấy có kế hoạch cứu ta, cũng biết có thể trận diệt môn đại họa này là bà ấy vẫn mong đợi, có lẽ chính là bà ấy ở sau lưng trợ giúp." Nói xong Lâm Tử tự giễu nhếch miệng, dùng một loại giọng điệu không thể làm gì nói:

"Đáng tiếc, lúc ta suy nghĩ ra đã quá chậm"

Lâm Tiểu Bảo và Triển hồ ly tự nhiên cũng nghe hiểu ý tứ ‘chậm’. Cũng không nhận được liếc mắt nhìn Lâm Tử, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Có lẽ, ta không có tư cách phán định người làm là đúng hay sai, nhưng người bởi vì Cung chủ Thiên cung hạ độc Mộc Vân Thiên, còn cứng rắn phá hủy một đôi nhân duyên tốt, đây tuyệt đối là không đúng. Tại sao người có thể bởi vì yêu một Cung chủ Thiên cung lớn hơn người gần hai mươi tuổi mà hủy diệt hạnh phúc Mộc Vân Thiên, chẳng lẽ Mộc Vân Thiên và người có khác nhau sao? Cùng yêu người kia. Cùng chịu đựng hành hạ, cho dù hẳn bị ngoại vật ảnh hưởng quên mất trong xương, nhưng linh hồn vẫn nhớ người kia, tại sao người nhẫn tâm?!"

Đại Nhi tin phụng một câu nói: yêu chính là yêu, không có lý do gì. Cho nên nàng không thể nói Lâm Từ vì Cung chủ Thiên cung làm như vậy là sai, bởi vì ở trong mắt Lâm Từ, ngoại trừ Cung chủ Thiên cung, cái khác cũng không đáng kể. Nàng chỉ có thể hỏi, hẳn xuống tay đối với Mộc Vân Thiên, cũng chưa có nửa điểm cảm động sao? Không có nửa điểm do dự sao? Hẳn làm sao xuống tay được?

"Đối với chuyện này ta không lời nào để nói, ta vì nàng quả thật phá hủy Mộc Vân Thiên, dù sao ta không nhìn thấy, ta chỉ phụ trách hạ độc cho người mà thôi, nàng tự mình hạ cổ Mộc Vân Thiên, ta nghĩ nàng nhất định khó chịu hơn nhiều so với ta. Cũng bởi vì nàng không tiếp thụ nỗi sợ thật Mộc Vân Thiên và Thiên Ảnh yêu nhau mới có thể muốn tách bọn họ ra, từ đó ta càng thêm rõ ràng, mình và nàng tuyệt đối không thể nào, ta có thể làm chỉ là coi chừng nàng, hoàn thành tất cả chuyện nàng muốn làm." Lâm Từ trả lời thật sự không có chút trách nhiệm, cái gì gọi là 'Dù sao ta không nhìn thấy'? Nếu không có cổ độc của người, người khác bị hạ cổ sao?

"Cái rắm! Làm sao người biết bà ta không tiếp thụ nỗi Mộc Vân Thiên và Thiên Ảnh, có lẽ trong lòng bà ta đã sớm có kế hoạch này, đúng lúc xuất hiện chuyện này, bà ta có lý do không nên tự trách đấy. Ta nghĩ nếu như Thiên Ảnh là một nữ nhân, bà ta cũng nhất định sẽ không thay đổi ước nguyện ban đầu. Điểm này người nên rõ ràng hơn ta." Đại Nhi không chút nào nề tình, bác bỏ trình bày và phân tích của Lâm Từ, nói sự thật.

Nữ nhân một khi có dã tâm, không cam lòng, có thể lợi dụng tất cả mọi thứ có thể lợi dụng đạt được mục đích của mình, điểm này nữ nhân và nam nhân đều giống nhau, không, nữ nhân điên cuồng hơn nam nhân.

"Đúng vậy, tiểu thư, người quả nhiên hiểu rõ nàng, không hổ là người mà nàng xem trọng." Lâm Từ làm sao không hiểu nàng, có vài người chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể nhìn thấu nàng, loại người như thế thường thường có xu hướng ràng buộc nhau không thể cắt đứt được, mặc dù nói không biết là tốt hay là xấu. Thế nhưng hẳn lại rất hưởng thụ quá trình này. Dù sao cũng hơn một người không có ai quan tâm, sống như một cái xác không hồn mà thôi.

"Tâm cơ như thế quả thật so với ca ca của bà ta chỉ có hơn chứ không kém, sợ rằng một ngày nào đó bà ta nói muốn mạng của người, người cũng sẽ không chút do dự chém đứt đầu của mình đưa đến trước mặt bà ta." Đại Nhi chuyển lời, nói rất chắc chắn. Một người như vậy nàng thật đúng là không hận nổi. Chỉ là có thù oán không báo cũng không phải là phong cách của nàng, thật sự là vấn đề phiền toái.

Lâm Từ cười nhạt. Nếu thật có một ngày như vậy, hẳn nghĩ, hẳn sẽ làm như vậy. Không chút do dự.

"Độc tình vốn là một đôi, độc tình trong thân thể tiểu thư làm thế nào giải trừ, đây là điều ta thật rất muốn hiểu rõ, phải biết trừ phi là chết, nếu không tuyệt đối sẽ không giải trừ được độc tình." Lâm Từ rất kỳ quái vấn đề này, thân là người Cổ Vương Điện, hẳn cũng không biết biện pháp gì có thể giải trừ độc tình, Đại Nhi làm thế nào làm được?

"Nếu như ta nói cho người biết, ta chết qua một lần, người tin hay không?" Đại Nhi nói lời này không có nửa điểm đùa giỡn, nghiêm túc khiến không khí chung quanh cũng phát sinh biến hóa.

"Ha ha ha ha, tự nhiên tin, tiểu thư từ một người đầu óc ngây ngốc trở thành cơ trí Vô Song như bây giờ, tự nhiên có chút chuyện khó tin xảy ra, nói là cái tử hồi sinh cũng không phải là không thể nào." Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích tại sao độc tình bị giải trừ. Lâm Từ không nghĩ cái khác.

"Chuyện này đương nhiên phải cảm tạ 'tuyệt mệnh' của Mạnh Liễu rồi. Nếu không phải con cò của các người kém một chiều, không, hoặc nói là ý trời khó vi phạm, sợ là chuyện cũng sẽ không trở nên phức tạp như vậy, ít nhất ta đã chết rồi, Lâm gia và Bách vương triều bất hòa, Bách Phi Dương và Bách Phi Thần đã đấu chết sống, Bách vương triều cũng nên bị tiêu diệt . . . . ."

Đại Nhi nói tất cả đều là sự thật, mặc dù nàng không cho rằng mình có năng lực chịu đựng, nhưng lại khẳng định có thể nếu như theo kịch bản của Nam Việt, kết cục nhất định là như vậy, hoặc là nói cũng không chừng Cung chủ Thiên cung sẽ tự mình thao túng Bách vương triều, chính xác vận mệnh Bách vương triều đã được định đoạt.

"Hẳn là như vậy, có ta ở đây, Lâm gia và Bách vương triều bất hòa là chuyện sớm hay muộn, đến lúc đó sợ rằng Bách vương triều chính là vật trong túi của nàng. Đáng tiếc. . . . ." Lâm Từ cũng không biết đang chờ đợi cái gì, nhưng rõ ràng không hẳn là kém một chiều này mà chờ đợi.

Nếu như không có 'tuyệt mệnh' kia, tiểu thư và Mộc Vân Thiên tuyệt đối sẽ đi đi chung với nhau thôi. Cũng không hẳn vậy, bây giờ tính tình của tiểu thư thật đúng là khó nói đấy. Truy nguyên không dễ yên. Hiện tại tình hình Mộc Vân Thiên hoàn mỹ vô khuyết, theo Lâm Từ tính toán cho dù là Đại Nhi cũng không ngăn được thế công như vậy, nhưng ai ngờ kết quả là như vậy, trong mắt của tiểu thư thật đúng là không được phép có nửa hạt cát.

"Tiểu thư muốn xử trí ta như thế nào? Giết ta sao?"

Lâm Tiểu Bảo nghe vậy cũng quay đầu nhìn về phía Đại Nhi, tựa hồ đang chờ đợi quyết định của nàng, trong lòng lại hi vọng Đại Nhi xuống tay lưu tình. Dù nói tất cả thương nhân lấy ích lợi làm đầu, nhưng Lâm Tiểu Bảo cân nhắc như thế hiển nhiên không phải một thương nhân hợp cách, mặc dù nhà hẳn rất có tiền.

"Bản tiểu thư có thù oán phải báo, người cũng biết." Giọng nói của Đại Nhi trong nháy mắt đông lạnh, không khí lại thay đổi.

Lúc này Lâm Từ mới quay đầu mỉm cười nhìn về phía Đại Nhi, trong đôi mắt không chút nào toát ra sợ hãi khiếp đảm, thật giống như thật không quan tâm sống chết.

"Chỉ là nếu như ngươi hợp tác, bản tiểu thư sẽ không làm khó dễ ngươi." Đại Nhi nhìn chăm chăm ánh mắt của Lâm Từ, không hề chớp mắt.

Lâm Từ cười, có chút bất đắc dĩ.

"Tiểu thư, ngươi biết rõ ta không thể nào phản bội nàng, cho dù chuyện gì ngươi cũng biết."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: NGƯỜI TRONG CUỘC MƠ HỒ

Quả nhiên là người của Lâm gia, trong xương cũng rất trọng tình cảm. Lâm Từ giống như đã sớm Đại Nhi nói như vậy, hẳn ở Lâm gia cũng làm một chuyện xấu như vậy mà thôi. Theo tính tình của tiểu thư và thiếu gia sẽ không làm gì hắn, nhưng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn. Huống chi tiểu thư hiển nhiên xem trọng tình cảm của Mộc Vân Thiên và Thiên Ảnh, mình vẫn hơi thua đấy.

Hắn thua bởi tình cảm huynh đệ với Lâm Tiểu Bảo, không có chút động tay chân ở trên người hắn Lâm Tiểu Bảo. Cho nên hôm nay, hắn thua rất hoàn toàn. Cũng không cảm thấy oan.

"Nói cho cùng Cung chủ Thiên cung vốn thù hận Nam Việt. Nếu Hoàng đế Nam Việt không có dã tâm, cần gì đưa nàng tới nơi này, số mạng nàng cũng làm công chúa của nàng, yên lặng chờ đợi kết thân, nàng sẽ không luyện thành tâm trí như vậy, sẽ không cơ trí đến mức này, ngươi cũng sẽ không gặp phải bà ta, yêu bà ta."

"Cho nên nói, tất cả sâu xa bên trong tự có định số, chúng ta đi đến bước này cũng bị định số tính toán hết, có lẽ bước kế tiếp cũng thế. Thật ra những thứ này cũng không sao cả, làm chuyện mình thích theo cách của mình không phải rất tốt sao, tại sao muốn để ý, có phải người nào nắm trong lòng bàn tay hay không, những định số kia chỉ là tiền căn hậu quả tương tượng cuối cùng mình không cách nào phản bác mà thôi."

"Lại nói, ngươi hiểu ý của ta không?"

Trong đáy lòng Triển hồ ly và Lâm Tiểu Bảo phúc nghị, nói nhiều như vậy chính là vì nói cái gọi là định số sao? Có quan hệ cái lông gì đến chuyện này?

Lâm Từ lại cười nhạt, trầm lặng nói: "Tiểu thư muốn nói cho ta biết có tiền căn nhất định sẽ có hậu quả, hay là nói không quan tâm ta, tất cả đều trách tội do định số? Ha ha, giống như tiểu thư từng nói, định số thì như thế nào, làm chuyện mình thích tình tại sao còn phải để ý."

"Không, ta muốn nói cho ngươi, Cung chủ Thiên cung làm tất cả mọi thứ xuất phát từ oán niệm Hoàng đế Nam Việt, đây chỉ là bản thân vô ơn bạc nghĩa tự tác quái, Hoàng đế Nam Việt là ca ca ruột của bà ta, đây là sự thật không thay đổi. Ở trên thế gian này không có bất kỳ một loại tình cảm nào có thể vượt qua tình thân, cho dù là tình yêu cũng không được." Đại Nhi nói lời này, Triển hồ ly và Lâm Tiểu Bảo nghe được buồn bực không thôi.

Mới vừa trọng điểm là nơi này sao? Giống như không phải chứ?

"Nội bộ Nam Việt bạo loạn, mặc dù đã dẹp loạn mà nhị hoàng tử cũng mất nguyên ngôi vị thái tử, loại chuyện như vậy, lộ liễu ra bên ngoài, chuyện này chỉ có thể nói Hoàng đế Nam Việt đã không còn sống lâu nữa, người nói người hiểu được bà ta, người cũng đã biết hiện tại bà ta muốn làm nhất chính là chuyện gì? Không phải ở chỗ này tranh đoạt Thần Binh Thành, không phải là bày mưu tính kế vì cướp lấy Bách giang sơn, chính là muốn một lý do hợp lý trở về, cho dù nhìn thấy Hoàng đế Nam Việt một lần cuối." Đại Nhi nói lời này, bày phần thật ba phần giả, nội bộ Nam Việt tranh đoạt, thái tử cũng không có lộ liễu như thế, nhưng Hoàng thất Nam Việt vẫn nhìn chăm chú vào động tĩnh của những vương quốc khác cũng không phải bí mật gì. Nhưng mà đối với Mộc Vân Thiên chỉ nói một chữ, Đại Nhi có thể đoán được bản tính của Cung chủ Thiên cung, không thể không bội phục.

"Tiểu thư, chúng ta giống như trạch hươg đề tài." Lâm Từ ngậm trộm nghe ra được điều gì, mặc dù hắn biết Đại Nhi nói là sự thật, chỉ là hoàng cung hiểm ác hơn nhiều giang hồ, hẳn thật đúng là không muốn nàng trở về đấy. Nàng đi, hắn sẽ không thấy được nàng. Ích kỷ sao? Có lẽ vậy.

"Tại sao nàng muốn giao chuyện này cho Thiên Ảnh, chẳng lẽ ngươi không có nghĩ qua sao? Thực lực Thiên cung cũng không thể khinh thường, dọn dẹp mấy mảnh vụn dư dả, cố tình muốn Thiên Ảnh tham dự vào, chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái sao?" Đại Nhi nháy mắt cái, thu hồi ánh mắt nhìn về phía nơi xa.

"Người trong cuộc luôn mê muội, nếu không phải nhìn thấu điểm này ta làm sao đoán được bà ta là một người nặng tình cảm nhưng kì quái."

Lâm Từ kinh hãi, hơi suy nghĩ một chút cảm thấy Đại Nhi nói rất đúng, nếu như thật sự vô tình đối với Mộc Vân Thiên, đại khái nàng có thể lấy Mộc Vân Thiên uy hiếp bức tử Thiên Ảnh, nhưng cố tình chỉ uy hiếp hắn vì làm việc cho mình, hơn nữa còn là chuyện Thần Binh Thành. Hắn nhớ mình nói với nàng, nếu như tình quá sâu, mặc kệ là độc tình hay si tình cổ cũng sẽ tự sụp đổ, chỉ cần một cơ hội mà thôi.

"Tiểu thư muốn ta làm gì?" Lâm Từ cảm thấy Đại Nhi tuyệt đối là chuyên gia ngôn ngữ chặt chẽ (Logic), một chút tin tức không đáng kể, nàng cũng có thể đào ra lượng tin tức khổng lồ, làm ra phán đoán chính xác nhất. Đối địch với nàng tuyệt đối là một sai lầm.

"Xem ngươi không có thương hại người Lâm gia, bản tiểu thư cũng không so đo với ngươi, sau khi chuyện Thần Binh Thành chấm dứt các ngươi nhận

được thông báo của Hoàng đế Nam Việt, người phải cùng bà ta trở về. Hơn nữa, phải trợ giúp Nộ Vân vô điều kiện, cũng chính là Thất hoàng tử mấy ngày trước mới vừa trở về, hiện tại thái tử điện hạ là một uy hiếp duy nhất."

Hiện tại Nộ Vân cũng bị bức ép đến mức nóng nảy đi, thái tử đã hết đề phòng, ngược lại một số nhà ủng hộ Nộ Vân kéo càng nhiều người phản bội, nhất định sẽ ra tay, người ra tay với hắn, Nộ Vân chắc sẽ không bỏ qua. Cho dù hắn không có lòng muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, vì hắn, Nộ Vân nhất định biết nên làm thế nào.

Nghĩ đến chỗ này, Đại Nhi nhếch miệng cười một tiếng, thật là âm hàn. Hắc hắc, sư phụ, ta giúp vị kia của ngươi một chuyện lớn như vậy, không biết các ngươi phải cảm ơn ta thế nào đây. Thật ra đồ đệ cũng không thiếu cái gì, chỉ muốn nhìn hiện trường trực tiếp mà thôi. Bộ dáng như vậy, cho dù len lén nhìn cũng không có chương ngại tâm lý, nhìn yên tâm thoải mái. Ha ha ha.

Đối với kết quả này, Triển hồ ly không có chút nào ngoài ý muốn, mặc dù Đại Nhi thoát nhìn rất tùy tiện, thật ra trong lòng nghĩ chu đáo hơn ai khác. Lâm Từ đối với Lâm Tiểu Bảo mà nói rất quan trọng, như Đại Nhi từng nói, Lâm Từ không có thương hại Lâm Tiểu Bảo, cũng không có lấy Lâm Tiểu Bảo uy hiếp, điểm trọng tình cảm này đúng là điểm yếu của Đại Nhi. Đối với người như Lâm Từ, năng thật đúng không xuống tay được, còn nữa, nếu như muốn ra tay làm sao nói nhiều như vậy, tính tình của Đại Nhi hẳn vẫn có chút hiểu rõ.

Lâm Tiểu Bảo cũng thờ phào nhẹ nhõm, vốn cho rằng Đại Nhi có thể đối với Cố Hình Tuyết như thế, vậy đối với Lâm Từ mà nói, kết quả tuyệt đối giống như Cố Hình Tuyết, không ngờ hắn vẫn xem thường muội muội nhà hắn.

"Tiểu thư, cho dù ta hiểu tại sao tiểu thư vui vẻ như vậy." Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, rơi vào khốn cảnh trợ giúp đồng bạn không biến sắc, rất ít tức giận lại nói rất nhiều lý lẽ, lý do cũng vô cùng kỳ quái. Không gì hơn tính tình lạc quan thẳng thắn, thêm đầu óc cơ trí lão luyện, giống như tất cả hào quang cũng bao phủ nàng, làm cho người ta không nhìn được muốn thân cận. Hơn nữa, tất cả mọi thứ cũng không nhìn ở trong mắt, cũng không phải là vấn đề tự tin, thật đúng là làm cho người ta không khỏi tin tưởng.

"Tiểu thư ta thiên chân đáng yêu, thông minh lanh lợi, vốn vui vẻ, không nương nỡ (đàn bà) như Lâm Tiểu Bảo, cũng không âm hiểm như Triển hồ ly, mặc dù không cứng đờ giống tam sư huynh và Thảo Diệp, cũng không cần ăn đòn như Nhị Sư Huynh, sao có thể không vui vẻ." Đại Nhi nói lời này vô si chí cực, chê bai mọi người nâng nàng lên, hơn nữa còn về mặt đương nhiên nghiêm túc. Quả thật không người nào có thể địch.

.....

"Lâm Từ, tiểu thư muốn ăn kẹo thất xảo đường, món điểm tâm ngọt mới, bát tiên cư túy tửu áp, thập toàn lâu lý ngư thang, Cửu Châu Các Sư Từ hấp, nhân tiện muốn chút cháo nhân nhục. Trở về mỗi ngày sống ở bên cạnh ta, bổ nhiệm nam bảo mẫu cận thân, ta muốn thay Lâm Tiểu Bảo dạy dỗ ngươi thật tốt."

Cũng biết sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy.

Đây là tiếng lòng của ba người. Mấy cái địa phương đó chia ra mỗi vị trí khác nhau phía Đông Nam Tây Bắc của Thần Bình Thành. Đi qua mấy địa phương này quả thật chính là đi hết một vòng Thần Bình Thành, cho dù khinh công khá hơn nữa, không qua hai canh giờ cũng không về được, cái này cũng chưa tính đến phải cần thời gian làm việc.

Hơn nữa. . . Tùy thời phục mệnh. . . . . Quả nhiên là người hung ác.

Đối với mệnh lệnh của Đại Nhi, Lâm Từ chấp nhận rời khỏi, ngoan ngoãn đi làm việc. Lưu lại ba người vẫn rảnh rỗi.

"Tiểu muội, ba ngày nay Cố Gia không có một chút động tĩnh, chẳng lẽ cứ không giải quyết được gì như vậy?" Không chỉ Lâm Tiểu Bảo kỳ quái, ngay cả Triển Phong Hoa thông minh như vậy cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

Bọn họ biết Cung Bắc Thiếu dùng Thần Bình Thành làm áp lực cho Linh Lung Sơn Trang, cho dù như thế, Trang chủ Linh Lung Sơn Trang cũng không phải là người dẫn đầu, nhưng sự thật là không có bất kỳ động tác gì, không nghĩ ra cũng là bình thường.

"Trang chủ Linh Lung Sơn Trang cũng không phải là nhân vật sai lầm, mặc dù rất xác định hắn sẽ đi thăm dò, nhưng cho dù tra được việc làm của Cố Hình Tuyết, nhưng vì có liên hệ máu mủ bọn họ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Đây chính là nhân tính, người chánh nghĩa gặp được chuyện của mình cũng sẽ trở nên ích kỷ. Dù biết thân phận của tiểu thư cũng không nhất định sẽ nhìn con tức này, dù sao hiện giờ còn tiểu thư đã không có quan hệ đến Hoàng thất. Hôm nay im lặng không biết đại biểu cái gì." Triển hồ ly phân tích tương đối thấu đáo, nhìn chuyện chu đáo.

"Trên căn bản mà nói là như thế này. Cho dù Cố Hình Tuyết trở về nhà không lâu, bất quá thật sự là người của Cố gia không sai, cho dù ai cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho nữ nhi mình bị hãm hại như vậy." Đại Nhi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lâm Tiểu Bảo và Triển hồ ly nhìn về phía Đại Nhi chờ đợi tiếp theo.

"Nói hãm hại nghiêm trọng, để cho nàng còn sống xem ra ta từ bi." Trong chờ mong của hai người, Đại Nhi thông thả nói một câu thế này.

.....

"Khụ khụ, Linh Lung Sơn Trang ở giang hồ đứng vững trăm năm không ngã, đảm nhiệm vị trí trang chủ làm sao có thể hiền lành, Cố trang chủ danh tiếng cực tốt ở trên giang hồ, sự thật cũng rất tốt, chỉ là người như vậy một khi muốn làm ác mới phòng bị khó khăn nhất, các ngươi cảm thấy làm thế nào mới có thể không phá hư danh tiếng, vẫn có thể diệt trừ kẻ địch, hoặc là sau khi xong chuyện, người khác còn cảm ơn đức đối với hắn." Đại Nhi hiển nhiên đã biết tính toán của Linh Lung Sơn Trang.

"Chẳng lẽ Linh Lung Sơn Trang muốn liên thủ với Vô Ảnh Lâu? ! Hắn muốn phá hủy Thần Binh Thành sao? !" Lâm Tiểu Bảo tương đối kích động, Đại Nhi và Triển Phong Hoa không có ở trong giang hồ nên không biết quan hệ giữa Linh Lung Sơn Trang và Thần Binh Thành, chẳng lẽ hắn còn không biết, liên minh trăm năm Linh Lung Sơn Trang vì Cổ Hình Tuyết thật muốn hủy diệt.

"Linh Lung Sơn Trang bị buộc đến nước này, xem ra tình cảm đối với Cổ Hình Tuyết thật không giả, có Linh Lung Sơn Trang trợ giúp, Vô Ảnh ôm vào nơi này quả thực như hổ thêm cánh." Triển hồ ly giống như cảm khái nói một câu. Nghĩ thầm Cổ Hình Tuyết thật có bản lĩnh, Linh Lung Sơn Trang bị hủy ở trong tay nàng rồi.

"Không có mấy ngày, Tiểu Vũ cũng đi rất nhiều ngày rồi, rất nhớ. Tranh thủ đánh xong, kết thúc chuyện, đi Phù Diêu dạo chơi." Đại Nhi nói xong, thân thể dựa ra phía sau, hai mắt nhắm lại, khuôn mặt trắng nõn dưới ánh mặt trời giữa trưa có vẻ tái nhợt, giữa hai lông mày để lộ ra mấy phần mệt mỏi, lòng của Đại Nhi mệt mỏi.

Nhanh kết thúc đi, kết thúc lão nương liền đi ẩn cư, mở Tàn Lâu Sở quán, ngày ngày đếm tiền mặt!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: NGƯỜI NGUYỆN MẮC CÂU

Ngày hai mươi tháng mười hai, gần đến cuối năm, mặc kệ là nơi nào cũng một màu lửa đỏ vui mừng. Trong Phủ Thành Chủ cũng không ngoại lệ, bọn hạ nhân bận rộn đặt mua đồ tết, quét dọn từng góc, trên mặt mỗi người cũng tràn đầy vui sướng.

Dĩ nhiên, trừ những vị khách không mời mà đến. Nói dễ nghe chính là đang chờ người khác cho hắn một công đạo, rốt cuộc là tại sao cũng chỉ có trong lòng chính bọn họ rõ ràng.

8 ngày, Thảo Diệp được Cung Bắc Thiệu chăm sóc và y thuật xuất thần nhập hóa của Đại Nhi, vui vẻ xuất hiện ở trước mặt mọi người, khiến mọi người cảm khái là cũng không có một vết sẹo nào lưu lại trên người, nhìn trạng thái tinh thần còn tốt hơn so với trước.

Cung Bắc Thiệu cũng bởi vì lần này, trở nên không có tim không có phổi, trên khuôn mặt tinh xảo vẫn treo nụ cười lưu manh, chỉ là làm cho người ta cảm thấy trầm ổn không ít.

Sau giữa trưa, Thảo Diệp và Cung Bắc Thiệu hai người dạo chơi trở lại, thấy Đại Nhi, Triển hồ ly, Lâm Tiểu Bảo cùng Lâm Từ, năm ngày như một ngày, ngồi ở chỗ đó câu cá, trong lòng cũng bội phục tiểu sư muội của mình.

Vốn cho rằng nàng không chịu ngồi yên, không ngờ ngủ liên tục năm ngày đến khi tự nhiên tỉnh lại, sau khi ngồi ở bên hồ Bắc Cực bắm lấy cần câu lẳng lặng nhìn chằm chằm mặt hồ, vẻ mặt an dật thật sự không nên xuất hiện ở trên mặt Đại Nhi. Rất nhiều lần khiến Cung Bắc Thiệu cho là ảo giác.

Tiểu sư muội có thể yên tĩnh ngồi đó, quả thật so mặt trời mọc từ hướng tây còn muốn lửa bịp.

"Tiểu sư muội, tại sao ba người người ta cũng câu cá đều thắng lợi trở về, chỉ một mình ngươi, năm ngày một con cũng không câu lên? Sẽ không hạ độc ở phía trên môi câu chứ?" Cung Bắc Thiệu chính là kỳ quái chuyện này, tiểu sư muội của hắn không thể lười biếng hơn so với ba người bọn họ có được hay không, nhưng tại sao? Chẳng lẽ cá cũng thích nam sắc?

Đại Nhi không để ý tới hắn, vẫn bình tĩnh nhìn mặt hồ. Áo trắng bay bay, sắc mặt tĩnh lặng, lúc này giống như thế ngoại cao nhân ở nơi trần thế không hợp. Khí chất xuất trần, để cho Cung Bắc Thiệu cảm thấy không chân thật.

Vừa lúc đó, cần câu trong tay Đại Nhi chợt lắc lư mấy cái, đang nhìn cuối dây câu sóng nước lăn tăn, mơ hồ có thể nhìn thấy cá chép đỏ tươi cắn mồi câu không ngừng giẫy giụa.

Trên tay Đại Nhi phát lực vung cần câu lên, chỉ thấy một con cá chép dưới ánh mặt trời đóng đưa cái đuôi, lộ ra vảy cá màu hồng cực kỳ chói mắt.

"Thấy con cá kia không?" Ánh mắt Đại Nhi bình tĩnh nhìn con cá trong tay nhưng không có động tác, cứ chọn như vậy, mồm cá cắn lưỡi câu cứ treo ngược ở trên mặt nước như vậy.

". . . . ." Rất rõ ràng, bọn họ lại không mù!

Đang lúc bọn hắn mờ mịt, Đại Nhi buông cần câu trong tay xuống, con cá đang treo cũng rơi vào trong nước lặn nữa.

"Nhị Sư Huynh, là Huyền cầm của ta ra đời rồi sao?" Lúc này mới quay đầu nhìn về phía Cung Bắc Thiệu.

"Ừm, Lục Trường Lão phái người thông báo, thần binh ra đời, bình thường ngoại trừ người chế tạo sẽ không có tiếp xúc người thứ hai, cũng là vì người nắm giữ và thần binh có thể kết hợp tốt hơn. Cùng đi lấy đi, bảo đảm sẽ không để cho người thất vọng." Cung Bắc Thiệu cũng đã nhớ tới mục đích, liếc

mắt nhìn con cá rơi vào trong nước chợt biến mất, mới hoàn hồn nói.

"Ừm, đi thôi, đi nhìn một chút Thần Binh đạt tiêu chuẩn theo yêu cầu của ta hay không." Đại Nhi gật đầu cũng không nói nhiều, đứng dậy liền cùng Cung Bắc Thiệu, Thảo Diệp, ba người đi khỏi.

Sau khi ba người đi khỏi, Lâm Tiểu Bảo tò mò cầm cần câu của Đại Nhi từ trong nước rút trở lại. Cá câu lên dù là bị ném vào nước như vậy cũng tuyệt đối không chạy thoát trói buộc lưỡi câu, con cá này thoát được có chút kỳ hoặc đấy.

"Quả nhiên, người nguyện mắc câu sao?" Ba người nhìn 'lưỡi câu' trống không đơng đưa, trong lòng không khỏi bất ngờ.

"Đi thôi, lò đúc kiếm của Thần Binh Thành phải đi xem cho biết, bỏ lỡ lần này không còn có cơ hội." Triển hồ ly liếc mắt nhìn mặt hồ tĩnh lặng không sóng, đứng dậy, vẻ mặt vẫn nở nụ cười kiêu hồ ly. Làm cho người ta nhìn ít nhiều cảm giác có chút túng quẫn. Luôn có cảm giác bị tính kế.

Lâm Từ cũng liếc mắt nhìn cần câu bị Lâm Tiểu Bảo tiện tay ném vào trong hồ, bất đắc dĩ lắc đầu, khoe miệng nở nụ cười có chút tự giễu. Lần này sợ là phải thua thiệt lớn đấy.

"Tiểu sư muội, thật không cần cho cha của ta biết sao?" Trong lòng Cung Bắc Thiệu nặng nề không có yên lòng, là mấy người hấn có thể làm sao? Dù sao lần này người ta bày ra hành động đã lâu như vậy, không chừng có sát chiêu đấy.

"Nếu đối phương thật có chuẩn bị chu đáo, nhiều người hơn nữa cũng sẽ không dùng, lại nói người thật sự cho rằng cha người là bần nặn sao, hấn có thể thông minh hơn người nhiều. Chỉ là phương diện Cổ Gia này hấn suy tính không tới, Thiên Ảnh sẽ phải khiến cho Cổ Gia kiểm chế cha của người, bọn họ đề phòng ngộ nhờ thôi." Đại Nhi thật cũng không để ý, nữ nhi Cổ Gia bị nàng làm cho nửa chết nửa sống, một thiếu gia duy nhất bị Cung Bắc Thiệu phế, thù hận thật đúng là rất lớn đấy. Sau khi Cung Bắc Thiệu uy hiếp như vậy, vẫn còn ở Thần Binh Thành đợi không đi, nói không có mục đích nàng cũng không tin. Không có người nào có thể chịu đựng chuyện như vậy, chính là Cổ Gia hấn cũng không được.

"Tiểu sư muội biết bọn họ cậu vào cái gì sao?" Cung Bắc Thiệu thấy Đại Nhi không thêm đề ý như vậy, cảm thấy như ở Hoàng Cung lần trước, hoàn toàn nắm giữ hành động của đối phương, tất cả đều ở trong lòng bàn tay của tiểu sư muội đấy.

"Không biết, dù cho Tam Sư Huỳnh, lần này cũng không nhìn ra được gì, chỉ sợ đối phương đề phòng đấy." Đại Nhi lắc đầu một cái, sự thật là như thế, mặc dù biết đối phương bố trí đề phòng các bước hành động nhưng đòn sát thủ gì đó thật đúng là không biết gì cả, không tới bước cuối cùng, ai thua ai thắng thật đúng là không biết.

"Bọn họ không có tiếp xúc với bất kỳ người bên ngoài, có thể loại bỏ khả năng chi viện bên ngoài, cho dù những người kia đều là người am hiểu ám sát, cũng không có gì đặc biệt xuất sắc đáng chú ý. Ta thật đúng là nghĩ không ra hấn muốn lấy cái gì đối phó bọn ta đấy." Muốn không chế Thần Binh Thành đầu tiên phải đoạt được Phủ Thành Chủ, chỉ là Phủ Thành Chủ cao thủ rất nhiều, vững như thành đồng, bình thường là không làm được, cho dù những sát thủ kia, những nhân sĩ võ lâm có lòng dạ xấu xa cũng tiến vào rồi, nhưng muốn giết sạch bọn họ đối với Phủ Thành Chủ mà nói, dễ như trở bàn tay, như vậy rốt cuộc là bọn họ có phần thắng gì ở trong tay?

Đối với thời khắc này, Cung chủ Thiên cung lại đang ở Thiên cung vẫn không nhúc nhích, cứ yên tâm Thiên Ảnh có thể khống chế tất cả sao? Hay là không muốn nhìn nhit từ của mình chấp niệm đối với một nam nhân như thế, sẽ phá giải trói buộc độc tình?

Thật đúng là người kì quái.

"Tiểu sư muội, Mộc Vân Thiên đâu?" Chuyện Đại Nhi không nghĩ tới, Cung Bắc Thiệu nghĩ cũng uống phỉ đầu óc, chỉ đành phải mở miệng hỏi một vấn đề khác mà nàng có vẻ quan tâm. Nói thế nào Mộc Vân Thiên cũng là một nhân vật mấu chốt.

"Ở một chỗ nào đó ngăn người, gần đây tinh thần luôn hoảng hốt, ta cũng nghi ngờ hấn sẽ biến thành ngốc tử hay không." Đại Nhi nghĩ đến bộ dáng Mộc Vân Thiên cười gượng, trong lòng không khỏi muốn thăm hỏi cả nhà Lâm Từ một lần. Mẹ nó, thật là giày vò, tiểu tình nhân người ta thật tốt, nhất định chia rẽ người ta.

Chia rẽ còn chưa tính, rõ ràng thủ phạm còn nhất định thiết kế cho người tình cũ của nhit từ mình và nhit từ mình gặp nhau, đây rốt cuộc là cái dạng gì ở trong lòng của Đại Nhi đại khái có thể rõ ràng, nhưng là, nhưng là, người không thể bởi vì lão công của mình không có tiền đồ, khảo nghiệm người tình của nhit từ mình như vậy. Mẹ nó, quá lừa bịp rồi.

"Ta cuối cùng cảm thấy, đầu óc của Cung chủ Thiên cung có thể không bình thường, đều nói người thông minh đầu óc kết cấu phức tạp, rất dễ dàng đưa đến thần kinh rối loạn." Cung Bắc Thiệu không khỏi lắc đầu một cái, cũng bắt đầu bất bình cho đôi tình lữ số khổ. Chỉ là nói lời này, ở phía sau Thảo Diệp cũng vì Cung Bắc Thiệu toát mồ hôi dâm dề.

Hấn rõ ràng chỉ cây dâu, mắng cây hòe thôi.

"Đúng vậy, đúng vậy, may mà ta không thông minh." Đại Nhi giống như tán thành gật đầu một cái, ý bảo mình thật không có ở trong hàng ngũ thông minh.

.....

Cung Bắc Thiệu im lặng, quả nhiên cường đại nhất vẫn là tiểu sư muội. Mặt không đỏ, tim không đập như thế, nói dối giống như cơm bữa, thật lòng bọn họ cảm giác mình kém xa.

"Đến rồi." Nói xong ba người dừng ở bên ngoài một đình viện đặc biệt được gọi là lò đúc kiếm, bốn phía vách tường rõ ràng muốn cao hơn nhiều so với nơi khác, độ dày chất liệu cũng không phải vách tường bình thường có thể so sánh. Bên trên cửa đồng lớn xưa cũ có khắc họa đồ án kỳ quái, thật giống như là một con Thần Thú được vạn dân lễ bái, như thần bảo vệ ngôi nhà này. Áp lực vô hình khiến ba người nhất thời cảm thấy như bị ngọn núi lớn đè trúng.

Mặc dù Cung Bắc Thiệu chạy tới nơi này nhiều lần, nhưng đối với Thần Thú trên cửa đồng, mỗi lần nhìn thấy sẽ có một loại kích động muốn quỳ lạy, nhưng hiện tại hần thờ phượng chỉ có Đồ Thần mà thôi. Mặc dù do áp lực, vẫn không đến nỗi bái lạy như trong lòng.

Đại Nhi không hề nói gì, nàng không có tin tưởng một thuyết vô thần. Mặc dù đối với Ngọc Thạch hoa đào trong lòng bàn tay cảm giác kỳ quái, lại chỉ là gia tộc truyền thừa, vật phẩm đất trời sinh ra, ngược lại nàng chỉ nhìn một cái, thần linh cái gì, nàng vẫn cảm thấy cho nàng mấy soái ca đường nhân trong đôi mắt đáng tin hơn.

Còn đối với Thảo Diệp mà nói, tính tình cô tịch trong đôi mắt ngoại trừ Cung Bắc Thiệu, những người khác không đếm xỉa đến, ngay cả phụ thân mình cũng dám không vâng lời, người còn trông cậy vào hần tôn kính thần linh?

Qua hồi lâu, hình như người ở bên trong cảm thấy đám người Đại Nhi đến, cửa đồng đã mở. Ba người không có chút do dự trực tiếp đi vào.

Sau khi Đại Nhi đi vào, hơi nhìn đánh giá một chút, cảm thấy nơi này tuyệt đối chính là chỗ an toàn nhất Thần Bình Thành. Ừm, điều kiện tiên quyết là nội bộ chế tạo binh khí không nên xuất hiện vấn đề. Bên trong ngoại trừ phòng ốc kiên cố kính người, không có đồ gì dư thừa, chỉ là trên mái hiên mỗi gian phòng cũng treo chuông đồng lục giác, nhìn như đơn giản lại bố cục nghiêm cẩn, liên lạc giữa những chuông đồng, nhìn bằng mắt thường không thấy, biến hóa bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu.

Đây chính là chuông đồng lục giác trận trong truyền thuyết. Là trận pháp phòng ngự bọn đạo chích có một không hai, không có người có thể không tiếng động xuyên qua trận pháp này. Trừ phi có tông sư cực kỳ hiểu rõ trận pháp chỉ đạo. Đối với bố cục này, Đại Nhi như có điều suy nghĩ, sau đó suy nghĩ một chút cũng bình thường trở lại, nếu dám ra tay đối với Thần Bình Thành, tất nhiên có quen thuộc trận pháp, nếu không thường dân cho dù gặp được cơ quan đại trận hộ thành Thần Bình Thành cũng không nhận ra được, như vậy sẽ không thua thiệt lớn sao?

Chỉ là người của Thiên Ảnh có thể tự do ra vào nơi này không có bị phát hiện, nghĩ đến vị tông sư Trận pháp này cũng không phải là hạng người vô năng.

"Đi thôi, bọn Lục Trường Lão ở Đúc Khí Các số 6." Cung Bắc Thiệu thấy không ai ra nghênh tiếp, đột nhiên cảm thấy một Thiệu Thành Chủ như hần thật sự có chút mất mặt, chỉ đành phải không biến sắc mang theo hai người đi về phía trước, hoàn hảo lần trước hần có tới biết chỗ, nếu không mặt mũi này đã có thể vứt sạch.

Người của Trường Lão Viện từng người một tính tình cổ quái đều không để hần vào trong mắt, dĩ nhiên hần cũng chưa bao giờ xem những người đó trong mắt. . . . .

Chỉ là đám người Thiên Ảnh ở chỗ này lác lác cái gì? Hơn nữa người của Trường Lão Viện không có phát hiện, bí pháp Vô Ảnh Lâu khó có thể phát hiện như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: GIÓ NỔI LÊN

Đại Nhi gật đầu, ngoan ngoãn theo ở phía sau, hiện tại nàng chỉ muốn xem Di Hồn của nàng, làm sao quản được nhiều chứ. Ngược lại Thảo Diệp cau mày liếc nhìn chung quanh, ở Vân Dã, khắp nơi tràn đầy nguy cơ, hần luyện thành ý thức nguy cơ cường đại hơn so với ai khác. Cho tới lúc biết rõ Cố Hình Tuyết có thể tính kế thế nhưng hần vẫn muốn đi dò xét đến cùng. Chỉ vì Cố Hình Tuyết nói ra tên Cung Bắc Thiệu.

Bọn họ đi vào khách sảnh, lúc đi vào không bị hạn chế. Sau khi ba người đi vào liền nhìn thấy một thanh Ngọc Cẩm yên lặng đặt ở trên bàn, đến gần cái giá đỡ bằng ngọc cực phẩm trắng sữa, trong suốt mờ hồ tản ra khí lạnh.

Toàn thân mặt Cẩm màu trắng, cơ hồ dung hợp với bạch ngọc, hai lực lượng cũng cực kỳ bài xích. Nhìn kỹ cũng khác nhau một trời một vực. Cực phẩm bạch ngọc hiếm thấy, nhưng cũng không phải là ngàn vàng khó cầu, mà chất liệu Thủy Nguyệt Thạch dùng chế luyện Ngọc Cẩm trước mặt, tiền tiền cũng không mua được.

Toàn thân mặt Cẩm trắng như tuyết lại dịu dàng như ngọc, quanh thân phát ra âm áp. Giải Bách Độc, chống khí lạnh, chỗ tốt đối với thân thể đếm không xuể.

Truyền thuyết Thủy Nguyệt Thạch chỉ có ở đáy Thủy Nguyệt hồ mới có thể sinh ra, độ tinh khiết nhìn như trắng rằm, Thủy Nguyệt hồ nhìn như dịu dàng ấm áp, đáy hồ cũng sóng lớn mãnh liệt, nguy cơ tứ phía. Không biết có bao nhiêu người chết ở chỗ đó. Cho nên nói Thủy Nguyệt Thạch đúng thật là có tiền mà không mua được.

Bây đây cung đồ rực ở trên Thủy Nguyệt Thạch trong suốt nổi bật, giống như trong một vùng tuyết trắng sinh ra ngọn lửa vô cùng xinh đẹp mỹ người.

Mỗi một dây cung tỉ mỉ khít khao, nhưng lại cảm thấy giữa bảy dây cung mơ hồ liên kết chặt chẽ không rời. Cần thận nhìn chăm chú sẽ phát hiện bảy mỹ nhân cực hạn xinh đẹp đang uốn éo thân thể không tiếng động cắn nuốt thần trí người. Phía trên cũng chỉ có rễ của Mị Hỏa Yêu Liên (hoa sen đỏ) trên trăm năm trở lên mới có hiệu quả như vậy.

Đỏ và trắng cực hạn kết hợp, Đại Nhi nhìn mở cờ trong bụng. Cách ba bước xa cũng cảm giác thanh Di Hồn chính là làm theo yêu cầu của nàng.

"Ha ha ha, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, lại có thể không bị ảnh hưởng của mị hỏa Yêu Liên, thanh cảm giao cho các người cũng không uống mấy chục năm tâm huyết của lão phu." Một lão nhân râu tóc bạc trắng diện mạo khả ái cười lớn, từ sau vách tường xuất hiện, ở trên mặt hiện lãnh vui vẻ rất đậm.

Đại Nhi mỉm cười nhìn vị lão nhân này, đáy lòng không khỏi cảm thấy buồn cười. Nếu như hắn biết Nhị Sư Huỳnh của mình và Thảo Diệp không có hứng thú đối với nữ nhân, có thể sẽ muốn đập đầu vào tường hay không? Minh cũng chưa tính, nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn mình, nàng thật sự không thương thức nổi, chứ nói chi là trăm mê.

"Thiếu Thành Chủ, người nói giúp lão phu tìm chủ nhân cho thanh cảm, chính là vị cô nương này?." Thật ra ngay từ ban đầu Lục Trường Lão đã xác định rồi, hỏi thêm chỉ là cho Cung Bắc Thiếu mặt mũi mà thôi.

"Lục Trường Lão, người cứ khảo nghiệm, sẽ không để cho người thất vọng." Cung Bắc Thiếu không có không vui, gật đầu cười nói. Ban đầu mình mất hơi sức rất lớn mới để cho Lục Trường Lão đồng ý không công bố thanh cảm này, Lục Trường Lão này rất khó đối phó cỡ nào, hắn tương đối rõ ràng. Bất quá so với tiểu sư muội, đoán chừng sẽ chỉ là trò đùa thôi.

"Cô nương có thể trả lời lão phu mấy vấn đề hay không?" Về mặt Lục Trường Lão tươi cười nói.

"Lục Trường Lão mời nói." Đại Nhi cũng không thêm đề ý, người ta tạo nên, dù sao cũng phải cấp cho mấy phần mặt mũi.

"Cảm là gì?"

"Lục Trường Lão, ngài không có sao chứ?" Đại Nhi cũng không đáp lời, hỏi ngược lại Lục Trường Lão một câu.

"Là gì?" Lục Trường Lão cau mày, nàng không biết sao?

"Cảm chính là cảm, tại sao Lục Trường Lão hỏi vấn đề nông cạn này?" Đại Nhi mỉm cười từ tốn nói, hiển nhiên không nhìn thẳng sắc mặt của Lục Trường Lão từ đó thẩm biến thành đen thui.

"Cô nương, một vấn đề của lão phu cũng không trả lời được, thanh cảm này người không cần vọng tưởng nữa, người không thể có nó." Sắc mặt Lục Trường Lão không tốt, nói, tâm huyết bao nhiêu năm của hắn cũng không nguyện ý giao trong tay một người không biết cái gì.

"Lục Trường Lão nói đùa, ta không phải đã trả lời vấn đề của người sao. Cảm chính là cảm, nếu như cảm không phải là cảm, như vậy là cái gì? Chẳng lẽ là tranh? Mặc kệ nói nó nung đúc tinh tinh lương tài, là công cụ để người khảy ra thương thức, hay là lợi khí giết người đoạt mệnh, ban đầu nó là một thanh cảm, bản chất đã là như thế, tại sao Lục Trường Lão phải câu nệ phức tạp."

"Không bằng Lục Trường Lão nghe ta khảy một bản, nhìn ta có có tư cách trở thành chủ nhân của thanh 'Di Hồn' hay không." Đại Nhi nhấn nài là cho mặt mũi, nếu nói đoạt đồ của người khác, nàng thật đúng là làm được, bất quá phải phân biệt là ai. Người đắc tội với nàng là đáng đời, không cừu không oán thì không xuống tay, dĩ nhiên, trước tiên Đại Nhi phải hao tổn tâm tư.

"Di Hồn?" Lục Trường Lão rất không muốn thừa nhận cái tên này xác thực xứng với thanh cảm này.

"Ta chỉ khảy ra một âm phù, nếu Lục Trường Lão không hài lòng, tự nhiên ta cũng sẽ không cưỡng cầu."

Một âm phù? Nàng tự tin như vậy? ! Lục Trường Lão cau mày, dù là hắn cũng làm không được một âm phù có thể phát ra uy lực Di Hồn.

Đại Nhi thấy Lục Trường Lão không nói lời nào, liền đi qua, nhìn Di Hồn đặt trên bàn, trong lòng Đại Nhi có một loại cảm giác nói không ra lời. Đại Nhi nâng tay phải lên, ngón trỏ lấy một góc độ xảo trá rơi vào trên dây thứ tư tại đuôi cảm. Một tiếng gọi là âm phù, cũng không phải là âm phù ngân dài. Lọt vào tai lại cảm thấy cực kỳ nguy dị, tiếng vang xuyên vào thân thể, nhập vào linh hồn, làm cho người ta không nhìn được trong lòng chấn động, cặp mắt ngây ngô lộ ra thẳng tắp sững sờ tại chỗ. Chỉ một tiếng này, đi hết toàn bộ lò đúc kiếm một vòng, giống như an ủi linh hồn của từng người.

"Lục Trường Lão không có ý kiến, văn bồi thu lấy, cáo từ." Đại Nhi rất hài lòng gờ xuống Di Hồn, cái giá đỡ Di Hồn bằng cực phẩm bạch ngọc trong nháy mắt đã vỡ vụn thành bột, tuyên cáo tử vong.

Dài một thước ba, chiều rộng 20 cm, Di Hồn ở trong tay Đại Nhi có vẻ rất hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Cung Bắc Thiếu buồn cười nhìn Lục Trường Lão ngẩn người, xoay người cùng mấy người đi khỏi. Hoàn hảo mình sớm có chuẩn bị, cũng chuẩn bị cho Thảo Diệp, ngay cả như vậy cũng bị mê hoặc một chút, xem ra tiểu sư muội thật nhất được bảo vật rồi.

Mấy người ra khỏi cửa đồng liền nhìn thấy ba người Triển hồ ly đầm đầu đi tới, mấy người nhìn thấy Di Hồn trong ngực Đại Nhi, hai mắt cũng tỏa sáng.

"Thần Binh Thành sản xuất thật đúng là không phải vật phẩm tục, nhưng thanh cảm này chỉ sợ trên giang hồ phải giành bể đầu." Lâm Tiểu Bảo tương đối biết hàng, đầu tiên lường được dĩ nhiên là giá trị chất liệu của thanh cảm này.

"Một tiếng mới vừa phát là thanh cầm này phát ra?" Triển hồ ly lại thích nhất chọc thẳng chuyện trọng điểm.

"Nếu không ngại cho rằng bản tiểu thư làm sao nhẹ nhàng xử lý xong vị trưởng lão kia." Đại Nhi há hê liếc mắt nhìn vẻ mặt như hồ ly của Triển hồ ly, bày tỏ không cần ghen tỵ, có bản lĩnh ngại cũng tới một tiếng.

"Sắp qua năm mới rồi sao." Gần đây Lâm Tiểu Bảo một mực suy tư vấn đề này, năm mới càng ngày càng gần, mỗi lần lễ mừng năm mới mình đều ở nhà, năm nay ở lại Thần Bình Thành cũng không có nói lý do thật sự cho người nhà, chỉ sợ lo lắng, xem tình huống hiện tại cũng không đi được, hẳn làm sao có thể an tâm để Đại Nhi ở lại, mình trở về mừng năm mới.

Hắn mơ hồ cảm thấy hôm nay sẽ kết thúc chuyện không tốt này. Bởi vì mới vừa rồi có người tới nơi này thông báo mời Đại Nhi đi chánh đường. Vừa hỏi mới biết tất cả võ lâm nhân sĩ tới đó, cho tới nay cũng không có động tĩnh, đây là muốn ra tay rồi, ngày hôm nay, có thể còn kịp về nhà, chỉ là mang không mang theo Bách Phi Thân, cũng không biết Bách Phi Thân như thế nào. . . . .

"Đúng vậy." Trong lòng Triển hồ ly tính toán có phải mang theo Ôn Ngọc đi gặp gia sư của hắn hay không, mặc dù, khụ khụ, phải là chính mình tự đi gặp Ôn đại nhân. . . . . Ai kêu mình bị thiết kế chứ, lại nói, cho dù mình không bị thiết kế cũng đánh không lại Ôn Ngọc đấy. . . . .

"Tiểu thư, mới vừa rồi Cung Thành chủ phái người tới mời tiểu thư đi qua." Lâm Tử như có thâm ý nhìn Đại Nhi, nụ cười trong mắt có chút yếu ớt. Còn có chút mong đợi.

"Vậy còn chờ gì? Muốn đi tham gia náo nhiệt thì đi đi." Đại Nhi nhún mày, bày tỏ mấy người đi theo. Quay đầu lại như có thâm ý liếc mắt nhìn cửa đồng, thu lại mí mắt liền dẫn đầu đi khỏi.

Bên trong chánh đường Phủ Thành Chủ

"Thành Chủ Đại Nhân, hôm nay cũng 20 rồi, không biết ngài điều tra như thế nào?" Lên tiếng vẫn là vị Đại đệ tử của Tung Lưu Môn hôm nay hỏi thăm trước mọi người đấy.

"Nếu các vị đều tới, như vậy Cung mỗ cũng không che giấu, trước đó các vị nhất trí cho rằng là Từ Tà Môn làm chuyện kia, hôm nay muốn giải quyết tất nhiên cũng phải cần người của Từ Tà Môn có mặt, các vị bình tĩnh chờ nóng lòng, Cung mỗ đã phái người đi mời Bách phu nhân." Sắc mặt Cung Tuyết Thành không thay đổi chút nào, nụ cười vẫn rục rịch. Giống như thật sự không đặt chuyện này ở trong lòng.

"Các vị cũng chờ rất nhiều ngày rồi, cũng không cần so đo nữa khác." Cổ trang chủ và Cung Tuyết Thành đứng cùng một chiến tuyến, hẳn vốn không cho rằng Từ Tà Môn làm chuyện này, nói như thế cũng không có gì có thể nghi ngờ. Cố Liên Di cũng không có mặt.

"Người vợ và báo thù cho Chương môn của người, hay vợ và vu hãm người khác, kết thúc chuyện này xong trở về thừa kế chức chương môn vậy." Hoa Thủy Nguyệt khinh thường nâng mí mắt, khinh bỉ nhìn Lý Vãn.

"Người. . . . . Hoa Giản chủ nói lời này có ý gì? !" Lý Vãn tức giận, bị một nữ nhân ngay trước nhiều người đối đãi như vậy, trên mặt hắn thật sự không ánh sáng, đáng tiếc thế lực người ta bày ra ở nơi này, đừng nói chính mình không phải là Chương môn, cho phải cũng không dám đối địch với Thủy Giản.

"Không có ý gì, chỉ kỳ quái tại sao người gấp gáp, Thiếu chủ Phái Thành Sơn người ta chết đấy."

Bị Hoa Thủy Nguyệt vừa nói như thế, Lý Vãn liền ngậm miệng, là hắn quá nóng lòng, luôn cho rằng vợ vàng kết thúc, mình trở về thì là đại công thần, chức chương môn chính là của mình.

Một chút tâm tư này của hắn, người ở chỗ này người nào mà không biết. Trên giang hồ làm gì có chân tình, ngoại trừ lợi ích, chỉ là lợi ích.

Chương môn Phái Thành Sơn, Thành Vinh bị Hoa Thủy Nguyệt vừa nói như thế sắc mặt cũng biến đổi, hẳn đã có một nhĩ tử như vậy. Hôm nay bất luận như thế nào nhất định phải đòi lại công đạo.

"Nhưng Thiên mỗ nghe nói vào mấy ngày trước Bách Từ Tà giống như cũng đã đi khỏi Thần Bình Thành đấy." Chuyện này không phải bí mật, lại bị có ý phong tỏa tin tức, nhất là người cho rằng mình bị người của Từ Tà Môn sát hại cố ý gạt, hiện tại tiết lộ đúng lúc.

"Thành Chủ Đại Nhân, thật sự như thế sao? ! Hắn là người hiểm nghi đi khỏi Thần Bình Thành, làm sao người có thể không ngăn, chẳng lẽ người muốn bảo vệ hắn sao? !" Chương môn phái Dụ Hoa, Hoa Đông hiển nhiên vẫn còn ở so đo ban đầu Bách Phi Thân không nói gì đánh hắn một cái tát, bêu xấu hắn trước mặt mọi người. Phản ứng tương đối mãnh liệt.

Cung Tuyết Thành liếc mắt nhìn không thèm để ý Thiên Ảnh chút nào, giọng điệu hơi tức giận nói: "Hắn không phải tù phạm Phủ Thành Chủ, mà là khách Bán Thành Chủ mời tới, muốn đi thì đi, bán Thành Chủ tự nhiên sẽ không nói gì. Cũng không cần xin phép cùng các vị."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: BỒI CẢNH LỢI HẠI

Giọng nói âm hàn khiến mọi người nhỏ giọng bất mãn lập tức dừng lại, xem ra những người này sợ hãi Cung Tuyết Thành, ký ức vẫn còn mới mẻ.

"Thần Bình Thành vô ý trộn chung những chuyện vụn vặt giang hồ, chỉ là các vị đã đến như vậy, Bản Thành Chủ cũng không tiện đuổi các người đi ra ngoài. Các người đã ủy thác Bản Thành Chủ chủ trì công đạo, như vậy trước khi bản thành chủ tìm ra chứng cứ tỏ thái độ, yên lặng xem, cũng không cần làm gì. Nếu như trong lòng các người có cách, đại khái bây giờ có thể đi khỏi làm việc theo ý nguyện của mình, Bản Thành Chủ sẽ không ngăn cản."

Cung Tuyết Thành nói lời này rất không nể tình, từng câu lời Bản Thành Chủ, hiển nhiên là để cho bọn họ nhận rõ ràng mình đang ở chỗ nào, đang nói chuyện với ai. Minh không mời mà tới muốn người khác đại diện cho các người, người ta lo trong lo ngoài trợ giúp điều tra chân tướng, các người ở chỗ này tự nhiên cần người lung tung, nếu trong lòng có tính toán như vậy còn tới Phủ Thành Chủ làm gì? ! Đem Thần Bình Thành của hắc làm vũ khí sử dụng sao? !

Ý tứ của Cung Tuyết Thành rất rõ ràng, hoặc là yên lặng nghe, hoặc là rút đi.

Kẻ ngu cũng biết hậu quả Cung Tuyết Thành tức giận, chớ nói chi nhóm người này so với kẻ ngu còn tinh hơn nhiều.

Vì vậy, lúc Cung Tuyết Thành cực kỳ bất mãn, mọi người cũng không dám mở miệng lung tung, ngồi ở tại chỗ chờ đợi, đám người Đại Nhi chậm chạp không tới.

Thiên Ảnh cũng không để ý, mục đích của bọn họ vốn cũng không phải là muốn đả kích Từ Tà Môn, nếu Đại Nhi tới muộn càng tốt. Nhắc tới người ủy khuất nhất cũng chính là Thiên Ảnh rồi, cùng người yêu đối diện, gặp nhau nhưng không biết nhau đó là một loại cảm giác gì, sợ rằng chỉ có hắc có thể trải nghiệm.

Kể từ đi tới Thần Bình Thành, bắt đầu nhìn thấy Mộc Vân Thiên, Thiên Ảnh cảm thấy, lúc trước hắc phát tất cả lời thề bằng tất cả quyết tâm cũng thành tất nước rồi. Nhưng bởi vì Cung chủ Thiên cung, hắc thật sự không dám mang tánh mạng của Mộc Vân Thiên đùa giỡn, chỉ đành phải đau đớn và vui vẻ hoàn thành nhiệm vụ Cung chủ Thiên cung giao cho mình. Hôm nay xem ra kết liễu rồi. Hắc không biết Cung chủ Thiên cung lấy tánh mạng Mộc Vân Thiên uy hiếp hắc bao lâu, hắc chỉ biết, chỉ cần chuyện có quan với Mộc Vân Thiên, hắc tuyệt đối sẽ không lùi bước đồng ý với bà ta. Thậm chí bà ta bảo mình cắt vỡ cổ họng, đâm thủng trái tim cũng sẽ không chút do dự.

Mấy ngày trước, Mộc Vân Thiên luôn tìm đến Thiên Ảnh gây phiền phức, là vì một câu nói của Đại Nhi, hay là bản thân hắc ý nguyện sợ rằng chỉ có hắc biết, hắc là như vậy, cho dù là Thiên Ảnh. Kể từ sau khi Mộc Vân Thiên bị hạ cổ là thời gian vui vẻ nhất. Mặc dù sau đó mình len lén đi theo, luôn thấy hắc ngăn người, chỉ là có thể nhìn thấy cũng không tệ rồi. Hắc không hy vọng xa vời cái gì. Hôm nay hắc cố ý dụ Mộc Vân Thiên đi ra ngoài, mặc dù chuẩn bị đầy đủ nhưng cũng không ai dám bảo đảm sẽ không xuất hiện một chút vấn đề, hắc không thể để cho Mộc Vân Thiên đặt chân vào hiểm địa.

Đợi rất lâu, Đại Nhi ôm Di Hồn cùng bọn người Lâm Tiểu Bảo mới nối đuôi bước vào chánh đường, tuần nam mỹ nữ, thật là so với một phòng lão gia, đẹp mắt hơn nhiều.

Cung Bắc Thiếu lặng lẽ đi đến đứng ngay ngắn bên cạnh Cung Tuyết Thành, vẻ mặt bất cần đời quét mắt an tĩnh nhìn nhân vật cầm đầu chừng hai mươi bang phái. Khóe miệng không nhịn được nâng lên một chút ý cười, không phải là ảo giác, xác thực có chút lạnh lùng.

"Các vị đều là thượng khách của Thần Bình Thành, mời ngồi." Cung Tuyết Thành nói lời này hiển nhiên là nói cho những người tự mời. Cung Tuyết Thành vừa dứt lời, liền có bọn hạ nhân đem vài cái ghế, quy củ đặt ở đầu dưới vị trí chủ vị không tới ba mét, hai bên trái phải, tất cả hai cái.

Mọi người vốn nghĩ đến Cung Tuyết Thành cũng sẽ nói như vậy, ngay cả có ghế rồi, thế nhưng cho dù mấy người kia không biết lễ số, cũng nên biết tiểu bối không thể ngồi ở chỗ trưởng bối, không ngờ mấy người Đại Nhi thật sự không có nhìn bọn họ ở trong mắt, ghế đặt xong, nhắc chân đi tới, nghiêm nhiên không có xem mình là người ngoài.

Đại Nhi và Lâm Tiểu Bảo ngồi bên trái, Lâm Tử đứng ở sau lưng Lâm Tiểu Bảo, bây giờ thân phận của hắc cũng chỉ có đứng. Triển hồ ly và Thảo Diệp ngồi ở bên phải đối diện hai người Đại Nhi. Sau khi ngồi vào chỗ của mình yên lặng chờ đợi Cung Tuyết Thành mở miệng lần nữa.

"Thật là không có nuôi dạy! Cổ trang chủ, Hoa Giản chủ còn ở đây, lại không biết lớn nhỏ, các người tự động cho rằng thân phận của mình xứng đáng ngồi ở vị trí phía trên Cổ trang chủ sao? !" Ánh mắt sắc bén của Hoa Đông Chương môn phái Dục Hoa, nhìn về phía Đại Nhi, gương mặt khinh bỉ. Hiển nhiên là mình không đầu lại Bách Phi Thần liền lấy Đại Nhi nhìn như dễ khi dễ, làm quả hồng mềm bóp.

Lần này Hoa Đông vẫn tương đối thông minh, biết kéo Cổ trang chủ và Hoa Giản chủ làm bìa đỡ đạn, nhưng giống như hai người kia cũng không bán cho hắc mặt mũi.

"Có phải Hoa chương môn cho rằng Phái Dục Hoa của người rất ngu bức hay không? Có phải cảm giác mình dậm chân một cái, cả giang hồ cũng phải rung động hay không? Ta thật sự vô cùng muốn biết Phái Dục Hoa dưới sự lãnh đạo của người óc heo như người vẫn không có tan rã, đến cùng có chuyện gì xảy ra, bị thua thiệt vẫn chết cũng không hỏi cái, không nhìn thấy người là con chim dẫn đầu sao. Quả nhiên là muốn đổ máu tươi tại chỗ, người mới có thể tỉnh ngộ sao? Đề nói ngu xuẩn không phải tội, chỉ là những lời đại đột muốn chết cũng không phải nói tùy tiện. Mặc dù tính khí của bản tiểu thư rất tốt, nhưng cũng không phải không tức giận. Cuối cùng nói cho người biết một câu nói: nuôi dạy cũng chỉ là phân người."

Đại Nhi cảm thấy trong khoảng thời gian này nặng quá thiện lương, một cá nhân cũng muốn đập mấy đá, Tiểu Nương không phát uy, người cho Tiểu Nương là He-lo kit-ty sao!

"Người!"

"Còn nữa, Hoa chương môn nói gì có lớn nhỏ, bản tiểu thư cũng không nhớ rõ có những thân thích như các người, thì nói cái gì lớn nhỏ chứ. Cho dù Hoa chương môn đọc sách ít cũng không cần nói cho người khác biết, mặc dù người không cảm thấy mất mặt, nhưng người làm cho môn chúng từ nay về sau làm thế nào lẫn lộn trên giang hồ? Chẳng lẽ muốn bọn họ nhắc tới Phái Dụ Hoa của mình liền bị người chỉ vào đầu nói chương môn Phái Dụ Hoa Hoa là một đại ngọc không biết chữ, cũng không dùng từ ngữ, là mù chữ sao? Suy nghĩ một chút cảnh tượng đó, bản tiểu thư cũng cảm giác tối mặt thay người."

Triển hồ ly, Thảo Diệp, Cung Bắc Thiệu, Lâm Tiểu Bảo, thậm chí Lâm Tử tiếp xúc với Đại Nhi không được mấy ngày cũng đã quen Đại Nhi nói lời hung ác, thấy nhưng không thể trách, đồng tình vì Chương môn phái Dụ Hoa, từng người bị ai, sau đó tập thể khi dễ: đáng đời!

"Còn nữa, Hoa chương môn nói thân phận gì, thân phận rất đáng tiền sao? Thân phận của Cố trang chủ rất ngu bức sao? Bối cảnh Hoa Giản chủ rất cường đại, chẳng qua Hoa chương môn biết thân phận của ta không? Người cũng không biết cái gì, ở nơi này to mồm cái gì, chỉ sợ người khác không biết chuyện người không phục phụ quân nhà ta đánh người, trả đũa hay là thế nào, hai chữ mất mặt biết viết như thế nào không? Được rồi, bản tiểu thư sai rồi, bản tiểu thư không nên đánh vào tự ái của người, biết rõ người mù chữ còn hỏi người có biết 'mất mặt' hay không. Bản tiểu thư nhận lỗi với người." Phải nói bản lĩnh tức chết người không đền mạng, chỉ sợ Đại Nhi không tìm được đối thủ.

.....

Mọi người nghe xong sùng sốt một chút, đáy lòng mặc niệm thật sâu thay cho Hoa Đông, âm thầm may mắn hoàn hảo mình không có lăm mồm. Cô nãi nãi này vừa mở miệng rất khủng khiếp, chỉ sợ nói ác độc nữa, một chút trực tiếp thăm hỏi bát đại tổ tông.

Về mặt của Chương môn phái Dụ Hoa đỏ lên, nhất thời không biết mở miệng nói gì, hẳn bị người nể như vậy từ lúc nào, còn ở trước mặt nhiều người như vậy, trước đó là Bách Phi Thần ở trước mặt thuộc hạ mất mặt còn chưa tính, đó là một nam nhân, mình đánh không lại hết cách rồi, nhưng bây giờ bị một tiểu nha đầu đánh rầm giảo huấn như vậy, mình vẫn không có biện pháp phản bác, quả thật không có chỗ dung thân, thật muốn tìm một cái động trực tiếp cho chui vào. Nhưng hẳn ngược lại rõ ràng, bắt được một chút ý trong lời nói của Đại Nhi, không cam lòng mở miệng muốn vặn hỏi một chút thể diện.

"Một Tử Tà Môn nho nhỏ cũng muốn so sánh với thế gia đứng vững trăm năm, uy tín lâu năm, thật là không biết tự lượng sức mình." Hiển nhiên lại nói Đại Nhi không biết trời cao đất rộng.

"Ha ha, người cũng đã biết hẳn là ai sao." Đại Nhi thân nhiên nâng ngón tay ngọc thông thả chỉ vào Triển Phong Hoa ở đối diện, theo ngón tay, tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía Triển hồ ly mặc y phục đồ hào hoa phong nhã. Ánh mắt không khỏi tò mò. Hơn nữa đang chờ chế giễu.

Bách lý u mình vu vạ vị triển,

Kính nhược thiên hồ phong hoa hiện,

Nhất đại yêu nhiều hữu vi tương,

vận trù duy ác huy thủ gian.

Người ta gọi là Triển Phong Hoa một đời yêu tướng. Dĩ nhiên, hẳn còn có một nghề phụ, Nhị Đệ Tử truyền nhân của Dược cốc." Đại Nhi hài lòng thưởng thức gương mặt biến hóa của mọi người do khinh thường không dám tin tưởng rồi đến khiếp sợ, tâm tình tốt đẹp bắt đầu chơi đùa.

Kể từ khi Đại Nhi biết Triển Phong Hoa là sư đệ của sư phụ mình, đã biết thân phận của Triển hồ ly, bởi vì sư môn của sư phụ nhà nàng đã không phải là bí mật gì.

"Vị bên cạnh Triển hồ ly, ta nghĩ mọi người cũng không phải xa lạ mới đúng, Vân Dã nghe nói rồi chứ, hẳn là Thiệu Đương Gia nơi đó." Đại Nhi dùng cái loại giọng nói không sao cả, nói ra tin tức kinh người, còn muốn bọn họ tiêu hóa.

"Còn vị bên cạnh ta, chính là Đại công tử Lâm gia Phù Dương, trong tay nắm giữ mạch máu tiền tài của tam quốc, tiếp nhận ngân hàng tư nhân Thiệu Đông Gia."

Mọi người đã bị đả kích không chịu nổi, con mẹ nó, quá đau đớn người ta phải hay không!

Bọn họ biết Dược cốc, ngoại trừ Đại đệ tử Cổ Thiên Hồn, ở ngoài còn có một Nhị Đệ Tử, dường như cũng biết làm quan ở triều đình, nhưng triều đình và giang hồ không phải là hai chuyện khác nhau sao, không biết rất bình thường; Thiệu Đương Gia Vân Dã đi vào đi ra, chưa từng đi ngang qua ở trước mặt người, bọn họ không biết cũng bình thường; Lâm gia là thương gia, những người giang hồ bọn họ cũng không tự nhiên quá chú ý, không biết cang bình thường. Nhưng con mẹ nó, ai có thể nói cho bọn họ biết, người này giẫm chân một cái, các giới cũng có thể nhắc lên tinh phong huyết vũ, vì sao lại xuất hiện tại nơi này? Không bình thường phải hay không! Thảo Diệp còn chưa tính, thân bình đại hội, nhưng vì sao có dính líu quan hệ với triều đình và Thương gia? Có quan hệ cái lông!

Bọn họ đã chịu không được đả kích.

"Bản tiểu thư ta đây." Nói tới chỗ này Đại Nhi thoáng dừng lại một chút, thấy mọi người đều đem ánh mắt dừng ở trên người mình, Đại Nhi lộ ra hàm răng trắng nõn cười vô cùng rực rỡ.

"Cái vị gọi là một đời yêu tướng, Nhị Đệ Tử của Dược cốc, theo như bối phận lớn là sư thúc của bản tiểu thư, theo bối phận nhỏ, bản tiểu thư cũng

không rõ ràng, cái vị Thiếu Đương Gia Vân Dã, trước kia là người đánh xe của bản tiểu thư, hiện tại thăng cấp quan hệ làm nhị sư mẫu, thật bất hạnh nói cho các ngươi biết, bản tiểu thư họ Lâm, Thiếu Đương Gia của Lâm gia, là ca ca ruột của bản tiểu thư. Bản tiểu thư quý tính: Lâm Đại Nhi."

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: CHÔN THEO

Trước đó, Yêu Tướng cái gì không nói, nhưng Dược cốc là cái gì? Là bằng hiệu uy tín lâu đời, lai lịch thế lực quả thật có thể sánh vai với Thần Bình Thành, người của Dược cốc không nhiều lắm, theo tin đồn bên ngoài chỉ có rải rác mấy người mà thôi, nhưng ai cũng biết, đây chẳng qua là mặt ngoài. Ngay cả mấy người sư phụ, sư đệ rải rác, tùy tiện một người kêu đầu ngón tay, cả giang hồ cũng có thể bị long trời lở đất.

Bởi vì Dược cốc không chỉ là Dược cốc, hần truyền thừa độc thuật tinh xảo nhất.

Năm đó Cốc chủ Dược cốc đương nhiệm, Phong Khinh Vân chỉ một mình đi Tòa Hồn Quạt cứu của mình hồng nhan, qua mấy chục năm rồi, Tòa Hồn Quạt này hiện tại vẫn không có một ngọn cỏ, trong vòng trăm bước, độc vụ lượn lơ quả thật chính là địa ngục nhân gian. Mặc dù nói không biết nguyên nhân gì cuối cùng không thể ở chung một chỗ.

Chỉ là thật sự nhìn ra được thế lực của Dược cốc, một người diệt lấy uy danh hung ác chấn động Tòa Hồn Quạt, đó cũng không phải là một nơi đơn giản như vậy, năm đó Tòa Hồn Quạt còn phải hung tàn hơn Vân Dã gấp mấy lần, Vân Dã là người không đánh ta, ta không phạm người, nhưng Tòa Hồn Quạt là ác nhân chân chính. Mỗi một người đều là người liều mạng, hung hiểm có thể tưởng tượng, lại bị một mình Phong Khinh Vân tiêu diệt, nói Dược cốc không nắm chắc chỉ sợ ai cũng sẽ không tin. Vì thế, danh tiếng Dược cốc lần nữa tăng lên một tầng.

Còn Vân Dã, tuy nói là thế lực mới, chỉ là thật sự tồn tại thực lực. Đơn độc nằm ở phía Nam Thần Bình thành ít có bất kỳ dính dấp với thế lực khác, nhưng người tự tiện xông vào Vân Dã không có một người nào còn sống sót trở về, mặc kệ người đi bao nhiêu người, nhất định là lưu lại bấy nhiêu thi hài.

Đối với lần này, Vân Dã trở thành truyền thuyết, người gặp qua Thiếu Đương Gia cực ít, bởi vì có tổ chức Phù Vân trở thành mạng lưới thông tin cường đại nhất tam quốc, chỉ cần người nghĩ, cũng không có gì Vân Dã không biết. Không nói những năm này Vân Dã tự thành lập mạng lưới liên lạc, chỉ nói người đắc tội Thiếu Đương Gia, trực tiếp công khai những chuyện người làm, chúc mừng người...người tuyệt đối sẽ chết còn thảm hơn so với bất cứ ai, hơn nữa, áo lót bên trong hay mặt mũi bên ngoài, chính là một cái nội khổ cũng sẽ không lưu cho người, tuyệt đối là Thần Bại Danh Liệt.

Lâm gia, lặng lẽ nuốt nước miếng. Mặc dù Lâm gia người ta là buôn bán, nhưng nếu muốn đối phó người, thì trí não người ta đùa chơi chết người, người cũng không biết vì sao chết. Năm đó Bá Đạo Môn không phải xem thường buôn bán sao, cứ muốn gây sự với Lâm gia sao? Tốt, đã như vậy thì người liền sống thành tiên thôi. Trong giới buôn bán tin tức phong sát đối với Bá Đạo Môn, vì vậy, ăn mặc, đồ dùng, tất cả tiêu thương đối với Bá Đạo Môn e sợ tránh không kịp. Vì vậy, Bá Đạo Môn trở thành môn phái trên giang hồ bị củi, gạo, dầu, muối, ép giải tán môn phái, nghe nói Môn chủ Bá Đạo Môn mang theo những người này nửa đêm tập kích, chỉ là không có một người nào ra ngoài, nghe nói năm đó, cánh cửa Lâm gia Phù Dương cực kỳ. . . ừm, to lớn.

Đây chỉ là một chút sức ảnh hưởng của người ta trong giới mà thôi. Người ta không có sử dụng một chút giao thiệp đấy. Mặc kệ là giang hồ, hay là triều đình. . . . . tiểu thư nhà họ Lâm thật sự là không nên trên chọc nhất, phải biết thương nhân coi trọng nhất lợi ích, không nói cái khác, chính là bọn họ đã làm như vậy. . . . .

Cái gì? ! Không nghe lầm chứ? Lâm Đại Nhi! giống như Lâm gia chỉ có một vị tiểu thư mà thôi. . . . . Hơn nữa hình như là đến Bách Vương triều làm Hoàng hậu, bây giờ mặc dù đổi Hoàng đế, nhưng. . . . . Thân phận vẫn còn tại đó. Gọi là Thái hậu sao? Nếu không thì là cái gì? Cung đình rất hỗn loạn. Chỉ là. . . . . Bọn họ giống như. . . . . Chọc tới phiền toái. . . . . Đại phiền toái.

Bây giờ Chương môn phái Dự Hoa đã kinh hãi nói không ra lời, rốt cuộc hần trên chọc một người nào? ! Mặc dù trong giang hồ nhưng cũng không đại biểu không biết đối với đại sự triều đình, giống như Bách Phi Thần đón dâu, Bách Phi Thần thôi vị . . . những chuyện này trong tam quốc không ai không biết, không có người không hiểu chuyện bọn họ, vẫn có chút hiểu biết.

Vì vậy, hần bị phẫn! Nếu như nói nàng thật sự là Lâm Đại Nhi, như vậy lần trước đánh người mình là ai? Phu quân Lâm Đại Nhi cũng không chính là Bách Phi Thần sao! Con mẹ nó, một đám lùeng gat! Cái gì Bách Từ Tà, đều gat người!

Mọi người cũng giống như hần, trong lòng cũng không phân biệt được, đúng vậy, nếu như sự việc này là thật, như vậy chuyện này tuyệt đối không thể là Từ Tà Môn làm. Không nói cái gì đó khác, ngay cả một động cơ cũng không có. Người ta ngay cả Hoàng thượng cũng có thể nhẹ nhàng chấp tay đưa người khác như thế, ai quan tâm đến giang hồ.

Vì vậy ánh mắt nhìn về phía Cung Thành chủ có chút mong đợi, hi vọng từ hần lấy được đáp án, nếu như là như thế, như vậy Cung Tuyệt Thành ưu đãi thế này, bọn họ cũng xem như có thể hiểu. Chỉ là Bách Phi Thần tới nơi này, chẳng lẽ Thần Bình Thành muốn đứng vào hàng ngũ tam quốc? Thần Bình Thành nhất định bảo trì thái độ trung lập, cho dù vì dân chúng Thần Bình Thành, hần cũng không nên làm như vậy.

"Nếu trong lòng tất cả mọi người nắm chắc, như vậy chuyện này sẽ đơn giản hơn nhiều." Sở dĩ Cung Tuyệt Thành không có ngăn cản Đại Nhi chính là

biết làm như vậy là biện pháp tốt nhất. Tán thưởng liếc mắt nhìn Đại Nhi, bình tĩnh nói một câu như thế.

Sở dĩ hần không muốn mời Đại Nhi có mặt, Đại Nhi liền đoán được, khẳng định Đại Nhi biết hần cũng không tra được gì, mà nếu như nàng là Lâm Đại Nhi, lời này do Cung Tuyết Thành nói ra tuyệt đối không có sức chấn động bằng tự nàng nói ra, bởi vì Cung Tuyết Thành nói tương đương với miệng trống không, mà Đại Nhi nói, một người của Lâm gia, một Phong Hoa yêu tướng, bất luận bọn họ không dám tin tưởng như thế nào, cũng không thể không tin. Tự nhiên lời lời đồn đãi kia có khuynh hướng sụp đổ. Mà hần tin tưởng Đại Nhi nhất định có kế hoạch bước kế tiếp, bởi vì hôm nay hần mơ hồ cảm thấy chuyện sẽ chấm dứt.

Tất cả mọi người lặng yên, con bà nó, quá lừa bịp phải không? ! Chuyện này rốt cuộc nên nào làm thế nào? Chẳng lẽ Cung Thành chủ tìm được manh mối.

"Thiên lâu chủ, tuồng vui này hát đủ đã lâu, cũng nên nghỉ ngơi thôi." Đại Nhi trầm ngâm nhìn xéo Thiên Ảnh đối diện, vẫn treo nụ cười mang theo vài phần hài hước.

Mọi người cùng vừa nghe, ánh mắt liền nhất tề nhìn về phía Thiên Ảnh vẫn cúi đầu trầm tư, suy nghĩ lập tức cũng chuyển tới phía này. Trước đó cũng đã nói, ngoại trừ Từ Tà Môn bại lộ thực lực như thế, như vậy còn lại một thế lực có năng lực làm được, tất nhiên chính là Vô Ảnh Lâu rồi. Đầu óc của bọn hần vẫn luôn ở trạng thái đơn giản nhất, chăm chú dựa vào đoán mò, phán định đúng sai, dĩ nhiên, có một số người còn biết phân tích. Chỉ là người xem nhẹ thường rất nhiều nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì, bọn họ cũng chỉ muốn có một người chết thay để dẹp yên trận nguy cơ giang hồ mà thôi.

"Hả?" Lúc này Thiên Ảnh mới ngẩng đầu lên, trong ánh mắt linh động vô cùng hài hước, quét nhìn sang mọi người, cuối cùng đưa mắt dừng lại ở trên người Đại Nhi.

Những kẻ bị Thiên Ảnh quét qua, không khỏi cảm thấy lạnh từ sống lưng lạnh đến gót chân, trong ánh mắt nhìn như bình tĩnh không sóng rõ ràng mang theo sát ý.

Đại Nhi không kiêng kị chút nào nhìn thẳng hần, ánh mắt lười biếng không nhìn thẳng gọi là có sát khí như ẩn như hiện cùng với mùi giấm.

Một nam nhân nào nhìn thấy người mình yêu mến mãnh liệt theo đuổi một người khác, trong lòng sẽ thoải mái? Không ra tay quá nặng còn chưa tính, không thể nhìn trừng trừng sao? Không thể không nói Thiên Ảnh tương đối bị biệt khuất.

"Nếu Bách phu nhân nói như vậy, dĩ nhiên ta cấp cho chút thể diện." Thiên Ảnh biết, bất luận Cung Tuyết Thành có chứng cứ hay không, lần này nước dơ sẽ đổ trên người mình, giống như trước đó, bọn họ không hề căn cứ liền nghi ngờ Từ Tà Môn. Cũng đã rất hào phóng thừa nhận. Thiên cung và hần hiện tại phân biệt sao?

Nghe được Thiên Ảnh không kiêng dè chút nào thừa nhận, đáy lòng Cung Tuyết Thành liền hiểu rõ, nếu hần dám thừa nhận, tất nhiên không có sợ hãi. Cũng không biết hần muốn dùng thủ đoạn gì.

"Thiên lâu chủ thừa nhận?" Cung Tuyết Thành không nói nhiều, mà muốn làm cho người khác đồng tình, từ đó thúc đẩy sự tình phát triển.

"Thừa nhận cái gì? Giết những người từ Thần Bình Thành trở về sao? Bọn họ còn chưa có tư cách để ta phải ra tay, bất quá làm như thế cũng không khác, hôm nay ta đặc biệt tìm người chôn theo Cung Thành chủ." Đang khi nói chuyện, ngoại trừ ánh mắt có chút lo lắng, giọng nói của Thiên Ảnh không có thay đổi chút nào, quả quyết bắt Đại Nhi giọng điệu nhẹ nhàng, từ đó chứng tỏ bản chất giết người không nháy mắt, nhìn sinh mạng như cỏ rác.

Mới vừa còn đắm chìm trong rung động về thân phận của Đại Nhi, mọi người nghe lời này cũng không nhận được sắc mặt biến đổi, không biết là vì Thiên Ảnh khoác lác vô si hay là thật cho rằng Thiên Ảnh sẽ làm như vậy. Kinh nghi, kinh thường, chế giễu... về mặt gì cũng đều có.

"Người cũng không tránh khỏi quá tự đại, Thần Bình Thành cũng không phải là địa phương của người giương oai!" Đại đệ tử Tung Lưu Môn, Lý Văn cực kỳ tức giận, trong giọng nói xen lẫn sợ hãi. Hần có thể thật sự có bản lĩnh như vậy, thì ra hần vẫn khiêu khích mình gây, chính là vì chuyện hôm nay, muốn dời đi tầm mắt đối phó Thần Bình Thành? ! Hần thật sẽ giết mọi người!

Lý Văn cũng không phải là kẻ ngu, kể từ khi Thiên Ảnh thừa nhận thì hần biết rõ kế hoạch của bọn họ trước đó, mình hoàn toàn bị lợi dụng, bị người khác bán còn giúp người kiếm tiền, cũng chỉ có hần. Trước đó Thiên Ảnh tìm hần hợp tác hần vẫn còn rất hưng phấn, thế nhưng không chút nào nghi ngờ động cơ của Thiên Ảnh, ban đầu Thiên Ảnh nói không hy vọng Từ Tà Môn còn trên đời, hần còn tưởng rằng lần đó Từ Tà Môn bại lộ thực lực uy hiếp đến Vô Ảnh môn, xem ra chính mình hoàn toàn sai rồi.

"Ha ha ha, có phải giương oai hay không chờ một chút các ngươi sẽ biết." Thiên Ảnh chưa bao giờ so đo quá nhiều với tiểu nhân, bởi vì hần so đo, liền đại biểu một sinh mạng mất đi. Đương nhiên hần không phải người lương thiện, cũng chỉ là không muốn dơ bản tay của mình mà thôi.

Thiên Ảnh không đếm xỉa đến mọi người, ánh mắt nóng rực không tốt chuyển sang Đại Nhi, rất hài hước nói: "Người thật giống như không cảm giác mình sẽ chết tại đây? Ta thật sự vô cùng muốn biết người lấy tự tin tự đâu."

Nói có tự trấn định là gạt người, nữ nhân này rõ ràng có không sợ gì! Thật sự coi mình là thiên hạ vô địch, cái gì cũng không để vào mắt sao? !

"Nói thế nào, Bản tiểu thư cũng bị hãm hại, người phát câu với ta cái gì, Tiểu Nương là người bị hại!" Đại Nhi cau mày, nàng rõ ràng cảm thấy Thiên Ảnh nhìn nàng quả thực khó chịu. Hần không được vỗ một cái tát cho nàng ngã xuống đất không dậy nổi. Ở trong chuyện Mộc Vân Thiên, Đại Nhi rất ủy khuất.

Đổi lại tính tình vẫn thờ ơ lạnh nhạt không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì, ánh mắt Hoa Thủy Nguyệt từ trên người Lâm Tiểu Bảo chuyển tới trên người Đại

Nhi và Thiên Ảnh, theo thói quen khắc ra ba chữ làm cho người ta phát điên:

Có gian tình!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: TA MUỐN GIẾT NÀNG, KHÔNG AI NGĂN ĐƯỢC

Ba chữ này vừa ra, ánh mắt của mọi người đều không khỏi chạy ở trên thân Đại Nhi và Thiên Ảnh, nhất thời không khí có chút kỳ quái.

Lâm Tiểu Bảo nghe được Hoa Thủy Nguyệt mở miệng, gương mặt đầy vạch đen, lại nói rõ cuộc thông minh của cô nương này có vấn đề hay không?

"Được tiện nghi còn ra vẻ." Gương mặt vẫn lạnh lùng, Thiên Ảnh chợt cực độ khó chịu, nói ra những lời này có rất bịp bom phải không. Có chớp mù mắt chó mọi người hay không. Hắn đang kiêu ngạo sao?

Bị không để ý tới, Hoa Thủy Nguyệt cũng không tức giận, bình tĩnh hít mắt xem cuộc vui.

Không phải nàng không muốn đi lên đánh người, mà nàng không nhúc nhích được. Hoa Thủy Nguyệt thuộc về người năng lực hành động tương đối mạnh, nàng cũng mặc kệ chuyện như thế nào, chỉ cần nàng khó chịu, trực tiếp đánh xong rồi nói. Dĩ nhiên người có thể làm cho Hoa Thủy Nguyệt đánh chỉ cần không bị trực tiếp đánh chết, cũng nên cảm thấy tương đối vinh hạnh, bởi vì trước mắt cũng chỉ một hai người mà thôi, hơn nữa còn đều là tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ.

Điều này chứng minh cái gì? Chứng minh bọn họ bị hạ độc phải không, hơn nữa còn là ở dưới tình huống Đại Nhi hoàn toàn không có phát hiện.

"Tiện nghi em gái ngươi, ta trả lại ngươi không nhận, một lòng nhào tới trên người ngươi các loại ôn tình, các loại chăm sóc, các loại đấm đuối đưa tình, ngươi chịu được sao. Là lỗi của ta sao! Sức ghen của ngươi có thể đứng lớn như vậy được không!" Đại Nhi buồn bực, đánh em gái ngươi, Tiểu Nương rất oan ức có được hay không.

Thiên Ảnh đối với Đại Nhi tức giận bất bình bày tỏ không quan tâm, trầm lặng nói: "Ta biết rõ ngươi rất thông minh, tự nhiên đoán được nguyên nhân bà ấy đưa Tiểu Thiên đến bên cạnh ngươi mới có thể không có sợ hãi như vậy, chỉ là bây giờ quyền chủ động ở trong tay của ta. Mặc dù bà ấy nói muốn giữ lại ngươi, chỉ là Bồn lâu chủ vẫn cảm thấy mình sẽ nhất thời lỡ tay, tiền đưa ngươi đi xuống dưới uống trà."

Thiên Ảnh nói lời này thật nhẹ nhàng, lúc Đại Nhi cắn răng nghiêng lợi xoay đầu nhìn Cung Tuyết Thành.

"Ta biết rõ ngươi dựa vào cái gì, y thuật của Lâm Đại Nhi rất cao minh, bắt quá Thiên Túy là cực phẩm độc dược, trừ phi là Ngũ Tinh Diệp trong truyền thuyết, nếu không vô giải. Dùng nội lực cưỡng ép chỉ làm nội lực của mình biến mất, ta vẫn khuyên các vị đừng vận công vô dụng."

Cung Tuyết Thành cau mày, khi hắn phát hiện mình trúng độc, một lúc sau đã cảm thấy độc này không phải đơn giản, thực lực mình như thế nào hắn biết rõ, có thể làm cho mình trúng độc không tiếng động, trên đời này là có một không hai. Còn nữa, Đại Nhi không có bất kỳ âm hiệu, chứng tỏ lúc đầu Đại Nhi cũng không có nhìn ra, Đại Nhi là ai, đồ đệ Y Tiên Cô Thiên Hồn, càng chứng minh chất độc này bá đạo.

Mọi người cũng cảm thấy không đúng, vì vậy đối với câu 'có gian tình' của Hoa Thủy Nguyệt, tập thể bày tỏ không nhìn. Lúc Đại Nhi và Thiên Ảnh đối đáp, ánh mắt cũng nhìn về phía Cung Tuyết Thành, thấy hắn vẫn bình chân như vại, sắc mặt bình tĩnh ngồi đó, cũng không khỏi yên tâm, nghe được hai chữ 'Thiên Túy' này, tim cũng chìm xuống đáy cốc. Thiên Túy sao, cực phẩm mê dược thất truyền gần mấy trăm năm, trăm năm trước không biết bao nhiêu cao thủ cũng ngã xuống vì hai chữ này, thật lòng không đối phó được.

"Dĩ nhiên, Thần Bình Thành có thể đứng ở tam quốc sừng sững không ngã không có thực lực tuyệt đối là không thể nào, chỉ là, nếu như Cung Thành chủ ý vào những lão quái vật ở lò đúc kiếm, có thể khiến Cung Thành chủ thất vọng, hiện tại chỉ sợ ngay cả cửa đồng bọn họ cũng không ra được ra đây." Đương nhiên đây là nguyên nhân hắn sai phải nhiều người vậy lò đúc kiếm, tới thời điểm dĩ nhiên là dẫn theo người tinh thông trận pháp, phối hợp bí pháp ẩn thân đặc biệt của Vô Ảnh Lâu thoát thay đổi trận pháp một chút, cũng là thêm một ít đồ vật phía bên ngoài vây khốn bọn họ, không thành vấn đề.

Cung Tuyết Thành nghe nói như thế, sắc mặt biến khó coi không ít, thấy vậy những người này chuẩn bị còn chu đáo hơn so với hắn dự đoán.

"Nếu Bồn lâu chủ dám hành động, tự nhiên chuẩn bị chu toàn nhất, chỉ dựa vào Lâm Đại Nhi bách độc bất xâm, đều là vấn đề, còn có thể trông cậy vào nàng cứu các ngươi." Thực lực của Đại Nhi chỉ sợ bọn họ cũng biết rất rõ ràng. Những người đó không phải người ngu, đến nay Đại Nhi dùng độc thuật chữa bệnh, không phải một lần hai lần, nhìn ra đầu mối cũng không có gì đáng nói.

Sắc mặt Hoa Thủy Nguyệt cũng khó nhìn, nếu Thiên Ảnh tính toán người của Trương Lão Viện, như vậy thủ đoạn khác của Thần Bình Thành cũng bị hoàn toàn ngăn lại mới đúng, có thể ngăn cản được Thiên Túy, đến nay chưa có một người nào. Chỉ sợ là dự mưu đã lâu, thật chẳng lẽ Thần Bình Thành phải chấp tay đưa người này.

"Trừ phi ngươi giết sạch toàn bộ người ở đây, nếu không lúc chuyện bại lộ chính là ngày Vô Ảnh Lâu ngươi biến mất." Nói chuyện là Đại đệ tử Tung Lưu

Môn, Lý Văn, cho dù Thiên Ảnh giết sạch mọi người, hẳn cho rằng Vân Dã, Thủy Giản, Dược cốc sẽ từ bỏ ý đồ sao! Hẳn nói như vậy là muốn Thiên Ảnh biết khó mà lui. Hẳn nghĩ thật sự quá đơn giản.

"Đến lúc đó Thần Bình Thành chính là của Vô Ảnh Lôu ta, có hộ thành đại trận, người cho rằng Bồn lâu chủ còn có thể sợ người nào." Thiên Ảnh đối với lời hắn nói, xì mũi coi thường. Tin tức này hiển nhiên là bọn họ nói cho hắn biết, cơ quan đại trận hộ thành hắn đã tìm được, nói cách khác người của Cung gia không có bất kỳ chỗ dùng nào, gián tiếp nói rõ, những người khác cũng không hề có tác dụng, chờ đợi bọn họ cũng chỉ có tử vong mà thôi.

"Thiên lâu chủ giống như quên mất người đang làm việc cho người nào đấy." Đại Nhi đặt thanh cầm ở trong tay đặt nghiêng ở trên thành ghế, tay phải từ trong ngực lấy ra một cái bình xanh lá. Hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt Thiên Ảnh rất cảnh giác.

Từ trong tay áo tay phải lấy ra một chiếc khăn tay, sau đó mở nắp bình, rót nước trong bình thấm ướt khăn tay. Sau đó lại tiện tay đặt bình ở bên phải thành ghế, tay trái ôm cầm, tay phải tỉ mỉ lau trên dây đàn đồ chơi mất.

Toàn bộ hành động của Đại Nhi, mọi người nhìn chăm chăm, nghĩ thầm có phải có biện pháp gì hay không. Sau đó tập thể lặng yên, bọn họ thật không thể trông cậy vào Đại Nhi đối mặt tình huống như thế có phản ứng gì.

"Thanh cầm này ta mới từ lò đúc kiếm ôm trở về tới, nhất định phải bảo dưỡng." Đại Nhi cúi đầu nghiêm túc nhìn chăm chăm dây đàn, dùng khăn tay lau cực kỳ cẩn thận.

Thiên Ảnh nghe Đại Nhi nói, chân mày cũng nhíu lại: "Người đi qua lò đúc kiếm?"

"Dĩ nhiên." Đại Nhi nhếch miệng lên hơi cười, từ tốn nói: "Ta còn ở bên trong gây một âm, Lục Trường Lão mới để cho ta ôm thanh cầm đi."

Thiên Ảnh chợt cảm thấy không đúng, người vây Trường Lão Viện bọn họ nên báo lại mới đúng, nhưng tại sao hiện tại không có bất kỳ ai? Chợt nghĩ đến trước đó mơ hồ nghe được một âm thanh đoạt tâm phách người, chẳng lẽ. . . . .

"Người làm cái gì?!"

"Không có gì, chỉ nhiều loạn hồn người chung quanh lò đúc kiếm trong vòng trăm thước, để cho bọn họ lâm vào trạng thái ngây ngô mà thôi."

Mọi người không thể tưởng tượng nổi nhìn Đại Nhi, con người đều muốn từ trong hốc mắt trợn lồi ra, bọn họ nghe được cái gì? Nàng nói một âm phù liên giữ chặt nhiều người ở Trường Lão Viện? Đừng gạt người. . . . .

Đối với người khác nghi ngờ, Cung Bắc Thiếu chỉ có âm thầm cảm thán, một thoáng chốc thật là không thể làm gì, chưa bao giờ thấy tiểu sư muội chạm qua cầm, thế nhưng kỹ thuật quả thật đến trình độ đẳng phong tạo cực. Một chiêu này của Đại Nhi, hẳn chỉ gặp một lần, lần đó tuyệt đối là giết trong nháy mắt, bọn họ ở phương viên ma thú ngàn mét, chờ sau khi bọn hắn nhặt xong vật phẩm, thế lực tiểu sư muội trực tiếp hạ xuống tới hai con số, có thể thấy được năng lực tiêu hao lớn đến bao nhiêu.

Cung Bắc Thiếu đoán không sai, một thoáng chốc nội lực trong cơ thể Đại Nhi đi hơn phân nửa, chỉ là cũng may, năng lực hùng hậu chống đỡ đến xong chuyện vẫn không có vấn đề.

Thiên Ảnh đôi suy ý định, biết Đại Nhi là một nhân vật nguy hiểm, đang lúc không tìm ra manh mối, từ trong tay Cổ Hình Tuyệt cứu đi Thảo Diệp, thủ đoạn sắc bén, ngay cả hắn cũng mặc cảm, lại không nghĩ rằng nàng chỉ đi một chuyến đến nơi đó, đã phá hủy kế hoạch của hắn, giữ nàng lại, quả nhiên sinh thêm sự cố. Nghĩ tới vốn ở cách nhau không xa, Thiên Ảnh chợt đi động bước chân trong nháy mắt đã đến trước mặt Đại Nhi.

Chẳng biết lúc nào trong tay phải xuất hiện chủy thủ, mang theo một cỗ sức lực tàn nhẫn không hề báo động trước hướng tới cổ của Đại Nhi.

Trong lòng Lâm Tiểu Bảo hoảng sợ, muốn nhào tới thay Đại Nhi ngăn cản một đao kia, lại không thể động đậy, trong lòng rất nóng nảy không cần nhắc tới. Nếu muội muội nhà hắn xảy ra một chút gì ngoài ý muốn, hẳn sẽ nổi gót theo, hắn cũng hối hận đến chết. Lúc trong lòng đám người Cung Bắc Thiếu nóng nảy, đồng thời bạch quang lóe lên trước mặt Đại Nhi, ánh sáng lạnh hiện ra, thanh chủy thủ liền bị một thanh kiếm đẩy ra. Một thân hồng y xinh đẹp, Thiên Ảnh mượn lực lật người, trong tay cầm chủy thủ đứng ở cách Đại Nhi ngoài ba thước.

Trên trán rịn mồ hôi, toàn thân áo trắng, Mộc Vân Thiên cảm kiếm chắn trước người Đại Nhi. Cung chủ Thiên cung ngàn tính vạn tính không có tính đến Thiên Ảnh lại không nghe mệnh lệnh của bà ta, cố ý muốn giết Đại Nhi, càng không nghĩ tới nhi tử mình lại ở chỗ này động đao kiếm với Thiên Ảnh. Không thể không nói, kế hoạch vĩnh viễn biến hóa khó lường.

Chân mày Thiên Ảnh cau lại không thể nhận ra, lúc này mới khôi phục bộ dáng lạnh lùng, chớp chớp con ngươi sáng chói nhìn Mộc Vân Thiên nói: "Tránh ra, người không thể giữ được nàng." Đáng chết, hẳn rõ ràng cho người dẫn dụ Mộc Vân Thiên đi khỏi.

Mộc Vân Thiên không nói lời nào, đôi con ngươi trong trẻo chỉ nhìn chăm chăm Thiên Ảnh, giống như muốn nhìn thấu hắn.

Đại Nhi giống như không nhìn thấy một màn kia, vẫn không nhanh không chậm nghiêm túc lau chùi dây đàn, cho dù Cung Bắc Thiếu hiểu rõ, một thoáng chốc bọn họ lo lắng đề phòng cũng uống phỉ, tất cả mọi chuyện hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay.

Thiên Ảnh thấy Mộc Vân Thiên như vậy, trong lòng vô cùng ủy khuất, mẹ nó, tiểu gia chỉ vì người mới vất vả duy trì kế hoạch mà chả được gì có được hay không, người không giúp một tay thì thôi, còn tới quấy rối, lại vẫn vì nữ nhân khác động kiếm đối với ta! Thiên Ảnh rất tức giận được không, ngay sau đó sắc mặt vừa đen một vòng, âm ngoan nói: "Ta muốn giết nàng, không ai ngăn cản được."

Không tránh né, trực tiếp nghênh đón, trong lòng Mộc Vân Thiên trong nháy mắt co quắp, tiếp chiêu có chút chậm nửa nhịp, chỉ là nửa nhịp này liền rơi vào thế yếu khắp, nơi bị Thiên Ảnh áp chế. Thật ra hơn nữa do công hiệu Thiên Túy, Thiên Túy vừa ra, trừ phi có thuốc giải, trong vòng ba ngày xung quanh trăm mét tuyệt không tiêu tán. Mộc Vân Thiên một đường chạy như điên tới đây, lượng hô hấp lớn, hơn nữa ra tay với Thiên Ảnh, hút vào tự nhiên cũng càng lúc càng nhiều, phản ứng cũng càng lúc càng chậm.

Không thể động, mọi người chỉ sợ hai người không khống chế được sức lực, trực tiếp săn đuổi bọn hắn, từng người một lo lắng đề phòng. Mộc Vân Thiên mặc kệ đánh nhau như thế nào cũng vẫn ở trước người Đại Nhi, liều mạng bị thương cũng không chịu lùi nửa bước. Nhìn Thiên Ảnh cắn răng nghiêng lợi, nhưng vừa không đành lòng tổn thương hắn, cứ giằng co như vậy.

Lại đụng nhau một cái, hai người lần lượt lui về phía sau. Thế lực Mộc Vân Thiên cạn kiệt nửa quỹ ở trước người Đại Nhi.

Thiên Ảnh hung tợn nhìn chằm chằm Mộc Vân Thiên, giọng điệu nham hiểm nói: "Cần gì chứ, người vì nữ nhân kia làm đến mức này, người xem một chút năng đang làm gì? Một thanh cầm cũng quan trọng hơn so với mạng của người, rốt cuộc năng có gì đáng giá!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: ĐẠO LÀM PHU QUÂN (Đại Kết Cục)

Biết rõ Mộc Vân Thiên đem cảm tình đối với mình chuyển tới trên người Đại Nhi, hắn vẫn không thoải mái! Dời đi thì dời đi, nhưng đối tượng cuối cùng là người khác, trong lòng hắn không vô cùng khó chịu.

Mộc Vân Thiên không thêm để ý chút nào ảnh hưởng của hắn, từ trong lòng móc ra một cái bình, không chút nghĩ ngợi liền mở nút bình. Tha thứ cho đứa trẻ đáng thương này đi, từ lúc hắn đi vào chẳng hề nói một câu, căn bản không biết tự mình suy yếu là bởi vì cái gì, hơn nữa mấy ngày gần đây đầu óc vô cùng hỗn loạn cũng không kịp suy tính nhiều như vậy, thậm chí quên mất cái bình này đã sự thực trống không.

Thiên Ảnh vừa nhìn thấy cái đó bình cũng biết bên trong đựng cái gì, sắc mặt chợt biến đổi trực tiếp xông tới, tay phải Mộc Vân Thiên vung lên, kiểm trực tiếp đâm tới, tay trái làm nhanh chóng, chỉ cần Thiên Ảnh né tránh một chút, như vậy thuốc này hắn sẽ nuốt vào trong miệng. . . . .

Nhưng sự thật còn lâu mới có được tưởng tượng tốt đẹp như vậy, Thiên Ảnh không tránh không né, trực tiếp nghênh đón, nhìn động tác Mộc Vân Thiên, thậm chí sự thật quên trong tay phải cầm chủy thủ, thế nhưng trực tiếp dùng tay trái nắm thân kiểm, một đường thông suốt đến trước mắt Mộc Vân Thiên, tay phải mất chủy thủ, trực tiếp đoạt lấy cái bình trong tay Mộc Vân Thiên ném ra ngoài cửa, lúc này tay phải mới nắm được y phục trước ngực Mộc Vân Thiên, bộ dáng muốn ăn thịt người, đối với Mộc Vân Thiên quát: "Ai cho người ăn phục hoàn đan, muốn ăn đòn có phải không! Người đã quên đau khổ ban đầu có phải không! Đã đồng ý với lão tử không bao giờ ăn đồ chơi này nữa, vẫn dám mang theo, ta. . . . ."

Nhớ tới bộ dáng Mộc Vân Thiên lúc ban đầu vì cứu hắn nuốt phục hoàn đan, hắn liền cảm thấy tim đập nhanh, loại đau khổ này hắn cảm động lây, thậm chí tim so với khổ sở trên thân thể Mộc Vân Thiên còn khổ sở hơn, đối với phục hoàn đan hắn sợ hãi còn sâu hơn so với Mộc Vân Thiên người trong cuộc. Tay phải một phát ôm cổ của Mộc Vân Thiên, chôn đầu vào cổ của hắn, không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy hắn yếu ớt, đáy lòng cũng đang khổ sở gào thét.

Mộc Vân Thiên giống như cảm nhận được hắn khổ sở, tay trái trôi lơ lửng ở giữa không trung, không nhìn được ôm sau lưng của Thiên Ảnh, bày tỏ an ủi. Tại sao chính hắn cũng cảm thấy khổ sở, một nỗi đau sâu tận xương tủy nói không rõ, thậm chí linh hồn cũng đau khổ gào khóc, tại sao?

Giờ khắc này, tất cả mọi người thành bức tranh không khí, nhìn một màn này ngay cả hơi thở cũng trở nên nhẹ nhàng.

Cảm thụ hơi thở quen thuộc người trong ngực, Mộc Vân Thiên an lòng đồng thời lại khổ sở cực độ, một chút đoạn ngắn lẻ lại xẹt qua trong đầu hắn, lại không chịu dừng lại để cho hắn nhìn kỹ.

"Mạch. . . . ." Một câu ni non cực độ yếu đuối vang lên bên tai Thiên Ảnh, thân thể Thiên Ảnh chấn động còn chưa kịp vui mừng, Mộc Vân Thiên liền trực tiếp ngất đi.

Mạch, cái tên này, trừ cha của hắn ra và Mộc Vân Thiên, không có ai biết, mà sau khi Thiên Ảnh tám tuổi, chưa từng nghe qua phụ thân hắn gọi hắn như vậy, cho đến khi Mộc Vân Thiên xuất hiện. Thật ra Thiên Ảnh là một người rất lười (nữ tính), ít nhất mặt ngoài là như thế, mà Mộc Vân Thiên lại là người rất lạnh khốc thiếu khả năng ngôn ngữ..., hắn và Thiên Ảnh gặp nhau thật sự là rất không bình thường, khiến hai người không khỏi nhưng nhớ lẫn nhau. Sở dĩ Thiên Ảnh biến thành như vậy, hoàn toàn do Mộc Vân Thiên ban tặng cũng không quá đáng, mất đi người thích nhất, tính tình đại biến có cái gì không thể, hơn nữa còn là loại mất đi này, khiến Thiên Ảnh buồn bực không thôi. Chỉ đành phải từ tính tình của mình tìm bóng dáng Mộc Vân Thiên, vì vậy cứ như vậy.

Không thể không nói, Thiên Ảnh đích xác là người vô tội nhất.

"Độc tình cũng không phải chỉ cổ vô giải, chỉ cần người hạ độc đã chết, độc tình tự nhiên cũng biến mất." Đại Nhi thờ ơ lạnh nhạt với một màn kịch tình cảm kéo dài, sau đó tâm tình cũng khá hơn, yên lặng thu hồi cái bình màu xanh, trong lòng Đại Nhi hung hăng đau một phen, mẹ nó, Tiểu Nương tìm được một bụi Ngũ Tinh Diệp dễ dàng sao! Cũng thiếu chút nữa đi đời nhà ma rồi, thế nhưng dừng ở loại địa phương này, mẹ nó, quá hành hạ tỷ phải

không.

Vẫn đứng ở sau lưng Lâm Tiểu Bảo không nói gì, sắc mặt Lâm Từ bình tĩnh như trước, giống như Đại Nhi nói hoàn toàn không quan đến hắn, hắn biết nếu Đại Nhi muốn hắn chết, đã sớm ra tay, căn bản không đợi đến hiện tại. Hắn chỉ bình tĩnh chờ đợi Đại Nhi nói tiếp.

"Chỉ là đối với cách giải cổ đơn giản như vậy, ngươi nhất định sẽ lựa chọn loại thứ hai. Một người chấp niệm luôn không phải một người có thể thao túng cổ độc, giống như biểu hiện của Tiểu Thiên mới vừa rồi, cho nên ta muốn nói gì ngươi hiểu." Đại Nhi đứng dậy, tay trái nửa thân ôm cầm, ngón tay tay phải ở phía trên khe vuốt. Một chuỗi tiếng đàn dễ nghe hợp thời tuôn ra, tất cả mọi người nghe được cảm thấy si mê, cả tinh thần cũng bị tiếng đàn hấp dẫn, từ từ rời khỏi. . . . .

Ngón tay trắng nõn ở trên dây đàn đỏ chói mắt nhảy lên, đầu ngón tay thuần thực dịu dàng điều khiển, ánh mắt của Đại Nhi trong suốt không có tiêu cự.

Có thể nghe hiểu, chỉ sợ chỉ có Cung Bắc Thiếu. Suir hồn khúc, xâm nhập tâm hồn người, khúc vô ưu vô lo. Nếu làm sát khúc, có thể không tiếng động lấy mạng nhân vật quan trọng, nếu làm được khúc, phát ra được tính tẩy rửa cả người. Mặc dù nói hắn không biết trong bình đó là cái gì, chỉ là Đại Nhi tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô dụng, ít nhất hắn biết, thủ khúc này là dùng để cứu người mà không phải giết người.

Tiếng đàn bao trùm tất cả cảnh tượng này, mọi người si mê giống như hưởng thụ Thế Giới Cực Lạc, sự thật hoàn toàn quên mất mình bị trúng độc.

"Chỉ là kế hoạch của vị kia sợ rằng phải thất bại rồi." Đại Nhi cười khế, giọng nói giống như từ phía chân trời bay đến. Lập tức thức tỉnh mọi người rơi trạng thái mê man.

Đáng chết! Hắn mới vừa làm gì? Thiên Ảnh nhìn về phía Đại Nhi, ánh mắt không tốt, giống như đang suy nghĩ để Mộc Văn Thiên xuống đi giết Đại Nhi, hay là như thế nào.

"Thiên lâu chủ thông minh như vậy nên sớm nhìn rõ tâm tư của bà ta, còn muốn liều mạng như vậy cũng chỉ là ngươi cố chấp mà thôi, bản tiểu thư rất tốt bụng thành toàn cho ngươi, lò đúc kiếm ngươi ra tay đi, nơi này ngươi không chế đi, hộ vệ Phủ Thành Chủ ngươi xuống tay đi, bản tiểu thư không nhúng tay làm gì? Ngươi không thể lấy oán trả ơn như vậy. Tiểu Nương là người bị hại." Đại Nhi nói lời này tương đối nghiêm túc, nét mặt kia giống như đang nói, nếu các ngươi không tin tưởng liền có lỗi với Phật tổ.

Thiên Ảnh im lặng. Đúng vậy, những thứ này hắn đều làm, ngươi không có ngăn, nhưng là ai làm tê liệt lò đúc kiếm của ngươi ta? Người nào không chế người bên ngoài? Nếu không làm sao không có người đi vào thông báo cho mình. Mẹ nó, đây là lừa bịp! Thiên Ảnh đột nhiên cảm thấy, hết thấy động tác của mình Đại Nhi đều nắm trong lòng bàn tay, nàng liên sừng sốt không để ý tới, để cho ngươi tùy tiện làm, lúc ngươi sắp thành công trong nháy mắt, một một kích tự tay hủy diệt kế hoạch của ngươi, trực tiếp đã kích lòng tự tin, một là Phật thẳng thiên, hai là Phật xuất thế, đã kích cho ngươi thương tích đầy mình.

Đang lúc Đại Nhi và Thiên Ảnh trừng nhau, Cổ trang chủ, Cổ Thông Hành vẫn trầm mặc, đột nhiên tung người một cái, tay phải thành chưởng trực tiếp vỗ về phía hậu tâm Đại Nhi, vỗ công của Cổ Thông Hành, người ở chỗ này chỉ sợ trừ thể hệ trước cùng Cung Tuyệt Thành có tuyệt kỹ riêng, đám người Cung Tuyệt Thành ít có địch thủ, mà Đại Nhi duy chỉ có không rành khinh công, mặc dù nội lực hùng hậu, mặc dù độc thuật tinh xảo, nhưng đối mặt cao thủ đánh lên nàng như thế, vẫn có lòng không đủ lực, cho dù tránh cũng không thể tránh thoát được.

Đang lúc đám người Cung Bắc Thiếu hoảng hốt, dùng nội lực nhanh chóng hấp thu được lực Ngũ Tinh Diệp do tiếng đàn mới vừa phát ra, mắt nhìn thấy Cổ Thông Hành sắp đắc thủ, lại bị một cổ lực lượng khác; đánh văng ra.

Mới vừa đến, giao thủ với Cổ Thông Hành, Bách Phi Thần không khỏi nổi lên sát tâm, nếu hắn chậm một chút, một chương mới vừa rồi cho dù có thể trị hết, cũng không phải mất hơn phân nửa cái mạng.

Mọi người bị động tĩnh quá lớn làm cho phục hồi lại tinh thần, ánh mắt không khỏi dừng lại ở trên người Cổ Thông Hành. Hắn mới vừa đánh lên hậu bối? Tại sao có thể không biết xấu hổ như vậy? ! Không thể không nói, những kẻ ngu muội trong giang hồ, tư tưởng lại thẳng thắn đến mức nào tàn.

"Xuống tay đối với văn bối, Cổ trang chủ cũng không cảm thấy dò mặt sao?" Bách Phi Thần toàn thân áo đen, ngạo nghễ đứng đó, trên gương mặt lạnh lùng toát ra sát ý để tất cả mọi người ở ngồi đó cảm thấy không rét mà run, không dám nhìn thẳng. Giống như liếc mắt nhìn sẽ rước họa vào thân, bị đối phương nhắm tâm cần giết.

"Hình Tuyệt có lỗi hay không nàng cũng là của nữ nhi của ta, chẳng lẽ có thể cười một tiếng cho qua chuyện sao? ! Ta tự nhận không có độ lượng như vậy. Nhiều lời vô ích." Cổ Thông Hành không suy nghĩ nhiều nói, ngay cả hắn biết việc làm của Cổ Hình Tuyệt cũng không thể dễ dàng tha thứ, mình thật vất vả tìm nữ nhi trở về, kết quả như vậy, hắn phải người ngăn chặn, lại không một người còn sống trở về.

Hắn là người, có tình cảm, sẽ kích động. Trong lúc nhất thời phá hủy nữ nhi của hắn, con hắn bị phế, hắn không muốn cùng Thần Bình Thành trở mặt, cùng Cung Tuyệt Thành chém giết lẫn nhau, hắn chỉ có thể bắt thủ phạm gây ra chuyện. Dĩ nhiên, trong mấy ngày gần đây, hắn tự nhiên sẽ không biết sự tích của Cổ Hình Tuyệt ở kinh thành, cũng không rõ vì sao phải giết Thảo Diệp, nhưng hiện tại hắn nhìn Thảo Diệp không có việc gì ngồi ở chỗ này, mà mình hao tổn hai đứa con cũng là sự thật.

Hắn không biết Thiên Ảnh cho hắn ăn cái gì, mình lại thật không có bị ảnh hưởng Thiên Túy, hắn biết Thiên Ảnh đang lợi dụng hắn, thế nhưng hắn lại không quan tâm, trong đầu hắn đều là bộ dáng nữ nhi của mình, hắn nhất định phải báo thù. Giờ khắc này tình cảm vượt trên lý trí.

Hậu quả lúc nhìn thấy vẻ mặt mấy người Đại Nhi, Thảo Diệp, Cung Bắc Thiếu không hề để ý, liền hoàn toàn bị ném ra sau đầu. Vì vậy, hắn ra tay.

Bách Phi Thần cũng không nói nhảm, Xích Thủ Không Quyền liền nghênh đón, mái tóc đen theo quán tính nổi bồng bênh, bản lĩnh to lớn, trong lúc phát

tay cũng tản ra một loại bén nhọn không người nào có thể so, trong mắt tàn nhẫn lại làm cho người ta không cách nào khinh thường.

So với Bách Phi Thần, Cổ Thông Hành giao thủ không chút lưu tình, có người không có ta, Đại Nhi và Thiên Ảnh bên này đứng lên, ngược lại hòa hài hơn nhiều.

"Ta rất ngạc nhiên, tại sao đối với bố trí của ta, người biết rõ ràng như vậy, nói chỉ là suy đoán, ta không tin, người có thể suy đoán ra ta dùng kế diệu hồ ly sơn, giả vờ như không biết giữ lại nguy hại để cho Bách Phi Thần đi khỏi, nhưng tuyệt đối không có khả năng biết chính xác bố trí của ta, hơn nữa đánh trả một kích hoàn mỹ như vậy; Từ Tà Môn bị người của ta nhìn chòng chọc, không có động tĩnh chút nào, Bách Phi Thần làm thế nào không chế được nhân thù ta phái ra thu thập hộ vệ. Nếu một mình hắn có bản lĩnh như thế, vậy Vô Ảnh Lâu ta thật không cần thiết tồn tại." Từ lúc Đại Nhi nói tới lò đúc kiếm thì Thiên Ảnh có nghi vấn này, thậm chí hắn nghi ngờ nhân thù nằm vùng của hắn ở bên cạnh Đại Nhi, ngay sau đó lại hủy bỏ khả năng này, người của hắn mang ra ngoài, mỗi một người đều được Vô Ảnh Lâu thu nuôi từ nhỏ, đối phương có tâm cơ sâu cũng không thể gian lận trong Vô Ảnh Lâu của hắn như vậy. Hắn nghĩ không thông.

"Người cũng đã biết phái Âm Dạ, phải nói ẩn nấp ám sát không có ai sánh được với Tam Sư Huỳnh của ta." Đại Nhi nói xong quay đầu nhìn về phía Ôn Ngọc toàn thân áo xanh đang ở sau lưng Triển hồ ly, im hơi lặng tiếng đã sớm xuất hiện ở bên trong, thậm chí bên cạnh một chút không khí lưu động cũng không có biến hóa, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không cảm thấy nơi này còn có một người.

Thiên Ảnh nhìn theo, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, nghe Đại Nhi nói Âm Dạ, hắn còn không tin, đồng nhất nhìn rồi lại không thể không tin. Phái Âm Dạ, đây chính là ông tổ sát thủ ẩn nấp, nhưng biến mất gần ngàn năm, tại sao lại đột nhiên xuất hiện? Hơn nữa tốt đẹp vẫn là Tam Sư Huỳnh của nàng? ! Mẹ nó, vận khí này cũng quá tốt đi.

"Về vấn đề thứ hai, thật sự là thật xin lỗi, quên nói cho người biết. Từ Tà Môn là do Bách Phi Dương cũng chính là Hoàng đế đương nhiệm một tay tạo ra, sau khi hắn lên ngôi, Bách Phi Thần liền lượm được đại tiện nghi; Quỷ Môn Thiên là đại bản doanh của Bách Phi Thần." Ừm, chính xác là như thế.

.....

Thiên Ảnh lại im lặng, đây không phải là kẻ bịp bợm sao? Ai sẽ liên tưởng hai thế lực không liên qua nhau cùng một chỗ, hơn nữa, nếu do Bách Phi Thần thành lập, như vậy đối với Hoàng thất phải là chuyện cơ mật rồi, dù là mật thám Nam Việt cũng khó mà chạm đến. Không thể không nói, đứa trẻ Thiên Ảnh thật lòng gặp bi kịch.

Hắn thật lòng cảm thấy đây chính là một cuộc nháo kịch, nhìn người trong ngực hắn nhất thời cảm thấy áp lực như núi, nếu Mộc Vân Thiên không có khôi phục vẫn một lòng muốn đi theo Đại Nhi, như vậy hắn cũng phải đi theo hay không. . . . . Hắn thật lòng cảm thấy bị đả kích muốn chết.

Lúc nhìn bên kia, Bách Phi Thần đánh nhau với Cổ Thông Hành đã qua một đoạn thời gian. Sự thật chứng minh Thiên Ảnh vẫn có nhãn lực, Bách Phi Thần tuyệt đối che giấu thực lực, Cổ Thông Hành rất ngu bức nhưng trong tay hắn cũng chỉ hơn trăm chiêu, sau đó trực tiếp bại trận. Thật lòng không thể không bi thương.

Nhìn Cổ Thông Hành khắc máu nằm dưới đất, Đại Nhi cảm thấy buồn bức, người ta thật tốt, đều là bị Cổ Hinh Tuyết làm hại. Trong mắt Cổ Thông Hành chỉ yên tĩnh như chết, bởi vì hắn hiểu rõ, theo tác phong Từ Tà Môn chắc sẽ không bỏ qua cho Linh Lung Sơn Trang, đuổi tận giết tuyệt luôn là tác phong của hắn. Hắn thật đứng kích động đấy.

"Nhị Sư Huỳnh, đang giả chết ta đi ngay, cục diện rối rắm này chính người dọn dẹp." Đại Nhi cảm thấy chuyện nàng muốn làm đã xong xuôi, vì vậy quyết định cùng ca ca mình về nhà ăn tết.

"Đừng mà." Cung Bắc Thiếu lập tức sống lại, hoạt động gân cốt cười hi hi đi tới trước mặt Đại Nhi, bộ dáng chờ chỉ huy. Nói đùa, lò đúc kiếm còn trông cậy vào tiểu sư muội ra tay, nếu không, thật sự nào đều gãy đại. Đại Nhi không ra sức, bi thương không chịu nổi à.

"Phu nhân, vì phu tói không tính là muộn chứ." Bách Phi Thần thấy có người tới thu dọn liền trực tiếp chạy đến bên cạnh Đại Nhi, một tay ôm hông của Đại Nhi, lấy lòng nói. Hoàn toàn không có khí thế bén nhọn mới vừa rồi, khuôn mặt tươi cười giống như đứa bé làm chuyện tốt chờ đợi khích lệ.

"Thật ra người chậm một chút thử xem." Đại Nhi không khỏi liếc hắn một cái, nhưng không có đánh rúng bàn tay đang quấy rối.

.....

Trong lòng Bách Phi Thần chua xót. Trong vòng vài, hắn ngày kết hợp Quỷ Môn Thiên, sau đó phái ra nhân thù, sau đó bố trí, sau đó hành động, không nói cái khác, cũng chỉ là từ Quỷ Môn Thiên, mấy ngày đã chạy tới nơi này cũng đã là kỳ tích có được hay không! Phu nhân, nàng không thể khích lệ một câu sao. . . . .

Thiên Ảnh ôm Mộc Vân Thiên trực tiếp lách người, ngay cả ánh mắt cũng không có bố thí cho bọn hắn. Mọi người nhìn cảm thấy buồn bức, chẳng lẽ mới vừa rồi đều là nằm mơ đúng không? Nếu như không phải vậy, tại sao người trong cuộc đều giống như không có xảy ra chuyện gì, hơn nữa tại sao mình có thể cử động như có kỷ tích? Có phải Thiên Tỷ thật sự là ảo giác hay không. . . .

"Lâm Tiểu Bảo, thu dọn đồ đạc về nhà tìm ấm áp." Đại Nhi bỏ lại một câu nói này, liền cùng Bách Phi Thần đi ra ngoài.

Cung Bắc Thiếu vội vàng phân phó người bắt đầu khắc phục hậu quả, hắn còn phải suy nghĩ một chút, trước năm mới làm thế nào nói chuyện Thảo Diệp với phụ mẫu đấy. . . . . Thật sự là quá buồn bức.

Triển hồ ly không thú vị bầu môi, đứng dậy kéo Ôn Ngọc đi ra bên ngoài, mong lâu như vậy cuối cùng kết thúc, nhưng hắn phải về Kinh Thành tìm sư

phụ tới quyết định chuyện cả đời. Mặc dù, khụ khụ, hấn là người phía dưới. . . . .

Chỉ là, Ôn gia thế nào làm? Mặc kệ, về Kinh Thành trước rồi nói, sư phụ lão nhân gia ngài là thần long thấy đầu không thấy đuôi, Ôn gia lúc nào cũng có thể.

Lâm Tiểu Bảo cũng đứng dậy đi khỏi, mang theo Lâm Từ muốn trở về đi thu thập đồ, Lâm Từ nói, để cho hấn đi trước. Lâm Tiểu Bảo nghĩ như vậy. Hoa Thủy Nguyệt lặng lẽ đi theo sau lưng Lâm Tiểu Bảo, đôi mắt to nhìn chăm chăm cái ót người ta, Lâm Từ rất thức thời trực tiếp lách người, miễn cho bị người khác tàn phá.

"Phu nhân, vì phu không ngại nằng mang vì phu trở về." Bách Phi Thần nói lời này tương đối mặt không đỏ tim không đập, rất hùng hồn khẳng khái. Khiến cho Đại Nhi không khỏi cảm thấy da mặt của hàng này lại dày không ít.

"Cho ngươi." Đại Nhi từ trong tay áo móc ra tờ giấy viết đầy chữ, không hứng thú lắm đưa cho Bách Phi Thần.

"Không cần." Bách Phi Thần trước tiên cảm thấy đó chính là "Hưu thư" hấn cầm thù đến tận xương tủy, kiên quyết không chịu thu.

"Thật không cần?" Đại Nhi nhú mày, khoe miệng cong lên có chút xấu xa.

"Phu nhân, vì phu biết sai có thể sửa, nằng cấp cho chút thể diện được không, dù sao vì phu bị nằng nhìn thấy hết tron phải không, nằng phải phụ trách." Chuyện nhìn thấy hết tron, rõ ràng chỉ một lần kia ở trong cung. . . . .

"Nhìn người là đã cho ngươi mặt mũi." Đại Nhi đen mặt, lại nói, hấn thật không biết xấu hổ sao."Há? Ngươi khôi phục nhớ?"

"Phu nhân, nằng là ta cười hời đàng hoàng, không thể thay đổi thất thường, nay Tần mai Sở vứt bỏ ta không để ý." Không phủ nhận cũng không dám chắc, chỉ là tay phải ôm Đại Nhi thật chặt.

"Ghi nhớ thông suốt tất cả đều dễ nói chuyện." Đại Nhi cười giảo hoạt giống như tiểu hồ ly.

"Đây là cái gì?" Bách Phi Thần thờ phào nhẹ nhõm, không khỏi bật thốt lên.

"Phu cương." Thông thả khắc ra hai chữ như vậy.

Đầu óc Bách Phi Thần cứ như chết máy hai giây. Ngay sau đó nụ cười lại động ở trên mặt.

"Phu nhân, mẫu hậu thúc giục muốn hài nhi."

"Chờ Bách Phi Dương ngồi trên ngôi vị hoàng đế thư thái rồi muốn." Rất dễ nhận thấy Đại Nhi vẫn còn ở ghi hận chuyện Bách Phi Dương để cho người hạ độc nằng.

Phu nhân, chúng ta có thể dùng mang thù được không? Dù sao sư phụ của nằng không. . . .

Vì vậy, Bách Phi Dương gặp bị kịch. . . . .

Vì vậy, kết cục. . . . .

--- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Đế Hậu Thiên Tài, Hoàng Đế Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.